Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

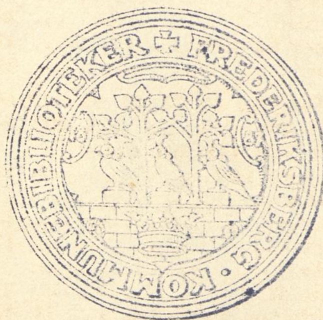
https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

PUNCH 1881

C. SIMONSEN KIÖBENHAVN.

KOMMUNEBIBLIOTEKER + FREDERIKSBERG

Vers og Prosa.

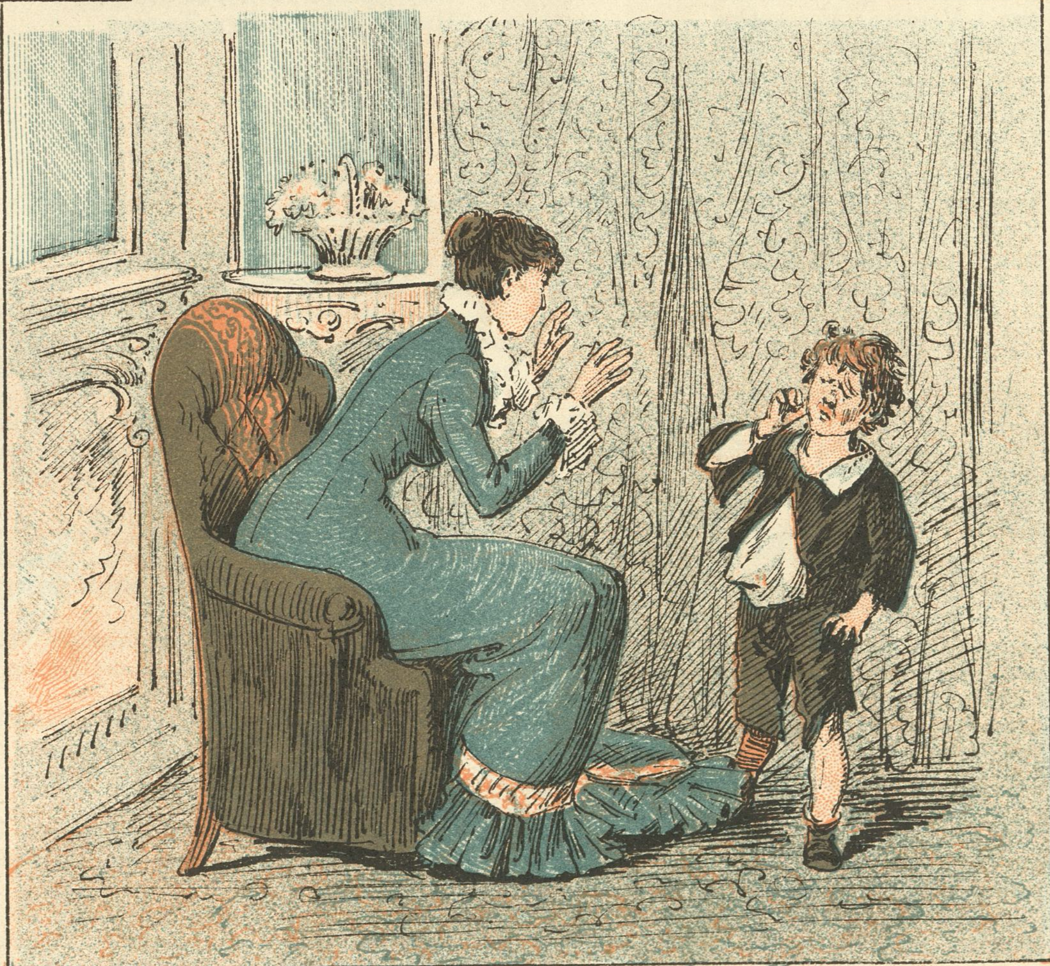
Billeder i Farvetryk.

*) De med * betegnede behandle politiske, kommunale og literære Emner.

1881. Torsdagen den 6. Januar. Nr. 1.

PUNCH.

I Ferien.

— Men Alfred dog! Hvordan er det Du ser ud min Dreng? Blodig Næse og Klæderne i Laser! Det er dog forfærdeligt. For Fremtiden bliver Du hjemme.

— Uh-hu-! Du har jo selv sagt Moer, at jeg maatte more mig li'esaameget jeg vilde i Ferien.

Bifaldet vundet og forsvundet.

(En Stemning.)

Den Gang, da liden KRABBE sad
Hos CHRESTEN og red Ranke,
Var han i Venstres *Morgenblad*
Partiets stadige Tanke.

Vel havde mangen Fører vidst
Sig Folkets Ros at sanke;
Men KRABBE var dog først og sidst
Vort Venstres stadige Tanke.

De CHRESTEN BERG lod Guldur faa,
Gav ZAHLE Lov at pjanke
Og BAJER med, men KRABBE laa
I deres stadige Tanke.

Til Formandspladsen de ham bar,
Trods BRIX' og BILLES Anke,
Og KRABBES Klokkerembed' var
Vort Flertals stadige Tanke.

Naar Klokken i sin Haand han tog,
Af Skræk mon Hjerter banke;
Det Slag, som han for *„Danmark"* slog,
Var Højres stadige Tanke.

Mod Højres alt for hvasse Spyd
Var Klokken Værn og Skranke,
Og Klokkens Lyd var Venstres Fryd,
Dets kjære, stadige Tanke.

— Men da der for Hr. BERGS Parti
Paa Ho'det monne vanke,
Blev opsagt KRABBES Herberg i
Hans kjære, stadige Tanke.

Det Formandsvalg, som først og sidst
Var «Sammenholdets» Planke,
Har godtgjort, at Familietvist
Er CHRESTENS stadige Tanke.

Ved Alt, hvad kjært og helligt er,
Ved Stemmesedler blanke
Hver Radikal nu Blodhævn svær'
Sin kjære, stadige Tanke.

Tolv med Posten.

(Frit efter H. C. Andersen.

Det var knagende Frost, stjerneklart Vejr, blikstille. «Bums!» der slog *Morgengnavet* en Potte paa Døren. «Pjaf!» der sked *Axelotto* Nytaar ind med en Svineblære. Det var Nytaarsaften; nu slog Klokken tolv.

«Trateratra!» Der kom Posten. Den store Flyttevogn fra Hotel *du* Nord holdt udenfor *Punch*'s Dør. Den bragte tolv Rejsende. De vilde fra den gamle Aargang over i den nye.

Hvad var det for Personer? De havde Pas og Rejsegods med. Hvem var de Fremmede, hvad vilde de og hvad bragte de?

«God Morgen!» sagde de til *Punch*, som stod i Døren.

«God Morgen!» sagde *Punch*, for nu vidste han, hvad Klokken var slaaet. «Deres Navn? Deres Stand?» spurgte han den, der først traadte ud af Vognen.

«Se i Passet!» sagde Manden. «Jeg er jeg!» Det var ogsaa en hel Karl, klædt i hvidt Halsbind, sort Kjole og Briller. «Jeg er den Mand, hvem grumme Mange sætter sit Haab til. Kom i Morgen, skal Du faa Statstilskud! Jeg kaster Kroner og Øre i Grams til Skolelærere, giver Jernbaner og stormer Taburetter. Mit Folke-Ur gaar bare lidt for gesvindt, saa Tiden kan hverken følge med det eller med mig. Men det er Tidens Fejl. Jeg er forhenværende Konge af Boge og hedder Chresten Berg.»

Saa kom den Næste, han var Lystigmager, skjønt han havde Pibekrave om Halsen og en Folke-Harpe i Haanden, han var Direktør for al Slags Grinagtighed. Hans Rejsegods var en tom Tønde.

«Det er Venstres Vaabenmærke,» sagde han, «den skal vi slaa Ministeriet af til Fastelavn! Tip tap Tønde! Saa kan Chresten begynde!»

«De maa ikke skraale saa højt,» sagde *Punch*.

«Jo vist maa jeg saa,» sagde Manden, «jeg er Hjerte-Skjald i Danne-Vang, og mit Navn er Peter Christian Zahle!»

Saa kom den Tredie. Han saa ud som Gift og Galde, men han knejsede, for han var Statsrevisor, og det er det vigtigste Embede i hele Landet. Hans Rejsegods bestod i en Ragekniv, men den var bleven noget forhakket og rev slemt, siden den Gang han vilde barbere baade Næse og Øren af Grev Blæsenborg og selv blev sæbet saa gyselig ind. Han begyndte strax at disputere.

«Hørup! Hør op!» raabte den Fjerde og stødte til den Tredie. «Hørup! Hør op! Ind ad Døren, her er Punsch! jeg kan lugte den!» Men det var ikke sandt, han vilde narre ham April, dermed begyndte

den fjerde Fyr. Han saa voldsom forsoren ud, med Søstøvler og Sydvest! «Op og ned med Humøret!» sagde han. «National den ene Dag og radikal den anden Dag, Rejsen om fra det ene Standpunkt til det andet, snart hos Fer sle v og snart hos Larsen. Det eneste faste ved mig er min Digtergage. Jeg har Trefoldighedskanonen i Kofferten. Nu lægger jeg ud igjen — jeg har snart lagt mig ud med hele Verden!» — Det var Holger Drachmann.

Saa kom Frøken Herman Bang ud af Vognen. I Ulster-Coat med Haaret ned i Panden, og saa duftede han af Patschouli, saa *Punch* maatte holde sig for Næsen. «Kjøb min lille Roman!» sagde han, det var hans Nytaarshilsen. Han var sød! Og Journalist var han, ikke oppe i Bladet, nej, nede i Kjælderen gik han og sang Variationer over vexlende Themaer, med Fistelstemme til sin egen og de unge Damers Fornøjelse. Men i Baglommen havde han «Haabløse Slægter» for Herrerne og moralske Tendenser for de gamle Tanter.

«Nu kommer *Dassavisen*, den glade *Dassavis*!» raabte de inde i Vognen og saa kom *Dassavisen*. Den sagde selv, at den kom fra Amerika, men det var en And. Den var født i Læderstræde, det kunde man tydelig høre paa Dialekten. «Væk med de Nationalliberale!» raabte den og saa kastede den en Haandfuld Rendestenssnavs ind ad det første det bedste Vindue. Det var dens Maade at være gemytlig paa. «Æh Hurræh!» skraalede den. «Hæng bare i Kjøbenhavner! Tre Øre! — Røverkjøb!» Og saa piftede den i sine smaa sorte Fingre, saa *Punch* maatte give den en Sansekage for at faa den til at være artig.

Saa kom Doktor Georg Brandes. Han havde noget Uldent om Hovedet. *Punch* trode først, det var, fordi han led af Hovedstrømninger; men det var Martyrglorien, han havde faaet pudset op i Berlin. «Taine er Taine,» sagde han, «og jeg er hans Profet!»

«Ja De er saamæn heller ikke agtet i *Fædrelandet*,» sagde *Punch*.

Bagefter kom lille Doktor Eedvard rendende. Han havde glemt sin Døbeseddel, men tilbød øjeblikkelig at sværge ved alle de tolv Stammer og en hel Del andre Formularer paa, at han var en god lille Langelænder, og gjerne vilde rive Universitetet over Ende og bygge en Høj-Skole eller et Præste-Seminarium i Stedet.

Saa lod *Punch* ham slippe ind, han var altfor glat til at holde fast paa.

Saa kom Arkitekten, Kunstneren, det fik Staden Kjøbenhavn og Kunstakademiet at vide. Alting blev revet ned og bygget op efter hans Hoved, men dejligt, naar han vilde det. Og der blev sat Statuer omkring paa Pladserne, det pyntede, og Pynt havde han Øje for. Mester fløjtede for de Store som den sorte Stær, var en flink Arbejder, men ikke heldig som Rigsdagskandidat. Her stod han med sit Vaterpas — andet Pas havde han ikke.

«Ja Dem kjender jeg Hr. Etatsraad Meldahl,» sagde *Punch* og lod ham passere.

Nu fulgte Geografen, der tillige kunde docere Botanik og skrive i Aviser, ja endogsaa forstod sig paa Astronomi. Han var meget ivrig for at blive expederet lidt hurtig for at kunne komme tids nok til Nytaarskuren. «Man véd aldrig, hvad der kan vanke,» sagde han, «naar man bare er Diplomat og forstaar at spille sine Landkort fint.»

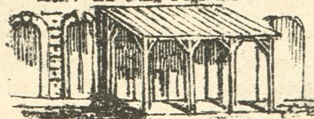
«Og saa være godgjørendes,» sagde Kommerceraaden og tog Ersløv under Armen. «Man maa være usigelig godgjørendes, og saa sætter de mig dog i Avisen! Jeg har givet 2 tusinde Kroner til en Nordpolsexpedition, hvis Nogen vil være saa gal at vove Liv og Helbred, saa véd jeg, jeg har gjort mit, og desuden har jeg givet Sølv — meget Sølv — paa Skydebanen, og jeg er ikke nær saa rig, som Folk siger, men Enhver har jo sit Kors og gid jeg havde tyve!» Og saa gik han ind.

«Fan' hakk'e mig! Her kommer Storfolk!» sagde den Tolvte. «Jeg kommer lige fra Amerika jeg! Og jeg vil slaa jer Alle i Mas, vil jeg — for jeg er Republikaner er jeg, og kommer med blanke Dollars og nye Ideer i Buxelikken gjør jeg!» — og saa trampede han Alle de andre paa Tæerne og storhaukede og skratlo, saa Ruderne klirrede. — «Bum!» sagde *Punch*, «nu slaar vi Porten i, de Andre maa vente, for de Tolv er Hædersgjæsterne. De skal komme paa Tapetet. En for En, Frøken Herman Bang, vil De behage at lægge for!» — Og saa kom det første Nummer ud.

Naar et Aar er omme, skal jeg sige Dig, hvad de Tolv har bragt Dig, mig og os Allesammen. Nu véd jeg slet ikke og de véd det nok heller ikke selv, — for det er en underlig Tid, vi lever i.

Skuret.

Mel.: En enlig Fugl udi sit Bur.

Theatret med sit grimme Skur
Hver Hjælp og Støtte røvet
Som Fattigper af sin Natur
Staar ensom og bedrøvet.
Langt bedre egen Skorpe gnave
End pyntes op med Rigsdagsguld
Og blive CHRESTENS Slave!

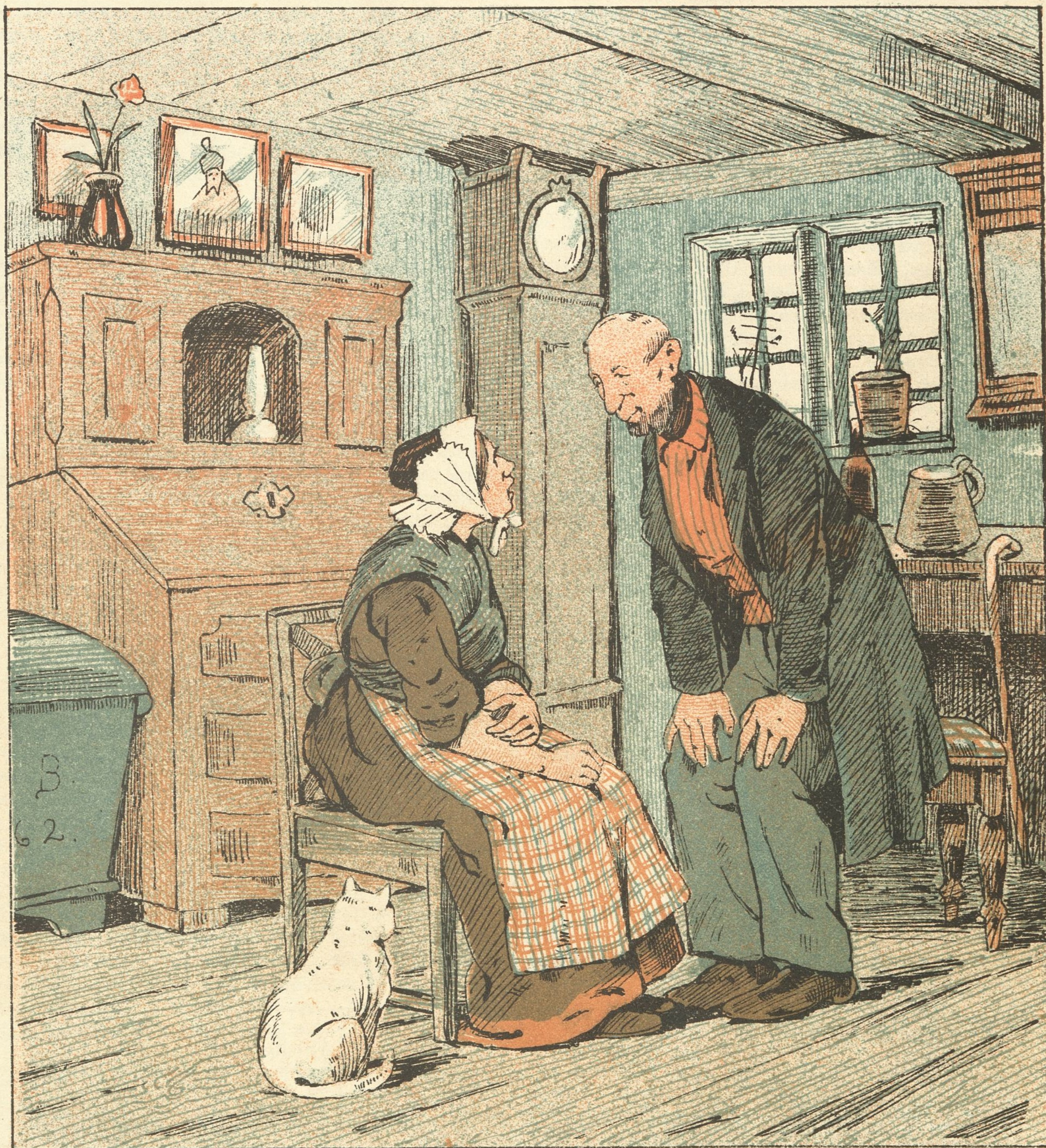
Skal ikke af „*Niels Brocks Legat*"
En Skjærv Theatret række,
Naar til «Missionshus» strax parat
Tolvtusind Kroner lægges?
Ja, kunde ej de vise Fædre,
Der raade over «Stadens» Vel,
Her have raadet bedre?

Thi hvad har «Staden» med «Mission»
Og med det Hus at skaffe,
Hvor ind der proppes Religion
Med Salvelse og Kaffe,
Hvor Pietismens sorte Skare
Sig lægger tungt paa Folkets Bryst,
Ret som en Nattemare?

Men gamle HOLBERGS nye Hjem
Ved EHLERS's stolte Gade
For hver en Fremmed viser frem
En ynkelig Facade.
O MELDAHL, vend dit Kunstnerøje
Fra CARSTENS, JACOBSEN og STEIN,
Og vov for det din Trøje!

Missionens Hus bli'er «Brock»ensbod
Ved Magistratens Fløthed,
Men Skuret stod, hvor før det stod, —
Ak, faldt det Skrammel blot ned!
Kun som en Smagens Ulfeldtsstøtte
Til «evig Skændsel, Spot og Spe»
Det gjør endnu sin Nytte.

Trøstende.

— Jou sier do Kræn, i Autes i æ Hverrelknog ær Boserup it kommen hjem, aa Ais Røjter haar i Maans fuen hans Lue i æ Sne, saa no ær A so ræi, te han sku wær kommen a Daw aa goen i æ Fywr*)!

— Aa næj, bette Kjesten, ded ska Do it wær ræi faa; Boserup ær aalfaa klow en Mand te a go i æ Fywr*), næj, han stikker nok i jen eller a'en Mærgelgrau!

*) Fjorden.

„Hvad er der paa Færde?"

Naar en Hofdame gjør Indkjøb.

Da *Morgengnavet* lagde ud paany.

(Frit efter Holger Drachmann.)

Støt saa med Roret! — Kursen er sat:
En Læsekreds, der kan foreslaa;
Den skyder sig frem og frem for vort Øje
Som Maalet, vi aldrig skal naa.
O Vælgerfolk, knib ej for stærkt paa Mynten!
Et Offer du her ej bør sky.
Kursen er lav, skal vi klare Pynten,
Saa lægger I ud paa ny.

Fra Højre og Venstre man os besaa,
Vi blev dog ej værre derved.
Selv *Dass-Avisens* de sorte Smaa
Os voldede ikke Fortræd.
Nu Højre gaar hjem i sit gamle Skur
Og strækker sig døsig og ta'er sig en Lur
Og tror, der er slets ingen Ting i Vejen;
Men tag jer i Agt, nu skal vi paa Galliejen.

Galliejen! Ja det er det rigtige Ord!
Vi har endelig bragt det en Gang
Til en rigtig Gallej med Hav-Bisser om Bord,
Med de Bergske Kanoner og saa med en stor
Trefoldigheds-Dito i Rang.
Nu er Skroget kalfartet fra Spryd og til Spejl,
Fik sin Vandgang gjort tæt og fik bredere Sejl;
Nu kan atter den krydse, klar til Ballade,
Mellem Larsens Plads og Tordenskjolds-Gade.

Doktor Schandorph tager vi med paa vor Tur,
Et Kjølsvin undværer man ej;
Holger Drahmann er hel Gale-Jons-Figur
Paa vor Lyvendals stolte Gallej.
Paa Klyverbommen ses Scheldes Lanterne;
Thi en paa Lampen han tænder sig gjerne.
Den frie Tanke og Kjærlighed skjuler
Som Ballast vi nede i Lastens Huler.

*

Hellige Sandhed! Laan os dit Skjold,
For vort eget er bare en Plade,
Der har hentet sig Buler og Fold ved Fold,
Skjønt vi selv blev alligevel flade.
Laan os dit Skjold; vi kan trænge dertil,
Selv om man kan bære sin Hat, som man vil,
Naar man krydser i Tordenskjolds-Gade.
Vi skal pudse det af, vi skal gnide dig blank
Som en Brandkasse eller en Folkebank,
Naar for Spaltefeden vi fægter;
Thi «*Morgengnavets*» Besætning er Mænd
Med Blækhorn i Siden og Sværte ved Lænd,
Og dets Maal er at komme til Hægter.

Foraarsgrønt.

Kere Bob Helmer!

Vordanne gaar det dai oppe i Norre og er din Moer kommen jæm igæn og faar I snart en Ræpoblik, som er et domt Spersmaal, for saa længe jeres store Ræpoblikkensk gersvend er ovre og fægte i Amerika, ka I natyrlig igge faa noen til a gøre Arbedet imæns og vi brødder os igge om 'Ræpoblik, fordig her jæmme er det sosiale, som de kommer an paa og voreses Drængeforening har vedtaet a vi vel reformere voreses eine Famillier først og skrive Romaner og sidde voreses Ongl. og Tandter og vos sæl i og har valt Herman Bang til Æresmellem og slaet voreses Foreningsgris i Stegger for a kjøve hanses haabløse Slægter tel a gaa paa Omgang mellem os, for Lerene, di væmelie Tyranner, vil igge ha vi maa lese den, og der mangler sytten Ører, som jai vel be Dai som udenlandsk Mellem a skænke og har Du dem igge, ka Du bes Din Moer skrive en Væxel for Dig og faa Pængne hos Krogstad. Nu senner vi en Deppetasjon ob tel Herman, som jai skal være Ordfører for og tagge han, fordig han tar sai a di fortrøgte og fattie, saadanne som Fættogvessel og Berrelorensen og Børnejæm og Doggejæm og ligger sai ud mæ Politiet, som er Noet for vos Drænge og ves han vel sidde sai i Spissen for vos, ska vi ordenli mule Crone og alle Betjenterne, naar der igge kommer for mange og for de føste vel vi igge gøre Revolusjon, fordig vi har Julleferie ænnu, saa det behøves igge, men stole paa Mældahls Skatteræformer, nemli a han vel beskatte Hundene igge hundevis, men pundevis etter Størelsen, saa Tante Jakobines Perle blier hinner en kostbar Perle fordig den vejer 27 Pd. og naar den Skat blier paalagt gør nok alle Hunnevænnerne, med Carstensen og Hartvisen i Spissen Oprør og stormer Rodhuset og og saa føller vi Drænge etter og slar med Snebolte og Sten og raaver Hurra og pifter i Fengrene og saa maa Crone gi sai og slippe Herman Bang løs og saa kommer de onge Danmark tel Magten og vi nedligger alle Skolerne og vi sidder alle Lerene i Børnehuset og Ræktoren paa Krisjanso og plondrer Konditorierne og Bagerbotikkerne men gør ellers ingen Fortræd fordig vi hører til di humane og løfter Toleransens Fane, men ves Du forraader vos ska vi sænne Dai Gift i en Fledebolle, og jai har haft en dailig Jul jæmme og faaet en Flisbue saadan som den Palnatoke sked Ævlet a Tæls Hode med og jai har vaaren tel Bal og danset med Karoline Sørensen og Frædderikke Jensen som er di mest moderne og volsomt forelskede i mai, men jai har igge riæle Hensigter, men vel bare knuse deres Jærter for di er nogle kolde Kokætter begge to, og nu vel jai sænne Dai mit Farvæl og Mor ga mai fem Finer som jai skulle sænne Dai osse men dem har jai spist sæl for a spare Portoen. Farvæl.

Din hengivendes

Einar Jørgensen.

Varemærker.

Anmeldte og indregistrede i *Punch*, 1ste Januar 1881.

Nr. 1. Anmeldt af **Brown jun. & Ko.**, Plimsollsk Ligkistefabrikant, *Strandberg.* Rum Sø med en svømmende Ligkiste; Randen garneret af Tyve-Kroner.

Motto: »*Ske, hvad der vil, vi ser til*«.

Nr. 2. Anmeldt af **Axelotto & Ko.**, *Dassavisen.* Paa en Dør, der fører ind til en (Selv)Rosenhave, hænger en Nøgle med Hummerklo.

Motto: *Selvrosen stinker.*

Nr. 3. Anmeldt af **Gassman-Ehlers & Ko.**, *Raadhusstræde.* En rektangulær Figur, der ved en perpendikulær Linie deles i 2 Kvadrater. I det venstre Kvadrat en Lygtemand, der ved en Lygte leder efter Lygten for at slukke den; i dette Kvadrat staar: »*Skinnet bedrager*«. — I det højre Kvadrat en Mand, der gjør gasastronomiske Observationer med en Kiggert; i dette Kvadrat staar: »*Der er Blus paa Lampen*«. Over det Hele et slynget Baand, hvori staar: »*Foreningen til Skindødes Oplivelse*«.

Nr. 4. Anmeldt af **Herman Bang**, *Lysets Kjælder.* Et Pindsvin, besat med Staalpenne, vælter sig i en Blækso. Motto: »*Skriver I, Sønneckens?*«

Nr. 5. Anmeldt af Kommerceraad **Heymann**, Hjørnet af *Sølv-* og *Korsgade.* En Nabob i en god Stilling; i sin venstre Haand holder han sin Lomme, og i den højre en Hofmøbelfabrikant, som han vil putte i Lommen.

Motto: »*Her er gode Lommepenge dyre!*«

Nr. 6. Anmeldt af **Tauber**, Spisekammerraad, *Essen.* En Vielfrasz, ovenover hvilken 4 Ædedolke overkors.

Motto: »*Spis min Gris*«.

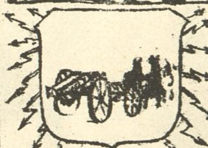
Nr. 7. Anmeldt af **S. Schandorph**, *Sværtegade.* Et Vildsvin rider paa en drukken Præst og pidsker løs paa ham.

Motto: »*Ach, du dejlige Brændevin!*«

Nr. 8. Anmeldt af Kammerraad **Lembke**, *Dyrkjøb.* En ældre Herre, spændt for en Droske, og Hesten paa Bukken.

Motto: »*Umgekehrt wird im Stiefel daraus*«.

Nr. 9. Anmeldt af **Holger Drachmann**,[1] Esrom. Et anløbet Tordenskjold, hvori en Trefoldighedskanon med Bespænding.

Motto: »*Vil Du med, mit Folk, saa hæng i!*«

Nr. 10. Anmeldt af **Schwanenflügel**, Gaasegade. En kulturhistorisk Gaas plukkes af Kritikerne i Form af en Mængde Hænder.

Motto: *Sig mig, med hvilke Tanker du omgaas, saa skal jeg sige Dig, hvem Du er!*«

Nr. 11. Anmeldt af **Gerson**, Bernehjemmet. Gerson giver den lille Garcon, Herman Bang af en lyrisk Sut.

Motto: »*Her er ingen Gersons Anseelse!*«

Nr. 12. Anmeldt af **Gjellerup**, Vandkunsten. En Venusvogn, hen over hvilken en korslagt Vissenpind.

Motto; »*Den er skarntydelig!*«

Nr. 13. Anmeldt af **A. O. E. Skram**, St. Gjertrudstræde. En opløftende Guvernante om en Hals, der bærer et skrammeret Hovede.

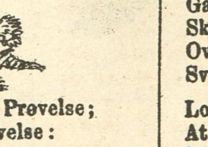
Motto: *Forgyldningen er gaaet af St. Gertrude!*

Nr. 14. Anmeldt af **Gebrüder E. & G. Brandes**, Brandenburg. To Drenge ere forbundne ved en Lænke, hvorpaa staar: Blodets Baand; — de holde paa Talmud.

Motto: *Lille Lænke, sød at se,*
To kan tænke mer end Tre!

Sagens Omkostninger.

Vælgerfolket frister mangen Prøvelse;
Atter er det udsat for Bedrøvelse:
Førerne til Bistand højlig trænge
Og har appellert til Folkets —
Folkets Dømmekraft og sunde Sans.

Retten, som er her til Lands den højeste,
Vejed' Venstres Synder paa det nøjeste,
Og derfor har Venstre nu forkyndt den
Trøst, at Vælgerne kan klare —
Klare Grunde faa for sammes Færd.

»Grundlovsværingeres Legioner!
Rykker frem med fire tusind Kroner!
Førerne har Ret til at befale,
Og de Menige maa blot be —
Blot betro sig tillidsfuldt til os!«

Slig en højst veltalende Begjæring
Gaar til Hjertet paa hver Grundlovsværing,
Skjøndt der høres alle Vegne hyle
Over, at det skorter svært paa —
Svært paa Sammenhold i Venstres Lejr.

Lovet har de jo ved mangt et Møde,
At for Venstres Sag de glad vil »bløde«,
Disse Løfter et forfaldent Pant er,
Som skal indfris bare ved Kon —
Konsekvent og aaben Politik.

Og man véd, at mangen Venstrefører
Til de ridderlige Sjæle hører,
Som, saa ofte de i Knibe kommer,
Helst vil skaane deres egne —
Egne Fæller for »Bedrøvelse«

Og de trækker ej med grum Koldblodighed
Vexler paa vort Vælgerfolks Godmodighed;
Thi som altid ser man her til Slut, a'
De beskedent nøjes med Va —
Varetægten af Partiets Tarv.

Stoppet i Farten.

Haabløst Kor:
Kan han ikke lade det stakkels Barn gaa?

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881 Torsdagen den 13. Januar. Nr. 2.

En Nytaarskurmager.

— Der sku' vel inte vere et lille gledelit Nytaar te Dassavisen?

Fra det hedenske Hus.

III.

Diktatormagten glider BERG af Hænderne:
Skjøndt endnu ikke man Tendens har sporet
Hos ham til noget Frafald just af Ordet,
Maa han for Tungen stundom holde Tænderne.

Først er der KRABBE, som til Sorg for Vennerne
Med Klokkens Lyd hans Øren gjennembored',
Og dernæst, skjøndt man skulde sligt forsvoret,
Fik han en Konkurrent fra Langelænderne;

Thi EEDVARDS Tunge tager Luven baade
Fra CHRESTENS Mundlær og fra KRABBES Klokke,
Skjøndt begge to har gjort, hvad de formaaede.

Han Venstres fulde Bifald frem kan lokke,
Mens «Føreren» maa sukke mange Gange:
«I Edens Have EEDVARD bli'er min Slange!»

IV.

Den lille EEDVARD BRANDES er just den,
Som bedst kan raade Bod paa Venstres Svækkelse,
Saa det ej ganske ender med Forskrækkelse
Til Spot og Spe for hver en Folkeven.

Sin Mund han bruger nu, som før sin Pen,
Et opvakt Vælgerfolk til mer Opvækkelse;
Og hver Gang Talen er om Edsaflæggelse,
Saa er han der med Fingeren igjen.

Og Diskussionen, der er bragt i Gang
Om Ed og Løfter, er saa højst betegnende
For EEDVARD, der med BERG vil staa og falde.

Af Hjærte-Folket valgt i Danne-Vang
Han synger vel om Kap med Bogødegnene,
Men snart han tager Troen fra dem alle.

V.

Og fra det Øjeblik, da EEDVARD svor paa
Vor Grundlov med en frelst Samvittighed,
Gik Tingets Arbejd frem med Sneglefjed;
Men Eden har de spildt en Hoben Ord paa.

Man skulde tro, at Statens Vel beror paa,
Den faar en Formel for en hellig Ed
Til de halvanden Mand at sværge ved,
Som BRANDES fandt her, og som intet tror paa.

Som Alvorsmænd paa sligt de flittig drøfter,
Om Eden ikke byttes bør med Løfter,
— De løfter, skam, vort Folk til noget højere!

Men «Løftelsen», naar man beser den nøjere,
Kan tolkes saa: Naar intet man har over sig,
Saa gjør det ikke noget, man forlover sig!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Glædeligt Nytaar, søde Fru Schrøder, og det véd den søde Gud, at det er en stræng Tid med alle de Visiter man skal gaa og gjøre, og nu har jeg dem allesammen overstaaet paa nær Krigskancellisekretær Mikkelsens, hvor jeg gaar paa Søndag, hvis Vejret er godt, for saa véd jeg, de spadserer i Bredgade, og jeg slipper med et Par Visitkort, for det er rigtignok ikke nær saa hyggeligt hos dem, som her, hvor vi sidder i al Fortrolighed og passiarer ved en lille Kop Kaffe, men der skal man altid først drikke Chokolade og bagefter Maderavin, som Fruen siger de faar hjem med Søofficerer, skjønt baade Sørensen og jeg med disse vore egne Øjne har set Madsens Pige kjøbe Flasken ovre paa den anden Side af Gaden hos Urtekræmmeren, og saa er der Regningerne, søde Fru Schrøder, men det er Sørensens Apartemang, som jeg aldrig blander mig i, og igaar kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, kommer han alligevel ind til mig med Vrede i Ansigtet og en Regning i Haanden og spørger mig, om det virkelig forholdt sig rigtig, at jeg skyldte Modehandlerinden 300 Kr. og De kan nok tænke Dem, søde Fru Schrøder, at jeg ikke fandt mig rolig i den Maade at tiltale mig paa, men lod Sørensen vide at jeg var vis paa, at han aldrig i hele sit Liv kunde have faaet en Kone med mere Anlæg for Tarvelighed end jeg, og det var ikke mandigt og ridderligt af ham at misunde hverken mig eller Petrine de fattige Pjalter, vi gik i, men Gud bevares, vilde han bære det over sit Hjerte at se os gaa næsten nøgne midt i Vinterens Hjerte, saa stod det ham jo frit for at lade være at betale, og saa kunde han selv se, om det var til Gavn for hans Forretning og hans Kredit, at hans Kone og

hans Datter gik klædte som Fattiglemmer, og at Folk ikke kunde faa deres Penge af ham og saa krøb han jo til Korset og betalte, saa nu skal Petrine og jeg hen til Modehandlerinden imorgen og ,bestille et Par Rober paa næste Aars Regning, og det Eneste, vi maa undvære er at faa den kategoriske Gaslampe, der jo skal være det allerbedste og som Sørensen har gaaet i formelig Lampefeber for at faa anskaffet, men hvad kunde det hjælpe, for som jeg sagde til ham, naar vi ingen Gasledning har i Huset, kan Du jo dog ikke faa Blus paa Lampen, og Fritz Grønbæk kom mig ogsaa til Hjælp og sagde til Sørensen, at det vigtigste ved Lampen var jo dog Lampens Aand, og det var Lys og naar man bare havde Lys, behøvede man ikke den kategoriske, og saa citerede han en berømt Tysker, der havde sagt: Licht, mehr Licht! og jeg kan ikke huske, hvem det var, men tror nok det var Fyrsten af Lichtenstein, fordi hans Land var saa lille, at han nok kunde ønske sig mere, og saa gik der jo et Lys op for Sørensen og uagtet den kategoriske Lampe i lang Tid har været det eneste Lyspunkt i hans Tilværelse, renoncerede han sig alligevel og lod i Stedet for Svenden bringe mig sex Pund Lys op fra Butiken, saa Lyseprofiten blev alligevel min, og det er sandt, søde Fru Schrøder, jeg skulde jo have fortalt Dem om Folketeatret, hvor de gav en glædelig Herre og en flot Jul, men nu kan jeg ikke mere samle det hele Indtryk, og «en fattig Jungmands Eventyr» kjender De jo selv og nu maa jeg desuden gaa, for jeg har lovet Frits Grønbæk at gaa hen til en Forlægger og høre, hvad han vil give for en Roman, der er endnu meget værre end Herman Bangs, og som der nok bliver lagt Sag an imod, saa den gaar af som varmt Brød og bliver meget indbringende ligesom «Haabløse Slægter» og nu Farvel, søde Fru Schrøder, og glædeligt Nytaar nok en Gang og Tak for Kaffen i det gamle.

Rimbreve
til
Fætter Kristian i Nykjøbing.

XIX.

Glædeligt Nytaar og Tak
For det gamle, som nys gik til Ende;
Muntert man hugged' og stak
Og lod Bavnerne lystelig brænde;
Freden — Ak, Christian, ak!
Freden i Aar, det kan hænde,
Bliver af samme Tobak:
Drachmann i Støvlerne trak,
Trykked' Sydvesten i Panden
Og gav «Ferskvandsskipperne» Fanden,
Mens Ploug en Skalle han drak
For at faa Blod paa Tanden.
Heller vi vil dog igjen
Baxes med «Alvorsmanden»,
Selv om med Brovten og Banden
Han sender i Vrede os Kanden
Og Øllet i Hovedet hen.
End røre, selv med en Pen,
Det Slam, som i Bismarks Rede
Tysklands «sittliche» Mænd
Fra Pøbelmøddingen sprede;
Den stinker af Hovmod og Had
Kulturen, der blomstrer dernede
I Erobrerens herlige Stad.
«Men» — spørger Du, — «har ej mod Jøder
Netop I paa hver Side og Blad
Slynget Ord saa hvasse og hede
Og kaldt dem — jeg siger ej hvad?
Er det ikke hos Eder man møder
De Stikord, som Striden just føder?
Mon «Punch» ikke haaner og høder
Og afskyr dem som den Lede?» —
Nej Kristian, der fejler Du vidt,
Og dit Ord til Forklaring mig nøder:
— Husk vel, det var dit ikke mit.
Men lad mig først sagtne en Smule mit Ridt,
Trav er et aandeløst Trit,
Heller jeg lader i mageligt Skridt
Vingehesten mig bære. —
Husk saa først paa, her taler vi frit;
«Rent ud af Posen» skal Mottoet være;
Sig mig da kjære
Kristian, tror Du, naar ofte og tidt
Løs man paa Samfundsgevæxter maa skære,
At man har Tid til Folk at belære,
At der er Forskjel paa Pære og Fære,
At «Jøde» betyder ej Israelit;
Aldrig vi Had eller Fjendskab kan nære,
Aldrig vi Nogens Fjender vil være,
Blot fordi Racen er ikke den samme,
Fordi de er Børn af en anden Stamme.
Bruge vi stundom Ordet «Semit»,
De, vi vil ramme,
Er kun Fornægterne,
Samfundsstormerne, Taine-Forfægterne,
Som har Georg til Moder og Eedvard til Amme,
De, som forkynder paa Gader og Stræder
Den frie Tanke, de frie Sæder,
De, som vil kramme
Med Hænder klamme
Alt, hvad vi holde i Agt og i Hæder,
De, som hejsed' den røde Klud,
De, som sværge ved «Logos» paa Tinge,
De, som har taget «Historien» til Gud,
De, der strør Gift blandt Ungdommen ud
Og som ingen Modgift kan bringe.
Der er vor Fjende, der er vort Maal!
Vi vil ej tænde et Kætterbaal,
Ingen vi agter at kue og tvinge,
Men Svøben vi svinge
Til Værn imod «de smaa Sortes» Skraal,
Vi vil storme deres Basutokraal
Og lade over Satirens Klinge
Den sorte Besætning springe.
Men mod Jøderne, dem, der er Jøder blot,
Har vi ikke et Ord at sige.
Kristen og Jøde for os er lige;
Dersom i Latterlighedens Rige
Sigte paa En vi har faaet,
Træffer vor Spot
Kristen og Jøde jo lige godt.
Og vilde en «Hofpræst» krige
Som han i Berlin og løfte det Banner,
Der samler Alt, som er hæsligt og raat
De indbildske Junkere fra Kejserens Slot,
De ellede Burscher med arrede Pander
Og Pøbelsværmen, der altid sig danner,
Naar Agitatorerne Kortene blander
Og trumfer med højstemte Fraser flot,
Og skulde for Alvor her hjemme man prøve
Et saadant lumpent germanisk Træk
Mod Israeliter at øve,
Vi skulde ikke ret længe tøve,
Men slaa med Svøben et ordenlig Smæk
Og jage de hylende Skabhalse væk,
Som Jøderne Lighed vil røve;
Thi Lighed, det er den Grund, hvorpaa
Sikkert og fast det Hele bør staa;
Lighed for Loven. Banen er aaben,
Aaben for Alle, med lige Vaaben
Enhver maa kæmpe for Maalet at naa;
Der spørges ikke om Troen og Daaben,
Om Vadmelskofen og Sikekaaben,
Ret for de Store! Ret for de Smaa!
Lighed! — Ja lige saa godt kan vi le
Af Jøder, ifald de gi'er Stof til Latter.
Men handle mod dem som hist ved Spre?
Atter og atter
Siger jeg: Ve
Det Folk, der rolig paa Sligt kan se!
Og la'er man dernede slig Voldsdaad ske,
Saa ligger det i, at de slet ikke fatter
Anden Ide
End «der Grejse», Bismark og - Skatter!

I Forsalen.

I «DET HELLIGE» Musernes Gunst os belønner;
Men i Forgaarden raader Merkur og hans Sønner.

I Løvegaarden.

(GJENBOERNE.)

DASSAVIS-DOM:

— Hvis de ikke schpillede saa schkidt, schpillede de det schgu i Grunden majet godt.

En ny Kost.

Hr. Fischer sad helt mægtig paa sin Throne,
Og hele Venstremarkens Blomsterflor,
Fra Schandorphs Tusindfryd til Anemone
Drachmannia, det sang i Smigerkor.
Ja, selv Skarntyden Hørups gule Krone
Med Smil sig bøjed ofte for hans Ord.
Det gik nu til en Tid, men saa fik han Sit —
Sit Fedt naturligvis! — han gik — *sic transit* —!

Der var jo baade disse Præstelove
Og Universitetets Kapital
Og Sorøs rige Gods og store Skove —
Hin kultusministerielle Kval! —
I hine Ting han monne ikke hove
Det menigmandig drømte Ideal.
Han mistede sin Støtte, det er vist nok!
Fordi han ikke var Seminarist nok.

Hans Eftermand i det vakante Embed
Har endnu ej for Alvor taget fat.
Til Dato kun som Rigsdagsmand han kæmped'
Og Journalist i offenlig Debat.
For Resten vide vi om Manden, at
Sin Kamplyst, hvor det gjaldt, han aldrig dæmped' —
I 64 da flyede han de Pjattende
Og Snakkende og meldte sig ved 18de.

Hans Valgsprog er nok: Vi alene vide!
Hvad end det gjælder om en Gartnerplads
Ved Sorøs Haver, hvorom mange stride,
Og hvor han gjorde grumme faa tilpas,
Hvad eller han til Petri Sogns Atride
Med Energi befaler: «*Weisst Du was,*
Mein Sohn! nu vil vi uden meget Snøvleri
Ha'e Ende paa det endeløse Vrøvleri!»

Der blev «*Entrüstung*» i den ganske Lejr,
Man finder det aldeles uhistorisk.
Hrrn Bähcnke *und Hrrn* Reymann *und Hrrn* Meier,
Og hvem der ellers hersked provisorisk,
Har næppe nok forvundet deres Sejr,
For det forkyndes dem saa kategorisk,
At «*Aeltester, Vorsteher, Curatores*»
Forsvinde skal — *o tempora, o mores!*

Det var nu i det Administrative,
At her vi have set hans stærke Haand.
Han ænsed' ingen gamle, snævre Baand,
Men kaldte med et Ord det Ny' til Live.
Nu vil han Universitetet give
En ny Forfatning i en bedre Aand.
I Tinget er der sket som en Forvandling:
Selv Hørup gaar med Alvor til Forhandling!

Vi ønske ham alt muligt Held til Værket.
For *alma mater* vil maaske det gry,
I Aarvis blev hun tappet ubemærket —
Tag fat paa disse Voldsmænd uden Sky!
Men *apropos!* hvis De vil ha'e forstærket
Kathedrene med nogle flere ny,
Saa lad os se, Højstærede, De passer
Vel paa, at det er ikke — Gartnerpladser!

Literaturartikel.

Antigonos. En Fortælling fra det andet Aarhundrede af Karl Gjellerup.

Hr. Gjellerup har ved at dedicere *Dr.* Eed. Brandes sin sidste Bog vist ham en Opmærksomhed, som vi ret af Hjærtet unde ham og som han kan have rigtig godt af i disse Tider.

Dedikationen lyder som følger:
«Tilegnet Dr. Edvard Brandes
af hans Ven Forfatteren.

Man kunde fristes til at sige, at denne Dedikation overflødiggjør det hele *opus*; thi naar man har læst den, kjender man *eo ipso* hele Bogen. *1mo)* er den tilegnet Dr. Brandes: deraf véd man altsaa, at det er en Bog, der ikke skæmmes af altfor mange Netti teter og hvori Kristendommen ikke bliver særlig favoriseret, ligesom Troskabseder ville blive tagne ligesaa alvorlig, som Løfter pleje at blive det. Man sér *2o)* at Gjellerup er Dr. Brandes's Ven; man véd altsaa, at Bogen er inspireret af Doktoren, og man faar et tiltalende Indtryk af den Skjønsomhed, Hr. Gjellerup vælger sine Venner med. Og endelig ser man *3o)* at Hr. Gjellerup betragter sig selv som Forfatter, hvilket ikke kan komme overraskende for hvem der véd, at han allerede har udgivet et Par Bøger, af hvilke den ene i det mindste har vakt en ejendommelig Opsigt, om den end ikke er bleven omtalt med overdreven Ros. — Man sér for øvrigt som Titelvignet golde Klipper, der hist og her skjules af tætte Buskadser, i hvis Skygger man kan tænke sig, hvad det skal være, samt endvidere noget grumset Vand, hvorpaa staar: «*af Karl Gjellerup*», og endelig en Mand, der paa en halv forsoren Maade rækker Haanden ud, som til Edsaflæggelse, muligvis en billedlig Fremstilling af en af Forfatterens Venner, hvad vi dog ikke tør gjøre Ed paa. Det Hele er holdt i en skidengul Farvetone, der giver det smukke Billede et tiltalende Præg. For at man dog ikke skal tro, vi kun kjende Værkets Ydre, skulle vi give en let Antydning af dets Indre.

Bogen er delt i 16 Kapitler med mér eller mindre, men særlig mere, pikante Overskrifter, som «*Adonisfesten i Byblos*», «*Dæmonen og den Babyloniske Skjøge*» etc., og den gjør stærkt Indtryk af at være skreven af en ung Mand, der har læst sin græske Mythologi med Andagt og ikke rigtig er bleven Herre over Gnostikerne. Han har endvidere et fast Blik for løse Kvinder, og det ses heltigjennem, at han baade er theologisk Kandidat og Religionslærer i den nye nihilistiske Skole paa Hjørnet af Integade og lille Kirkestræde, ligesom Inddelingen i Kapitler har et net theologisk Sving; og vi haabe, at hans theologiske Sans ikke har fornægtet sig overfor Forlæggeren, saa han har sat Kapitelstaxten godt op. Bare han nu snart maa faa det

erkantilt.

Skjøndt Dannelsen af det vestsibiriske Handelsselskab ikke har faaet nogen kølig Omtale i Pressen, skulle vi dog varmt anbefale et dermed beslægtet Selskabs Oprettelse, nemlig det paatænkte nordpolske Fælles-Trankogeri.

Det er nemlig klart, at et saadant Selskab vil indlægge sig stor Fortjoneste saavel af Geografien i Almindelighed som af Aktionæringen i Særdeleshed, da Erfaringen viser, at Stiftelsen af et hvilketsomhelst Aktieselskab dog maa auses for velgjøreude i det mindste for nogle af Ens Medmennesker. Da der som bekjendt desuden findes en Mængde Rævepelse i de nordlige Egne, som med Fordel kunne anbringes i Handelen, har det ogsaa her vist sig, at Polerne besidde en stor Tiltrækningskraft, og naar det først er lykkedes at bryde Isen, vil der sikkert deroppe findes en hvid Mark for industrielle Foretagender, af hvilke vi blot skulle antyde Oprettelsen af et Nordlysestøberi paa Spitsbergen og et Sælers *home* paa Grønlands Indlandsis. Det bliver selvfølgelig nødvendigt at anvende de hensigtsmæssigste Skibe paa Rejserne herop, og hvis Firmaet *Brown jun & Ko.* endnu blot har et eneste i Behold, maa det erhverves *à tout prix;* thi for det første vil det neppe koste ret meget at anskaffe, og skulde det ogsaa komme i Drift med Isen, vil Driftskapitalen være for intet at regne; dernæst vil Frosten nok tillukke mulige Utætheder og Lækager og saaledes spare Udgiften til Kalfatring, Forhudning og deslige, og skulde endda Isen spærre Adgangen til eller fra Nordpolen, er et saadant Fartøj særlig skikket til at omgaa Ismasserne ved at gaa nedenom og hjem; det er altsaa slet ikke til at kaste Vrag paa. Vi kunne heller ikke noksom fremhæve det hensigtsmæssige i at tage Professor *Ed. Erslev* med som bekjendt Mand paa Expeditionen, da han baade har megen Fortjeneste som geografisk Hof-Theoretiker og tillige har særlig praktisk Færdighed i at kige Nordstjerner og tage Højden paa de forskjelligste Grader af Rangforordningen; naar man saa tillige medtog Luftballoner, der som bekjendt ogsaa kunne blive opblæste ved at gaa til Vejrs, ville sikkert alle Vanskeligheder kunne overvindes. Som et glædeligt Nationaltidendes Tegn skulle vi endnu fremhæve, at en af vore store nationale Digtere agter at vække Interesse for Sagen ved at udgive et nationalt Digt i sytten Sange, betitlet «Nordenskjöld». Forfatteren siges i den Anledning fra en velgjørende Kommersraad, der imidlertid foreløbig ønsker at være unævnt, under Mærket: «*Nordenskjöld var nordpolisk*» at have faaet Rejseunderstøttelse til Bären-Eyland for at gjøre Studier til Digtet, og han skal i Følge Fællesorganet allerede være udset til dettes fremtidige faste Iskjældermand.

Til

Herman Bang.

Hil sidde Du paa Realismens Throne!
Men segn ej under Vægten af din Crone;
Thi man skal gaa paa Jord, er den end gloende.

Anckerske Legat til derfor at foretage sig en *Kapitelrejse* blandt de *Romanske* Folk!

En Idealist.

Ild og Aske. En Fortælling fra vore Dage af Fr. Elbert.

Det tør vistnok siges, at Hr. Elbert har afhjulpet et dybtfølt Savn ved Udgivelsen af sin Fortælling: *Ild og Aske.* Der har længe været Trang til *en Kogebog à la Mangor for smaa realistiske Husholdninger, indeholdende Anvisning til forskjellige Værkers Tillavning.* Et heldigt Tilbød til et saadant Skrift er gjort i Elberts Bog, hvor unge skrivelystne Realister ville finde en udførlig Anvisning til Udarbejdelsen af et realistisk Værk. Methoden er følgende. Til en realistisk Fortælling paa 165 Sider, betitlet «*Ild og Aske*», tages følgende Ingredienser: En ung Enke, der har haft en ældre, udsvævende Mand, en yngre Fritænker, et meget ungt Forfatteræmne, samt en *kraftig bygget, fuldendt proportioneret Don Juan.* Disse erholde nu respektive almindelige Romannavne som: *Erna Stenberg, Bruno Tang, Emil Valter* og *Viggo Berner* og røres godt sammen. Naar nu heraf er fremkommen den almindelige Bolledejg, blandes der heri 1 Dosis *Grevinde Rosenvinge* med 1 Gang *brystsvag Mand*, et Kys i et Sidekabinet samt 1 Portion *Emmy Madsen*, Datter af en rig Hørkræmmer. Derpaa lader man, ligesom *Herman Bang* i hans *Haabløse Slægter*, Don Juan'en i polsk Forklædning løbe gjennem Sammenblandingen, som i Æventyret Medisterpølsen gjennem Grøden, for at tilvejebringe en pikant Smag og den rette Kjødfarve. Derefter sættes det Hele over en sensuel Tilbøjeligheds sagte Ild, og man sørge for, at, naar *Ilden tændes*, sker det langsomt, hvorpaa *der pustes til Ilden*, og naar den er *slukket*, drage man Omsorg for, at *Ilden ulmer under Asken*, indtil *vilde Flammer* bryde frem, hvorved den veltillavede Ret faar en pludselig Varme, der giver den et eget Piquanteri. Det herved fremkomne Kompositum tilsættes efter eget Skjøn med nihilistiske og atheistiske Krydderier og blandes med det Pund, Forf. har, af materialistisk Stivelse, hvorved Dejgen bliver noget af det Stiveste; naar den nu har rasket sig, strøes den dygtig med det sædvanlige Antal *elfenbenlignende Arme, nedringede Silkekjoler* med Tilbehør, samt nogne Statuer og Malerier. Tankestreger og Prikker puttes ind med passende Mellemrum, og Kys anvendes efter Smag og Behag, dog hellere for mange end for faa, at der kan blive rigtig Slag i Bolledejgen. Derpaa vil alle Ingredienserne være opløste undtagen Enken og hendes Søn, Otto, der udtages, kommes i en katholsk Buddingform og sættes over en ren og klar Ild *(ignis sacer)*; og naar de ere vel katholicerede, serveres de som en realistisk Pandekage. — Opskriften er klar og kan ikke misforstaas, og det mærkes, at Forfatteren, ligesom sine herostratiske Samtidige, har studeret den erotiske Gastronomi ikke blot i Polen, men ogsaa i Mæhren

En Realist.

Den gamle Elsker.

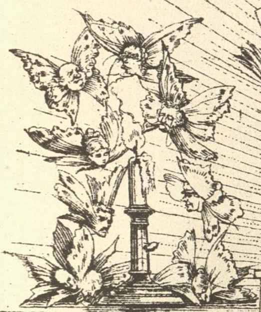
Spillemand, slaa dine Strænge
Om dit Hjærtes Attraa!
Har Du ventet saa længe,
Da kan Du sagtens trænge
Til som Spillemands-Penge
Din PENSIONETTE at faa.

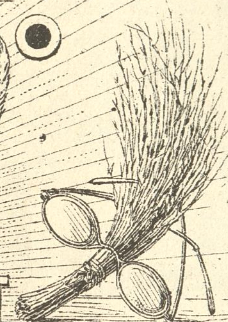

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand №50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

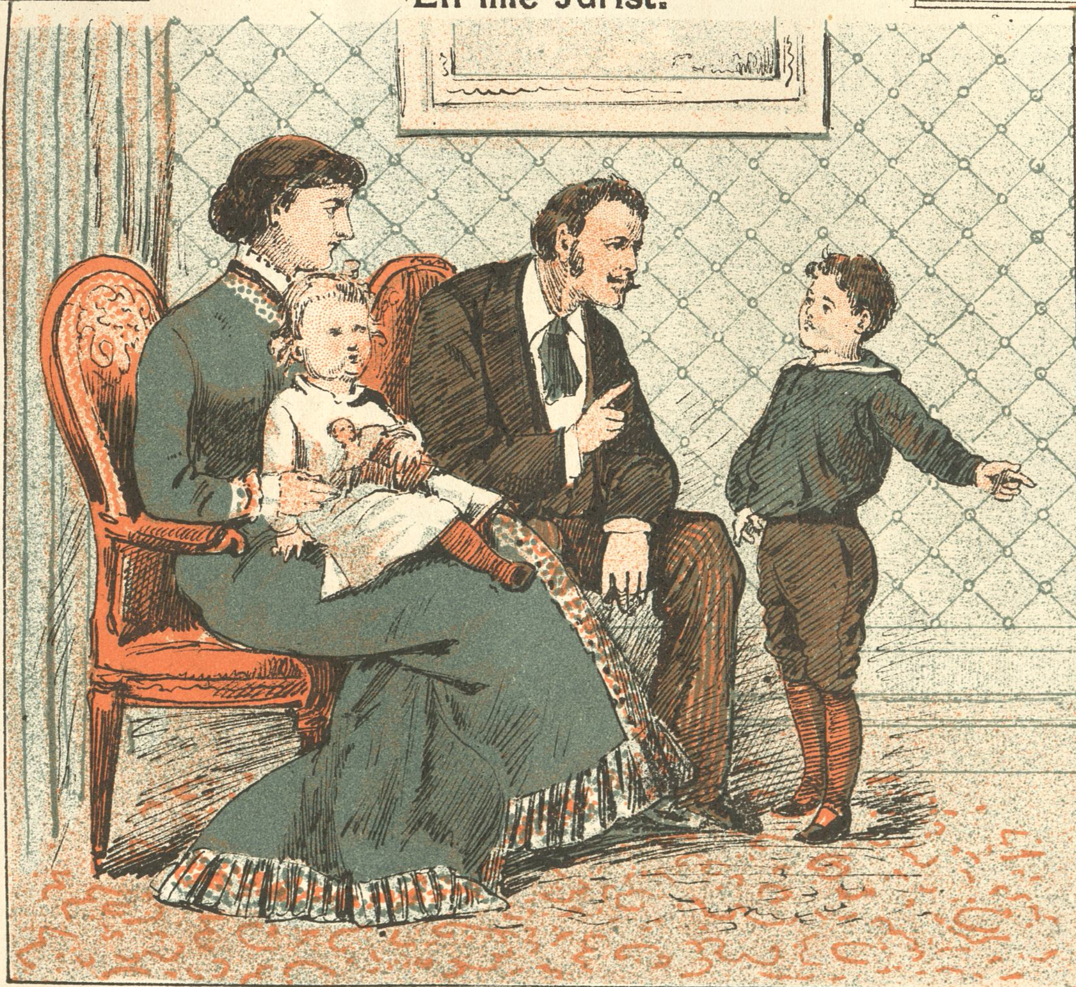
Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 20. Januar. Nr. 3.

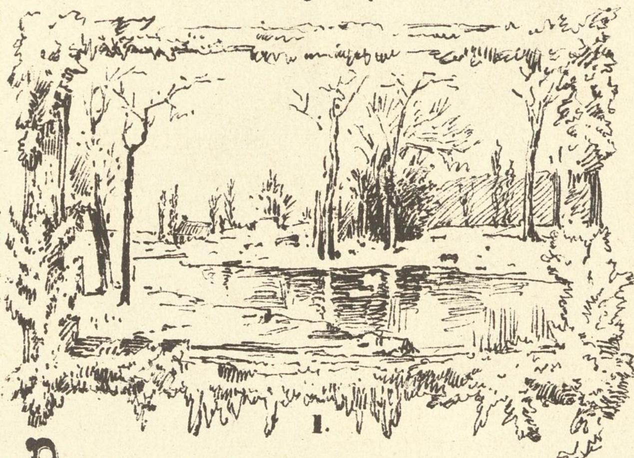

En lille Jurist.

— Fader! Hvad er værst? Enten at lyve eller at slaa en Rude ud?
— Det er langt værre at lyve, min Dreng! Langt værre end at slaa mange Ruder ud!
— Fader! Det er mig, der har slaaet Ruden ud paa Trappen.

Under Frysepunktet.

I.

Den bidende Kulde lægger sit Aag
Paa Bølgernes stridige Nakke,
Den tegner paa Ruden sit Blomstersprog,
Mens Skabningens Herre med Kakkelovnskrog
Maa hjemme tage til Takke
Og ude med Vinterfrakke.

Ja, Frosten er slem, det kan man forstaa
Selv oppe i Folketingssalen.
— Loyal Forhandling med Bælgvanter paa,
Hvis Frugter en kold Modtagelse faa!
— En Arbejdslyst, som er i Dalen!
— En Stemning, som stadig er valen!

Dog, medens deroppe man nødig gaar
Det bitterste op over Stregen,
Man mindes den Valgkamp, som forestaar,
Og gjør desformedelst saa lidt, man formaar,
Samt viser, skjøndt halvvejs forlegen,
Begejstringen Winthervejen.

Saa sporer man pludselig ovre fra FYN
En højst usædvanlig Varme;
Det smelter vort Hjerte, det rører vort Syn,
At selv mellem Humle og Boghvedegryn
Man endelig over den arme
Befæstnings-Sag vil sig forbarme.

II.

Fra et Folkemøde
Slige Toner løde:
«I Forkølelsernes Tid
Vil vi Følelsernes Tid
Vække fra de døde!

Sagen er paatrængende,
Faren overhængende!
Derfor strax bør tages fat.
— «Aber» fra en Indkomst-Skat
Først skal hentes Pengene!»

III.

Se, det er en sand patriotisk Takt,
Som bliver stillet til Skue!
Af Fædrelandskjærligheds tvingende Magt
De gode Fynboer Offret har bragt
Og tændt en Begejstringslue,
Der frelser maaske os fra Snue.

Naar blot ikke her, mens endnu i Færd
Med Skatten at ordne man bedst er,
Den bliver paalignet os uden Besvær
Af BISMARCK som Ligningskommissionær
Og MOLTKE som Rodemester.
— Saa er det lidt sent, man befæster!

Et Redaktionsmøde.

Formanden vilde strax gjøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa, at her ikke forelaa nogen bestemt Forhandlingsgjenstand, og han vilde derfor sætte hele den tilstedeværende Situation under Debat, idet han samtidig opfordrede Medlemmerne til at fatte sig i størst mulige Korthed. Han skulde nemlig med Banetoget ned til Hvalsø Station, hvorhen Magistraten havde forlagt sin Bistrup-Middag for at have den mere i Ro, og det laa ham meget paa Hjerte at faa Sikkerhed for, at de stakkels Mennesker virkelig fik Noget at spise og ikke gik sultne fra Bordet. I Roskilde plejede det ikke at være Tilfældet, men hvem havde nogensinde hørt Noget om en bedre Middag i Hvalsø? Han bad Medlemmerne om at lade det gaa lidt villig.

Det økonomiske Medlem vilde benytte Lejligheden til at give en Oversigt over Finanserne i Indlandet og Udlandet. Man havde sagt ham, at Professor W. Scharling var i Færd med noget lignende. Det var umuligt. Han læste aldrig mere, hvad William Scharling skrev. For to Aar siden fik han en ondartet Sovesyge af at læse Scharling.

Det idiotiske Medlem spurgte, om Sygdommen var forbi? Han var bange, den smittede.

Det økonomiske Medlem bad Idioten være uden Frygt. Hvad sagde ikke Digteren om den nuværende Aktiespekulation og om Gründermanien?

Vel fundet paa er vel en Trøst,
Vel kjøbt er første Plagen,
Vel solgt igjen er Livets Lyst,
Vel snydt er hele Sagen!

Han vilde bestemt indprænte Forsamlingen den mest ubetingede Mistro til *Haussen.* Hvis Grækerne for Exempel erklærede Tyrkerne Krig, kunde det jo nok være, at Telegrafaktier vilde gaa til Vejrs, men den deraf følgende Overspekulation i Tuborg-Bajere vilde upaatvivlelig medføre Afslappelse og Mathed og trykke Rentefoden saa stærkt, at det var højst rimeligt, man

kom paa Støvlerne og maatte optage et Laan for at betale Madam Polack de uhyre Tab paa Ligtorneoperationer, der vilde være den uundgaaelige Følge af et saadant uøkonomisk Soldegængeri. Vi maatte Alle spare. Det havde ogsaa den store Kalkulator Meldahl indset, og han havde i rette Tid søgt at hæmme den overhaandtagende Luxus ved som et lysende Exempel paa Nøjsomhed og Tarvelighed at lade Kunstudstillingsbygningen slaa sig til Taals med Puds og Beton, hvor der var kalkuleret Marmor, og Fyrretræ, hvor der skulde have været Egetræ og Mahogni. En saadan Resignation fortjente Paaskjønnelse.

Det idiotiske Medlem holdt nok af lidt Spekulation. Han havde i Berlingske Avis fundet en glimrende Idé, der maatte kunne give stort Udbytte. Der stod nemlig i Feuilletonen forleden følgende:

»Han var kommen nordfra som fattig Yngling med en Opfindelse angaaende en ny Methode at smelte Erts paa i sit Hoved.« — Det maatte være et godt Hoved, der kunde holde det ud, uden at blive hed i Hovedet eller faa Hovedstrømninger. Men hvis Ideen var praktisk og man, hvad han ikke tvivlede om, ude mellem Venstrebønderne kunde faa tilstrækkelig tykke Pandeskaller, der var i Stand til uden alt for meget Hovedbrud i Støbningen at lade sig benytte som Smeltedigler, saa han ingen Grund til ikke strax at afkjøbe Berlingske Patentet paa denne nye Methode, og saa lave et lille Aktieselskab i al Venskabelighed.

Formanden antog, at Idioten samtidig vilde søge om Udnævnelse til Patent-Idiot, for Resten fandt han, at hans Hoved allerede var blevet skjørnet temmelig betænkelig og raadede ham indstændig til strax at tage kolde Omslag for at afsvale sit «Erts», der vist ikke indeholdt Andet end Bly og neppe et eneste Guldkorn.

Det rekrutbeskyttende Medlem havde læst i Avisen, at Rekrutterne i Aarhus blev ædte op af Væggetøj. Han vidste nok, at Rekrutterne var Kanonføde, men at de ogsaa skulde tjene til Føde for det aarhusianske Væggetøj, fandt han, var mildest talt Overdaadighed.

Det dyrebeskyttende Medlem syntes gjerne man kunde unde de smaa Dyr deres daglige Brød, som de maatte tære om Natten i Frygt og Bæven samt stadig Livsfare.

Det rekrutbeskyttende Medlem syntes dog, at de var en unødvendig Blodsudgydelse.

Det dyrebeskyttende Medlem fandt denne Udtalelse haardhjærtet.

Det rekrutbeskyttende Medlem var sig bevidst at at have et blødt Hjærte, men derfor var det ikke sagt, at Rekrutterne havde en haard Hud. Væggetøjet burde slagtes.

Idioten syntes, den sidste ærede Taler mindede ham om Jødeforfølgerne i Berlin. Han vilde udrydde Væggetøjet. Det var altsaa de «Haabløse Slægter.» I Berlin vilde man udrydde Jøderne — de «Daabløse Slægter».

Formanden afbrød Forhandlingerne. Nu gik Toget til Hvalsø. Han ønskede Forsamlingen glædeligt Nytaar og Idioten god Bedring.

Englands Lyksalighed.

Britania, Britania! Dig prise tusind Stemmer!
Evropa synger til din Pris,
Amerika gjör ligervis,
Og naar en Hindu skal ha' Ris,
Dit Navn han aldrig glemmer.

Din Magt er for Evropas Fred en sikker Støttepille;
Den evropæiske Koncert
Kom Fredsforstyrrerne paa tvært,
De gjorde Regning uden Vært
Ved Lord-Mayorens Gilde.

Naar Britten der tog Munden fuld af alskens Levemaade,
Imens han mandelig og kjækt
Gav Englands Fjender grov Konfekt,
Saa fik man rigtig nok Respekt
For Landets Hær og Flaade.

Og derfor kan for Verdens Ro vi takke Englands Talere;
Dulcigno blev ej en Ruin,
Og Konferensen i Berlin
Den blev dog kun til evig Grin,
Men ej til noget galere.

Og gavnlige Reformer har Du altid havt for Øjet:
Du nedla'e hos Visirerne
Til sande Fremskridt Spirerne;
Mærkværdigt nok, at Irerne
Slets inte er fornøjet.

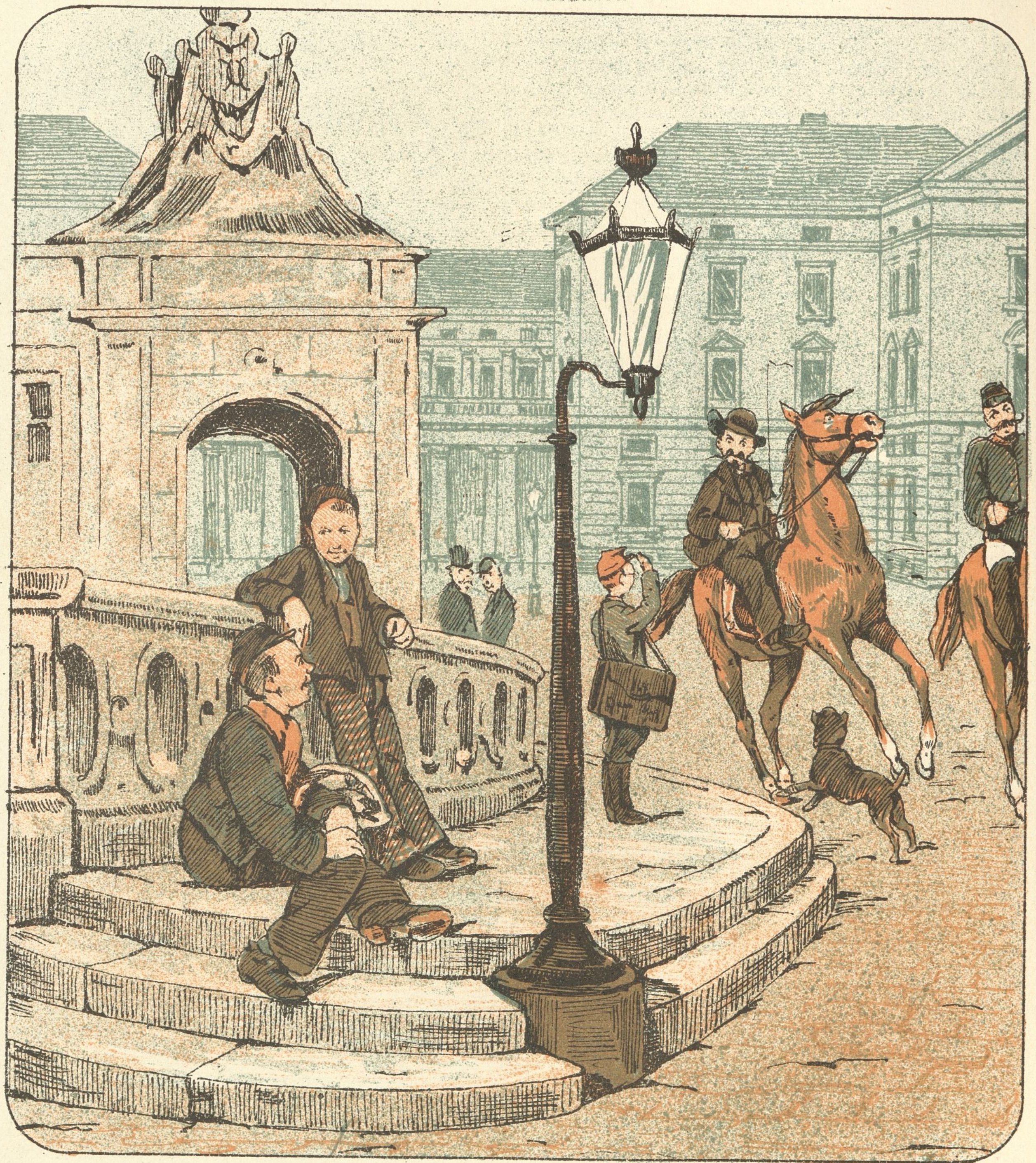
Men de gjør stadig Kvalm, det Rak, paa Møder og i Blade,
Om Natten ud paa Rov de gaa,
I Mørke er de alle graa,
Ja, Nogle tager Maske paa,
Tænk, sikke Maske-Rade!

Og din Humanitet er kjendt endog blandt Hottentotterne;
Du hersked' aldrig absolut
Som Russerne ved Hjælp af Knut,
Din «Kat» du bare har dem budt,
Og den gaar snart til Rotterne.

Din Tapperhed er velbekjendt fra Kap til Kalahari:
Du negled' Zulu-Kongens Land,
Vandt Lavrbær i Afghanistan,
Og selv i City mener man,
Dens Kurs staar over *Pari*.

Saa gid da dine Sønner snart derovre blandt Transwaalerne
Maa deres Ting saa godt forstaa,
At Bladet snart sig vende maa,
Og ret paa Ho'det de kan faa,
Hvor før de fik paa Halerne.

I. Fra Ridehuset.

Naar SGANAREL trænger til Motion,
Saa bliver han Ridder af Marmorbroen.

(Frit efter DASS-AVISEN.)

II. Paa Kunstnerplænen.

(Efter en mislykket Opstigning udtømmes Gassen af Figuren.)

Skjøndt der var Spænding mer end nok,
Blev «Løfteisen» som saa.
— Den bar ej over Skyerne, hvor Himlen den er blaa!

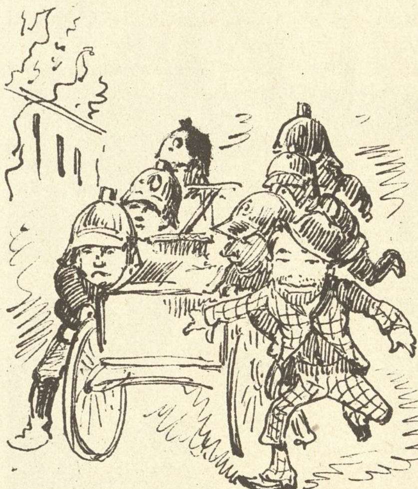
(Frit efter EN VILDFARENDE SVEND.)

En i sin Indgang sørgelig,
i sin Udgang glædelig Vise
om

den fürchterlige Ildebrandes i Berlin.

Med Beretning af

G. Brandes.
Brandmand.

|: I Aftes :|
Jeg over saa til Kroll,
Der fik jeg Øje paa i det samme
Noget, som ligned' en bindegalsk Flamme.
|: Jeg tænkte, :|
At der var vistnok Sold.

|: Men som jeg |:
Til Venstre fik mig vendt.
Kunde jeg strax se, hvor Ilden fandtes,
For her gaar aldrig Røg af en Brandes,
|: Undtagen :|
Der noget bliver brændt.

|: Det brændte! :|
Det gik, som det var smurt,
Tænk hos den preussiske Generalstab!
Det kunde blive et slemt Kapitaltab!
|: Hvad har dog :|
Den stakkels Moltke gjort?

|: Da løb jeg :|
Som i et Hjul en Kjæp,
For som germanisk Ildtilbeder
At trodse Tidens Vandartigheder,
|: Dog ingen :|
Der var, som sa'e: Hep! Hep!

|: Bellona :|
Stod med sit brede Sværd
Skuende ned paa den hele Geschichte,
Og fik vel ogsaa mig i Sigte,
|: Der mødte :|
Som første Sprøjte her.

|: Og snart man :|
De sorte Brandfolk saa
Jollende frem, li'esom hjemme om Prisen
I Fællesorganet og Dassavisen
|: Sig tumler :|
De andre sorte Smaa.

|: De sprøjted' :|
Paa al Ting, smaat og stort,
Flammer, der steg til upassende Højde,
Overstraaled' de med deres Sprøjte,
|: Omtrent som :|
Herhjemme de har gjort.

|: Snart endte :|
Det uden stort Halløj;
Slukket blev Branden samt alle Sorger
Hos hver fredsommelig Brandenborger,
|: At inte |:
Hans Trøst gik op i Røg.

|: Med Sejer :|
Drog hjem de sorte Smaa,
Den sittlich-germanische Rednings-Anstalt
Reddet de havde, da Ilden den anfaldt,
|: Thi skal de :|
En Straaleglorie faa.

|: Ja, Branden- :|
borg er et herligt Land;
Fremtidens Hærskarer udi dets Baand er,
Og en af det 19de Aarhundreds Aander
|: Den fører :|
Som første Sprøjtemand.

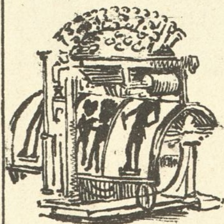
Varemærker.

Anmeldte og indregistrerede i Punch, den 1ste Januar 1881. (Fortsat.)

Nr. 15. Anmeldt af **„Morgengnavet"**, *Larsens Plads.* Den nøgne Sandhed koketterer bag sit Reflektionsspejl med Drachmann, der i hver Haand har et brændende Hjærte og Sværd ved Lænd.

Motto:
*„Paa mit Hjærtes Skorsten brænder
En harpixet Elskovsbrand."*

Nr. 16. Anmeldt af **„Ude og Hjemme"**, *Smørumnedre.* En Tegne- og Skrivekugle, delt i tre Felter, paa en literær venstre Feltfod. 1 Felt I: *Henrichsen* alene; i Felt II: *Henrichsen, Eed. Brandes, Borchsenius;* i Felt III: *Henrichsen* alene, tagende Bladet fra Munden.

Motto:
*Den Ene blev til Tre,
Og de Tre blev til En.*

Nr. 17. Anmeldt af **„Nationaltidende"**, *Møntergade.* To Felter: i det ene ses *Ferslev* forfra med Nationaltidende foran sig, i det andet *Ferslev* bagfra med Dagstelegrafen bag.

Motto:
„Man sætte Nationaltidende for,
man sætte Dagstelegrafen bag,
Ferslev er dog en Praktikus,
det er en afgjort Sag."

Nr. 18. Anmeldt af **Folkets Avis** og **Dagens Nyheder**, *Hjørnet af Fælledvejen og Integade.* Over en spinatgrøn Slette sporer en Godsejer sin Ganger, i Horizonten ses Taarnene: *Wulff* og *Carstensen.* Motto:
„Hil være den Jorddrot, som rider frem
Med ædelige Kinder
Og paa Kontoret Tvillinger to
Som Wulff og Carstensen finder."

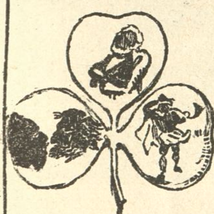
Nr. 19. Anmeldt af **Dagbladet,** *Storborgergade. Topsøe* som Jason med *det gyldne Skind (Dagbladet).*

Motto:
„Da *Bille* gik ud af sit gode Skind,
Saa smutted Hr. *Topsø* ige derind."

Theaterkatten spinder:

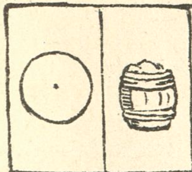

Eva. Her var mange Rigsdagsmænd den Aften. Hele første Parket sad fuldt af de Mænd fra Virum, som ventede paa, at Hostrup skulde give dem en Pære for det Æble, de gav ham i sin Tid. Lige for Lige! — Det var ikke nogen stor Pære, de fik. Kun en ganske lille folkelig Skole-Pære fra Højskolens Kundskabstræ (*vide* Tangs Botanik). Og saa maatte de bide i det sure Æble og sige Tak for Pæren endda. Akkurat lige som de Mænd fra Virum. Bajer var den eneste, der fik Smæk for Skillingen. Naa — Lidt er bedre end slet Intet og Eva er bedre end det nationale Drama, Drachmann ikke skrev. Endskjøndt! Hvad tænker Kammerherren paa? Dersom jeg i Stedet for at være en gammel adstadig Theaterkat, var et ungt uskyldigt Balletbarn og jeg fik de Principer om Opdragelse og Disciplin at høre fra den kongelig danske Scene, saa — ja jeg vil nødig sige det, men jeg tror ikke, jeg blev rigtig flittig paa Skolen bagefter. Fidelle og jeg har havt en lang Diskussion desangaaende, og Fidelle bemærkede meget rigtig, at hvis saadan en Hvalp faar Lov at rende i Halen paa sin Moer, saa lærer den aldrig at opføre sig ordenlig i en Dagligstue, saa man kan have den inden Døre, saalænge der er Tæpper paa Gulvet. Angaaende Killinger siger min Erfaring mig det Samme. Men iøvrigt holder jeg med Hostrup. Jeg blev ganske bange i tredie Akt, da hun vilde til at tage Udgangsbilletten lige som Nora og gik omkring og gnistrede og viste Kløer. Nu farer hun i Ansigtet paa dem, sagde jeg. Hvorpaa jeg tog min Hale til mig, for at den ikke skulde spolere Virkningen, ved at komme imellem, naar Porten skulde slaas i med et Knald. Men Disharmonien opløser sig i lutter Harmoni, hvilket bragte mit Hjerte til at banke i søde Erindringer fra mine første Hvedebrødsdage. Det var en lille graa Mis ovre fra Grøns Pakhus, jeg var borgerlig gift med. Hun kradsede ogsaa en Gang imellem lige som Fru Eva. Men jeg var jo ikke den Hankat, der lod mig saadan Noget byde, og vilde hun have forbudt mig at klapse vore egne Killinger, tror jeg nok, det var reven ud med en alvorlig Flænge mellem os. Hun havde Forudfølelsen og løb i Tide væk med en sort Kat med store Knebelsbarter ovre fra A-Porta. Derved slap vi for Disharmoni og Kattemusik. Godt var det da, vi fik Madsen ind i Folkethinget, for Jerndorff kunde vi daarligere undvære, og hvad det Dramatiske angaar, saa er Madsen jo nok en Stadsmand, men jeg har dog mere Fidus til Jerndorff alligevel, og saa kan Madsen jo tale vores Sag derovre, saa vi faar Skuret væk og Bønderne ud af Parkettet. Der blev ellers en ordenlig Hurlumhej heroppe, den Gang de raabte Hurra for Hostrup. Etatsraaden trode, de vilde have hele Besætningen frem og ham selv med. For Instruktionens Skyld. Men da han hørte, det bare var Hostrup, som Bønderne lod leve og leve højt, trak han de hvide Handsker af igjen. Fidelle fortalte mig i Aftes, at Eedvard Brandes har givet sig til at fabrikere Lægemidler. Det er godt, sagde jeg, det er brillant. Lad ham bare komme med Lægemidler herover til os. Det er Noget, vi har Brug for, især om Vinteren. Jamen det er den homoopathiske Methode, sagde Fidelle. Føj! sagde jeg. — Ja, han har lavet et Stykke til en hel Aften med et lille bitte Gran af dramatisk Spænding i, og en stor Bunke Kjedsommelighed udenom. — Hvad skal det gjøre godt for? spurgte jeg. Jo, for det er efter Recepten, sagde Fidelle. — Efter hvis Recept? — Doktorens egen! — Hør Fidelle, sagde jeg, Du er dog en Hund med et Slags dramatisk Erfaring, men tror Du paa Lægemidler, som den Doktor har skrevet Recepten til, saa kan Du tage Gift paa, Du driver det aldrig til Noget i Theaterverdenen. Det tør jeg række tre Kløer i Vejret og sværge ved Alt det, der er mig helligt og kjært, nemlig Fiskefars og Sødmælk, paa. Nu har vi Eva og Hostrup, og det er de bedste Lægemidler baade for os og for Kassen. For det er Trækplastere. Og dem trænger vi mere til end til Brandespiller, der har den modsatte Virkning.

Nr. 20. Anmeldt af **„Fædrelandet“**, *Studiestræde.* Et Trekløver. I venstre Kløver de 2 flækkede Surbrødre *Schandorph* og *Drachmann* med dygtig Smør paa; i midterste Kløver tager *Ploug* sig en Lur; i højre Kløver blæse han, som Hejmdal paa Bifrost-Højbro det literære Venstre et Stykke paa sin Lur.

Motto: „Lur ham!“

Nr. 21. Anmeldt af **Berlingske,** *Gl. Kongevej.* To Felter. I det ene en Hofcirkel, uden Begyndelse og Ende; i det andet en Smørfjerding, som den Ubekjendte sætter Pris paa.

Motto:

„Den gjør saamænd ingen Kat Fortræd
Og er et Middel mod Søvnløshed.“

Nr. 22. Anmeldt af **Familievennen,** *Rom.* En Bonde med en Tillægspræmie, der ser saa *ejegod* ud, ryster paa Almanakken.

Motto:

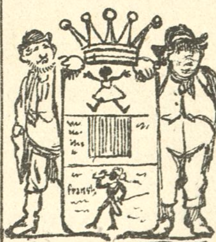
„Alle Kolportørveje føre til Rom.“

Nr. 23. Anmeldt af **Nutiden,** *Skvaldergade. Vilhelm Møller* stiger paa Ryggen af sit Liggendefæ (*Richard Kauffmann)* ind ad et Vindue, udaf hvilket *Hoffensberg - Jespersen - Trap* kaster en Pengepose.

Motto:

„Trip, Trap, Kauffmann — tit
Vilhelm Møller saa sit Snit!“

Nr. 24. Anmeldt af **Kammerherre Fallesen, det kongelige Theater,** *Kongens Nytorv.* Et adeligt Vaabenskjold, garneret af to borgerlige Billetsjovere, i tre Felter. I det ene en grøn Debutant, i det andet en rød Plakat, heromkring staar:

„Ved Debutanternes grønne Flok
Rødme Plakaterne mer end nok.“

I det tredie Felt en *Jean de France* med Motto:

„Saa fransk som han var ingen Chefer
her i mange Aar.“

Svinefylkingen.

Skalmejen hviner højt i Sky
Og varsler Kamp og Vaabengny:
«Vi vil ej krybe mer i Ly,
Men hævde FÆLLESORGANETS Ry!

Snart skal med Sværte og med Bly
Det glatte Lag vi her udspy.
Med Spot og Spe skal Højre fly,
For nu — nu lægger vi ud paany!»

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand Nº 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen København.

1881. Torsdagen den 27. Januar. Nr. 4.

En haabefuld Slægt.

— Gud, Mathilde! Hvor kunde Du dog gaa og tabe det øndige Guldkors, Du fik til Din Konfirmation?

— Hys! Tal endelig ikke om det! Jeg solgte det til en Guldsmed for at kjøbe «Haabløse Slægter»; man maa dog selv dømme, før man fordømmer den stakkels Herman Bang. —

— Hvor meget tror Du, min Patche er værd?

Fra det hedenske Hus.

VI.

Den store Bogødrot, som tidt forfriskede
Os med sin Vittighed, den sjældent spillende,
Med Talens Perlerad, den altid trillende,
Og med «det sidste Ord», han lønlig hviskede,

For «Smaafolks» Gunst og Folkegave smiskede
Han aldrig, — sligt kan bare siges drillende, —
Selv naar sin Haand han holder over Sildene,
Som Svenskerne i Bogøs Farvand fiskede!

Hans Magt er stor, det kan man ikke skjule:
Han hersker over Fiskene i Havet,
Som over Venstres mest forfløjne Fugle.

Dagsordnen nys til Fiskergarn han laved';
Dog denne Snare han forgjæves fletted', —
Der hverken Fugl kom eller Fisk i Nettet.

VII.

Op fra Neptuni vaade Element
Han retirerer skyndsomst paa det tørre,
Hvor uforsagt, som en fra ott og fyrre,
Mod Embedsstanden han sin Hær har vendt:

«Den Løn, en saadan Rad for let har tjent,
Bør man paa ingen Maade gjøre større!
Hvad skal man med det møjed? maa man spørge;
Han fik jo Forskud, da han var Student!

Og siden Pagten med de Sorte smaa
Er det kun simpel Pligt mod deres Fættere,
At la'e dem Klør i Embedsstanden faa.

Af Højres Taler bli'er den ikke mættere,
Og mærker den, at vi kan la'e den flaa,
Saa gjør de Herrer nok os Sejren lettere!»

VIII.

De Forbundsfæller, ja de Forbundsfæller,
Dem maa for hver en Pris man holde paa,
Især fordi man véd, de Sorte smaa
For Verdens største Aander gaar og gjælder.

Ved Spreen og i *Morgengnavets* Kjælder
Er Racen kommen lige højt paa Straa;
Naar derfor Offre man dem bringe maa,
Man ikke nøjes kan med Bagateller.

Se derfor skal Treenigheds-Symbolerne
Og Balslevs Katekismus ud af Skolerne,
Før faar ej BERG sin EEDVARDS Hjærte glædet.

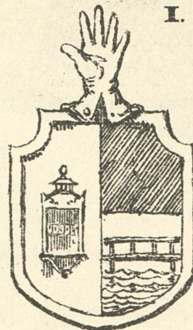
Da Skolen ej bør «kjært og helligt» fattes,
Kan Kristendommens Savn jo let erstattes,
Naar man faar langelandsk Moral i Stedet.

Glem ikke de smaa Sorte.

Danske Adelsvaaben.

Som et Supplement til de Afbildninger af danske Adelsvaaben, som «Illustreret Tidende» i en længere Aarrække har laant Vaabenhus, begynder *Punch* herved en liggende interessant Vaabensamling af de mest forskjellige Vaabenarter. *Punch* er nemlig ikke saa snæversynet, at vi alene skulde anerkjende den fødte Adel, vi indrømme ogsaa, at saavel Aandsaristokratiet her i Landet som Pengearistokratiet hver paa sin Vis har gjort sig fortjent af vort Fædreland, og vi paastaa dristig, at Danmark besidder flere saadanne sande Adelsmænd, end de fleste ahner. Da *Punch* altid har havt Glæde af at sysle med Fortidens, Nutidens og Fremtidens store Mænd og Kvinder og stedse har sat en Stolthed i paa enhver Maade at mindes vore mest fremtrædende Slægter, have vi derfor ment, at det ikke vilde være uden Interesse for vore Læsere at faa at se, hvad disse vaabenføre Vaabenbrødre egenlig føre i deres Skjold, og vi meddele derfor hos- og omstaaende Gjengivelser af de vigtigste af dissemed de nødvendige Forklaringer.

I. Andersen.

Skjoldet er delt paalangs i 2 Felter. I det venstre er paa mat Baggrund udhængt en rød Lygte. Feltet til Højre er igjen delt i to Dele, hvoraf den øverste er brun, medens der i den nederste er anbragt en Bro. Dette Bromærke fik Andersen Ret til at føre paa Grund af sine store Fortjenester af Randers Bro, og

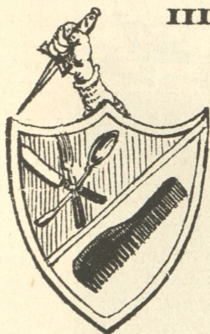
da Andersen kort Tid i Forvejen var bleven slaaet til Ridder af Danmarks Konge, var det ganske naturligt, at han efter den Tid optraadte som Ridderen af Randers Bro. Ovenpaa Skjoldet er der anbragt en Stridshandske til venstre Haand; den højre Handske havde Ridderen af Randers Bro som bekjendt tilkastet Grev Gert.

II. Bang.

I Skjoldet, som har Hjerteform, indtages den største Plads af et kvindeligt Mandshoved, som bærer en Martyrkrone. Udenom er der anbragt forskjellige vexlende Themaer, hvad der bidrager ikke lidet til det forvirrede Indtryk, som det Hele gjør. To Politibetjente med dragne Stave ere Skjoldholdere og over Skjoldet hæver sig en Crone i ophøjet Stil. Undertiden har man været tilbøjelig til at forvexle denne Slægt med Slægten Pio til Folketheatret; men denne Forestilling er dog efterhaanden forsvunden. Denne Slægt hører til haabløse Slægter.

III. Tauber.

Skjoldet er delt paa skraa i to ligestore Felter. I det øverste er anbragt Ske, Kniv og Gaffel overkors, hvilket antyder, at Vaabnet tilhører en ædelig Slægt. I det nederste Felt ses en finnkende ny Redekam. Den Forklaring, som Nogle ville uddrage heraf, at Slægten var i Familie med Rede-Totterne, er altfor haartrukken; efter Udseendet at dømme er dette kun saare lidet rimeligt. Over Vaabnet er anbragt en Haand, som fører en skarp sleben Dolk; dette Symbol fik Tauber Lov til at føre paa Grund af sine Fortjenester ved Opdagelsen af en berygtet Morderbande, som huserede udi den Stad Korsør Anno 1879.

IV. Fischer.

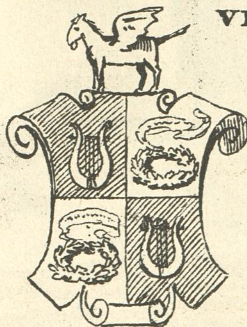
Skjoldet er paa skraa delt i 2 Felter. I det til Venstre ere afbildede tre velspækkede Pengeposer med Digtergager. At disse anbragtes til Venstre, tyder paa, at Fischer ikke var nogen ægte Aandsaristokrat, og bevirkede da ogsaa i sin Tid, at denne Slægt ikke var videre anset i de højre Kredse, ligesom det tilsidst fremskyndede dens Fald. I Feltet til Højre fremstilles en Vandmand. Paa Grund af den intime Forbindelse, hvori Slægtens Stamherre i Aaret 1878 traadte med Huset Ryssensten, fik han nemlig allerhøjeste Tilladelse til at føre dette Vandmærke i sit Skjold og blev samtidig udnævnt til Friherre paa Ryssensten. Som Skjoldholdere fungere to Elefanter. Den Formodning, der som Følge heraf er opstillet, at Repræsentanten for den fischerske Slægt skulde være født Ridder af Elefanten, beror imidlertid paa en Fejltagelse; disse Skjoldholdere hentyde kun til Vedkommendes Protektorat over zoologisk Have.

V. Tietgen.

Skjoldet er ved en Telegraftraad delt paa Midten. I det øverste Felt findes paa Sølvgrund en Guldkalv og ovenover læses Stamherrens Motto: «Vort Fødeland var altid rigt». I det nederste Felt ses nogle kolossale Isbjerge, mellem hvilke en Handelsvej ligger aaben og befærdes af et Dampskib. Dette har givet Anledning til den Antagelse, at Vaabnet oprindelig har været det forenede Dampskibsselskabs, og at det ene Bjerg eller Klippe skulde forestille Kjøbenhavn og det andet Newcastle; rimeligere synes dog den Fortolkning at være, i Følge hvilken det Hele er en Hentydning til Sibirien, hvor Slægtens Overhoved havde et hvidt Felt for sin Virksomhed. Ved Siden af Skjoldet staa to store nordiske Kæmper som Skjoldholdere.

VI. Zahle.

Skjoldet, ovenpaa hvilket en bevinget Hest er anbragt — rimeligvis en klodset Efterligning af den græske Pegasus —, er delt i fire Felter. I det øverste til venstre og det nederste til højre er i Vandfarve anbragt en simpel, pletteret Lyre, og i hver af de andre to Felter findes en vissen Lavrbærkrans, hvorover der slynger sig et Baand med Indskrift: «Hvis jeg var slet, jeg digted godt; men jeg er god og digter slet». Den mandlige Ætlings Gods Rubjerg og Maarup ligger i Jylland nær Vesterhavet; den kvindelige Ætling er derimod Priorinde for en Stiftelse i Kjøbenhavn, i hvilken unge Piger af de bedre stillede Klasser optages fra en meget ung Alder mod et temmelig højt, maanedligt Indskrivningsgebyr, der tilfalder Priorinden.

Glem ikke de smaa Sorte.

Der er maaske noget i det.

— Ja, men havde I nu, da I slagtede Grisen, bare saltet og røget noget af den og taget lidt sparsommelig til det, saa kunde I jo havt Sul til næsten hele Vinteren.

— Ja, mi gui Fruh! Nær Jen ska spaar, nær Jen ingen Ting haar, aa Jen ossaa ska spaar, nær Jen haar noued, saa ka Jen jo da aaller mærk, hwa ded vil sej aa hae lidt for møj.

Det er saa Verdens Gang.

(Efter «en bedre Middag».)

— Hvor Pokker er min Hat henne? Da jeg kom, havde jeg en ny Hat, og nu er der ikke andet end de gamle Børe tilbage.

— Ja undskyld, Herre! De gode Hatte er gaaede for en Time siden.

Morgengnavets Viser.

(Frit efter H. Drachmann.)

A. Hos Berg.

I.

Skal altid i Degnevisdom begravet
Trælle i Vadmelets Væveri,
Vrøvle om Vælger-Folke-Kravet!
— Var man, som Carstensen fri!
Nu er jeg kjed af Bondetravet,
Heller jeg red i Galop.
De kaldte ved Daaben mig «Gnavet»,
— Jeg gnaved mig gjerne fri.

De Klokker ringe til Degnesang,
Nu bliver min Leder saa lang, saa lang;
Og vil jeg med Pingel en Tur mig gaa,
Saa sidder Chresten og passer paa.

I *Dassavisen* staar liflige Blommer,
Der drømmer mit Hjerte blandt Zwibler
og Løg,
Krydret er Duften, derovrefra kommer.
L-O han slaar som en Gøg,
Han slaar for Brandes paa Pavker og
Trommer,
Mens Secher fløjter saa fint,
Vær hilset L-O mellem Hvidløg og
Blommer!
Vær hilset du kukkende Gøg!

II.

Ak, hvem der havde en Herman
Hver Søndag i Kjælderen sin,
Om ogsaa for Gud og for hver Mand
Han var til Spot og til Grin!
Og hvem der kunde age i Karm,
Eller gaa med Ministre Arm i Arm!
Ak, hvem der blot ikke var Askepot,
Men ejed' som Ferslew et Slot!

Jeg sidder og Øjnene lukker
Med Hænderne lagt under Knæ,
Og vel har jeg Nikkedukker,
Men Størstedelen er Fæ.
Jeg pynter dem ud efter eget Sind,
Men de er og de bliver kun sølle Skind.
— Ak, hvem der var Nikkedukke igjen!
Eller Dukkerne Herremænd!

Saa tog jeg vel Estrups Kjole
Med Kors og med Stjerner paa.
Og rendte af Chrestens Skole
Og vilde til Hove gaa.
Jeg aged til Slottet i hængende Karm,
Mig fulgte vel Ferslew med Falk-
man paa Arm.
— Ak nej, jeg maa græde for Falkman
og Slot,
Jeg er jo kuns Askepot!

III.

Hvad vil den Mand med Fingre tre,
Med Fingre tre i Vejret rakt!
Hvorhen jeg gaar, jeg kan ham se
Slaa denne Fingerpolkatakt,
Hvis Magt jeg selv maa lyde,
En Folke-Mand, en Alvorsmand!
— Gud véd, om «Gnavet» var i Stand
Ham Honorar at byde!

Og han er Ven af Drachmann,
Og Drachmann kommer hid'!....

Hvordan mon Drachmann nu ser ud?
Bær Skjæg han end paa Bryst?
Sydvest til Skjærm mod Storm og Slud?
Og har hans Tunge end den Røst,
Som Jomfruer maa lyde?
Ak her i Hørups Fedtebod
Han sætter knap igjen sin Fod,
Hvad kunde vi ham byde?

IV.

Tys min Kasse! Hvad du gav,
Gav du villig hen og gjerne.
Var jeg før kun Chrestens Terne,
Nu er jeg— Minister — Nej!
Men jeg tér mig evropæisk,
Ikke mere bondsk og fæisk
Og i mine Spalter hvisker
Det saa svedent farisæisk.

Hvor jeg griber, er der Fraser
Og jeg straaler af Sofismer,
Blændende som slebne Prismer.
Men naar jeg alene er,
Bli'er jeg svimmel, gaar det rundt.
Gjør det end i Lommen ondt,
Sig, hvad skal jeg da fortryde?
Havde Ører kun at byde.

Tys min Kasse! Alt er godt;
Her er fransk og flot herinde,
Gjerne la'er jeg mig forblinde,
Fik ei Hørups Regnesans.
Lille Eedvard, vær min Terne,
Eneste Fortrolig Du!
Drachmann kommer, ser saa gjerne
Vers i Bladet — helst dog hans.

B. Evropæisk.

I.

Gav stedse Brød hver Venstre-Sjæl,
Som betled ved min Dør,
Gav Jøder selv Gehør,
Hver sin Naade.
Da sang for mig en lille Fugl:
De nævne Dig helt ilde,
De nævne Dig ved Navne, som
Jeg aldrig nævne vilde.
— De stikker selv i Skarnet, hvor de
traadte.

Hvad voldte jeg vel Høgsbros Mænd?
De bære Rævepels ;
De er — Gud fri og frels! —
Venstres Hæder.
De snakker og forhandler, ja
De sidder der og tager
Hærlov af Højres Bøddelhaand,
Som Radikale vrager.
— Jeg kalder Bojsen for en arg For-
ræder.

Hvad voldte jeg Albertis Folk?
De synge Taubers Pris,
De nævnes ligervis
Venstres Hæder.
De slaar vel deres Øjne ned,
Saa saare man begynder
At spørge dem, om No'en de véd,
Som Svovlsyre ynder?
Om Tauber endnu lige voldsomt æder?

Jeg hørte nys en liden Fugl,
Som flagred for min Dør,
Jeg gav dens Sang Gehør,
Foretræde.
Der var en Gang en Folkebank,
En Folkebank i Slagelse.
Vi Tauber ikke fritte vil
Om den Tildragelse. —
Hvi lader de ej Eedvard hans Ge-læde!

II.

Neppe tør jeg tale,
Saa vinker han brat;
Drachmann drømmer vaagen,
Men værre dog ved Nat;
Vilde saa gjerne sige ham,
Hvad mest jeg tænker paa....
Jeg tænker paa Honoraret
Det kan han ej forstaa.

Jeg drømte jeg, var en Due,
En Mæfik i Chrestens Bur,
Saa rendte jeg bort med Drachmann,
Mens Berg han tog sig en Lur;
Saa loved han mig at skrive
Et buldrende Venstrekvad....
Saa slog han en Digterblækklat
Midt paa mit hvide Blad.

Vaage maa jeg stedse
Ved Dag og ved Nat;
Vender jeg mig fra ham,
Saa vredes han brat,
Tager mig i Kardusen,
Som vilde jeg fra ham gaa.....
Hans Vers er det skæreste Vanvid;
Jeg kan dem ej forstaa.

III.

Rigsdagstiden er kommen,
Pæren til Vælling er moden,
Thomas Nielsen alt bavler
Om Renten og Rentefoden.

Silke jeg ikke har spundet
Af Drachmanns Nytaarsløjer,
Men selv om det ikke gavner,
Alligevel det fornøjer.

Elsker de dyre Spalter,
Elsker min Folke-Sanger,
Ligner vist Gyldenlakken,
Der med sin Armod pranger.

Holdes af Hørup bundet,
Vogtes mod Holsteins Slanger,
Vilde saa gjerne snakke
Med en anden Bondefanger.

Se Rigsdagtiden ei kommen,
Pæren til Vælling er moden,
Pærevællingen røres
Om Renten og Rentefoden.

— Nu mangler jeg Stof og Tanker,
Sætteren faar fylde det ud,
Sætteren faar slutte min Vise,
Der kom Trykkeriets Bud.

Foraarsgrent.

Sallinggaar i Jydlan.

Kere Einar Jørrensen.

Jai hørte forleden, a Du hade vaaren henne aa se mai aa min Mor spilde Kommedie, men Du vel nog vide, vordan de er gaaet siden nemli a da Prokeratorens var kørt hiæm, fig Far en ordenli Overhalling aa et Par Lusinger a Mor, fordig han vaaren ovartig, va hun er igge vant tel a Andre en som a mai, der ka gøre va jai vel, aa nu ka jai nog begrive, a den gamle Adam ku være saadan unner Tøffelen, fordig hanses Eva var jo osse en Nummer Et, fordig di Andre var igge tel, aa Knussen ble igge Risdasman allievel, fordig Prokorateren slo sai paa a være Venstreman aa lovede Mænnerne fra Virum aa Mellerop a di sku faa Jærnbane, aa saa kunne Knussen igge begaa sai, fordig han ville gi di staggels Embedsmæn Løningstilæg aa gi Pænge tel Befæstninger, vorover Tokstrop tafte Fidussen te han aa Margrete er gaaen innu mere fra Forstannen aa vel rejse Kvinnespørsmaalet aa vel ha Valret aa holle Faaredra aa kommer vest snart paa Bistrop, for hun vil igge ha Brølob me Knussen uden me gensidi Opsielse tel Maida aa har skreven te Baier om a sidde en Lov igennem strags derom innen di gaar fra Samlingen aa nu læser jai me Mor aa hun lærer mai ingen Ting, vilket er de sunneste aa jai ska stadivæg renne i Hælerne paa hinner, men igaar rente jai allievel min Vai ud i Stallen te Malgepierne, fordig di sønger saadanne grinagtie Viser inne fra Køvenhavn aa Kalene osse aa igaar var jai ude a rie paa den brune Plag, som jai igge maa aa ble slaaen a aa fig en Bule, men Wolle Røgterdræng sa, a jai sku bare sie te Mor, jai var fallet i Gaaren aa slat den, fordig ellers fig han Pryl fordig han hade lat mai sitte op paa den Brune, aa den stag jai saa osse ud te Mor aa de er jo maiet got jai aa gaar herude paa Lannet aa blir ve a være ufordærret aa sanheskærli, som Mor sir, men jai velle maiet heller i en rigti Skole me rigtie Lerere aa Dræңge, aa rigtie Legsier aa Løjer aa Latin, som maa være frøgteli morsomt, siden Mor mener, de er saa slæmt, aa saa velle jai gærne være Student aa kunne gaa tel Giller aa bagetter ta Ægsamen aa blie en rigti flenk Præst liesom Pastor Hostrop, som Mor holler saa majet a, men jai tror igge a Mor ka brenge mai saa vit, saa naar Støgget nu har gaaet et Aar eller to aa er bleen gammelt saa di igge mere behøver mai, saa renner Wolle Røgterdræng aa jai voreses Vai eng tel den latinske Skole aa væg fra Mor, fordig det duer igge a gaa herhiæmme aa hænge i Skørterne, aa naar Du kommer tel Paasken hos Pastor Jensen ovre i Munkerop, saa ta Madevis latinske Grammetig me, saa ka vi ligge aa løse i den nede ve de gule Led i Grøften. Aa tag osse en Julliussæsar me. Farvæl aa hels Bob Helmer naar Du skrivver.

Fra Din hengivendes

Haralt Rönov.

En Emigrantliterat.

Og nu vil jeg synge om Brandes,
Som drog til det »*sittliche*« Land,
Fordi der paa Frueplads fandtes
Ej mer end halvanden Mand.

Hvor længe endogsaa han søgte
Om Mænd efter sine Ideer,
Ja, skjøndt han gik om med en Lygte,
Saa fandt han dog slets inte fler.

Og det er nu slets inte Snak, man
Paa Ærmet vort Publikum bandt;
Det sa'e jo hans Ven Holger Drachmann,
Og saa maa det jo være sandt.

Saa drog som Martyr han paa Rejse
Og slog sig til Taals ved Spreen;
Der sad han saa lunt hos »*der Greise*«
Blandt Hunde og gnavede Ben.

Han havde dog ikke ganske
Forglemt det »bornerte« Land;
Han tænkte saa tidt paa de Danske
Og sine halvanden Mand.

»Ak, Tiderne slemt sig forværre!«
Saa sukked' han lønlig ved Spreen,
»Af Danske er her dog færre;
Ved Højskolen ser jeg kun én!«

Saa skrev han i *Morgenbladet*,
At Danskerne slets inte dur,
Fordi vi herhjemme har ladet
Haant om den tyske Kultur.

Vor Højskoles Elementer
End kvæder om Uffe og Skræp;
Nej, hør paa de tyske Studenter,
De synger saa lystig: »Hep! Hep!«

Det Omkvæd en Hovedstrøm er
For Tiden i Tysklands Kultur,
Og saadant et Folk vi fordømmer
Bag vores kinesiske Mur!

Den yngre Slægt han anspored'
Til derned at lægge sin Vej.
Men véd du saa, hvorfor han gjor' et,
Saa véd du s'gu mere end jeg.

Suplikantens Selvprøvelse.

«— at andrage paa Dyrtidstillæg for hele Embedsstanden, vilde være ubeskedent; jeg ønsker kun Pension for mit Vedkommende.»

(Frit efter Fritz Jürgensen.)

udgaaer hver Torsdag paa Velin. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 3. Februar. Nr. 5.

Fine Fornemmelser.

— Telajer Fruen nu, je gaar uj.
— Min Søster kommer rigtignok i Aften. Kan De ikke vente til paa Søndag, Marie?
— Guj, naj, Frue! Je sku i Thalia mæ min Feloveje, aa om Søndaen æ der saa gyseli simpelt.

To Modsætninger.

Paa Tingets Himmel straale tvende Stjerner,
— Ej klarere i Mælkevejen fandtes:
Et himmelskt Lys for folkelige Hjerner
Er Venstres store B'r, BERG og BRANDES.

Endnu er dog den Sandhed uomstødelig,
At iblandt disse Venstres Dioskurer
Er problematisk, hvem der er udødelig,
Thi de er problematiske Naturer.

Som deres Aand er Ilden *contra* Vandet,
Er deres Krop lig Oxen *contra* Frøen.
Den ene stammer ned fra Østerlandet,
Den anden fra en Ø ved Østersøen.

Hvor KRABBES blide Klokketoner blande
Sig svagt med Krigstrompeterne, som skingre,
Den ene kæmpet har med aaben Pande,
Den anden med de tre bekjendte Fingre.

Den ene hos ATHENE staar paa Listen
Som Søn, — der kan den anden ikke møde,
Han nøjes med at være ægte CHRESTEN,
Men's Forbundsfællen er forloren Jøde.

Kort, naar man dem vil efterse lidt nøjere,
Man ser, at deres Standpunkt vidt forskjelligt er;
Dog gaar de i en Enhed op, en højere,
Men det er næppe, hvad dem kjært og helligt er.

Den Enhed og det Baand, som danner Broen
Fra »Evropæeren« til Bogøs Drot, er
Vist hverken Videnskaben eller Troen,
Men Kjældernæsse-Kongens »Undersaatter«.

Thi naar der Forskjel er i Aand og Blodet,
Og dog man Lighed finde skal forenende,
Saa er det klart, hvad ej man har i Ho'det,
Det maa nødvendigvis man ha'e i — Benene.

Derfor, da BERG i Edens Have dvæled'
Og følte, hvordan Ensomhed kan pine En,
Blev han ved EEDVARDS Ord af Fryd besjælet
Og kvad lig Adam: «Det er Ben af mine Ben!»

Ved Kaffen.

Fru *Sørensen.* Ja saa skulde jeg jo fortælle Dem lidt om Teatrene, søde Fru Schrøder, og vi vilde jo have været hen og set «Eva», men det var da godt, vi ikke kom, siden det skal være saa gyseligt uanstændigt, at de ikke har kunnet taale det oppe i Kristiania, hvor de dog har havt baade »Leonarda» og «et Dukkehjem» og det er rigtignok slemt at Tonen er bleven saa umoralsk derhenne, at man er nødt til at gaa i Sekundteatrene for at faa sin Moral styrket og sine Følelser respekterede, og saa gik vi hen og saa «en Familie paa Moden» i Stedet, og De kan tro det var Noget for mig søde Fru Schrøder og for Petrine med for det var ligesom vi var hjemme hos os selv undtagen en Del finere og Gud sikke Dragter! De kan tænke Dem i første Akt kommer Fru Lumby-Hansen ind i lyseblaa Spaseredragt med blegrød Silkebesætning og Hat med blaa og røde Fjer og Frøken Lund i hvid og rød og grøn Spaserekjole og med en Hat, ja De ser paa mig søde Fru Schrøder men den er slet ingen Ting i Sammenligning, skjøndt jeg har været henne hos Fru Josephsen og faaet den lidt fixet op siden, og rød Parasol, og Fru Rosenbaum ogsaa i det dejligste Toilette og i andet Akt er de endnu flottere og i Væddeløbskostume, som jeg maatte love Petrine hun skulde faa et lignende til Sommer, og Fru Rosenbaum og Frøken Lund kjører saa til Væddeløb, men Frøken Lund løber ikke og Fru Rosenbaum bryder ud med Benjamin og Frøken Olsen, den Stakkel, bliver maltrakteret af sin Mand ligesom jeg af Sørensen, fordi hendes Modehandlerinderegning er for stor og han er en Gnier som alle Mandfolk, men hun er resolut og tager ud til Klampenborg og spiller i Rulletten hos Ginderup og vinder Pengene, som jeg ogsaa skal prøve til Sommer for det er jo det eneste Sted her til Lands, man kan tjene Noget paa den Maade, og Frits Grønbæk var frygtelig glad over Pio, der er et Slags Herman Bang og hedder Théodyle, saa han er vel i Familie med den Frøken Théo som Bang beskrev saa dejlig i Søndags otte Dages, saa Frits sagde han var vist i Færd med at ville være Théolog eller Théophil baade i Théori og i Praxis og den lille Fangfang er ogsaa et klogt Barn, og Juliane og Petersen var saa glade over at se, saa meget lille Ambrosius slægter ham paa, og dersom De skulde have nogle Frimærker, søde Fru Schrøder, til Barnet, saa

kunde han allerede nok begynde en lille Samling nu, for han har Patent i den Retning, det opdagede vi forleden, at han havde allerede samlet sig fireogtresindstyve Sveskestene og gjemt dem i en af Blomstervaserne nok saa nydelig, saa De skal se det Barn bliver til Noget enten som Urtekræmmer eller som Arkiolog, De véd dem der samler paa gamle Ben og Flintesten oppe paa Prinsens Palæ, og jeg var bange Sørensen skulde være forknyt over de flotte Dragter og have kjedet sig, men saa havde han netop siddet og skoggerlét indvendig af Dorfpetersen, der jo ogsaa er et stort Sjeni i Retning af Komik, fordi han har taget Pjerrot til Forbillede ude paa Tivoli og saa desuden de engelske Klowner, der var med Renz og smeltet dem sammen til et Stæreskopbillede, De véd saadan, hvor man kiger ind gjennem to Huller og altid ser det samme, og Sørensen har ellers saa travlt, for han har tegnet Aktier i det siberiske Selskab, som han jo ikke godt kunde undgaa, eftersom han var Medlem af det geografiske som jo har opdaget det hele og nu har han gaaet i en grulig Afvexling, eftersom det var Hr. Lauridsen, der skrev man kunde slet ikke sejle i det kariske Hav eller Løjtnant Hovgaard, der skrev, at det gik ganske let og som Fod i Hose, og til sidst fandt Sørensen paa, at det bedste var selv at forsøge en Istransport over Storebelt, og nu har han ligget og rodet baade i Sjapis og i Grødis og i Tuttifrutti en hel Uge og er kommen hjem med en blaafrossen Næse, der dog kun var rødkantet i Forvejen men med geografiske Kundskaber og Erfaring i Isbrydning, og da jeg spurgte ham om hans Mening, sagde han rent ud at jo før vi fik grønlandske Hunde og Rensdyr desto bedre, og Petrine er ogsaa paa Isen hver Dag, nemlig paa Skøjter saa det kan nok være hun bliver forlovet nok en Gang, hvis det ikke bliver altfor meget Tøvejr. Og nu maa jeg nok sige Farvel, søde Fru Schrøder, for jeg skal jo hen igjen og høre Pater Felix, for at blive opbygget, og det er ikke fordi jeg ellers er slem til at gaa i Kirke, men det er jo noget andet her, hvor det er saadan en berømt Mand og oven i Kjøbet en Jesuit, som gjør det finere og saa er der desuden Sproget, som han taler dejlig, skjøndt det er jo knap saa let at forstaa ham som Kauffmann, og jeg kan ikke begribe Dagbladet sagde, han mindede om Sarah Bernhardt, for han har da en hel anden Figur. Og nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

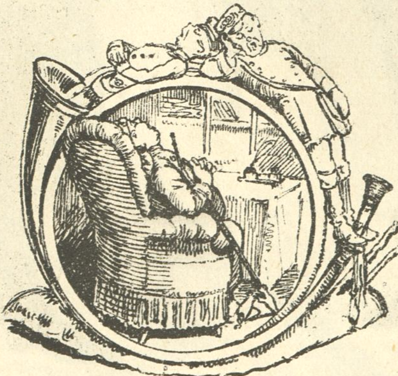
Det glæder os efter sikkert Forlydende at kunne melde voro Læsere, at der endelig skal være grundet Haab om, at Statsrevisoratets graahærdede Senior, den alderstegne Balthasar, der nu ikke længere anstændigvis kan røgte dette tunge Hverv, kan faa, hvad Statens egne Funktionærer efter lang og tro Tjeneste have Lovens Tilsagn om:

— Pension!

Vi finder dette ganske korrekt. Lang Tjenestetid kan Ingen nægte ham; navnlig vil de mange Tingmænd, der have slikket Fingre efter denne vellønnede Post i mange Aar, sikkert indrømme, at han har gjort dem Tiden grumme lang. Og tro Tjeneste har han aabenbart ikke ladet det skorte paa; man finder stadig hans Navn paa den eneste Plads, som alle kjender af Statsrevisionens Betænkninger, nemlig Underskriften, og da det ikke vides, at han nogensinde selv har beskjæftiget sig med Revisionsgjerningen, maa hans Underskrift altsaa hvile i Tro paa hans Kollegers gode Gjerninger. Det tør derfor med Føje ventes, at de »Smaafolk«, hvis Tarv altid svæver ham paa Læben, og som hidtil ved deres Stemme og paa anden Maade har holdt ham oppe som Levebrødsmand, heller ikke nu vil lade ham i Stikken, men skænke ham som Naadensbrød — i hans og deres egen Interesse — en klækkelig Portion af det, de, i Følge deres Aands medfødte Instinkt, kunne spare af, hvad en letsindig Regjering har tiltænkt fungerende og afgaaede Levebrødsmænd og deres Enker. Den eneste, man kunde frygte nogen Modstand af, er vel den renlivede Statsøkonom R. Nielsen; men man tør vel haabe, at han viser den resignerede Partifølelse at afgive et »Stemmer ikke«, for ikke at blande nogen altfor skurrende Mislyd ind i det harmoniske Taknemlighedskor, hvormed vi alle byde ham: »Saa god Nat da, Don Bazile!«

Postdirektøren leve!

Frit efter Chr. Richardt.

Posten gaar saa langsom og saa løj,
Sikker paa sit Monopol,
Direktør'n i Kancelliets Fløj
Sover rolig paa sin Stol.
Hvad gjør det, hver Kjøbenhavner
Breve og Aviser savner?
Posten paa en saadan Frostdag
Kommer blot for sent en Postdag,
Det er dens Monopol!

Som en Poppel for en sagte Vind
Stolt og afmaalt Posten gaar,
Buddene de bli'r saa glad i Sind,
Sikken Ferie de faar!
Direktøren mat sig kjender,
Det ham over Bæltet spænder.
Istransport maa gaa lidt varligt —
Varligt, det er grumme farligt,
Glat det s'gu ikke gaar.

Folk de svæve did fra Børsens Sal,
Bort fra Guldets Brask og Bram,
Spør', om Direktøren han er gal,
Eller hvad der gaar af ham.
»Ingen Breve — det er skjændigt!
Intet Udland — hvor elendigt!
Naar vi blot en Smule Frost faar,
Ligger øde strax vor Postgaard.
Det er en Skam!»

Direktøren si'er, mens Haanden let
Værner om Transportens Kunst:
»Posten er i Nyborg nok saa net
Her jer' Løben er omsonst;
Men i Morgen er det rimeligt» — da spildte han en Time,
Ja ti, tolv og vor Estime,
Spildte Breve, spildte Time,
Spildte Avisers Gunst.

Døv for alle Bladenes Musik
Stum han stirrer paa sin Post,
Gjemmer sig for Børsens Vredesblik
Det »en kold En» var, den Frost.
Hamborgposten er paa Sprogø;
Sjælland bliver ingen klog Ø.
Vi maa nöj's paa Grund af Frosten
Her i Byen med »Aftenposten«:
Det var en Hjobspost!

10 Graders Kulde.

— Du vilde nok ønske, Du ingen Tær havde?
— Saa? Hva'for?
— For saa fik Du vist inte Frost i dem.

Kolportage.

— De sku' vel ikke ha' Lyst til en fuldstændig Beretning om Dobbeltmorderen Rasmus Mørkes Henrettelse?

— Nej, Tak! Den kan vi udenad!

— Ikke et andet lille gudeligt Smaaskrift da?

„En gjenvakt Erindring".

Motto: — — — — — — — — — — — — — — — —

«Nu kæmpes der atter og det paa Liv og Død,
Ind over Frankrigs Grænser de tyske Skarer brød,
Igjennem Blodets Strømme gaa Hærenes Fjed;
Den skaldede Mand fra Berlin følger med.

— — — — — — — — — — — — — — —

Han bød den sorte Ørn, og Kløerne den slog
I vort Korsbanners Dug, i vort røde Dannebrog.
Vor Fane, som er baaren til Sejr saa mangen Gang
Nu hænger sammenfalden paa Midten af sin Stang.

Nu byder han atter, og Kloen strækkes ud.
Skal Trikoloren vorde en sønderflænget Klud?
Skal Frankrig gispe døende for Preusserjunkres Fod,
Og Rytterstøvler træde i dets bedste Hjerteblod?

— — — — — — — — sikkert jeg tror:
Frankrig vil sig rejse under Klang af Jubelkor.

— — — — — — — — — — — — — — —

Saa skal vor Fane vaje fra Taarn og fra Hus.»

S. Schandorph. (*Fædrelandet.* 30. Avg. 1870.)

— „Saa kalder „Fædrelandet" det en forslidt Venstreløgn, at vore nationalliberale „Førere" have en væsenlig Del af Skylden for vore nationale Ulykker i 1864. Fede Ord slaa ikke en Opfattelse ihjel osv."

S. Schandorph. (Morgenbladet. 25. Jan. 1881.)

Det stakkels »*Morgengnav*» sad saa trøsteløst i Sind,
Før Georg Brandes smiled' saa bredt ad Døren ind.
Det havde længe været et tyndt og falmet Blad,
Hvor Larsen lig en Marius kun paa Ruiner sad.

Han havde vandret trolig fra Brummen og til Kro
Og fulgt som Chrestens Genius ham ærlig og tro;
Nu tænkte han paa *Punch* og dens Billeder, der hang
Som en i Farver bunden Chresten-Bergsk Svanesang.

Da kom St. Georg Brandes med Nyt fra Berlin,
Saa blev i *Morgengnavet* der atter evigt Grin.
Han kvad om Tysklands Hæder og dets Brandfolk højt i Sky,
Saa Drachmann henrykt jubled': «Nu lægger vi ud paa ny!»

Og Georg kom med kloge, belærende Ord
Om «Fordom» i Frankrig og «Uvidenhed» i Nord.
Man vilde intet lære af «Kulturen» ved Spreen;
De Franske kan nok ikke og vi vil ikke se'en!

Men hvad vi skulle lære af Kulturen i Berlin,
Om det er «stærke Salmer» eller preussisk Disciplin,
Om det er Hødelsk Krigskunst eller Støckersk Jødehad,
Det glemte han at melde det ædle Venstreblad.

Dog til de gode Raad og til hvert et Ord, han sa'e,
Var Schandorph strax paa Færde med Amen og Ja,
Og Ploug fik svært paa Ho'edet, fordi i 64
Var Bismarck med hans Ord og Sang nok ej tilfreds!

Ja, det er soleklart, vore «Førere» var blinde:
De burde først og fremmest studeret vor Fjende,
De burde den Gang fulgt de radikale Partiers
Velmente Raad og Visdom — fra 1881!

— Men hvor var Schandorph den Gang med sin Harm og sin Rørelse?
— Ja, han har gjort en Vending! — «Hvilken Vending ved Guds Førelse!»
Han blev just ikke Fører; men i en Sag saa ren,
Som den, han nu forsvarer, passer bedst en Gemen.

Himmelbrev

Til Degteren og Politikkeren **Bjørnstierne Biernson**
p. t. Amerika.

Ho! Ho! Dereses Velærværtihej! Hvordan gaar den immervæk med Gesjæften ovre i de evi sjemyttie A m e r i k a *hos di sorte Niggere og røje Ingdijanere og gule Kinesere, va Unnertejnede ha tængt saj hver en eneste Aftning, naar den gamle Glaje har lagt sit ejet sjemytlie Lokkehoje me Degterkrøllerne bagentel te Hvile paa den bløje Løjbænk og trokken Bjørnepælsen op over sit gamle Bukkeskjæg nemli om Velærværtihejen er svævendes i Vildfarelsernes Brandtaage, anbelangendes verkelien a gjøre for fire røje Skellingers Gavn ve i det Herrens Aar etter Værtens Skabelse, som jai inte ka erfare begronnet i Konfusorioms Ujtaelse a samme i Almenakken, Pastor* K n æ k e n b e i n e r *protesterendes og Høj- og Velærværti* S k a v e n i u s *restituverendes samme me Gesvindihej og Pressision men føst te næste Aar, a proppe sine gujdommelie Engsperasjoner ner i di røje, gule og sorte Sjeles utaknemmelie Samvittihejer havendes engen Gleje og kuns hundrede Dollarsers Fortjeneste paa samme for hver Gang Velærværtihejen lar Talerkningen gaa ront mellem di Sjoffelister. I Stejet for a komme hjem som skut uj a en Sprængtorpedonitroglyserinpanserkanon me dobbelt Vaje for a sla et Slav i den*

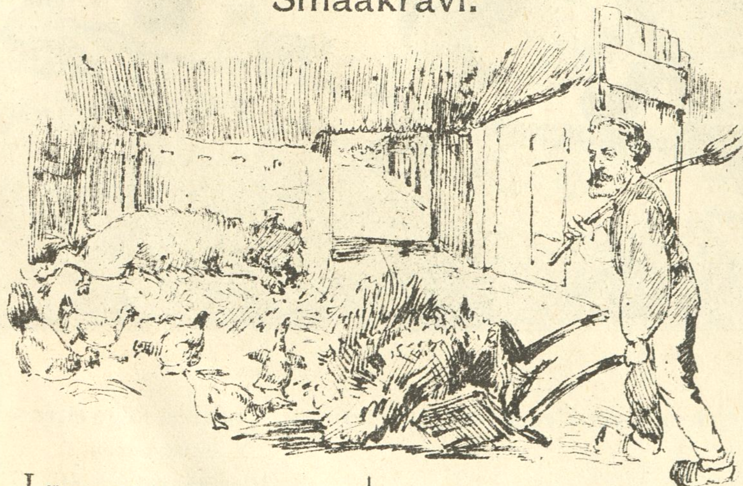
store literære Bimmelim neje i de gamle sjemytlie Køvenhavn. Skirner havendes nemli bragt Unnerteineje og den imervæk fordømt fiffie gamle Loke, værendes di eneste Abonnenter paa Morgengnavet i al Hemmelihej, samme fordækt, gamle Odin værendes strix i de Kapitel nemli som Godsejer og Højremand a den gamle Skole. Hvora vi bemærgede a Krien allereje er gaaen løs igjen og Topsø slar Snebolte i Naggen paa Postbestyrelsen og Plov Tordenkiler etter Krisministeren og Morgengnavet stritter Smaasten etter Plov og den evivæk grinagtie Holger Drakmand har sat baaje Kolturhistorien og sai sæl paa Hodet sparkendes uj i Loften me Fagter og ville Gebærter etterlinendes derigjennem den forhenværendes men nu ophørte stærke Mand paa Bakken, samme værendes kun stærk i di ujvendie men bløj i di engvendie Dele lisaadan, som tog en Ænde me Forskræggelse og Isomslag paa Lejemets øverste Religioner formedelst Forstørrelse sammesteds. Nemli va vi befrøgter osse kunne blie Sviterne etter den Anstrængelse, samme glaje Loftspringer yttrendes Tejn paa den allersomgyseliste Sælkretik, siendes om det store drakmandske Jej, a samme har vaaren genegen til „Faren op og Slaen i Boret, Brug a overfløjie Ord, Tilbøjelihej te Deklemasjon og blomstrendes Retterik, Mangel paa Læsning i det Hele taet, Skændeløst, domp Forknøttelse parret me hoverendes Glæje ettersom Barremeteret faldt eller steg“, menendes a han var saadan for ti Aar sijen og havendes altij sæl slat paa sin Standhaftihej, værendes formodenli og temmeli tyjeli lissedan innu, hva der er ubegriveli men trøkt i Blajet allievel. Men Unnertejnede er allievel støt paa Mangsjætterne nemli paa Velærværtihejens Vejne, a Drakmand har læsset hele den Bonke a sai ujen paa halfemte Spalte a ha lagt saamejet som et eneste lille venlit Ord eng tel Bedste for Velærværtihejen og sammes udøjelie Værker, stemmendes derimoj alle Strængerne paa Gitaren tel Besøngelse a den lille sorte Brandes, inte Eedvard men Georg, siendes samme a være et Gus Ord fra Jødelandet og umaajeli naiv, værendes derfor forelsket i ham som et Barn og tilbejendes ham som en Kvinne, havendes alsaa slat sai fra Blondinerne tel di Brynette igæn. Endvidere bemærgendes a samme Georg er elskværdi i sine Svaghejer og da samme har mange Svaghejer derigænnem antyjendes, a han er gebommerli elskværdi. Va Loke strax gore Unnertejnede obmærkmærksom paa, a ves Velærværtihejen dera sku finne Anlening tel a blie lisom en lille Smule sjalu og skindsy, sku de værken sla Loke eller Unnertejnede me Forbauselsens Stivkrampe erindrendes alle di Haneben samme Dannerskjalden gore tel Velærværtihejen ifjor og ves Velærværtihejen sku ha te Hensigt a gøre ældre Krav gældende paa Samme sku Vedkommendes jo før jo bejer ta Returbelletten og komme over di Elskendes me den hævnende Retfærdihes Todtslæger i Haanden liesom Komandanten i Dongsjuang. Haabendes snart a se Velærværtihejen i samme opløftendes Positur er jai immervæk

Deres gamle glaje

Tyroler-Færdignant,

p. t. Valhalla.

Smaakravl.

I Tordenskjoldsgade
Der voxer et Træ.
Hvis grumsede Blade
Gi'er Smaakravlet Læ;
Der snadre de Ænder,
Der kække de Gæs,
Med Snablen man roder,
Med Næbbet man vender
Det »duftende« Læs,
Og roser sig selv efter Moder.

Der trives det fede
Plebejiske Svin,
Hvis gryntende Vrede
Gjör selv det til Grin,
Der pranger med Halen
Den Paafugl og tror,
Dens Hovmod, dens Hvæsen,
Dens Skrigen, dens Galen
Er vingede Ord,
Og mærker slet ikke Fadæsen.

Der rende de Rotter,
De sorte, de smaa,
Og lave Komplotter
For »Spækket« at naa,
En ihærdig Gnaver
Han gnaver sig frem,
Om ude han stænges,
Han gnaver og gnaver
Til sidst sig dog hjem
Til Fadet, hvorefter han længes.

I Tordenskjoldsgade
De Høns lægger Æg
Og kagle saa glade
Ved Kostaldens Væg.
Paa Ægget de ruge
Saa ængstelig spændt,
Men Hviden og Blommen
Hver eneste Uge
Dog sammen er rendt,
Og aldrig der »Kylling« er kommen.

I Tordenskjoldsgade
Er Skraldemandssjov,
Skjøndt Schandorp vil lade,
Som ej han er grov.
Peter Tordenskjold-Skjalden
Har Læs paa sin Bør,
Med Møggreb paa Skulder
Han ruller fra Stalden,
Der kommer han — Hør!
Et Brag, et Skrald og et Bulder — —
Det var Drachmann, der aabned sin Dør.

Banebryderen.

Motto: En pløjer,
Anden saar,
Punch véd nok, hvem der faar.

«— Han har med sin Kritik brudt Vejen ind over Heden, hvor Digterne nu syngende følge efter. —»

S. Schandorph.

(*Morgenbladet* 25/1 81.)

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 10. Februar. Nr. 6.

Om Forladelse!

— Christine dog! Har Du endnu ikke gjort Ild paa?
— Men Gud, Frue! Jeg har jo været besat hele Tiden.

Paa parlamentariske Stadier.

Det var paa den frie brittiske Jord,
At GLADSTONE løfted sin Stemme
Og brugte mod BEACONSFIELD knusende Ord,
Mens rundt han paa Syvmilestøvler for
Aldeles som BERG her hjemme.

Han talte om konservativt Despoti,
Som Frihed og Fremskridt mon hæmme;
Nej, fik han blot Magten, hvert Tryk blev forbi,
Saa skulde Forfatningen ret vorde fri!
— Kort sagt, det var li'esom her hjemme.

Og da efter parlamentarisk Skik
Sig Folkets Dom lod fornemme,
Og GLADSTONE kom og BEACONSFIELD gik,
Man sukked i BERGS Ministerfabrik:
«Ak, gid det var saadan her hjemme!»

Nu skulde da endelig GLADSTONE til
De store Reformer at fremme;
Men Skæbnen driver et løjerligt Spil:
Det gaar ikke altid, som Førerne vil,
Hverken hist ovre eller her hjemme.

Hans Løfter og store Ord har nu bragt
Ham selv i ordenlig Klemme.
Hvad hjælper et Flertal, selv nok saa kompakt?
Hvad hjælper endog den bevidste Magt,
Naar den ligner den BERGSKE her hjemme?

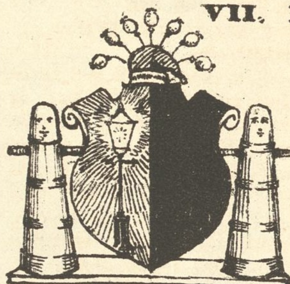
Med Skranker og Tvangslove prøve han maa
Sine forrige Venner at tæmme;
Paa Tinge han gi'er dem en Mundkurv paa,
Og saadan det sagtens ogsaa vil gaa,
Hvis BERG blev Minister her hjemme.

Naar Friheden tøjres med saadanne Reb
Der ovre, saa lad os ej glemme,
At her man forsvared med alle Slags Kneb
Et «parlamentarisk» Frihedsbegreb,
Som ingen Steder har hjemme.

Danske Adelsvaaben.

(Fortsat.)

VII. Ehlers.

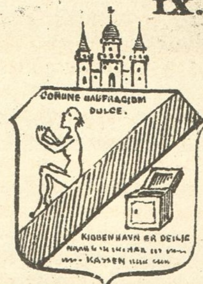
Skjoldet er paalangs delt i to ligestore Halvdele. I Feltet til Venstre er der Blus paa Lampen, skjøndt den anvendte, antændte Gaslygte kun kaster et om ikke stærkt, saa dog temmelig sparsomt Lys omkring; medens Feltet til Højre ligger i Mulm og Mørke. Heraf ser man strax, at Slægtens Ældste har hørt til de sorte Riddere, hvilken Sort Riddere som bekjendt ikke høre til Oplysningens Tidsalder. Over Skjoldet er anbragt en Nathue, bag hvilken syv Valmuer rage i Vejret. Den Formodning som adskillige Heraldikere have opstillet, at dette skulle minde om, at Slægtens Stammefader oprindelig var en Valmuesmand, er uantagelig; disse Insignier pege snarere hen paa, at han var Øverste for Sovegarden og som saadan hørte til Byens vise Mænd, hvad ogsaa Slægtens Devise: «Mine Øjne de finge en Dvale» synes at tyde paa. Som Skjoldmøer fungere to Brolæggerjomfruer. Ehlers blev i sin Tid udnævnt til Ridder af Knippelsbro, og han blev herved Grundlægger af et nyt, arveligt Sukkerhus — dog ikke i lige Linie.

VIII. Erslev.

Ovenpaa Skjoldet findes et Ordensbaand, som pranger i alle mulige Farver. Skjoldet selv er ved et skinnende Storkors delt i fire Felter. I Feltet øverst til Venstre er anbragt en Globus, hvilken betegner Overhovedets fremragende Egenskaber som Geograf. Nedenunder findes et Par Thekopper, hvilket betegner Overhovedets fremragende Egenskaber som Theograf, og ovenfor Kopperne ere de to Linier anbragte: «Det er, hvad man saa træffende kalder Thevandets Geografi.» Øverst til Højre lyser en Stjerne; men det er uvist, om denne hentyder til Overhovedets vistnok betydelige Kundskaber i Astronomi, thi han var «en klog Mand paa Himlen», eller om den kun er simpel Dekorationspynt. I Feltet nederst til Højre ses nogle Rønnebær. Paa dette Felt førtes i langsommelige Tider en heftig og meget indviklet Strid med Slægten Sahlertz, da Slægterne gjensidig benægtede hinandens Ret til at føre botaniske Gevæxter i deres Skjold.

IX. Fenger.

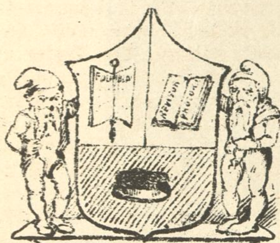

Denne Familie var meget udbredt over hele Byen, og Stamherrens Indflydelse var overordenlig stor paa Grund af hans utallige Slægtskabsforbindelser. Stamherren var selvskreven Medlem af alle offenlige «Gilder» ikke alene de indenbys, men endogsaa af de Gilder, som holdtes paa Hovedgaarden «Bidstrup» hinsides Roskilde. Desuden raadede han over saa meget Gods og Guld, at Posten som Økonomiforvalter hos ham ansaas for et af de mest indbringende Embeder i sin Tid. Over Skjoldet knejser tre Taarne, som stærkt

minder om Byen Kjøbenhavns Vaaben. Selve Skjoldet var ved et bredt, meget elastisk Familiebaand delt i to Skraaplaner. Paa den øverste Skraaplan hvilede en Mand, der var klædt af lige til Skindet, og som Motto over ham stod: *»Commune naufragium dulce«*. I det nederste Skraaplan var der anbragt en stor, aaben Pengekasse, og under samme læses følgende Linier:

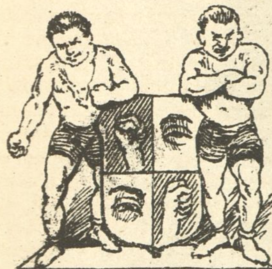
»Kjøbenhavn er dejlig, naar bare man har
de nødvendige Penge, naar i Kassen man ta'er.«

X. Høgsbroe.

Som Skjoldholdere fungere to Dverge, hvilket tyder paa, at Slægten er ualmindelig lavstammet. Skjoldet er først ved en Midtlinie delt i to Felter, hvoraf igjen det øverste er delt i to Rum. Til Venstre ses et vissent, flerspaltet Folkeblad, hvis kabbalistiske Ord Ingen endnu har kunnet tyde, men Stamfaderen var ogsaa vel forfaren udi alle sorte Kunster og navnlig forstod han at skrive Sort som ingen Anden paa den Tid. Til Højre findes en Revisorprotokol; paa dette Felt maatte Stammefaderen en Gang føre en meget heftig Strid med Slægten Hørup, som vilde have ham til at opgive Retten til at føre denne Protokol og have ham til at trække sig tilbage til sit Rænkesæde, fordi Hørup selv vilde tage Høgsbroerparten; men til sidst fik Høgsbro dog Lov til at beholde Protokollen. I det nederste Felt er der anbragt en sort Calot paa stærk rød Grund. Stammefaderen har som Tegn paa sin Værdighed Ret til at bære en saadan Calot; de yngre af Slægten, som ikke bære dette Udmærkelsestegn, men dog ere ligesaa folkelige som deres Overhovede, kaldes derfor Sanscalotterne.

XI. Kjær.

Skjoldet er delt i 4 lige store Felter. I det øverst til Venstre og det nederst til Højre føres en proper Næve, muskuløs og stærkt knyttet. Til disse svare to blaa Øjne i de andre Felter. Disse Kjærtegn tydede paa Stamherrens Stridbarhed, hvad ogsaa Devisen gjorde: »Saa skrig dog ej saa gefærlig, jeg sla'er Dig jo bare ihjel.« Som Skjoldholdere optræde to Brydere, allegorisk fremstillende Saft og Kraft. Slægten Annaler gjemme mange stolte Kjærminder om blodige Sammenstød med politiske Modstandere. Naar en saadan Tournering truede med at blive uafgjort, fordredes den altid henvist til Næveretten, det var nu Slægtens Privelegium. I de senere Tider maatte Stamherren ofte ligge under i Striden, og Mange ere de, som slog sig til Riddere paa ham ved slige Lejligheder.

XII. Lembcke.

Som Skjoldholdere fungere 2 Abekatte, og ovenpaa Skjoldet sidder en snakkesalig Papegøje. I Skjoldet staar en Skjoldmø, omgiven af forskjellige Skjoldyr, og foroven læses følgende Indskrift: »Hvor mon man bedre er end mellem Slægt og Venner?« Slægten dannede en særegen Orden, der havde Afdelinger saavel for den mandlige som for den kvindelige Linie og var udbredt over hele Landet. Allerede fra ganske smaa blev Børnene tagne fra deres Skolegang, gjorte til Medlemmer af Ordenen og oplærte i to Ting: at vogte Dyr og tillige at vogte paa deres Medmennesker. Ordenens Protektrice var i Reglen en Prinsesse af det regerende Kongehus, og hvert Aar kaldte hun de gode Hyrder op til sig paa Slottet, hvor de foruden et Hyrdebrev fik sig en Pisk med Ret til at bære samme. Ordenen var lige saa frygtet som i sin Tid Inkvisitionen; det var nemlig ethvert Medlems Pligt at angive de Syndere, som overtraadte Ordenens strenge Bud. Synderne blev derpaa stævnede for Ordenens Domstol og offenlig stillede i Gabestokken og hudflettede eller vivisekerede levende. Slægtens Stamgods ligger i Helliggejststræde og dets Facade afgiver et smukt Dyrskue, men desuden ejer Slægten rundt om i Hovedstaden smaa Vandejendomme.

Sæsongens Begivenheder.

Besongen a

Søren Pipperop.

»Sla væk paa Lyren, saa det skummer
Fra Sjælens Sluser mæ et Digt,«
Se, dennehersens Tanke hummer
Saj inte fra min Aands Gestrikt.
Den ædder saj, som de va Skevand,
I Sindet, aa jæ kommer i
Begajstring, saa min Maaren-Thevand
Jæ mildner mæ en Rommer i.

A Glæje ha mit Hjærte dikket,
Saa formeli de va Plaser,
Forde a Sjenen nu ha fikket
En Skjald fra Prækestolen ner.
Hans *»Eva«* æ en dajli Kvinde
Mæ Moerømhed for sin Søn,
Aa fremfor *Nora* maa man finde,
A *»Eva«s* Ende den æ køn.

Min ejen Tevedaar va Helten
I *»Ridderen a Randers Bro«*,
Men den, der kommer mest i Vælten,
De æ nok Oda, ka jæ tro.
Tro bare inte, a jæ smisker,
Men Oda raver vældi op
Imellem Konstens Odalisker.
Ja, hun ha gort et heldi Hop.

»Familien paa Moden« snart gik
A Moden, for den va for fin;
Men Diregtøren i en Fart fik
Et Støkke mæ lidt mere Grin.
Den *»Bibliothekar«* va munter,
Aa min Skavank æ som I véd:
Jæ heller gaar a Grin herunter
End græjer maj te Salihed.

Hele Forskjellen.

— Se mine Bien di æ no møjed walskabt, men di sier idt yd etter de; — dine Bien, di æ no idt walskabt, men di sier yd etter de.

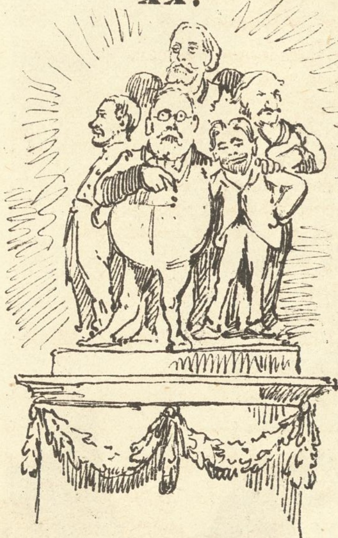
Kaperkuskene..

Motivet fra Anders Tikjøb.

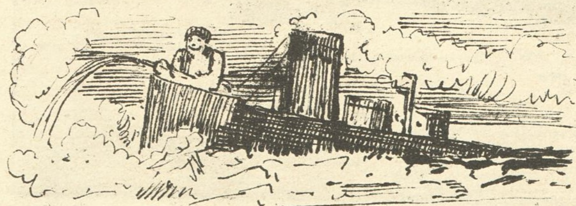
Som lovligt Bytte han la'er sig bortføre;
De «søgende» kapre hans Søgning med Glans.
Han kommer sandsynligvis godt op at kjøre;
Men hvad vilde «Spurv i Tranedans»?

Rimbreve
til
Fætter Kristian i Nykjøbing.
XX.

Glæd Dig Fætter, det er Tø!
Isen skjørner, Sneen svinder;
Regn fra alle Tage rinder,
Gaden ligner alt en Sø;
Sjællands Ø
Snart ej mer om Grønland minder.
Brev i Kassen nu Du finder.
Ej af Længsel,
Nyhedstrængsel
I Dit provinsielle Fængsel
Skal Du sygne hen og dø
Som en indefrossen Frø.
Døren aabnes paa sit Hængsel,
Her er Nyt og Nyt i Masse.
I hint Bjerg af »Rigsdagstidende«
Zahle ses — sin Kæphest ridende
Som den næsten al Ting vidende —
»Retsreformen« ind at passe
I sin snævre Hjernekasse
Og Logiken sønderslidende,
Al sund Sans i Stykker vridende,
Stadig villende
Være bidende,
Kvik og spillende,
For- og Eftersætning skillende,
Sagen rent paa Ho'edet stillende,
Stedse ud af Banen glidende,
Tingets Lattermuskler kildende,
Stor Jurist sig selv indbildende,
Stadig dog i Vrøvl sig hildende,
Ingen paa ham høre gidende,
Kun Ministren, halv medlidende,
Et Par Ord til Gjensvar spildende,
Zahles Taleblomster svidende,
Alt hans Væv i Stykker pillende.
Arme Zahle! Stakkels Sjæl!
Men han er og bli'er sig selv,
Taaget — ja — men aldrig fæl,
Skikkelig fra Top til Hæl,
Gaar ej med til det moderne
Unge Venstres vilde Vræl,
Som en ensom Taagestjerne
Han fordunkles bleg og bly
Af det røde Morgengry,
Tændt ved Gnisten fra det Fjerne,
Bragt af Brandes til vor By,
Blusset op i Chrestens Hjerne,
Hilst af Schandorphs Kykeliky,
Allianceens Æra, som
Nylig her til Live kom.
Drachmann »lægger ud paany«,
Stævner Højre ind til Dom,
Og ved Hostrup-Gildet kry
Hørup Sejren stolt forkynder,
Ser, i Tanken, Højre fly;
Chresten smider Degnekjolen,
Nys i Fransk en klejn Begynder,
Har han alt i »Sorte«-Skolen
Faat lidt Pli, *som vist hans Bønder,*
Naar han staar paa Talerstolen,
Blænde vil, som Glimt af Solen,
Og forstærke Mandens Ry.
Ære være Edvard! Ære
Være ham, der smeded,
Denne Pagt og ham, der leded'
Venstres unge, literære
Vandløb ned i denne pære-
danske Bogo-Tørvemose,
Hvor saa let som Fod i Hose
Hundestejlerne han meded'!
Ham vi bør for Værket rose,
Han især bør Prisen bære.
Alle »Lysene«, der ose
Nu i Morgengnavets *Spalter*
Tændte han paa Logos's *Alter.*
Hist i d'Angleterres Sal
Sammen slog man sine Pjalter,
Rejste saa en Piedestal
Ej for Hostrup, men for Gruppen,
Blomsten, der sprang ud af Knoppen,
Spiren som, kun set i Loupen,
Voxed tyst i Mørkets Dal,
Nys til Lyd af Hanegal
Og Trompetfanfare faldt der
Slør fra Fremtidens Gestalter
I det nye Pantheon.
I Tableau staar hele Truppen:
Edvard som Kong Salomon,
Chresten Berg som — hans Forvalter.
Bojsen kloger som en Don
Som en Don Ottavio, *medens*
Holstein, lukket ud af Edens
Have, ren Svovlsyre spyr,
Ej med Fredens
Mølle Konkurrence skyr.
Balthasar sin Mønt fornyer.
Hogsbro øser harmfuld Vredens
Skaal paa Arkens andre Dyr,
Og han sukker: »De er' sure —
Men pas paa! Jeg skal dem lure,
Tyst til Taburette kure.
Kan vi bare Estrup fure,
Af sig selv vil Enighedens
Tynde Mure
Styrte ned.
Hvem har Chancen?
Alliancen?
Eller vi, som holdt Ballancen
Og foruden Jøder stred?»
Ja! — Hvem véd?

Mod Frost.

Ærede Hr. Punch! »I denne Vinter har vi ha't en usædvanlig Frost« lyder det i denne Tid her i Helligstræde fra »Gjenboerne« ved Postvæsenet, som rigtignok ogsaa er kommet paa Glatis og har maattet gaa paa Istransport, en Sport, der virkelig er en kold en. Men da en altfor rigelig Servering af Is altid er skadelig for Sundheden og let fremkalder Durkløb osv., har jeg længe søgt at udfinde Noget derimod, indtil det som et koldt Lyn slog ned i mig, at er der Noget, som Isen og Kulden ikke kan staa sig imod, saa er det nok Varmen. Jeg tror nu, jeg har fundet et Middel, der nok kan klare Ærterne og forvandle baade Grød- og Sjapisen til Vælling, samt faa Pakisen til at pakke sammen. Og det er? Jo, ser De: Postvæsenet lader bygge et stort Dampskib, som hverken forsynes med Plads til Personer eller Svin, men derimod med Badeapparater og Badebassiner, ungefær som vores Romerske Badeanstalt. Dette Skib stationeres enten i Korsør eller Nyborg, hvor der nu er mest Urenlighed, og tjener som romersk Badeanstalt, saa længe der kun findes Is paa Isværkerne. Naar Isen Bæltestedet, lukkes Anstalten, Badekamrene forvandles til Køjer, Bassinet til Svinesti osv., kort sagt, Damp-Postskibet forandres til Post-Dampskib. Det sætter sig i Bevægelse. Alt

det hede Vand suges op af en stor Dampsprøjte, der med sine Straaler blødgør Isen, efterhaanden som Damperen sejler frem. Naar Vandet er opbrugt, stikkes der Hul paa Isen, en ny Ladning kold Vand pumpes op, koges og sprøjtes ud igjen. Paa denne Maade laves en Rende, hvori saa de andre Postdampskibe kan rende. Jeg forudser vel, at Forslaget ved Forelæggelse i det hedenske Hus vil komme i Udvalg og derved kan bilve reduceret til en Mudderpram med Haandsprøjter; men Skibet er da immer godt nok til Slambade, og jeg siger da som Scavenius: «Hellere slet ingen Ting». Skulde det imidlertid ved Fællesudvalg eller andre Kraftmidler lykkes at føre Sagen igjennem, ser jeg i Aanden den Vinterdag, da Postvæsenet raaber de berømte Ord: «Nu lægger vi ud paany», og saa forbeholder jeg mig bare Posten som Deres ærbødige

Straalemester.

Med Guldbogstaver stod Hytten ved Vejen
Og blev salig I. A. Hansens egen.
Den skulde give Alverden Besked
Om Venstres dejlige Redelighed.

Med Snedriveri gik den lange Vinter;
Af Næstens Øjne man uddrog Splinter,
Mens egne Bjælker man glemte, Gud véd
Hvor længe; en hel lille Evighed.

Saa kom Provisoriets Slud og Regn,
Og saa fik man set, der var noget i Vej'n
Med Venstres Pendant til vor Frihedsstøtte.
Det nytted' ej meget, at Larsen holdt Bøtte.

En svovlsur Skæbne Partiet fik!
Forgyldningen rent af St. Gjertrud gik;
En Draabe, man véd, kan Stenen udhule,
Og her kom en Syndflod, det lod sig ej skjule.

Og Indskriften — av for den slemme Jøde!
Den blev kun til Vand, den Gang Brandkassen tøde.

Sange under Isen.

(Frit efter H. D).

I.

Mel.: Der var en Gang en tapper Mand.

Jeg stemte Harpen helst til Sorg,
For vi har nylig haft den,
At Ploug gav vores St. Georg
Hans varme Mad en Aften;
Ved Spreen sad den sorte Smaa
Saa barnlig glad som nogen,
Blandt Fischers Mænd han nu maa gaa
Hjem uden Bid paa Krogen.

Det skærer En i Hjertet, ja
Man skulde fast sig skamme,
Men kan i Bordet Schandorph sla'e,
Saa kan s'gu jeg det samme;
Det gjælder Mod i Bryst at ha'e
Os selv at anbefale,
Nuvel, saa ta'er vi Modet fra
De Pokkers Radikale.

De kommanderes jo som alt
Hos Berg af «Tolleriet»,
Det schelden svigter, naar det gjaldt
Kanonfuld Solderiet.
Til *Morgengavets* Tros jeg kom,
Fik Plads i Eskvadronen,
Som slog en Tordenskjoldborg om
Trefoldigheds-Kanonen.

Se, her kan Godtfolk lære, hvordan Larsen gaar i Vandet,
Naar ej Kanel han af os faar,
Saa faar han noget andet.
Om det er godt, om det er skidt,
Det holdes ens i Prisen;
Og man kan altid tjene lidt,
Samt ærgre *Dass-Avisen.*

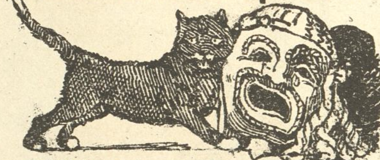
Thi det er klart, man ej omsonst
I *Morgengnavet* havner,
Endskjøndt man ser, vor sorte Kunst
Just ikke stort det gavner;
Det er dog kommet godt paa Gled
Og noget mindre sløjt er,
Fra den Tid Brandes blev sendt ned
At se paa Bismarcks Sprøjter.

Dog det er bedst at liste bort
Fra Visen, jeg fik lavet;
Et Leve bare godt og kort
Jeg bringer «*Morgengnavet*»!
Gid det maa trofast staa mig bi,
Saa hvad jeg end vil skrive,
Maa blive dygtig rost deri,
Mens end det er i Live.

II.

I Villakvarteret en Bolig man rejser;
Med gylden Indskrift ved Vejen den knejser,
Med «*Folkegave*» den prydet staar
Til Vidnesbyrd om, hvad Venstre formaar.

Theaterkatten spinder.

Skildvagten. Jeg har været en lille Tour ude i Byen og havt «rød Plakat», det vil sige rød Kat ovre fra Urtekræmmerens til at dublere min Rolle saa længe. Det var godt, jeg kom tilbage. Det dumme Dyr har skræmmet min Liv-Rotte ned i et Musehul. Nu er hele min Jagt spoleret. Det var det eneste Stykke Vildt, jeg havde paa mit Revier, og den kunde jeg havt megen Fornøjelse af Resten af Vinteren. Det er nemlig skralt med Fornøjelsen. Her kommer ikke en Kat. Kun naar Fru *Eva* aabner sine Saloner, har vi Besøg. Men hvor længe var Eva i Paradis? Og saa vil Chefen have *Sparekassen* op! Vi har saamænd ikke en Øre at putte i den, jeg kan mærke det paa min Morgenmælk, den bliver tyndere og tyndere. Men nu har Kommandanten jo ogsaa staaet saa længe paa Post som Smagens og Kunstens Skildvagt og er en gammel gammel Soldat, der kunde trænge til Afløsning. Hvem mon der saa skal have Posten? Og hvilket Feltraab bliver det? Men det er maaske for tidlig at raabe Vagt i Gevær. *Skildvagten* er ellers godt disciplineret. Fidelle, der har været Hund hos en Stabssergeant, fortalte mig nemlig, at en Skildvagt paa Post maa ikke tale til Nogen. Og endnu har *Skildvagten* ikke tiltalt Nogen, det jeg véd af. Men han bliver vist ogsaa snart hjemsendt og faar sit Forstærkningspas undertegnet af Chefen. Ellers intet Nyt — Jo en ny Elev — Men det er jo ikke noget Nyt.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjøbenhavn.

1881. Torsdagen den 17. Februar. Nr. 7.

Tak Skæbne!

— Hvorfor drak Du ogsaa saa meget i Aftes? Du véd jo, Du ikke kan taale det og altid faar Hovedpine Dagen efter.

— Aah, blæse med den Smule Hovedpine; men jeg har sgu ligesom en Fornemmelse af, at jeg vist i Nat har inviteret en Snes Gjæster til Middag i Dag!

Fra det hedenske Hus.

IX.

Et Fælles-Udvalg kom, som foreslaaet,
I Stand, hvor venstre Fløj, den egenmægtige,
Den altid fedtede og højst fordægtige,
Ikkun til Rang af Mindretal har naaet.

Og dog har Venstre næsten overgaaet
Sig selv i Retning af det højst sendrægtige,
Det overmodige og undervægtige,
Hvorpaa Partiet Hævd forlængst har faaet.

Barmhjertigt la'er det sig til Taarer røre
Af Simulanter, bestialske Niggere
Og lignende «uskyldige» forfulgte.

Men Embedsmænd skal ikke ha'e en Øre
I Tillæg! Nej, lad før dem blive Tiggere,
Om saa de kjære «Smaafolk» med skal sulte!

Fra Byraadsmødet

i X—borg. XX.

I Byraadets Gaarsmøde forhandledes et fra Byraadet i Y—kjøbing indkommet Andragende om at maatte beholde det Exemplar af de 3 Gratier i lidt ramponeret Tilstand, der afvigte Sommer var laant samme til Kunst- og Industriudstillingen.

Borgermesteren var rørt; thi han fandt, det var et smukt Tidernes Tegn, at der hos Byraadet i Y—kjøbing fandtes en saa levende Skjønhedssans, at det værnede om vor store Mesters herlige Skikkelser, selv om de var lidt ramponerede. Ja, det var netop det smukke; thi at man ved Synet af de 3 Gratier i fuldkommen ubeskadiget Tilstand kunde henrives, deri var der intet mærkbart. Men at man havde et saa omfattende Skjønhedsblik og en saa plastisk Opfattelse, at man gjennem det defekte saa Kunstværkets Helhed og beundrede dets Idé, det var næsten endnu mere beundringsværdigt end selve de ramponerede Gratier (Bravo). Han skulde kortelig minde om, at disse, der i sin Tid var skjænkede Byen af Godsejer Løwe til Skjoldborg efter en Ildsvaade, hvor de havde faaet en let Brandskade, længe havde udgjort Perlen i Byens Kunstsamling, indtil en kunstelskende Rigmand, Partikulier Vinke, for nogle Aar siden havde skjænket Byen den smukke Gibsafstøbning af Gratierne, der nu fandtes i den paa Raadhuset opbevarede Samling. Og han var vis paa, at Enhver, der, efter at have set disse, gik fra Samlingen, aldrig vilde glemme det. Forrige Aar havde, som bekjendt, Byraadet i Y—kjøbing til sin Kunst- og Industriudstilling laant de ramponerede Gratier, som det nu paa en saa beskeden Maade bad om at maatte beholde. Han var vis paa, at Enhver i Forsamlingen af ganske Hjerte undte Y—kjøbing det smukke Stykke (Hør). — Og hvis Nogen nærede Betænkelighed i den Tanke, at det muligvis var for maltrakteret og saaledes ikke en Kommunen værdig Gave, da var dette fuldstændig ubeføjet; det var saa smuk en Gave at give og modtage, som man kunde ønske sig. Thi han erindrede tydelig, at der kun fandtes følgende Mangler: Af de to Gratier paa Siden var den enes Ryg til Dels raseret, hvilket ganske vist ikke var til Figurens Fordel, men da den ikke saas fra denne Side, gjorde det mindre; den havde derimod et lille Hul i Panden, der dog kun saas ganske nærved ligesom den manglede nogle Tær. Paa den anden Sidegratie var Næsetippen vel gaaet af, hvorved Profilen var bleven noget krum, men det gav hende netop et kjækt Udtryk, som han for sin Part næsten foretrak for det oprindelige, da det derved blev en mere romersk Type end en græsk, hvilken sidste forekom ham for regelmæssig. Den Haand, samme Gratie kjærtegnende skulde række mod Midterfiguren, var gaaet af under Tjenstivrigheden for at redde Alt ved Branden; men just dette gav Figuren en større Frihed og Selvstændighed. Værre var det med den midterste Gratie, der kun stod paa ét Ben, da den havde mistet det andet; men dette var dog ikke Hovedsagen. Enhver, der kjendte Kunst, vidste, at selv de største plastiske Mesterværker fra den græske Kunsts ypperste Blomstringstid var stærkt læderede, og han var vis paa, at denne Gruppe vilde aabne mangt et Øje i Y—kjøbing for Kunstens Storhed og Plastikens evige Skjønhed (Stærkt Bifald).

Materialist *Svedskelsen* syntes i Virkeligheden, at der nok kunde være Noget i, hvad Borgermesteren sagde ect. m. m., for saa vidt. Han fandt ogsaa, at det var smukt at virke til Skjønhedssansens Udbredelse især i ubeskadiget Tilstand. Han vidste ikke, om Nogen kunde huske den Gang, da der var Forhandling om Anbringelse af en Statut i Lystanlæget «*Kragelund*», at da havde han sagt, at han en Gang havde været i Thorvaldsens Museum, og det havde han i Virkeligheden ogsaa, og alle de Statuter af Thorvaldsen havde glædet ham, der hang paa Væggen, og de havde ogsaa glædet ham, der stod frit paa Gulvet etc. m. m. Og hans Kone havde siden den Tid altid haft en smuk Figur, der meget glædede hende, som stod i Gibs og med Vinger paa Kakkelovnen (Latter). Ja, det havde hun i Virkeligheden, og derfor vilde han ogsaa stemme for at lade Y—kjøbing beholde Gratierne, for det vilde gjøre Y—kjøbing Byraad mere plastisk etc. m. m. for saa vidt.

Glarmester *Svendsen* vidste ikke, at man kunde faa Noget at se, der var saa smukt, før en Gipser skulde have nye Ruder i, som han satte for Butiken, hvor han saa baade den medisinske Venus og de andre Apostle i Gips af Gipseren, der selv stod og gispede hele Dagen, Og derfor fandt han ogsaa, at man skulde blive enige om, at man overlod de 3 Gratialer til Byraadet i Y-kjøbing, der var en Smule ramponeret.

Kjøbmand *Sørensen* fandt, at det var komplet ligegyldigt, om man bortgav nogle brandlidte Gratier eller ej. Han kunde harmes over, at man spildte sin kostbare Tid med Sager som denne, og han forstod ærlig talt ikke,

hvad Skjønhedssans der var i at se paa nogle lemlæstede Gibsdukker, der skulde forestille 3 nøgne Fruentimmer. Nej, der var ganske andre Ting, der krævede Byraadets Opmærksomhed, Ting, der vidnede om langt mere Skjønhed end disse latterlige Figurer. Han skulde saaledes henlede Opmærksomheden paa de nedenfor Skolebakken henlagte Dynger af Kul og Kokes, mod hvilke der i Avisen havde rejst sig et Skraal af nogle forskruede Idioter. (*Borgemesteren* maatte bede den ærede Taler mildne sine Udtryk.) *Sørensen* vidste nok, hvad han sagde, men det vidste de omtalte Fyre vist ikke; thi de havde klaget over, at disse Kul- og Kokesdynger henlaa paa det Sted, hvor Byens smukkeste Udsigt var, og de hindrede enhver Ven af Naturen i at nyde denne paa den rette Maade. Værre Snak havde han aldrig hørt! Naturen kunde være god nok, og han kunde ogsaa godt lide den, men, hvad var smukkere end at betragte disse Dynger, der vidnede om Menneskeslægtens Ihærdighed, som havde bragt dem for Lyset. Han havde forleden ved Solnedgang staaet og set udover dem, og da Solens røde Lys skinnede over de mørke Kul, da lyste de som Skatte, og han tænkte paa, hvilken Varme for Vinteren og Rigdom for Byen, der her laa. (Røre). Og det vilde man have væk? Nej tak! Der var maaske dem, der gjerne saa hele Omegnen fuld af ramponerede Gratier, men han vilde ønske, at hver Plet i og ved Byen var fuld af Kul- og Kokesdynger, til Gavn for Byens Velstand og til Lykke og Glæde for hver sand Borger. (Stærkt Røre).

Vinhandler *Lung* maatte give den foregaaende ærede Taler Ret i, at den hele Sag kun havde en rent passagère Interesse; dog trode han ikke, det vilde være heldigt, om Byen blev forvandlet til en Kulkjælder eller lignende, lige saa lidt som han ønskede hele Byens Omegn forvandlet til Vinkjældere. Og han trode ogsaa, Hr. Sørensen tillagde Gratierne for lidt Betydning. Han havde en Gang fabrikeret en saakaldet Gratie-Likør med de 3 Gratier paa Etiketten; og denne velsmagende Drik havde i høj Grad behaget det smukke Kjøn. (Bevægelse). Men den havde ogsaa, foruden en dejlig Rosenfarve, en ejendommelig Sødme i Smagen, og nydt som *Poussecafé* havde den i sin Tid ikke blot vundet almindeligt Bifald i Klubben, men endogsaa gjort ualmindelig Lykke ved en Nytaarsdiner hos Amtmanden. (Stærk Bevægelse).

Skomager *Kruse* havde aldrig brudt sig om Malerier; men det kom nu ikke Sagen ved, og det var heller ikke det, han vilde sige, men det kom han til at tænke paa ved Graserne, som var noget andet, men Kunst alligevel, om de ogsaa var rampenerede. Men han vilde nu sige én Ting, selv om Nogen havde Noget derimod, og det var, at han syntes, det var for galt at give 3 Graser bort; 1 kunde da være nok (Latter). Ja, og han syntes, at selv om de var lidt ødelagte, saa den ene kunde trænge til at bagflikkes, og den anden til et Taastød, saa skulde man slet ingen give bort, men beholde dem selv, for saa havde man 6 Graser, og det var sjeldent, for han vidste, at paa Thorvald Bertelsens Museum i Kjøbenhavn var der kun 3 Graser, for det havde han sat sig ind i, før han gik til Mødet; men det kom nu ikke Sagen ved.

Prokurator *Justesen* glædede sig ved denne gratiøse Forhandling, saa vel over Borgemesterens ramponerede Skjønhedssans og Hr. Svedskelsens Frue, der efter hans eget Sigende havde en smuk Kakkelovnsfigur, som over Glarmesterens gjennemsigtige Kunstbegreber og Kjøbmands Sørensens realistiske Kultegninger og den tredobbelte Gratie, hvormed Vinhandleren havde averteret sin Likør, og ikke mindst frydede ham Skomagerens praktiske Mundlær, der hurtig lod Gratierne faa Sko at gaa paa, saa de blev til 6, inden man vidste af det. Han tilraadede strax at sende et bejaende Svar paa den indsendte Anmodning, og man kunde da i sit stille Sind ved Afsendelsen af Gaven tilføje: »*Gratias quam maximas ago*«.

Det vedtoges da: at tilstille Y-kjøbing Byraad et Gavebrev paa de 3 Gratier som et velment interkommunalt Bidrag til Skjønhedssansens Udbredelse samme Steds.

Mødet hævet Kl. 10¼.

Ode til „den sorte Digtekunst".

(I Anledning af KARL GJELLERUPS Digt i »*Morgengnavet*«).

Hvert Land har sin egen særlige Plage,
Som Intet i Verden udrydde kan,
I *Bengalen* Folk over Slangerne klage,
Og Løverne brøle i *Afrikas* Sand.
I *Venezuela* er Plagen Musquito,
I *Peru*, *Bolivia* og *Granada* dito,
I *London* man lider af Taage og Dunst,
Og her, hvor man ikke har Løver og Slanger
Og sjelden i Nettet Musquitoer fanger,
Her har man — *den sorte Digtekunst*.

Hvor skal jeg Dit Billed, Din Lignelse finde?
En stjerneløs Vinternats sorgtunge Slør?
En Skorstensfejer, der kravler i Blinde
I sodfyldte, osende Kakkelovnsrør?
En Ravn, der basker med sorte Vinger,
Hvis hæse Skrig gjennem Stormen klinger?
En Ligbærer i sit Begravelsesskrud?
En Neger i *Morgengnavets* Plantage?
Eller *Lucifers* sorteste Yndlingspage?
— Saa sort omtrent ser Du ud.

Nej Intet af dette, men jeg har læst
Paa Gadehjørnernes store Plakater
Om et lille Dyr, ret et arrigt Bæst,
Som desto værre har Kammerater —
Om Kammerjægerens flygtige Vildt,
Hvor Jægerens Møje ofte er spildt,
Fordi det i Revner og Sprækker sig gjemmer;
De bider, de stikker — og saa er de borte,
De giftige Kræ, de smaa arrige Sorte,
Kun Kløen endnu man fornemmer;
Det Billed er godt! det kan ikke fejle,
Den Lignelse bruge jeg vil!
Et Smaadyr, hvis Navn er højst *odiosum*
Men ingenlunde et *Curiosum*,
Thi faar man det mellem to Negle,
— Saa klemmer man til.

Man skal angribe Ondet ved Roden.

— Naa Jens Røgter, hvordan gaar det?

— Aa skidt! Hr. Faavalter. Je haar saa gruelig undt i mit Hode.

— Ja, men hvad er ogsaa alt det, Du har bundet om Hovedet?

— Jo, ded æ jo den Surdæj, som Mætte kom nør mæ.

— Men den skulde Du jo havt under Fødderne!

— Ja ded sa'e rejdinok osse Mætte, men hva ku ded nytte, naar ded æ Hodet, som Galskaven sedder i?

„Skriver I, Karle!"

«Det øsede Strømme ned i Skindergade en Formiddag for henved sex Aar siden. Enkelte Fodgængere ilede med udspændte Paraplyer ned ad de smalle Fortov; midt ad Gaden spadserede to yngre Mænd med Kraverne om Ørene og uden Paraplyer op og ned i heroisk Ubekymrethed om Vejrlig og Føre. Vandet sjappede omkring deres Støvler og Regnen løb i smaa Render ned ad deres Hatteskygger.»

«— — Det skal altsammen kun staa med bløde, ubestemte Omrids, tilslørede og farvedruknede af Elskovsdrømme og Elskovslidelser, Elskovslængsler og Elskovsanelser — det Metafysiske helt igjennem psykologisk og det Psykologiske helt igjennem fysiologisk; hvad siger De saa?
«Jeg siger: Skriv Bogen!»

J. P. JACOBSEN: *Niels Lyhne.*
Anmeldt af G. BRANDES i *Morgenbladet* 9/2 81.

Post festum.

Det er baade glædeligt og sandt, a'
Venstre gjør for Hostrup Propaganda;
Til hans Lov og Pris de lydt forkynder,
Han er næsten li'saa stor en —
Stor en Skjald, som Holger Drachmann selv.

Og af den Grund har de nylig havt den
Svir at se ham ved en bedre Aften,
Som de lod paa Hallandsaas berede,
Hvor han lig en Bisp udi en —
Kirkelig Forsamling værdig sad.

Der man leved ej af Brød alene:
Delikat var al Ting, vil man mene;
Sang og Taler gjenlød uden Pavser,
Og en Drachmannsk Vise fuld af —
Fuld af Ynde fik man til Dessert.

Midt i denne Herlighed og Gammen
Hostrup sad og tav og tygged sammen;
Alting syntes han var højst fornøjeligt,
Thi hvad her han fik, var ufor —
Uforfalsket ægte Folke-Ret.

Udbragt blev og drukket mange Skaaler,
Fler maaske, end somme Ho'der taaler.
Dog saas Hostrup pænt gaa hjem og lægge sig,
Men den næste Dag han maatte —
Maatte gi'e sit Indre rigtig Luft.

Festen udi *Hotel d'Angleterre*
Han prostituered slemt, desværre,
Skjøndt han nødig nogen vil fornærme
Og ved Festen spildte ej sin —
Sin Kredit iblandt de Sorte smaa.

Men han i Prostitutions-Foreningen
Lagde ikke Dølgsmaal mer paa Meningen:
I «det unge Danmark» kan man glæde sig
Over, at dets Digtning er u —
Uden Tvivl i sin Slags meget god.

Dens Tendens han finder højst forvirrende,
Nervespændende og sansepirrende;
Kjærligheden faar man her at føle,
Saa man sér i Sandhed her et Sø —
Søgende Parti paa Tankens Mark.

Saadan gik det, da den Svir var omme;
Nu har han sagt Tak og Velbekomme.
For hans Takt man ikke ham berømmer, men
Det kan være, Hostrup havde Tøm —
Tømmen lidt forkert paa Tungen lagt.

Ved Kaffen.

Fru *Sørensen:* Ja søde Fru Schrøder, De kan rigtignok tro, vi har levet i store Forventninger i denne Tid, da der var en Raadmandsplads ledig, og Sørensen søgte den, og Gud hvad det vilde have været for en Behagelighed, hvis han havde faaet den, skjønt der er jo ingen Gage, men alligevel tænk blot paa, hvad det vilde have været for Sørensen med alle de gode Middager, der følger med og den store Svir paa Bistrup og naar der bliver indviet Hospitaler og hver Gang Universitetet holder Femhundredaars-Jubelæum, og desuden kunde han maaske endt som Justitsraad eller kommen paa Kommunens Regning til Paris for at sætte sig ind i Brolægningsfaget og havt Lov til at bruge et Par Tusind Kroner og taget mig og Petrine og Frits Grønbæk og Petersen og Juliane med, nej det er sandt Juliane venter sig saa hun maatte blive hjemme, men vi andre, og Sørensen kunde have studeret Gambetta og jeg set paa Hatte og Petrine faaet dette herre nye Stykke, som hedder Nana, at se og Frits Grønbæk fortsat sine Danseøvelser hos Byllier, og vi kunde have faaet Richard Kauffmann til at vise os om igjen og hvis Sørensen var bleven det, kunde han have udrettet saa meget godt med de Legater, og De skulde ogsaa nok have faaet et Legat, der er stiftet for gamle Husholdersker, og De har jo rigtig nok aldrig været saadan rigtig ude at tjene som Husholderske, men De har da holdt Hus for salig Schrøder i alle de Aar, de var gifte, og bagefter har De havt deres egen lille Husholdning og saamæn slaaet Dem nok saa pænt igjennem i al Tarvelighed og uden at gjøre Gjæld, naar jeg undtager den Gang De maatte laane de 50 Kroner til Husleje af Sørensen, men Gud bevares dem betalte De jo igjen otte Dage efter, saa det er ikke derfor jeg siger det, og Sørensen kunde maaske være bleven Kontur af Philip den Hovmodiges Orden ligesom Meldahl, hvis han havde faaet Pladsen, men der er altid Kabale ved den Slags Ting skal jeg sige Dem og jeg har saamænd ogsaa lagt Kabale hver Aften om det, men de gik aldrig op uden naar jeg snød lidt, saa vi var jo advarede i Forvejen, og saa skulde De jo høre lidt om Dôra, som vi var henne at se forleden med Fru Petersen i, og som var et helt Studium for Petrine, og nu gaar hun hver Dag hjemme og øver sig paa at dratte omkring paa Gulvet ligesom Dora efter at Manden er rendt og har smukken Døren i Laas, og hun er ganske grøn og blaa over hele Kroppen, fordi hun gjorde det først paa det bare Gulv, men nu har vi faaet en Madrasse ind, hun kan smide sig paa, og for Resten er det jo et dejligt Stykke og handler om hende, De véd, Fru Kaula i Paris, og Abrahams har jo strax Færten af hende, og saa der, hvor hun lukker Pulten op og har saadan et frygtelig Jav med Papiret, der fortvivler man rigtignok over Fru Petersens Lykke og tænker Herrejemini, hvordan skal det blive opdaget! Men saa kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, har Abrahams alligevel saa fin en Næse, at han opdager, at Grevinden har sin egen Lugt og saa lugter han

Lunten, og Sangenberg bliver salig og glad igjen og Dora, som man allerede var vis paa at skulle se i hendes Dorakiste ligesom Fru Krum i Brud og Pavekone, afsjælet og paa Kastrup doloribus, bliver ved at være lyslevende og lykkelig, hvilket hun ogsaa bør baade for Moralens, hendes egen, og Direktørens Skyld, og det er sandt her har jeg „Sæsonen" med til Dem, søde Fru Schrøder, hvis det kan more Dem at se Personerne i Stykket og der er jo desuden en hel Del anden Læsning i, saadan som om Brama Livs Elixir og Rostrups Ligkistemagasin, og Frits Grønbæk mente at det ene maatte udelukke det andet, hvad jeg dog ikke kan indrømme, for selv om Elixiren forlænger Livet, kommer Folk dog i Ligkisten en Gang imellem og det kan aldrig skade selv i Livets gladeste Momenter, hvor man nyder Kunstens Mesterværker alligevel at have sit fremtidige Endeligt for Øje og vide, hvor man skal henvende sig, nemlig snarest mulig hos Rostrup, og det sagde jeg til Frits, men han sagde at det passede alligevel ikke til Sæsonen for det var altfor koldt at gaa til Begravelser, saa Folk maatte hellere vente med det til det blev mildere, og det var nu for højt for mig, men Gud hvad jeg vilde have givet til, at Sørensen var bleven Raadmand og kommen til Paris paa Brostenene! Men hvor længe var Abrahams i Paris? Og nu er det forbi og De skal ikke tale videre derom søde Fru Schrøder, for det var jo egenlig flovt, og nu skal jeg hjem for hele Familien skal en Tur ud til Isfjeldene i Kastrup og drikke Kaffe i den lille Isfjeldebod, som der staar om i Avisen. Farvel søde Fru Schrøder, og gid De kunde have faaet Legatet!

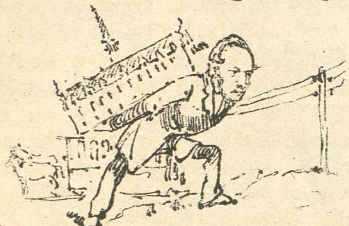
Det kgl. Theater. Repertoiret for næste Uge er foreløbig ansat saaledes: Søndag: *Lindows Planer.* *Tantes Børn.* Mandag: *Figaros Planer, Tantes Bryllup.* Tirsdag: *Evas Børn, Lindows Tante.* Onsdag: *Lindows Bryllup, Figaros Tante.* Torsdag: *Lindows Eva, Figaros Børn.* Fredag: *Figaros Tantes Børns Bryllup, Eva Lindows Planer.* Lørdag: *Figaros Bryllups-Planer, Eva Lindows Tantes Børn.*

Theaterkatten spinder:

Tantes Planer. Det er let nok at være Kat hos en Enkefrue eller i en rolig Familie, hvor man kan ligge ved Kakkelovnen i sine egne Tanker! Det er vanskeligere i en Familie, hvor der er Børn, som vil kramme, men der kan man da lange en Klo ud en Gang imellem! Men at være kongelig Teaterkat paa aandelig Sulteføde og være Vidne, til at Publikum bliver maltrakteret med saadan et Repertoire, og saa skulle krumme Ryg og spinde og snurre og være behagelig, naar de sætter Koncertmjav efter Eva og ikke en Gang paa rød Plakat, det er anstrængende for Taalmodigheden! *Tantes Planer* er for Resten lige saa nydeligt og lige saa sandsynligt og bliver lige saa godt og lidt bedre spillet og fylder lige saa meget i en sulten Teatermave og er lige saa net som *Pièce de rideau* og lige saa ubetydeligt og lige saa lidt værd at gjøre Ophævelser over, som den Gang det hed *Tantes Ideer* og blev givet paa Kasino, og det er rigtig kjønt af Andersen og et Venskabsstykke, han der har bragt til Opførelse lige over for Chefen, at han har ladt os faa det til Tak, fordi vi overlod ham »Aladdin« og »En Spurv i Tranedans« og Forkjøbsret til »Dora« og »Oda Petersen«. Men det er det, jeg altid har sagt. Det kommer bare an paa et venskabeligt Forhold! Nu har Robert Watt overladt os de To, der skrev *„Hvem er han?"*, til at lave os et Stykke. Saa har vi ingen Nød, naar bare Kjærlighedens Vennekaabe dækker Syndernes Mangfoldighed.

Lidt Generalforsamlingschronique.

Den er der, Generalforsamlingstiden,
Men end er hvert et Regnskab ej i Stand.
For Størstedelen maa en Stund, en liden
Vi vente, før de samles alle Mand
Med *Tietgen* og den kjære *Hellemann*,
Med Fliden og med Spliden og med Striden;
Men vent nu bare lidt, saa skal vi strax Jer
Fortælle, hvad I faar for Eders Aktier.

Den nordre *Sporvej* over Søen, hvor
De muntre Heste langs ad Broen trasker
I fuld Galop trods Politiets Ord
Og begge Fortov lystig overpjasker,
Den Sporvej gaar i et velsignet Spor,
Den, om man saa maa sige, ret sig flasker.
Sin Kapital den stoltelig forrenter
Og afleverer Masser af Procenter.

Se, der var ikke mindste Grund til Klage;
Det Hele var et kjærligt Vennekor
Af Folk, der glæde sig ved gode Dage,
Thi »Sporet« gi'er af Sorger ikke Spor.
Nej, sporenstregs man mele kan sin Kage
Og hente Dividenden, som er stor,
Mens *Klampenborgs* de stakkels Aktionærer
Bevæger sig i mere mørke Sfærer.

Paa Kuranstalten nylig har dens Læge
En Klage over Vandet bragt i Stand.
Enhver, som altsaa der sit Kjød vil spæge
Ved Hjælp af Vandet, rent umulig kan.
Paa Vandanstalten er der intet Vand,
Der kan en tørstig Gane vederkvæge.
Det kommer gjennem Myrejern og Moser,
Forgjæves *Nyegaard* Boniteten roser.

Dog saas det af den hele Diskurreren,
At Lægen traf trods sin aparte Stil.
Der blev en ret gemytlig Debatteren,
Blandt andet om velædle *Kirsten Pil*,
Til hvem der sendtes mangt et kjærligt Smil
I Haab om denne Dames Assisteren.
Men Klampenborgerne forgjæves titter
Vist efter Jomfru Kirsten Pils Visitter.

Forgjæves de Ulykkelige haaber,
At Kirsten Pil skal finde til dem Vej;
Forgjæves alle Badegjæster maaber —
Den ædle Jomfru siger stadig: Nej!
Forgjæves efter Kildevand man raaber —
»Min Fa'er,« hun svarer, »siger: Jeg maa ej!«
»Min Fa'er« — det er den gamle Overførster,
Som véd, at der er andre Folk, der tørster.

Forgjæves Aktionærerne nu sukker;
At Vandet bliver dyrt, er dem bekjendt.
Forgjæves alle »Hellemænd« de mukker
Ved Tanken om formindskede Procent;
I Fald de ikke snarest mulig lukker
For Pengepungen op, saa vil omtrent
Den hele Vandanstalt — hvor rent forbandet —
Af Brist paa Vand til sidst gaa selv i Vandet.

De andre Generalforsamlingsmøder
Er endnu ikke kommet ret i Gang.
Hr. *Tietgen*, denne Atlas mellem Jøder,
Som Børsen flot paa sine Skuldre svang,
Hvis maleriske Snille Alt forsøder,
Er endnu ikke ret ved Stemmeklang,
Hr. *Tietgen*, hvem vi for hans store Evner
Som *„Danmarks maleriske Atlas"* nævner!

Post festum.

I. MOREAU *pinxit*.

Motto: «Hvor EVAS Fader troner, Glæden smiler,
Trindt om hans Alter Roser gro!»

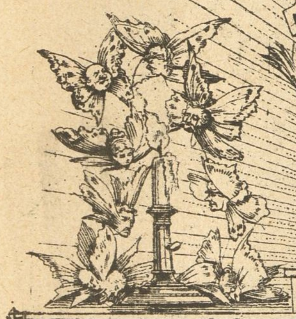
De Sandhed haver søgt med Fynd og Klem og Navn af «Søgende» i Aften vundet.
Nu kan med god Bevidsthed de gaa hjem og sove paa den Sandhed, de har fundet.

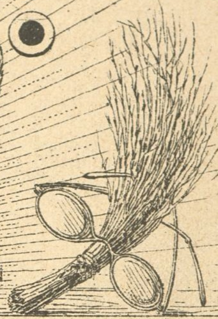

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 24. Februar. Nr. 8.

Evfemistisk.

— Frøken! Mortensen har traadt i et uvartigt Ord og faaet det med ind i Klassen!

Fra det hedenske Hus.

X.

Mens Vint'ren raser ud paa vore Sletter,
Og ingen Vaarsol Mark og Skov opliver,
I Folketinget Ævret man opgiver;
Et snarligt Foraar det just ej forjætter.

Det varer længe, inden Taagen letter
Og Driverne deroppe smeltet bliver.
— Med Retsreformer Tiden man fordriver
Til Trøst for Over- som for Under-Retter.

Dog Tinget alt for meget fabrikerer,
Som slet og ret er slet og ikke ret
Til, at dets Retsbevidsthed os duperer.

Nej, bliver der af Folke-Ret man mæt,
Og TAUBER faar sin Liv-Ret uden Hinder,
Saa maa man ikke vente mer i Vinter.

XI.

Dog kan med god Bevidsthed Venstre melde
Til hver og en, som Tillid vil det skjænke,
At om det, Retten stundom ses at krænke,
Vil Billighed som Grundlov for det gjælde.

Som Vidnesbyrd herom det kan fortælle,
Hvor billigt visse af dem kunde tænke
At slippe for Pension til BERGGREENS Enke!
— Spørg bare NIELSEN, DØNNERGAARD og
SCHELDE!

Den halve Sum for mer end nok de antog;
— Det var Musikens Pris de Herrer anslog
Som en Akkord fra Sparsomhedsmoralen.

Det klang som Gravsang for Humaniteten,
Hvor DØNNERGAARD og NIELSEN sang Koralen,
Og SCHELDE blæste fromt paa Glastrompeten.

Morgengnavet.

(Eventyr frit efter H. C. Andersens *„Elverhøi“*).

Der løb saa vims nogle smaa Sorte ud og ind paa *Dassavisens* Kontor; de kunde godt forstaa hverandre, for de talte Dassavis-Sproget.

»Nej, hvor det rumler og brumler i det gamle Morgengnav,« sagde *L—o*; »jeg har for det Spektakel nu ikke i to Nætter lukket mine Øjne, jeg kunde lige saa godt ligge og læse i mine egne Kritiker, for saa sover jeg heller ikke.«

»Der er Noget paa Færde derinde!« sagde *Caen*. »Der bliver ordenlig luftet ud efter *Holstein* og *Alberti*, og Negerne har lært nye Drachmannske Balladeviser, hvor der trampes i. Der er Noget paa Færde!«

»Ja, jeg har talt med *Frost*,« sagde *Flâneur*, »Frost kom lige fra Morgengnavet, hvor han har ligget og rodet i Spalterne; han havde hørt en hel Del, forstaa Noget kan han jo ikke, det stakkels Skind, men føle sig for og høre efter, det forstaar han. De venter Fremmede i Morgengnavet, fornemme Fremmede, men hvem ilde Frost ikke sige, eller han vidste det nok ikke. Alle Medarbejderne er tilsagte til at staa *en haie* paa Hovedet, med Benene i Vejret, og gamle I. A. Hansens Grundlovsfortolkninger, som de har liggende oppe paa Loftet, bliver tagne ned og polerede og stillede ud i Maaneskin. For de taaler ikke Dagslyset.«

»Hvem kan dog de Fremmede være?« sagde alle de smaa Sorte. »Hvad mon der er paa Færde? Hør, hvor det summer! hør hvor det brummer!«

I det samme aabnede *Morgengnavet* sine Spalter, og en gammel Nigger, blødhjernet var han, men ellers meget anstændig klædt paa, kom trippende ud, det var *Hørups* Livnigger, han kaldte sig selv Redaktør, det var nu hans Fornøjelse. Benene gik meget flinke paa ham. Trip! Trap! Træsko! hille den, hvor han kunde trippe og lige over i *Ude og Hjemme* til *Borchsenius*!

»De bliver inviteret til Gilde og det i Nat,« sagde han, »men vil De ikke først gjøre os en stor Tjeneste at tage Dem af Indbydelserne! Gavn maa De gjøre, da De ikke selv befatter Dem med Politik. Vi faar nogle højfornemme Fremmede, Hjerte-Folk, der have Noget at sige, og derfor vil *Hørup* selv holde Festtalen!«

»Hvem skal indbydes?« spurgte *Borchsenius*.

»Ja til det store Bal kan Alverden komme, selv dannede Mennesker, naar de bare kan tale grundtvigiansk eller gjøre saadan en lille Smule af, hvad der falder i vor Art. Men til det første Gilde skal der være strengt Udvalg, vi vil kun have de Allerradikaleste. Jeg har stridt med *Hørup*; thi jeg holder for, vi kunne ikke en Gang have »Udtraadte« med. *Schelde* og *Jens Busk* maa først inviteres, de holder vel ikke meget af at komme paa det Tørre, de er vante til det vaade Element; men de skal nok faa en Rigsdagstidende at sidde paa eller noget endnu mere vandet, og saa tænker jeg, de siger ikke af for denne Gang. Alle gamle Radikale af første Klasse med Hale, Skolelærerne og Seminaristerne maa vi have, og saa tænker jeg, at vi kan ikke forbigaa *Fischer* og *Hostrup*, de hører jo rigtignok med til Gejstligheden, som ikke er af voreses Folk, men det er nu deres Embede, de er os nær i Familie og de gjør stadig Visiter.«

Vi kunde sandelig godt have modtaget følgende:

For længere Tid siden har jeg for nogle Aar næret et stille Ønske om at maatte fritages for min Virksomhed som fast Medarbejder i Punch, *dels for at faa mere samlet Tid til at sætte egen Melodi til mine utrykte Sange da jeg dog nu gaar fra Samlingen, dels for under et midlertidigt Ophold i det himmelske Rige at kunne forberede mig til Konkurrencen om den eventuelle Professorpost i Kinesisk, hvilket næppe vil lykkes mig, naar jeg ikke i Tide tager mit Parti. Da Redaktionsmøderne og de deraf flydende Boller forlængst have taget deres Begyndelse, ønsker jeg derfor allerede inden Fastelavn at blive fritaget derfor som saadan; men skjøndt jeg imidlertid lige siden* Punch's *første Tillavelse har taget levende Del i sammes Trivsel, haaber jeg dog ikke hermed at skulle afbryde al Forbindelse dermed, tværtimod vil jeg baade hjemme og ude slutte mig nærmere til* Ude og hjemme. *Jeg gjør dette saa meget hellere, som jeg ønsker vore fælles Medarbejdere fuld Frihed til at retablere et mere vexlende Stofskifte for næste Maaneskifte Det vilde i dette Øjemed formentlig være heldigt, om det politiske og literære Venstre Landet over og under Vandet hurtigere end hidtil bestræbte sig for at hidføre det Maal, vi Alle tilstræbe, nemlig at komme bag paa* Punch. *De hidtil gjorte Forsøg i denne Retning have vel stillet mig og andre geniale Mænd i orientalsk Belysning og maa derfor ikke betragtes som komplet mislykkede, hvorfor det kan forsvares, at jeg nu prøver mig frem ad andre Veje.*

Venskabeligst
Pe-Chr-Zal-He.

Holger.

Kvædling (frit efter Grundtvig

Holger Drachmann sang saa længe,
  Sang paa Maa og Faa,
  Spillede paa alskens Strænge.
  Hvem tør nu vel spaa?
Om til Vinter eller Sommer
  Han i Folke-Tinget kommer,
  Om han blive vil i „Lavet,"
  Hist i „Morgen-Gnavet?"

Dristig som til Daad en Kæmpe
  Er til Kvad en Skjald,
  Lader aldrig Latter dæmpe
  Dejligt Tonefald,
Synger frit, at nær for Haanden
  Er, hvad lifligt ham med Aanden
  Alt berører og omvifter,
  Saa han Farve skifter.

Kaldt har Fischers milde Aande
  Frem et Blomster-Flor,
  Raadte Bod paa Skjaldes Vaande
  Ved sin Skænk i Fjor;
Og hvor Venstres Degne bavle,
  Hvor smaa Gjelleruper savle
  Opad Hørups Nikke-Dukke,
  Der gaar Holgers Vugge.

Der han voxe skal og trives
  Som en Kæmpesøn;
  Die ham af Chresten gives
  Der i Ly og Løn.
Der hans Visselul skal synges,
  Mens paa Larsens Arm han gynges,
  Til i Kamp han Lansen svinger
  Imod Mølle-Vinger.

Trods hver Trumf i Romer-Rige
  Og i Kjøbenhavn
  Morgen-Gnavet tør vi sige,
  Er et dejligt Navn.
Navnet, som den Kreds maa bære,
  Hvor en Skjald til Danmarks Ære,
  Som kan Dannekvinder tækkes,
Skal med Held opklækkes.

Han skal staa paa Skjalde-Stævne
  Og paa Folke-Ting,
  Ploug han efter ringe Evne
  Kjøre skal i Ring.
Spytter Højre som en Lama
  Paa hans nationale Drama,
  Eedvard vil med Hænder raske
  Hver en Plet afvaske.

»Godt!« sagde *Borchsenius*, og saa skrev han under paa Indbydelsen.

Niggerungerne smurte allerede op og ned ad Spalterne i *Morgengnavet*, og de smurte tykt paa med Sværte og Salvelse, og det ser nydelig ud for dem, der synes om det Slags. Midt inde i *Morgengnavet* var der gjort ryddeligt. Gulvene var vaskede med Folkelighed og Væggene var gnedne med store Ord og fedt Flæsk, saa at de skinnede som et Sildehoved i Mørke. I Køkkenet var der fuldt op med Avisænder paa Spid, indsendte Artikler med Jødefingre i, Ruskumsnusk af Hjerte-Ord og Gammenstale, Gift, Galde og Skarntyde, sansepirrende Franskvin fra Kjælderetagen, Alt meget radikalt, forslidte Vitser og forgjemte Brandere hørte til Knaset.

»Nu skal her ryges med Bondetobak og Kaffepuns,« sagde »Redaktøren«, »saa tror jeg, at jeg har gjort Mit.«

»Søde Hørup!« sagde den mindste af Medarbejderne, »faar jeg saa at vide, hvem de fornemme Fremmede er?«

»Naa da!« sagde han; »saa maa jeg vel sige det. To af mine Medarbejdere maa belave sig paa at skifte Herskab! To bliver bortfæstede. *Bogø-Kongen* ovre fra Christiansborg Slot, han, der bor paa Buntmagerloftet og har Dannevirke i Brystet og et Folke-Guld-Ur, som er kostbarere end man skulde tro, kommer herover med sine Smaafolk *Holger Drachmann* og *Schandorph*, de skulle søge sig en Liv-Nigger ud hver. Bogø-Kongen er saadan en rigtig gammel ærlig Degn, lystig og ligefrem, jeg kjender ham fra gamle Dage i »det Forenede«, da vi drak Dus. han var her ovre at hente sig en Livegen, nu er han løben bort, det var en Søn af den gamle *Bojsen* paa Møen. Han tog en Ven paa Kridt, som man siger. O, hvor jeg længes efter den gamle Bogø-Konge! Drengene, siger man, skal være nogle uvorne, kjephøje Unger; men man kan jo ogsaa gjøre dem Uret, og de bliver nok gode, naar de bliver gjemte.«

»Og naar kommer de?« spurgte den ene Datter.

»Det kommer an paa Vind og Vejr. Drachmann vil jo sagtens baade gjennem Holmens Kanal og om ad Admiralgade, men kjender jeg gamle Chresten ret, saa stikker han herned gjennem Skvaldergade. Han kan nok finde Vej, han er ikke saa skævbenet endda!«

I det samme kom der to smaa Sorte springende, den ene hurtigere end den anden, og derfor kom den ene først.

»Di kommer! di kommer s'gu!« raabte de.

»Giv mig min Tale og lad mig staa i rembrandtsk Belysning!« sagde *Hørup*. Alle Negerne trak sig i Uldtotterne og vendte Mølle.

Der stod *Bogø-Kongen* fra Christiansborg med blanke Briller og hvidt Halsbind, i øvrigt havde han sort Frakke og Urkæde udenpaa Vesten. *Drachmann* og *Schandorph* derimod gik barhalsede og uden Seler, for de var Kraftmænd.

»Er det et Blad?« spurgte *Drachmann* og pegede paa *Morgengnavet*. »Det kalder vi til Søs for en Klud!«

»Gutter!« sagde den Gamle. »Klud gaar *i* Skarnbøtten, Venstreblad kommer *fra* Skarnbøtten! Har I ikke Øjne i Hovedet!«

Det Eneste, der undrede dem, sagde de, var, at de saaledes uden videre kunde forstaa Sproget.

»Skab Jer nu ikke,« sagde *Chresten*, »man kunde tro, at I ikke vare rigtig gjennembagte!« (Fortsættes Pag. 62).

Der er da Forskjel!

— Har man siden hørt noget til de Fiskere, der blev borte paa Isen forleden?
— De va rinte Fiskere; de va rinte nok a-ned end to Blækkenslaaersvende!

Er der da Forskjel?

(Fra Baggrunden:) Opvarter! Tre Herrer, der vil spille Kegler!!
(I Forgrunden:) Opvarter! Tre Kegler, der vil spille Herrer?

Dass-a-Viser.

(Studier fra *Gjellerups* og *Drachmanns* Lejr.)

Ja, rigtigt, det hændtes forleden Dag!
Der havde fornylig været Slag
I Frikadellen, og Enden paa Legen
Var Hævelse bleven i Bolledejgen.
Nu sad Orlogskongen rolig paa Valen
Og tørrede Blodet af Dyrendalen,
Thi Ploug og hans Venner var slagne ihjel;
Dem skete kun simpel Ret og Skjel.
De fældede laa paa deres Gjerninger
Og havde ej mere, de skulde ha'e sagt,
De Sorte smaa sad ved Trosset paa Vagt
Og spillede, som det sig sømmer for ægte
»Pappenheimere« og »Landsknægte«,
Om Bjørnens Hud et reelt Slag Tærninger.
Og mangen en skummende, velfyldt Bouteille
Med Dødsforagt ind under Vesten stak man
Og sang: »Der var én Gang en tapper Drachmann!«
Og medens Trandunken, det blegnæbed' Skind,
I Drømme om Fyrrerne blidt slumred' ind,
Da var det, at Tambourdrengen kom,
Og paa sin Tromme, der hul er og tom,
Han slog for det unge Danmark Reveille.

* * *

»Hejsa!« raabte han, »I er nok glade!
Har I lagt eders »Panser« og slaaet en »Plade«?
Har I hængt Manddrabsværktøjet hen
Og glemmer, »de Døde« kan gaa igjen?
At ignorere Karl Ploug I fordrister
Jer til, og mener, det kan gaa an.
At lade ham slippe saa let, som hin Mand,
Der ved Jeriko faldt iblandt »Realister«.
Nej, I maa bestandig have for Øje,
At »de Døde« har ikke Lov til at spøge!
Det bliver en dyr Spøg for vort Parti,
Hvis ikke de bliver forhindret deri.
Derfor maa vi — den Ting er forud givet —
Dem ramme forsvarlige Pæle i Livet.
Om i Romantikkens Liggende-Fæ
Skal nedrammes Pæle af Jern eller Træ,
Om muligvis mine Trommestikker
Vil stikke den drachmannske faste »Stok«
Og ere som Pæle forsvarlige nok,
Det er deri, at Spørgsmaalets Kjærne ligger.
Derfor maa ej Nogen, søvnig og dvask
Slaa her sig til Ro, men — — —«

* * *

— — — — — — — Da kom der et Plask
Fra Orlogskongen, som uformodet
En kold Spand Rimbrev ham slog over Ho'det.
Det tog paa den stakkels Tambourknøs,
Saa han hamred' igjen paa Trommen løs.
Med en Kalveskinds-Ode til Spalteføde
Han dassaviselig sluttede Brevene,
Som skjøndt de vare til Gru for de levende.
Dog bleve til evig Grin for »de Døde«.

— Ja, det var, hvad mellem ham passered'
Og den taarnhøje Lansknægt i Vinterkvarteret.

Morgengnavet.

(Fortsat fra Pag. 59.).

Og saa gik de ind i *Morgengnavet*, hvor der rigtig nok var fint Selskab, og det i en Hast, saa man skulde tro, de var blæste sammen, og nydelig og net var det indrettet for Enhver. Folketingsmændene sad til Bords paa gamle Udvalgsbetænkninger; de sagde, de vare ligesom de vare hjemme. Alle holdt de Bordskik, undtagen *Drachmann* og *Schandorph*, de lagde Benene op paa Bordet, men de trode nu, at Alting klædte dem.

»Versfødderne af Fadet!« sagde gamle *Chresten*, og saa lystrede de, men de gjorde det ikke ligestrax. DeresBorddame kildrede de med tørrede Grisehaler, som de havde med i Lommerne, og saa trak de deres Støvler af for at sidde mageligere og gav hende Støvlerne at holde, men Faderen, den gamle *Bogø-Konge*, han var rigtig nok ganske anderledes, han fortalte saa dejlig om Finanslovnægtelser og Ministerstormløb, om Vælgermøder og Krotaler, han fortalte om gamle *I. A. Hansen* og om Brandkassen, der ingen Bund havde, og om *Folkegave*, som Sparekassen betalte, og han fortalte om *Leth*, der slog Kuldbøtter, naar *Zahle* spillede paa Guldharpe. Han fortalte om Glarmesteren i Korsør, som Højre tog Livet af, og om *Tauber*, der kunde spise som ti Andre, og om Embedsmændene, som slet ikke kunde spise Noget, for de fik ingen Ting. Jo han kunde snakke, det var ligesom Savmøller, der gik, som Højskole-Karle og-Piger, der sang Eja-Sange og dansede Runddanse. Hussa! lige med Et gav *Bogø-Kongen Hørup* et Morbroder-Dask i Ryggen, det var et rigtigt Folke-Dask, og *Hørup* var dog slet ikke Grundtvigianer.

Nu maatte Medarbejderne danse og det baade simpelt og det med at trampe, og det klædte dem godt, saa kom Kunstdansen eller som den kaldtes, »den vestindianske Niggerdans«. Hille den, hvor de kunde strække Ben! Man vidste ikke, hvad der var Arme og hvad der var Ben, det gik imellem hinanden ligesom Savspaaner, og saa snurrede de rundt, saa *Bajer* fik Ondt og maatte gaa fra Bordet.

»Prrr!« sagde *Bogø-Kongen*, »det er Kommers med Bentøjet! Men hvad kan de mere end snakke Sort, staa paa Hovedet og gjøre Hvirvelvind?«

»Det skal Du faa at vide,« sagde *Hørup*, og saa kaldte han den unge *Svovlsyre-Alberti* frem; han tog en hvid Pind i Munden, saa var han rent borte, det var hans Kunst.

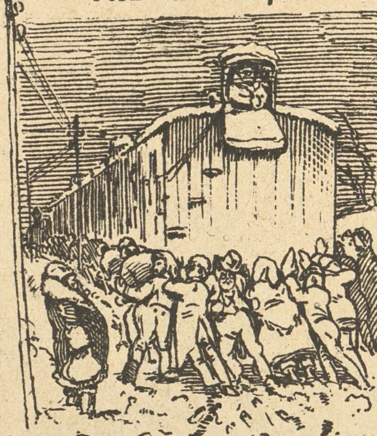
Men *Bogø-Kongen* sagde, at den Kunst kunde han ikke lide i sit Parti, og han trode heller ikke, Aktionærerne holdt af den.

Den Anden kunde gaa ved Siden af sig selv, ligesom han havde en Skygge af Selvkritik, og det har nu Venstrefolk ikke.

Den Tredie var af et ganske andet Slags. Han kunde

Efter sechert Forlydende paatænker Sangeren *Holger Drachmann* at skjænke sin af Digteren *Karl Gjellerup* besungne »Stok« til de danske Kongers kronologiske Samling paa Rosenborg, for at den samme Steds opbevarede Stok, der har tilhørt en anden Orlogskonge kan faa det Sidestykke fra Trefoldighedskanonen, som den saa længe forgjæves har maattet vente paa.

Jernbane Galop.

Der er en Bane ved Stevens Klint,
— Tror du mig? —
Hvor snart for langsomt, snart for gesvindt
— Tror du mig, ja, tror du mig —
Befordring man
Sig vente kan.

Naar Sneen hviler paa Banens Jord,
— Tror du mig, —
Af Hastværk Toget har slet ikke Spor,
— Tror du mig, ja, tror du mig —
Men venter der
Paa bedre Vejr.

Dog Stilstand er ingen Banemands Fag,
— Tror du mig, —
Naar Passagererne blot skyder bag,
— Tror du mig, ja, tror du mig, —
Saa faar man dem
Besørget hjem.

Men bli'er det Tøvejr, tænk hvilken Fryd,
— Tror du mig? —
Saa faar strax Piben en anden Lyd;
Men tro blot ej, nej, tro blot ej,
At Fløjtens Klang
Fra Damp udsprang.

Man uden Lokomotiv eller Hest
— Tror du mig —
La'er Toget rulle, som det kan bedst,
— Tror du mig, ja, tror du mig —
Saa flyver det
Som en Raket.

Og Passagerer man mangler ej her,
— Tror du mig —
Af Toget bliver befordret enhver
— Tror du mig, ja tror du mig!
Paa Ho'det ud
I Sne og Slud.

Men kan ej bedre Befordring de faa,
— Tror du mig! —
Den bitre Faxe-Kalk tømme de maa,
— Tror du mig, ja tror du mig,
At Bane-Saar
De Stakler faar.

regne ud, hvor meget man kunde knibe paa Embedsmændene og dog faa Arbejde ud af dem, og hvor store Rejsediæter man kunde skrive paa Regning til Formanden for sig selv.

»Det var en Mand for Tauber!« sagde *Chresten*, og saa spændte han sit Mundlær fastere, for han vilde ikke tale alt for meget.

Nu kom den Fjerde. Han havde en stor Klokke til at ringe med, og da han ringede første Gang, løftede Alle det venstre Ben, for Venstrefolk ere kejtbenede, og da han ringede anden Gang, maatte Alle gjøre, hvad han vilde.

»Ja lur mig Birkedommeren!« sagde *Bogø-Kongen*, men *Drachmann* og *Schandorph* gik over i *Dass-Avisen*, for nu vare de kjede af det.

»Men hvad kan den lille *Gjellerup*?« spurgte *Chresten*.

»Jeg har lært at holde af de Radikale,« sagde han, »aldrig fæster jeg mig bort uden til en Radikal.«

Men den mindste af Niggerungerne hviskede til *Chresten*: »Det er, fordi han har hørt, at naar *Scavenius* en Gang gaar, faar vi en radikal Kultusminister, og saa vil han søge om Digtergage.«

»Ho! Ho!« sagde *Bogø-Kongen*, »slap det derud, Men hvad kan den Syvende og Sidste?«

»Den Sjette kommer før den Syvende!« sagde *Hørup*, for han kunde regne — meget bedre end gamle *Balthazar*, men den Sjette vilde ikke komme, for han var i *Berlin*. »Jeg kan kun skrive Kritiker!« sagde han, »mig vil Ingen gjøre til Professor, og jeg har nok at gjøre med at flikke paa min egen Martyrglorie.«

Nu kom den Syvende og Sidste, og hvad kunde han? Ja han kunde aflægge Ed og det efter alle mulige Trosbekjendelser.

»Her er mine fem Fingre!« sagde *Bogø-Kongen*. »Lav en Edsformular for hver af dem!« Og *Eedvard* tog ham om Haandledet og begyndte at sværge, men da han kom til »Langemand,« sagde *Berg*:

»Langemand! — Langeland! Hold fast, hvad du har! Kredsen er din! Dig vil jeg selv have til Ven.«

Og *Eedvard* sagde, at der var endnu tilbage at sværge ved »Verdenshistorien« og ved »Logos«. — »Dem skal vi have til Vinter,,« sagde *Bogø-Kongen;* »men hvor ere Gutterne?«

Ja hvor vare Gutterne? De løb omkring paa Gaden og strittede Smaasten efter Grundtvigianerne, der kom saa pænt for at stemme paa *Brandes*.

»Er det at føjte om?« sagde *Bogø-Kongen*. »Nu har jeg taget en Folketingsmand til Eder, nu kunde I skaffe ham en Taburet!«

Men Gutterne sagde, at de vilde helst holde Tale og skrive Vers, Rigsdagsvrøvl havde de de ikke Lyst til, og saa holdt de Tale og skrev Vers, trak saa Kjolerne af og lagde sig paa Bordet for at sove, for de generede sig ikke. Men *Bogø-Kongen* byttede Støvler med *Eedvard*, for de passede Fodtøj, og saa dansede de rundt med hinanden og sang »Eja!«

»Nu kommer *Ploug!*« sagde »Redaktøren«, som holdt Vagt. »Nu er det bedst at lukke Skodderne, at *Punch* ikke ser os, for saa kommer vi i Bladet paa Torsdag!«

Og saa gik *Morgengnavet* i Trykkeriet. Men udenfor sprang de smaa Sorte ud og ind af *Dass-Avisens* Kontor, og den ene sagde til den anden:

»Jeg kan s'gu godt lide den gamle Bogø-Konge.«

»Jeg holder nu mere af *Drachmann*,« sagde *Frost*, men han havde nu ikke bedre Forstand, det sølle Skrog.

———×———

I Grødisen.

Sejladsen gik i Staa! — Den Ting man ikke mistyder,
Thi Baaden er desværre alt andet end en Isbryder.

Som Ballast den belemret er med Kongen af Bogø
Matroserne mumle: Gid blot han sad paa Sprogø!

Og alle de Embedsmænd, som Fragtgods skulde ha'e,
Maa sukke: «Hvor Dævelen bli'er Jollen a'!»

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 3. Marts. Nr. 9.

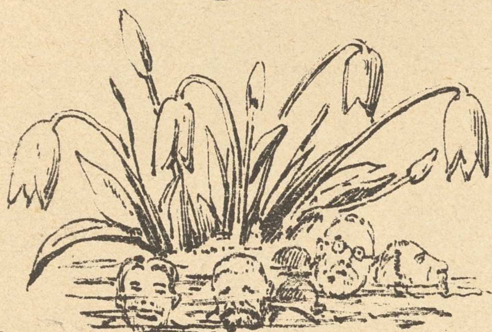

Rara avis.

— Nu er Storken kommen med en lille Søster til Jer! Har I Lyst til at se hende?
— Maa vi ikke hellere se Storken?

Vintergækkerier.

Naar Folketingets Virksomhed
Man ofrer lidt Opmærksomhed,
Ses af hver Sags Forvandlinger
I en, to, tre Behandlinger,
At visse Tings Bestemmelse
Er trøstesløs Forglemmelse,
Mens andre undgaa slige Skær
Og dog er altid lige nær.
Men heri raader der «en Skæbne,
Mod hvilken man omsonst sig stræber at bevæbne!»

Blandt de til Død bestemte ses
Det Forslag, hvoraf femte Kreds
Retfærdighed har ventet sig,
Men liden Trøst kun hentet sig:
Et Udvalg i sin skumle Vraa
Fik Sagen ned at gumle paa;
Og Resultatet? Herre Jeh!
Man ikke kan et værre se.
Paa Sagens Udfald er man sikker:
Den bli'er nok liggende, hvor den for Tiden ligger.

Saa har man andre Sager, som
Paa Folketingets Lager kom
Og findes mellem andre Brøst
Besat af sælsom Vandrelyst:
I Fjor og næste Aar igjen
Den kommer og den gaar igjen;
Saa her man diskutere kan
Om, hvad der ej passere kan
For dem, der har i Færd sig givet
Med Provisoriet at slaa en Pæl i Livet.

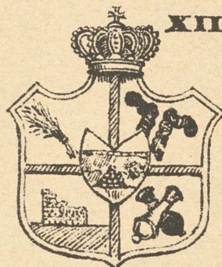
Ja denne Rammen Pæle ned
Har røvet Venstres Sjælefred,
Og skjøndt det lidt opliver i
Dets kolossale Driveri,
Har dog Partiets Skare lidt
I denne Sag af Mareridt,
Der trykker det for Brystet haardt
Og kan ej vorde rystet bort,
Saa fælles Vandgang er «den Skæbne,
Mod hvilken det omsonst sig stræber at bevæbne!»

—×—

Danske Adelsvaaben.

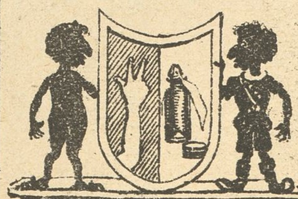
De i Dag meddelte Adelsvaaben have vi samlet paa en Gang ikke alene fordi alle sex Slægter indbyrdes slægtede hinanden paa, men tillige af den Grund, at de alle henhørte til Ridderne af den bedrøvelige Skikkelse eller de saakaldte Armeriddere og at derfor ingen af dem førte noget Godt i sit Skjold. Skjoldene ere des Aarsags ogsaa alle af den Art, som bærer det betegnende Navn: Avindsskjold.

XIII. Berg.

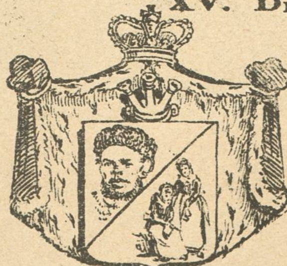
Skjoldet er meget righoldigt og bestaar foruden af Hovedskjoldet af et mindre, som er anbragt paa dettes Midte. Dette lille Skjold kaldes et Brystskjold og deri føres et *Dannevirke.* En Forklaring af Hovedskjoldet afgives bedst gjennem følgende sparsomme historiske Efterretninger: Alt, hvad man ved om denne Æt, er at den er udgaaet fra de Risers Æt (hertil hentyder *Birkeriset* i øverste Felt til Venstre) og hørte hjemme paa Bogø. Da imidlertid dens Stamfader siden egenmægtig udraabte sig til Konge af *Bogø* (se den selvlavede *Kongekrone* over Skjoldet), forvistes han fra Øen og flakkede herpaa i hundredemilevis om fra Sted til Sted i Landet (mærk *Syvmilestøvlerne* i øverste Felt til Højre i Forbindelse med Devisen: *Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret*») og gjorde Folket stor Skade, hvor han kom hen. I lang Tid satte han sig fast i Kolding By, hvis Ruin han var (se *Ruinen* i nederste Felt til Venstre), og hans krigeriske Sindelag har vedligeholdt sig lige til det Sidste (se *de to Kanoner* over Kors i sidste Felt, hvoraf dog ikke kan uddrages den Slutning, at Ætten havde Noget at gjøre med *Kanonjøden*, da Stamfaderen tvertimod var *Chresten*).

XIV. Brandes.

Slægten, som var en unaturlig Aflægger af forannævnte Æt, var delt i to Linier; men det vedføjede Skjold gjælder kun for den danske Linie, som er den yngre og endnu er bosat her i Landet. Den ældre tyske Linie er udvandret herfra, og hvilke Vaaben den benytter sig af, vedkommer os derfor heldigvis ikke her. Som Skjoldholdere tjene to smaa Sorte. Skjoldet er paa langs delt i to lige store Felter; i det til Venstre ses en Haand med tre oprakte Fingre, hermed staar Slægtens Devise i Forbindelse: «*Sødskende jeg kjender tre, alle Eder tjener de*». I Feltet til Højre fremstilles en Medicinflaske og ved Siden deraf en Æske med Piller; hvor heldbringende disse *Lægemidler* ville blive for de Sener, der skulle trakteres dermed, er endnu ikke oplyst.

XV. Drachmann.

Skjoldet er omgivet af en Gjengivelse af den *Adelskaabe*, i hvilken Stamfaderen svøber sig stolt ved højtidelige Lejligheder, og oven paa det findes den berømte *Trefoldighedskanon*, hvortil han saa støttede sig. Stamfaderen var nemlig en stor Søhelt, og utrolig mange ere de Ven-

dinger, han har udført; kun i Esromsø indlagde han sig ikke Berømmelse. Han havde en stor Forkjærlighed for Fiskere, med hvem han tømte mange *Kruse* (se øverste Felt). Hans Fischeri indbragte ham ogsaa en stor Sum Penge for Besvarelsen af en dramatisk Opgave, som desværre er gaaet tabt. Hans største Anseelse stammer imidlertid *derovre fra Grænsen* (se nederste Felt) ved hvilken han vandt meget Guld og meget Folk; men begge Dele satte han hurtig over Styr. Almindelig Dadel fortjener Stamfaderen for den Maade, paa hvilken han behandlede *Peder Tordenskjold,* hvad der i kort Tid nedsatte denne Sidste ikke saa ganske lidt i det almindelige Omdømme. Saaledes er Stamfaderens Paastand paa, at hans Skjold egenlig er et Tordenskjold, aldeles uholdbar; hvorimod det er sandt, at det er en Ret for ham og hans at bære deres Hatte, som de vil.

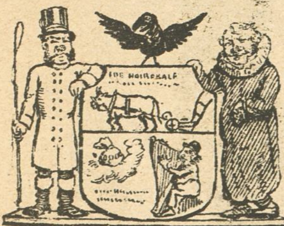
XVI. Hørup.

Skjoldet er ved en vandret Linie delt i to lige store Felter, hvoraf det øverste igjen er delt i to Rum. I Rummet til Venstre findes en Ræv; en saadan gik Stamfaderen nemlig gjerne med bag Øret; i det andet Rum føres en Revisorprotokol. Om dette Felt og det i den Anledning førte Felttog se under Art. H ø g s b r o e. I nederste Felt ses en edderspændt Øgle, spyende Gift og Galde fra sin spaltede Tunge, medens den nyder sin Spalteføde af et Skarntydeblad. Oven paa Skjoldet knejser en Hanekylling, hvilken har Hentydning til *Kjøge Høns,* thi i K j ø g e var det, at Stamfaderen tjente sine Sporer; derimod er det uvist, om Benævnelsen *Kjøge Huskors* gjælder ham.

XVII. Larsen.

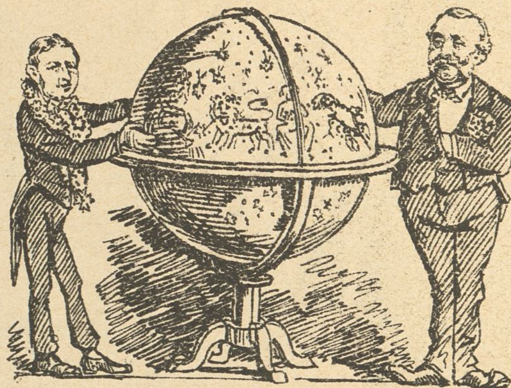
Som Skjoldholdere fungere to Skraldemænd, og hermed staar Slægtens Devise i Forbindelse: »*Hørup knalder, Larsen skralder!*« Selve Skjoldet er ved en Tværbjælke delt fra Venstre til Højre, hvilket tyder paa, at Slægten oprindelig har været uægte og nedrig. I nederste Felt staar en Neger med en giftig Pen i venstre Haand, hvoraf man kan slutte, at det er en Bladneger og i hvis Tjeneste han staar. I det øverste Felt ses et Fængselsvindue; efter Sagnet maatte Stamfaderen i langsommelige Tider bøde udi Fængsel, fordi han havde sparket til nogle af Landets fornemste Herrer og hundset dem være end Rekrutter (Skjoldet er dog trods dette ikke noget *Castenskjold*).

XVIII. Schandorph.

Skjoldet er *uden Midtpunkt,* men har mange *Buler,* og ovenpaa det bryster en gammel *Krage* sig som *i unge Dage.* Ved en vandret Linie er det delt i to ligestore Felter, hvoraf det nederste er lidt større end det øverste, der er lidt mindre end det andet. I øverste Felt findes en Plougstud, som forgjæves søger at trække *Ploug* til Vands. Følgende Linier, som vist nok ere en Tillempelse af den bekjendte Folkevise: »*I de dybe Dale,*« ere anbragte oven over; »*I de Højreka'le skulde Fanden gale! Ploug er ikke let at faa i Tale.*« I nederste Felt sidder *en tarvelig Skjald,* som dog har faaet en Doktorhat paa, og giver Harpeduft til bedste; det antages, at han lige har ladet Tallerkenen gaa, thi fra Venstre flyver en bevinget *Pengesæk,* der bærer Tallet 1000, ham lige ind i Munden. Her under læses følgende Linier: »*I de Højreka'le skulde Fanden gale! Mine Sange Fischer maa betale.*« Skjoldholderne ere *Smaafolk:* en Kusk med en Pisk og en Præst med en do. Det Hele er meget grovt.

Kigget i Kortene.

Og det var sig »Professor« EEDVARD ERSLEV
I den kongelige Theografi,
Som beskrevet paa Prosa og paa Vers blev
Stundom mere, end han selv kunde li'e.
Han i Fjor andraget har paa en Bevilling
Til den internationale Udstilling,
Som en Gang i Aar skal holdes — ja det véd I: —
For Geograferne nede i V e n e d i g.

Hint Andragende var overmaade lovende;
For vort Fædreland sku' kommet her til Kort
Over Landets Søer og dets Svin paa Skovene,
Og kort sagt over Alt, hvad der er vort;
Med Kort han vilde oplyse Jorden
Om, at man gjør kort Proces med Lammefjorden,
Om Udtøringen han Publikum belærer
Af Kolindsunds og Lammefjordens Aktionærer.

Og om Mennesket hos os et fyldigt Opus
Skulde gi'e det fjerne Publikum Besked,
Naar blot Selskabet ved Siden af en Globus
Sin Kommersraad fik skikket derned.
Og det hele skulde skjønsomt være præget
Af vor Fordeling af Hartkorn og af Kvæget,
Samt Prospekter af Grønland med dets Taager i
Og det vestindiske bekjendte Sukkerkogeri.

Ak, det hele blev et Nederlag, et knusende,
For al hofgeografisk Ordensans!
Man af Kroner mangled' bare tyve tusinde,
Og de voxer ej paa Træer her til Lands.
Thi SCAVENIUS vil ej ta'e dem paa sin Kappe,
Med et Afslag TRAP kom ned af Statens Trappe;
Og hvis ERSLEV har en Plads paa Brystet ledig,
Maa han sukke dybt med Smerte: O, V e n e d i g.

PAA S

Drengenes Mïlighlöb

Damernes Löb

Kunstfærdigheds Löb

ILL. TIDENDE *invenit.*

KØJTER.

Hurtigløb for Herrer

FÆLLES

Baglænsløbet.

PUNCH *accepit*.

Rimbreve
til
Fætter Kristian i Nykjøbing.
XXI.

Kjære Fætter! Det blev Løgn:
Troen, som jeg sidst Dig loved,
Vared' ikke mange Døgn;
Alt for meget der jeg voved,
Skamfuld bøjer jeg mit Hoved,
Hverken Hellig eller Søgn
Skal jeg mere
Profetere
Eller Optimist agere.
Naar en Vestenvind ved Fløjen
Blot begynder at rumstere,
Bliver man saa let i Sind,
Lader det — i Tanken — regne
Spande ned og alle Vegne
Synes det til Vaar at tegne.
Solens Skin
Lukker Foraarstanker ind.
Hvad blev saa det Hele? — Vind!
Men i Dag vil jeg probere
Fakta kun at referere,
Fakta! — rigtig tørre, nøgne!
Dem, man, hvis man ej er blind,
Ser med sine egne Øjne, —
Skal i Dag min Pen regere,
Ikke Drøm og Hjernespind,
Faktum 1: Vi ligger stille.
Kan ej komme ud af Stedet,
Om vi nok saa gjerne vilde,
»Hanefjedet«
Ej en Gang vi avancere.
Nej, vi ligger her som smedet
Fast med alle Klude strøgne,
Rendt paa Grund paa Vrøvlets Strand.
Faktum 2: Hvis Nogen kan
Nære sig med Brød og Vand
Og af Venstres Floskelkilde
Slukke Savnets hede Brand,
Saa er han
Lie'som skabt til Embedsmand;
Og hvis Nogen er i Stand
Til naivt sig at indbilde,
At de Folk, som Fjerboldt spille
Med hver Sag i Danmarks Land,
Tænke paa en Gang at skulle
Ud af Vaasets Glimmersand
Blot et lille
Guldkorn, kun et uselt Gran,
Saa er han
Stærk i Troen og han duer
Brillant til Embedsmand.
Faktum 3: At fange Fluer
Regnes for en grusom Sport,
Den, der gjør det, handler ilde;
Men at drille
Og i Dage og i Uger
Narre, plage, ærgre, pine
Stakler, som paa Labben suger,
Dem, hvem Savn og Mangel kuer,
Dem, som Gjæld og Armod truer,
Som med Gagen kom til kort,
Og med den Bevidsthed trine
Hver Dag ind i Udvalgsstuer,
Hvor man driver Tiden bort,
Skjøndt man med dybsindig Mine
Lader, som man gi'er den fine
Diplomat — se det er haardt!
Haardt — ja være, det er dumt,
Dumt at øgge
Dem, der trække
Vognen med de tunge Sække,
Dumt, plebejisk, raat og grumt,
Grumt at lægge
Aaget tungt paa deres Nakke,
Blot fordi de maa til Takke
Tage med, hvad man vil række
Dem, og bare lystre stumt.
Faktum! — dog det gjør ej Gavn
Nu om den Ting mer at snakke
Og at mindes den Slags Fakta;
Dem man lægger helst ad acta
I den glade Fastelavn,
Bort fra Snak om Nød og Savn!
Er her trist i Kjøbenhavn,
Sige vi — som Cæsar — jacta
Alea est! og Kursen vende
Til Berlin, hvor nu de tænde
Hymens glade Brudeblus.
Der er Fryd, ja uden Ende,
Der er Folk i bedste Puds,
Glade Bryllupsgratulanter,
Folk med Kors og Elefanter,
Plenipotentiarius
Straalende af Diamanter;
Brudens Fædrenavn vi kjender
Altfor vel og derfor sender
Vi nu kun — Prins Julius.
Han og Brandes er ved Spree
Danmarks to Repræsentanter,
Og de mødes jo maaske
Til Souper.
Nys paa Slottet jo »der Greise«
Ved en »The«
Spillede »Nathan der Weise«.
Fætter jeg gad næsten rejse
Til Berlin blot for at se
Kejseren — »das alte Degen«
Hviske faderlig »ganz leise«
— Naar han ved Præsentation
Fæster Blikket paa vor egen
Georgs bukkende Person —
»Guten Abend, lieber Sohn!
Welch ein Wendung! Gottes Segen!
Gottes Segen — ja bei Cohn!«

Paa Skøjter.

Efter Bestemmelsen skulde den af *Punch's* Skøjteløberforening foranstaltede Væddeløbsfest finde Sted igaar ved Isbjergene paa Kastrup, og vi begav os derfor ud paa Christianshavns Torv, steg op i en med et Par vælige Kastrubbere forspændt *Char-à-banc* og efter en halv Times Istransport naaede vi derud. Isen havde vel om Natten gjort Skrue, men til sidst var det dog lykkedes ved en istapper Optræden af Komiteen at faa Banen isoleret, og der havde indfundet sig saa mange Tilskuere, som Isen kunde bære. Midt paa Banen var der rejst et Ishus for Musikken, medens Dommerne havde Plads i en Isenbod lige overfor. Kl. 3 skulde Løbene begynde, Musikken havde allerede i Forvejen spillet: »Langt højere Bjerge saa hvide paa Jord«, og præcis paa Isslaget erklærede *Punch* Isrenden for aaben.

Første Løb: *Hurtigløb for Herrer, udført af Medlemmer af den kjøbenhavnske Presse.* Præmien bestod af et større Antal Abonnementsbilletter til April Kvartal, og da det jo gjaldt om at komme først til Mølle, havde Løbet forsaavidt Nyhedernes Interesse. I lang Tid var Redaktør *Hjort-Lorentzen* første Mand, men efterhaanden sakkede han agter ud, og først vandt Red. *Topsøe* ind paa ham og kom snart langt forud for ham, og til sidst lod endogsaa Red. *Manicus* ham langt tilbage. Nogle mente, at dette skyldtes Overanstrengelse hos *Hjort-Lorentzen* ved at løbe to Gange om Dagen, baade Morgen og Aften, medens Andre mente, at det var hans Søndagsbarn *Herman*, som hindrede ham i at vinde Terrain. *Carstensen* og *Wulff* blev distancerede, da de strax i Løbets Begyndelse var blevne saaledes indfiltrede i hinanden, at de ikke kunde komme klar af hverandre.

Musikken spillede nu: »Hvor de hvide Hebræer skinne« og andet Løb: *Hurtigløb for Drenge* tog sin Begyndelse. Det var morsomt at se, hvorledes de smaa Sorte, som alle var fra den frie Skole paa Trinitatis Kirkeplads, søgte at efterligne deres store Kollegaer i at blive første Sprøjte; men de naaede ikke deres For-Billeders Godhed og Elegance, og deres Tendens til at løbe til Venstre hindrede dem ogsaa i at komme frem, hvorfor ingen af dem opnaaede hæderlig Omtale.

Umiddelbart herefter ringede Formanden med sin Klokke, Ministrene, som skulde være Dommere, indtog deres Sæde, og de Medlemmer af det forenede Venstre, der skulde optræde i tredie Løb: *Kunstfærdighedsløb*, traadte frem. Løbet syntes nærmest at gaa ud paa at vise, hvor mange Omveje man kunde gaa og hvor mange Bugter man kunde slaa uden dog at naa Maalet. Heri var *Holstein-Ledreborg* ubetinget Nummer Et. Med en ualmindelig Smidighed og virkelig Elegance gjorde han de mest overraskende Svinguinger snart til den ene og snart til den anden Side, og med en sjelden Ugenerthed satte han over alle Forhindringer. *Hørup*, som blev Nr. To, kunde godt hamle op med ham i Ugenerthed, men savnede i høj Grad Elegancen. *Berg* kunde ikke komme med, skjøndt han dog var vant til at bevæge sig paa Glatis, men slog den ene ufrivillige Kuldbøtte efter den anden, og det var ikke hans Skyld, at han ikke faldt igjennem.

Derpaa producerede sig en Del højere og lavere Embedsmænd i fjerde Løb: *Baglængsløb*, og viste en forbavsende Færdighed i ikke at komme paa Knæerne, skjøndt det stadig gik tilbage for dem, en Færdighed, som øjensynlig var erhvervet gjennem en aarelang Øvelse. Præmien var et Normal-Dyrtidstillæg, men uddeltes ikke til nogen af de Deltagende paa Grund af Uenighed mellem Dommerne. Med ualmindelig fin Takt udførte Musikken under dette Løb: »Den Gang led Standen ingen Trang, nu maa den betle mangen Gang«.

Det sidste Løb var *Damernes Løb*. Pastor *Hostrup*, som førte Fru *Eva*, kom først og fik saaledes Præmien, der bestod af 6 Theaterplader. Løbet tog sig ganske godt ud fra Tilskuerpladsen, skjøndt Kjendere mente, at det var altfor langtrukkent, og tvivlede om, at Fruen kunde holde ud i Længden. Andet Par blev Theaterdirektør *Andersen*, som førte *Frufru Oda Dora Larsen Petersen*; da hun ikke løb ens hver Gang, foreslog Kritiken, at det kgl. Theater skulde engagere hende, da hun formentlig derved vilde give den stærkt savnede Afvexling i Repertoiret. Det tredje Par var Kammerherre *Fallesen*, som førte *Sarah Bernhardt* og strax tog Têten og begejstrede Publikum ved den uvante franske Methode at løbe paa, men de andre to Par fik hurtig Publikum til at glemme dem, især da Kunstnerindens Adrienne faldt det lovlig svær.

Levnetsmidlertidige Foranstaltninger.

(Hvad Zahle'n sang.)

Lad den skrantende Minister,
Fuld af bare Politik,
Rode om i alt Slags Klister
For at finde Arsenik,
Samt om Kjødfars, Fedt, og Ister
Propert bli'er til Salgs frembudt,
Eller om i Folks Medister-
Pølser blandes Rottekrudt.

Lad os blot ej være gale
Med Kontroldom her til Lands;
Sligt vi trygt kan anbefale
Vælgerfolkets sunde Sans;
Det forstaar halvkvædet Tale,
Og i Alt det gaar til Bunds,
Selv i Vers af Skjalden Zahle
Kan det finde Mad for Mons.

Vælgerfolket er ej Sinker.
Det har vist sig som probat:
Gjennem radikale Sminker
Lugter det en Moderat,
Og det véd, naar Selvros stinker,
Morgengnavet er paa Vej;
Skulde det ej se, om Skinker
Er trikinfri eller ej!

Om et Folk, hvorom der meldes,
At det har en medfødt Smag,
Og som har ved mangen Fælles-
Spisning tjent den gode Sag,
Som fra Taubers Kreds til Scheldes
Nok af vaadt og tørt har haft,
Bør i Sandhed ej fortælles,
At det mangler Dømmekraft.

Og et Folk, som uden Møje
Svovelsyre selv har slugt,
Ja, som daglig har for Øje
Morgengnavets Spaltefrugt,
Som endnu sig kan fornøje
Over Landets Kjævl og Kiv,
Sligt et Folk kan Alt fordøje
Uden Fare for sit Liv.

Nej, lad Højre bare fnyse
Imod os og vort Princip,
Det har sagtens Grund at gyse,
Som paa Folke-Dom gav Slip.
Vi har komisk Analyse
Ved hver Omgang, som man véd,
Og med Hvidløg til Gemyse
Glider al Ting herlig ned!

Paa Fiskeri.

Paa Politikens Glatis igjen
Man øjner en Skare af Fiskermænd,
Som holder et vaagent Øje med Vaagen
Og vaager og meder med Lempe og List.

— Det kunde dog være, der kom til sidst
En Taburet til at hænge paa Krogen.

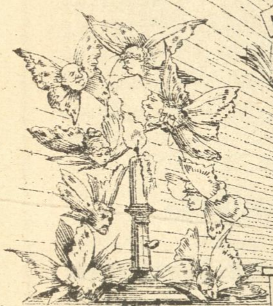

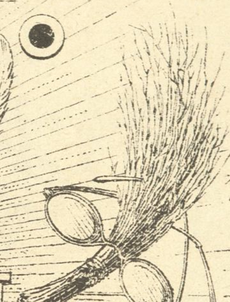
udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 10. Marts. Nr. 10.

PUNCH.

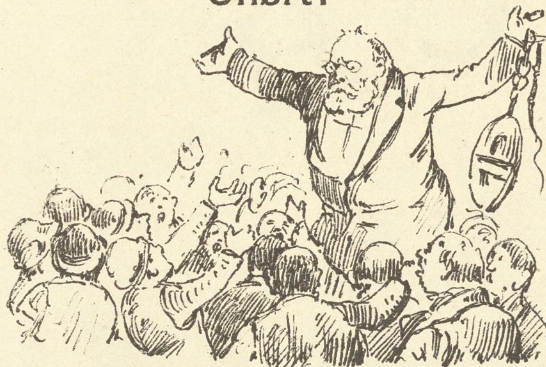

Ingen Kunst.

— Se, Moder! Det er jo slet ikke saa svært at løbe paa Skøjter: naar man er træt paa det ene Ben, saa løber man bare paa det andet.

Uhørt!

Ja, man har set saa højst vidunderlige
Og mærkelige Sager paa vor Jord,
At mangen Tvivler nødes til at sige:
«Jeg ta'er Fornuften fangen her og tror!»
Saa vel i Republik som Kongerige
Af Underfuldskab kan man finde Spor,
Fra Niagaras Fald, det altid plaskende,
Til CHRESTENS Fald, det altid overraskende.

Dog Danmarks Folketing, som Aaret rundt
Os lærer mangt et Fænomen at kjende,
Til hvilket man skal have meget ondt
At finde Magen — selv ved Verdens Ende,
Har atter vidst udi sin jevne Dont
Ved et Mirakel Publikum at blænde:
Et Udvalg, som ved fuldført Arbejd skilte sig,
Ej nogen Sjæl som muligt forestilte sig.

Forfærdet blev med Grund herover HØRUP
Ved Synet af slig usædvanlig Frugt;
Lig FARAO, den Gang de magre Kør op
Af Nilen steg og fik de fede slugt,
Og som ved Dybbøl-Banke MICHAEL GJØRUP
Til Dækning sine Kræfter flinkt fik brugt.
— «Et Udvalg, der bestiller noget, medens
Vi drive, skabe vil et slemt Præcedens!»

Det var den militære Straffelov,
Der en Behandling fik saa højst fornøjelig,
At den blev BUSK og HØRUP ufordøjelig.
At Sagen blidt og rolig ej hensov,
En Vinding var, som BERG fandt altfor flov,
Og imod Bøjen var han rent ubøjelig,
Den er en bitter Haan, saa vidt han skjønner,
Mod Fædrelandets frie Bondesønner.

Som en Slags Trøst for BERG det blev erkjendt,
Skjøndt han Erkjendelsen just ej behøver,
At Kjældernæse-Kongen har som Røver-
Og Spøgelse-Historiers Skribent
Et ganske ualmindeligt Talent;
Saa der er bare ét, som os bedrøver,
At BERG, som sligt betroet Pund har faaet,
Ej redder sig en Digtergage paa 'et.

Afslutning vedtog man, skjøndt Bogøs Drot
Beholde maatte en af sine Taler!
Han maatte sukke dybt: «det mangled' blot!»
Nedbøjet under Bøjestraffens Kvaler.
Dog Hævnens Tid er nær, vi véd det godt:
Snart under Valget Kampens Hane galer,
Og da vil BERG for Vælgerfolkets Øje
Hin Bøje bruge som en Redningsbøje.

Ennd eet liidet Annhang
iiil
Krönicken omm Bunde=Kriigen.

v bliffuer att berette omm the slaeg och figtninger/ som bynderne indbørdis huldte/ ther the ey emot goz=eyerne uiidere vdrette kvnde. Och uore bynderne fraa nv aff deelte vdi fleere Haabe/ uer meth siin føerere och meth sitt stickord eller Parolle. Ther uar Chresten Povelsøns kallit Berrgs bynder och the haffde till Parolle „Jogaelereio bædere!" huorfore the och i allianz meth bode grontuigiannere/ frie=Tenckere och suorte Blaa Mænd gangne uare och uar theris farrue suort som Bleck/ menn hand Boysens bynder uore emot thennem huide som Møens kride/ enn the haffde hannem Hørbro och hannem Blæsenborrig till høuizmænd/ som thennem till Parolle the Ord: „Meth List och læmpe!" giffuet haffde och ther uore then gammele Mester Geerts bynder huis farrue uar brandt=guul/ och Bajer/ som uar poe een gang siin eegen bunde och siin eegen føerere och aff lysegrøn Kolør, och enduidere uar ther hand Tavbers bynder/ som uore graamelerede och haffde till Parolle: „meer Bøff!" Och ingen krønickeskriffuere vdi then ganzske Uerden har kvnnit forfare aff huilcken Grvnd the bleffue hinanden saa hadelige vden thet/ att huad den eene uilde/ thet uilde then annen ey/ och kampdommere ued torneringerne uar then Riddere och birchedommere Krabbe/ och thet første løb uar mellem hannem Boysenn och hannem Høropp/ fordi hand Boysenn haffuendis selff uoren een Konngens Officier uilde/ att Officiers schvlde meth Curteosi och Erbødichhed aff then gemeene Mand begegnes/ menn Høropp/ uærendes een Sevelist och hullendes till meth the Gemeene/ uilde/ att Soldatten schvlde bære siin hatt som hand selff uilde och thet kvnde hand haffue forfaret hos Tavber/ att en Gemeen kand ey bære siin hatt somm hand selff uil i thet mindste ey poe Ringsted bane=Gaard. Menn hand Høropp begig desvden een trøck=feyl/ huorfore hand een trøck=sexten aff Boysenn bekomm och

suolvnde endte thet Løb. Reede thereffter hand Jens Bosk och hand Søfren Kier po theris strizhingster aff then jydske Race ett Dystløb/ menn hand Bosk uærendes kuns een let husar/ huoremoth hand Søfren uar aff thet suæreste Cavallerie bleff aff thenne alldeles offuerreeden och suo invalide att hand ey meere brvgelig uar vden somm Quarteer-Mestere ued thet Berrgske Græsrytterie. Men daa nv hand Chresten Povelsøn selff uillde vdride och haffde besteegen si in uælige kiepphheste och iført sich sitt Danneuircke i Brøst-Harnisk och sitt Folckeseyeruercke och siine Sjiumilestøfler och sitt mvnlær/ bleff hand aff kampdommeren stanzet vdi farten och motte stiige aff siin høye hest och spænne sitt mvnlær aff igæn/ och uar hand thervdoffuer særdeelis gramm och uideruærtig i hv. Och uar thet een suar præchtig tornering och hand Salle predickede offuer Uerdens Forgiængeligheth och Minneskens Vtacknemligheth/ och predickede hand thereffter Omuennelse fra the klare Standpvnkter uærendis icke for bynder i træeskoe att stoe poe/ ty the stoede bædere vdi Pløre och Moesejord/ och hand Salle uar den richtiche Mann i Moesen/ och theromm kand sees vdi the gammele Tørvemosebøeger/ somm hand selff har sammenskreffuen/ att ther har kons uoren een Tjerning och Salle er hanns Profete.

Strø Aske paa Fortovet!

I Følge et Telegram til *Standard*, der er bleven forsinket af Frost, ytrede Gladstone i Gaar i Underhuset, at en Overenskonst med Boerne kan anses for sikker. Boerne ere gaaede ind paa for en Gangs Skyld godvillig at lade sig slaa af Englænderne og at overlade disse Transvalpladsen, for at deres Vaabenære kan erholde den saa stærkt efterspurgte og længe ventede Oprejsning. Til Gjengjæld garanterer England Transvaals Integritet i en ny revideret Udgave af Londonerprotokollen, og da Værdien af en saadan Garanti er tilstrækkelig bekjendt, kunde Regeringen lykønske Landet til den ligesaa billige som hæderlige Udgang paa Striden.

Glem ikke Fortovet!

Danmarks Trøst.

Langt højere Bjerge saa vide paa Jord
Man har end vor Dyrehavsbakke,
Men gjerne med Kastrupske Isfjeld i Nord
Vi tage i Vinter til Takke.
Vi er ikke skabte til Frostvejr og Blæst,
Nej Solskin og Tøvejr det huer os bedst!

Langt større Borgmestre vil gjerne vi tro,
Kan Fremmende udenlands finde;
Men Dansken har hjemme, hvor Pakhuse gro
Ved Stranden som Ehlers's Kjærminde;
Og dejligst vi finde paa Gader og Plads
Snedrivernes Glans i svagt flimrende Gas.

Langt højere lønnes med Ære og Sold,
Hvad udenlands Helte udrette;
Her hjemme, naar Helten i Graven er kold,
Vi Støtter og Statuer sætte.
Og er ogsaa Støtten kun hugget af Stein,
Paa Jacobsens Kunstsans den er dog et Tegn!

Langt klogere Folk er der sagtens om Land
End her mellem Bælter og Sunde.
Men Erslev og Heymann de er dog i Stand
Til Stjernernes Gang at udgrunde;
Og fandt de ej Vejen til Nordpolens Sne,
Saa fandt de dog Vejen til Hofcirklens The.

Langt højere, ædlere, finere Sprog
Skal findes paa Fremmedes Tunge;
Om Folkelighed og om Hjerte-Lav dog
Kan Degne i Dannemark sjunge.
Og ligner det Kandervælsk end paa et Haar,
De »Vakte« dog dejlig hinanden forstaar.

Langt mere af Malmen, saa hvid og saa rød
Fik andre i Bjærg og i Bytte;
Hos Dansken dog findes det daglige Brød,
Selv stundom i Embedsmands Hytte.
Og har ej Gedalia drevet det vidt,
Saa har vi dog Tietgen, og han har Kredit!

Strø Aske paa de smaa Sorte

Kulsort.

Red. har modtaget Følgende:

Ærbødigste Hr. Redaktør!

a Frosten i Aar jo har været saa kold i Vinter, at Kulden har været meget generende for Fattigfolk, som ikke kunde ligge i Kakkelovnen formedelst Arbejdsløsheden, som de ikke har havt Fortjeneste af, derfor vil jeg spørge Dem, hvordanne det hænger sammen med denne Brændselsuddeling, og om det er sandt, at Marineministeren har givet en enkelt Familie 4000 Tønder Kul, som den jo umulig kan have Brug for uden at handle med Kullene, som ingen ordenlige Folk gjør i disse Tider. Jeg kunde nok have Lyst til at kigge lidt bag Kullisserne her. Kulgrossererne siger, at Kulmarkedet er flovt og Kultorvet tomt; men saa skal man ikke lyse saadan en eneste Familie i Kul og Kjøn, og det er da vel heller aldrig Tilfældet, at den af Marineministeren har faaet Udnævnelse til at kalde sig I. P. Kulsuhr & Søn? Jeg siger bare, at det er meget pænt af Kjøbenhavns Godgjørenhed paa Børsen at tegne Bidrag paa 100 Kroner, men hvad kan de Kultegninger nytte til, naar det Altsammen gaar i én Kulpose?

Deres forbundne

Kulsvier.

Glem ikke at strø Aske paa de smaa Sortes Fortov!

Præventive Forholdsregler.

— Hvad, gaar De ogsaa paa Kontoret om Eftermiddagen?
— Ja, for jeg skal sige Dem, det hænder aller snarest, at man savnes, naar man ikke er der.
— Det har De i Grunden Ret i; og paa den anden Side savnes man aldrig, naar man er der.

Deltagende.

— Hvad er det egenlig, Deres Søster fejler?
— Det er Betændelse i Blindtarmen.
— Ork, ja, den Stakkel! hun har jo heller aldrig set godt.

Husraad.

Motto: — Hvordan skal jeg dog hindre de Satans Gadedrenge i at krybe over Plankeværket ind i min Have?
— Hug et Hul i det forneden!
(Gammel Historie.)

Og har De læst det nye Skrift
Af denne C. v. Haller,
Som af en let forklarlig Drift
Vor Forsvarssag anfalder!
Paaskrevet faar vi her og læst,
Og vi kan være glade,
At Avtor har i Bogen blæst
For os til Retirade,
For imod Tysken ingen kan sig staa!
— Er det dog ikke mærkeligt, hvad Folk kan hitte paa

Han siger godt, men ikke kort,
At Danmark er for lille,
Vi kan ej gjenne Tysken bort,
Endskjønt vi gjerne vilde.
Til Jylland, naar vi Krigen har,
Vi sige strax Farvel kan,
Til Frokost Fyn «*der Greise*» tar,
Til Middag hele Sjælland;
Saltholm, kanske, han la'er os naadigst faa,
Thi det er uberegneligt, hvad han kan hitte paa.

Men Haller nu den Krigslist har
Undfanget i sit Ho'de,
At det er bedst, vi Tysken la'er
Os tage med det gode;
Saa kan vi dog i Ro og Fred
Faa hele Sagen klaret
Og Krig og slig Vidtløftighed
Ved Transaktionen sparet.
Slig Pagt med Tyskland tør han foreslaa!
— Jo, det er ganske mærkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Et yndigt Fremtidsperspektiv
For Folket han forjætter;
Et «sittlich», fromt, germanisk Liv
Os hver en Byrde letter,
Saa der bli'er ingen Ting i Vej'n
Med vore brave Jenser,
Naar de skal synge: «*Wacht am Rhein!*»
Ved Tysklands vestre Grænser.
O, dumme Dänen, Sligt I ej forsmaa!
Thi det er ikke hver Dag, saadant Raad man hitter paa!

Som Tak for Raadet skal vi blot
Et andet her notere,
Som muligvis er nok saa godt,
Om man det vil probere.
Det høres ej i Tingets Sal
Og heller ej paa Kroerne,
Men man kan drage til Transvaal
Og lære det af Boerne:
Naar man for Land og Fane ret vil slaa,
Kan slig «Strateg» ej vide, hvad et Folk kan finde paa.

Og glem ikke Dampskibet!

NIELS LYHNE.

(3. Oplag. *Punch's* Forlag).

I.

Hun havde Blidernes sanselige Trækninger om Munden; naar den bevægede sig, da udkom ved første Trækning et svagt Smil, der ved sidste Trækning blev en stor Gevinst af solglinsende Guldsmil. Jeg fortæller om hende, som hun var i Syttenaarsalderen; et Par Aar senere var hun i Nittenaarsalderen, to Aar senere i Enogtyveaarsalderen og saa fremdeles. Hun hed Bartholine, og saa fik hun en Bejler. Det var unge Lyhne, en Søn af den gamle Lyhne, der igjen nedstammede fra de gamle Lyhner. Det var brede Skikkelser med smalle Øjne; deres Pander var blevne skaldede i Haarkrige, — Næsen var for tung, Skjægget for let, og Munden var tidt for fuld.

Saaledes var den unge Lyhne.

At han og Bartholine blev forelskede i hinanden, er en Selvfølge. Saa blev de gifte og fik en Søn; det var en Dreng, og ham kaldte de Niels.

II.

Han havde Lyhnernes blide Væsen og Blidernes lynende Øjne; og i vildende Skiften og drømmende Tonedis gik de første Barndomsdage.

III.

Niels og Præstens Frithjof havde leget ved Stranden, ganske som *Fantasterne* gjøre det. En død lille Fisk i en Muslingskal var den døde *Marie Grubbe*, og selv var de *den gemene Matros*, der sad sørgende hos.

Men nu var det forbi.

Niels var tolv Aar og gik i sit trettende, saa det stod efter. — Saa viste der sig tvende nye Ansigter med tilhørende fire Øjne, Arme, Ben osv. paa Lønborggaard. Ejeren af den ene Halvdel af disse Gjenstande var den ny Huslærer, Ejeren af den anden, og skjønneste, Halvdel var Edele Lyhne. Huslæreren, Hr. Bigum, var en duknakket Theolog paa Dørtrinet ind til Fyrgetyverne. Hans Fod var lille, hans Tær mindre, hans lille Taa mindst; hans Ben var kort og godt, Udseendet forarmet. — Edele Lyhne, kjødslig Søster til Niels' Fader, var svagelig og kom fra Kjøbenhavn ud paa Landet for at blive rask paa det.

Hun var højbenet.

Hendes Haar var tungt af Skovuld, det var lyst med det rödlige Skjær, der er over en blond Sommerpære, naar den modnes. Paa Panden tegnede Brynene sig selv uden Linier og Lineal. Ryggen gik ud og ind som Vimmelskaftet; hun dansede hyppig, og Barmen var yppig. Hun kjedede sig paa Landet. De vidste Intet og talte saa rædsomt; ja, de kunde ikke en Gang sige Kjøbenhavn paa den rigtige Maade, saa det blev det rigtige Kjøbenhavn med K., denne de *haabløse Slægters* By, der strækker sig fra *Lysets Kjælder* og *Schubothes Boghandel* paa den ene Side til *Morgengnavets* og *Dassavisens* Cantorer paa den anden.

Theaterkatten spinder:

Der har vi det! Naar Katten er ude osv., som Ordsproget siger. I Onsdags Aftes — vi holdt Fyraften Allesammen — var jeg gaaet til et Møde i Katteforeningen »*Harmonien*«. Der var nemlig stor Koncert og bagefter Fællesmusespisning for Medlemmer med Damer og Killinger. Jeg er ganske vist beskeden af Naturen, men Herre Gud! naar man bliver strøget efter Haarene, saa knurrer man. Ellers maatte man jo være mere end en Kat! Og jeg blev feteret. Der var ikke en Hankat, som ikke trykkede min Pote, ikke en lille Mis, uden hun smiskede til mig. Det er, fordi jeg er ved Theatret. Man bliver beundret, gjort Væsen af — naa *enfin!* — hvorfor skulde man saa ikke tage den Smule Fløde, Livet giver En. Den daglige Mælk kan være sur nok. Det kan nok være, jeg var lidt tummelumsk, da jeg kommer hjem, men alligevel jeg gjør min Ronde omkring i Lokalet for at se, om der skulde være et eller andet at gnaske sig i Søvn paa. Saa faar jeg Øje paa noget Sort henne ved Fredstrups og Collins Sofa, og da jeg skal se til, opdager jeg, det er min gamle Liv-Rotte, som jeg har til at lege med, — den er nemlig altfor sejg til at spise. Der sidder, Hunden bide mig, det gamle Skind ravret op paa Bagbenene med Halen strittende saa stiv som en Krøllepind ud fra sig og stirrer aldeles perplex op i Sofitterne og virrer en Gang imellem saadan lidt med Snuden. Jeg gaar hen til ham. Han bliver siddende. — »Peter!« siger jeg — jeg kalder ham nemlig Peter. — Han rører sig ikke. Saa giver jeg ham et venskabeligt lille Dask — uden Klør naturligviis — lige i Ryggen og saa sukker han. — »Hvad er der i Veien, gamle Peter?« spørger jeg ganske venlig. »Du har da ikke forslugt dig paa Repertoirelisten, den Skorpe er der ikke meget Forslag i!« — »Aa nej! — nej!« siger Peter, »det er meget værre end som saa.« — »Men hvad i Kommandantens Skind og Ben er der da paa Færde?« — »Her har været Nogen,« siger Peter. — »Fy Peter,« siger jeg, »kan saadan en gammel Rotte som Du sidde her og ophidse din Indbildningskraft med saadan noget romantisk Vaas? Man skulde tro, Du aldrig havde gnavet Huller i *den vilde Jagt* oppe paa Loftet eller siddet nede i Kjælderen og set *Dronning Gunild* blive sat op gjennem Lemmen, eller havt Fribillet til *Svend Dyrings Hus* og alt det andet Maskinspøgeri.« — »Jamen det er meget værre,« sukkede Peter, »der har været Uvedkommende!« — »Saa skulde da —! Hvad er det for en Historie? Ud med Sproget eller jeg slaar Kløerne i Dig og flaar Dig levende, som man trækker Skindet af en Medisterpølse!« — Peter jamrede sig, men da jeg havde beroliget ham lidt, rykkede han ud med det. Han havde siddet ganske rolig og gnavet paa et Sætstykke til *Mester Sebalds Have.* Saa slog Klokken 12, ikke Theaterklokken, men den rigtige, og saa begyndte det at pusle. Pusleriet tog til. Man hørte Trin, Stemmer, Fnisen, Latter. Det kom nærmere. Henne ved Bagtæppet. En Lygte! En Mand, der bar Lygten. — Peter trode først, det var Chefen, der som en Nutids-Diogenes søgte et Menneske. Der kommer saa sjelden Mennesker i Theatret. Men det var ikke Kammerherren. Var det Økonomiforvalteren? Umuligt! Paa denne Tid af Natten og med stort Selskab af Civile! De grinte og fniste og pjattede og befølte og spankulerede om paa den kongelig danske Nationalscene som i deres egen Dagligstue. Saa gik man ned i Parkettet og legede Publikum, og en Dame legede Dronning Gunild og kom op af en Lem i Gulvet og det var uhyre morsomt, og de raabte Bravo for den smukke *Stilling*, hvori hun stod. Og Peter havde siddet saa stille som en Mus, skjøndt han var en Rotte, for ikke at forstyrre Selskabet. Men han havde været meget indigneret og følt, at blev det ved, saa var Disciplinen til Rotterne, og hverken Etatsraaden eller Krohn eller Kommandanten kunde holde Fanen højt under de Omstændigheder. »Og den Slags Ting var værre end Rottekrudt,« sagde Peter. »Hør nu Peter,« sagde jeg, »hvis din gamle studsørede, graaskimlede Løgnhals af en Patentrotte vil sidde her paa det bare Gulv og fortælle en gammel Theaterkat som mig, at Nogen gaar omkring her om Natten og gjør Halløj med Borgermusiken og fører Uvedkommende op paa Scenen og la'er dem lege Komedie med Opstigning gjennem Lemmen og plastiske Stillinger og den Slags og ikke strax rækker Poten i Veiret og sværger enten ved Logos eller ved Overskous Theaterhistorie, at det Hele er den infameste Bagvaskelse, opspunden af den laveste Pøbel for at spolere højere Vedkommendes gode Navn og Rygte, saa æder jeg Dig, saa sejg Du er, med Hud og Haar lige paa Minutten!« — Men Peter rystede paa Hovedet. — Saa aad jeg ham lige til Halen, og den gjemmer jeg til gamle *Jacob Davidsen.*

Saa var det en Søndag. —

Niels og Edele var ene paa Gaarden. Han vilde ind til Tanten, og han kom der. Hun laa i et Kabinet og drømte paa Puf i Zigeunerpigedragt. Hendes Ben vare nøgne til Knæet. Niels saa paa det ene Ben, og det løb rundt for ham; han saa paa det andet Ben, og han blev blodigrød; og idet han saa paa Foden og bemærkede den intelligente Samling af fem Tær, gik han fra sine Fem af bare Svimmelhed. Saa stænkede hun Rosenessens paa hans Trøje, og, med en afvisende Bevægelse, trak hun Benene ind under Skjørtet; saa vidste han, hvad Klokken var slaaet.

Niels gik.

Fra den Dag af var Niels forelsket i sin skjønne, sanseberusende Tante. Glad var han, at den stænkede Søndagstrøje nu blev Mandags-, Tirsdags-, Onsdags-— Ogsaavidere-Trøje, thi Rosenessensen, Kvintessensen af hans Drømme, fulgte ham da alle Vegne og fremmanede Billedet af Edeles Ben. For ham handlede fra nu af Barfods Historie kun om barbenede Prinsesser.

* * *

Bigum elskede Edele med Lidenskabens attraasvangre Gjæring. Han vilde fri, men havde Skræk for Udfaldet. Dog tabte han ikke Modet.

I Skræk forskrækkes der Ingen!

Saa sad hun en Septembereftermiddag udenfor Havestuen. Vild Vin slynged sig tamt og tam Vin slynged sig vildt opad Muren. — Gjennem et tæt Buskads, fuldt af Støv og Hængeaske, sived Sollyset ned og danned et Lag af Guldstøv i Luften og kasted røde Spæt ved røde Spæt, en hel Uendelighed af Rødspætter. Alt lyste i herlige Farver: purpurblodigt, egebrunt og bøgegrønt, lysegult og mørkeblaat, snehvidt og askegraat, ravgult og ravgalt. Saa viste Hr. Bigum sig; i det Samme kom et heftigt Vindstød, og Edeles Polkaærmer dansede Galloppade over de valsede Arme. — Hr. Bigum fik sin Kurv og gik bort.

Niels sad i Vinduet og tænkte vagt, i vildende Drømme.

* *

Da Edele ikke kunde leve længer, døde hun.

»Det var den Første,« sagde Niels Lyhne.

Soiréen.

VAUTIER *invenit.* PUNCH *delineavit.*

Et helt Aar trolig de sammen holdt!
Hvo kunde forud vel sligt bebude?
Ej Tvedragts Engle har Ufred voldt,
Thi dem har man viselig stænget ude.

Jo, her er Gammen
At sidde sammen,
Hvor Spot og Skammen
Staar udenfor.

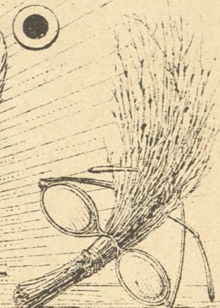

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Öre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand No. 50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

PUNCH.

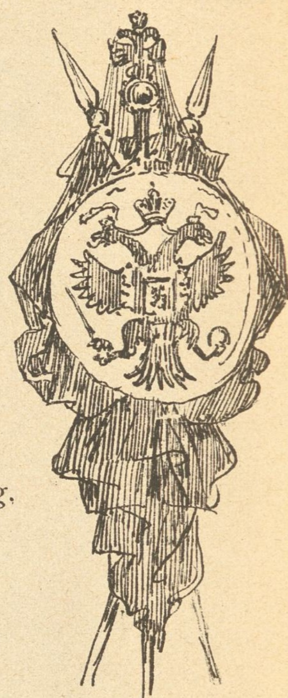
Velgjørende.

— Ja jeg danser nu altid med de Damer, der er de grimmeste: det er de mest taknemmelige.

Keiser ALEXANDER II.

Han løste sit Folk af Trældommens Baand,
Dets Lænker han sønderbrød.
Og hvad blev hans Løn? — For Morderhaand
At finde en skjændig Død.

Ej skjændig for ham; thi med Højhed og Mod
For sin Gjerning han kæmped' og faldt,
Men til Skam for det Folk, som saa slet forstod
At skjærme hans Liv fremfor alt.

Til Skjændsel for hele den Flok og den Sag,
Som ham myrded' med æreløs Kløgt,
Som har Fejghed til Værge og Snigmord til Flag,
Og til Skjold kun en Trælleslægts Frygt.

Med Hæder han faldt, skjønt Niddingers Haand
Paa Forrædervis fældet ham har,
Og hans Aand er nu løst fra dens livegne Baand
Og Martyrkronen, han bar.

I Marts.

Den kjedsom Vinter gaar sin skjæve Gang,
Vort Lands Befordringsvæsen til Belærelse;
Den gjør os Tiden umanerlig lang
Og vier hver Pind Brænde til Fortærelse;
Til aabent Vande spores dybfølt Trang,
Og Solen glimrer mest ved sin Fraværelse;
Man stanger Aal paa Isen under Hveen,
Og DRACHMANN skriver Sange under Sneen.

Ja, denne Vinter er saa haard og slem,
At Navnet Fimbulvinter den fortjente;
Dog heldigvis man fik fra KRABBES Hjem
Et Varsel om, at Vaaren er i Vente:
Nys til Behandling Nummer 2 kom frem
Finanslov-Sagen, og man har *in mente*,
At har den naaet det Punkt i Pærevællingen,
Er det med Driverne saa smaat paa Hældingen.

Det er et Tegn saa sikkert som Violen,
Den, man i Marts kun sjælden finde kan:
Snart har vi Foraar i det ganske Land;
Saa smelter Isen, og saa kommer Solen,
Og al den Virksomhed paa Talerstolen
I Vinter smelter rent og bli'er til Vand,
De mange Forslag, som i Tinget vrimlede,
Til den Tid er for største Delen himlede.

— Dog nu for Tiden høres ikke Spor
Af Foraarssang af Sol- og andre Sorter.
Sort ser det ud, endskjønt paa Kul det skorter,
Og Handelen, som ikke just er stor,
I denne Tid er kommen ret i Flor,
Og banlyst Karneval og al Slags Sport er:
I Kirken standsed' Orgelet Musiken,
Og — glæd dig BERG! — man lukkede «Butiken».

Thi vi har Landesorg i disse Dage.
— Ja, det er landesørgeligt, men sandt,
Og skjønt vort Folketing har gjort os vant
Til baade Landesorg og Landeplage,
Maa man dog midt i Sorgen mest beklage,
At den «Butik», som BERG saa skikket fandt
Til Karnevalplads for hans arme Riddere,
Slap for at blive lukket indtil videre.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Tak, søde Fru Schrøder, kun en lille Sjat endnu, jeg véd jo nok hvor baade Kaffen og

Sekorien er dyr i Vinter, og De kan tro, Sørensen har været glad ved Isen, for al den Petroleum han havde liggende, er gaaet af som varmt Brød til fordoblede Priser, og han havde jo ogsaa noget Kul liggende, til at tjene paa, saa det kan nok være vi er paa den høje Hest for Tiden og er taknemlige baade mod Postvæsenet og Havnevæsenet og Berlingske Tidende og det logiske Institut, og vi skulde jo havt stort Bal og Maskerade hjemme i den Anledning for Petrines Bekjendtskab, eftersom Juliane jo var forhindret paa Grund af Ambrosiuses lille Søster, der arriverede forleden Eftermiddag ligesom vi skulde hen og se Froufrou, saa det blev der jo ikke Noget af, og det er for Resten et dejligt Barn, søde Fru Schrøder, og vejer 9 Pd. og skal hedde Oda Eva Nora Leonarda Sørensen-Petersen, men saa blev der jo ikke Noget af det Hele formedelst Landesorgen, og nu skal vi jo Allesammen gaa i fire Uger i Snip, og Sørensen gaar i sort Kjole paa Kontoret og lille Oda Eva Nora Leonarda har faaet Flor om sin Patteflaske, saa mere kan man da ikke gjøre, og det er jo desuden kun fordi man naturligvis gjerne vil følge lidt med, saa jeg kan saa godt forstaa, at De kjære Fru Schrøder, der ikke kommer mange Steder og ikke bryder Dem om at være paa Moden og saa desuden i saa mange Aar har siddet Enke i Sort efter salig Schrøder ikke har Lyst til at pille den Smule blaa Baand af Deres Kappe af den Grund, og kjedeligt var det for Resten, fordi vi skulde lige den næste Aften have været hen at se Kludesamleren i Paris og rigtig nok skal der ikke være synderligt Liv i Kludene, men desto mere Bevægelse og hjertegribende Scener, baade med Taarer og Forbrydelser, saa det kan da ikke være det bare Kludreri, og tænk sikken et Held, det ikke kom lige den Aften, da han havde Beneficien, for saa havde det da været Kollings Ruin, om han havde skullet give Pengene tilbage, saadan som Cirkus Wulff, og det har vi heller ikke faaet at se, men jeg kan tænke mig, at Wulff er vist en udmærket Klovn og man siger ogsaa, at han nu har lavet «En fattig ung Mands Eventyr» om til en Pantomime derude og den skal blive meget pragtfuld og ender med Pjaltenborgs Brand, og det var da godt, at Forbudet blev hævet, for ellers maatte vi vist til at have givet de stakkels Skuespillere, som gik og ingen Fø fik fri Middagsbespisning en Gang om Ugen ligesom Friskolebørnene ude i Køkkenet, og Sørensen vilde have mig til at tage et Par, men det frabad jeg mig rigtig nok, og saa kommer de i Stedet for en Gang om Ugen nede i Butikken og faar for to Øre Svedsker gratis af Skuffen, og det holder de saamæn meget mere af, og nu har Petrine slaaet sig paa Haandgjerningsarbejde og var oppe til Mødet forleden og haanede Holbech, for hvad forstaar saadan et Mandfolk sig paa Filetguipyre eller fransk Broderi og nu kommer jeg vist til at sige Farvel, søde Fru Schrøder, og skulde De alligevel synes, at De hellere vilde gaa med lidt sørgeligt paa Hovedet, kan De bare sende Deres Pige hen til os, for jeg tror nok, vi har baade lidt Krepflor og nogle Rester af Spejlflor liggende. Farvel og Tak for Kaffe.

Daraussen fra.

Uagtet vi have en Anelse om, at nedenstaaende Korrespondance fra Berlin ved en Fejltagelse er adresseret til Punch i Stedet for til Morgengavet, ville vi dog vise vor Glæde over en saa værdifuld Medarbejder ved at optage den.

Berlin, 12. Marts 1881.

Med stor Sorg har det loyale tyske Folk modtaget Efterretningen om Eders Enkedronnings Død, en Person, vi med saa meget større Ret annektere, som vi nylig paa det mest glimrende have fejret Formælingen med hendes Niece, om hvem baade de preussiske Kronjurister og de danske Jurister — ogsaa de med den lille Prælimminærexamen — have erklæret, at hun har lige saa fuldgyldigt Krav paa Danmarks Throne, som paa Schleswig-Holsteins. Det er os en opløftende Trøst at se, at ogsaa det danske Folk fælder Taarer ved den Højsaliges Baare, og vi finde os i, at man med sædvanlig Underfundighed forklarer dette af hendes Elskelighed, Godgjørenhed og Fromhed, Egenskaber, som Enhver dog véd, ere aldeles ligegyldige paa Thronen; vor Næse er fin nok til at se, at den egenlige Grund til Sorgen er de Nationalliberales Samvittighedsnag over, at de have skilt hende ved de Hertugdømmer, der med Rette tilkom hende som preussisk Vasal. Heldigvis ere sundere Anskuelser nu komne til Orde, og vi vente hver Dag her i Berlin et Gesandtskab bestaaende af v. Haller, Hørup og Larsen for at afslutte det saa længe ventede of- og defensive Forbund, der vil sætte Preussen i Stand til at udøse sine Velgjerninger over Danmark.

Den 1ste af dem bliver Kjøbenhavns Befæstning, som Estrup ingen Vegne kan komme med, fordi han ikke vil paalægge Skat. Bismarck nærer slet ikke denne Betænkelighed; han vil med Fornøjelse paalægge Danmark alle de Skatter, som eders patriotiske Venstre kan ønske sig, for at kunne forvandle Kjøbenhavn til en Fæstning af første Rang og Hovedstation for den tyske Flaade.

2. G. Brandes vil blive ansat ved Universitetet og designeret til Rector magnificus perpetuusqve.

3. Der vil findes en Plads til Carstens Statue. Det nationalliberale Partis utilbørlige Overvurdering af Thorvaldsen er forbi; hans Plads er, hvor han selv har stillet sig, ved Haabets Fødder; men over Haabet throner Nordens Michel Angelo, Asmus Carstens! Thorvaldsens Museum skal for Fremtiden være et Carstens-Museum. Medens man nu maa tygge Drøv og se de samme Figurer baade i Marmor og i Gibs, skulle for Fremtiden alle Gibserne ned i Kjælderen, og Carstens' Tegninger, som nu ligge indeklemte i Mapperne, skulle brede sig i deres svulmende Fylde paa første Sal. Men Steins udmærkede Statue skal have sin Plads paa Toppen af Bygningen. Den skal afløse „Victoria", og de 4 vælige Heste, som trække hendes Vogn, skulle i denne Anledning forøges til 8.

4. Eders store Mænd skulle komme til deres Ret og Hæder, medens I nu ikke drive det videre end til at sætte deres Hoveder paa Stage paa Frue Plads. Her i Berlin indsamles allerede til kolossale Broncestatuer af to af Eders og snart vore fortjente Medborgere, de Hr. v. Haller og Lorentz Frost. De skulle opstilles foran Sejrsmonumentet i Thiergarten, og Indskrifterne skulle melde, at de have fuldendt, hvad Seirherrerne ved Dybbøl begyndte. Paa den førstes Fodstykke anbringes i Relief: Bismarck, som falder v. Haller om Halsen, og Moltke, som ærbødig tager Hatten af for ham. Frost er fremstillet i ædel Simpelhed med en vajende Standard, *der bærer den gyldne Indskrift:* toujours fidèle.

Lykkelige Danmark! Var jeg ikke Berliner, vilde jeg være Dansk.

Det var en anden Sag.

— Hvad Fanden i Djævelens Skind og Ben er det dog for et Helvedes Spektakel, Du gjør, din Satans Dreng? Du har jo trukket mig Klokkestrengen itu!

— Ja undskyld Herre; men — men — men jeg trode inte, der var Nogen hjemme!

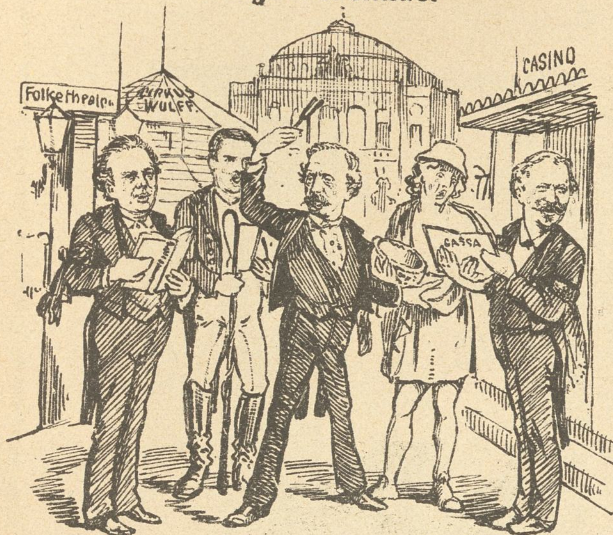
Distraktion.

— Hvad er det, Du staar og søger efter?

— Ja, hvad Pokker var det nu, jeg havde under Armen, da jeg gik herhen? — — — Aa det er sgu ogsaa sandt, det var kun Petersen, jeg gik med.

Sørge-Serenade.

Hytten er lukket, Scenen er stille,
Gassen ej glimter bag Lampernes Glar,
Taarer! mens let over Kinden I trille,
Gjerne vi vilde
Synge og spille,
Kronerne til vores Kasser det bar.

En velbetænkt Betænkning.

Et mægtigt Opus nys for Dagen kom —
Finansudvalgs-Betænkningen det kaldes —
Et bindstærkt Værk, der æsker Folkets Dom
Og stiller sig *sans gène* frem for Alles
Kritik saavel i Rigsdagssalen som
Paa Kaffehuse, hvor det nu kan faldes.
Enhver omtrent sig føler i sin Visdom
Forpligtet til at fælde en præcis Dom.

I fire Maaneder vi vented' støt,
Paa, hvad der vel omsider vilde komme;
Nu endelig er Ventetiden omme,
Og man trakterer os med Surt og Sødt.
Se, fire Slags Partier har vi mødt,
Men det var ej tilstrækkeligt for Somme,
Og derfor se vi en just ikke splinter-
ny Mikrokosm': Solopartiet Winther.

I fire Maaneder forgjæves gloede
Man efter Frugten af en langstrakt Flid.
Der var et Øjeblik, man næsten troede,
Paa Grund af denne strenge Vintertid,
At disse femten Færgemænd, som roede
Hin Baad, vi ventede, nu laa i Strid
Med Elementerne, om ej ved Sprogø,
Saa muligvis med Elementet Bøge.

De fire Maaneder var nu til Ende,
Saa fik vi det imødesete Værk:
Det var just ingen Tømmerstabel stærk:
Nej, nærmere en Bunke Pindebrænde.
At ikke man har raset som Bersærk
Imod det Forelagte, vi bekjende:
Det Nye, som hin Statens Ober-Kæmner
Har vist os, er kun nogle »Samraadsæmner«.

Thi man har plejet Raad om Terpentin
Og om Petroleum og Fribilletter
Til Rigsdagsmænd og lukket Vogn til Svin
Og Stude i de kolde Vinternætter,
Om Jernvejsfart med Flynder, Torsk og Spætter
Og andre Smaating — muligvis for Grin? —
Thi at man i det Meste af et Halvaar
Forhandler sligt, kan næppe være Alvor.

For Resten er, saa vidt som vi har set det,
Nok Animositeten lige stor
Mod Dannelsen og Universitetet
I Aar, som den har været det i Fjor.
Theatret har man ogsaa paa Tapetet:
Der hjælper ikke nogen Kjæremo'er!
Der spares skal! Dog ikke i Parketterne
I Retningen af Rigsdagsfribilletterne.

For øvrigt i det Hele og det Store
Kan det vel ingenlunde nægtes, at
Forsonligheden kommer pænt til Orde:
Man har ej villet tage rigtig fat.
Man Valgtribunens Nærhed let kan spore,
Det er, som om den har Sordine sat
Paa alle disse »Første-Fiveliner«,
Der skal til Grams om Vælger-Appelsiner.

Hvad der laa om Smørret.

Mogensen frøs 3 Grader Celsius. Hans Næse var ganske violblaa, og Martssolen havde kun formaaet at fremkalde en ganske lille klar Draabe, der randt stille blinkende ned ad Næsetippen som Tagdryp fra en Istap. Med valne Hænder greb han ned i den sidste Otting jydske Herregaardssmør, medens hans blege Læber fremmumlede en kuldegysende Forbandelse over Isen, i hvis kolde Favntag den dyrebare Ladning holdtes isbunden i den for sin Isfrihed saa højt og lydelig anbefalede Grenaa-Havn. Mange vare de Kroner og Ører, som denne hæderværdige Olding fordrede i Tribut af *Punch's* heldigvis nogenlunde velforsynede Lommer, og da de blanke Mønter rullede hen ad den fedtglinsende Disk for at lægge sig fredelig til Hvile op ad en Petroleumsdunk, fløj den Tanke gjennem *Punch's* ædeltænkende Sjæl: »Hvad mon Embedsmændene smøre paa deres Brød?« Men *Punch* er for prak-

tisk en Mand til at gruble over saadanne uleselige Gaader og Rebus, og idet han som en forelobig Trost erindrede sig, at disse stakkels Medskabninger jo i saa lang Tid ere bleven smurte om Munden med folkelige Talemaader, at de vel i nogen Tid kunne undvære yderligere Smørelse, greb han det indpakkede Smør, og anbefalende Mogensen, hvis hans Beholdning skulde slippe op, at henvende sig til den kongelige Opera om en frisk Forsyning, ilede han hjem med sit Bytte for at studere det interessante Manuskript, som Mogensen med vanlig Delikatesse — thi Mogensen handler stadig med Delikatesser — havde overladt ham.

Smørpapiret indeholdt Følgende:

à

mon ami et compagnon de partie

Le Gourmand Jeppe Jochumsen

à

Ludserød.

Salut et fraternité! Comment vous portez vous? Je suis toujurs votre fidèle Exroi et Exfesseur des garcons de village. Mais je ne suis pas plus le rustique comme autrefois. Je suis maintenant internationalisé et européisé grace a mon cher Eeduard, mon amie damné[1]*, qui m'a donné des leçons dans la democratisme et radicalisme internationale et rouge de sang. Ah quel homme! Rien n'est sacré pour un tel sapeur, et vous ne saurez pas diviner comme il peut jurer. Il jure et il sacre par tous les choses dans cette monde et dans l'autre. Il est ma foi le plus grand Juriste, que j'ai connu. Il a bien soutenu nous autres radicaux dans notre grande bataille aves ces méprisables modérateurs. Leur chef, Monsieur Paix de Fils de Boyeau*[2]*, a composé une loi terrible, dans laquelle les pauvres soldats, vrais fils de peuple, sont mis dans le boyeau, qui est une sorte de bâton de bailler*[3]*. Quelle horreur! J'ai voulu prendre parole contre ces infames Bojards, mais Monsieur Crabe*[4] *m'a arreté. Oh ce Crabe! Il ne sera jamais plus admis dans la vraie Gauche. Il se peu mordre dans les yeux apres cela*[5]*. Il n'est pas assez gauche. Et moi je n'ai pas eté permis de user de mon cuir de bouche*[6] *redoutable. Tête bleu! Ce miserable Zahle, qui autrefois a tourné autour de moi comme une planetoide autour d'un soleil s'est emancipé aussi, et il croit, Estrup m'emporte! qu'il peut errer comme une comète sans queue et faire des cabrioles et des saltomortales sur son propre main*[7]*. Mais il retombera plat. Ah Monsieur Jeppe Jochumsen! Qu'est ce qu'est la radicalisme vraie? Rien! Que doit elle être? Tout!*

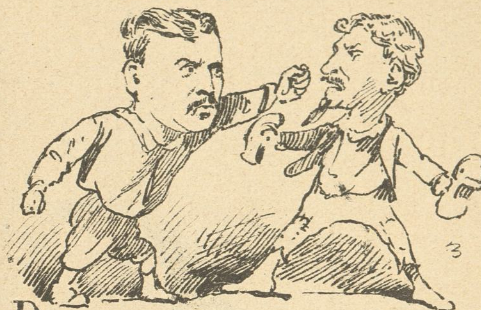
N'est ce pas?

vôtre

Chretien Montagne.

[1] svorne Ven. [2] Frede Bojesen. [3] Gabestok. [4] Krabbe. [5] bide sig i Øjnene. [6] Mundlæder. [7] paa egen Haand.

Øxetid og Sværdtid.

Der kan man se, man skal slet ikke tro
Alt, hvad *von Bismarck* siger.
Nylig han sa'e »der er Fred og Ro
Rundt om i Alverdens Riger,
Og man kan derpaa trygt sætte Lid,
Sikret den er for langsommelig Tid.«
— Ak, slig en Avtoritet til Trods
Man rives og slaas.

Hist i *Transvaal*, hvor *John Bull* faar Kanel,
Sværdet en Stund man kaster;
Britten for Tiden sin Hud gjør hel
Med sit engelske Hefteplaster.
Omslag maa lægges paa hans Theori:
Frihandelsdrømmen er der nok forbi,
Thi kun »Beskyttelse« indført han faar.
— Puh! den er haard;

Bellona er »*anderswo*« engagert,
Til Trods for det tropiske Klima:
Chilis Arme har nys annektert
Guanoens Hovedstad *Lima*.
Russerne bidrage ogsaa en Skjærv
Til Krigslarmen og rykker frem mod *Merv*;
Og daglig paa Sværdet man slaar i *Athen!*
Jo, den er ren!

I Nordens *Athen* dog værre end alt
Tvedragtens Lue brænder:
Carstensen nylig har *Secher* kaldt
Løgner og Æreskjænder!
Des Aarsag i Pappenheimernes Lejr
Er Løsenet blevet: Død eller Sejr!
Hinanden de slaar under retslig Appel
Moralsk ihjel.

Selv »pædagogisk Forening«s Fred
Truedes nylig af Fejde;
Nær var der kommet Haandgribelighed
Over dens Haandarbejde:
Om Strikketøj udi *Holbechs* Hus
Talte en Frøken, kanske lidt konfus.
— Ak, blot Diskussionen en Lapmark ej bli'er
For Lapperier.

Nej, man kan se, man skal dog ikke tro
Alt, hvad *von Bismarck* fortæller:
Berg ta'er ej Bøje-Straffen med Ro,
Hørup og *Busk* ikke heller.
Selv fra en fredelig Kommités
Arbejd til Deling af 5te Kreds
Klinger der Toner bag Udvalgets Mur
Som af en »Lur«.

Dyrtidstillægget.

«Meget af Munden, men lidt af Ulden.»

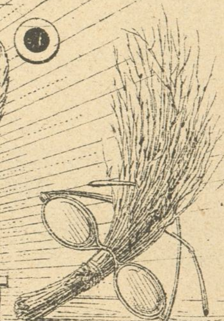
udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand N° 50**, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 24. Marts. Nr. 12.

PUNCH.

Modne Frugter?

— Aa Fader! Bræk en Gren af til mig af det Træ, men helst en med rigtig mange Fugle paa!

Mod Daggry.

(Ved ALEXANDER III.s Tronbestigelse.)

Naar Natten med sit sorte Sørgeflor
Har lagt sig kold og stille over Landene,
Naar Sorgen sidder, alvorsfuld og stor,
Og maner gamle Minder frem af Jord
Og Dødens Engel svæver over Vandene,

Da løfter Længslen sig af Nattens Blund
Og flagrer over Havet ud fra Kysten.
Mens Fuglen tier i den tavse Lund
Og Ordet slumred' ind paa Folkets Mund,
Gaar Tanken drømmende sin Vej mod Østen.

Fra Østen stiger Morgenrøden frem
Og bringer nyfødt Liv til Jordens Dale.
I Østerleden Solen har sit Hjem,
Der stiger den i gyldent Purpurbræm
Og vækker Folkets Kraft, som laa i Dvale.

Vi spejdede mod Vest, da blodig rød
Bag DYBBØL-Banke Solen gik til Hvile,
Men gjennem Egennyttens Taager brød
Kun haabløs Nat og Undergang og Død
Og slukked' Aftensolens Flammepile.

Nu stirrer vi mod Østens fjerne Strand
Og venter tavs, til Nattens Tid er omme.
Et nyfødt Haab bag Horisontens Rand
Er tændt i Morgenrødens unge Land.
Fra Øst som Lys og Sol maa Frelse komme.

Og skjønt endnu er skjult hin lyse Dag
Bag Dødens Gru, som hviler over Landene,
Dog gjennem Nattens dybe Aandedrag
Vi hører alt de første Vingeslag
Af Haabets Aand, som svæver over Vandene.

Punch drømmer.

Punch havde begaaet den samme Fejl, som den kjøbenhavnske Handelsstand efter Indenrigsminister *Skeels* Mening har gjort sig skyldig i. Han havde ikkeforsynet sig tilstrækkelig med Petroleum. Forgjæves skruede han Lampen i Vejret den ene Gang efter den anden. Vægen kullede, Flammen blev rødlig og osede, til sidst slukkedes den. En knugende Døsighed overfaldt *Punch*. Det laa som en Blyvægt paa hans Pande og paa hans Øjelaag. Han maatte lukke dem til. Saa blev det paa en Gang lyst i Værelset, men ikke Lampelys, rigtig straalende Sollys, der skinnede paa hvidkalkede Vægge og paa et blækbesmurt Katheder. Og paa Kathederet stod *Punch*, dog ikke i sin sædvanlige brogede og særdeles klædelige Dragt, men i en afslidt sort Kjole, hvidt Halsbind, stive Flipper og Briller paa Næsen. I Haanden holdt han et mægtigt Birkeris. »Herre Gud«, tænkte *Punch*, »*tempora mutantur*. I gamle Dage afbildede jeg altid *Chresten Berg* paa den Maade. Den Gang var han Skolemesteren og svang Tugtens Ris, hvorimod nu — «

Ja ganske rigtig, der sad jo *Chresten Berg* nede paa Fuxepladsen og svedte over den franske Grammatik. Han blev øjeblikkelig kaldt op og hørt i de uregelmæssige Verber, men klarede sig daarlig, fik *Tg?* og skulde sidde to Timer over. Da han gik ned, hørte *Punch* ham sige: »at det brød han sig ikke om, han var vant til at sidde hele to Maaneder over med Finansloven« — Anmærkning for Dovenskab og Uartighed. —

Saa kom lille *Eeduard*. Han fik *Nul* i Religion og *Mdlg.* i Opførsel.

Da han skulde hen i Skammekrogen pegede *Holstein Blæsenborg* Fingre ad ham og raabte Æh-Bæh! Til Straf blev han selv kaldt op til Kathedret og trukket dygtig i Ørene.

Derefter kom lille *Erslev* og lille *Heymann* op og vilde endelig høres i Geografi, helst noget om Nordpolen og om det Land Gosen. *Erslev* var meget flink og fik *Mg*×, men *Heymann* kunde ikke rigtig klare sig, skjønt han havde givet *Erslev* Løfte om to Dusin forsølvede Messingknapper og Lov til at bide i en Graapære, hvis han vilde suflere ham. Men *Punch* lugtede Lunten og sendte *Erslev* tilbage paa sin Plads for at læse over paa sin Botanik og Astronomi, som han sidste Gang havde kunnet saa daarlig. Saa gik lille *Heymann* i Staa og kunde slet ikke klare for sig. Han vidste slet ikke andet om

Polen end, at han havde en stor Familie der og var usigelig godgjørendes. Saa skjændte *Punch* paa ham og vilde til at skrive ham en Anmærkning, men herover blev den lille *Heymann* aldeles fortvivlet og tilbød *Punch*, at han vilde give ham saa mange Penger, det skulde være, naar han blot maatte slippe.

»Naa det manglede bare,« sagde *Punch*, og saa bukkede han begge Ender sammen paa lille Heymann og dekorerede hans Bagbygning med nogle Extraforsiringer.

Medens dette foregik, var der udbrudt et skrækkeligt Spektakel. Fuxen og Vicefuxen sloges. *Punch* nærmede sig med Riset, men da han saa, at det var *Carstensen* og *Secher*, der »mulede« hinanden, sagde han som hin store Sultan: »Allah er stor, enten Svinet æder Hunden, eller Hunden æder Svinet!« hvorpaa han befalede at sætte dem begge udenfor Døren. Det hjalp, og da der igjen blev Rolighed i Klassen, oplæste *Punch* de Karakterer, der var blevne givne i Dagens Løb. *Drachmann* fik *mg?* for Versifikation og *Slet?* for Logik, hvorimod *Gjellerup* fik *Slet* i begge Dele. *Herman Bang* fik *Mdlg.* i dansk Stil, og *Dassavisen* fik *Tg.*×. Derimod fik *Tietgen Ug.* i Rentesregning og *C. v. Haller Ug.*× i Tysk, hvorover *Frost* blev misundelig og sagde, at *Punch* var bestukken af det nationalliberale Parti. Medens *Punch* foreholdt ham, at dette stred imod Skolens Disciplin, og truede med at sætte ham i Bøjen for Opsætsighed, blev Klassen mere og mere urolig. *Dagbladet* var begyndt med at smide tyggede Papirkugler paa gamle *Berlingske*, der lige var falden i Søvn over sin egen Smørnotering og blev saa vred, at den gav sig til at skjælde og smælde og smed den lille Tabel i Hovedet paa *Dagbladet*. *Tauber* og *Berg* sloges, og *Tauber* bed alle dem, der kom ham nær, hvilket især gik ud over Postembedsmændene; *Schelde* tilbød sig at drikke Skaller med hvem som helst; *Schandorph* og *Hørup* laa under Bordet og kneb *Ploug* i Læggene, medens Dyrlægerne skjældte hinanden ud af deres Oxelungers fulde Kraft. Værst faren var dog den stakkels *Indenrigsminister*. Han var falden mellem to, tre lange Grossererdrenge, som han havde været saa letsindig at give Grovheder, og nu faldt de Allesammen over ham. Naada, hvor han blev »munket af«! Han brølede om Hjælp, men der var ingen Andre, der vilde hjælpe, end Fatter *Berling*, der lovede ved næste Aarsoversigt at fremstille Slagsmaalet i et for Ministeren saa gunstigt Lys som muligt. Forgjæves søgte *Punch* at overbevise Grossererdrengene om, at »man ikke maatte vente, at Hans Excellence skulde gjøre Undskyldninger, det maatte være nok, at han brølede. Man kunde jo dog ikke vente mere end et Br — —«

Her opstod der saa voldsom en Larm i Skolestuen, at *Punch* neppe kunde høre sine egne Ord. Forbittret for han op paa Kathedret, slog i Pulten, saa det drønede, og raabte med tordnende Røst »*Silentium!*«

Der blev stille, ganske stille. Drengene gled sammen i en Taage, de hvidkalkede Vægge blev mørkere og mørkere, helt sorte. Al Ting blev mørkt. *Punch* aabnede Øjnene paa vidt Gab, stirrede og stirrede. Saa gik det op for ham, at han havde drømt. Han sad i sin egen Stue, i sin egen Lænestol. Han var ikke Skolelærer, havde ikke faaet Statstilskud. Hvad havde han faaet i Stedet for sin dejlige Drøm? — Der var en kvælende Dunst i Stuen.

»Lamperøg!« udbrød *Punch*.

Lys og Skygge.

Nu nærmer sig Vaaren til Nordens Athen,
Slig Gjæst man højlig bør hædre;
Den kommer hos os paa den grønne Gren,
Tak ske vore vise Fædre.

Naar Foraaret kommer, maa Stenbroen her
Ej sættes i altfor slet Lys
Af ehlerske Gasblus, hvis straalende Skær
Er lig 2¹/₄ Spermacetlys.

Nej, saa maa her mere Oplysning til;
Af Skumleri er man en Fjende.
Og derfor til Skyggen man sige vil:
Gaa væk, og lad Solen skinne!

Ja, det var den velvise Magistrat,
Som oppe paa Nytorv troner,
Den fandt paa et Raad, som er rigtig probat:
Den kapper blot Træernes Kroner.

Den kapper Kjærlighedsstiens Træer,
Saa der bli'er nok ikke Skygge
Af Tvivl om, at Skyggesiden der
Mod Solstik kun lidt skal betrygge.

Ja, bort fra Skygge og fra Bedrag
Med Økonomien i Staden!
Nu øver den sig paa et andet Fag,
Nu kommer til Kappelyst Raden.

Men man maa nu slet ikke tro, at man faar
Spredt Solskin over det hele;
Thi Lys og Skygge man prægtig forstaar
Til Byens Tarv at fordele.

I nye Parker og gamle Alleer
Man Lys har Kommunen forjættet,
Men Skyggesiden des værre man ser
For tydelig paa — Budgettet.

Thi den, som i Hundedagssolens Skin
Vil faa ondt af Sommerens Lidelser,
Kan vandre i Regnskabets Skygger ind
Og svales af Overskridelser.

Se, derfor skal nævnes med Hæder vor By's
Magistrat, som paa Nytorv troner;
Fra Træernes Kroner den skaffer os Lys,
Men Skygge fra Borgernes Kroner.

Expectancelistig.

— God Dag, Søren. Vil han tale med mig?
— Næ! — Je ville bare spøre Pastoren, om je itte ku foe ded Legaet som Annes har hat, nærenstid han nu dør?
— Synes Søren ikke, det var bedst, vi lod ham dø først.

Geometrisk Progression?

— Har Du hørt, Sidse, at Per Nielsen oppe i Byen har vundet 5000 Kroner i Lotteriet?
— Ih, Jøsses! Dæ haar han da wal idt? Den Gaang, wor Faar spillet, wandt han aaller mier end jet Hunder Kroner!
— Ja, men hvor stor en Seddel spillede han da paa?
— Ja, den var wal omtrænt saadn!

Fra det hedenske Hus.

XII.

Skjønt man just ikke Venstre skal beskylde
For Overflødighed af milde Dyder,
Saa har det, — hvor utroligt end det lyder, —
Dog dyrket én af deres Hjerters Fylde.

Én Dyd er kommen her paa rette Hylde;
Og enten man os BOJSENS Karper byder,
Hvad eller CHRESTEN POULSENS tørre Jyder,
Elendigheden véd den at forgylde.

Og denne Dyd er chrestelig Taalmodighed;
Thi enten man er lutter Fyr og Flamme,
Hvad eller Alt man tager med Koldblodighed,

Saa bliver Venstres Taalmod dog den samme,
Selv naar Sessionen burde være omme,
Og ikke ud af Stedet man kan komme.

XIII.

Ja BERGS Taalmodighed staar nok paa Højden
Af, hvad præsteres kan, og er saa stor,
At den kan prange i sin bedste Flor,
Naar den hos andre Folk er gaaet fløjten,

Og man maa tilstaa, det er ingen Spøg den
At sidde aarevis nær Statens Ror
Og dog kun spille første Matador,
Naar man er hjemme hos sig selv i — Sprøjten.

Og han maa finde den Ting højst fortrædelig
At Realismen, som han protegerer,
Skal stemples her som smudsig og usædelig.

Men sligt dog ej den store Aand generer,
Og CHRESTEN BERG trods Lejre-Grevens Rasen er
Størst blandt «det unge Danmarks» Mæcenasener.

NIELS LYHNE.

(3. Oplag. *Punch*'s Forlag).

IV.

Bigum meddeler Niels skabende Kræfter, og Niels skaber sig, alt hvad han kan.

V.

Lyhne havde en Slægtning langt ude i Landet; han døde og efterlod en levende Søn, Erik Refstrup, der blev Kammerat med Niels og Frithiof. Erik skulde være Billedhugger, derfor blev han et Aar paa Landet og udviklede sine Armkræfter ved at slaa Sten efter Kirkefløjet. En Dag sad han med Niels og saa Billeder i »Punch«. Niels viste ham Tauber, Helten fra Slagelse.

»Han er grim,« sagde Erik.

»Grim! det er jo en Helt; men se her, her er Billedet af den store Digter Schandorph, — er han ogsaa grim?«

»Nej,« sagde Erik, »han er dejlig, — hvilken ædel Næse, hvilket venligt Udtryk i de barnlige Øjne, og hvilke fint formede Træk!«

Dagen efter rejste Erik.

VI.

Erik stod i Atelieret med Knebelsbart paa og saa mandig ud ved Siden af Studenterne Lyhne og Frithiof Petersen.

Lidt borte sad en lavrygget Frue paa en højrygget Stol med en guldrygget Bog.

Det var Fru Boye.

Lille var hun, lidt lille, en lille Smule lille, en ganske lille bitte Smule lille, med en lille lilla Kjole paa, med klarbrune Øjne og lyshvid Teint, der svared til de gyldenmatte Kindrundinger og den brunbrændte Blondhed. Hun lo snart lettende langt, snart tyngende kort, snart lystig højt og snart lystig lavt — yndig barnligt! Tænderne var mælkehvide, tykmælkehvide, næsten æggehvide.

Men hun var slet ikke noget Barn.

Var hun maaske en lille ubetydelig Smule over tredive? Hagen sagde ikke nej, saa lidt som Underlæbens overmodne og Overlæbens underskjønne Blussen; hun var fyldig af Skabelse, med velhavende, faste Former, der fremhævedes af en lys, lilla Kjole, stram og sluttende som Skindet om en Salamipølse. —

»Afbryder jeg Lekturen?« sagde Frithiof og kasted et Blik paa hendes Bog.

»Nej, aldeles ikke,« sagde Fru Boye og saa med uundgaaelige Øjne paa Frithiof. »Hr. Refstrup og jeg har skjændtes den sidste Time, — Hr. Refstrup er Idealist, — uh, hvor det er kjedeligt! Se paa den Bakkantinde der, — dersom den skulde i Katalog — »Nr. 99. En Konfirmantinde i Negligé staar paa de bare Ben og glor paa en Ribsklase« — Hun skulde knuse og mase de Ribs, saa Saften løb hende ned ad Brystet, — hvad?« Og hun rusked i Frithiof, saa hans blufærdige Tanker faldt ham ud af Ho'det som modne Blommer af et rystet Blommetræ.

»Ja,« sagde Frithiof, »der mangler Umiddelbarhed.«

»Aa, der mangler det Naturlige, — der mangler Mod. Hverken Kunstnere eller Digtere har Mod til at fremstille den nøgne Virkelighed. — Herman Bang, han havde Mod!«

»Ja, Herman Bang, ham kan jeg nu ikke komme ud af det med,« sagde Erik.

»Nej,« sagde Frithiof, »denne Barsærkegang i Lysets Kjælder — uh!«

— Saa gik Fruen leende hen i den anden Ende af Atelieret, og dér fandt Niels hende.

»Hvad læser De?« sagde Niels.

»Helge, Oehlenschlägers Helge,« sagde Fruen.

»Hvilken Sang?«

»»Havfruen besøger Konning Helge«, — det er dér.

Samraadsæmner.

Efter sikkert Forlydende agter Finans-Udvalget foruden de Sager, hvorom det allerede efter Begjæring har erholdt Ministeriernes Udtalelser endnu at søge Samraad med Administrationen om følgende Sager, der ikke vel kunne afgjøres, uden at Lovgivningsmagten har havt Leilighed til derom at udtale sine Anskuelser.

Med *Udenrigsministeriet.* Udvalget ønsker at vide, hvilke Instruktioner Ministeren agter at give Danmarks Repræsentant i Amerika angaaende den i flere danske Provinsblade fremkomne Oplysning om to i en fra Amerika afsendt Foustage Svinefedt forefundne Negerbørn, da disse muligviis kunne have været trikinholdige og saaledes farlige for Sundhedstilstanden hos de smaa Sorte i Dasspressen.

Med *Finansministeriet.* Udvalget ønsker at erfare de Principper, der gjøre sig gjældende ved Trykningen af Stempelmærker, idet det formener, at Gummeringen af disse er for rigelig, og at der maa kunne spares en Del for Statskassen ved at paabyde en sparsommeligere Gummering og en rigeligere Anvendelse af fastende Spyt ved Paaklistringen, idet dette Raamateriale maa anses for at være ikke saa lidt billigere.

Med *Justitsministeriet.* Der er til Udvalget indløbet en Klage fra Husmand Jeppe Jochumsen i Øster-Vedby Herred over, at Samme paa et Skifte efter hans Svigermoders afdøde Farbroder har faaet udlagt en Tinkasserolle med Hul i Bunden i Stedet for en ny Æbleskivepande uden Hul i samme, som han mente tilkom ham. Udvalget ønsker Samraad med Justitsministeren for at paalægge denne ad officiel Vej at give vedkommende Skifteforvalter et Tilhold om snarest mulig at restituere Jeppe Jochumsen den omhandlede Æbleskivepande.

Med *Kultusministeriet.* Da Udvalget har grundet Formodning om at Flidspræmierne ved de lærde Skoler ofte tildeles Sønner af notoriske Højremænd, ønsker Udvalget i Samraad med Ministeren for Fremtiden at udarbejde en Liste, hvorefter Sønner af ægte Folkemænd og Frihedsvenner fortrinsvis ville komme i Betragtning ved Uddelingen af de nævnte Præmier i Analogi med den i Henseende til Uddeling af Digtergager, Reisestipendier og lignende Understøttelser allerede til Dels i Praxis hjemlede Fremgangsmaade.

Med *Marineministeriet* forlanger Udvalget at forhandle om, hvor vidt Kjølsvinet i Logisskibet »Dronning Marie« ikke burde sættes paa Sti, og ønsker at erfare om Ministeren har noget Haab om, at der ad denne Vej vilde kunne indvindes et Tillæg af smaa Kjølgrise anvendelige til Mastefedt i Marinens Nybygninger.

Med *Krigsministeriet* agter Udvalget at indlede Underhandlinger om at knibe paa Knapgaflerne og knappe af paa Gaffelmaden i Officerernes Naturalforplejning samt om at omdanne Husarkasernens Staldbygning til Fribolig for fortjente Folkethingsmedlemmer. Derved vilde der maaske tillige fremkomme en bedre Menage i Manegen.

Med *Indenrigsministeriet.* Udvalget ønsker Samraad med Ministeriet angaaende Anvendelsen af de ved Konkurrencen med Tydskerne paa Kieler-Routen overflødiggjorte Postdampskibe til en eventuel Fragtfart paa Esbjerg for derigjennem at isbryde det indenlandske private Selskabs Monopolarkreds.

---

hvor Havfruen skildres; jeg er misfornøjet dermed; jeg vil have en yppig, glødende Skildring, saa blændende skjøn, at jeg faar astmathiske Fornemmelser. Jeg vil rigtig se saadan et Havfrulegeme, ikke saadan en vandkæmmet Havmadam, nej, en rigtig svulmende Havfrue. — Sommerhavets Fosforskær og Vinterhavets Iskulde skal hvile over hende, og Tangskovenes sorte, vildende Rædsel skal være i hendes Haar, der skal bølge som de ørte Vande. Fraadende Skum skal lege om hendes Mund, vellystig kølende Kulde og Skummets bristende Blødhed er i hendes Havarme; i hendes Kys er der Sugen af en Malstrøm, og nok en Mal-Strøm er der i hendes Blod. Fiskeverdenens Rigdom skal spejle sig i hendes Legem; Torskens store, kloge Øjne skal hun have og Aalens Slangesmidighed, hendes Fingre skal gaa som Krabbernes Kraller, hendes Ører skal rødme som Trompetsnækkens Labyrinth; sølvglinsende, grøn og blaa som Makrelen skal Kindernes Farve være, og frem over Tændernes hvide Koralrev springer Tungen som en legende Delfin!«

Hun havde talt sig varm.

Frithiof var blegnende bleg, og Niels var rødnende rød.

— Snart var Niels stadig Gjæst hos Fru Boye.

Hans Familie syntes ej derom; der kunde ikke siges Fru Boye Noget paa.

Men man talte om hende.

Manden havde været Apotheker; saa døde han. Og hun leved et frydefuld Enkeliv, muntred sig paa Enkers Vis; hun havde været gift med en gammel Mand; nu sværmed hun for unge Mænd.

Niels saa hun tit.

VII.

Det var en Foraarsaften. Solen var ved at gaa ned. Vingerne af Møllen paa Volden drev deres Skygger over Værelsets Ruder og Vægge i Vexling af Skumring og Lys: én Stund Skumring, to Stunder Lys, to Stunder Skumring, en Stund Lys, stundom tre Stunder Skumring og to Stunder Lys: en stundesløs Afvexling af lyse og mørke Stunder, der stundede mod Nattens Stund.

Niels Lyhne sad ved Vinduet.

Saa gik han ud, hen til Fru Boye. Hun laa paa Sofaen i Astrallampens gule Skær og slikked sine Fingre.

Da Niels Lyhne gik fra hende, var han forelsket i Fru Boye. Foraarsluften var fuld af Dufte, ligesom stribet af Duft, af krydret Balsamduft fra unge Popler, af en snusagtig Duft fra gamle Popler, af tidlige Violers varme Aande og sene Violers kølige Aande. Og hans Kjærlighed duftede som en vældig Rose i hans Indre. Han længtes efter disse blændende Junoarme, denne vellystaandende Nakke. Og hulkende slynged han sine Arme om et Træ og knuged sine Hænder om dets Bark; da han tog dem til sig igjen, havde han barkede Næver.

Saa stærkt kan Kjærligheden tage Overhaand.

VIII.

Der var hos Niels Lyhne en lam Besindighed; Ulyst til at vove var dens Fader, en vis Fejghed dens Bedstemoder, Karakterløshed dens Oldefader og Ubestemmelighed dens Tipoldemoder. Han vilde tilstaa Fru Boye sin Kjærlighed, men han turde ikke.

— Der skulde blive en Digter af Niels Lyhne, thi hans Kjærlighed digted i ham. Og han digted sig bort fra Frithiof og bort fra Erik. Ja, digte, digte vilde han, ikke som de andre Digtere, ikke storslaaet som *Ploug* eller smaatlyrisk som *Richardt*, ikke foraarsduftende som *Kaalund* eller meningsrigtigt som *Erik Bøgh*, — nej, meningsløst som *Bjørnson*, uformeligt som *Drachmann* og gjellerupsk som *Gjellerup*, som kun en Niels Lyhne kunde det, — genialt, taaget, med purpurklædte Ord som *J. P. Jacobsen.*

* * *

Saa døde den gamle Lyhne.

»Det var den anden,« sagde Niels Lyhne.

„Den kommer ogsaa med,—"

LONDON

ESBJERG

D.F.D.S.

— «Statskonkurrencen leve!»

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand №50**, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 31. Marts. Nr. 13.

Aldrig til Pas.

— Jamen, hvorfor maa jeg ikke gaa med i Theatret, Moer?
— Nej, lille Karen, du er saa lille endnu, min egen Pige.
— Ja...a! Naar man skal ha' en Fornøjelse, saa er man altid saa lille; .. men naar man skal ha' amerikansk Olie, Gu' bevares, saa er man altid saa stor!

Fra Bedrøvelighedens Verden.

Du fæle Tvedragt, som i Hades bor,
Hvorfra du, Støvets Børn til Bytte kaarende,
Dig lister op paa vor fortrykte Jord
Og gaar paa Rov som Ulven iblandt Faarene!
Dit Ydre er alt andet end bedaarende,
Thi Gift og Ædder og, hvis ej vi fejler,
Svovlsyre strømmer ned fra Slangehaarene!
Du skiller Taburette fra sin Bejler,
Og kommer som en Hund blandt Venstres glade
Kegler!

Du, fæle Tvedragt, tændte dine Flammer i
Det Venstre, BERG med Stolthed sit har kaldt.
Det blev en Tumleplads for Kiv og Klammeri,
Den Gang han lærte det, at Striden gjaldt
Et enten-eller, Intet eller Alt.
Du rev hans Kongekaabe rent i Laser,
Hans Fane du forvandled' til en Pjalt,
Til vilde Jætter blev hans stærke Aser,
Og som i Fimbulvinter Ven mod Vennen raser.

Betragt kun HØGSBRO, hvor han stormer frem
Og med sit *Folkeblad* i baade Hænder
Lig Surtur hugger løs med Fynd og Klem
Paa dem, der fordum var hans bedste Venner;
Den stakkels HØRUP her med Sorg erkjender,
At Skaller kun han gav og fik, mens Kjernerne
— De hundred' Kroner — Rettens Kasse tjener:
Der svandt de som i Ragnarokkur Stjernerne,
Og de vil næppe faas igjen hos Grundlovsværnerne.

I *Morgengnavet* meget Vand er løbet
Fra den Tid, BOJSEN der som Ven blev set,
Da Lejregreven Kaal med LARSEN søbed'
Og roste Venstre for Moralitet!
Da BERG var Allah, ZAHLE hans Profet,
Der ved sit Kvad i glade Drømme vugged' ham.
Sligt er som Avner nu for Vinden spredt,
HIN LEDRE paa et «smudsigt Standpunkt» hugged'
ham,
Og af det gode Selskab ZAHLE udelukked' ham.

Se dette, fæle Tvedragt, er dit Værk!
Fordum i Udvalg glad som Fugl paa Kvister
Sang Venstre: «Vil du være fri og stærk»,
Naar Landets Forsvarssager stod paa Listen,
Nu skjændes BOJSEN stadig der med CHRESTEN
Og ruster sig paa Kraft til Valgkabalerne,
Som bliver Følgen af Familietvisten.
— Blot det saa ikke Venstre gaar, som Hvalerne,
Der aad hinanden op og levned bare Halerne.

En Time i Geografi.

Istidsbillede.

En Dag i næstforrige Uge kjørte jeg paa Jernbane fra Kjøbenhavn til Korsør. Jeg havde Lyst til at ryge mig en Cigar, og da der endnu existerer Rygekoupeer i Jernbanetogene — hvad der ganske sikkert ikke gjorde, hvis »*Dagbladet*«s aftenselskabelige Fru *J.* fik Lov til at raade, — gik jeg altsaa ind i en saadan Koupee. Der sad kun to robuste Herrer i tykke blaa Frakker, med uldne graa Halstørklæder og lodne Kabusser paa Hovedet; deres Ansigter udmærkede sig ved en særdeles livlig Kolorit, omtrent af samme Farve som Halspartiet paa en kalkunsk Hane, men dog med et vist godmodig lunt Udtryk.

Paa Kjøbenhavns Banegaard forsynede jeg mig med et rigeligt Udvalg af Hovedstadens nyeste Aviser. Det gjør jeg altid, naar jeg rejser; det virker nemlig meget sikrere end den største Dosis Opium eller Chloral at læse den samme Beretning 6—7 Gange igjennem om Aftægtsmand Lars Nielsen og Hustrus Guldbryllup i Hersted-Øster eller Skolelærer Niels Larsens 25-Aars Jubilæum i Hersted-Vester. Virkningen af den indkjøbte Lekture udeblev heller ikke ret længe; først tabte jeg Traaden i Telegrafens Forklaring af de sidste Dages Vejrforhold, og saa tabte jeg selve Avisen. Mine Medrejsende talte sammen i en dyb, monoton Tone, de talte om Rejser. Det er Handelsrejsende, tænkte jeg ved mig selv, der er vist ikke mange Andre, som rejser paa denne Aarstid og i den Kulde, og saa lænede jeg Hovedet op i Hjørnet for at sove ind.

Det vilde imidlertid ikke rigtig lykkes, og saa havde jeg jo intet Andet at gjøre end at høre efter de Tos Samtale; jeg kunde ikke følge Traaden i den, men af og til fangede jeg dog en og anden Sætning, og til min Forbavselse lagde jeg Mærke til, at der altid kom Bynavne eller Navne paa Farvande eller andre geografiske Benævnelser for deri. Man kunde gjerne troet, at mine Rejsefæller benyttede Tiden til at høre hinanden i Geografi, hvis de ikke havde blandet de forskjellige Navne paa en saa nogenlunde sindsforvirrende Maade, at jeg aldrig havde kjendt Mage selv ikke i *Nutidens* urimeligste og mest indviklede geografiske Gaader.

En Gang, da de saaledes diskuterede lidt højere end ellers, drejede Striden sig om det mærkelige Spørgsmaal, om Stockholm ogsaa kunde naa fra Helsingborg til Kjøbenhavn. Nu har jeg nok hørt, at Stockholm skal have en temmelig stor Udstrækning; men at den skulde kunne spænde en 5—6 Mil i Længden, forekom mig dog lovlig urimeligt, og jeg gad derfor ikke høre mere efter deres Argumenter for og imod.

Det var mig imidlertid umuligt. Jo længere vi kjørte, desto værre blev det. Lidt efter antog nemlig den Ene, at Øresund var paa Vejen til Fyn, medens det var den Andens uforgribelige Mening, at Øresund gik fra Kattegat ind til Kallundborg.

Jeg var bleven hel ørvaagen og spilede Øjnene op, for nu begyndte jeg at blive ængstelig. Jeg havde jo før hørt, at mine Medrejsende skulde af ved Roskilde; sæt nu, det var to nye Beboere af Bidstrup, jeg var i Koupee med, man havde da før baade hørt og læst om slige uhyggelige Scener i et Jernbanetog. Jeg sad saa stille som en Mus for ikke at henlede Opmærksomheden paa mig, men al min Forsigtighed nyttede ikke Noget.

Der var nemlig igjen opstaaet en lille Tvist imellem dem, og denne Gang appellerede de til mig for at faa den afgjort. Jeg svedte Angstens Sved, da de rykkede ind paa mig; jeg havde saa ofte hørt Tale om de Kræfter, Vanvidet giver selv spædlemmede Folk, og hver enkelt af disse To saa ud til i al Magelighed at kunne gjøre det af med mig i aldeles normal Sindstilstand. Men der hjalp ingen Udflugter; de havde set, jeg havde været med fra Kjøbenhavn, og nu forlangte de Oplysning af mig, om Kattegat løb mellem Kjøbenhavn og Malmø. Jeg bemærkede med skjælvende Stemme, at jeg ikke var rigtig inde i de geografiske Forhold; men de blev ved at buldre løs mod hinanden. Den Ene paastod, at det var ligesaa sikkert som, at Masnedsund forbandt Lybæk med Vordingborg, medens den Anden med Vished vidste, at Stockholm laa mellem Hveen og Helsingborg og at Fyn laa i Korsør, og det vidste jeg vel ogsaa, spurgte han. Jeg greb i min Fortvivlelse den Udvej at sige, at det kjendte jeg ikke Noget til, jeg var lige ankommen fra Lolland. »Lolland?« udbrød den største af dem, »hvad Fanden? det ligger jo i Kattegat!« Og saa brast han ud i en skraldende Latter. Den Anden fandt, det var en ganske udmærket Vittighed, og stemmede strax af fuld Hals med i den uhyggelige, vanvittige Latter.

Jeg var ved at besvime og lukkede Vinduet ned for at faa frisk Luft og tillige se, om der ikke tilfældigvis skulde være en Konduktør at opdage; men nej, ikke Spor!

»Kan De se Roskilde?« spurgte den største og stærkeste igjen. »Der skal vi af! Jeg skal ud med min Kammerat *der*, for der er noget galt med hans Skrue.«

Jeg kunde ikke svare et Ord, saa tør var jeg i Halsen; men der var ingen Tvivl længere; i det mindste den Ene af dem var gal, hans Kammerat sagde jo ligefrem, at han havde en Skrue løs, og tilmed talte han saa ugenert højt, at det var umuligt andet end, at den paagjældende maatte høre hvert Ord. Hvad skulde jeg gribe til? Jeg saa mig om efter et Forsvarsvaaben. Heldigvis peb Lokomotivet i det samme; vi var i Roskilde. Mine Rejsefæller steg ud, og jeg sank mere død end levende tilbage paa Sædet; men saa kom Konduktøren og aabnede Døren med sit sædvanlige: »Roskilde! Fem Minutters Ophold!«

Jeg for op, greb ham i Kraven og raabte til ham: »Hvor kan det falde Dem ind at sætte mig sammen med to gale Mennesker?«

»Gale?« svarede han, »Nej, det maa De meget undskylde, det var to Dampskibs-Kaptainer.«

»Dampskibs-Kaptainer?« udbrød jeg, »Saa forstaar jeg det!«

Med et Spring var jeg ude af Koupeen, overhalede Kaptainerne, trykkede dem hjertelig i Hænderne og bød dem paa et lille Afskedsbæger, idet jeg beklagede, at vi saa hurtig skulde skilles fra hinanden. Vi tømte vore Glas, takkede gjensidig for behageligt Selskab; men før jeg tog videre, gik jeg dog ind paa Stationen og meldte mig pr. Telegraf ind i det geografiske Selskab for at faa mine forvirrede geografiske Begreber bragte i Lave igjen.

Himmelbrev

Til Degteren og Politikkeren **Bjernstierne Biernson.**

p. t. the far west.

Ho ho! Her sidder den gamle Glaje svingendes et Bæjer Vallhallapuns a den immervæk brillejante Honningfabriks Prodoktioner paa Graabrøjretorre og sennendes samtiji sine Tankers immervæk letflyvendes Guttapærkaballonger ujen Snor i over det brusendes Palanderhav tel Amerikas bøljendes Hvejemarker søjendes der Velærværtiheden prækkende Frihejen og Repoblikken for alle grinagtie gule Kinesere og kulsorte Niggere samt melerede Mulakker og anløbne Kvarteronsnujer ovre i de gemytlie Kallefornien. Sittendes saadan arriverer netop voreses gamle hinkendes Postbuj, S k i r n e r værendes prottesjeret a den gamle O d i n som Statskunkorangsje mod den lille skjævbenede men allievel med flere Kreaturmiles Fart i Hovedvagten fremdampendes private Bydreng H e r m o d, samme værendes paa Grund hera afskaaren fra Avisers og Breves Overbringelse og nærendes saj a privat Sjov og Aksiespekulasjon. Men gamle Odin røflendes alle Gujerne ansøjendes om lidt mere Fut og henvisendes dem til den kongeli danske Indenrismanister tømmer Unnerteinede værendes immervæk loyal et Bæjer for Samme takkendes ham privat og ganske unter os, fordig han vil ligge en Jærnbane lige uj fra Nørrebro tel den gamle gemytlie Bakke skavendes derved osse Statskunkorangsje med derværendes monopolitiserende Karrussel- og Skyjebaner. Hvora Føljen var a den gamle Færtignant først i denne hellie Time erholte D a s s a v i s e n a 15de Marts læsendes deri om Velærværtihejens Korstog uje mellem di vilde Mennesker i Amerika mindende mig om Walter Pengeløs osse dragendes i Historien uj for a omvende Tørkerne, og hvordan Velærværtihejen kom galt asted sammesteds me di gamle Profeter ikke erindrendes va gamle Færtignant erfarede i sin spanskgrønneste Ongdom nemli a den føste Grondsætning immervæk ska være nix pille ved Festungen, og hade Velærværtihejen nu bleven bombarderet med raadne Æg, hva der kunne vaaren hændt samme, ikke videndes om der jo ikke kunde ha vaaren En a di Hviders Ætlinger til steje sammesteds villende nok spandere en Blomme paa Velærværtihejen eller Samme var bleen rullen i Tjære me bagetter paaføljendes Neddøppelse i Fjer og dera flyjendes Ombærelse paa Gajerne og annen Sjandalle, som et velordnet repoblikansk Samfund maa ha engang imellem tel Opmontring og Størkelse a di patriotiske Følelser, saa hade Velærværtihejen derigjennem mulivis kunnet ressekere a blie væmmeli ve de Hele og faa Kvalme og andre ubehavelie Fornemmelser angaaendes de frie amerikanske Statsliv og di repoblikanske Engstitutioners oplivendes og opvækkendes Engflyjelse paa den høinordiske Folkeaand. Hvora Føljen ku være bleen a den onge norske Repoblik værendes inu kuns et Svøvelsebarn bekom Kneb i Maven derigjennem havendes engen annen Næring a ty tel end Velærværtihejens altid frisk paafyldte Patteflaske. Hvorfor Unnerteinede engstændi anmojer Velærværtihejen om aa salvere sit dyrebare Skin, inden samme blier nejlagt i en Tjæretønde som en Ansjos i Saltlage og kanskesens remitteret det gamle Norje eller det næsten lisaa gamle Danmark i en ammerikansk Fustasje me paamalet »Forsegti!« va der velle bedrøve Velærværtihejens immervæk trofaste gamle glaje

Tyroler-Færtignant,

p. t. Valhalla.

I Mangel af bedre.

— Saa du har ogsaa stjaalet de to store Stykker Lærred fra Anders Madsens? — Det er dog temmelig grovt, Morten!

— Ja ded syntes je osse, men der va jo itte noued finere ikke.

Kjed af det hele.

— Kan du nu inte ta' en rigtig stor Pensel og skynde dig!

I denne Vinter, hvor Drivis og Frost
Forsinked' til daglig Brug vor Post
Eller mægted' den rent at spærre,
Alligevel man det Særsyn saa,
At hurtig kunde en Post os naa: —
Men det var en Jobspost des værre!

Den kom fra Rusland og gjorde bekjendt,
At Kejserens Liv der ovre var endt —
For Snigmord maatte han segne.
Og Budskabet om hans Hedengang
Virked, som var det en Bombe, der sprang,
Endog i de fjerneste Egne.

En eneste Afkrog fandtes der dog,
I hvilken med knusende Ro man det tog,
Skjønt det var et Øjebliks Sag
At ytre sin Sorg ved et eneste Tegn;
Der lod man, som ingen Ting var i Vej'n,
Og det var i Danmarks Rigsdag.

Var det nu paa Grund af dens kostbare Tid?
Vilde mulig man hindre ved uafbrudt Flid,
At Finansloven kommer for silde?
Er til at omtale sligt et Mord
En Folketings-Formand kanske for stor?
Eller er vor Nation for lille?

Ja, skulde maaske først Venstres Kuld
Af at skjælde hinanden Huden fuld
I to Uger til have Nydelsen,
Før man kunde opdrive saa megen Takt,
Som var nødvendig for at faa sagt
De stakkels Par Ord om Forbrydelsen?

Eller var man saa dybt bleven rystet her,
At ikke man kunde faa sit Vejr
For Afsky og Sorg og Deltagelse,
Saa fjorten Dags Tid maatte først hengaa.
Før Ordet man i sin Magt kunde faa
Til at tolke sin dybe Beklagelse?

— Først da den ellevte Time slog,
Vor Rigsdag, lig Münchhausens Valdhorn, tog
Til at blæse i Moll-Akkorden.
Ja, bedre er sent end aldrig. Man véd,
At i Tingene her hører Langsomhed
Til Dagens og Tingenes Orden.

NIELS LYHNE.

(3. Oplag. *Punch*'s Forlag).

IX.

Fru Boye havde sat Niels Lyhne Stævne i sin Lejlighed. Niels kom derhen.

Hun lukked ham selv op, men sagde Intet, han sagde heller Intet. De tav begge. Det var Entréen.

Saa gjennemgik de To tiende en lang Stolegang med Overtræk. Det var Forstuen.

Saa kom de ind i en Stue med aabne Vinduer og Gjennemtræk. Det var Dagligstuen.

Fru Boye tog sit Lommetørklæde og visked Støvet af en Gyngestol, saa sagde hun viskende: »Hør Niels!« og kasted sig i Stolen, der gynged hendes favre Legem.

»Jeg er bleven forlovet!« Stolen stod stille.

»Hvad behager?« sagde Niels.

»Forlovet!« Stolen gynged.

»Forlovet!«

»Ja!« Stolen stod igjen stille.

»Ja saa. Farvel!« sagde han bukkende.

»Nej« — Stolen gynged igjen — »saadan maa vi ikke skilles.«

Saa fortalte hun om Forlovelsen. Niels sukked.

Hun havde rejst sig. Niels lagde Haanden om hendes Liv. Han kyssed hende, han kyssed hende atter, han kyssed hende atter og atter. Hun slog sine Arme heftig om hans Hals, saa Polkaærmerne gled op og Underærmerne gik løse, da Elastiken sprang. Kyssene faldt tunge mellem dem, og dog faldt de dem saa let. Saa skjælved han; hun rev sig løs.

»Gaa Niels, gaa! Sæt min Forloved ringed paa!«

»Din Forloved?«

»Ja, min Forloved!«

Tre Uger efter var Fru Boye gift; og Niels digted sig nu ogsaa bort fra hende.

* * *

Pludselig kom Juleaften bag paa Niels Lyhne.

Niels tilbragte naturligvis ikke den Aften *en famille*, men paa en Restaurant. Hvad brød en saadan Aand sig om Juletræ?

Niels Lyhne var ingen Julegaas.

X.

Erik Refstrup kom hjem fra Italien. Han havde rejst paa det Ancherske Legat som Billedhugger, og han kom hjem som Maler. Hans Billeder var smaa.

Paa et af dem saas i Forgrunden en let henkastet Lazaron, lerblaa af sin egen Skygge, om Munden et rødgult Skjær af en sunken Mandarin. Et andet Billede var »En ung Pige. Motivet fra Champagne«. Hendes Øjne var mørkebrune som Old Portvin, Haaret guldgult som Medicinal-Tokajer, hendes Læber rødmed som St. Julien, og over hende straaled den sherrygyldne Himmel, hvor lette Madejraskyr drev for Vinden. Saaledes malte Erik.

Men havde han nu malet saadan i fjorten Dage, da hændtes det tit, at Nydelseslysten paa den femtende Dag gav ham et Tryk sexten. Niels Lyhne digted ham igjen til sig.

Paa denne Tid erindred Niels med Et, at han havde en Tante Rosalie, gift med Konsul Claudi i Fjordby, der var hans Onkel. Underligt nok, i alle Heltes Levnedsløb dukke saadanne Onkler og Tanter pludselig op; de slemme Helte glemme deres kjære Slægtninge, indtil der kommer et Punkt, hvor de nødes til at fylde et Kapitel med dem, saa erindre de dem paa én Gang, og det er godt nok. Saadan var det ogsaa gaaet Niels. Han kom sin Familie i Hu, rejste til Fjordby, og Erik fulgte med.

* * *

Theaterkatten spinder.

Konsekvenser. Ja fy for Katten! Kunde man bare slippe for Konsekvenserne. Men Konsekvensen er det Uundgaaelige, det, man ikke kan vride sig fra. Mavepinen oven paa Fraadseriet, Katzenjammeren oven paa Drikkegildet, Skrædderregningen ved Nytaar, L—O i Dassavisen, Chresten Berg ved Finanslovbehandlingen, Heymann paa Skydebanen, Erslev ved Hoftheen, de røde Plakater efter Sarah-Bernhardtrusen, Ebbe efter Flod, »Hvemerhan« efter Ibsen og Hostrup. Konsekvensen af den bortløbende Nora var den bortløbende Eva, og af den bortløbende Eva kommer som Konsekvens en fortløbende bortløbende Rækkefølge af Nora-Dora-Eva-Bettyer, og Smeld med Porte og Graad og Tænders Gnidsel mellem Publikum. Konsekvensen af Publikums Følelser slaar ud i Klap, og af Klappene følger som Konsekvens Piberne, af Piberne maaske Gongongen, af Gongongen mere Feu, af mere Feu færre røde Plakater, af færre røde Plakater bedre Hus, af bedre Hus Flod i Kassen, af Flod i Kassen Rejser til Paris, af Rejser til Paris Sarah Bernhardt nok en Gang, og saa er vi til Slutning kjørt hele Banen rundt, og det er det, man kalder Konsekvens. Det kalder jeg det. Og jeg har faaet Konsekvenserne at føle, for der maa have siddet Nogen paa Lur den Aften, jeg havde den Samtale med salig Peter om Økonomiforvalteren, og sat ondt for mig, og Konsekvenserne af den Historie har været, at jeg er bleven lukket inde i mørkt og ensomt Fængsel i det Skab, Fru Erhart tager Skrinet ud af i Drot og Marsk, og der har jeg siddet i fjorten Dage paa Mælkevand og Surbrød og ikke set hverken Sol eller Theatermaane eller Jean de Nivelle eller Konsekvenserne, ja ikke en Gang et Efteraarssolglimt, og naturligvis kunde jeg godt anmelde det alligevel og fortælle, hvor meget højere Brun er end Jastrau, og hvor meget dybere Frøken Skytt er end Fru Lütken, men hvad vilde Konsekvensen være? Man vilde sige, at jeg plagierede Jacob Davidsen. Konsekvensen af det Hele er, at jeg ikke gider tænke mere paa Konsekvenser. Saadan gaar det vist Mange.

Studie efter Naturen.

H.C. ANDERSEN pinxit. PUNCH delineavit.

Solen skinner i LARSENS Gaard, Ukrudt er der og Nelder,
Gaarden har Plads til en Mødding kun og til en fugtig Kjælder,
Kjælderen søger paa sin Manér svage Sjæle at fange,
Skjøndt den ejer én Martyr kun, men han er saa god som mange.
HØRUP hver Dag har næstendels skjult baade Mödding og Have,
Venstres Smudsigtøj paa et Stillads lufter han ud, den brave.
Ungerne sole sig ogsaa lidt, ligge paa Dyne og Pude,
Hver har i Haanden et Blad Papir, som de besmöre derude.
Blækket törres i Solens Brand — Sövnen over dem daler—
DRACHMANN stikker sit Hoved frem, bryster sig stolt og galer.

Den Hovedlandevej, der kommer fra Fjordbys Opland, er en mærkelig Vej. Den naar Byen ved Konsul Claudis Have; men om den saa ender paa Konsulens Gaardsplads, eller det er den, der løber videre, det er aldrig bleven opklaret: mange have fulgt den lige ind i Konsulens Gaard, men man er ad denne Vej aldrig kommen videre end til Konsulens Frokostbord. — I Bønderstuen, Kontoret og Folkestuen lugted der af Blaamand, skidne Træsko, vaade Tørfisk, tørre Jyder i Vadmel og gamle Koner i Hvergarn. I Hjemmet var der en egen Duft. Den var som af Blomster, hverken som Katost eller Vortemælk, men som Duften af en poetisk Blomst i et Schandorphsk Digt. Der var mangt og meget at se i Stuerne. I Vindueskarmen blomstred der i grønspraglede Potter rødspraglede Fuchsiaer og i gulfarvede Potter blaafarvede Natklokker.

Mærkeligst var Møblerne. Smaa Borde med store Plader som Drenge med Abbatehatte, paa det grøn- og brunstribede Tæppe Stole, der krøb paa alle Fire med krumme Rygge som krumbøjede Lugekoner i et Jordbærbed, smaa Sekretærer med tynde Ben og andre Sekretærer med andre Ben.

Claudis havde to Børn, en Søn, der, som slige Sønner, var paa et Handelskontor i Hamborg, og en Datter, der hed Fennimore.

Nu kom Niels Lyhne og Erik. Og Erik blev forloved med Fennimore. Det holdt Niels ikke af.

XI.

Tre Aar ere gaaed. Erik og Fennimore ere gifte, men elske ikke hinanden. Niels og Fennimore ere ikke gifte, men elske hinanden. Saa dør Erik.

»Det var den Tredie,« sagde Niels. Nu haded Fennimore Niels, og hun tænkte paa sin lykkelige Barndom, da hun laved Champagne af Sodavand og Eau de cologne.

XII.

I to Aar flakked Niels Lyhne om i Udlandet. Ved Gardasøen forelsked Niels sig i en Operasangerinde, Madam Odéro, en af de Damer, der paa visse Punkter i Heltes Liv virke som en musikalsk Mellemakt ved en dramatisk Forestilling. Hun svigted Niels. Saa rejste han til Limone, hvor han af Fortvivlelse drak saa megen Limonade, at Sundhedspolitiet udviste ham.

XIII.

Omtrent et Aar havde Niels boet paa Lønborggaard, styret dens Drift og sine egne Drifter.

Da gik det op for ham, at Varde laa i Nærheden. Dér bode Kancelliraad Skinnerup med sin Datter Gerda, som havde mørkblaa Øjne, der sad under bløde Laag, hun lefted i langelig Forundring. Hun og Niels mødtes i Kancelliraadens Have. Han sagde ingen Ting, hun sagde noget lignende. Enden blev, at de blev gifte. Folk sagde: »Nu har Niels Lyhne faaet sig en Kone!«

* * *

Efter tre Aars Forløb døde Gerda.

»Det var den Fjerde,« sagde Niels.

XIV.

I Krigen 1864 gik Niels med som frivillig og fik ufrivillig en Kugle i Brystet, som det sømmed sig en Helt.

Han kom paa Lazareth.

En Ven spurgte, om han ønsked en Præst.

»Nej!« svared Niels Lyhne saaret og vendte sig med ædel Harme.

Saa digted Niels Lyhnes Aand sig bort fra hans Legem.

»Det var den Femte.«

Men det sagde ikke Niels Lyhne. Han havde ikke mere at skulle have sagt.

Ind med Skeer.

THOMSEN *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Er lille EEDVARD ej opsat paa
Theatrets Tilskud nedsat at faa,
Er Grunden til Særsynet slet og ret den,
At han endnu er saa ung i Hætten.

Naar lille EEDVARD først bliver stor
Og har faaet hos BERG sit daglige For,
Saa kommer der nok mere Holdning i Knægten,
Naar han skal i Lag med Theater-Konfekten.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

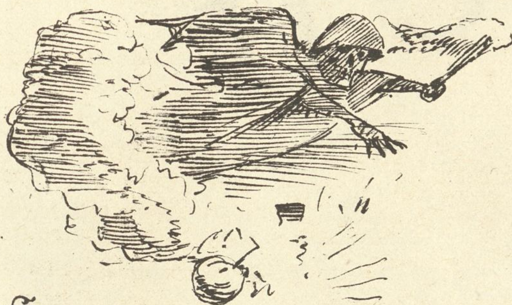
1881. Torsdagen den 7. April. Nr. 14.

Maaltagning.

— Nej Fader, du maa virkelig sidde ned, ellers kan jeg ikke maale, hvor høj du er!

Beroligende.

Ja, det er slemme Tidens Tegn,
Man træffer overalt paa Kloden:
At rydde Kongerne af Vej'n
Er næsten bleven helt paa Moden,
Og før endnu den sidste Drot
Er ramt af Manddrabs-Instrumenterne,
Saa kommer Raden — tænk jer blot! —
Saagar til Folke-Parlamenterne.

Thi Englands Parlament man vil
Med Krudt forvandle til Ruiner,
Og til et saadant hæsligt Spil
Man ej kan gjøre gode Miner.
Der fandtes anbragt nys et Fad
Med Krudt ved Lord-Mayorens Bolig.
— Nej, saa kan EHLERS være glad,
For han kan altid sove rolig.

Og Tysklands Rigsdag li'esaa vidt
Nok med sin Sikkerhed er kommen:
Tilhørerne har Dynamit
I Stedet for Tobak i Lommen.
Den Stat de lægge vil i Grus,
Som BISMARCK har gjort hel og holden,
Fordi han gi'er dem ej en Snus,
Men sætter bare Pris paa Tolden.

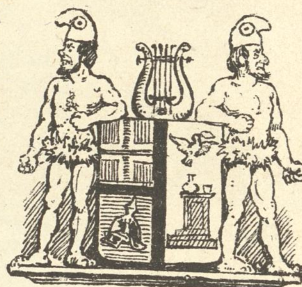
Ja tungt det er at tænke paa,
At «folkekaarne» sligt skal lide,
Og derfor Venstre prises maa,
For det har sikret sig i Tide:
Hvis Miner under Tinget her
Bli'er lagt med Dynamit og Krudt i,
Saa skal man se, dets Folkefærd
Er ikke let at sætte Fut i.

Thi under Tinget finder man
I Udvalg Ting, der laa saa længe,
At de blev til det bare Vand,
Hvor altsaa ingen Gnist kan fænge.
Derfor kan Tinget trygt staa til,
Og ingen Dødsfrygt Venstre piner,
Selv om man til dets slette Spil
Alt andet gjør end gode Miner.

Danske Adelsvaaben.

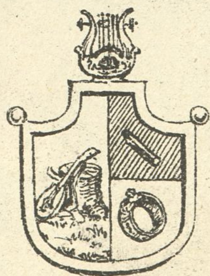
(Fortsat.)

XIX. Bjørnson.

Hvad denne Slægt førte i sit Skjold, er vanskeligt at angive, da Stamherren havde for Vane ved den mindste Lejlighed at forandre Signaler. Oprindelig var Slægten saaledes norsk-norsk, derpaa gik den over til at blive norsk-tysk og i den senere Tid norsk-amerikansk, og der er al Udsigt til, at den vil ende sin Bane som norsk-arabisk. Skjoldet, der var staalsat, indeholder ogsaa Angivelser af disse Slægtens forskjellige Faser; det er delt i 2 Felter, hvoraf det til venstre igjen er delt i to Rum. Det øverste Rum pranger i de rene norske Flagfarver uden noget Unionsmærke og i det nederste Rum er anbragt en Pikkelhue paa berlinerblaa Grund. I Feltet til høire ses et Katheder af amerikansk Teachtræ (Stamherren var nemlig en meget oplæst Kavaler) og oven over svæver en Due med et Blad i Munden, om hvilket Nogle formode, at det er en Dollarsseddel, medens Andre antage det for et amerikansk Olieblad, da Stamherren prædikede Fred over alt, hvor han kom hen i Amerika, skjønt han kort i Forvejen havde sendt General *Rosen* derover med sin uægte Datter *Leonarda*, hvem det dog ikke lykkedes at blive populær. I det hele er Slægtens Optræden i Amerika fuldstændig betydningsløs efter de nyeste New-Yorck-Heraldikere. Som Skjoldholdere fungere to Vildmænd med Jakobinerhuer; Stamherren indlod sig nemlig ofte paa Politik og var da Republikaner af det reneste Vand og huggede løs paa alle Modstandere, lige fra *Kongen* til *Redaktøren*.

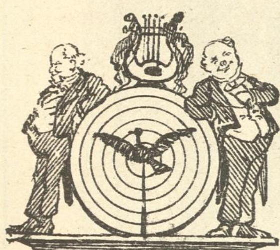
XX. Molbech.

Stamherren var en højt anset Troubadour, der af Landest Konge var stillet over alle sin Tids Sangere til at forkaste eller antage deres Kvad. Dette gav ham en stor Magt, og da *Bjørnson* saaledes mødte frem til en poetisk Væddekamp med sin oven for omtalte Datter *Leonarda*, vilde Stamherren ikke tilstede hende Adgang, men bød hende at tie bumstille, hvorover det kom til en Turnering mellem de to vældige Kæmper, men Molbech gik dog af med Sejren. Siden den Tid var en Rødkridtsblyant hans Bummærke; se i Skjoldets øverste højre Felt. I det nederste Felt til højre er anbragt en Ring med ægyptiske Sirater; ved Hjælp af denne vilde Slægten bevise, at den nedstammede fra *Pharao*, men dette hviler i et

ægyptisk Mørke. Vist er det imidlertid, skjønt Mange paastod, at den var uægte, at Ringen var et særdeles kostbart Stykke. Ligesaa er det meget tvivlsomt, om den *ambrosianske* Lovsang skriver sig fra Stamherren, hvad Nogle have villet uddrage af, at hans Guitar i Feltet til venstre er afbildet lænet op til en *Stub;* rimeligvis er det kun den Stub, fra hvilken Slægtens Stamtræ udsprang.

XXI. Holst.

Stamherren til denne Slægt var en saakaldet Mindesanger, hvilken Benævnelse ikke kommer af, at hans Sange særlig egnede sig til at mindes, men af at de i Reglen vare skrevne til Minde om en helst højtstaaende Afdød; den Lyre, han fører over sit Skjold, er derfor i Modsætning til de andre i Dag omtalte Slægters Lyrer omvunden med Sørgeflor. Som Skjoldholdere fungere to kjoleklædte Middagsherrer, og i Skjoldet, som er skiveformigt, er der rejst en høj Stang med en Papegøje paa Spidsen, hvilket henpeger, paa Stamherrens Egenskab som Overskytte (mærk ogsaa hans Devise: »Glem ikke de smaa Fugleskydninger!«). Stamhuset ligger endnu paa Vesterbro og kaldes Skydebanen; her herskede han aldeles egenmægtig, og det var ikke alene farligt at komme ind paa hans Enemærker, da han strax hvervede dem, han fik fat i, til at gaa med i hans Sold, men det ansaas ogsaa for livsfarligt at opholde sig i Omegnen indenfor Skudvidde paa Grund af hans Skytters store Sikkerhed. Han var Broder til saa mange, at der næsten ikke i hele Landet fandtes en eneste velstaaende Familie, uden at han havde en Broder i den, ja endogsaa med udenlandske Kongehuse var han saaledes beslægtet, han var f. Ex. en Broder til Dronning *Olga* og repræsenterede hende her i Landet.

XXII. Kauffmann.

Stamfaderen var en Vasal af foranstaaende Mestersanger, hvis Ærinder han ved flere Lejligbeder gik. Han var en omvankende Sanger, en saakaldet Minstrel, og da han oprindelig var Neger, formoder man, at det er ham, der har stiftet den udbredte Ridderorden *Christy Minstrels.* Skjoldet gjør et meget forvirret Indtryk; det er delt i fire Felter, og fra dets Midte stirrer et Medusahovede En i Møde. Den i øverste Felt til venstre anbragte sprudlende Kilde skal ikke, som Nogle have paastaaet, forestille *Hippokrene,* men maa efter Kildeskrifter antages at gjengive *Geyser* paa *Island,* til hvilket Land Stamfaderen en Gang drog paa Vikingetog i Kongens Følge. Derefter foer han med sin Fostbroder *Max Nordau,* en Balladesanger fra Germanien, til Paris og hjemsøgte denne By i lang Tid. Herfra skriver sig den i Feltet nedenfor fremstillede Gliedermann, som er klædt efter sidste Mode *de* Paris, jfr. Stamfaderens Omkvæd: »Gud bevares, hvor al Ting er stort i Paris!« I denne Verdensby gjorde han Bekjendtskab med *Molières* Søn *Amphitryon,* i hvem han fandt saa stort Behag, at han førte ham her til Landet og vilde naturalisere ham her. Da *Amphitryon* imidlertid var bleven skrækkelig lemlæstet paa sine Fødder (se de i øverste Felt til højre anbragte Fødder, de saakaldte Versefødder, der ere af et jamberligt Udseende), vilde de Indflydelsesrige i Landet ikke anerkjende ham som ægte, hvorover der rejste sig en svær Fejde. Til Belønning for de mod Huset *Molière* udviste Tjenester ophævede Frankrig Stamfaderen i Adelsstanden og udnævnte ham, som det ses af Sablen og Sporerne i sidste Felt, til *Officier de l'academie.*

Heymannsklänge.

Om en højst fatal Geschichte
Sørgelig jeg Harpen slaar:
Lykken kunde Heymann svigte!
Skjønt han gjør, hvad han formaar,
Er det sørgeligt, men sandt,
Ei han blev «Repræsentant».

Han, som har vor Gane vædet
Med sit Bajerskøl saa tidt
Og vor Industribank reddet
Ædelmodig fra Fallit,
Skal fra Stadens vise Mænd
Haabløs stænges ud igjen.

Her i Byen finder ej man
Mange Mænd, om hvem kan si'es,
At de har forstaaet som Heymann
Paa slig Post at sætte Pris
Og for Resten ogsaa paa
Stemmerne, som lod sig faa.

Værtshusholderen fortryllet
Var af hans Elskværdighed;
Om hvor David kjøbte Øllet
Skulde Byen faa Besked,
Udsendt blev diverse Raad:
Stem paa vor Kommerseraad!

Men i Regningen en Streg han
Til sin Sorg ved Valget fandt,
Skjønt der raabtes: Hi! Ha! Heymann!
Snart i Ølbas, snart Diskant,
Han paa Gammel-Torv dog maa,
Moses lig paa Nebo, staa.

Han med Grund sig kan beklage
Over Skæbnens Tugtens-Ris;
Ingen Ting han faar at smage,
Naar en Bidstrups-Middag gi'es,
Men maa nøjes med — o Ve! —
En Kop geografisk The.

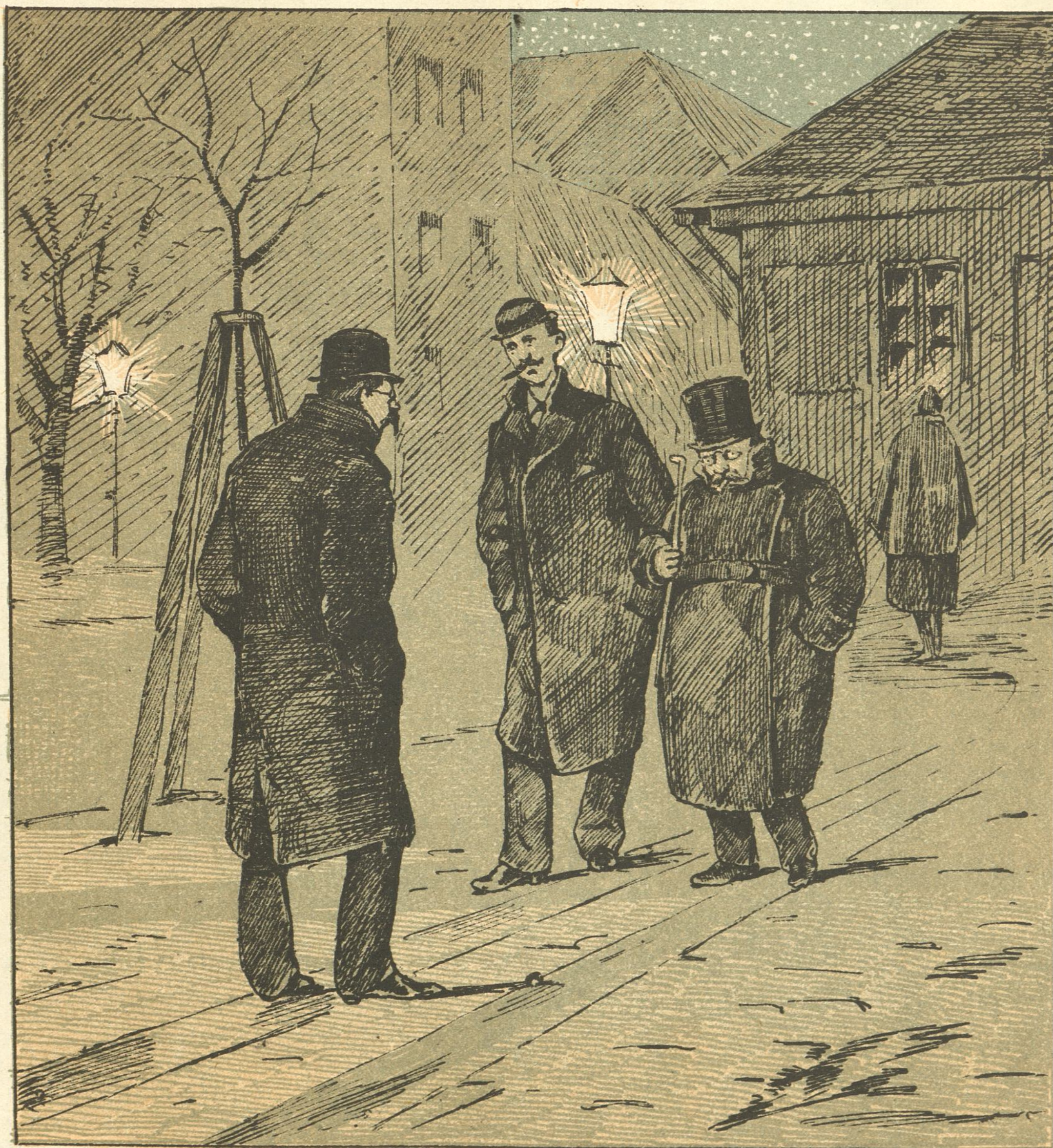
Drøm og Daad.

— Men Jøsse! A trour, te do taar Dej en Taar allerede, Wolle!
— Ja Mowr! A drømt, te A fek Klipfisk te Nadder, aa saa bløv A saa tøsti we ed.

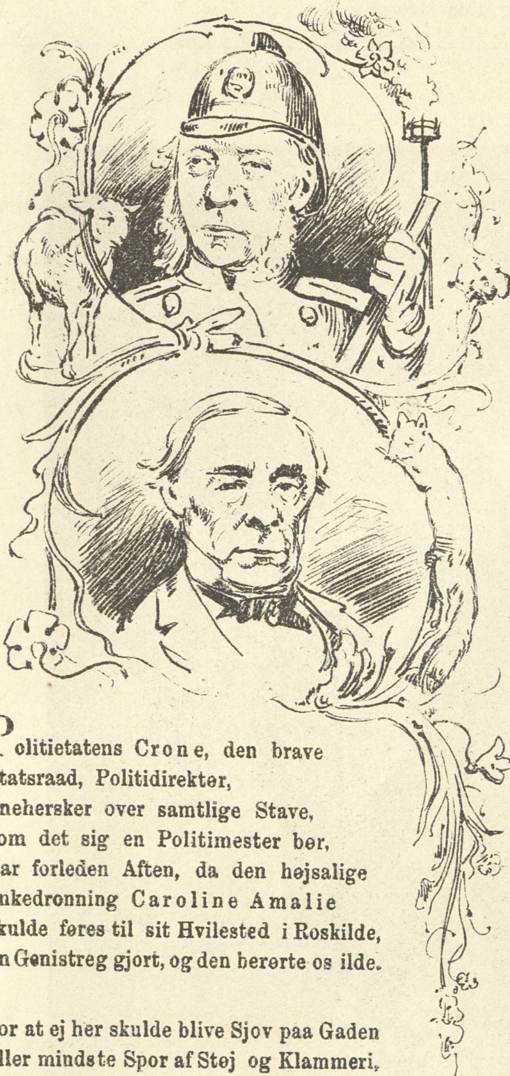
Paa Vesterbro.

[Natten mellem den 29de og 30te Marts.]

— Hvor ha' I vaaren henne?
— Vi ha' væt ude aa se paa Enkedronningen, men Jonas, det Fæ, han gik hjem!
— Ha' I da set Naaet?
— Næ, vi har inte!

Kjøbenhavns Gjenvordigheder.

Politietatens Crone, den brave
Etatsraad, Politidirektør,
Enehersker over samtlige Stave,
Som det sig en Politimester bør,
Har forleden Aften, da den højsalige
Enkedronning Caroline Amalie
Skulde føres til sit Hvilested i Roskilde,
En Genistreg gjort, og den berørte os ilde.

For at ej her skulde blive Sjov paa Gaden
Eller mindste Spor af Støj og Klammeri,
Blev det høje Lig ført uden om Staden
Og ledsaget pænt af Byens Politi.
Han en Skuffelse har voldt mange Stakler,
Som i Byen Toget ventede med Fakler,
Og ved denne crone-logiske Begavelse
Kom man til at mindes «Eriksens» Begravelse.

Ja, det maa nu hermed have sit Forblivende,
Skjønt det var en Haan, man Hovedstaden bød,
Som paa levende ej virket har oplivende
Og vel heller ej paa den, som er død.
Maaske har han om Byen her formodet,
At den af Sorg var hel[sing]ør i Ho'det,
Og han vilde da med Tabet den forsone
Paa den Vis, — men det var dog plat af Crone.

Dog om Døde og Begravelser man taler
Ikkun, til man af Vejen dem har faa't;
Thi de levende gjør altid ny Skandaler,
Saa man glemmer døde Folk, der har gjort godt.
Med Borgmester Fengers Herredømme véd vi,
At Tilfredsheden varer aldrig evig.
Misfornøjelsen slaar sjælden ud polemisk,
Men den truer med at blive epidemisk.

Skjønt han sine beskyttende Hænder
Over sin Økonomiforvalter holdt,
En Forvalter, som ej hørte til hans Venner,
Gi'er han lige strax Afsked kort og koldt.
Hvorfor Bærentzen skal slig en Medfart lide,
Det maa Gud og Hr. Borgmesteren vide;
Men mon ikke vor Kommune svarlig trænger
Til at amputeres for en hoven Fenger?

Ved Kaffen.

Fru *Sørensen*: Tak, søde Fru Schrøder, kun en lille Kop endnu og uden Fløde, for jeg skal sige Dem vi drikker alle sammen hjemme sort Kaffe paa Grund af Landesorgen og kjøber Kager hos Flor og spiser sorte Pølser til Middag og sorte Ræddiker til Aften, for der skal være Konsekvens i det, som Kaufmann siger, og derfor synes jeg ogsaa nok der skulde gjøres lidt mere fra det Offentlige, som for Exempel bære hænge Krepflor paa Statuerne, men det siger Frits Grønbæk vilde forvirre baade de historiske og de geografiske Begreber, naar Peter Tordenskjold blev Sortepeter og Hesten blev Sorte-Hest, og det kan han jo have Ret i, men jeg synes nok der er bleven gjort for lidt og Sørensens Begfakler fik jo ikke en Gang Lov til at brænde, saa nu gjemmer vi dem til næste Gang og vi gaar jo heller ikke i Theatret undtagen Frits Grønbæk og han gaar kun i «Ligkisten», saa De ser, vi følger med i det Hele taget søde Fru Schrøder, og Gud hvor jeg gjerne vilde med en Gang i Roskilde Domkirke og høre Biskop Mortensen, men det er vi jo nu ikke fine nok til, saa vi maa nøjes med at læse det i Avisen bagefter, og hvad det maa være anstrængende for H. P. Holst saadan at skulle digte den ene Kantate værre end den anden lige i et Kjøre væk, og der kan man da se, at saadan et Hofembede er ikke nogen ren Sinekyrie, som Folk tidt tror og det er jo ellers forfærdeligt som det gaar til rundt om i Verden,

og Politiet har saamæn nok at bestille alle Vegne, som nu for Exempel ser jeg, at de har arresteret ham den gamle Most, ikke Fotografen, men ham, De véd, i Stor Staahei for Ingenting, som Olaf Paulsen dog selv sagde om, at han var en rar gammel Mand, og naar saadan en rar gammel Mand som gamle Most, der dog selv var i Politiet kan gaa hen og blive arresteret, saa kan man jo nok forstaa, at Crone er nødt til at være meget forsigtig og det er saamæn ikke let at holde Folk i Ørerne, som jeg selv saa forleden, jeg var henne hos Juliane, og hun er jo nødt til at gaa over lille Eva Dora Nora Thora Leonarda hele Dagen, og saa tumler Barnepigen med lille Ambrosius, og saa kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, at den Skarns Pige har fundet paa at more Drengen med at trække Petersens Vækkerur op hele Dagen igjennem og lade det blive ved at vække, og det kan jo nok være Ambrosius bliver en opvakt Dreng paa den Maade, men altfor megen Vækkelse er jo heller ikke godt, som man ser paa Grundtvigianerne, og nu de har Kirkeklokkerne en hel Time om Dagen at more Barnet med, synes jeg ikke, det behøves, og da jeg fortalte Sørensen det, sagde han, at der var mange andre, der kunde trænge til en Vækker en Gang imellem, som nu for Exempel med Ringsporvejen fra Østerbro til Jernbanen som er falden i Søvn et eller andet Sted og slet ikke vil kukke, hvor den er. Og lige saadan den elektriske Belysning, som man før altid hørte saa meget om, og nu maa jeg gaa, søde Fru Schrøder, for jeg skal hen og have kunstige Blomster paa min Hat i Stedet for Fjeren, der har tynget som Bly paa min Samvittighed, siden jeg har hørt Kammerraad Lembcke siger, det er Dyrplageri mod Fuglene, og saa skal jeg op og høre, om der allerede er ansat en Fenger som Forvalter ved Blegdamshospitalet for ellers vilde Sørensen muligvis søge den Plads saa nu Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Borgerrepræsentantvalgene.

Efter temmelig sikkert Forlydende vil der af Kommerceraad Heyman blive nedlagt Protest mod Udfaldet af de sidst afholdte Borgerrepræsentantvalg paa Grund af de Bestikkelser, som skulle have fundet Sted.

Af Zahles utrykte Sange.

Vølven spaar.

Nu synger Zahle igjen en Vise,
Skjøndt øm om Hjertet, dog evig glad;
Thi Sangens Toner ham bringer Lise,
Nu han og Venstre skal skilles ad;
Syng Zahlalalalalala, Zahlalalalalala,
Zahlalalalalala, Zahlalala!

Den grønne Ungdom er tidt i Fare;
— O, lyt til Sang fra den gamle Skjald!
For hver en „Fører“ tag Jer i Vare,
At ej For-Fører han blive skal.
Syng Zahlalalalalala o s. v.

Som trofast Knappe og Vaaben-Fælle
Gik liden Zahle i Chrestens Flok,
Besang ved Harpen hans Degne-Vælde
Og frygted' slet ikke Ragnarok.
Syng Zahlalalalalala. o. s. v.

Hvad Fimbul-Winther brand-taaged spaade,
Hvad Holstein-Loke glat-tunget sang,
Ej Skjaldens Ører som Varsel naade,
Thi Brage-Toner fra Læben klang;
Syng Zahlalalalalala. o. s. v.

Men Ragnarokr det blev. Fra Thronen
As-Chresten tumled paa Salens Gulv,
Utgarde-Boysen greb efter Kronen
Og Tauber hyled som Fenris-Ulv.
Syng Zahlalalalalala. o. s. v.

Da vraged Chresten sin Skjald og Sanger
Og tog i Stedet sin Eeduard;
Ved Hjertet varmer han Hørups Slanger,
Til Midgaardsorme de voxe snart.
Syng Zahlalalalvlala. o. s. v.

Snart styrter Valhal, da griner Højre:
Bundtmagerloftet bli'er Dværges Hjem,
Berg gaar ad undas — se derom nøjere
Min Folke-Tidende, Nummer 5!
Syng Zahlalalalalala. o. s. v.

Saa siger Vølven, saa synger Zahle
Fra Vendelboernes magre Kald,
Han profetere i mangen Tale
Vil Chresten Bogø's og Hørups Fald.
Syng Zahlalalalalala o. s. v.

Men styrter alle syv Venstre-Himle
I Niflheims Luer og Nåstrands Kryb,
Da stiger atter et nyskabt Gimle
Af Folke-Grunden i Hjerte-Dyb.
Syng Zahlalalalalala o. s. v.

Der finder Zahle den gyldne Terning,
Som bringer Lykken i Venstres Skjød,
Som Gimles Guder skal han og Tscherning
Oprette al Ting, hvad Berg forbrød.
Syng Zahlalalalalala o. s. v.

Sejrstoget.

G. SALOMAN *invenit.* PUNCH *delineavit.*

Som HAMAN segned' for MARDOCHAI,
Faldt HEYMANN for HÜTTEMEYER,
Men Haman-Heymann svige vi ej
Trods «Ringens» Mardochaier.

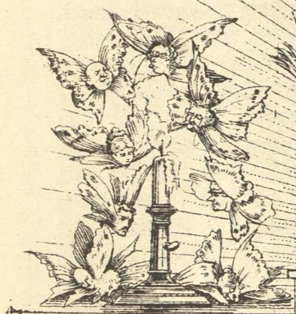
Thi Heymann gi'er alle Smaafolk paa Borg,
— Trøstesløs Høkeren vanker —
Heymanns Fald er en Landesorg,
Hans Øltræ var Haabets Anker.

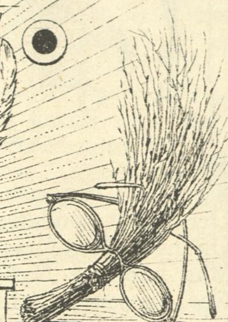

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand No. 50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 14. April. Nr 15.

Konfirmeret

— Nu bliver det da Alvor med Dig og Henrik! Naar deklarerer I det?
— Tror Du virkelig jeg vil have saadan en Dreng?
— Men Du har jo dog altid elsket ham, og i Fjor blev han jo konfirmeret.
— Men nu er jeg konfirmeret!

Mellem Arabere og Kabylere.

Fra den historisk berømte Plet,
Der ligger sønden for Lands Lov og Ret,
Og hvor Karthago har ligget,
Man hører en Nyhed, som varsler kun slet
For Freden i Øjeblikket!

Det stammer fra nogle Stammer, som der
Har længe voldt de Franske Besvær
Ved deres Bismarckiader,
Og nu har da Frankrig sig givet i Færd
Med at bortgjenne den Slags Skader.

De Herrer Tunesere ere saa fri
At give sig af med lidt Røveri,
Helst indenfor andres Grænser;
For denne «sitttliche» Industri
Med det gode man Verden ej renser.

Slig Spøg vil Frankrig ej mer forstaa
Og trækker nu Handsker og Kjole paa
For at gjøre Visit hos Beyen
Og under sin Visitatsrejse slaa
Ham en ordenlig «En paa Kejen».

Kort sagt, det vil gi'e paa Planeten ham en,
Saa det skal spørges fra Norden for Spreen
Til et godt Stykke Syd for Sahara,
At Frankrig er ikke af Stok og Sten
Og la'er sig ej mer gjøre Nar a'.

— Men nu vil Italien, hvis Ordenssans
Nok aldrig har straalet i rigtig Glans
Og næppe en ren Diamant er,
Gjøre Vrøvl, fordi Frankrig til Søs og til Lands
Tør sla'e «andre Folkses» Briganter.

Og Tyskland, som Hjærte har i sit Bryst,
Der altid banker til Hjælp og Trøst
For Folkene og Potentaterne,
Kan ej heller fornægte Blodets Røst,
Som lyder fra «Røverstaterne».

Man ser, der er Spænding nok der omkring,
Og BISMARCK har ikke for ingen Ting
Sig lagt efter denne Branche.
— Naar blot han nu ikke faar sprængt sin Ring
Ved det «*Krach*», man kalder *Revanche!*

Den gamle Kommerceraads sidste Drøm.

(Frit efter *H. C. Andersen.*)

Der levede i Kjøbenhavn en gammel Kommerceraad. Det var en rigtig Kommerceraad, kan Du tro. Ikke en af den Slags gamle Kommerceraader, som der slet ingen Kommers er ved. Nej, den gamle Heymann, han forstod sig paa Kommercen baade i den ene og den anden Retning. Derfor holdt alle Mennesker saa meget af den gamle Heymann og vilde gjerne være hans Broder, men det var ikke saa nemt at blive Broder til Heymann. Enten maatte man være af meget fin Familie, Konge eller Prins eller i det mindste forhenværende Kultusminister, eller man maatte kunne staa paa ét Ben og digte Bryllups-, Barsel- og Begravelseskantater uden saa meget som at trække Vejret, eller ogsaa maatte man være i Slægt med den gamle adelige Familie Göye, hvis Sidelinie, Ridderne af Pape-Göyen, skyder det ene vilde Skud efter det andet ude paa Vesterbro. Og det kan jo ikke Alle og Enhver være. — Mangen en varm Middag havde Richard Kaufmann danset rundt om sin Broder, den gamle Kommerceraad, levet, svævet og følt sig lykkelig, og naar da den lille Skabning i et Overmaal af Lyksalighed klinkede med den gamle Kommerceraad, saa sagde Heymann altid:

«Lille Richard! Kun en eneste Orden har Du faaet i hele dit Liv. Lille Stakkel! Hvor det er sørgeligt!»

«Sørgeligt!» svarede da altid Kaufmann, «hvad mener De dermed? Al Ting er jo saa mageløst og saa dejligt, og jeg er saa evig glad!»

«Men kun én Orden og det er det Hele!»

«Ja, hvor mange har egenlig Kommerceraaden?»

«Jeg har Raad til at faa saa mange, jeg vil,» sagde Heymann, «og de kommer, de kommer, de regner, de snér, de hagler ned paa mig, for jeg er saa rig og saa usigelig godgjørende. Jeg er en Mand paa mange, mange Tønder.»

«Øl eller Sølv?» spurgte Richard.

«Begge Dele,» svarede Heymann.

«Ja, saa skulde De hellere give Sølv end Øl,» sagde Richard og dansede og sprang og glædede sig over sin franske Orden og sin Pappegøje, glædede sig over den gode Mad og det gode Selskab, glædede sig over sine egne Vers og deres Fødder, over Kammerherre Fallesen, Molière og William Bloch, glædede sig over sig selv og sit Publikum og over sit Spejlbillede ovre i Boghandlerens Vindue. Og Glæden over det Hele var saa stærk, at Richard følte sig, som havde han en Rus. Glædesdrukken gik han i Seng, og saa var den Svir forbi, for han sov glædelig.

«Stakkels lille Richard!» sagde Heymann, «kun én eneste Orden og saa Vilhelm Møller til Kompagnon! Tak!»

Og hver varm Middag gjentog sig samme Scene, samme Tale, Svar og glædelige Hensoven, og Richard Kaufmann var altid lige glad.

Men Heymann var ikke glad. Kronens Byrde er tung at bære, men Kronerne kunne ogsaa tynge. Og de tyngede paa Kommerceraaden. Hvor gjerne vilde ikke ellers hans daadkraftige Sjæl have bredt sine Svanevinger ud til Flugt op imod Nord mod Polens Isfjelde, hvor Isdronningen sidder som en Jomfru og venter paa den dristige Bejler. Og naar han kommer, stiger hun ned af sin Throne og rækker ham sin snehvide Haand, og saa er de Mand og Kone. Og det kalder man et nordpolsk Giftermaal.

Men Vingerne vilde ikke bære den gamle Kommerceraad. Enten de nu var blevne vaade af for meget Hofthevand, eller Ballasten var for tung, vist er det, at til Nordpolen kom Heymann ikke. Han spurgte Hofgeograf Erslev til Raads.

«De skulde kaste lidt Ballast ud. Et Par Pengeposer med tusinde Kroner i hver,» sagde Hofgeografen.

Og Kommerceraaden skjænkede to tusinde Kroner til Nordpolsexpeditioner, men selv kom han dog ikke højere op, hverken mod Nordpolen eller i Rangforordningen. Naadens Sol var dækket af Skyer.

Saa var det en hundekold Aprilsnat. Vintergjækkene stod og saa ganske blaafrosne ud. De smaa Stjerner oppe paa Himlen græd af Kulde, man kunde ordenlig se, de havde Taarer i Øjnene, saadan blinkede de. Alle Vegne hang der Istapper. Selv Pompen havde faaet en paa Tuden, men det, sagde den, kom af, at den var ansat ved Postvæsenet, og det gik for Lud og koldt Vand i denne Vinter.

Men den gamle Kommerceraad mærkede slet ikke Kulden. Han laa hjemme i sin Seng og drømte saa dejlig — oh, saa dejlig!

Han syntes, at han var bleven til en stor Luftballon, som hævede sig mere og mere op fra Jorden. Hvert Øjeblik var det, som om han kunde flyve helt op i Skyerne.

«Oh, hvor det er mageløst!» sagde den gamle Kommerceraad, «men jeg vilde saa gjerne have alle Geograferne med.»

«Vi er med! Vi er med!» sang og klang det.

«Men *Dassavisen* og min Ven Caen og Hofmøbelfabrikant Larsen og *Morgengnavet* og alle Høkerne og Værtshusholderne, som jeg har været saa usigelig godgjørende imod, er de ogsaa med?»

«Vi er med! Vi er med!» sang og klang det endnu højere oppe; det syntes, som om de var fløjne foran, og det har *Dassavisen* let ved, den flyver med Vildandeposten ligesom salig Münchhausen, og derfor er den forud for sin Tid.

«Ja, saa letter vi Anker,» sagde Heymann og kastede en stor Pose med 12000 Kroner ud af Baglommen. Oh, hvor det lettede! Han syntes, han fløj lige op mod Skyerne og Skyerne aabnede sig og Naadens Sol skinnede og de smaa Stjerner kom hoppende og satte sig paa hans Bryst, og han fløj højere og højere, lige ind paa Raadhusets store Sal mellem Borgerrepræsentanterne, og Borgmesterne bukkede og Formanden nikkede saa venlig til den gamle Kommerceraad.

«Det er nu det Allerbedste,» sagde Heymann. «Nu faar jeg Anseelse, det giver Glans og alle Kjære har jeg med! Store og Smaa! Alle med!»

«Alle!»

«Nej, jeg er ikke med længere,» sagde *Punch*, men Heymann lod, som han ikke hørte det.

Det var Kommerceraadens Drøm, og medens han drømte, gik der en Latterstorm hen over hele Kjøbenhavn. Den rystede den gamle Kommerceraads Valgudsigter, saa de vaklede, ligesom den stakkels Industribank. Og netop da Heymann drømte, han kastede de 12000 — tolvtusinde — Kroner ud, faldt han ved Valget, faldt som det gamle Egetræ i Skoven.

Næste Morgen, da Værtshusholderne tog Skodderne fra Vinduerne, saa de blege og mismodige paa hverandre.

«Det gamle Øltræ er faldet. Heymann er drattet. Hvo kan erstatte ham? Ingen!»

Saadan Ligtale, kort men velment, fik Kommerceraaden.

Da han vaagnede, kunde han slet ikke begribe det Hele. «Hvorfor fløj jeg ikke ind i Borgerrepræsentationen?» spurgte han.

«De skulde have kastet endnu mere Ballast ud,» sagde Hofgeografen.

Sang for Ligbrændere.

Kadaverlyrisk Forsøg
af en Brandstok.

Hvorfor skal man gaa i Kisten
Og puttes i Jorden ned,
Naar Dokterne si'er, det er vist en
Ringe Behagelighed.

Nej heller, naar dog det skal være
Og ej man kan slippe fri,
Gaa op i en ren Atmosfære,
I et rigtig pænt Brænderi!

Det er et Slags Brandassurance,
For, bli'er man i Skjærsilden sendt,
Saa har man jo dog et Slags Chance
Ved det, at man en Gang er brændt.

Man bliver enten til Aske
Eller smelter som Tælle og Vox,
Skjøndt for Resten, muligvis ka'ske
Man bliver bare til Kokes.

Og saa kan trods «Isens Lænke»
Man afhjælpe Kullenes Savn.
— Som Brix bør vi Allemand tænke
Paa Efterslægtens Gavn. —

Og Magistraten vor Aske
Kan rundt paa Fortovet strø,
Saa gamle Folk de kan traske
Rolig i Frostvejr og Tø.

Selv Præsten faar i sit Tempel
Til Talen en god Ide,
Som et lysende Tegn og Exempel
Man kan jo den Afdøde se.

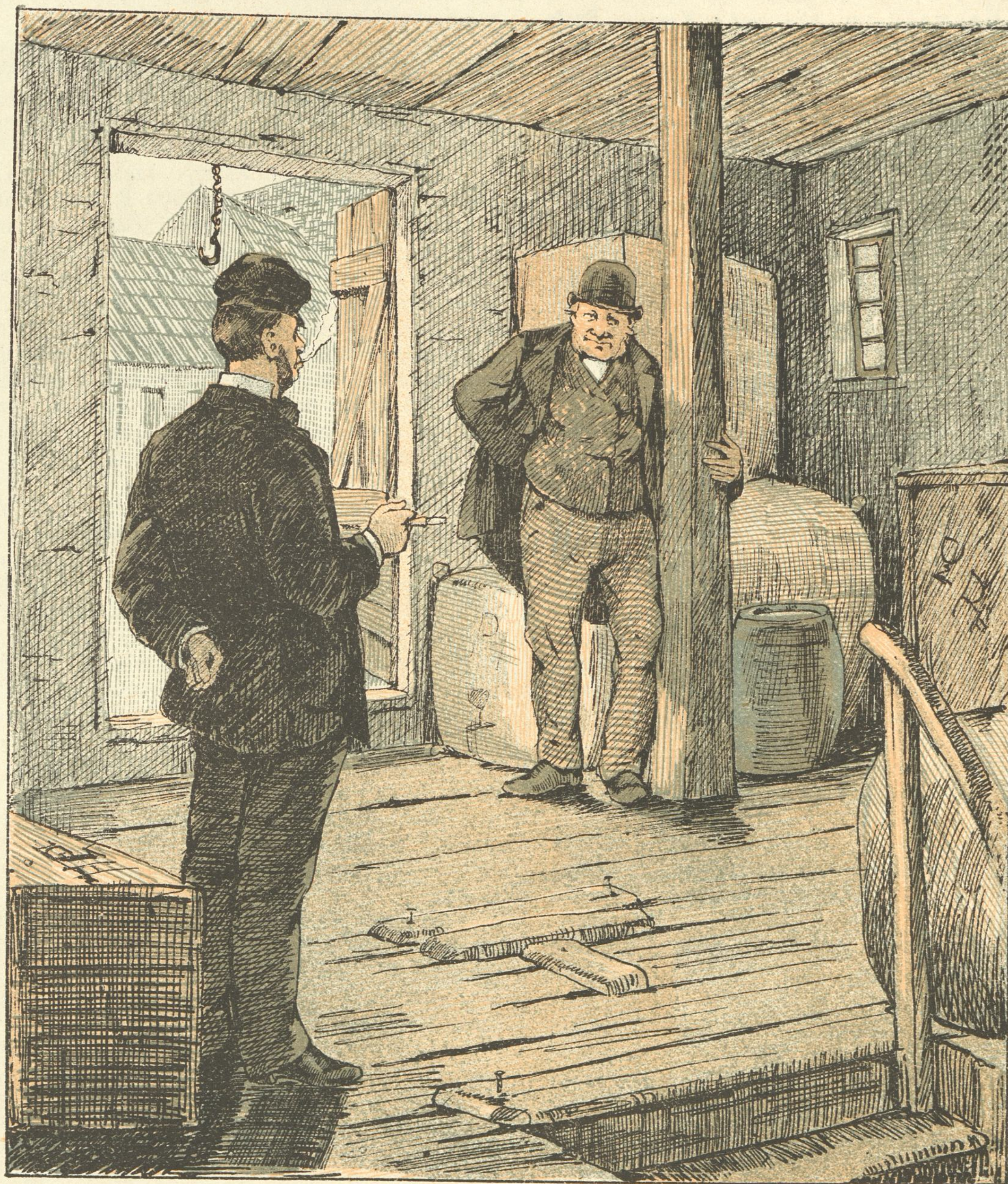
Men alle Brandfolk og Kjendere
De sværger og gi'er Attest,
At de ægte Brøndumske Brændere
De blusser nu aller bedst.

Og dem, der drikker saa længe
I Forvejen bare Vand,
Se de kan slets ikke fænge
Og har ondt ved at komme i Brand.

Men hvis det skal gaa lidt villig,
Omtrent som Gas eller Sprit,
Man præparerer sig billig
Ved den Brøndumske Akvavit.

Si'er Skæbnen: «Nu brænder Tampen!
Saa tømmer jeg Bægeret til Slut,
For naar man har Blus paa Lampen,
Saa ender det Hele med Fut.

Overslag.

— Ja, Hr. Grosserer! Der blier nu inte andet for, end a' je' maa synke Gollet aa brække Trappen op!

Forskjønnelsesindfald.

— Hør Du, Stoffer! Di sku sgu' ta aa sitte han onge Jakobsen op der henne ve den annen Sie a Broen.

— Ja, hva'for Pedder?

— Jo for saa fek man dov en «Bajer» i den ene Ende aa en «Hvidt» i den annen.

Kniven paa Struben.

Nede ved Elbens og Alsterens Bred
Hersked' den dejligste Redelighed,
Hamborg sin Handlefrihed nød
Lige saa trygt som i Abrahams Skød.
Længe man samlede Millioner
Saa vel af Gylden som Reichsmarck og Kroner.
— Ak, men længe før man det tror,
Ender hver Fryd paa den syndige Jord.

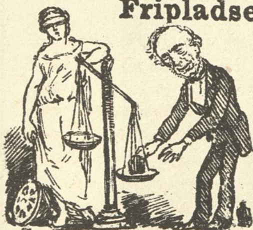
Bismarck, som altid har sit Spil,
Hvor Milliarderne strømmer til,
Trænger til Penge, og dem kan han faa,
Naar han sin Klo kan i Hamborg slaa;
Og ingen Hamborger er ham Borgen
For, at hans Told giver Mønt i Morgen,
Derfor han heller i Ro og Mag
Redder, hvad reddes kan i Dag.

Bismarck, som i *der Greises* Land
Er en umaadelig mægtig Mand,
Vil sætte Tolden paa Hamborgs Sprit,
Saa den kan ikke klareres frit.
Toldgrænsen vil nu for Alvor han flytte,
Og det kan ikke det mindste nytte,
Hamborg si'er: «Hvis din Toldlov jeg faar,
Strax jeg til Toldbodrotterne gaar.»

Bismarck, som er ubønhørlig, har sagt:
«Gi'er I ej efter, saa bruger jeg Magt!
Jeg skal jer Kræmmere, store og smaa,
Vise, hvor Hamborgerskabet skal staa!
Snart skal min Hær I faa tilbragt toldfrit,
Saa kan I rejse Pokker i Vold frit,
Dersom I vægrer jer ved at gi'e slip
Paa jeres frie Handelsprincip!»

Sagens Moral, jo den er klar:
Nemlig, at Bismarck ingen har,
Hamborg har ogsaa temmelig lidt,
Hvoraf den før har havt stor Profit.
Nu gaar det hele i Bismarcks Gryde;
— Det er dog bedre at røve end snyde,
Den Industrigren i alt Fald er slet
Ikke saa gal, hvor Magt er Ret.

Fripladser, Legater m. m.

Efter de derom indgivne Ansøgninger har *Punch* paa Legatudvalgets Indstilling skjænket nedennævnte Personer følgende Legater eller Fripladser i de anførte velgjørende Selskaber eller Stiftelser:

General Kauffmann — en Mandfolkeseng i *„Trøstens Bolig.“*

Folketingsmand Bajer — en Søsterseng i *„Jomfruerne Petersens Jomfruekloster.“*

Indenrigsminister Skeel — en Legatportion fra *„Det jyske Hedeselskab.“*

Etatsraad Tietgen — en do. fra *„Foreningen til Søfartens Fremme.“*

Folketingsmand Berg — en do. fra *„Kjøbenhavns Forsvars-Forening.“*

do. Tauber — 2 Portioner fra *„Kjøbenhavns Bespisningsforening.“*

do. B. Christensen — en Friplads i *„Alderstrøst“* i Forbindelse med en Legatportion fra *„Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1881.“*

Politidirektør Crone — en Friplads i *„Enkedronningens Asyl.“*

Herman Bang — en do. i *„Kellers Abnormskole.“*

Borgmester Fenger — en Lejlighed for en større Familie i *Kommunens Arbejderboliger.*

Dassavisen — 3 Fripladser i *„Plejeselskabet til den mosaiske Ungdoms Anbringelse til Kunster og Haandværker.“*

Ledigblevne Pladser.

I Kontinuation af ovenstaaende bekjendtgjøres herved, at nedenanførte Pladser ere blevne ledige og kunne søges af dertil kvalificerede:

I den af d'Hrr. Ibsen, Hostrup & Co. nys oprettede Stiftelse, kaldet *„Dukkehjem for bortløbne Hustruer“*, blive nogle hele og halve Pladser til at skifte paa ledige ved denne Saisons Slutning. Svagelige Abonnentinder have fortrinlig Adgang.

Da Folketingsmand Schelde ikke har modtaget den ham tilbudt Friplads i *„Total Afholdsforeningen“*, kunne Ansøgninger om denne Plads indgives til *Punch.*

Om den ved Kommerceraad Heymanns ulykkelige Fald ledigblevne Plads (ikke Friplads) i *„Værtshusholder-Stiftelsen“* kunne ligeledes Begjæringer, ledsagede af det fornødne Antal Attester, indgives til Samme.

Ansøgninger om den ved Kaptain og Folketingsmand Bærentzens pludselige Afgang ledigblevne Seng paa *Blegdamshospitalet,* som belægges af Borgemester Fenger, indgives til Kjøbenhavns Økonomiforvalter.

Kors!

u slog Dig til Ridder paa andre, min Ven,
Nu gjør de Dig til Ridder igjen!

Om en Reform af Talordene
støttende sig til
den ved Krone-Systemet indførte Tideling.

Den ved Kronesystemet i saa høj Grad nødvendiggjorte Reform i Talbenævnelserne, saaledes som den til Dato har udviklet sig og er fastslaaet i flere Blade, bl. A. med stor Dygtighed og Konsekvens i Nationaltidende, er hidtil bleven staaende ved følgende Forandringer: 20 er blevet til toti), 30 til treti, o. s. fr. firti, femti, sexti, syvti, otti, niti, og for ret at indprente Nationen disse Benævnelser anvender man i nogle Blade ikke mere Taltegnene, men skriver dem helst med Bogstaver. En toogtyveaarig (22-aarig) Yngling hedder nuomstunder en totitoaarig Yngling; Krigen i otte og fyrre hedder Krigen i firti otte; man gaar i sit toti tredie, treti andet Aar o. s. v.*

Dette er nu altsammen meget skjønt, skandinavisk, patriotisk, men det forekommer os, at man ikke burde indskrænke sig til disse faa Forandringer, der kun omfatte enkelte Tal, navnlig Tierne. Thi vel har man jo Fornøjelsen af Reformen hyppigere end ved hvert tiende Tal, idet Tierne altid maa tages paa Slæbetov, naar man skal udtrykke Tal, der ligge imellem to paafølgende hele Tiere, f Ex. ved at tælle fra toti til treti kommer man jo til at nævne det yndige Ord „toti" hele ti Gange. Men Forandringen er dog endnu kun partiel. Hvorfor ikke slaa Allarm over hele Linien og lade Decimalsystemet afløse de gammeldags kjedelige Tal med strængeste Konsekvens? Hvorfor skulle vi sige H u n d r e d e? Titalsystemet er jo slet ikke udtrykt i dette Ord, der gaar op i en saa graa Oldtid, at man ikke uden at tage sin Tilflugt til Svend Grundtvig eller Worsaae formaar at eftervise dets Oprindelse. Hvorfor ikke sige T i t i? Ja, selve Ordet t i har egenlig en utilladelig urgammel Klang; naar man forandrede det til e n t i, blev Slægtskabet med toti, treti o. s. v. umiskjendeligt. Tallene fra en til ni synes ligeledes at være modne til Afløsning af andre, der passe bedre ind i Titalsystemet; da det er vanskeligt at finde paa helt nye Ord, kommer man imidlertid til at vælge en anden Methode end den fuldstændige Omdannelse, og det forekommer os da, at, naar man i Stedet for N u l sagde N u l t i — hvorved dette Tal (eller rettere Ikke-Tal) jo ogsaa vilde komme med i Titalsbroderskabet —, kunde man hænge denne Kappe om alle Tallene fra 1 til 9, ligesom man nu bruger toti, treti o. s. v. til Tallene fra 21 til 29, 31 til 39 o. s. v.

Saafremt dette Forslag maatte finde et æret Publikums Bifald, vilde altsaa Tallene fremtidig blive at benævne som følger:

I. G r u n d t a l l e n e.

0 Nulti	o. s. v. indtil	o. s. v.
1 Nultién	100, der blev til	1000 Enti-
2 Nultito	Entienti	nultientienti
3 Nultitre	101 Entientinultién	2000 Nulti-
4 Nultifire	102 Entientinultito	toentinul-
o. s. v. til	o. s. v.	tientienti
10, der blev til	110 Entientientinulti	o. s. v.
Entinulti,	111 Entientientinultién	10000 Enti-
11 Entinultien	o. s. v.	nultientinul-
12 Entinultito	190 Entientinitinulti	tientienti
o. s. v. til	199 Entientinitinultini	10 0000 Enti-
20 Totinulti	200 Nultitoentienti	entientinul-
21 Totinultién	300 Nultitreentienti	tientienti

En Million = Entientientientinultientienti o. s. v.

1,735,282, læs: Entientientientinultientienti nultisyv entientitretinulti fementinultientienti nultitoentientiottinultito.

II. O r d e n s t a l l e n e.

dannes simpelthen af Grundtallene ved at tilføie Endelsen »te«, f. Ex.

den 1ste, læs: den Nultiente	den 36te, læs: den Tretinultisexte
den 2den — Nultitote	den 48de — Firtinultiottete
den 3die — Nultitrete	den 247de — Nultitoentienti-firtinultisyvte.
den 4de — Nultifirte	

Den ældre med »te« sideordnede Endelse »ende« for Ordenstallene ophæves, og man bliver tillige fri for saadanne Latterligheder som f ø r s t e, a n d e n, t r e d i e, f j e r d e, s j e t t e. Hvad skal man med mer end én Maade at danne disse Tal paa?

Vi tillade os ærbødigst at henstille dette Forslag til en kommende æret Stockholmerkongres og tvivle ikke paa, at det vil blive modtaget med megen Paaskjønnelse af N a t i o n a l t i d e n d e, de kjøbenhavnske Skoler (særlig Pigeskolerne) og hele det sprogreformelskende danske Folk. Ærbødigst

O l a f T h o r g r i m H a n s e n,
Timelærer i Dansk i
Frøken Reformatrice Jensens Pigeskole.

**) Udtales: Toddy.*

Det hemmelighedsfulde Møde.
(Ballade.)

De slette Gasblus rædsomt lyste
Trindt om Hr. E h l e r s' Hvilested;
Paa Gammeltorv hver Vandrer gyste
Og iled hjem med snelle Fjed.
Fælt tuded' gjennem Natten Uglen,
Som Raadhustaget laante Skjul;
Det tænkte, stolt af Visdomsfuglen:
»Det smager altid lidt af Fugl!«

Da vandred' lønlig gjennem Føret
En Klynge hid med sagte Fjed,
Med Kappekraven op om Øret
Og Hatten dybt i Panden ned.
Snart hele Klyngen sad derinde
I Raadhussalens skumle Bo,
Som om de vented' her at finde
Den allerbedste Nattero.

Det var de vise Fædres Skare,
Der en Adresse vedtog, som
Dem kunde bringe Død og Fare,
Hvis den til Verdens Kundskab kom.
I Løn til Ruslands Kejserinde
Vor K a y s e r en Adresse skrev,
Hvor Stadens Følelser for hende
Og hendes Sag afmalet blev.

De fæle Nihilisters Rænker
Er vidt forgrenet paa vor Jord
Og større, end man mulig tænker,
Naar de gaar ud paa Kejsermord.
I Faareklæder om de rejser
Og stifted' muligt her Komplot.
„Wo Nihilist, da hat der K a y s e r
Sein Recht verloren," véd de godt.

— Men da de vise Fædre Værket
Fik fuldbragt, drog de hver til sit;
Og heldigvis de ikke mærked'
Selv mindste Spor af Dynamit.
Igjennem Nattens Farer skumle
Enhver fik reddet sin Person,
— Kun hørtes her Karosser rumle,
Som bragte d e m ren Ovation.

Trille Paaske-Æg.

Her er der da Paaske-Fornøjelse nok:
Det er vor faste Æggestok.

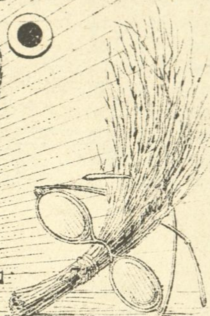
udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand No. 50**, Stuen.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 21. April. Nr. 16.

Præventive Forholdsregler.

— Men, hvad er det dog, du skriver, lille Inger?

— Jeg sidder og skriver alle de uvartige Ord, jeg véd, for at jeg ikke skal glemme, hvad det er, jeg ikke maa sige.

Paa Halvvejen.

Man siger her for et gammelt Ord,
At al Ting paa denne syndige Jord
Enten faar eller har en Ende;
Dog maa man naturligvis underforstaa,
At Pølser fra Regelen undtages maa,
For de plejer at have tvende.

Men i vort velsignede Fødeland
Man andre Sager bemærke kan,
Hvor Regelen bli'er uanvendelig;
I Rigsdagen har man Beviser nok paa,
At Pølsesnak slet ingen Ende kan faa,
Og den er for saa vidt uendelig.

— Den stakkels Finanslov! Naar vil monstro
Vort Venstre den unde lidt mere Ro,
Og for sin Tortur forskaane den?
Da Tinget den sidste fik i sin Magt
Og paa sin Prokrustesseng fik den strakt,
Var det netop i Slagtemaaneden.

Nu har de — det véd da den sødeste Gud, —
Baade halet Loven og Tiden ud,
Saa de begge sige vaanded' ved Kviden.
— Til Pølsemad laved' de Loven i Stand
Og tænkte: Det kommer dog her ikke an
Paa en Pølse i Slagtetiden!

Der sad de et Halvaar paa Rigsdagens Slot
Og hakked' til Kjødfarce Loven smaat,
Ja hængte saa uforsagt i
Med Kjødet at pille fra Benene der,
At Tingets Optræden ofte var nær
Ved at blive helt farceagtig.

Dog endeligFolketinget har
Den ene Ende af Pølsen gjort klar
Til Finansaarets Pølsegilde;
En Pølsepind lod det vor Embedsstand faa
Som den nu skal koge sin Suppe paa,
Og det er unægtelig ilde.

Vi haabe dog vil, det i Enden sig gi'er,
Saa ingen Ministerpølse den bli'er
For BERG eller saadanne Svende;
Thi nu er det Landstinget, som skal ta'e fat;
Og saa skal vi se, at der nok bliver sat
En Rosin i dets Pølseende.

Ceremoniel,

som ifølge Hs. Durchl. Talmajestætens allerh. Befaling skal iagttages ved Hs. kgl. Kommerseraad, Højsalig Borgerrepræsentant Heymanns Ligbrænding paa Raad- og Domhuset, Askeonsdag 1881.

Den Højsalige Forhenværende hensættes indtil Brændingsdagen paa en dertil indrettet Estrade i en med bedste Sort sort Klæde betrukken Brændekjælder i et af den Højsalige Forhenværendes mange Palaier for Smaafamilier.

Rundtom Estraden opstilles Taburetter med forskjellige Dekorationer af Kors og Stjerner, de kostbareste everst. Ved Hoved- og Fodenden staa fire Kandelabre, som bære Flor om venstre Armstage (almindeligt Crêpe-Flor til 2 Kroner 50 Øre pr. Alen), og ved Midten to Konsoller, som bære Speilflor (til 3 Kr. 35 Øre pr. Alen).

Ledsaget af Adjudant ved *»Dassavisen«*, Friherre Ameri-Caen, hvem det allernaadigst er overdraget at fungere ved denne Lejlighed som Chef for den Højsalige Forhenværendes Hjælpetropper, samt af den Højsalige Forhenværendes Ordensbroder, »Professor« Rslev, føres den Højsalige fra Ligkisten i Overensstemmelse med det gamle Testamente i Stilhed over Boulevarden til Raad- og Domhuset, hvor den Højsalige Forhenværende bliver staaende udenfor Indgangen.

Om Formiddagen, medens fra Kl. 12-1 alle Byens Klokkere ere i Bevægelse, forsamles Følget i Raad- og Domhuset, saa at den sørgelige Akt kan begynde paa Tælling Et.

To smaa Sorte fra Trinitatis Kirkeplads udføre Tjeneste som Sørgemarskaller;

Sex Justitsraader af Vaabenbrødrene og sex Kommerseraader af Forsvarsbrødrene bære den Højsalige Forhenværende;

Sex Medlemmer af Værtshusholderkorporationen udføre Tjeneste som Baldalkinesere;

Fire Bryggerknægte bære hver en Fjerding af Sørgeklædet.

Til at følge den Højsalige Forhenværende tilsiges de i Hovedstaden tilstedeværende Medlemmer af det kongelig geografiske Theselskab af de to første Aargange.

Endvidere indbydes Kjøbenhavns Overpræsident, Direktørerne for Industribanken, Formanden for Borgerrepræsentationen og Ludvig Aagaard tilligemed de virkelige og andre Stiftsdamer fra Heymanns Stiftelse til at overvære de sørgelige Følger.

Sørgemarskallerne fordele Stemmerne i Koret saaledes, at de, som skulle gaa först, komme før dem, der gaa bag efter dem foran, og saaledes, at paa Tilbagevejen de Første skulle blive de Sidste.

Naar alt er ordnet paa det Allernøjeste og Tiden er paa det Allerhøjeste, meldes det allerunderdanigst til Hs. Allerhelvedes Durchl. *Punch*, hvorefter Allerhøjstsamme med sine Allerkjæreste allerbehageligst sætte sig i Be-

vægelse og allerhøjstegenbenigt begiver sig til Brændekammeret.

Saasnart Hs. Durchl. nærmer sig Sorgens Gjenstand, begyndes der paa Sørgespillet, der vedvarer til Akten er forbi, og Processionen sætter sig derpaa i Bevægelse i følgende Orden:

Den Højsalige Forhenværendes Kommissionærer, Betjente og Bekjendte med Friherre Ameri-Caen i Spidsen;

De to Sørgemarskaller med floromvundne Valgurner;

«Professor» Rslev, som ligeledes bærer sit Kors med Om-Sorg;

Hs. Durchl. Punch, der i Dagens Anledning møder med Sørgerand;

Den højsalige Kommerseraad, baaren af de sex Jusitsraader og de sex Kommersebrødre;

De med den Højsalige Forhenværende nærmest aandelig Beslægtede med Sadelmagermester Rothmann i Spidsen;

Afsendinge fra Kjøbenhavns Kommune, der gaa parvis, begyndende med Borgermester Ehlers og Gasværksbestyrer Howitz og endende med Borgermester Fenger og Kapt. og Folketingsmand Bærentzen.

Afsendinge fra Kjøbenhavns Presse, ligeledes parvis, begyndende med Redaktørerne Ploug og Hørup og endende med Redaktørerne Carstensen og Secher.

Saasnart Processionen er ankommen til Kapelvejen, holdes Talen af Biskop Mortensen over Texten: «Mange ere de Kaldede, men Faa de Valgte.»

De, som ikke kunne komme ind i Kapellet, tage Plads udenfor i den Orden, hvori de ikke kunne faa Plads.

Paaklædningen er sørgelig Gala med Snip.

Snip, Snap, Snude!

Hermed er er Sorgen ude.

Punch's Overhofmarskalkelat, den 21 April 1881.

Foreløbig Bekjendtgjørelse.

Atterankommen hertil Staden er det nu næsten verdensberømte, hidtil uovertrufne amerikanske Jongleurselskab, der i sin medhavende Ballon «Gyngen» om føje Tid agter med erhvervet højere Tilladelse at gjenoptage sine med saa godt Udbytte paabegyndte, halvaarlige Forestillinger i den højere Lotterihumbug efter nedenstaaende

PROGRAM.

I. Afdeling.

Nr. 1. Introduktion af Selskabets administrerende, souperende, hazarderende, spekulerende og posevrøvlævende Direktører.

Nr. 2. Kunsten at udfinde 200 ikke ledige Kollektørerposter. Solo, udføres uden Accompagnement af Selskabets Troubadour.

Nr. 3. Interessant Fremstilling af Maaden, hvorpaa Selskabets 75,000 Lodsedler kunne udgives 2 Gange, ved den administrerende Direktør, Hr. General Badutsky.

II. Afdeling.

Nr. 4. Affodring af Selskabets (circa 1000?) Kollektører, forestaaes af den souperende Direktør. Under dette Nr. anmodes Publikum om ikke at møde med tomme Maver, da Selskabet og dets Gjæster selv spise alting op.

Nr. 5. Lotteriplanen publiceres. Højtidelig og spændende Situation, hvorunder Publikum erfarer, hvorledes man i allerheldigste, men ikke hver Dag indtrædende Tilfælde for lumpne 16 Kroner kan vinde Værdier paa 41,000 Kroner og maaske derover. Foredrages af samtlige Direktører.

Obs. Til Sikring mod Efterlignelser af denne højst værdifulde Opfindelse har Selskabet allerede forinden dets Ankomst hertil ladet Opfindelsen indregistrere under Varemærket: Humbug / V. H.

III. Afdeling.

Nr. 6. Spillet begynder. 75,000 Deltagere storme over Scenen med Tungen ud af Halsen, medens andre 75,000 staa udenfor uden at kunne komme ind.

Dette Nr. udmærker sig specielt ved det Liv, der fra Selskabets samtlige Medhjælpere udfoldes for at faa Folk til at gaa i Gyngen, saavelsom ved den Masse af Udsigter til et Utal af Tillægsgevinster, der uophørlig udslynges fra Højre til Venstre.

Intermezzo

hvorunder Selskabet giver dets Funktionairer og Kollektører en Frokost ligefor Næsen af det forbavsede Publikum, der afspises med tomme Løfter paa den udhængte Lokkemad.

Nr. 7. Spillet fortsættes. Skuffede og misfornøjede Spillere forlade Skuepladsen. De mere udholdende fortsætte. Stor Spænding, hvorunder alt muligt og umuligt Hokuspokus udkastes for at lette Ballonen og holde Spillet gaaende til Enden. Selskabets administrerende General haaber her at skulle overgaa sig selv som uovertruffen Jongleur.

Nr. 8. Spillet ender. Stort Spektakelstykke. 21,000 Spillere optræde med Fordringer paa de tilsagte 41,000 Kroner, men henvises til næste Nr.

Nr. 9. Forevisning af Selskabets verdensberømte magiske Spejl, hvori de 21,000 Spillere se Selskabet forsvinde bag Kuliserne med en fyldt Kasse og sig selv med lange Næser.

Knaldfinale.

Generalsold med Champagne, hvorunder det godtroende Publikum fortrækker med tomme Lommer og Maver, medens en begejstret Festdeltager til Selskabets Pris udbreder sig over Themaet: *Mundus vult dicipi, ergo...*

Til denne Forestilling, som vi skulle bestræbe os for at gjøre saa pikant og lærerig som mulig, tillade vi os at indbyde det højtærede, ikke forud beregnende Publikum, idet vi paa Forhaand tilsige dem, der ikke fuldt ud maatte føle sig tilfredsstillede med vore Præstationer, at vi til næste Halvaar skulle love dem endnu mere end denne Gang.

ærbedigst Direktionen.

I entomologisk Forening meddelte ved Mødet igaar Gehejmeraad I. N. Madvig en Beretning om et i den senere Tid ved Oretorp i Skaane optrædende, meget skadeligt Insekt, en hidtil ukjendt Oldenburg, og omtalte forskjellige Foranstaltninger for at forhindre dets Udbredelse her i Landet og hvad vi i denne Henseende kunde gjøre til vort Forsvar. Den omtalte Oldenburg, der vistnok er kommen herop fra Tyskland, har en skarp Braad, hvorigjennem den udspyr sin giftige Galde; denne er dog kun farlig for ganske unge Mennesker, den saarede vel ogsaa Ældre, men hos disse fortog Følgerne sig let; men alligevel maatte den regnes blandt en af Landets farligste Fjender. Larven, der bærer Navnet v. Hallfr, er et lille lyssky Dyr, som udmærker sig ved sin hurtige Flugt og aldeles mangler Hovede og Hjerte. Redaktør Ploug vilde i Modsætning til Fordragsholderen henregne den omtalte Oldenburg til Bløddyrene og modsagde, at den Art skadeligt Kryb var noget Nyt herhjemme, idet han henviste til den gamle bekjendte Børnesang:

«Oldenburg! Fly fly!
Vi beder ej om godt Vejr!»

En Gisning.

(Paa Prøvestenen.)

— Hvad er det for et Fartøj, der ligger derude, 304?
— Det er Havnevæsenets Kutter, Hr. Lieutenant!
— Saa? Jeg synes den ligger saa højt paa Vandet i Dag.
— Vel, Hr. Lieutenant, men det er jo ogsaa Lavvande i Dag.

Paa Charlottenborg.

Skjøndt ingen kan nægte, den Kunst er stor
Med Farver at fremstille Himmel og Jord,
Saa bliver her oppe dog større maaske
Den Kunst: at faa noget af Kunsten at se.

En ny Folkeven.

(Sjofelistisk Kroningshymne.)

Nu je ansla' vil en Tone,
Aa den ska' natyrligvis
Til vor Ven, Etasrod Crone,
Stemme i med Lov og Pris,
Han, Storborgerne til Trods,
Vaaren har human mod vos.

La' der bare komme no'ne
Mer og gjøre med ham Kiks!
For en Folkeven er Crone,
Li'esaa god saagar som Brix.
Han ved Landesorgen saa
Gjennem Fingre med de smaa.

Den Gang, da Prins Færdnands Kone
Skulde kjøres væk herfra,
Inte det generte Crone,
At vi peb og skreg Hurra;
Nej, den Aften fik vi Lov
Til at holde vældigt Sjov.

Fra Amalienborg til «Drone-
huset» hørte man vort Vræl.
Ingen Ting sa'e hertil Crone,
For hans Hensigt var riæl:
Han vilde Dødens fæle Skrin
Muntre ved et billigt Grin.

Han har rigt'nok sanket gloen'e
Kul paa Ho'derne af dem,
Som saa tidt har sagt, at Crone
Er mod Fattigfolk for slem,
Naar han Folkses Bærme gi'er
Lov til saadan Sjælesvir.

Derfor la'er vi vos forsone
Desformedelst, at vi maa
Inte, naar det stikker Crone,
Ud paa Nørrefælled gaa;
For han lod os allenfals
Midt paa Gaden frit gi'e Hals.

Og af den Grund vil jeg *ohne
Weiter* bare sige: Mærk
Jer, da vi fik vores Crone
Sat paa Processionens Værk,
Lærte han den hele Stad,
Sorg og Glæde ganger paa Rad.

I Dobbeltkikkert.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg

anmeldt af

Holger Brakvand,

forhenværende Malersvend, nuværende Blæksprutte.

Det er nu i det Hele taget allieveller mejet grinagtig at gaa paa Udstilling om Foraaret. Den er jo rigtignok noget varm deroppe i den gamle Kasse. Men det er jo osse kuns saadan et Slags Mistbænk til at drive Professorer og Riddere og andre Agorker frem i. Gud bevares! for den Slags Gevæxter er den jo god nok, men for den virkelige rigtige erke-rav-realistiske Ungdom er der rigtignok ikke mejet at hole. De skal ud paa Livet skal de, ud paa Keglebaner og Beværtinger og i Barberstuer og den Slags Steder, hvor de ka lære at føre en saftig Pensel og sla Kulører paa Lærredet, saa det klasker etter. Det laer Parykkerne nok være med. Men man ska være human allieveller, og fordi man er Professor og Ridder og hedder Bloch, behøver man jo begrivelivis ikke at være en Paryk-Bloch, saa der ka jo osse være lidt Talang paa den anden Side. Men hvad det kommer an paa, det er barestens at rende af Læren saa gesvindt som muligt, for skal man først gjøre Svendeprøve og Mesterstykke, saa bliver man slets ikke Andet end en Handtværker, mulivis mejet flink, Gud bevares! og Professor og Medlem af Akkedemiet osse, naar man er gammel nok, men Kunstner blier man ikke! Saa ska man først ha gaaet paa Livet og vaaren ovenover Skyerne og have baaren sin Filthat som man selv vilde og være bleen Kammerat med alle de onge Sjenier og lagt ud paany adskillige Gange. Og dette herre er Indledning, som ikke har videre at sige Andet end til a imponere Pøbelen med.

Carl Bloch.

Nr. 28, Genrebillede fra Kristian Firtal. Den

Kunstudstillingen paa Charlottenborg

anmeldt af

Mads Thorbjørn Grundtvig-Madsen

Højskoleelev.

Kjære Høj-Skole-Lærer Skvalderup!

Hermed sender jeg Dem min Dom og Mening over Udstillingen. Og jeg maa sande, at Deres Under-Visning og de smaa levende Ord, som De har ladet løbe gjennem Øre-Sund lige lukt ned i Hjærte-Grund, de har da rigtig nok spiret og yngle dernede, saa at jeg, som aldrig før har set anden Farve-Kunst end som Alter-Tavlen hjemme i vor Føde-By, jeg maa nu vidne om mig selv, at jeg har ligesom gnikket Søvnen af Øjnene, siden jeg kom paa Højskolen, for nu ser jeg lige til Bunds i Sagen, og det veed da ethvert Kristen-Menneske, som har læst Kyhns mage-løse lille Bog, at det er Hjærte-Lavet og Danskheden i Sindet, det kommer an paa, og hvis Holger-Danske eller gamle Grundtvig stod op af deres Grave og gav sig til at male, saa blev det nok det Aller-Dejligste, og saa kunde alle de Andre godt pakke Farve-Laden sammen, fordi saadan som de To kunde smøre paa, det kunde da ingen Anden, ja ikke en Gang Kyhn selv. Det kommer altsaa bare an paa Danskhed og Folkelighed og Hjærtelighed, men ikke paa vælske Fagter og franske Abe-Katte-Streger, og naar man ser paa Farverne med de Øjne, saa hopper Hjertelil tidt i Livet paa En, naar man vandrer deroppe mellem Kunstens Billed-Værker. Og dette er Indledningen, nu kommer Anmeldelsen. Og deri følger jeg Bog-Stav-Rækken i den lille trykte Bog med det latinske eller græske Navn, som jeg nok synes er en Skam for danske Mænd at skulle læse.

Carl Bloch.

Nr. 28. Genrebillede fra Chr. IVes. Tid: Det minder mig saa levende om Elver-Høj, som Højskole-Læreren holdt

er mejet humoristisk. Der har Bloch ladt sin Vaskerpige fra Sæveballen ifjor flytte lige ind i gamle Kaases Himmelseng, og Madammen, der var Vaagekone med Havresuppen, staar henne i Døren og taer sig et ordenlig Grin a det Hele, og Pigen henne i Sengen sidder og fløjter, saa hun er rimeligvis en Datter af Fløjte-Carl og Marie Grubbe og hedder Marie Carlsen.

Carl Carlsen.

Nr. 50, I Krostuen Søndag Formiddag. Det er et Stykke med Slag i. Der kan man da se, hvordan en honnet Arbeder skal sla'e Tiden ihjel om Søndagen i Stedet for at gaa hen og tude Psalmer i en Kirke. Han skal meiet hellere gaa paa Bevertingen og faa sig en Bajer og en Sjavs og læse sit Morgenblad eller sin Dassavis, og begge de Blade holder de. Dassavisen er jo rigtignok allerede gaaet under Bordet, men derfor kan den jo nok være lige god til sit Brug.

Nr. 51, En vanskelig Passage — Petersens?

Dalsgaard.

Nr. 66, Spærret. Der kan man nu se, sikken en Forskjel der er paa Dalsgaard og Fru Jerichau, at var det nu Fru Jerichau, der havde malet den unge Dame, der glider paa Glidebane ned ad en sandet Vej, saa havde hun ladt hende gaa i Vandet og blive Havfrue paa den modsatte Væg i Mutter Evas Kostyme, men Dalsgaard laer det stakkels Pigebarn blive staaende, fordi han tør naturligvis ikke lade hende løfte Kjolen saa meget op, at man kan se, om hun har Huller paa Blaastrømperne.

Nr. 67, Jo han har Brev. Nemlig paa at sætte Publikum i Forbavselse. Det har aldrig nogensinde i sine livfødte Dage set saadan en Bondepige. Hun er rigtignok ren. Det kan nok være, hun har vadsket sig. Hun ser ud, som hun havde ligget i Blød i 4 Dage og paa Bleg i otte Uger og endda holdt baade Paaske- Pintse- og almindelig Lørdagsrengjøring paa samme Tid. Hun kan godt tage imod Brev baade fra en Skorstensfejer og en Natmand. For den Rene er alting rent. (Fortsættes).

Foredrag over i Vinter, fordi her sidder en Elver-Pige i sin National-Dragt i en gammel Ridder-Seng og fløjter sin Morgen-Sang som en lille Hede-Lærke og jeg kan tænke mig, det er Holger-Danskes Morgen-Hilsen eller gamle Grundtvigs: „Sol er oppe, Skovens Toppe", hun fløjter.

Carl Carlsen.

Nr. 50. I Krostuen Søndag Eftermiddag. Det kan man jo nok se, hvordan det er fat i det Sogn, at de har naturligvis en Skrift-Theolog til Præst, som ikke forstaar sig hverken paa Vækkelse eller Dragelse eller Løftelse, saa de arme Mennesker maa søge Ge-læde, hvor der er Ge-læde til Huse, og selv om der er Drik og Kort-Spil og løs Tale, er der dog Hjerte-Gammen og dejlige Smørre-Brøder, og den gamle Kone henne i Vind-Øjet ser ud som et Hjærte-Menneske. Og alle Figurerne ere gode, thi de ere ge-lade.

Dalsgaard.

Nr. 66. Spærret. Der kan man da se, hvor yndigt det er, naar Kunstner og Digter gaar Haand i Haand, at der har Dalsgaard malet Pastor Hostrups mage-løse Danne-Kvinde Eva, lige som hun er rendt fra sin Mand, men som maa vende om igjen, fordi Vandet forneden er som et Vink fra oven, at naar hun vender om, saa bliver det en Omvendelse og en gribende femte Akt med varme Hjærte-Ord og Taarer i, og var Ibsens Nora løbet ud i Tøvejr i Stedet for midt i Jule-Sneen, saa havde hun muligvis ogsaa fundet en Pyt, der kunde have givet hende Stoppe-Signal, inden Tæppet gik ned.

Nr. 67. Jo han har Brev. Det er rigtignok dejligt og gjør godt helt ned i Ens lille Hjærte-Grube at se saadan et velsignet Stykke, der er lige som taget ud af Ingemanns Romaner. For det kan man da nok mærke, at hvad der staar i det Brev, er ikke Vrævl og Skvalder men ægte Sang-Guld og strøet af en dansk Unger-Svend med Lærke-Toner i Sindet og Syn for den grundtvigske Livsretning. Eja! (Fortsættes.)

En pudsig Industri.

Hør nu Kinders! mens De staar her i Klynger
Og beundrer denne nyeste Trafik,
Saa tillader De vel sagtens, at jeg synger
Et Par Vers om denne udenlandske Skik.
Det fortjener jo at roses, for det første,
At man tvinger til Nytte mangen Børste,
For det andet bør sgu Renlighed man prise,
Og se derfor har jeg lavet denne Vise.

Tænk hvor dejligt, naar ad Morgenen det lakker,
Og en Stakkel, der har faaet sig et Stænk,
Kan faa pudset op de sølede Gagakker
Og som Gentlemand gaa hjemad —, ja og tænk:
Han i Tilgift — der er ingen Ting til Hinder —
Faar med Støvlebørsten glattet sin Cylinder,
Og om ogsaa Solen skinner ned paa Stenene,
Ser man ikke mindste Spor af Tang om Benene!

Alle Drengesko er blanke nu som Ruderne,
Undertiden man høre kan i Kor:
»La vos faa for en Øre til paa Snuderne!»
Denne Properhed er næstendels for stor.
Ja, jeg saa selv forleden Søndag Maar'en
En betøflet Fyr derude fra »Gaarden»,
Hvor de ellesens nok ej er kultiverte,
Han fik begge sine Poter pænt polerte.

Om nu Damerne vil komme paa de Tanker,
Naar paa Gaderne de tripper om i Smuds,
At faa pudset de nette Pusselanker
Ved et Hjørne, véd jeg ikke paa en Studs.
Det var ej en Benefice just for Droscherne,
Og man spared saa dejlig paa Galoscherne,
Ingen Dame lod sig skræmme mer af Støv og Sne,
Hvor behageligt og rart — især for Løverne!

Blot nu Sukkeret ej gaar for rask i Været,
For man siger, at de bruger det paa Kraft
Til at sætte den rette Glans paa Læ'ret
Og forvandle hvert et gammelt Støvleskaft
Til et Spejl, som man magelig kan sætte
Paa Servanten ved sit Morgentoilette;
Er det Sandhed, Gudbevares! hvor jeg priser det!
Men jeg tror nu før, at Drengene selv spiser det.

Store nordiske Bedrifter.

TIETGEN *invenit.* PUNCH *delineavit.*

Vi maatte længe taale «Evropæernes» Spot
Paa Grund af vor «forældede kinesiske Kultur»;
Men intet er saa galt, det for noget jo er godt,
Thi den har nu brudt Hul i den kinesiske Mur,

Og den vil være Anbefaling for «det store nordiske»:
Naar snart Etatsr. TIETGEN over Muren kan stige,
Han bliver ej modtaget som almindelige jordiske,
Men som et himmelsk Væsen i det himmelske Rige.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet
(Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa
alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa
Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjøbenhavn.

1881. Torsdagen den 28. April. Nr. 17.

Beroligende.

— Du skal ikke være saa forskrækket, du lille Vovvov; jeg skal ikke gjøre dig nogen Fortræd!

Konflikt?

I lang Tid var der Fred og ingen Fare
For Enigheden mellem begge Ting.
Hver Differens vort Landsting saas at klare
Paa den Vis, at det gjorde pænt omkring.
«Den klogeste gi'er efter!» sa'e det bare,
Mens paa hvert Forslag Venstre satte Sving.
— Een Tone ikkun disharmonisk skurrede:
Det E m b e d s s t a n d e n s Tarme var, som knurrede.

Dog ingen Overenskomst, nok saa mindelig,
Kan garantere os paa denne Jord,
At Fred og Venskab vare vil evindelig;
Dertil er Verdens Kamplyst altfor stor.
Nu gi'er det Fjendskab, som bestod oprindelig
Blandt begge Ting, sig Luft igjen i Ord,
Som, hvis vort Landsting da paany ej svigter,
Paa Halsen vil os skaffe ny Konflikter.

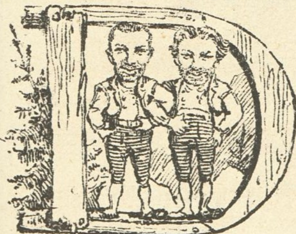
Des værre! det er grumme, grumme kjedeligt,
Hvad Højre i sin Stridslyst finder paa.
Nu kunde man det havt saa rart og fredeligt,
Naar, som det kunde bedst, man alt lod gaa,
Behandled' «*Alma mater*» promt og redeligt,
Saa det sin Kapital kan opspist faa,
Lod alt af Venstres Naade vegetere,
Og lod det Rak af Embedsmænd krepere.

Men det var ej af Skæbnen saa beskjært,
At denne Samling fik saa blidt et Endeligt;
Vort Landsting sig bereder umiskjendeligt
Til Kamp for, hvad det helligt er og kjært.
Det vil vel sagtens falde noget svært
At faa et Vaaben, brugbart og anvendeligt
Ved en Partikamp, der har havt Anfægtelser
Af Provisorier og Skattenægtelser.

Men hvilket Vaaben end man griber til
For at bekæmpe BERGS og Venstreskarens
Forsøg at sætte Landets Vel paa Spil,
Saa haabe vi, det bliver ikke H a r e n s.
Udsætter Højre Kampens Stund og Farens,
For Spot og Skam det udsat blive vil.
Til Lykke da med den begyndte Ændring!
Men husk: paa Slingren følger tidt en Kæntring!

De tre Mestre.

(Frit efter «De tre Mostre», norsk Folkeeventyr).

Der var en Gang to Gutter, som vare Brødre, fordi de havde samme Fader og samme Moder. Tvillinger vare de ikke, de To, men den ene var alligevel mange Aar ældre end den anden, som var lige saa mange Aar yngre. Den Ældste vilde frem, han, og da der ingen Plads var hjemme for ham, drog han sydpaa, der levede han højt og skjældte dem hjemme, som ingen Professorplads vilde give ham, og Folket der borte trode paa ham og kaldte ham for en Martyr.

Nu kom den Tid, han den Yngste vilde løbe Hornene af sig, og drog han derfor frem til Langeland og spurgte, om der var Plads til ham. «Jo, der var en Plads ledig,» blev der svaret, og saa sendte de ham til Kungsgaarden. Men Kungsgaarden hed *Morgengnavet*, og derover herskede Venstre. Og Venstre syntes saa godt om ham Gutten, at han fik Lov blive der.

Men hans Medarbejdere bleve ganske misundelige paa ham, og saa fandt de paa at sige til Venstre, at Gutten havde gjort Ed paa, at han i 24 Timer kunde skrive slig ubehagelig og personlig Feuilleton, at alle Venstres Modstandere vilde blive angst og bange. — «Ja, har Du sagt det, skal Du gjøre det,» sagde Venstre. Gutten, Stakkar, torde ikke sige, han ikke kunde, men bad blot om et Appartement for sig selv; det fik han og derop blev baaret Papir og Blæk. Her sad han nu og græd og kunde ikke finde paa Lægemidler. Han vidste slet ikke, hvorledes han skulde bære ad sig, han havde nok en Gang redigeret et Tidsskrift, men det var ogsaa død deraf.

Men som han saaledes sad, kom der en hæslig Gamling ind til ham. — «Hvad fejler dig, min Gut?» sagde han. — «Ak,» svarede Gutten, «det kan vel ikke nytte, jeg siger dig det; du kan ikke hjælpe mig ligevel!» — «Kan hænde,» sagde Gamlingen, «jeg torde vide Raad for

det alligevel jeg!» — Ja, jeg kan jo sagtens sige ham det, tænkte Gutten, og saa fortalte han da, at hans Medarbejdere havde sat ud, han havde gjort Ed paa, han kunde skrive slig Feuilleton. — «Ja, det er det samme, min Gut,» sagde han Gamlingen, «vil Du kalde mig Mester paa din Hædersdag, skal jeg skrive den Feuilletonen for Dig, saa kan Du gaa hjem og lægge Dig.» — Ja, det vilde Gutten gjerne gjøre, og gik hjem og lagde sig.

Om Morgenen stod der saa slig Feuilleton i *Morgengnavet,* og Venstre blev meget glad over dette vakkre Væv og holdt endnu mere af Gutten end før. Men her over bleve de Øvrige endnu misundeligere paa ham, og saa fandt de paa at sige til Venstre, at nu havde Gutten gjort Ed paa, at han i 24 Timer kunde skrive en ledende Artikel, saa det sved til alle Venstres Modstandere. Venstre sagde igjen, at havde han sagt det, skulde han ogsaa gjøre det. Saa fik Gutten et Appartement for sig selv ligesom forrige Gangen. Der sad han igjen og bar sig ilde, saa kom der igjen en hæslig Gamling ind og spurgte: «Hvad fejler Dig, min Gut?» Gutten fortalte ham det, og saa svarede Gamlingen: «Ja, det er det samme, vil Du kalde mig Mester paa din Hædersdag, skal jeg væve for Dig!»

Næste Morgen stod Artiklen i *Morgengnavet,* vævet saa net og saa tæt, som væves kunde der, og Venstre blev meget glad og holdt endnu mere af Gutten end før. Men saa bleve de Andre endda mere avindsyge paa ham, og tilsidst saa fortalte de Venstre, at nu havde Gutten gjort Ed paa, at han i 24 Timer kunde skrive slig politisk Oversigt, saa fordrejet og saa indviklet, at alle Venstres Modstandere ikke kunde finde ud deraf. Men det gik til ligesom sidste Gangen, at der kom en hæslig Gamling og spandt en Ende for Gutten, naar han vilde kalde ham Mester paa sin Hædersdag.

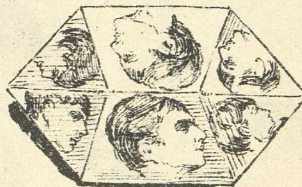
Men Venstre blev saa glad i Gutten, at han lovede ham Datteren sin, naar han altid vilde bo hos ham i *Morgengnavet.* Det syntes Gutten vel om, og saa blev han gift med Prinsessen til venstre Haand. Bedst som de sad ved Brudebordet, kom der en hæslig Gamling ind — skiden var han som en So og onde Øjne havde han!

Saa stod Gutten op og sagde: «Goddag, Mester!» — «Er det Mester for min Mand?» sagde Prinsessen. — Ja, han var da det. — «Ja, saa faar han vel slaa sig ned i *Morgengnavet* da,» sagde hun; men baade hun og de andre syntes, det var en fæl En at søbe Kaal med.

Men ret som det var, kom der igjen en hæslig Gamling ind — han saae saa gusten og saa giftig ud, han! «Goddag, Mester!» sagde Gutten, og saa fik Gamlingen Plads i *Morgengnavet.* Men aldrig før havde han sat sig fast, saa kom der igjen en hæslig Gamling ind — han havde saa beskidt en Kjæft, som Ingen af dem der borte havde set før! «Goddag, Mester!» sagde Gutten og saa blev Gamlingen veloptagen i *Morgengnavet.*

Da Prinsessen havde siddet lidt, kunde hun ikke bare sig, men spurgte: «Men hvorledes i al Verden kan da min Mand have saa fæle og hæslige Mestre?» — «Det skal jeg sige Dig,» sagde den ene. «Jeg hedder Larsen, og jeg har saa onde Øjne af at skrive, saa alle Venstres Modstandere blive angst og bange.» — «Og jeg,» sagde den anden. «Jeg hedder Hørup, og jeg ser saa gusten og saa giftig ud af at skrive, saa det svider til alle Venstres Modstandere.» — Saa sagde den tredie: «Og jeg hedder Berg, og jeg har saa beskidt en Kjæft af at skrive og snakke Sort, saa at alle Venstres Modstandere ikke kan finde ud deraf.» — «Ja saa,» sagde Prinsessen, «det var vel, jeg fik vide det, for kan Folk komme til at se saadanne ud deraf, saa skal Manden min aldrig i sine Dage skrive i *Morgenbladet.*» Og det gjorde han nok heller ikke, han.

Prismatiske Figurer.

Det er bekjendt nok, at ***Cæsar*** *ikke alene var Kriger, men ogsaa Taler og Skribent,* ***Michelangelo*** *var lige stor som Billedhugger, Maler og Arkitekt,* ***Molière*** *var baade Digter og Skuespiller osv. og Efterverdenen vil bestandig beundre disse og mange andre store Mænds Flersidighed.*

Og dog, hvad var ***Cæsars*** *og* ***Michelangelos*** *Mangesidighed mod vor berømte Landsmand* ***Herman Bangs****? Denne Yngling, hvis Værker allerede ere mangfoldige som Draaberne i hans Blækhus, er kun 23 Aar, og dog er han allerede i sin Slags uopnaaelig som Novellist, Feuilletonist, dramaturgisk Pennetegner, Kritiker, haabløse Slægters Forfatter, Komponist af tunge Melodier, Improvisator over vexlende Themaer!!!! Men han er meget mere endnu!*

Se Feuilletonen i **Nationaltidenden** *for i Søndags og staa som en Støtte, som Loths Hustru, stiv af Forbavselse og Undren over hans Alsidighed: Han er tillige Skuespiller! Oplæser!! Sceneinstruktør!!!*

Han skriver selv:

«Som ***Skuespiller*** *har jeg naturligvis ikke været lykkelig (nok?) til at se Proffessor* **Høedt***, som* ***Oplæser*** *har jeg hørt ham en eneste Gang, kun som* ***Sceneinstruktør*** *kan jeg af Erfaring ret vurdere ham.»*

Kun 23 Aar, og allerede Novellist, Feuilletonist, dramaturgisk Pennetegner, Kritiker, Forfatter af «Haabløse Slægter», Skuespiller, Oplæser, Sceneinstruktør!!! Hvad maa han ikke kunne drive det til en Gang i Tiden? —

Cæsar! Victus es!

Alt, synes det, evner det unge Menneske, kun Et kan han ikke, og det er: ***skrive dansk.***

Frederiksbergensere.

— Hva' fek du saa te forerendes a din gamle Onkel?
— Je fek Tro, Haav aa Kærlihej!
— Hva va de fe noet?
— Aa de æ saadden noet Dingledarium te aa hænge ve sin Urkeje.

Godt pudset.

— Han tog sgu ti Øre for at pudse mine Støvler, den Hvalp! Og Taksten er dog vist ellers kun en Femøre?

— Jamen, saa kan du tro, han har pudset dig for de andre fem!

Dydens Løn.

En Gang i Venstres Tid der var
En Mand, som hedte Balthazar,
Der i sin Ungdomstid desværre
Var ikke bleven Kammerherre,
Thi samme ædle Frihedsven
Til Efternavn hed Christensen,
Og for et Navn med «sen» til Endelse
Fandt Hoffet den Gang ej Anvendelse.

Derefter kom en Tid, da han
Som frihedssindet Dannemand
Saa og beundred' Dannekvinden
I «Hendes Naade Lensgrevinden».
Dog tømte han den bitre Kalk,
At han blev ikke Hofmarskalk,
Skjønt højt han som Ideens Banner
Holdt Slæbet af Louise Danner.

Dog ufortrøden hævded' han
Sin Plads som værdig Fremskridtsmand,
Og skjønt de Fremskridt, Venstre gjor'e
Ved ham, alt andet var end store,
Han vidste selv dog frem at gaa
Med Skridt, der ikke var for smaa;
Snart blev han I. A. Hansens Gjæsteven
Og en af Venstres allerbedste Mænd.

Og sine Skridt han ej fortrød,
Man en Revisorpost ham bød,
Hvor hans betroede Talenter
I mange Aar gav gode Renter.
Thi Venstre sørger, som bekjendt,
For hver, som trofast det har tjent!
Det til hans Løn ham anbefaler.
— Dog kun, hvis andre den betaler.

Men den Art Levebrødfrugt her
Des værre voxer ej paa Træer.
Nu kan af Tillidshverv som dette
Vort Venstre ikkun 2 besætte;
Og det er et uheldigt Tal,
Hvor hele 3 forsørges skal,
Og ingen af de to er vegne
Til Fordel for «den alderstegne».

Hvad gjør saa Venstre i sin Nød?
Et nyt og billigt Levebrød
I en Pension de til ham lave.
— Det blev en ny Slags «Folkegave».
Ja den, der vil for Venstre slaa,
Vil altid sin Belønning faa,
Naar bare Lønnen ej skal komme
Fra disse Godtfolks egen Lomme.

Evropæisk Trosbekjendelse.

Den af Grundtvigianere i Vendsyssel opfundne danske Trosbekjendelse: «Jeg tror paa Alfader, paa Kongen og paa den danske Folkeaand», har efter Forlydende berørt de med Grundtvigianerne forbundne «Evropæere» paa en saare pinlig Maade. Paa et i den Anledning af smaa Sorte afholdt Vennemøde foresloges der endog, at man som en Modsætning til den danske Trosbekjendelse skulde antage og bekjende sig til en evropæisk dito, saalydende: «Jeg tror paa Georg Brandes, paa «der Greise» og paa den germanske Folkeaand». Da det imidlertid fremhævedes, at denne Formel endnu ikke kunde vente Tilslutning fra Flertallet af Grundtvigianere, enedes man til Slutning som lægemidlertidig Foranstaltning om at vedtage følgende Trosartikel: «Der er kun én *Logos*, og Eedvard Brandes er dens Profet!» Den vil nu med det første blive forelagt Kongen af Bogø til Konfirmation.

Den 10. i Maaneden *Baman*, Aar 1249 efter *Jezdegerd*.

Selim, Musas Søn, Profetens Slave, Hilsen! Der er ingen Gud uden Allah! Hans Øje er aabent over Landene, han holder sin Haand udstrakt over Jordens Slægter, og Folkenes Fyrster hviler i hans Højre.

Shahen her i Landet er trofast bevogtet af en Skare drabelige Stridsmænd, de saakaldte Soldater. Allah Akbar! Disses Tal ere som Myrers, og de ere tapre som Løver og deres Rustninger og Vaaben straale som *Ormudz*'s Øje. For at ikke Fjenders Yataganer skulle kløve deres Hjærneskaller, putte disse Shahens Stridsmænd Hovedet lige til Skuldrene i en Syltekrukke, den saakaldte *Kepi*. Disse Krigere synde dog undertiden mod Profetens og Shahens Bud, og det hænder endog, at de ikke kaste sig i Støvet med Armene foldede over Brystet, naar deres Høvidsmænd have afført sig deres Rustninger og vandre hen under Allahs Sol iførte side Kaftaner; de blive da til Straf for saadan Ugudelighed lænkede til en gruelig Klods, som hedder *Bojsen*. De stridbareste af alle Shahens Janitscharer hedde Gardere. Disse

ere saa haardføre, at de om Vinteren som oftest vandre om med blottet Hoved og kun bære en liden tokantet Fez eller Hue paa det ene Øre, at samme ikke skal fryse. I Sommertiden bære de, for at vise deres Kæmpestyrke, en Bjørn paa Hovedet. Ved Profetens Skjæg, nogle af disse Gardere, de saakaldte Pibere, ere saa smaa, at en Snes Stykker af dem kunde faa Plads i min Faders Søns Turban, men desuagtet saa stærke, at ogsaa de med Lethed bære en mægtig Bjørn paa Hovedet. Andre af Shahens Stridsmænd hedde Husarer og bo i det Land *Jægersborg*. Deres Rustning er kunstfærdig sammensat af lutter Knapper, Snore og Kvaster. Deres Høvedsmænd ere Menneskeædere, spise Husarkjød og drikke Rekrutblod, men skulle til Straf derfor ogsaa med det første bo i et Glashus.

Bismillah! Naar det duftende Farsistans Shah eller nogen af hans Hus gaar bort over Broen, som er længere end en Mil, tyndere end et Haar og skarpere end en Yatagan, for at hvile i fuldbarmede Houriers Arme ved evigtrislende Kilder, saa véd Du, o Søn af den haarfagre Guzle, at vi Profetens Sønner i vor Sorg sønderrive vore Kaftaner, strø Aske paa vore Hoveder, slaa den nærende Jord med vore Pander og raabe til Allah, som gav og som tog, og hvis Navn vi dog love. Allah Akbar! De vantro i dette Hundesønners Land sørge ogsaa, naar nogen af deres Shahers Slægt drager bort til Ormudz's lyse Rige, men, ved Omars skelende Øje, de ytre deres Sorg paa en højst besynderlig Maade. Her er nys hensovet en god og retfærdig Shahs Datter og en anden længst bortgangen Shahs Yndlingshustru, og de vare begge bedagede som Profeten Musas Moder, og deres Hænder vare fulde af Velgjerninger, og deres Brød mættede den fattiges Mund. Inshallah! Kafirerne i denne By sørgede saare, og Tusinder af dem fulgte de bedagede Kvinders Lig til Graven, og af Sorg hujede de og pebe i Fingrene, og de hylede og brølede af Kummer, og de skoggerlo og sang hæslige Viser af Drøvelse, og de bespottede, og de opreve de flammende Sørgefakler af Smerte, og de kastede Faklernes Ild paa velklædte Gjaurers sammenstimlede Mængde. Inshallah! Gud er stor! En vis og saare mægtig Kafir hedder *Abu Crone;* han er Høvding for mange Stridsmænd med Hjælme paa Hovederne, Hænder i Knapperne, Øjne i Hænderne og Stave i Lommerne. Og den vise *Abu Crone* er en Seer, og han havde forudsagt, at Hunde af Kafirer vilde sørge med Hujen og Piben i Fingrene, og at deres Bedrøvelse vilde være som et Bjerg, og han havde opladt sin Munds Røst og raabt: »Jeg kjender mine Sønner af Shakaler, deres Sorg vil være større end Djebel Tor!« Men ingen af Kafirernes Høvdinge troede den vise Seers Ord, og dog havde hans Mund forkyndt Sandhed. Og *Abu Crone* og hans Mænd ginge bag efter de sørgende Gjaurer, og en saare fed og rød Kafir *Mir Clausen* kjørte foran i en med Kameler forspændt Kærre, og han græd, og *Abu Crone* og hans Mænd udgøde Taarestrømme af Drøvelse og Ynk over Hundesønnernes Sørgepiften og Klagebrøl og kummerfulde Hujen, og *Abu Crone* opløftede sin Røst og sagde: »Se, jeg haver forudsagt Eder alt dette; mine Øjne ere vel som stride Floder, men mit Hjerte er fuldt af Glæde over Piftningen, af Fryd over disse Kafirers Hujen, af Tilfredshed over deres vemodsfulde Skoggerlatter og Sørgebrølen, thi, sandelig, de have elsket meget, og de sørge meget. Og min Munds Røst var som en Stemme i Ørken, og den forkyndte Sandhed!«

Selah! Ven og Broder! Maatte dit Harem stedse huse fuldbarmede Kvinder, talrige som Græshopper!

Jeg er ved Profetens Naade

Din rettroende Ven og Broder

Yakub Ben Musa Nasreddin.

Hr. Larsen lægger ned sin Pen
Med Vemodssuk i *Morgengnavet*,
Hvor han har Spalteføde lavet
Syv magre Aar til Venstres Mænd.
Han maatte svinde som en Skygge,
Og nu skal Hørup bo og bygge
Som Redaktør paa Larsens Plads!

Han hos HIN LEDRE tog paa Borg
Og gav ham rene Ord i Stedet
For Penge; — sligt har altid glædet
Den, som ved Afbedrag fandt Sorg.
En Martyrkrans man lod ham flette
Den Gang, da Estrup lod ham sætte
I Brummen ind som Prytanist.

Den Larsen, som hin Sommertid
Slig Vaabendaad for Venstre øved',
De Moderates Chef bedrøved'
Og gav os Frugten af sin Vid,
Skal kummerlig om Ly han lede,
Som en Kong Lear paa vilden Hede,
Og kun sin Skygge ha'e til Nar?

Nej, han skal ikke hjemløs fly!
For hvert et Savn kan skaffes Lindring:
Et venligt Hjem i vor Erindring
Skal aabne ham et gjæstfrit Ly,
Og leve skal hans Navn i Mindet,
Saa tidt som Bergs og Hørups Linned
I *Morgengnavet* tvættet bli'er.

O *Morgengnav*, hvad har du tabt?
En anset Mand i Venstrepressen,
Og taber dertil du Processen,
Handig har mod Klaus Berntzen skabt
Kan Hørup sjunge i sin Kvide
Med Berg og Brandes ved sin Side:
»Nu lægger vi os ud paany!«

„Vagt i Gevær!"

De træder villig under Gevær
Og stiller ved Fanen. Kun Skade,
Man véd ej, om det er til krigerisk Færd,
Eller bare til Vagtparade,
Hvor sluttelig hele Roden
Ses med Geværet ved Foden.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand Nº 50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 5. Mai. Nr. 18.

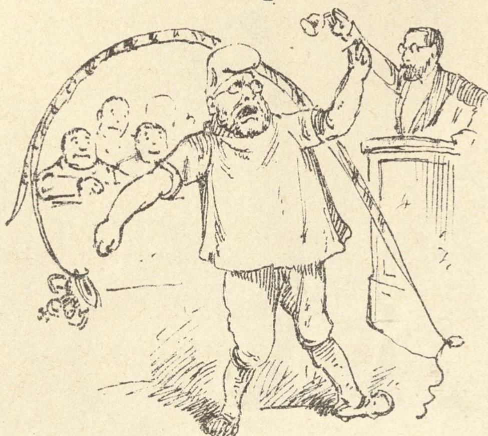

En Svale

gjør ingen Sommer.

Evropæisk Ligefremhed.

Hin folkelige Konning,
Som over Bogøs Land
Med Herlighed og Magt og Visdom raader,
Hvis Ord er sødt som Honning
Og klart som Mælkevand,
Og hvormed Folk han rundelig benaader,

Hin Drot man ret tør kalde
En fuldtro Folkeven,
Thi skjønt som enevældig han sig skriver
Selvhersker over alle
Indfødte Venstremænd,
Paa Kronens Forret villig ned han river.

Som ægte Radikal i
Vort Folketing man saa
Ham sætte gammel Skik og Brug til Side,
Det lille Ord «højsalig»
Paa Hjerte tungt ham laa,
Sligt Hofsprog har han aldrig kunnet lide.

Det har ham tidt generet,
At Titler man og Rang
Indsmugle vil endog i Dødens Rige;
Naar først man er kreperet
Og gaaet Kjødets Gang,
Er alle — selv hans «Undersaatter» — lige.

Derfor han tog til Orde
I Tinget, uden Skræk;
— Skjønt KRABBE jævnlig ham despotisk afbrød,
Han sa'e: En Dronning burde
Dog helst, naar hun er væk,
Beskedent nøjes med at være «afdød».

Det volder bitter Kval i
Hans Bryst, at man formaar
Slig uretfærdig Forskjel ej at fælde:
Hun kaldes skal «højsalig»,
Mens Venstremænd opnaar
Kun Rang af «salig», hvad man saa med SCHELDE.

Og ydermere krænker
Det ham som Fremskridtsmand
Og «evropæisk» Visdoms Indehaver,
At endnu somme tænker,
Man i de dødes Land
Er andet end et blot og bart Kadaver.

Dog skjønt fra sligt et skimlet
Begreb om Gravens Ro
Han, trods sin gode Villie, ikke drog os,
Bli'er han, naar han er himlet,
Højsalig ved sin Tro,
Det tør hans EEDVARD sværge paa ved Logos.

Koncerter.

Skjønt Hovedstadens Publikum vel turde være overmæt af den sidste Tids mangfoldige Koncerter og være tilbøjelig til at blæse alle Koncertgivere et Stykke, tillader vi os dog herved at henlede vore musikelskende Læseres Opmærksomhed paa nedenstaaende private Koncerter, som ikke ville blive offenliggjorte paa andre Steder, hvorfor vi meddeler et Uddrag af de respektive Programmer.

Redaktør Larsens Afskedskoncert for ordinære Abonnenter afholdes paa Larsens Plads, Indgang til Venstre.

1. *Morgenblätter,* langsom Vals.
2. »Saa Farvel, Du gode gamle Bjørn, Dig jeg vier mit Suk og min Sang.« Svanesang udføres af Hr. Hørup.
3. Finale af »Koncerter for Rejsende«, foredrages af Koncertgiveren.
4. »*Fader Berg i hornet støder,*« langelandsk Folkemelodi, foredrages af Hr. Eed. Brandes.
5. Scene af „*Stegekjælderen*“ (Brandessvendens Afskedssang):
   »Fanden mere
   Redigere
   Blad!
   Ikke for min Død
   La'er jeg mig traktere
   Nok en Gang med Vand og Brød!«
   med tilkomponeret Kadence af Larsen, udføres af Koncertgiveren.
6. »Vi staa ene tilbage,« Trio, udføres af de Hrr. Berg, Brandes & Hørup.

Politidirektør Crone giver med allerhøjeste Tilladelse en Kirke-Koncert i Roskilde Domkirke.

1. »Læg Dig kun ned og sov kun trygt, Som Nattevagt jeg hos Dig stander.« Romance med obligat Fløjte foredrages af Koncertgiveren.
2. *Marche funèbre,* stort Bravournummer under Anførsel af Inspektør Clausen.

3. »*Husarenritt*«, Suite.
4. Korsange for meget blandede Stemmer, med Ledsagelse af fuldt Orkester.
5. Sørgekantate for Solo (Hr. Hjorth-Lorentzen) og Negerkor.
6. »Tak for din Daad!« Takkesang for fire Mandsstemmer af »Haabløse Slægter«, tilegnet Koncertgiveren, udføres af de Hrr. Hjorth-Lorentzen, Herman Bang, Bjerring og Falkmann.

Justitsraad Hartvigsen agter i den bekjendte heldige Kollektion i Fortunstræde at give en Serie af Koncerter. Af Nyheder fremhæves:

1. *De danske Vaabenbrødre*, Afmarch, tilegnet den afgaaede Formand.
2. »Alting gaar med Lodder og med Trik og Mekanik,« Solosang, foredrages af Koncertgiveren.
3. *Hartvigsen.* { Fortuna Vals. / Penge Polka. }
4. *Vinding*: Alle Ni, Polka.
5. *Værdi*: *Miserere*, Klagesang, udføres af samtlige Medspillende.

Offenlig Musik.

Paa Kristiansborg Slot hver Dag fra 1—4.

1. Krabbe: Solo for Klokkespil.
2. Ole Christensen: Fantasi over „*Soldaterløjer*“, tilegnet Kjøbenhavns Underofficersforening.
3. Jens Busk: »O, hvilken Fryd, jeg er Soldat«, Melodrama, tilegnet Jægersborgervæbningen.
4. Gert Winther: Jernbane Galop.
5. Tauber: »Alt jeg i min trinde Vom kan rumme, rumme, rumme!« Potpourri for Mundharmonika.
6. Schelde: »Manden med Glas i Haand«, Klinkevals for Glastrompet.
7. Indenrigsministeren: »Til Jyllands Kyst igjen jeg sejler.«
8. Holstein Ledreborg: Parafraser for Strygere, tilegnet Finansministeren, *Moderato*.
9. Berg: »Hvis De, Hr. Greve, har Lyst til at danse?« Kanon for 52 Stemmer.
10. Balthazar Christensen: „*Gubben är gammal*“ og „*Hade jag sextusinde daler i Kvartaler?*“ ny Udsættelse.

———

Knud og Magnus,
Ballade af Ernst v. d. Recke,
sat i Musik af de Hrr. Fallesen og Ploug.

———

Paa Raad- og Domhuset hver Mandag fra 7—10.

1. Ehlers: Romancecyklus. (Sang af „*Ole Lukøje*“. — »Du Søvnens Gud«. — »Begge mine Øjne de blive saa smaa«. — »Visselulle, min Lire«.)
2. Meldahl: »Ved Kunsten her man Hæder nyder«.
3. Bille: Amerikansk Tappenstreg.
4. Heymann: { »Hvad vil Rigdom vel sige?« / »Giv Tid!« } tilegnede Værtshusholdersangforeningen.
5. Ehlers: »*Howitz blåste en Koncert*«, Notturno for Natviol.
6. Hansen: »*En Qväll på Kyrkogården*«, Sang for et dybere Gravmæle.
7. Fenger: Variationer over yndede Themaer af »*Slægtningene.*«

Knud og Magnus.

(Ballade)

Hr. Fallesen han stirrer fra sin høje Chefspost ud:
Jeg svale maa min Harm paa Magnus og paa Knud!

Et Lønbrev han skriver saa tankefuld med Sned:
„Kom hid E. v. d. Recke! vi to maa tales ved.“

Det var Hr. v. d. Recke, han axlede sit Skind,
Saa triner han hel høvisk for Kommandanten ind.

„Vel mødt, du ædle Sanger, alt ved Parnassets Port;
Din Magnus og din Knud har mig fæle Knuder gjort!

De nøjes ej med mindre end med Kongesønner fem.
Mon Venstre Appanage vil skjænke alle dem?

Saa mange yngre Mandfolk Theatret ikke har,
Og Rollerne ej spilles kan af Sarah Bernhard.

Nej tro du mig, min Frænke, det bedste bli'er, som sagt,
For dig, at Knud og Magnus ad acta bliver lagt!“

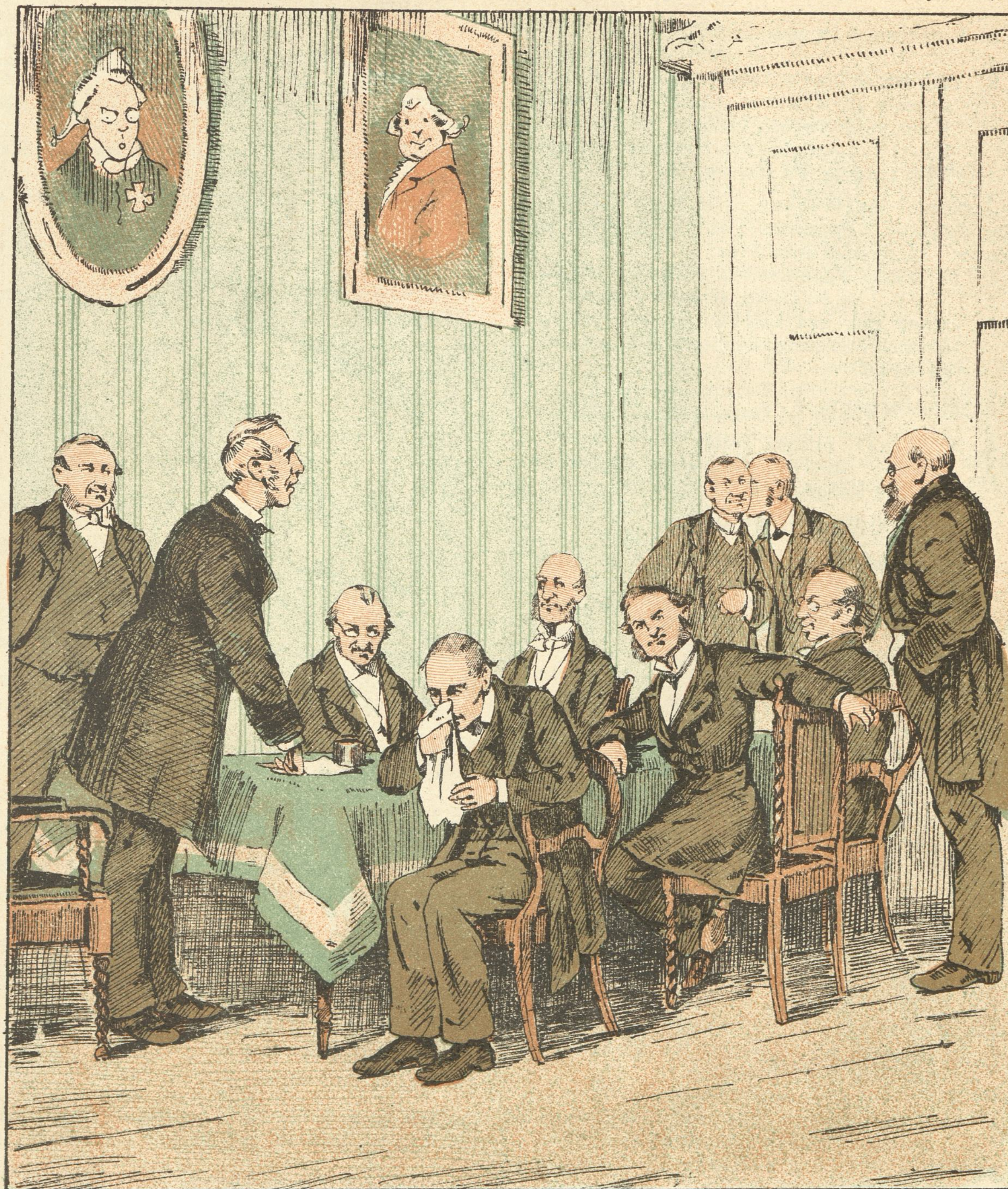
Det var Hr. v. d. Recke, han blev saa mod i Sind;
Saa voge de hans Drama, det kom paa Hylden ind.

Da sprang der frem en Kilde af denne kildne Sag
Til Klammeri og Skjændsmaal og muligvis til Slag.

— O Recke, du dig aldrig paa Rea-List forstod:
Hvis du skrev „Lægemidler“, blev Fallesen nok god.

I stram Tøjle.

(Et nysindkommet Medlem har tilladt sig at kritisere en Sag, som er vedtaget, før han blev valgt ind i Byraadet.)

Borgemesteren: Jeg finder det uheldigt, utilbørligt, ja jeg tør næsten sige usømmeligt, at de ny Medlemmer kritisere deres «ældre» Kollegers Arbejder.

Fra Charlottenborg.

— Jeg tror dog, at jeg holder allermest af Blomstermalerierne.
— Ja, Gud ske Lov, de er dog næsten alle anstændige.

Overlegen Dømmekraft.

»Det unge Danmarks» lovende Forfatter,
Der før var theologisk, som bekjendt,
Men nu til Dags det Lys kun lidet skatter,
Som bli'er af Bisper eller Provster tændt,
Fornylig han i *Dass-Avisen* atter
Sin Mening givet Udtryk har paa Prent:
Snart triumferende, snart lønlig sukkende
Adskiller der han Faarene fra Bukkene.

Fra *Dass-Avisens* høje Dommersæde
Med overlegent Blik han ser sig om,
Og sammenkaldet for hans strænge Dom
Den danske Christenhed er her til Stede.
Her ses saavel de glade Christne, som
De, der har sagt: Farvel Alverdens Glæde!
Kort: Gjellerup har samlet Menigheden,
Og nu han Klinten skille skal fra Hveden.

Først gi'er de Orthodoxe han paa Ho'det,
Og de faar Texten læst, saa godt han kan;
Saa faar de glade Christne uformodet
En Hyldest fra den fordums Herrens Mand,
For i St. Grundtvigs Menighed er Blodet
Dog altid noget tykkere end Vand;
Maaske i deres »danske Trosbekjendelse«
Han Muligheden har for sand Omvendelse.

Han lader Israels Børn det Skudsmaal faa,
At de tilbageholdent kan sig skikke,
Men tappert kan de ogsaa fra sig slaa,
Naar Kock og Blædel ikke op vil stikke;
Det er den Lejr, hvorfra de sorte Smaa
Har rekruteret deres faste Klike;
Og aldrig de i Aandens Kamp og Strid løj,
Men lever fromt for Talmud og af Hvidløg.

Fra Israels Børn saa kommer Raden sidst
Til Verdens Børn, der ere geniale
Og alle sammen lutter Fandens Ka'le,
Derom kan ikke længer være Tvist!
Bogverdenen er deres, det er vist,
Og de har fæstet Rod i Tingets Sale;
Af Israels Skud de er en frodig Stikling
Paa Grund af »den naturlige Udvikling«.

Saaledes skiller her med flotte Træk
Og dito Dom han Fjenderne fra Vennerne.
— De første vil nu sagtens dø af Skræk,
Imens de sidste gnider sig i Hænderne
Og jubler: »Hvilken Løve, ung og kjæk!
Naar han har faaet Dassavisdomstænderne,
Og de er voxed' ud, saa kan det vides med
Bestemthed, at han bli'er ej rar at bides med!«

Vexlende Themaer.

Fra Charlottenborg.

Paa Trapperne er der yderlig livligt, i de yderste Sale er der inderlig kjedeligt, og i de inderste Rum er der yderst varmt.

Publikum er blandet.

I Antiksalen mødes den store Holger og den lille Herman.

Publikum er meget blandet.

»Goddag, du lille David,« siger Holger.

»Goddag, du store Goliath,« siger Herman.

De træder hen foran H. N. Hansens Billede: »Efter en Frokost«.

»Se,« siger Holger, »der er *ungt Blod.*«

»Ja som *du og jeg,*« siger Herman.

»De har vist faaet Malerklatter til Frokost, og det er slaaet ud paa dem,« siger Holger.

Herman ler.

»Det var en Illustration til *Kladderadatsch,*« siger Herman.

Holger ler.

»Med det Stykke har han betalt sin Klatgjæld til Malerkunsten,« siger Holger.

Begge ler.

Holger har en stor Notisebog og skriver store Bemærkninger med sort Kridt.

Herman har en lille Sottisebog og skriver smaa Bemærkninger med grønt Kridt.

»Du har Intet her oppe?« siger Herman.

»Nej,« siger Holger, »hvad jeg maler op, det kommer paa den Gyldendalske Udstilling, — og jeg maler stadig paa mit store Drama.«

Herman ser dybsindig ud.

»Du maler ikke,« siger Holger.

»Jo, i Morgen begynder jeg, og Billedhugger, det vil — —«

»Javist,« siger Holger.

Saa staar de foran E. Poulsens Buste.

»Hvor han ser ud! Men han har jo ogsaa faaet af et *Hasselris,*« siger Holger.

Herman ler.

»Han ser saa søvnig ud, som om han var pisket op af et Fastelavnsris,« siger Herman og ler for dem begge to.

De kommer til Blochs Stykker.

»Smukt Genrebillede, den Dame,« siger Holger.

»Ja, det er en yndig ung Pige,« siger Herman.

»Ung Pige — det er da en ung Kone, det ser man af Sengens Størrelse,« siger Holger.

»Ja, du er jo Alvorsmand paa Sligt.«

De gaar over Gaarden.

De staar foran Eva.

»Se,« siger Holger, »den Eva kan da sætte sin Mand Stolen for Døren.«

»Ja, hun er rigtignok — — —«

Da Holger kom hjem, skrev han udaf sin store Bog en lille Anmeldelse, der ikke var aldeles sort.

Da Herman kom hjem, skrev han ud af sin lille Bog en stor Feuilleton, der var ganske grøn.

Det var deres Udbytte!

Betingelser
for
„det store nordiske Industri-Lotteri"
i Aaret 1881, Serie A.

Dette Lotteris Overskud tilfalder:

„Knyst-Hospitalet", Stiftelsen *„Fryd dig ved Livet"* og «Alderdomsforsørgelsesanstalten for kgl. Hof-Diakonisser».

I Uoverensstemmelse med Klasselotteriets Plan vil dette Lotteri komme til at bestaa af 52 ugenlige Trækninger og derhos tillige tilbyde Spillerne saadanne Fordele, som intet andet Lotteri yder.

Af Lotteriets 100,000 Numre udtrækkes aarlig 90,000 med Hovedgevinster til Værdi fra 5—100,000 Kroner.

Tillægsgevinsterne fordeles paa følgende Maade:

De 8 Tal foran det udtrukne Tal give, naar de ej ere bagved, Tillægsgevinsten *A*, og de 8 Tal bag efter disse 8 Tal, som ere foran det udtrukne Tal, give, naar de ej ere bagved dem, der er bagefter, Tillægsgevinsten *B*, dog saaledes, at intet Tal, der er foran de Tal, der er bagefter et udtrukket Tal, kan give flere Gevinster end de Tal, der er bagved dem, der er foran det udtrukne Tal.

De Spillere, der ej kunne hitte ud af denne Gevinstfordeling, gives en tredje Tillægsgevinst *C*, som altsaa kan falde baade foran og bagefter et udtrukket Tal.

Endvidere fordeles et Antal af 50,000 Extragevinster à $2^1/_2$ Kr., der tilfalde de Spillere, der hverken have været foran, bagefter eller midt imellem, og som altid bestaa af 6 Lommetørklæder til Afpusning af de, i Seriens Løb, i Længden vistnok temmelig udviklede Næser.

Disse Extragevinster fordeles saaledes, at de Spillere, hvis Lodseddel ender med det samme Tal, som den Lodseddel, hvorpaa største Gevinst falder, begynder med, erholde 6 Lommetørklæder med kulørt Kant, medens de Spillere, hvis Lodseddel begynder med det Tal, som den store Gevinst ender med, faa 6 Lommetørklæder uden Kant.

Foruden alle disse glimrende og uhørte Fordele tilbyder Hovedkontoret yderligere følgende extra Fordele:

1. Enhver, der henter en Plan paa Kontoret, erholder et Oliemaleri, forestillende et Landskab med Idiotanstalten i Baggrunden, eller et Genremaleri, forestillende «En uafhentet Tillægsgevinst».
2. Enhver, der — hvor utroligt det end lyder — spiller i $^1/_2$ Aar uden at vinde, erholder
   «Fri Station og Vask paa en af de i Planen nævnte Stiftelser for Resten af sin Levetid».
3. Hovedkontoret meddeler Frikort til Optagelse paa en af de nævnte Stiftelser for de Spillere, der er geraadede i Begrebsforvirring ved Udgrundelsen af Ballancen mellem Lotteriets Indtægt og Udgift.

Bestyrelsen for „det store nordiske Industrilotteri".

U. Lykke, Fortunstræde 62. **G. Winst,** Integade 79. **Guldberg,** Sølvgade 210.

Solberg, Guldbergsgade 48.

Første. Det var en langtrukken En, den Fulvia.

Anden. Ja, hun var lige langbenet nok; men hvad gaar hun i Grunden ud paa?

Første. Du mangler Begreb, Daniel! Du mangler svært Begreb!

Anden. Ja, maaske!

Første. Ja, det kan du godt sælge ti Parterrebilletter paa. Nu har Du væt ved Theatret i 12 Aar og virket for Kunsten lige fra lille Kongens til den røde Lygte, og dog kan du ikke forstaa, hvad du ser, hvad skal det blive til? Ja, var det endda en af disse franske Omeletter du havde faaet i Livet, saa maatte du tage Konsekvenserne, men Fulvia, det er da det rene Væsen.

Anden. Jamen, hvad er da Meningen med det Hele?

Første. Jo, ser du, Daniel: Emil Poulsen, han er væk i Fru Eckardt og vil ha' hende, men hun gier sig ikke strax, for hun er bedre lært end som saa, og saa løber hun væk fra ham, — at sige, hun véd jo, at det hører til, at nu skal Fruentimmerne løbe deres Vej, men se saa gjør hun det, *før* hun bliver gift med ham, for saa er det gjort, og saa har de Fred siden.

Anden. Ja, det er rigtigt.

Første. Ja, vist er det rigtigt. Og saa kommer hun ud i Ørkningen, og da hun ikke vil i Ægteskab, bliver hun noget i et Broderskab, men saa siger O. Poulsen, at det gaar ikke, for den bliver opdaget, og saa løber hun til Byen igjen.

Anden. Ja nu forstaar jeg det.

Første. Og saa, da hun kommer til Byen, har de støbt hende af i Gibs eller noget andet Marmor, og det ser hun, og saa kommer Emil, og saa faar hun ondt og ta'er en Pille, som hun gjemmer sig bag, og der ser hun, at han kysser hendes Staty lige paa Mundlæ'eret; saa gaar han, og da hun saa kommer til sig selv, at sige i Gips, igjen, saa er hun væk og kysser ogsaa sig selv, for det smager dog af Emil.

Anden. Ja men, hvem er det saa, hun kommer ind til?

Første. Jo, det er til Frøken Lange, hun er saadan, hvad jeg vil kalde en nedringet Bonderose, og hende kalder de Tryne, og hun tror, at Fru Eckardt er et Mandfolk og vil være Kjæreste med hende, men da hun ikke vil, saa bliver der Ballade, og saa kommer de til Emil Poulsen: han jager Tryne væk og tager Fru Eckardt. Den er da tydelig nok!

Anden. Ja, den er af Kragelund!

Første. Nej, den er af Kaalund!

Retourgods.

Sit Gods man faar tilbage til Døren, hvor man bor,
Naar Frankoen er for lille, men Risikoen for stor.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand N° 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 12. Mai. Nr. 19.

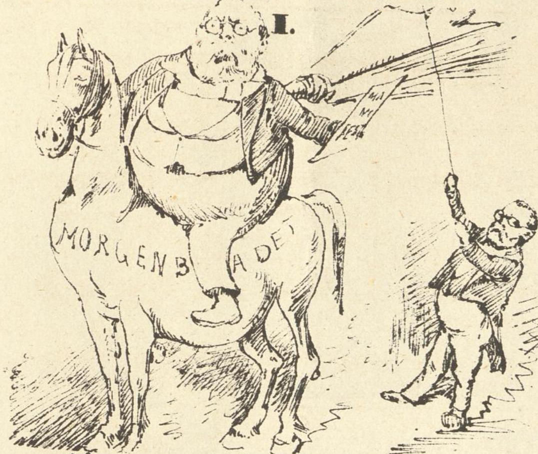
Ævret opgivet.

— Men Du pynter Dig jo ikke, som Du plejer, Marie, naar Du gaar til Urtekræmmeren?
— Nej Frue! Jeg saa i Gaar, at Hansen havde faaet Ring paa.

I Afskedsstunden.

I.

Med Kummer uden Lige
Det Budskab spørges vidt omkring,
At i de Dødes Rige
Nedsank vort Folketing.

Dets Liv var som en Gaade,
Der Tinget selv paa Sinde laa,
Nu fik det paa en Maade
Opløsningen derpaa.

Hvad har man ej oplevet
Med Tinget, som vi saa blev kvit?
Hvor har det ikke drevet
Med Alt det grumme vidt?

Med Landets Tarv for Øje
Det stedse til sit Arbejd gik,
Og til dets Værn en Bøje
Til sidst det færdig fik.

Dets Følelser var brændende
For Vælgerfolk, som Hunger led!
Det lærte Embedsmændene
Totalafholdenhed.

Let færdigt fik det kaldt, hvad
Selv Englands Underhus fandt svært
Det sværge vi ved Alt, hvad
Os helligt er og kjært!

— Fred være med dit Minde!
Hvad godt du virked' for vort Land,
Vil aldrig nogen Sinde
Forgaa for Tidens Tand.

Vel faar den søndergnavet
Alt skjønt og stort, som Verden saa;
Men det, man aldrig laved',
Det la'er nok Tiden staa!

II.

Lydt igjennem Tingets høje Sale
Lød et Rædselsbud:
«Tag jert Tøj, I Pokkers Radikale!
Her skal luftes ud!

Moderate! letter eders Anker!
Endt er Tingets Færd.
Nu der ikke fler Diæter vanker
For det første her!

Venstremænd! Rejs nu med jer Familie-
Tvist i Landet rundt!
Her I manglet Evne eller Villie
Har til anden Dont!»

Tungt det er i Lommen sligt at stikke!
CHRESTENS Harm er stor;
Thi han denne Gang fik heller ikke
Sagt sit «sidste Ord».

Derfor han i Huj og Hast har lavet
Sig et «Manifest»
Og sat sig og det i *„Morgengnavet"*
Paa den høje Hest.

Atter skal syvhundred' Mil han drage
I sit Ansigts Sved.
Om han vender «fyrchterlig» tilbage,
Pokker selv ej véd.

Thi for ham vil Kampen sikkert være fuld
Nok af Argelist
Selv om SCHELDE ej bli'er fuld saa pærefuld
Som i Kolding sidst.

Cirkus Wulff.

Med allerhøjeste Tilladelse og begge Tingenes allernaadigste Samtykke afholder Redaktør Wulff efter Selskabets Opløsning et stort Væddeløb paa Kristiansborg Slots politiske Ridebane, ved hvilken Lejlighed Hr. Wulff paa en Gang vil fremføre alle vore indfødte Arabere af den paa Slottet opforede kostbare Samling. Dette Nummer kaldes «politiske Portrætter» og udføres, medens Redaktøren ganske rolig

bliver siddende paa sin Stol, og maa derfor anses for noget Enestaaende i sit Slags. Under dette Løb: Optræden af den unge Clown Cantor fra Trinitatispaladset.

1. LØB for MILITÆRE.

Aabent for Militære af alle Grader. 1ste Hest vinder *Punch's* Ærespris. Den militære Løbebane en Gang rundt.

Hestens Navn.	*Alm. Bemærkninger.*	*Ejer.*	*Rytter.*	*Farve.*
1. *Husar.*	Kavallerihingst, tillagt i *Jægersborg Stutteri.*	*Oberst Castenschjold.*	*Busk.*	Banket Trøje med stribet Ryg.
2. *Rekrut.*	Plag af Landboracen, tilkjendt hæderlig Omtale ved Dyrskuet i *Kjøbenhavns Underofficers-forening.*	Lieutenant *von Buddinge.*	*Ole Christensen.*	Gul og grøn og blaa.
3. *Bøje.*	Falden efter en gammel Træhest.	Forhenværende Krigsminister *Kauffmann.*	*Bojsen.*	Graat i graat.

2. BONDELØB.

Travløb for Udvalg af Bondeheste. Hver Gang en Hest kommer for stærkt i Fart, gjøres en Volte. Første Rytter vinder en kostbar Taburet.

1. *Radikalos.*	Gammel Traver.	Folketingsmand *Berg.*	*Hørup.*	Højrød.
2. *Moderatos.*	Springhest.	Grev *Holstein-Ledreborg.*	*Ejeren selv.*	Fuchs-rød.

3. NATONALLØB.

Løb for Heste fra Danmark og Skaane; tyske Heste kunne ikke deltage i Løbet. 1ste Rytter tjener sine Sporer.

1. *Strategi.*	Stridshingst af *skaansk* Race.	Godsejer *Oldenburg.*	*von Haller.*	Schwartz-roth-golden.
2. *Vort Forsvar I.*	Blodshest af *bornholmsk* Race.	Geheimeraad *Madvig.*	*Ejeren selv.*	Dannebrogsfarver.
3. *Fædrelandet.*	Paradehest.	Redaktør *Ploug.*	*Poul Rytter.*	Skandinaviske.
4. *Vort Forsvar II.*	Prækebest fra *Frederiksborg Stutteri,* falden efter *Eva.*	Pastor *Hostrup.*	*Ejeren selv.*	Ubekjendt.
5. *Folkets Avis.*	Rapporterhest.	Redaktør *Wulff.*	*do.*	?

4. HANDICAP.

Løb med Forhindringer for *slaaede* Heste. 1ste Hest vinder Kjøbenhavns Kommunes Ærespris. 2den Hest redder ikke sit Indskud.

1. *Borgerrepræsentant.*	Falden fra Samlingen paa *Raad- og Domhuset.*	Kommerceraad *Heymann.*	Friherre *Caën.*	Klædt i Sæk og Aske med Sørgerand.
2. *Vaabenbroderen.*	Falden fra en Generalforsamling *(Kulret).*	Justitsraad *Hartvigsen.*	*En Lykkeridder.*	Lodden Hue med Sørgeflor.

Ennd eet liidet Annhang till Krönicken omm Bunde=Kriigen.

v bliffuer att berette omm/ huorlvnde Enckedronningen uar henfaren/ och aff Crone vdi al Stillhed aff Houedstaeden borteschamotteret och hindes tienere och hoffgesinder schulde aff statz=Cassa eet liidet Lifgeding forvndes/ att thett begaff sich att hand Chresten Povelsøn kallit Berre bleff af the røede Hvnde soe hart angreeben/ att han fangede ann att taele vdi Uillelse och Sinnets Foruirring uillendes nedsetthe samme hoye Mayestet fra the Høy=Zahliges Rangclasse ned vdi the gemeene Zahliges Collegium. Men hand Ridder Krabbe formerckendis/ att then onde Aand uar faeren vdi Berre/ søgte ned Klocke=Ringning och Besuærelser samme Diefuel att vddriffue och leckedes thet hannem och att foe thenne Beelzebub till att faere vdi then Flock Suiin/ som vdi Morgen=Gnauet theris Olden Ganng fra Arrilds tiider haft haffuer. Daa nv thette uar fra Honden/ bleffue the arrme bynder meere och meere kulrede/ uiedendes huercken vd eller ind ock häffuendis betenckt sich soe meeget/ att the som ey uare till att tencke vden till att taele førre uante/ bleffue aff alle thisse betenckelichheder uillfarendes vdi theris betenckninger/ och sloege the vdi theris Kruskopfigheed ey blott løs poe Gotzeyerne/ men och poe theris eegne brødere och Bungsoruantere. Men ther Estropp formerckede/ att hand formedelst theris stoere Mutuillighed ey Noeget meth thennem vdrette kvnde/ sagde hand till them/ att efterdi the haffde ey huerken Effne ey heller Uillie at giiøre Gaffn kvnde the nv goe hiiemm och legge sich. Och bleff thet affsielede Folcke=Thing med soedan Liigtaele i Stillhed och vden huercken Crones ey heller then Riddere Claussøns Ledsagelse/ samt forvden Pisten aff Gadedrenge vden alleeniste aff hannem Hermannbanng henboeren och vdi Graffuen nedsatt. Men uar ther inngen dissentz omm huorhuit thet burde for zahlig eller for høyzahlig eragtes. Ty thet haffde all siin tiid uoren uzahligt/ uærendes ett heedenskt Hvs.

Nemmere.

— Fader! Hvorfor gjør Du ikke ligesom Bedstefader, naar han klør sig i Ho'det?
— Hvad gjør han da, min Dreng?
— Han ta'er og løfter Haaret af, saa han bedre kan komme til.

Jysk Thevandsbal.

(Thé dansant.)

— Undskyld Frøken, men De taber vist Deres Klokke!

Rimbreve
til
Fætter Kristian i Nykjøbing.

XXII.

Nu kom Vaaren.
Zefyrbaaren
Flagrer den paa lyse Vinger
Frem og Kulden den betvinger,
Med sit glade Solskinssmil.
Snart med Il
Blomsterne den Hylding bringer.
Atter Fuglesangen klinger,
Atter blinker Glædestaaren
I dit Øje — Kirsten Pil!
Væk er Vintrens grimme Trolde,
Væk er Sneens hvide Volde,
Væk er Isens haarde Knolde,
Bøgen staar i Spring.
Væk er alt det Frosne, Kolde,
Væk er alt det Tomme, Golde:
Væk er Danmarks Folketing!
Væk, forsvunden, li'som Isen,
Blæst itu af Foraarsbrisen,
Gaaet til Bunds i Glemsels Hav.
Endelig saa kom da Krisen,
Ende fik vi da paa Visen,
Vrøvlet fandt til sidst sin Grav.
Kort kun, Fætter, bli'er dog Lisen;
Thi som Dronning Gunild af
Mosehullet atter stiger,
Skjønt man gav
Hende først en Pæl i Livet,
— Og en saadan man jo siger
Holder ellers ganske brav, —
Det betragtes maa som givet,
At Gespenstet rokker nok
Atter op af Moseslammet,
Stiger atter frem bag Sivet,
Selv om ogsaa man ad hoc.
Ned har rammet
Snese Pæle, ja en Skok.
Hører Du alt Hundeglammet?
Spøgelset er strax paa Færde,
Over Grøft og Grav og Gjærde,
Over Sten og Stub og Stok
Jager alt den vilde Flok.
Vælgerne sig knap kan nære,
Ingen Steder kan de være
Mer for Spøgelset i Ro.
Sidder Bonden i sin Kro
For sin Aftensnaps at tære
Kommer pludselig Gespenstet,
Og imens det
Fast om Mandens Hals sig klamrer,
Hyler, tuder det og jamrer,
Med sin tunge Knokkelklo
Paa hans Pandeskal det hamrer.
Altid end's det
Med den samme Dødningdans.
Rundt og rundt i samme tynde
Frasevælling stedse røres,
Overalt det samme høres,
Med de de samme Floskler kjøres
Op og Ingen raaber: Stands!
Det er det, som her til Lands
Venstre kalder »Folkeliv«
Og vi Andre daarlig Kiv.
Denne Gang — hvad mindst de ynde.
Maa de ordenlig sig skynde,
Skæbnen er dem stram og stiv.
De faar ikke Tid at brede
Sig i Chresten-Bergske fede
Frasefyldte Talestrømme,
Heller ikke Tid at sprede
Klinte ud i Højres Hvede;
Tungen holdes maa i Tømme,
Hver maa se at værne Sit,
Værge om sin egen Rede.
Ikke mer for gyldne Drømme,
Men for Livet bli'er der stridt;
Ja for Livet, thi for dem
Er jo Livet Levebrødet,
Christiansborg er deres Hjem.
Deres Mark, som de har gjødet
Med et Læs af spildte Dage;
Ord og Penge har de ødet,
Men det Korn, de bragte frem,
Var saa tyndt, kun Skal og Avne;
Kjærnen rent vi maatte savne;
Hvad der var kun maatte gavne
Til at mele og at bage
Deres egen lille Kage,
Den, de aad, som slugne Ravne.
Her er ingen Grund til Klage. —
Hvad der sank i Gravens Gjem,
Som en gammel kjedsom Sage
Gaar i Glem.
Gid vi aldrig se dets Mage!

—×—

I Dobbeltkikkert.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg
anmeldt af
Holger Brakvand,
forhenværende Malersvend, nuværende Blæksprutte.

A. Dorph.

Nr. 70. Gjensidig Overaskelse. Nu er Dorph gaaet fra Fiskerne og begyndt at gaa i Hundene. Man er lige ved at hundestejle af Overaskelse, naar man lige som den lille uldne Dreng venter at se en regulær Hund i Hundehuset, og saa faar Øje paa det andet Stykke Uldtøj paa fire Ben der glor paa En. Jeg véd ikke hvorfor, men man kommer uvilkaarlig til at synge: »Ulden dullen Dorph!«

Engelsted.

Nr. 76. Studenter, der disputere. Det er nogle raske Studentmagersvende. Det er ikke nogle af disse væmmelige, blegnæbbede, forlæste Plougske Heldører, men rigtig »Ungt Blod«, der har gaaet paa Brandes's Forelæsninger og studeret Folkelivet i Skamdrups og Karl Gjellerups Bøger. Det kan man jo se deraf, at de har naglet den illustrerede Smudspresse fast til Væggen med Tretommersøm og ikke er bange for at have et rigtig gemytligt, gammelt Dødningehoved grinende oppe paa Reolen.

Exner.

Nr. 79. Den forstyrrede Middagshvile. Se det er nu akkurat, lige som man var til Aftenselskab og Theslapperads hos en Etatsraad, og saa skulde der bagefter leges Ordsprog og den theologiske Kandidat kom i nogle Bondeklæder og Frøken Jakobine tog sin Bondepige-

Kunstudstillingen paa Charlottenborg
anmeldt af
Mads Thorbjørn Grundtvig-Madsen
Højskoleelev.

A. Dorf.

Nr 70. Gjensidig Overraskelse. Det er Barne-Livet og Dyre-Livet i Høj-Norden, som mødes for at vexle Gammens-Ord, fordi det veed vi da Allesammen, som har det rigtige Hjærte-Lav, at naar Barne-Øiet ser ind i Dyre-Øiet og Barne-Munden siger Vov-Vov, saa er det den aller-bejligste og lifligste Barne-Mad for en Barne-Sjæl at faa i sig, og hvem af os vilde ikke gjerne være saadan et lille Barne-Barn for at kunne tale Barne-Ord til Hunde-Sjælene og krybe paa fine fire smaa Pusse-Lanker ind i Hunde-Huset til Trofast. Og selv om der skulde være smaa Sorte derinde, saa er de da hverken Død-Bidere eller Grine-Bidere, som bider En i Hjærtet, fordi de smaa Sorte bider ikke dybt.

Engelsted.

Nr. 76. Studenter, der disputere. Det er da rigtig et Ind-Blik, man faar der i al den Fordærvelse, der kommer af Latinen og den sorte Skole, for det er da rigtig nok grueligt at se al den Splid og Kiv, det fører med sig, og derfor har Maleren ogsaa sat et Dødmands-Hoved paa Bog-Hylden for at vise, hvorhan Bog-Staverne slaar Menneske-Sjælen ihjel, saa at de mund-bugges og vrævler i Stedet for at være glade og synge Kæmpe-Viser i Fællig ud af den lille blaa Bog.

Exner.

Nr. 79. Den forstyrrede Middagshvile. Der kan

dragt fra forrige Karneval paa, og saa pirrer hun ham med en Strikkepind i hans velærværdige Næsebor, og det Hele var en flov Brander og skulde enten forestille: »En Opvækkelse« eller »Borgmester Ehlers« eller noget andet kjøbenhavnsk Tivoligrin. Fy for a Landsens Ulykke! Jeg maa vende Skraaen i Munden, inden jeg gaar videre.

Hans Nic. Hansen.

Nr. 99. Efter en Frokost. Den er meget tydelig. Hans Nicolaj Hansen har været til en Frokost. Det er gaaet varmt til ved Frokosten. Der var lutter Genier til Stede, ingen gamle, stivnakkede Parykker. Saa blev der talt om Kunst og om Realisme og om Naturalisme og om Kraft og Farve og Sparteler og Bonnat og Paris og drukket den ene Skaal ovenpaa den anden, og saa gik Hans Nicolaj Hansen hjem og dyppede sin allerstørste Pensel i sin allermagreste Farvekrukke og én, to, tre, havde han klattet et udødeligt Mesterværk op paa Lærredet, og der staar det; og dem, der ikke synes om det, er nogle koldblodige gamle idiotiske Parykker, der fortjente at gaa af paa Pension og leve af at rive Farve for de unge Genier.

Heinrich Hansen.

Nr. 100. Arvehyldingen. Det er et af de store Malerier, Brygger Jacobsen bestiller. Det næste bliver enten »Kristoffer af Bajeren« eller »Den hellige Alliance« mellem Carlsberg og Valby.

Otto Haslund.

Nr. 107. En Vogterdreng. Træsnit.

V. Irminger.

Nr. 125. Fodgardere holde Hvil. Den franske Garde døde, men den gav sig ikke; vores Garde giver sig af og til, men den dør ikke deraf. Næste Gang maler Irminger formodenlig »Gardes Hjemkomst. Motivet fra de vestindianske Manøvrer.« Irminger holder ellers meget af galloperende Dragoner. En anden Slags Gallopade er malet af

V. Johansen.

nemlig Nr. 138. En ung Pige i et Køkken eller den galopperende Svindsot.

Kofoed.

Nr. 145. Marsk Stigs Døtre i Fangenskab. Kofoeds Historie er godt fortalt, men hvad skal vi med det meget Historie? Naar man kjender Peter Tordenskjold og Holger Drachmann, har man saamæn Historie nok. Havde Kofoed kaldt det »Perovskaja og Jesse Helfmann, Dagen før Hængningen« og hængt dem op under de Navne, saa havde der været Actualitet og Realisme. Men Ingemanns Romaner? Uha! (*Fortsættes*).

man da rigtignok faa Gluggerne op for, at det er Sandhed, hvad De altid har sagt, kjære Hr. Stvalderup, at det er Kvinden, fra hvem Vækkelsen maa komme, naar vi bliver nogle Dvaske-Mikkeler, der hellere vil dase og dovne end leve det rigtige Folke-Liv og stemme op, saa det kan runge i Dod-Sidernes Tromme-Hinder. Men Kvinden hun er nu altid god for at vække os af Dødninge-Dvalen og pirre til os med et lille varmt Hjærte-Ord eller et Gylden-Straa under Næse-Borene. Men det er kun den nordiske Kvinde, der virker saa pirrende.

Hans Nik. Hansen.

Nr. 99. Efter en Frokost. Danne-Vang ved grønne Bred. — Ja Hjærtet maa rigtig nok hoppe i Livet, naar man ser, hvor dejligt grønt der er i Bøge-Stovene i det lille dejlige Fædre-Land, og der er da vist ikke noget Sted i Verden, hvor man har saadan en grøn Tone over det Hele, og det er ikke mørke-grønt og heller ikke græs-grønt og heller ikke blaa-grønt eller lyse-grønt, men det er gul-galde-grønlig-grønt, og det er Forskjellen mellem Spansk-Grønt og Dansk-Grønt, at af Spansk-Grønt faar man ondt i sin lille Mave, men i Dansk-Grønt faar man Godt-Gøder i den og Drue-Saft og dejlige Mad-Varer og kan tale Skjemte-Ord med gul-grønne Ung-Møer og føle, at man er paa den grønne Gren i vort kjære gamle Danmark. Eja!

Hendrik Hansen.

Nr 100. Arvehyldingen. Det maa være rart for Tietgen at se, at man ogsaa i gamle Dage kunde gjøre Turen fra Børsen til Christiansborg Slot.

V. Johansen.

Nr. 138. En ung Pige i et Køkken. Det er rigtig nok grueligt at tænke sig, at Folk her i Hoved-Staden ikke har bedre Hjærte-Lav end at sulte deres Tjeneste-Tyende saa forskrækkeligt, for Haarene maa da rejse sig paa Ens Hoved, hvis man har nogle, ved at se, saa skind-mager den stakkels Pige er uden saa meget som en Lille Mad-Fedt paa Kroppen. Og man kan ordenlig føle, hvordan det knurrer og rumler i hende af bare Sult, og hun har allerede tabt Sansen for Renlighed ogsaa, men maaske er hun en kvindelig Doktor Tanner og gjør det med Villie, men Sligt er da saa meget grueligt at tænke paa ogsaa.

Kofod.

Nr. 145. Marsk Stigs Døttre i Fangenskab. Den Vise kjender jeg. Og det er Hjærte-Fryd at se de dejlige Vers sat i Guld-Ramme og gjort saa livagtig, at man synes Ridder Kagge kunde staa bag ved En og kigge over Skulder-Bladet, og jeg saa ogsaa en Mand der oppe, som kunde ligne ham, men det sagde de, var Folke-Things-Mand Hørup. Og han bliver jo næppe Ridder for det Første. (Fortsættes).

Midlertidige Understøttelser til Videnskabsmænd og Kunstnere m. m.

A. Til Udgivelsen af videnskabelige og literære Arbejder.

Ex Redaktør *Larsen* til Udgivelsen af sine fængslende Livs-Erindringer og Resultater 300 Kr.; *Holger Drachmann* til Udgivelsen af sin Codex Esromensis 400 Kr.; *Herman Bang* til Udgivelsen af et Værk om Udgravningerne i Lysets Kjælder 500 Kr., Journalist *Ameri-Caen* til Udgivelsen af et Værk om Journalistforeningen, udelukkende i Forhold til Dass-Avisen 100 Kr., Redaktør „*Punch*“ til Udgivelsen af et Værk om det forenede Venstres Betydning for Udviklingen af en humoristisk Livsopfattelse 1000 Kr.

B. Til andre, navnlig forberedende Arbejder.

Cand. mag. Birk til at forberede Fortsættelsen af hans sammenlignende Studier af Tandbørsternes Haarvæxt og Gedebukkenes Fipskjæg 400 Kr.; *Dr. phil. Bøg* til at fortsætte Forberedelsen til hans Værk om Hundestejlernes Højhedsvanvid 200 Kr.; *Cand. phil. Ahorn* til at fortsætte Fortsættelsen af hans forberende Arbejder om den mentale Tilstand hos Bardehvalerne 300 Kr., *Cand. mag. Elm* til at forberede Forberedelsen til Fortsættelsen af hans populære Arbejder om den epidemiske Poppelsi hos Sølvpoplen 500 Kr., *Dr. phil. Eg* til at fortsætte de forberedende Arbejder om Rulleaalens Forhold til Rullestenene 600 Kr., *Cand. mag. Lind* til at forberede de fortsættende Arbejder til Udgivelsen af et Værk om Koffertfiskenes Overvægt 300 Kr., *Herman Bang* til under et 3aarigt Ophold paa Monte Fiascone at forberede Ophørelsen af sin literære Virksomhed 10,000 Kr.

Som overtagne fra Fortiden.

Holger Drachmann til fortsat Arbejde paa sit store nationale Drama 1000 Kroner.

Særligt Stipendium.

Kammerherre *Fallesen* til i Sommermaanederne at gjennemgaa et Kursus i dansk Literaturhistorie (særlig »den Holbergske Tidsalder«, Oehlenschlæger og Hertz) 100 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjøbenhavn

1881. Torsdagen den 19. Mai. Nr. 20.

Foraarsrengjøring.

— Gud bevares, Hanne! Det var da gyseligt, som de Vinduer ser ud!
— Ja, je ska si'e Fruen, sidst vi sku' pollere, hade je saa forfæreli travlt, saa je maatte springe over disse her.
— Men kunde de da virkelig ogsaa blive saa snavsede af det?

Ved Overvejelsen.

Det arme Vælgerfolk! Ja det er vist,
At man med Grund kan ynke disse Stakler,
Som har saa trolig fulgt fra først til sidst
Med «det forenede» til dets Spektakler
Og ventet ufortrøden paa Mirakler
Af hint Parti, som spared' ej paa Løfterne;
Tomt er nu deres Haab, og Troen vakler,
Blandt Førerne udvide mer sig Kløfterne:
For store Læs de trak, nu ligge de i Grøfterne.

Før var en Valgdag ordenlig en ren Svir
For Venstres Folk, der kunde strax forstaa,
At i det hele taget var det ens Bier,
Om HOLSTEIN eller BERG han stemte paa.
Nu han et Valg i Tide træffe maa,
Thi til dem begge kan han ikke holde sig,
Da hver for sig tiltaler ham som saa:
«Den anden vil kun Skuffelser forvolde dig,
Men jeg er af den rette Venstre-Bolledej!»

Hvem skal da slaa for ham i Rigsdagssalen ned
Med Folkevilliens Lyn, det al Ting knusende?
Skal HOLSTEINS «enestaaende Veltalenhed»
Betvinge CHRESTENS Fraseflom, den brusende?
Skal BOJSEN, til Ministerkriser snusende,
Nu blive den, vort Vælgerfolk vil tro paa?
Skal TAUBER i dets Skindpels sætte Lusene?
Eller vil HØRUP listig i hver Kro staa
Op før ALBERTI faar en «udtraadt» Morgensko paa?

Det er de Spørgsmaal, hvorom Venstre skjændes,
Og som vort Folks berømte sunde Sans
Besvare skal den «totifjerde» dennes,
Men pas kun paa, man klarer det med Glans;
Thi Æslerne, der skryde her til Lands,
Er, om just ikke slet saa reflekterende,
Dog nok saa snu som salig BURIDANS,
Og mellem tvende Straamænd manøvrerende
Gaar de til Venstre strax, for det er mindst generende.

I Dobbeltkikkert.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg

anmeldt af

Holger Brakvand,

forhenværende Malersvend, nuværende Blæksprutte.

H. P. Lindeburg.

Nr. 160. Modellen hviler. Den er kladsket flot op. Saadan skal den skære! Bare smide Frakken og kile løs paa Arbedet i Sjorteærmer, saa Folk kan se, man ikke er en slikket Pomadekrukke, men en rigtig Friskfyr. Pokker i Vold med alle pæne unge Damer fra Frøken Zahles Institut, naar man kan faa saadan en rigtig uforfalsket naturalistisk Sjokke ude fra Rharbarberlandet til Model. Det er splitte mig Spark i Løgsovsen.

D. Monies.

Nr. 183. Dassavisen. Det er for Resten grinagtig at tænke sig, at en gammel Professor, Medlem af Akademiet og R. af D., alligevel er af vores Folk og hjælper med at gjøre Reklame for vores Organ. Det er brilliant malet. Og Gud bevares, hvor det vil ærke de storsnudede Højreblade, naar de ser, at Kjærnen af den kjøbenhavnske Befolkning virkelig bruger Dassavisen til at læse i! Men naar et Medlem af Akademiet fortæller det, saa er de jo nok nødt til at tro det. Hvad behager? Var jeg Caen, saa kjøbte jeg lige strax det Stykke og hængte det op i Vinduet mellem de andre Abekatte. Den er god nok! Monies er en flink gammel Mand! Megen Opfindsomhed! — storslaaet Komposition! — levende Sans for Folkelivet! Saadan skal de ha det! Monies forstaar sin Tid. Paa Engelsk: time is monies.

Vilh. Rosenstand.

Nr. 213. En Mand, der ikke véd, hvad han skal spise. Gamle Balthazar Christensen er kommen paa Fremtids-Karneval og sidder nede i Nimbs Restauration. Han véd ikke om han skal bestille Bergfisk eller kogt Krabbe. Han har nylig faaet Revisorpensionen og er fixet svært op, men Ligheden er umiskjendelig trods Fernissen. Udmærket godt med Kalvekryds!

Kunstudstillingen paa Charlottenborg

anmeldt af

Mads Thorbjørn Grundtvig-Madsen

Højskoleelev.

H. P. Lindeborg.

Nr. 160. Modellen hviler. Ja det maa jeg dog vidne, at af og til slaar det Grundtvigske Syn ikke til, for vel staar der i Fortegnelsen, at Modellen, som paa Dansk betyder For-Billedet, hviler, men saafremt den unge Dane-Kvinde er Kunstnerens For-Billede, saa maa hun da rigtig nok være Datter eller Datter-Datter af en Skræder, siden hun hviler sig i den Stilling i Stedet for at sætte sig ned paa det, som vi da Allesammen have at sidde paa, nemlig vores lille Hale, som vi da altid ogsaa sad paa paa Høj-Skolen, naar vi sang Folke-Viser.

D. Monies.

Nr. 183. Dass-Avisen. Jeg havde altid læst, at Dass-Avisen skulde da rigtig nok være det Aller-grueligste og Aller-forskrækkeligste der var til paa hele vores Jord-Klode, og der kan man se, man skal ikke tro de smaa sorte Trold-Karle, som kaldes Bog-Staver, fordi de siger saadant Dværge-Spind, for rigtig nok er det et meget grueligt og forskrækkeligt Maleri at se paa, men jeg har dog set, hvad som værre var, nede ved Runde-Taarn, hvor der hang fuldt af de aller-gyseligste Vrænge-Billeder bag et Vindues-Glar, og imellem Billederne saa jeg en sort-smudset Trold-Karl stikke Hovedet frem, og det sagde Folk var Dass-Avisen. Men saa slem er den dog ikke at se til her oppe.

Vilh. Rosenstand.

Nr. 217. En Mand, der ikke veed, hvad han skal spise. Og det kan man da nok forstaa maa være En af de Vælske, fordi en rigtig Danne-Mand, han veed da nok, hvad der er godt at faa i Skrotten, og han vilde forlange Sæhrimner-Flæsk og Rød-Grød med Fløde. Og derfor er Tauber saa stor en Folke-Mand, fordi han hugger i sig uden Vrævl.

Harald Schiødte.

Nr. 223. En Barberstue. Her har vi igjen et voldsomt Geni. Det er en rigtig Nutidskunstner, som tager Livet lige i Kværken og spænder Ben for det og siger til Tilværelsen, at den gjør bedre i at la være og mukke, hvis den ikke vil have paa Gummerne lige paa Sekunden. Der er baade Solskin og Skjødskind og Sæbeskum og Petum optimum *og Naturalisme og djærvt folkeligt Skandrupsk Smaafolkeliv i det Stykke. Det er et rigtig Svendestykke. Naar bare den Hund ikke saa saa melangtrovrig ud! Men den har kanskesens været oppe og høre Doktor Pingel præke om Wergeland i Dyrebeskyttelsen og kan ikke hitte ud af Sammenhængen mellem Wergeland og Kammerraad Lembcke.*

J. Sonne.

Nr. 241. Sommernat. Præsten bliver hentet til en Syg paa den anden Side. Og det er naturligvis til Malkepigen paa den anden Side, ogsaa af Sonne, for hun er jo rigtig nok meget daarlig. Sonne kan jeg for Resten godt lide, det er Stykker med Slag i, han maler, og det er ogsaa en rigtig realistisk blegnæbbet Heldøre af en Præstemand, han har lavet her. Han er efter Dr. Brandes Recept. Og saa har han Søsyge og Vandskræk oven i Kjøbet, saa han er ganske bleggrøn i Ansigtet, den Landkrabbe!

F. L. Storch.

Nr. 243. Fjernt over Havet klinger Havfrusang. Jeg vil lade mig rive til Zinnoberrødt, om jeg har kunnet høre den Melodunte. Hver Gang jeg har været dernede i Gaarden, har jeg hørt efter, men den ene Gang hørte jeg nogle Sjøvere nede i Nyhavn synge „Paa-en! Paa-en! Paa-en igjen“ og den anden Gang hørte jeg en Lirekasse spille et Stykke af „Tamburmajoren“. Men hvem det saa er, der synger den, maa han vist synge falsk, for man kan se de stakkels Havfrøkener vrider deres magre Kadavere af lutter Pine ved det. Det har nok ellers været skralt for dem med Foden i denne Isvinter. Eller ogsaa har Storch givet dem for meget Olie, saa de lider af Olietryk. (Fortsættes.)

Harald Skytte.

Nr. 223. En Balber-Stue. Det er ogsaa et Jær-Tegn paa Svækkelsen og Blødagtigheden i Nordens Kæmpe-Liv, at Vind-Spillerne og Dag-Driverne i Hoved-Staden ikke lader deres Fløde-Skjæg voxe vildt som Naturens Lov er, men lader Balberer og Bart-Skjærere borttage den dejlige Aa-Synets Pryd, som jeg altid har syntes passede saa udmærket for Dem, kjære Hr. Skvalderup, saa de lignede Avka-Thor eller i det Mindste en af hans Gede-Bukke. Og jeg har besluttet, at mit Skjæg skal ogsaa voxe vildt, men det vil bare slet ikke komme, saa jeg maa forsøge med Due-Møg, om det skulde hjælpe til Gjødning.

J. Sonne.

241. Sommer-Nat. Præsten bliver hentet til en Syg paa den anden Side af Aaen. Det tror jeg nu ikke, at den Præst har Syn for den Grundtvigske Livs-Retning, for ellers vilde han da vist nok have det lille Tillæg med og synge en af den Gamles egne dejlige Salmer, saa det rigtig kunde runge ud i Sommer-Natten og vække Natter-Galene, saa de stak i med og Elle-Pigerne kom frem og dansede i Takt dertil. Men denne herre ser ud som en Dod-Bider af en Pietist.

F. L. Stork.

Nr. 243. Fjernt over Havet klinger Havfru-Sang. Eja! Det kan rigtig nok gribe En lige ned i Hjærte-Rødderne at se de dejlige Hav-Fruer og Hav-Frøkener og muligvis Hav-Enke-Fruer hæve sig op af Bølge-Dyb og baske med deres Fiske-Haler i de blaa Vande, mens den røde Morgen-Sol skinner saa livsaligt paa dem. Og man kommer til at tænke paa Agnete og Hav-Manden og Fru Jerichau, og gid Brygger Jakobsen vilde kjøbe det og forære os det til en Alter-Tavle for vores Høj-Skole, mer saa maatte de jo da rigtignok have nogle Klædebon paa for Vel-Anstændighedens Skyld eller der maatte males et Bade-Hus, de kunde gaa ind i, naar der kom Fremmede. (Fortsættes.)

To Byer.

Der samler sig truende Uvejrskyer
Om tvende af Tysklands lyksalige Byer,
Som i Elben og Spreen sig spejle.
— Alt længe var Hamborg et lidet Dyr
Imellem to haarde Negle.

Den ene Negl var von Bismark, der gik
Ud paa ved Hjælp af sin Toldpolitik
At negle, hvad negles kunde;
Den anden er Merkur, hvis Handelstrafik
Des Aarsag vil her gaa til Grunde.

Snart sang Senatet, og snart det peb,
Men Bismark er, trods hver Protest, i Begreb
Med Toldgrænsepælen at flytte.
Ha! Skjönne, spildte Forretningskneb!
Nu er I til ingen Nytte.

Dog ikke blot Hamborg forvolder han Mén;
Den straalende Kejserstad nede ved Spreen
Han træde vil under Foden.
Ja der kan man sige: Nu er den ren!
(Naturligvis ikke Floden.)

I Hohenzollernes Residens
Von Bismark med Magistraten skjænd's,
Og Grunden man næppe fatter:
Det er bare, fordi dens velvise Mænds
Paaligning for höjt ham skatter.

Sligt taaler han ikke. Derfor gjör han kort
Proces og flytter fra Staden bort
Med Regeringen og med Noblessen.
Berlin skal sjofles — sikken en Tort! —
Af Frankfurt eller af Hessen.

Men hvad vil der blive saa af Berlin?
Af Sandheden voldes vel snart dens Ruin,
Thi Sand er der nok af i Brandenborg;
Men Bismark og Kejseren ta'er dem et Grin
Og flytter blot hen i en anden Borg.

En saadan kan findes uden Besvær:
Man siger, at Kassel har særligt Værd!
For det enige Tysklands Beskjærmere,
Og det er begribeligt nok, thi der
Er de Bloksbjerg dog saa meget nærmere

Den nye Volontær.

— Spurgte Du saa paa Jernbanekontoret, hvad Fragten er for Korn til Lybæk?

— Ja, je spurgte om 'et!
— Naa, hvad sagde de saa?
— Di sa'e ingen Ting!

Ude paa egen Haand.

— Hvor langt skal Du, min lille Ven?
— Til Bedstemo'er!

Chrestens Valgsang.

(Frit efter Øhlenschlæger.)

Har jeg min Hørup, min Busk og min Leth,
Vil jeg med Bojsen ej bytte.
Chresten i Vandet bli'er aldrig træt,
Bergfisken ligner Fischernes Æt,
Skal sig for Højre vel hytte.
Lige jo flyde de braskende Ord,
Lige hans Blade de trives og gror,
Eeduard mig følger om Bord!

Byen den er mig dog altfor trang,
Sær i den liflige Sommer;
Fire Fraser, mit Mundlær og Tang,
Har jeg kun det, faar jeg Munden paa Gang,
Bavler, ihvor jeg saa kommer;
Snildt jeg for Bonden min Tale kan sno;
Knejpen paa Landet, den stinkende Kro.
Det er min flygtige Bo.

Ankeret holder kun svagt mellem Siv,
Kaufmann han holdt mig ej bedre,
Vrøvl er en Folkemands Tidsfordriv,
Herligst han lever i Strid og Kiv,
Brydes med Holstein den Ledre;
Men mine Bønder som Ællinger smaa
Lystig maa pjaske i Bølgerne blaa,
Daglig i Vandet vi gaa.

Floskler, Tirader og Vaas og Bombast
Skal dem mit *Morgengnav* lære,
Skyndsomhed er en hæslig Last,
Venstre gaar langsomt, Højre har Hast,
Derfor skal Venstre man ære.
Tru da kun Bojsen i afmægtig Kval!
Chresten skal møde paa blodige Val
Hist i vor Folketingssal.

Billetsjoverkritik.

Første. Naa, er det nu galt med Dig igjen? Saa er det bedst, du faar en Overhaling paa en Frisk.

Anden. Ja, men gjør ikke Forestillingen for lang.

Første. Nej; men naar du mangler *Gnisten*, Daniel, saa maa du tage *Konsekvenserne.*

Anden. Ja; men hvad er da *Konsekvenser?*

Første. Det er et Ord, Daniel, og det er Fransk, men betyder, at naar man har bestilt en Bøf, maa man ogsaa betale den.

Anden. Ja, den er tydelig.

Første. Jeg skal give dig det i Korthed, Daniel: i 1ste Akt er Jerndorff ene paa Beværtingen, og saa kommer Emil og vil ha Champagne, som han faar; lidt efter kommer Olaf og vil ha' Østers, som han osse faar, og lidt efter Fru Nyrop, der vil ha' Jerndorff, som hun ikke faar.

Anden. Og dermed er den Akt forbi?

Første. Akkurat! I 2den Akt er de hos Olaf paa Landet, og dér drikker de Sodavand; ser du, det er de første Konsekvenser, fordi de har drukken for megen Champagne i 1ste Akt — og det er det Fine af det, det er det bedste ved hele Stykket — det Poæng er nok af Kauffmann.

Anden. Ja, natyrligvis!

Første. Saa faar Jerndorff Fru Hennings og Emil Fru Nyrop, og saa kommer 3die Akts 1ste Afdeling, hvor Emil lirker Brevene fra Fru Nyrop, som hun har faaet af Jerndorff.

Anden. Jamen, hvorfor gi'er hun dem fra sig?

Første. Jo, for da hun har givet ham sit Hjærte, maa hun osse gi' ham Brevene, — det er osse Konsekvenser.

Anden. Du har lige godt Begreb om Digteriet.

Første. Ja, jeg kunde godt være Referent ved Dassavisen.

Anden. Nej, det er du for fin til.

Første. Ja, maaske! Men lig nu Mærke til 3die Akts 2den Afdeling, hvor Jerndorff er gift med Fru Hennings; og der drikker de Sherry, — ja, siden »Mandsmod« har der i Mandsminde ikke været drukken saa meget Spiritus i nogen Komedie — naa, men saa er det, at Jerndorff gaar ned til Fru Nyrop, og da Fru Hennings født Brun, altsaa Fru Jerndorff, det vil sige Holm, ser det, saa tager hun Billetten.

Anden. Det har Kauffmann fra et Dukkehjem.

Første. Javel! Og da Jerndorff har været uforsigtig, saa maa han tage Konsekvenserne.

Anden. Ja, sikken en Re'lighed; nu er jeg med.

Første. Som om du sad paa Loverækken. — Men pas nu paa 4de Akt, hvor de er hos Olaf igjen; der er en dejlig Dekoration og Maaneskin; ser du, Daniel, det bruger de altid, naar der ingen Stads er ved det Hele, og det sla'er aldrig fejl. Men hvad er nu Konsekvenserne af det Drikkeri i Førstningen? Det er, at Iversen til Slutning bliver fuld; og Jerndorff kommer, og da Fru Hennings indlader sig med ham, maa hun tage Konsekvenserne; og de bliver gift igjen.

Anden. Men hvordan kan det være, at den er gaaet to Lørdage i Træk?

Første. Jo, for det har Sjæfen selv sagt, at den skal gaa saa tit som mulig, for at Kauffmann kan tjene nogle Syle til at muntre sig for i Paris.

Anden. Naa, det er en anden Sag!

Første. Nu har nok Kammerherren derovre sammen med Block & Kauffmann givet de første Scener af Konsekvenserne og drukken Skumpeter over en lav Sko. Og nu har han nok nogle Stykker med, som Kauffmann har oversat.

Anden. Virkelig?

Første. Ja, det er Konsekvenserne!

Theaterkatten spinder.

Lægemidler. Det er ligesaa godt at rykke ud med Sandheden. Jeg har været besat, gal, vanvittig, afsindig. Jeg har havt Digtersyge. Jeg har siddet hele Nætter i Træk og skrevet paa et dramatisk Arbejde, saa mine Poter var ganske sorte af Blæk. Jeg havde tænkt mig, det skulde blive et realistisk Nutidsdrama, og det skulde hedde: •*Hund og Kat*• eller •*Et Nutidsægteskab*•. Der var Masser af Problemer i, Hærskarer af moderne Slagord, bortløbende Hustruer og hjemvendende Amerikanere, Skilsmisse med og uden Dom, fire forskjellige Slags Præster, en Grosserer, en Vexelfalskner, en Plimsollsligkistefabrikant og en sex-syv Personer med arvede Rygradsgebrækligheder. I Aften er jeg bleven rask. *Lægemidler* har kureret mig. Det er en brillant Dosis Opium af yderst beroligende Virkning. 1ste Akt Morfin, 2den Akt Chloroform og 3die Akt Chloral. Det Hele er som sagt yderst søvndyssende. Det var ligesom man kunde se Doktor Eeduard gaa omkring i Ole Lukøjes Dragt og med en fin lille Doktorsprøjte sprøjte Søvn i Øjnene paa alle de smaa artige Børn af samme Konfession, og saa sov de saa dejlig og drømte, de var henne at se Samfundets Støtter om igjen, men her hed det Samfundets Piller, og hver Pille var en Milliontedel Dramatik i Nihundredeognioghalvfemsindstyvetusindenihundredeogniоghalvfemsindstyve Dele Dramaturgi, og de Piller var jo lette at sluge, for der var strøet en Mængde sentimentalt Sukker paa dem, og de blev serverede af vore aller brillanteste Skuespillere, saa den Medicin var slet ikke slem at tage, og saa, da de vaagnede, var alle Børnene saa glade, at de gav sig til at klappe i Hænderne, for nu havde de gjort deres Pligt og kunde gaa hjem og faa Thevand og jeg gik hen og drak min Sødmælk og tømte Flødekanden fra 3die Akt, og saa gik jeg ned i Kjælderen og tog mit Manuskript og smed det i Kakkelovnen og lovede mig selv, at jeg for Fremtiden vilde være en fornuftig Kat, og skulde jeg skrive Noget, skulde det være et nationalt Drama med sytten Kongesønner i, for saa fik man da i alt Fald Antagelseshonorar og høflig Anmodning om at se ind næste Gang. Fidelle, som jeg traf bagefter, var ikke nær saa fornøjet med Stykket som jeg og mente, det var af den Slags Foraarsstykker som gik af Mode, inden Sommeren var forbi, og især nu Chefen var kommen fra Paris med frisk Forsyning fra de store franske Modemagasiner, saa var det ikke nogen Nytte til andet end at sy om til et Prøverbe med Fru Oda Petersen og Sangenberg i. Men Herre Gud, nu Folk begynder at tage paa Landet, maa de sandt for Dyden være rimelige i deres Fordringer. Desuden har Stykket en god Titel. Især hvis Chefen vil variere lidt paa Plakaterne og den ene Aften give først •Gift• og saa •Lægemidler• og den anden Aften først Lægemidler og saa Gift, saa tør jeg nok tage Gift paa, at vi ikke overanstrænger os. Og det er det vigtigste.

En malt-proper Sang.

(Drikkevise, frit efter Operaen «Martha».)

Kan I mig svare,
Kan I forklare:
«Hvem er den Mand,
Som giver vort Land
Ved Saften
Kraften,
Hvad?»
Det kun én Mand har i sin Magt,
Det gjør Hr. Hoff med Maltextrakt;
Men vil af den ægte Du ha'e et Stænk,
Saa kjøb Dig den hos Hoff, men ej hos Menck
Hurra for Hoff og Hurra for Malt!
Det er dog Livets Sundhedssalt
Hurra! Trallalalalalalala!
Hurra!

Jeg siger, hvis De
Spørger mig, dristig:
«Hvem uden Hoff
Gi'er saadan et Stof
Til glade
Blade,
Hvad?»
Menck er hoffærdig, som man ser,
Han Malt trakterer ikke mer',
Som ægte Maltheser af Navn og Gavn
Gjør Hoff Tjeneste nu i Kjøbenhavn.
Hurra for Hoff og Hurra for Malt!
Det er dog Livets Sundhedssalt!
Hura! Tralalalalalalaia!
Hurra!

Licitation.

Til den forestaaende Samling paa Kristianborgs Tvangsarbejds-Anstalt for politiske Løsgængere haves Brug for følgende Varer til den daglige Aandsfortæring. Leverancen heraf udbydes til den Lavestbydende ved offenlig Licitation Tirsdagen den 24 Maj Kl. 9 Morgen paa Kristiansborg Tinghus.

1000 Portioner Pærevælling.
52 Stkr. Bergfisk (*secunda* Kvalitet).
25 Stkr. Fedtegrever.
24 Klein'er.
1 Bajer.
7000 Spalter store Ord og fedt Flæsk.
5000 Stkr. Tanketorsk.
10000 Pund Vrøvl.
1000 Potter opkogte halve Historier.
500 Pund grov Konfekt.
100 Daaser hermetisk nedlagte Sager i Udvalg.
77 Stridshandsker til venstre Haand. }
20 Rævepelse (til Rejsebrug paa Landet). } At levere paa Buntmagerloftet.
77 Par Transtøvler (ikke udtraadte.) }

De nærmere Konditioner for Leverancerne ere fremlagte til Gjennemsyn i Snapstingets Sal og paa Undertegnedes Kontor.

Punch.

Til Kamp!

Som en ACHILLES drabelig mod Fjenden han gaar;
Blot nu Achilleshælen han ej skamferet faar,
Thi kan man ham i denne paa Valgpladsen ramme,
Faar let hans aabne Pande sin Hælsot med det samme.

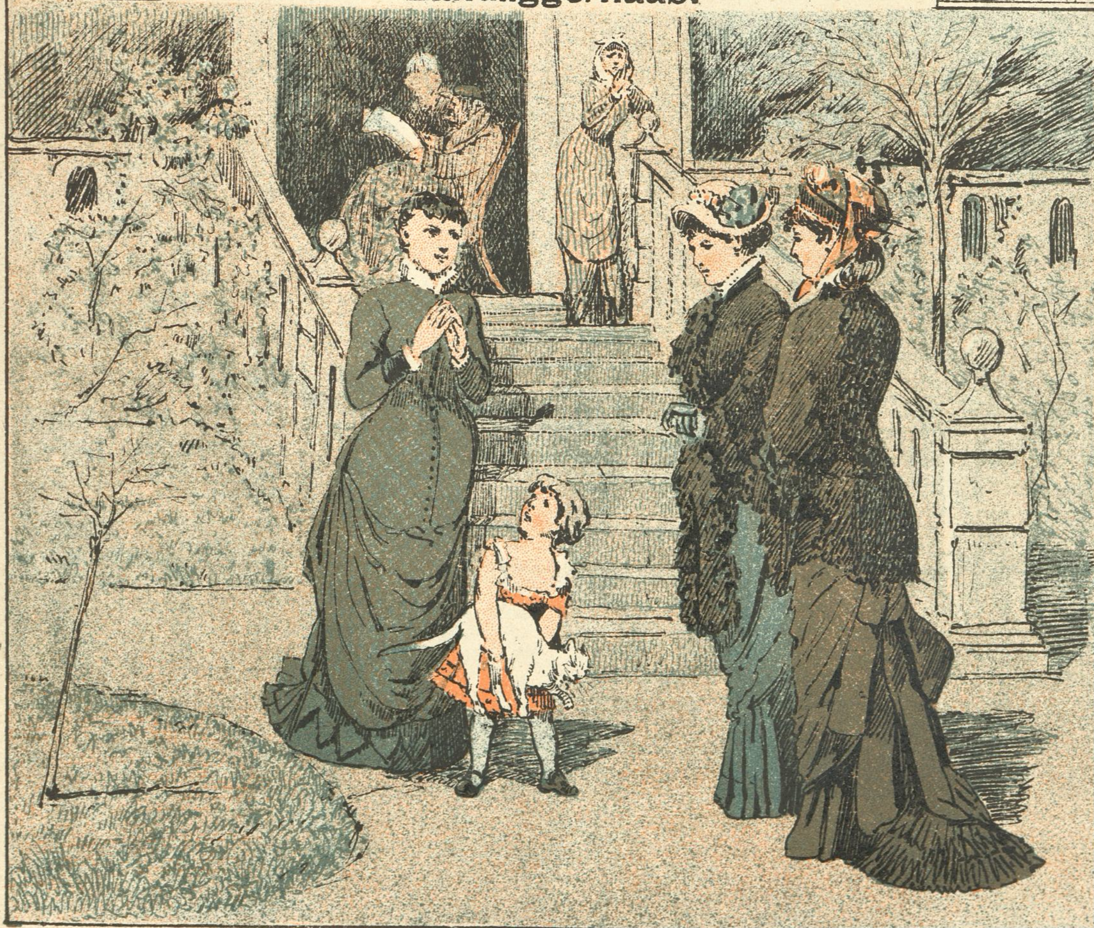
udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand Nº 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 26. Mai. Nr. 21.

Landliggerhaab.

— Ja, her var jo lidt vinterlig de første fjorten Dage, men nu haaber vi rigtignok, at al Ting snart bliver grønt.

— Moer! Bliver saa Missekatten ogsaa grøn?

En blodig Uret.

Vor Embedsstand i Grunden noget Rak er;
Men HØRUP staar uplettet som en vakker
Repræsentant for Venstres ædle Graccher
Og giver den sit Skudsmaal — jo, jeg takker!
Mod ham er TAUBER selv en daarlig Makker.

Han aldrig med den Tanke sig forsoner
At give Embedsmænd med Børn og Koner
Mer Løn end fem og tyve hundred' Kroner;
Sligt som «en blodig Uret» han betoner,
Thi hvorfor skal de leve som Baroner?

«Oplyste Vælgerfolk! Du kan ej staa dig ved,
At disse leve skal i Overdaadighed,
Thi saa forfalder de til Egenraadighed!
Nej, du er bedst tjent med en Middelmaadighed,
Som, hvad vi byder ham, vil ta'e med Graadighed!

Nej, fra en saadans Hus man ej vil spørge Nød;
Om deres Søgning ingen Sinde BØRRE nød
Saa har de dog til daglig Brug det tørre Brød
Og hvad skal slige Karle vel med større Brød
Selv TAUBER maa jo nøjes tidt med Smørrebrød!

Og kniber det saa meget med hans Næring,
Kan han jo bare afgi'e den Erklæring,
At han er Venstremand og Grundlovsværing,
Saa faar han Folkegaver til Foræring,
Ja, kan Diæter faa, samt fri Fortæring.

Naar blot han under Venstres Flag vil fægte,
Behøver han af Hunger ej at smægte;
Revisorpostej, Rigsretsduer stegte,
Svovlsure Tillidshverv, aldeles ægte,
Han faar, — det vil ALBERTI knap benægte!

Og kan han kildre folkelige Ganer
Med Talemaader, værdig en Spartaner,
Om Højres altfor flotte Levevaner,
Mens til Mistænksomhed han Folk formaner,
Bli'er brandforsikret selv hans Kurtisaner.

Derfor med «blodig Uret» den sig pletter,
Som Embedsstandens tunge Vilkaar letter;
Saa nytter det jo ej, vi for den sætter
Bemeldte Lokkemad, som Venstre mætter,
Og som Partiets mest «moralske Ret» er!

I Dobbeltkikkert.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg

anmeldt af

Holger Brakvand,

forhenværende Malersvend, nuværende Blæksprutte.

Tillæget.

Carl Andersen.

Nr. 340. Lad Dig blot ikke forstyrre! Jeg synes, jeg skulde kjende den lille føre Herre, og dersom det er ham, saa ved jeg nok, hvad det er, han vil bede Kunstneren om, nemlig om han vil rulle en Tour ud paa Strandvejen med ham i hans lille Thespis-Kærre og drikke en iskold halv Bajer af Jacobsens ude i Slottenlund, saa hvis jeg var Maleren, sagde jeg splitte mig: Tak Olaf! Du kan godt lade spænde for Landaueren.

Fru Elisabeth Jerichau-Baumann,

Nr. 363-64-65-66-67. Alle sammen søde Piger med voldsomt brune Øjne. kulsort Haar, røde Læber og Tilbøjelighed til at smelte som Smør i Solskin. Men hvad enten Fru Jerichau kalder dem Zingarella eller Rosetta eller La Sorrentina. saa er de ligefuldt af samme Familie og har fælles Familiebegravelse i «Illustreret Tidende», *hvori de hvert Foraar bliver hensatte paa* Caftrum doloris Losianum *og remonterer igjen ved Paasketid i brede Rammer og blomstrende Omgivelser til Glæde og Gammen for gamle Damer og andre barnlige Sjæle.*

Julius Paulsen.

Nr. 375. En ung Pige i sit Soveværelse. Naada! Den Titel er jo meget lovende. Men der har vi igjen denne blødsødne, vamle, danske Anstændighed! Det er den bare Blegsot anbragt foran et Spejl i mange flere

Kunstudstillingen paa Sjarlotteborg

anmeldt af

Mads Thorbjørn Grundtvig-Madsen

Højskoleelev.

Tillæget.

Karl Andersen.

Nr. 340. Lad Dig blot ikke forstyrre. Ja, den Karl Andersen han har da nu altid været et snildt Hoved til at lave Genre-Billeder og det er en Hjærtens-Fryd at se, at han kan ikke alene fremstille dem i gule Om-Slag ved Jule-Tider, hvor de ere saa dejlige at læse i for de unge Dane-Kvinder i Præste-Gaarden til Thee-Vandet, men kan ogsaa fæste dem i Farve paa Lærredet, saa den Karl Andersen er da rigtig nok en Tusind-Kunstner, men jeg synes nu nok, hans Genre-Billeder ved Jule-Tiden er mere rørende end længere hen paa Aaret.

Fru Elisabeth Jerikav-Bovmand.

363-64-65-66-67. Nej de Kvinde-Mennesker er da ikke af den rigtige Sort, fordi de ere af den vælske Slags og ikke Hav-Fruer med Gylden-Haar og Kjærminde-Øjne og Fiske-Haler og heller ikke af Fru Jerikavs deilige nordiske Fisker-Piger, der er ligesom hele Kjæmpe-Viser om liden Gunver, der græd de salte Taarer alt ved det ferske Vand at se til, og som Hr. Skvalderup holdt sin yndige Fore-Læsning om, at de ere Lys-Alferne i gamle Danmarks og Fru Jerikavs Skjær-Sommer-Nats-Drømme, men de Vælske er Svart-Alfer.

Julius Povlsen.

Nr. 375. En ung Pige i sit Sove-Værelse. Eja! Hvor det minder om Fru Rigmor eller den høje blege Jomfru Ingeborg i sit Jomfru-Bur, hvor hun staar som en lille yndig Gaase-Urt, medens Morgen-Lærken kvidrer sin Jubel-Sang

Klædningsstykker end paa et regulært Dansebal. Men muligvis har jeg taget Fejl af Stykkerne, for samme Kunstner har ogsaa malet »En gul Rose«, og i saa Fald tager jeg min Hat af for Vedkommende, at han har turdet kalde Tingen ved sit rette Navn.

Carl Rasmussen.

Nr. 382. Den døende Svane. Det er lige ud af H. C. Andersens vilde Svaner, og det er saamæn den vildeste Svane af hele Flokken. Den Svane kunde gjerne være af Storchs Tillæg og gjort som Pendant til Havdamerne, ligesom Smiths »Opskræmmede Gæs« egenlig kun er anden Del af Tornøes unge cigarrøgende Grossererdøtre. Men muligvis er det en Allegori og betyder at Svanens Ende er lige saa bedrøvelig som Carl Rasmussens, for hvad kan det hjælpe at have ligget i Kunstens Svaneæg, naar man ender i Affektationens Gaasesti!

Kristian Zahrtmann.

Nr. 398. Romeo og Julie. Det er Rosinen i Pølseenden. Det er rive mig den brillanteste Maren Amme, jeg har set i mine livfødte Dage. Sikke Former! Hvad behager! Det er en rigtig kraft knuse realistisk-moderne Kvindefigur. Det er paa en Gang Aspasia, Marie Grubbe og Eleonore Christine Ulfeldt. Der er ingen smalle Steder at observere. Rigtig extra Rundbuestil og ren Farvedelirium med Spyfluer paa!

Billedhuggerkunst.

Delaplanche.

Nr. 329. Eva efter Syndefaldet. Det maa have været et ualmindelig surt Æble, Slangen har inviteret hende paa, siden hun har faaet den myrderlige Tandpine med Hofteforvridning og Ansigtsfordrejelse. Man skulde ikke se paa hende, at hun var skabt af et eneste Ribben. Der er i alt Fald kommet dygtig Svær paa.

Carl Smith.

Nr. 407. Bellerophon forskudt af Guder og Mennesker hentærer sit Livs sidste Dage i Tungsindighed. Jeg ved ikke, hvad Bellerophon har været for en Kegle, men jeg tror nu Carl Smith har villet være vittig, for der skal naturligvis i Stedet for Bellerophon læses: Meldahl forskudt af Guder og Mennesker o. s. v., men det har han begribeligvis ikke turdet sætte i Kataloget.

over Danmarks dejligst Vang og Vænge udenfor. Og saa alt det dejlige Lin-Tøj, hun har paa, saa man kan da se, hun forstaar sig baade paa Fin-Vask og Strygning og muligvis ogsaa paa Mad-Lavning og Alt, hvad godt og glædeligt er for en Dane-Kvinde.

Karl Rasmussen.

Nr. 382. Den døende Svane. Det er rigtig nok Kunstens Top-Punkt, fordi det er baade Sø og salten Vove og Dyre-Billede og Alter-Tavle paa een Gang. Og Tænderne kan ordentlig løbe i Vand paa En, naar man ser den yndige fede Mortens-Gaas og tænker, hvor den kunde smage med indbagte Svedsker og Æveler og Rød-Kaal til, og paa samme Tid løber ogsaa Øjnene i Vand baade ved at se paa den gyldne Aften-Sol og ved at tænke paa den dejlige Svane-Sang, som det stakkels Dyr giver fra sig, og jeg skal ikke undres paa, om Karl Rasmussen faar Præmie, det vil sige, ikke af Malerne, men af Kammerraad Lembcke.

Kristian Sartmand.

Nr. 398. Romeo og Julie. Saadan har jeg nu ikke tænkt mig Julie, men det er maaske, fordi jeg ikke har seet hende spillet paa Folke-Theatret af Fru Julie Lumby-Hansen, og det kan jo ogsaa være, at i de gamle Dage var Kvinderne sværere end som nu. Men jeg kan ikke forstaa, hvorfor Romeo, som nok dog var et Mand-Folk, er i Kvinde-Dragt, og man kan heller ikke se hans Aa-Syn, men det er, tænker jeg, fordi han skammer sig over at være mere svær-lemmet end som Julle.

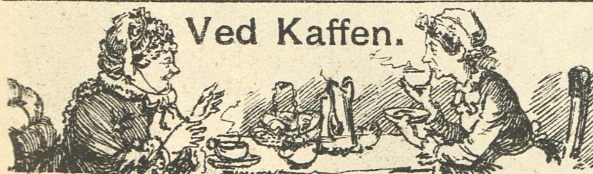
Billedhuggerkunst.

Delaplanche.

Nr. 329. Eva. Det er lige i det Øje-Blik, hvor hun har erfaret, at Knudsen ikke kan udrette Noget med hendes Søns Skole-Gang og hun bestemmer sig til at tage Udgangs-Billetten. Og der er tre eller fire andre Evaer, saa deraf kan man da se, hvad Pastor Hostrup er for en mage-løs Dane-Skjald, at de Alle-Sammen hugger hans Eva.

Karl Smidt.

Nr. 407. Bellerofon, forskudt af Guder og Mennesker, hentærer sit Livs sidste Dage i Tung-Sindighed. Og derfor har han søgt hen i Krogen, hvor der er mørkt og øde, fordi der kan han sidde i Ro og hentæres som en Embeds-Mand uden Dyr-Tids-Tillæg.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder, det er bare en ganske lille Svip for jeg skal med den næste Omnibus ud at se den levende Havfrue paa Sommerlyst og jeg er saa nysgjerrig efter at vide, hvordan de har fanget hende, for vi skal jo ligge paa Landet og Sørensen holder saa meget af at ligge og fiske Hvillinger, men kunde vi faa at vide, hvad for en Madding Havfruerne bider paa, saa var det jo meget morsommere at faa saadan En paa Krogen, og det vilde trække Kunder til Butiken, naar vi kunde have hende i Vinduet i et Akvarium, og hun skulde nok faa det meget bedre end Viggo Smiths Torsk havde det og han er dog i Dyrebeskyttelsen, og det koster saa grusomt med de Reklamer og de Avisskraaleri og jeg gider samæn næsten ikke tage et Dagblad i Haanden for, naar jeg læser Niels Petersen synes jeg, han har Ret og naar jeg læser C. Hages Reklamer, synes jeg det kan gjerne være muligt at han laver den bedste Maltextrakt og Hoffleverandører er de jo begge, saa hvad kan de ønske sig mere og saa er der desuden Menck paa Graabrødretorv som de absolut vil gjøre til Rigsdagsmand og hvorfor skulde han ikke være ligesaa god som enhver anden og de har ogsaa mengeleret Sørensen ind i det men han siger han vil stemme paa Niels Petersen fordi han skriver de morsomste Ledere i Dagbladet og har rent taget Luven fra den stakkels Topsø, og det siger jeg Dem, søde Malvina Schrøder, indlad Dem bare aldrig paa det Politiske for det skal der stærkere Hoveder til end Deres og De kan se at selv Etatsraad Tietgen blev tummelumsk og kunde ikke skjelne Høire fra Venstre men trak sig ud af det i Tide og om det saa er Borgmester Koch i Odense, som dog baade er gammel og dreven er han bleven helt søsyg, saa vi Kvinder maa helst holde os fra det og passe Hjemmet og den huslige Arne og nu skal jeg som sagt først ud at se Havfruen og saa hen paa Kongens Nytorv og staa i Kø til Kokkelæng. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Aandsnærværelse.

— Ja, men Hr. Lere! Naar nu Hvalfiskens Spiserør æ saa snevert, at den kuns kan synke saadan none smaabitte Dyr, hvordan kunde saa Jonas komme ind i Hvalfisken?

— Jonas? Jonas! Aa, de Jøder kan jo komme ind alle Vegne.

Rundrejse-Billet.

— Vi sku' gjerne fiseres — vilde gjerne be' Hr. Fuldmægti om aa blie paatejneje te Lyngby.

— Igjen nogen til Lyngby! — De kan ad den Route kun herfra viseres til Nykjøbing. Hvorfor Pokker vil ingen Svende viseres til Nykjøbing?

— Undskyld, Hr. Fuldmægti! Men je ska nu sie Dem, a de æ, forde a Polletiet æ nu inte regti dannej dér!

En Afsløring.

Nylig har imellem Norges Bjerge man
Rejst et Mindesmærke over Wergeland.
Ved Afsløringsfesten saas som Taler
Skjalden, som forandret har Sig —
Har sig til sin Fordel, mente Berg.

Han var kommen fra Amerikanerne
Som en lystig Fyr imellem Granerne.
Her han talte til sin Flok fra Leveren,
Som var inspireret af Gene —
Generositet mod Dagens Helt.

Og blandt Norges bedste Værn og Fæstemænd
Schandorff saas, han indbudt var som Gjæsteven.
Fra sin Pen han lod des Aarsag glide
Vendinger, som kaldes maa per —
Perler, stroet for «*Morgengnavets*» Svin.

Pingel gav i Laget med sin Stemme;
En Afsløringsfest han holdt her hjemme,
Norges Løve mellem Dyrevennerne
Fromt ved ham sig føle lod paa —
Paa Tendensens Vink som hjemme her.

Berg fik ikke Tid at give Møde;
Han afslored' her hin Ledres Brøde,
Men for dog at ønske dem til Lykke,
Lod han Drachmann blæse dem et —
Et Signal som Bladets Stabs-Hornist.

Men der var dog nok endda paa Pladsen,
Og man skreg Hurra og gav paa Kassen,
Og man jubled', sang og peb i Tollene,
Og til Slutning endte Dagen sol —
Solferinomæssig med en Sejr.

Ja, de norske Normænd anbefale
Sig som nogle Fandens Radi-Ka'le.
Og man uden Grund dem ikke roser
For de norske Fjelde og An —
Og Anskuelser om Verdens Gang.

Det er Folk, der gaar med Glans i Tøjet:
Schandorff selv sig følte overfløjet,
Skjønt han har her nede sig beflittet
Paa til Gavns at bade sig i —
Sig i venstreevropæisk Ros.

—×—

Foreningen til Smaadyrenes Beskyttelse

afholdt i Søndags sin aarlige Præmieuddeling, der fandt Sted i Kløbergs Keglebane og Beværtning. Foreningens Æresmedlem, Hertuginden af Loppe-Detmold, var desto værre forhindret i at være til Stede, men var repræsenteret af sin Sønneson, den 5aarige Fyrst Lucius Avgustus Nepomuk Chrysostomus Loppe-Detmold-Kratzenbein. Ved Højstsammes Indtrædelse hilstes han af en Fanfare, hvorpaa Forsamlingen istemmede: »Es war einmal ein Floh«, som bekjendt Loppe-Detmoldernes Nationalhymne.

Formanden, Kammerjæger *Olsen*, takkede først Hertuginden af Loppe-Detmold for hendes Fraværelse. Hendes Høiheds store Omhu for Smaadyrene i hendes Hjemstavn forbød hende at udsætte disse dyrebare Smaaskabningers Liv og Helbred for Rejsens Besværligheder og Farer. Desuden maatte man erindre den Forfølgelse, de smaa Sorte havde været Gjenstand for dernede, og man tog vist ikke feil i den Formodning, at det var denne Omstændighed, der bandt Fyrstinden til Hjemmet, thi for Loppe-Detmoldernes og de smaa Sortes Velfærd var den höje Dame i Stand til at ofre om ikke sit Liv, saa dog sit Blod. Han takkede den unge Fyrste for hans Nærværelse. Han vidste, at dette unge Skud paa Detmold-Kratzenbeinernes gamle Stamme, denne, om han saa maatte sige, ædle Spire alt i Vuggen havde vist sin Kjærlighed til Smaadyrene og i den spæde Alder af 5 Uger med sand fyrstelig Højmodighed havde ladet sig overbebide, af et stakkels forsultent Væggetøj uden i mindste Maade at volde det lille Kræ Fortræd for dette højforæderiske, han kunde fristes til at sige, nihilistiske Anfald paa Højstsammes unge Liv. Han takkede den unge Fyrste, fordi han vilde gjøre Foreningen den Ære at uddele Præ-

mierne og bad ham bringe saavel Hertuginden som alle de smaa Sorte Foreningens Tak og Hilsen.

Derefter fremtraadte forhenværende Komiker i Sangerindepavillonen «Den glade Sjemytlighed», Ferdinand Frederiksen og fremsagde med bevæget Stemme følgende Digt:

Til

Hans Højhed Fyrsten af Loppe-Detmold-Kratzenbein.

Alt fordum hist i Loppe-Detmolds Sale
For mindste Skabnings Ret Du turde tale.
Smaadyret fandt i Dig sin bedste Ven:
Med barnligt Smil Du saa dem springe, hoppe.
Hver Myg, hver Maddik, Midde, Flue, Loppe
Har lyse Minder fra den Tid igjen.

Hvor ofte blev der sagt med vranten Stemme:
Det har jo ingen Nød hos os herhjemme,
Af Smaadyr end man mange hos os seer;
Men ikke nær hvad saas i gamle Tider,
Og selv om hist og her det kløer og bider,
Saa ser man dog i Syden mange fler.

Men her er nok endda! Du maatte sande,
O, Fyrste, hist fra Loppe-Detmolds Strande;
End er i danske Loppers Kjæber Kraft.
Den Slægt, som huser her i Sengehalmen,
Kan end i Kampen vinde Sejerspalmen,
Har den end forhen bedre Vilkaar haft.

Tak for det Skind, Du fik i Arv og Eje,
Som gav sig Vidne hist i Vuggens Leje,
Da Væggetøjet skaaned ej Din Rang.
Det lille Dyr Du nænned' ej at skræmme;
Hav Tak, fordi Du støtter os herhjemme
Og stiller venlig vor loyale Trang.

Herefter fandt Præmieuddelingen Sted, og efter at den unge Fyrste gjennem sin Barnepige havde underholdt sig med de Tilstedeværende, forlod Højstsamme Forsamlingen, da han ønskede at komme tidsnok til Børnefesten i Tivoli. Ved hans Bortgang istemmede en Kvartet af vel sammensungne Skarnbasser en Afskedshymne. Derefter tog Formanden atter Ordet:

Han havde et sørgeligt Budskab at bringe Foreningens Medlemmer, nemlig Budskabet om, at Foreningen til Smaadyrenes Beskyttelse nu maatte opløse sig. Den havde i Aarevis, han turde nok sige, med Held stræbt at konkurrere med den store Dyreforening. Hvad det for begge Foreninger kom an paa, var jo, som bekjendt, at gnubbe sig. I den allersidste Tid havde imidlertid fremragende Medlemmer af den store Dyreforening udvist en saadan Flid og Ihærdighed i denne Idræt, at Naadens Sol var begyndt at falde med en usædvanlig stærk Glans paa dem. Hans sidste Haab, den unge Fyrste af Loppe-Detmolds Nærværelse ved Festen, var bristet. Fyrsten var kjørt i en Keifflersk Sporvogn hen i Tivoli, uden saa meget som at lade et Ord falde om det Kommandørkors af den Loppe-Detmoldske Hus-Dyre-Orden, som han havde været saa vis paa skulde være Lønnen for hans Anstrengelser. Fra nu af maatte man, som sagt, opgive Væddekampen. Bestyrelsen var enig i, at Foreningens højere *raison d'etre* var ophørt. Han anbefalede de Medlemmer, der ønskede at gnubbe videre at gaa ind i den store Forening. Selv ønskede han at trække sig tilbage til Privatlivet og anbefalede sig med Insektpulver og alt Andet, Faget vedrørende. Hermed erklærede han Foreningen til Smaadyrenes Beskyttelse for opløst.

Teatralske Observasjoner.

gorte a

Søren Pipperop.

Talia, Du ha immer funden,
A jæ dov æ dit ejet Barn,
Aa jæ te Daj æ evi bunden
Mæ Kærlihedens Ejsengarn.
Derfor ska Sjalden, som ha lavet
Et Støkke, der va splinternyt,
Slets inte se sin Ros begravet
Dyft nere i min Sjæls Kahyt.

Se hanses Fulvia hun kommer
Som ædel Kvinde, stærk aa fri,
Hun holder a en Gammelrommer,
Derfor hun ha min Sømpati.
Hun daares inte a den Snak, han
For hinner disker op aa ned.
Dov gør hun lisom Holger Drakmand
Di bøjer saj for Kærlihed.

Sæl Kaufmand æ igen paafære
Mæ «*Konsekvenserne*» mæ mer,
Saa vi maa sie, vi ha Ære
A vores franske Offiser.
Men etter «*Konsekvenser*» klør da
Vist ingen Lørdagsabonent,
For samme Ret te hver en Lørdag,
De æ dov lidt for konsekvent.

Som Degter Eedvard sang profetisk
Hver Sukkerdokters Svanesang.
Han forudsier hømopatetisk
Hømopatiens Undergang.
Sæl om ej «*Lægemidler*» fandtes
A være en dramatisk Skat,
Saa sku dov Doktor Eedvad Brandes
Ha saj en Sukkerdokterhat.

Jæ saa paa dessehersens Drama,
Min Følelse ble lagt i Blød,
Saa drak jæ maj en bitter «Brama,»
Der frier fra gesvindi Død.
Aa Fasit va: Tebavevenden
Te Livet, aa jæ tænkte blot
Paa desse gamle Ord: Naar Enden
Æ go, saa æ jo Alting godt.

Hjertesorg.

H. C. ANDERSEN *invenit.* V. PETERSEN *delineavit.* PUNCH *accepit.*

Tungt er det at sidde paa alfare Vej
Som Stedbarn, mens andre gaa ind i Haven!
— Den Seleknap den havde han ej:
Se deri ligger nu den Hund begraven.

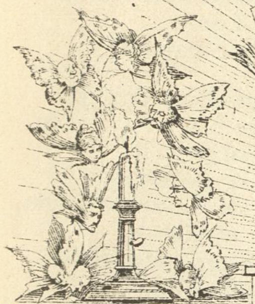

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand №50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

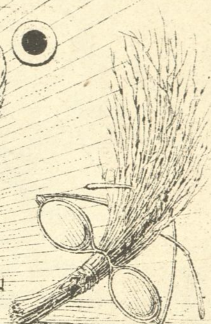
Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 2. Juni. Nr. 22.

PUNCH.

Hvor kan det dog være?

— Moer! Naar Kaffekanden faar en Bule, saa gaar den jo indad; men, naar jeg faar en Bule, saa gaar den udad!

Der er Grænser.

(Frit efter Øhlenschlæger.)

Kong BERG sad stor og mægtig paa sin Trone,
En Herre, drabeligst blandt Venstres Kuld;
Den langelandske samt hans Bogøkrone
Sig spejled' i hans Kronometers Guld.
Højt i hans Sal klang zahlig ZAHLES Tone,
Og af hans Idræt SCHELDE tidt var fuld.
Selv *Dassavisen* dufted' til hans Ære
Af Virak i sin Hvidløgsatmosfære.

Men BERG sad tavs med Haanden under Kind,
Den blussed' som det engeldrupske Klæde;
De nye Valgtryk trykked' svært hans Sind
Og varsled' meget Vrøvl og liden Glæde.
De svundne Dages Vandgang faldt ham ind,
Fra første Gang han tog i Tinget Sæde.
«Ak,» sukked' han, «din radikale Fløj, Berg,
Blot ej den ender som det bare Sløjberg!

Min Fortid svandt i Stolthed og Foragt,
Kjæk frem jeg gik, men nu jeg modløs græder!
For at forstærke min og Venstres Magt
Forbandt jeg mig med TAUBER, den Forræder.
Med FISCHER sluttede jeg Venskabspagt
Og KAUFMANN, — men de vege deres Sæder.
Ej blot med aaben Pande, tidt med Rænker
Jeg fægted' —, sligt mit Vælgerfolk vist krænker!

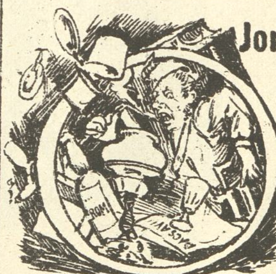
Men oftest dog i broget Rejsefærd
Til Vælgermøder jeg af Sted mig skyndte;
At vorde Bogøs Kongekrone værd
Var Maalet for hver Rejse, jeg begyndte;
Og derfor havde jeg HIN LEDRE kjær,
Som min og Troens Sag loyalt forkyndte.
— Da rørte mig smaa Sortes blide Stemme!
Ak, lille EEDVARD, kan du alt forglemme?»

Som BERG i slige Tanker modløs sad,
Mens han Opløsningsgrundene fordøjed',
Og HØGSBRO blandt sin Flok sad rød og flad
Og selv ALBERTI var kun lidt fornøjet,
Tren HØRUP dristig frem for BERG og kvad:
«O Folkedrot, hvem er som du ophøjet?
Dit «sidste Ord» behersker Venstres Rækker,
Det hele Rige for din Fod sig lægger!»

Da raabte BERG: «Oplyste Vælgerfolk!
Med Herskermagt du ser, jeg er begavet;
Thi byder jeg: du vælge maa til Tolk
Ej nogen ROSEN, DINESEN og HOLCK,
Af vores's Folk jeg vil ha'e Tinget lavet!
Vælg dem saa talrige som Sand ved Havet!
Thi jeg behersker alle disse Lande,
Og ingen trodse tør min aabne Pande!»

Men, som sædvanlig, Vælgerfolkets Bølger
Gik deres vante, velbekjendte Vej;
Valgresultatet ikke længer dølger,
At det i Regningen blev Berg en Streg.
I tykt og tyndt hver Kreds sin Talsmand følger,
Hvad enten saa han BERGS er eller ej.
Thi Vælgerfolket følger et Slags indre Kald;
Og BERG tilbage fik sit gamle Mindretal.

Da raabte BERG: — (imens han tænkte: Ve! I
Oprørere, som adlød ej mit Ord!) —
«I Sandhed! Hver en Chrestensjæl kan se i
Sligt Resultat, at Folkets Magt er stor!
Jeg bøjer mig! *Vox populi, vox dei!*
Nu bøjer vi ind paa et andet Spor!»
—Saa tog han Kronen af, mens «*Punch*» bemærked':
«Lad os nu se, om den bli'er sat paa Værket!»

Jordskjælv.

Om den Jordrystelse, der fandt Sted Lørdagen den 21. f. M., har Redaktionen modtaget talrige Meddelelser. Vi maa indskrænke os til at anføre nogle af de mest rystende.

Kjære *Punch*!

Undertegnede havde Lørdag Aften været paa Bimmelim. Søndag Morgen vaagnede jeg meget fortumlet paa Gulvet i min Stue. Tyngde i Hovedet. Tørst — og i det Hele meget underlig. Mine Støvler var ved Jordrystelsen kastede op i Sengen, min Hovedpude laa i Vandfadet, min Hat var sat i Kakkelovnen og mit Uhr paa Assistenshuset. Ellers har jeg ikke mærket Noget til Jordrystelsen undtagen, at min Fordøjelse er kommen i Uorden, og jeg maa vistnok have mit Mellemgulv lagt om snarest muligt.

Ærbødigst

Sørensen,
Stud. perpetuus.

Kjære *Punch*.

Min Mand og jeg sade i vores Stue, Christensen — det er min Mand — sad og nikkede over sin *Nationale*, og jeg sad og strikkede reverenter talt en Uldtrøje. Saa paa en Gang vaagner Christensen op og siger: «Nej hør Mutter, nu snorker Du Pinedød!» Hvorover jeg blev hidsig, for, naar det var ham, der sov, kan da Enhver begribe, at det kan ikke være mig, der snorkede, og jeg fandt, det var en lav Beskyldning af Christensen. Men saa læste vi bagefter

i Avisen om Jordskjælvet, og saa vidste vi jo, hvad det var, og jeg skjælver endnu ved Tanken om, saa nær vi har været ved det. Saadan som for nogen Tid siden derovre paa Kyø eller hvad det hedder i Spanien. Ærbødigst

Jensine Christensen,
sætter ogsaa Blodkopper.

Ser De, kjære *Punch*, lange Andresen og jeg, vi ta'er os ganske i al Gemytlighed en lille Pyramide ovre i «Støvleskaftet», og jeg ligger op ad Banden og kan lige naa at pistolere en Bal op i Hjørnehullet og selv lægge mig ned for de andre Baller med Afslag. «To Slavetoddyer er holdt!» raaber Andresen. Ja, begribeligvis holder jeg dem, for, ser De, det Stød det er nu ligefrem min Force. Men i det Samme gi'er Jorden ogsaa et Stød, saa jeg sprænger Ballen over Banden og forløber selv Pokkel i Vold ned i Hjørnehullet. Jeg blev jo knusende, for jeg trode, det var Andresen, der havde sparket til Billiardet, der er noget vaklevorent paa sine tre Ben, fordi det er for kort paa det fjerde, men saa var det Jorden, der havde rystet og de to Slavetoddyer var bleven Rystetoddyer, men vi drak dem alligevel, og Andresen lavede følgende Vers:

Da Klokken den var ell've,
Tog Jorden til at skjælve,

som han solgte bagefter for ti Øre til en Konditor til at komme i Knaldbumbum paa Kransekage. Vil De bede Meterologerne eller hvem der ellers har Jordskjælvene under sit Departement om næste Gang at lade os det vide i Forvejen. For det er kjedeligt at kikse, naar man har pareret.

Ærbødigst
Munkebølle.

Rundt i Landet virkede Jordskjælvet ogsaa stærkt. Endnu om Tirsdagen faldt en hel Mængde Rigsdagskandidater, og paa Petersens Keglebane paa Nørrebro drattede alle ni Kegler over Ende, skjønt Keglerejseren forsikrede, at Slagtermester Clausen kun slog En, og den var skjæv. Men Potten var ude alligevel.

Rimbreve
til
Fætter Kristian i Nykjøbing
XXIII.

Naa Christian! Har Du vældig stridt
Hist i Din rare lille Flække?
Har agiteret, talt og slidt,
Tømt „Bajere“ og „Akkevit“?
Har baade Taalmod og Kredit
Du dygtig maattet strække?
Har med Veltalenhedens Kit
Du maattet kline grumme tidt
Modsætningernes Sprække?
Har gjennem Vrøvlets dybe Klit
Du aset frem, hvor bredt og vidt
Kun Floskler fyge, saa kan frit
Du Vejret atter trække.
— Aa, træk det for os begge!
Du har gjort Dit
Og kan igjen til Ro Dig lægge
Og la'e Dig sætte à la suite
I Vælgerkorets Række.
Lidt lovlig smal blev vor Profit;
Vi mer endnu maa an os spænde,
I Fald det lange Mareridt
Skal faa en Ende.
Syv Aar vi alt deraf har lidt,
Men nu, maaske, det turde hænde,
At Vind og Vejr sig kunde vende,
At ganske sagte, ganske blidt
Vi kunde komme ud af denne
Tyfon og atter se vort Snit
Til Ild paa vor Kabys at tænde
Og tage Reb af vore Sejl:
Det lysner dog en lille Kjende.
Slaar ikke alle Mærker feil,
Saa glatter alt sig Søens Spejl,
Braadsøen skummer knap saa stejl.
Frisk Mod! Vi véd jo dog, at denne
Historie én Gang maa ha'e Slut,
Man kan ej sende
Sin Rigsdag hjem ethvert Minut,
Og Venstres Krudt
Er ogsaa vaadt og vil ej brænde,
Men blafrer bort i svage Fut.
Der er i Luften noget vist
Forsonligt, blødt, snart her, snart hist.
Man hører ikke mer, som sidst,
Kun Hornets Klang, Trompetens Skrald.
Blidt klimprer Bojsen paa sin Luth,
Selv Holstein er ej Rabulist
Med Valgsprog: „Kamp og Knald og
Fald!“
Men følger Høgsbro's stille Kald
Og slaar med Ordets Smaamønt Smut.
Paa Stridslyst er der bleven Brist,
Det gamle Kampmod er kaput,
Kun Chrestens Europæerskare,
Der Intet skaane vil og spare,
Er frem i Svinefylking brudt,
Men han kan neppe Pynten klare,
Det har endnu slet ingen Fare,
Endskjønt han har sin raske Gut,
Sin lille Eeduard ved sin Side.
End har ej Langeland fortrudt,
At sligt et Løg, de har os budt,
Endskjønt de nu dog burde vide,
Hvad Spire frem deraf er skudt;
Men der er andre mere blide. —
Som sagt, der spores visse Tegn,
Man vil ej rigtig slaas og bide,
Man snuser til hinanden først,
Man gi'er ej strax hverandre Børst,
Man længes efter Foraarsregn,
Man føler, det er snart paa Tide
At lædske Handelsstandens Tørst
Og lave Gjærder, sætte Hegn,
Samt grundforbedre Landevej'n,
Hvor Hullerne er størst.
Men spørger Du, hvor véd Du sligt?
Er det en Drøm? Er det et Digt? —
En Drøm — ja vel — som Mange drømme,
Et Digt, som mange digter paa,
Men hvorved sig de fleste ømme,
Fordi det dunkelt end maa staa;
En drømmer ikke — Bogøs Degn!
For Panden Venstres vrede Kain
Gad endnu Højres Abel slaa;
Men stirrer Du i Tidens Strømme
For Svar paa Gaaden der at faa,
Du i de mørke Bølgers Favn
Maaske dog granske kan et Navn.
Sig: Staar der Klein?
Tys! Navnet gjør ej Sagen Gavn;
Vi Skriften ej kan læse hel,
Vi tyde kun en enkelt Del,
Men Løs'net hist fra Taagers Egn
Er hverken Estrup eller Skeel!

„Lille røde Rønnebær.“

(Redaktør WULFF har fornylig bearbejdet nogle CZEKISKE FOLKEVISER frit efter THOR LANGE, og vi aftrykke nedenfor en Prøve deraf. Viserne udmærke sig ved en vis Simpelhed og ere gjennemgaaende af et meget bedrøveligt Indhold; den her gjengivne har speciel Interesse, idet den ved sit Motiv paafaldende minder om en ganske lignende Behandling af Stoffet paa LANGELAND.)

Lille røde Rønnebær!
FREDERICIA Hjertenskjær!
Tænk igaar ved Vælgerfesten
Dratted' jeg igjen af Hesten.
Lille røde Rønnebær!
FREDERICIA Hjertenskjær!

Lille hvide Rosmarin!
FREDERICIA Hjertensmin!
Aldrig jeg i mine Dage
Saa til Næse lang dog Mage.
Lille hvide Rosmarin!
FREDERICIA Hjertensmin!

Narcissus.

— «Paa Marmorlæben maa et Kys jeg trykke.»

KAALUND: *Fulvia.* 4. Akt.

Tournéer i Provinserne.

Theatrene staa lukkede; nu drage
Thalias Præster og Præstinder Flok paa Flok
Snart Landet rundt i 80 Dage;
Provinserne faar af Komedie mer' end nok!

Paa Banegaarden stillet op i Række
Nu staa de Selskaber, som vil Billetten ta'e;
Et Par staar forrest — kongelige begge —,
Det er Hr. Ridder Figaro med Fulvia.

En Skare Operister ser med Il man
Til Jyllands Kyst at drage med sin Postillon,
Fra Sverig har de taget med Fru Willmann;
Ej den Tournée en Vildmand bli'er paa den Facon.

Kasino følger Trop og selv en Trop leverer,
Det er den gamle faste Stok, der snart saa kjækt
Frou-Frou for hele Landet præsenterer.
Se, der er Spil! — Den Trumf er god! —
Tournée respect!

Kjøge Huskors.

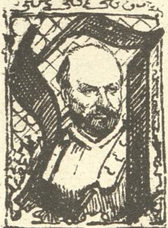

HØRUP bar i Kjøgeby
Højt Ideens røde Fane;
Han blandt Kjøge Høns i Sky
Galed' som den røde Hane.

Forsvarssagen laa ham fjern;
«Danmarks Dødssag» han den kaldte.
Glæd dig, Kjøge Landeværn!
Den Slags Folk du dog ej talte!

Kjøge-Bugt! Om Danmarks Ros
Og dets Magt dit Navn fortæller!
Glem dit Navn; sligt bør ej tros!
Kald dig Hørup-Hav langt heller!

Ennv eet liidet Annhang
till
Krönicken omm Bunde⸗Kriigen.

v bliffuer at berette omm thet ſtoere Slaeg/ ſomm Sancte Esthers Daeg then fiire och tiugende Maiji mellem byndere och goneyerne hullet bleff/ och bleff ther ey fichtet meth Spiud och Lantze/ men alleeniſte meth Mundt⸗Læder och Kaffeponſer och uare Uælerne meeget dreffne vdi gjiennem be⸗gernes Vdtømmelſe theris Koraſsighed och folcke⸗Liff att ſtørche och uederkuege. Och ſtriiden gich daa an poe mannge Ponkter/ ſoeſom vdi then goede Stad Aarhuus/ huor hand gotzeyeren Ingerslev ſloeges drabeligen meth bunden Uiggo bjøren⸗Bach/ ſamme Uiggo uærendes uel ey noegen ſtoer høffding/ menn doch ſiin faeders ſøn och aff ſiine mannge reyſer uellbekint. Bleff hand doch aff gotzeyeren gantzke ſlaegen och motte Uiggo ſich poe Retiraden begiffue. Menn dertill uar hand førre uant.

ch Tavber fick ſeyer/ ty then ſchoele⸗Lerere Raatuitt ſagde omm hannem/ att thet uar ey uell thet ſkidene Uand att bortkaſte før enn mann thet reene bekommet haffde/ huilket uar uel raat/ menn och uittigt. Theremot ſloeg Greffue Hullſtein hannem bunden Felthuſen/ enn ſamme haffde ett ſtort tillhang/ menn ther uar offuer tuſind och tre — 1003 — ſomm fuldte Greffuen. Och iilde gick thet hannem Uederkink⸗Matzen bærendes uell ſiin Docktorhatt ſomm hand uilde och uærendes uell een Schoelemand/ menn ey aff then ſoerte schola/ ty ther hand bleff vdi ſiin lexie aff uel⸗æruærdiche Paſtor Lvnd offuerhørt/ daa kvnde then arrme Uederkink ey giøre Reede och Rich⸗tichheed uillendis Masnedſund befeſte och anden Toveligheed/ ſoe att hand bleff aff Uælerne ſendt hiiem att læeſe bedere offuer till neſte gang.

enn thet uar ey alle ſteeder/ att thet gick bynderne ſoe iille/ ty vdi Aal⸗borrig/ huor ſouell then Skipper Klement/ ſomm och hand Bær⸗renhart Ree och Greffuen poe Kjyø fraa gammel tiid haffuer haft mee⸗gen Uigt och ſtor Preponderans/ motte gotzeyerne neije ſich for hannem then nye Holm uærendis en uelldig och dreffuen Bane⸗Mand aff the Juelers Slecht/ och ligedanne poe thet Eyland Borrenhollem/ ty then Riddere Roe⸗Foed villendes ey meere vdi kammpen goe haffuendis laedet ſich annetſteds huerffue och then Capitaine/ ſomm aff gotzeyerne vdſcickedes uærendis uell en habile Kriigs Mann och till att giøre Landt⸗Gannge fraa førre uant/ menn hand haffde ey nogen Connesance till the Borrenholmere och kvnde ey theris Sproeg parlere. Bleff hand ther⸗for och aff een Indfødt ſlaegen.

ch poe thet Eyland Ærø uar folcket ſoere kriſteligt/ ty ther the mellem een arrm Toldere och hannem Steen⸗ſtrupp uæle ſchvlde/ ualte the Tol⸗deren ſom ſkreffuen ſtoed/ och bleff then arrme Steenſtrupp hervdoffuer liigeſomm hentaegen och aff een ſlig Harme opptænt/ att hand ſammen⸗ſkreff lvtter Galenſkab och meth ſiin Vnode thet Eyland Ærø po thet iammerligſte affſtraffede. Menn Tolderen arffuede hanns Platz/ och uar thenne ærøeſke Arffueſaeg till ſtoer Sorrig for Steenſtrupp ſomm och hanns liidet Stockeby⸗Noer/ ſamme Noer uærendis een Skifting och Uand⸗Skabning.

Haffnia ſtoede the Professores ſich bravt/ end hand Goos haffde meth een Skreddere een ſuar Striid att vdfichte/ men daa ſamme kvnde ey hvgge vden Skredder⸗Hvgg/ bleff hand aff hannem Goos vden Node lavet till Plok⸗Fiſk. Och bleff ther for then arrme Skred⸗dere ey noegen boxer aff thet ſkinn. Och the Bager⸗Meſtere vdi Axelſtaed uillde ſich och ett Sommerfeldtoeg foretaege och fick the thennem een Officierere till emot hannem then vnge Handelsmand och Groſſerere Hage att turnere. Menn ennſkiønt the Bager⸗Meſtere haffde fveret got i Offnen forr Hage/ haffde the doch ſlaeget for ſtort ett Brøed opp och kvnde ey ſamme baege/ end the haffde meth ſich bode then ſtoere Lichten⸗Berg och ſelffue Oldermanden Heede⸗Gaard. Menn Meel⸗Dahl kommer ey heller vdi thet Parlement.

De faldne og savnede.

Saa fik man et Folketing lavet igjen,
Men det blev ej ganske de selvsamme Mænd,
Som saa godt man der oppe fra kjender.
Af Venstres Rækker især man fornam
Et Indtryk, som af en Redekam,
Der synlig har ondt for Tænder.

Det afdøde Folketing havde en Mand,
Der tjente som Kammens Visdomstand,
Det var Sangeren, Ringsted-Skjalden.
Han blev derude, han adlød sit Kald;
Iblandt de savnede nævnes han skal,
Endskjønt han ikke er falden.

Saa mangler Stenstrup. Hans Ende blev trist!
Paa Grund af Højres Valgtryk og List
I Tinget han ikke havnede.
Som Zahle ham Tinget undvære maa;
Men mellem dets faldne han Plads vil faa,
Og han hører ej til dets savnede.

Han faldt med Ære paa Æres Jord,
Thi Overmagten var alt for stor,
Og hans egen Hær var for liden.
Spartansk paa Tribunens Talerstol
Han stred, til hans Hærmænd, i alt knap en Ol,
Blev overmandet i Striden.

Spartaner var han i Valgkampens Glød!
Den sorte Suppe, han Vælgerne bød,
Var Valgtalen, han leverede;
Om den var for sort eller var dem for tynd,
Kan ikke ses af et flygtigt Skjøn;
Men af Suppen hans Flertal kreperede.

Slig Tantaluskval har gjort ham vred;
Og rød i Kammen han strax lagde ned
Hver Post, som ikke kan fede ham;
Dog ingen Protest ham hjælpe kan,
Og husvild han blev som en herreløs Tand
Af Venstres forslidte Redekam.

— Og endelig Anders Tange! Ja han
Blev ogsaa et Offer for Tidens Tand
Til Sorg for hans mange Venner.
Han er tabt bag af en Vogn i Aar
Og bliver i Kammen til Venstres Haar
En af de »forlorne» Tænder.

Mosaik.

(*Efter Dagstelegrafen.*)

— Ved det kongelige Taffel i Onsdags var der indbudt Færre end sædvanlig, hvorfor der ikke var dækket til saa Mange som ellers.

— Igaar havde Hs. kgl. Højhed Kronprinsens ældste Søn for første Gang i Aar sin Sommerpaletot paa.

— Hans Excellence Indenrigsministeren rejste i Mandags med det ordinære Aftentog til Korsør for derfra at begive sig til Jylland, hvor Hs. Excellence agter at opholde sig, indtil han rejser derfra.

* * *

— Hvilken Frisure Herrerne ville bruge i næste Saison, er det ikke godt at sige. Det er mærkeligt, hvor mange Folks Tilværelse der hænger i et Haar. Da Skuespiller Pio i den forløbne Saison mødte med en meget moderne, komisk Frisure i »Cecar Girodots Testamente«, blev dette taget ham meget ilde op, og da Skuespiller Zangenberg vilde gjøre ham dette efter i »Fru Cavarlet«, kunde han endogsaa ikke gjennemføre det i mere end den første Akt. Forleden Aften mødte Hr. Herman Bang i et Selskab med krøllet Haar. Til næste Saison tør Skuespillerne altsaa ikke bære krøllet Paryk, thi saa kommer de og Aviserne i Totterne paa hinanden.

* * *

— Kammerherre Fallesen er iforgaars vendt tilbage fra Paris.

— Forfatteren, cand. juris William Bloch er igaar vendt tilbage fra Paris.

— Forfatteren, cand. phil. Richard Kauffmann opholder sig konsekvent i Paris.

* * *

— Den store Violoncellist Popper beærede en af de sidste Forestillingsaftener det kongelige Theater med sin høje Nærværelse, hvor han overværede Opførelsen af Dr. Brandes's »Lægemidler«. Det glæder os at kunne fortælle, at han dog var ret tilfreds med Fruerne Eckardts og Hennings Komediespil, derimod kommer Brødrene Poulsen til at tage sig dygtig sammen, hvis de vil haabe en Gang i Tiden at vinde hans Bifald. Popper forstaar kun daarligt Dansk, men »Lægemidlerne« behagede ham meget, og han henvendte sig gjentagne Gange til de Nærmestsiddende og bemærkede paa sin mageløs vittige Maade: »Saadan en Dosis kunde et tysk Publikum virkelig ikke taale!«

* * *

— Der er Foraar i Luften. I Byens forskjellige Anlæg ere Træerne allerede paa den grønne Gren og i Frederiksberg Allee er der Sommerlyst. Den kjøbenhavnske Ungdom har begyndt at spille Paradis, og i Søndags havde man for første Gang det glædelige Syn at se Fiskerdrengene i Skovshoved rejse Børster.

— Flere og flere Familier forlade Byen og flytte paa Landet, og de store Flytteomnibusser have deres Læs med hver Dag at rulle ud ad Strandvejen. Om fjorten Dage hører Byen til det Kjøbenhavn, der forsvinder.

— Under Tordenvejret Søndagen den 22. Mai løb Mælken for første Gang i Aar sammen i en af de smaa frederiksbergske Udsalgsvogne.

— I et af Byens største Konditorier havde den Jordrystelse, som fandt Sted Lørdagen d. 21. Maj, en ret mærkelig Virkning, idet man observerede, at alle de serverede Toddyer paa Sl get elleve bleve forvandlede til Rystetoddyer.

Samme Ko paa samme Fælled.

For nylig maatte af Marken den fly;
Men nu? — «Nu tygger vi Drøv paany!»

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Ore.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn

1881. Torsdagen den 9. Juni. Nr. 23.

Ingen Roser uden Torne.

— Vi tager paa Landet nu, saa De maa endelig skjære mine Ligtorne rigtig godt?
— Godt? Jo det kan De tro! Jeg schkærer jo baade til Baller og Brylupper og Barnedaab De schkal nok blive fornøjet,

Fusion eller Konfusion.

Saafremt man da kan tro paa *Morgengnavet*,
Saa nærmer sig et højtidsfuldt Moment:
«Familietvisten» Venstre har belavet
Sig paa ved Overenskomst at faa endt;
I Jorden bliver Tomahawken gravet,
Og Fredens Pibe vorder atter tændt;
Og naar man fromt har slukket Tvedragtsflammen,
Slaar Venstre atter sine Pjalter sammen.

Tænk, hvilken Fryd for «den bevidste Magt»,
Om sammes kaarne Talsmænd faar i Sinde
At stande enigt mod den fælles Fjende,
Mod ESTRUP og mod Højres List paa Vagt.
Ja, tænk om lille EEDVARD her vil finde
En ny Udgave af den gamle Pagt,
Saa hele Venstre slaar sig paa hans Rütli ned
Og svæ'r ved *Logos* der i al Gemytlighed

Da vilde Venstre hæve sig paa ny
Og staa saa fast, at Ingen mer det rokker;
Højt vilde Jublen klinge imod Sky
Til Akkompagnement af KRABBES Klokker,
Naar BOJSEN over HØRUPS ædle Lokker
Udspændte sin Familie-Paraply,
Hvor HØRUPS «grønne» og ALBERTIS «røde»
Kulør GERT WINTHERS «brandgult» kom i Møde.

Ja, der bli'er Fryd hos hver en udtraadt Tolder
Og hos de moderate Farisæere
Den Dag, da HØGSBRO glad sit Indtog holder
Hos de «ugudelige» Evropæere,
Og hvor ej mer det BERNTSEN Kvalme volder
At skulle søbe Kaal med BERGS Hebræere,
Men hvor HIN LEDRE BERG om Halsen falder
Og ikke mer hans Standpunkt «smudsigt» kalder.

Ja, kan man tro paa *Morgengnavets* Ord,
Vil Venstre slutte sin Familiefejde:
Det trækker op til fælles Samarbejde
I «det forenedes» udtraadte Spor.
At Venstrefolkets Glæde bliver stor
Her over, bør man ikke det bebrejde;
Af sligt et fælles Samarbejd' det høster
Den Lærdom dog, at fælles Vandgang trøster.

Fra Byraadsmødet i X-borg. XXI.

I Byraadets Gaarsmøde forhandledes den ved sidste Byraadsvalg stedfundne Agitation. *Borgemesteren* vidste godt, at det var en yderst delikat Sag, der stod paa Dagsordenen. Han skulde ikke nævne den Mand, der for at blive valgt til Byraadet ikke havde undset sig for at bruge Midler, paa hvilke man hidtil trode, at kun Kammerraad Geldmand havde Monopol. Om denne var det jo vitterligt, at han Aar for Aar drev en omfattende Agitation for atter at komme til at indtage den Plads i Raadet, som han én Gang havde beklædt. Kammerraaden var en meget godgjørende Mand, der anvendte sine Penge med Omsigt; han gav ikke ved Dørene, og han lod ikke sit Hjærte løbe af med sig i det daglige Liv; men man saa tit i Byens Avis, at han havde bortgivet betydelige Summer i forskjellige Øjemed. Dog gav han ogsaa Meget bort under Haanden; og navnlig var det et ret mærkeligt Faktum, at hans Godgjørenhed kulminerede ved Byraadsvalgenes Tid (Latter). Mod dette kunde der i og for sig Intet indvendes; men underligt var det dog. Det var endvidere bekjendt, at han med en vis Genialitet benyttede bekjendte Mænds Navne til Lister, der gik rundt i Husene, og Avertissementer, der stod i Byens Aviser, og som indeholdt Opfordringer til at vælge «den», som det hed, «af Kommunen saa højt fortjente Kammerraad Geldmand» (Latter). Paa aldeles lignende Maade havde omtalte, ubenævnte Byraadsmedlem ladet agitere for sig. Og dette burde paatales, da det forargede Kommunen, ophidsede Gemytterne og afgav et slet Exempel for alle gode Medborgere (Bifald).

Materialist *Svedskelsen* vidste godt, at det var ham, der sigtedes til, og han havde i Virkeligheden ogsaa virket lidt for sit Valg ved at tale med Folk etc. m. m., og det var jo altsaa sandt for saa vidt. Men, hvor stod det skrevet, at man ikke maatte gjøre lidt for at blive valgt? Han lod bare en Liste gaa rundt hos sine Kunder, og naar de ikke var hjemme, forlangte han ikke, at de skulde skrive paa, men bad deres Koner om at gjøre det, og det var der da i Virkeligheden ikke noget i etc. m. m. for saa vidt. Der var kun To, hvis Navne han uden deres Vidende og Villie havde skrevet paa, men de var bortrejste med hele Familien, saa det var han jo nødt til for saa vidt (Latter).

Glarmester *Svendsen* mente, at man, hvad enten man var bortrejst eller ikke, ikke burde skrive noget som helst uden Ens Vidende og Villie.

Kjøbmand *Sørensen* havde forleden Dag paa en Aftentur mellem to Sjøvere, der stangede Aal i Mølleaaen, hørt følgende Samtale: «Hvem stemmer du paa?» — «Paa Svedskestenen — —»

Borgemesteren maatte bede den ærede Taler afholde sig fra injurierende Udtryk.

Sørensen refererede kun Faktum. Altsaa: »Hvem stemmer du paa?« — »Paa Svedskestenen.« — »Hvad gi'er han?« — »5 Pund Kaffe, 1 Lispund Puddersukker og 2 Flasker Puns.« — »Nej, saa har jeg en bedre Gi'er, Kammerraaden; han gi'er 10 Kroner, en røget Skinke og fri Stikkelsbær til Ungerne hele Sommeren.« — Taleren havde ikke hørt mere, da han nemlig med Indignation skyndte sig bort, og i sin Harme gik han lige ind i Klubben, hvor han, næsten uden at vide af det, satte sig til et godt dækket Aftensbord (Røre).

Vinhandler *Lung* var nogle Dage før Valget i Færd med at bouteillere en Dry-Madeira, som han lige havde importeret. Og just i det Samme kom tre Herrer faldende ind til ham og saa paa noget Rødvin; den Ene af dem skulde nemlig have noget Margaux til at konfirmere sin Datter i. Og de Herrer skulde hen at skrive deres Navn paa en Liste til Fordel for Geldmand. Han bad dem træde indenfor og faa Ild paa en Cigar til en Sjat Madeira. Nu var det en ganske dejlig Drue, tør og ren i sit hele Væsen, og da de havde drukket nogle Glas, blev de og gav Taleren deres Stemmer. Derved blev Stemmerne i det gamle Byraad, og der blev bestilt af Dry-Madeiraen til Konfirmationen (Bevægelse).

Skomager *Kruse* skrev aldrig nogens Navn ned, for han skrev ikke synderlig orthopædisk, eller hvad det hed; der var jo helier Ingen, der kunde hitte ud af Retskrivningen; og nu, da der var en Svend, der havde opfundet en ny Retskrivning, var det rent galt (Latter). Javist var det en Svend, for det var Svend Grundtvig, men, om han ogsaa havde opfundet de smaa Bogstaver, det viste han ikke, for han satte aldrig Komma; men det kom nu ikke Sagen ved. Ingen skulde virke paa ham ved ulovlige Midler, det vilde være som at hælde Vand paa en godt smurt Fedtlærsstøvle; men det kom nu ikke Sagen ved.

Prokurator *Justesen* syntes, at man skulde holde Kammerraad Geldmand udenfor denne Forhandling, ligesom han blev holdt udenfor Raadet; det var dog Synd at misunde ham den Fornøjelse ved hvert Valg at forære Værtshusholderlavet nogle af sine mange Penge. Til Hr. Kruse skulde han kun bemærke, at det ikke saa meget var Hr. Kruses Fejl, at han ikke satte Komma, som, at det var hans Fejl, at han aldrig satte Punktum. Han foreslog forøvrigt et Mistillidsvotum til Hr. Svedskelsen, hvad han forsaavidt kunde have godt af, som han i Virkeligheden havde fortjent det etc. m. m.

Derefter vedtoges med alle Stemmer mod 1 (Svedskelsen) et Mistillidsvotum til Svedskelsen.

Mødet hævet Kl. 10.

Rimbreve fra Fætter Kristian i Nykjøbing til Punch.

Nej Fætter! Nu synes mig, Du
Bliver altfor rask og gesvindig,
For fransk, letfærdig og vindig.
Her ovre hos os er man sindig,
Og man svinger ej om i et Nu.
Ministeriet, det er Tabu,
Og med Estrup vi staar og vi falder,
Medens Alt, hvad „Højre“ sig kalder,
Blot ved Navnet af Klein raaber: Hu!
Nys, forleden, jeg vilde partout
Her i Klubben Din Mening forsvare,
— Aa, Du skulde været her bare! —
Doktor Esbjerg bandte: Nej Gu'
Om vi her drikker blandede Vare,
Om vi ligesom hende — Froufrou —
Render bort fra det Sikre og Klare
Just, naar Estrup har „Solo“ og „Tout“!
Præsten han sa'e: „Her er Fare!
I kjender jo Kjøbenhavn!
Der har Fanden blandt Ungdommens Skare
Ikke længer saa frygtet et Navn!
Og paa Rænker vil aldrig han spare,
Og hans Raad de gjør ingen Mand Gavn!
Og han lægger saa mangen en Snare!“
— Ja Du kjender jo heldigvis Præsten,
Saa af Talen jeg sparer Dig Resten,
Men hans Mening det var da den,
At værre end Pokker var næsten
Baade Klein og alle hans Mænd.
Vor Borgmester han trak sig i Vesten,
Og han rømmed sig dybt og længe,
Og hans Briller de glimted saa strænge,
Og han saa paa mig Stakkel hen.
Og han mæled' med bævende Røst:
„Oh I Dannemænd, Voxne og Drenge,
Voxed' op ved den sivkranste Kyst,
Udi Dannemarks Vange og Vænge!
Skal vi Dannebrogsfarverne krænge!
Skal vi offre for Fremmedes Lyst
Disse Lunde, hvor Bøgene hænge!
Disse kornrige Agre og Enge!
Skal vi — kort sagt — til Andre trænge
End til Estrup i Sværdenes Dyst!
Kan vi — Borgere — høre sligt Vaas!
Vi, der leve af Landet derude!
Kan vi sove trygt paa vor Pude,
Naar ej Estrup til Statskassens Laas
Gjemmer Nøglen, og naar vore Stude
Føres ud paa den Tietgenske Skude,
Medens vi af hans Makkere flaas?
Nej — Medborgere — mærk Eder vel:
Kun ved Estrup Maalet kan naas,
Og kun Estrup og Skeel kan os føre
Frem til Sejer og Lykke og Held! —“
— Kjære Fætter! Du skulde høre
Ja og se denne støtte Appel!
Denne Mandstugt! det vilde Dig røre.
Thi i Klubben hvert eneste Øre
Suged' ind som af Visdommens Væld
Disse Ord, som Borgmesteren talte,
Mens i Alles Blikke sig malte:
„Væk med Kjøbenhavnernes Spræl!“
Ser Du, Fætter, da faldt det som Skjæl
Fra mit Øje, at endnu maaske
Er dog Estrup alligevel Manden,
Og vi maa dog vist hellere se,
Om mod Muren til Spot og til Spe
Nu igjen de dog ej render Panden?
Vi kan altid tage den Anden,
Men for Estrup i Vel og i Ve
Vil vi slaas, og jeg tror saa min Sanden,
At trods Fraser om „Handelsstanden“,
Trods det „Centrum“, som end er i Ble,
Har paa Venstres Mundiarrhoe
Dog den Doktor alene Forstanden;
Han er allenfals Alløopath,
Og den Dosis, han gi'er dem at sluge
I „Opløsning“ hver eneste Uge,
Er for Venstremænd yderst probat,
Og jeg haaber han er parat
Til igjen og igjen den at bruge
Mod det Ukrudt, han stræber at luge
Ud af Rigsdag og Kirke og Stat!
Se, der har Du i Lommeformat
Vor politiske Stokfisk serveret!
Er den Eder for „overleveret“,
Os den smager endnu delikat.

Gjensidig Imødekommen?

— Kom for Satan med den Landgang!!
— Kom barestens med Skibet!!

Ogsaa jeg er Jæger.

— En Hare springer op lige foran mig! I en Fart lægger jeg an paa den, men Kuglen preller af mod en Sten og gjennemborer tre Raabukke af en Flok, der lige farer forbi, i det samme....
— I det samme vaagnede De vel?

Den femte Juni.

(Stemningsudbrud.)

Lad kun Folketinget tumle
Med Budgettet, som det vil,
Og lad svage Sjæle mumle,
At her spilles farligt Spil;
Vi har ingen Lyst at skumle,
For i Sommer er man tryg:
Der er slaaet af paa Humle
Og endvidere paa Byg.

Blev af bare Vrøvl bortskyllet
Højres Haab om Sejr med Glans,
Og har Venstre helt fortryllet
Vælgerfolkets sunde Sans,
Lukker Chresten Berg for Sølvet,
Fuld af embedsmandigt Had,
Saa slaar Karlsberg af paa Øllet,
Sligt kan gjøre Hjertet glad.

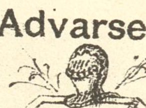
Alt det Øl, man mægter brygge,
Sælges nu til nedsat Pris;
Ingen tørstig Sjæl kan bygge
I et bedre Paradis,
Ingen Varme kan ham trykke,
Ingen Tørst ham plage kan;
Under svale Øltræers Skygge
Rinde Bajere som Vand.

Naar det bare for ham gjælder,
Hvilken Slags han vælge vil,
Om han Tuborg kaarer eller
Karlsberg heller slaar sig til.
Valget sker i Dybets Kjælder
Som i hver en bajersk Hal,
Hvor man mangen Bajer sælger
Efter Valg ved Forholdstal.

Lad saa Berg kun, som han plejer,
Paa en *»Alliance«* tro,
Medens Balthazar paa Vej er
Til en billig *»Aldersro«*,
Men i Fald lidt Sans du ejer
For et rigtig godt Parti,
Skal du slaa dig til en Bajer
Med en gammel Romer i.

Advarsel.

Da Undertegnede har bragt i Erfaring, at Hr. Bjørnstjerne Bjørnsen har forsøgt paa at give sin fra Amerika importerede saakaldte »norske Folke-Livs-Elixir« en Etikette, der aabenbart er beregnet paa at bringe det godtroende Publikum til at forvexle den af ham forhandlede Livs-Elixir med den, som Undertegnede i en Række af Aar til utallige Menneskers Tilfredshed har forhandlet over hele den civiliserede Verden, idet han nemlig har gjort et øjensynligt Forsøg paa at eftergjøre vor Etikette ved i det saakaldte »norske Flag« at anbringe en Løve med opret Bile under Foregivende af, at bemeldte Varemærke skal nedstamme fra Magnus Barfod, saa advares alle og enhver mod at forvexle bemeldte amerikanske Reklame-Produkt med den af mig forhandlede ægte Brama-Livs-Elixir, og bedes Publikum nøje at passe, at der paa Etiketten findes foruden den omtalte

Løve med opret Bile
tillige
en Guldhane

Kun naar Etiketten er fuldstændig, kunne vi garantere for Elixirens Ægthed.

Med Agtelse
Mansfeld-Büllner & Lassen.

Himmelbrev

Til Degteren og Politikkeren **Bjørnstierne Biørnson.**
p. t. Norje.

Ho ho! og Velkommen Dereses Velærværtihej hjem til det gamle Norjes immervæk granduftendes Fjéldlier fra Amerikas evi onge og liesom af friskbagt Vedebrø smagendes Repoblik! Velærværtihejen kan forandre Sinjaler paa, her ble Glæje oppe i de gamle sjemytlie Valhalla, den gamle Ulk Ægir kommendes sejlendes med en Skipperefterretning angaaendes Velærværtihejens løkkelie Overfart, samme havendes, som en regti norsk Søgut, klaret Ærterne uden Opskvulpninger fra Sammes a halv fordøjede Amerikanismer temmeli overlastede Mellemdæk. Unnertejnede begjærede strax en af Brøgger Jakobsens redoserede eller af Tuborgs endnu mejet mere og til otte blanke Øre redoserede Bajere, men den lille blaaøjede Ævlemadam Ydun givendes allernaadist Afslag, formedelst Mød og Ævlemost værendes det eneste, som havdes paa Lageret, motte ta' en me Resinjasjon og Hengivelse i Mytleologiens Tæknig og tømme Modhornet paa Velærværtihedens Velgaaende, indbyjendes gamle Hendrik Værjelant, sittendes i en Krog og spillendes Domino me Braje, til at deltæ i samme, hvorover samme gamle grinagtige Pindsvin begønte at rejse Børster, spørjendes med Ubehavelihed Unnertejnede om samme trode han, Værjelant, var slig en Stakkar, at han velde la sig overbesavle af slig en Dansker som Sofusskandorf, Velærværtihejen nemli havendes begaaet en Bok ve aa gaa med samme udødelie Smaafolkeskribent under Armen i Prosessjonen, hvorover gamle Hendrik æ bleen støt paa Mansjætterne, villendes dog i al Fald hellere haft en Svensker samme gamle Hendrik nemlig hældendes svært over mod den Side, hvad Velærværtihejen var saa god i sin Præken at kaste Kjærlighedens Wotterpruf over mæ Tilgivelse og Forglemmelse kunnendes ellers ikke faa gamle Hendrik Værjelants Litorne til at passe i di Støvler, Velærværtihejen hade syt, værrndes nemli af lutter ugarvet norsk Bjørneskind med franske Snuder og amerikanske Skafter, saa Unnertejnede og gamle Hendrik hade nær maattet ta en Omgang paa de Grundlag, hves ikke Assistenten, som hade Nattevagten den Aftenstund, værendes gamle Balder, var kommen te og hade gort Forli henledendes Hendriks Opmærksomhed paa det mellem det gamle Norje og det

omtrent næsten liesaa gamle Danmark i den senere Tid bestaaendes nogenlunde fredelie Forhold, visendes ham, at han sæl var bleven indrangsjeret i det danske literære Menasjeri mæ ejet Bur og alle mulie Bekvemlihejer saasom Doktor Pengels hæderlie Omtale i Selskabet te Dyrenes Beskøttelse, værendes næst efter de geografiske de allermest fin-fin *i de gamle glaje Kjøvenhavn. Hvorover Hendrik slo sej tetaals stillendes dog som Ændringsforslag mulig Optaelse af Jøder osse i Valhalla, men Odin afslaaendes samme villendes ikke hae Heyman ind i Asernes Borgerrepræsentasjon og værendes osse noet bange angaaende Sæhrimnerstejens Forligelse med Eedevards hvije Logos, saa Velærværtihejen maa skrive ned te Berre, at han maa sie det til Eedevard i Forvejen, at der er vinket af for hanses Vedkommende, hva Hendrik Værjelant og Unnertejnede og jeg haaber Vælærværtihejen mæ vos er enige om, er et Martyriom te og bør i* Dassavisen *som derhen hørendes med feje Flomme-Tyber og Billeje og alle vi gamle Repoblikanere stoler i den og i alle andre Henscender immervæk paa vores store Degter og Politikker og sender ham en Helsen fra hans gamle sjemytlie, glaje*

Tyroler-Færdignant,
p. t. Valhalla.

Mosaik.

(Efter *Nationaltidenden*)

— Nogle Venner af *Herman Bang* ville i Lysets Kjælder lade opstille en Buste af den berømte Mosaikmester i Tutti-Frutti med Zirater af Forgylder *Bræk.*

* * *

— Hvorledes et Drama kan forvandles til et Proverbe, saa man ved Privatforestillingen paa Klampenborg Theater. Man skulde havt *Æventyr paa Fodrejsen,* men *det Hele var Ingenting.* Chefen vilde ikke tillade Foredraget af den nationale Sang:

»Hvor Meyer'n synger
blandt gyldne Dynger.»

* * *

— Mal-á-propos om *Coquelin-Albummet!* Hr. Ernst Bojesen er den bedste Kjældermand i hele Vimmelskaftet. — — Han coquelurer paa det rette Øjeblik. Nu maa man haabe at han maa være heldig som sædvanlig, og om *Berton* maa man haabe, at kan maa være lidet kjønnere end Kauffmann.

* * *

— *Lody* og *Davray* ere skjønne som de *sønderjydske Piger.*

* * *

— *En Agave* er af en begavet Raadmand skjænket til Raadhusets kunstneriske Udsmykning.

* * *

— Apropos om kunstnerisk Udsmykning! Det kgl. Theaters dito er begyndt med de tre — Stilladser, der ere rejste i Loggiaen.

* * * *

— I „*Jean de France*“, der skal aabne Sæsonen, vil Titelrollen afvexlende blive spillet af *Richard Kaufmann* og *Herman Bang,* efter Instruktion af Kammerherre Fallesen.

* * *

Billetsjoverkritik.

(Tirsdag Morgen.)

Første. Sa' du Noget, Daniel?

Anden. Ja, jeg sa'e bare: forstod du noget af det?

Første. Arbemirbemarbemurbe.

Anden. Nej, hør nu — alvorligt —

Første. Sirbesarbelirbelarbelurbe.

Anden. Hvad skal det sige?

Første. Det er Kragemaal, Daniel, og det var det for de fleste, hvad de hørte i Aftes.

Anden. Ja, saamænd!

Første. Ser du, nu skal jeg gi'e dig et lille Begreb om det Hele. Kukkeling, ser du, det er et fransk Navn, det er noget lignende som Dimmeling.

Anden. Naa!

Første. Ser du, han spiller jo Sten Julien og det er noget lignende som Emil, med den Forskjel, at Emil kan gaa hjem og ligge sig hos Ambrosius, for ser du: Emil har det med Følelse, ligesom unge Brun med Læggene — det er forloren Skilpadde, din gamle Hornkam.

Anden. Ja, maaske.

Første. Og saa er der han Adie Donjohan, han er noget lignende som Wulff; Madam Paaske, det er en falmet Pinselillie, men hun har det tilfælles med Frøken Lærke, at Folk tror, de har været kjønne i deres Ungdom, fordi de ikke er det nu.

Anden. Ja, de tror, at Forgyldningen er gaaet af dem.

Første. Jo, men der har nok aldrig været nogen. — Saa er der hende Lotte, hun er li'esom Fru Rosenbaum; Bertang, han er meget pæn, naar han bare kunde tage Skulderbladet fra Munden, for han er lige saa vind og skjæv som en Vindeltrappe, men han spiller møjet net, ungefær li'esom Eckardt i hans bedste Tid.

Anden. Javel.

Første. Saa er der Davre, — det var Skade, der var saa lidt af den Davre, for den kunde man ikke blive mæt af — og saa du Ludvig Aagaard med en Rose i Knaphullet?

Anden. Ligesom Bertaang.

Første. Javel; han sad i anden Etage.

Anden. Sagde han noget?

Første. Ja han sagde: Baang Soar Messios!

Anden. Og Richard Kaufmann sad i første Parket og saa ud ligesom et flækket Franskbrød.

Første. Ja, saa har der jo været et fint Publikum!

Parlamentarisk Diner.

Uagtet her er adskillige,
Som baade har Evne og Villie,
Hvor alskens Delikatesse forvoldes skal Ruin,

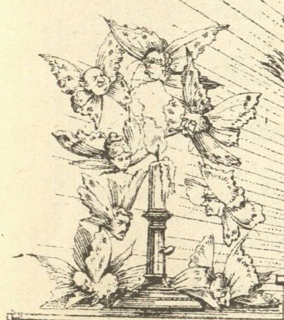
Saa fryder ej den Slags Kager dem;
Som grov Konfekt den vel smager dem,
Hvad kan det saa dem trøste, at Konditoren er fin?

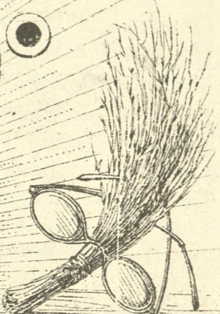

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet.
(Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa
alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa
Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand N° 50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 16. Juni. Nr. 24.

Morgentoget afgaaet!

— Vi troede netop, at De hyldede Ordsproget: Morgenstund har Guld i Mund?
— Det gjør jeg skam ogsaa, naar bare ikke Morgen faldt saa forbistret tidlig paa Dagen!

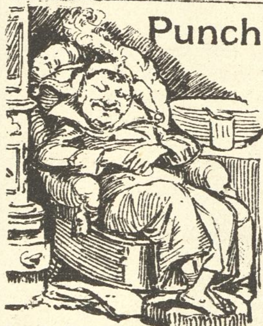
Haabløs.

Det var i Novembers Slud og Regn,
Da Venstre endnu laa i Krig,
Og Lejre-Greve og Bogø-Degn
Ej havde drukket Forlig,
Da «saglig Forhandlings» Morgenskjær
Omstraaled' BOJSEN og BUSK og KJÆR,
Og lille EEDVARD sig følte stor,
Formedelst ved *Logos* han svor,

Da blev en Finanslov forelagt
Vort Folketing som bekjendt,
Og af «den bevidste Folkemagt»
Blev Stakkelen drejet og vendt;
Den kom paa Udvalgets Pinebænk,
Af Medynk havde man ikke et Stænk,
I hvert et Lem blev der trukket og slidt,
Men stadig man kom lige vidt.

«Den sorte Skole», som aldrig ret
Med Venstre har kunnet forlig's,
Den satte de paa det sorte Brædt
Paa russisk Selvherskervis,
Paa smal Kost Embedsstanden blev sat,
Og Hær og Flaade flaaede man glat,
Og man holdt Jul og Paaske her;
Men — stadig man var lige nær.

Nu har vi holdt Pintse og Grundlovsfest
Og fejret Juni-Termin,
Og WINTHER har gjort i Sommer Blæst
Om «Folkevilliens» Ruin,
Men ingen Finanslov for i Aar
Sandsynligvis for det første man faar.
Den Død er dog en sen Proces:
At blive ihjeltraadt af — Gæs.

Punch drømmer.

Det var en hundekold Juniaften i forrige Uge. Der kunde godt have ligget Sne paa Gaderne for den Sags Skyld. Blæsten rev og ruskede Træerne i Toppen, som om det var en Skolemester, der revsede sine uartige Drenge, og Skyerne fór henover Himlen, som om de vilde se at faa Varme i Kroppen ved at løbe saa hurtig som muligt. Men *Punch* sad lunt inden Døre. Han havde faaet Ild i Kakkelovnen, havde rullet sin store Lænestol hen i Nærheden, og indsvøbt i sin varme Slobrok studerede han med Iver *Nationaltidendes* Referat af Coquelin-Festen, afvexlende frydende sig over Kammerherre Fallesens spillende Aandrighed, Coquelins høflige og fine Diplomati og Rasmus Nielsens — nej om Forladelse, *Rector magnificus* var der nok kun af Navn, ikke af Gavn. «Ak, hvo der kunde have været med», sukkede *Punch*, «det er Følgen af ikke at være i Journalistforeningen som Herman Bang eller at kunne parlere Fransk som Kaufmann. Var man endda i *Morgengnavet*, saa havde man i hvert Fald faaet Indbydelse og kunnet have haft den Fornøjelse at sige Nej og bagefter lade som Ingenting og give Grovheder oven i Kjøbet. Ja, var jeg *Morgengnavet*, saa havde jeg havt den Ære at blive overantvordet Coquelin i fransk Oversættelse for bagefter at rives midt over af hans højstegne Hænder. Ak, var jeg *Morgengnavet*, sikken et radikalt Gilde jeg skulde have gjort for Coquelin!»

Og saa faldt *Punch* i Søvn og drømte, han var *Morgengnavet* og gjorde Gilde for Coquelin. Ikke et stort braskende Højre-Gilde med Kammerherrer og Etatsraader og Rector magnificus *in absentia*, nej et rigtig radikalt, lille folkelig-evropæisk Knald med en *Menu* af den rødeste Farve. Man fik:

Hummersuppe
Krebsepostej *(ecrévisses dans un cabinet particulier)*
Rødspætter } Rødvin
Blodpølser }
Rødgrød, rød Portvin
og røde Snapse som *Pousse-Café.*

Festtalen var overdragen til lille Eedvard. Med sædvanlig Takt bød han Coquelin velkommen i denne Kreds, der indesluttede alt det Ypperste i Retning af Intelligens og Dannelse, som fandtes i Danmark. Sad ikke her Danmarks Gambetta, den store Chresten Bøge' om hvis henrivende Veltalenhed Coquelin desto værre jo ikke vilde kunne faa den rette Forestilling, da den store Taler endnu ikke var naaet saa vidt i sine Studier af det franske Sprog, at han turde give Coquelin en Prøve derpaa. Sad her ikke Danmarks største Prosaister, største Journalister, største Rabulister, største Positivister. Det var ikke det sammenskrabede, hyklerske, reaktionære, aandløse Selskab, der paa Tivoli havde oversavlet den store Kunstner med deres meningsløse Bavl, nej, her var de ægte Republikanere, dem, der af den udødelige Digter, Coquelins berømteste Landmand — han mente Zola — havde lært at dyppe Penslen ikke i Romantikens Berlinerblaat, men lige ned i Rendestenens kraftige, saftige, naturalistiske Virkelighed, og som af samme store Samtidige havde lært at male, ikke med Pensel, men med Fejekosten, ikke paa Lærred, men op ad Stolper og ned ad Vægge. Det var Zola, der havde lært os at skjønne paa Coquelin, og det var Coquelin, der skulde lære os at skjønne endnu mere paa Zola og næst efter ham paa Georg Brandes. Han vilde udbringe en Skaal for Republikken, Gambetta, Zola og Coquelin.

Jublende Hurraer ledsagede Skaalen. Derefter tog Coquelin Ordet. Han beklagede, at han ikke kunde være enig med den ærede Taler. Han var ganske vist Republikaner i Frankrig og beundrede Gambetta, fordi han foruden at være Republikaner var en god Patriot. Partierne her i Danmark kjendte han ikke noget til, men han brød sig ikke om, hvad Parti en Mand hørte til, det vigtigste var, om han var en god Patriot, der satte Fædrelandets Vel over Alt. Hvad Zola angik, var han ogsaa uenig med den ærede Taler, da han slet ikke holdt af ham som Forfatter og ansaa Zolas Virksomhed for at være til langt større Skade end Gavn for Frankrigs Literatur. Og nu havde han sagt sin Mening og vilde gjerne have Lov til at spise sin Mad i Ro!

Det var en kold En! Det er slet ikke rart at være Morgengnav under disse Omstændigheder, tænkte *Punch*. Gid jeg var vel herfra! Gid jeg aldrig var bleven Morgengnav! Gid jeg var Punch igien.

Og i det Samme vaagnede *Punch* og var *Punch* og slet ikke Morgengnavet.

Og glad var han! Men det var underligt, saa levende han havde drømt, for næste Dag talte hele Kjøbenhavn om det mislykkede Morgengnavsgilde, som om det virkelig havde fundet Sted. Men det var jo kun en Drøm, for saa grinagtig er Virkeligheden da sjelden.

Zoologisk Have.

Vor zoologiske Have paa Kristiansborg Slot aabnede i Aar sin Sommersæson den 27de Maj; og det er en Glæde at se, hvor uforandret Bestanden er, idet saa godt som alle Individerne have overstaaet den usædvanlig drøje Vinter og holdt sig nu i Foraaret, da Dyrenes Optræden paa Tribunerne i det Frie ofte rummer Farer, der ere afgjørende for deres Levedygtighed.

I Rovdyrhuset har den gamle Kongetiger fra Bogø *(Montanus pædagogicus radicalis)* overvintret godt, og Familien er i Foraaret bleven forøget med flere Unger, som vistnok, naar de blive noget mere udviklede og begynde at producere sig paa egen Haand, ville bidrage ikke lidt til det besøgende Publikums Underholdning. I Buret ved Siden af fandtes som sædvanlig den ondskabsfulde Mandril fra Kjøge *(Hørupis revisoricus)*, der igjen for nylig har givet Publikum en Advarsel om ikke at komme den for nær, idet den, som Læserne maaske erindre, pludselig overfaldt flere af Embedsmændene og forsøgte at flaa dem lige til Skindet.

I Bjørnegraven gjensaa man ligeledes en af Havens Veteraner, den store Næsebjørn fra Middelfart *(Balthasar exrevisoricus)*, der som Kjøbenhavnernes specielle Yndling er bekjendt under Navnet »gamle Nalle«. Den har flere Gange været stærkt angreben i Vinter, men efter en besværlig Behandling sidder den nu godt i det, og den vil vistnok for Fremtiden ikke komme til at suge paa Labben. Samme Steds opholder sig Vaskebjørnen fra Slagelse *(Tauberus manufacturis)*, som jo har faaet Navnet efter sin overdrevne Renlighed, saa at den endogsaa vasker de umaadelige Kvantiteter af Fødevarer, den sluger, hvorfor dens Maaltider altid har et stort Publikum. Aarhus By havde tilbudt at skjænke Haven til Anbringelse her en ung Bjørnebakke, men man mente ikke at kunne modtage dette Tilbud, da man af tidligere Erfaring kjendte Slægtens, den bekjendte *Lars* Farlighed og Umedgjørlighed.

Fra Odense var der stillet Haven et Exemplar af det store nordiske Pungdyr *(Millionaris Tietgenianus)* i Udsigt, men dets svækkede Helbred tillod ikke, at det overføres til Samlingen. Derimod modtog man fra denne By en mærkelig Skabning, som man imidlertid ikke rigtig véd, hvor man skal anbringe, da den hverken synes at høre til den ene eller den anden Gruppe; efter alle statistiske Data er det imidlertid en *Professor statisticus*, da den har nogle højst besynderlige Falbelader.

Haven vil i Aar for første Gang forsøge at opdrætte en ung Skovmand *(Philippus Aluminicæ)*; det er dog et Spørgsmaal, hvor vidt den vil kunne trives i sine nye Omgivelser, da den skal være noget vanskelig at omgaas. Det lykkedes saaledes ikke i sin Tid at beholde den ret længe i Frederiksbergs Kommunalraads zoologiske Have. Noget lignende gjælder den fra Morgengnavets Have erhvervede Blæksprutte *(Larsenius Kastellicus)*, der ogsaa er særdeles vanskelig at faa tæmmet, skjønt den allerede har været i Bur.

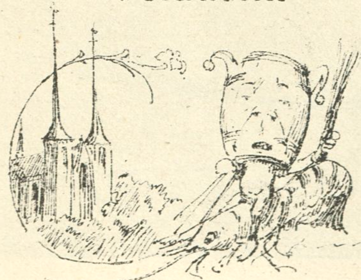
Af Havens Fuglebestand undrer man sig atter over den storartede Samling af Papegøjer af alle Farver, hvoraf de fleste jo snakke godt efter Munden, omend altid mere eller mindre uforstaaeligt. Som Gave fra Ole Christensen-Fakse modtog Haven atter i Aar en Skallesluger, der er mærkelig ved at kunne sluge og fordøje alle de Skaller, den faar af de kjøbenhavnske Underofficerer, uden tilsyneladende at tage Skade deraf. Den i Forvejen ikke talrige Samling af Præstekraver, hvilke Fugle som bekjendt efter Havens tidligere Bestyrer Fischers Ordre ikke maa fodres, har derimod lidt et uerstatteligt Tab, idet det eneste Exemplar af den syngende Præstekrave *(Zahlemander cantator)* er afgaaet ved Døden. Skjønt dens Toner vare mere mærkelige end skjønne, satte de dog at og til Publikum i godt Humør, og den maatte absolut henregnes til vore glade Sangere.

Derimod hilser man med Glæde paa en Del andre gamle Venner som den brandgule Wintherodder, hvis uberegnelige Krumspring altid underholder de Udenforstaaende; Strandkrabben fra Grenaa *(Præses absolutus)*, hvis Ringe-Evne er bekjendt; den lange Giraf fra Næstved *(Lethe procuratoris)*, af hvem man jo faar de kostbareste Sager, og den langørede Greve-Struds fra Lejre *(Moderatus Katholicus)*, som endnu ikke er bleven klogere, end at den tror, at man ikke kan opdage den, naar den stikker Hovedet i en Busk; medens man hurtig gaar forbi den gamle Malle fra Sorø Sø *(Albertus negativus)*, da den med den forbundne svovlsure Stank er alt andet end behagelig.

Den store Bestand af Drøvtyggere er repræsenteret i de forskjellige Udvalg, som kjendes fra tidligere Aar.

Konditoriet i Haven møder i Aar med to nye Terner.

Troldom.

Hist, hvor Roarskilde pranger
Med en Saga, rig og stor,
Og hvor nu man Rejer fanger
I den vidtberømte Fjord,
Hvor et opvakt Folkefærd
Nemt kan komme Bistrup nær;

Mødtes Tirsdag efter Pintsen
Lærere fra Land og Stad
Til en Diskussion i »*Prinsen*«,
Og enhver var hjærteglad;
Som en Maglekilde flød
Talen, vis og honningsød.

Men man undgaar aldrig Farer
Der, hvor Djævlen har sit Spil,
Selv om Bjørnson ogsaa svarer
For, at Fanden ej er til,
Han med Djævels Vold og Magt
Faar os fælt i Klemme bragt!

Man om Trolddom disputered',
Og et folkekaaret Lam,
Hansen, sa'e, at ofte sker'et
Et Ølstykkevej fra ham,
Hvor det med en Karl er hændt,
At hans Mellemgulv blev vendt.

Og da han var meget troende,
Vendte han sig i sin Nød
Strax til Sognets kloge Kone,
Og sin Gang han ej fortrød.
Cyprianus og den blaa
Sangbog strax hun op lod slaa.

Stærkt hans Mellemgulv i Spænding
Kom ved Ordets Hørelse,
Omvendt blev det! — »Hvilken Vending
Ved den Slemmes Førelse.«
At hans Kvide blev forbi,
Skete blot ved Trolleri.

Fyen, med Grund i Danmark troner
Du som Hjærtefolkets Ven,
Du har ej blot kloge Koner,
Du har ogsaa gale Mænd,
Hvem i Tinget Plads du gi'er,
Til dit Bistrup færdigt bli'er.

Fallesens

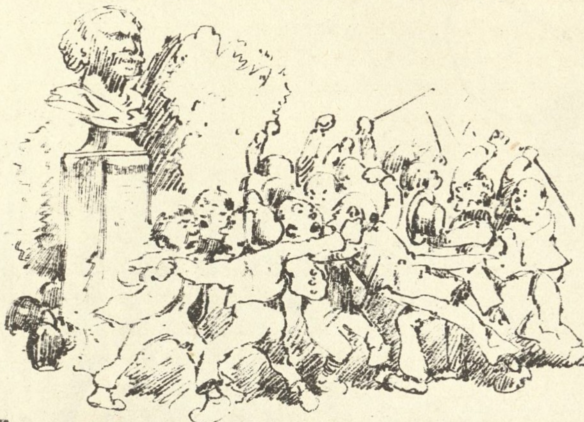
Mellem Holberg og Øhlenschlæger min Tro
Kunstens saftigste Rødder gro;

Thespis-Kærre.

Men Kunstens ypperste Blomst er den,
Som dyrkes af MELDAHL og HENRICHSEN.

Fra Afsløringernes Tidsalder.

Ex-Minister, Oberst Tscherning, den brave
Rigsdagsmand for Holbæks anden Kreds med mer,
Skulde efter Døden ha'e en Folkegave,
Hvad i Venstre selv man ikke hver Dag ser.
Man som menigmandig Talsmand gav ham Stempel
Og statuered' paa ham et Exempel;
Øst for Kroen det i Svinninge sig løfter,
Hvor det spejler sig i Landevejens Grøfter.

Nu maa ingen tro, at i vort lille Dværgeland
Man en Støtte rejste, der var kolossal
Li'esom den, der nylig afslørt blev af Wergeland:
Det blev kun en Bøste paa en Piedestal;
Norges Venstre overfløjed' jo det danske,
Men vort eget stikker ikke op dog ganske:
Om det ej med store Statuer sig bryster,
Saa har det endnu dog nogle flere Bøster.

Men da denne Bøste kom paa Piedestalen,
Og Forventningen var spændende og stor,
Var der ikke én, som vilde holde Talen
Over ham, som dog har sagt sit sidste Ord.
Monrad og Geert Winther var nok ej ved Stemme,
Og Alberti sa'e: Nej, jeg er ikke hjemme!
Bjørnson havde rent man glemt i denne Pine,
Skjønt han dog i det Fag vandt en vis Rutine.

Dog den sjette Juni kom. Nu gav saagar to
Sig med Afsløringstalerne i Kast;
Først kom Avgustinergeneral v. Harbou.
Han afsløred Tscherning som en Slags Fantast;
Men til Trøst for alle folkelige Sjæle
Fik dog Tscherning strax et bedre Eftermæle,
Thi den anden Tale, den blev holdt af Dønnergaard,
Og den var kras som en fra Spendrup eller Søndergaard.

Men da Stemningen til sidst blev animeret,
Og der kom Slag i Publikummet der,
Blev til Slutning et blodigt Slag leveret,
Hvor man vexled' Kjærtegn *à la* Søren Kjær.
Man om Slagets Gang just ikke meget hører;
Sligt med Kjærlighedens Kaabe man tilslører.
Dog med den Fest bliver Schandorph nok fornøjet:
— Her har vores dog de norske overfløjet.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Skrøder, De maa virkelig ikke være pikeret, fordi det er saa længe siden, jeg har været hos Dem, men De kan nok tænke Dem, at vi har jo havt saa meget at tænke paa nu i denne Tid, Kokkelæng har været her, og vores Ven fra Paris Richard Kaufmann var jo med, og De kan tro han har været elskværdig, og vi var jo hver Aften i det Kongelige i denne Tid nede i Orsjesteret, hvor Kaufmann diregerede det Hele, og jeg ønskede saa tidt De kunde have været med, men dels kan De jo ikke saa meget Fransk, søde Fru Skrøder, og saa kostede det jo ogsaa en Del, men for os, der har været i Paris var det jo en stor Nydelse, og vi kunde godt følge med, naar vi saa i Bogen, og Sørensen læste Sæsonen og saa sagde han, at han forstod det næsten lige saa godt som Pantominen i Tivoli, og den første Aften lo han jo rigtig nok paa de gale Steder, men næste Aften aftalte vi med Frits Grønbæk, der sad ved Siden af, at han skulde puffe Sørensen i Siden naar han skulde le, og det gik meget godt, undtagen Sørensen blev jo noget stødt ligesom en nedfalden Gravesten til Sidst. Og jeg syntes allerbedst om de smaa Stykker. Der var nu for Exempel *Ernest*, og De kan tro det var en Nydelse og det drejer sig om, ja det er jo nu ikke saa godt at fortælle paa Dansk, men, kort sagt, det er saadan De ved, det er ikke som det skal være og paa Dansk vilde det jo være gyseligt, for Sagen er, at han Tjeneren, *Ernest* — men det er bedre De læser det i Sæsonen, og saa var der *Ekrevisserne*, som det er ligesaadan med undtagen det staar ikke i Sæsongen, men Ekrevisser er egenlig noget meget uskyldigt, som en Mand der er Partikulier spiser i sit Kabinet og det var ogsaa kun et Kabinetsstykke med én Person i sorte Klæder nemlig Kokkelæng, men det betyder alligevel Noget der ikke er pænt, og det var jo det morsomme af det, at man kunde godt lade som man ikke forstod det og det gjorde vi Allesammen, undtagen Sørensen for han forstod det i Virkeligheden ikke saa han behøvede ikke at lade. Og saa skulde De have set Les Presijøsses, der betyder omtrent det samme som Grundtvigianere, eller saadan Nogle der taler forskruet og der var Kokkelæng Skam udmærket og Frøken Davræ skabede sig ogsaa saadan som hun skulde, men det allerbedste var dog Lavangtyriære, som jeg skal fortælle Dem om, at det var da Madam Pascha, der har forlovet sig med en

pæn gammel Mand, som hed Dymorads og som nok egenlig optraadte her for første Gang for i Frankrig har han vistnok kun optraadt som Bugtaler, det de kalder Vangtrilok, og samme Dymorads har en lang Laban af en Søn, der hedder Lakrids og samme Lakrids har været en forloren Søn og nu kommer han jo nok hjem men bliver ved at være forloren og frygtelig rørende. Og saa har han en Datter, som var Lotté og hun saa meget pæn ud, men var ogsaa en sær Skrue, for hun havde sat sig i Hovedet at ville giftes med en gyselig grim Lakej, der hed Orase og hele Tiden stod lige ret op og ned med Haanden i Buxelommen, og saa kommer Pascha og hendes Broder Kannibal, og det var det Bedste og saa gaar det saadan omtrent som i de italienske Operaer, at Pascha afvexlende var en Engel og en Dæmon, og Kannibalen er først forfalden og brugelig til afskrækkende Exempel i en Totalafholdenhedsforening og ender med at ville æde Lakrids, men fortryder det fordi samme Lakrids er altfor modig og voldsom af sig og sparker ud med Arme og Ben og er lige ved at molestere Madam Pascha, saa hun bliver bange og giver et Vræl, som De kan tro var rystende, og jeg saae hen paa Herman Bang om han kunde taale det for han fortæller jo altid at han er saa nervøs, og han saae ogsaa saa elendig ud som et vexlende Thema over en tung Melodi, men bag efter sagde Frits Grønbæk at han saae ham ovre hos á Porta, hvor han nok arbejder med sine Mosaiter eller Mosaikker, eller hvad det nu hedder, og da havde han det en hel Del bedre. Og saa vil Pascha ikke længere have Lakrids og gaar og Lotte faar sin Lakaj og den gamle Dymorads og Lakrids slaar sig sammen, fordi de forstaar hinanden og det er der ingen Andre der gjør, og saa kan De tænke Dem at det var paa Vers og det gjorde det jo endnu meget dejligere, saa Fulvia er jo det bare Vand imod det, og det sagde Kaufmann ogsaa og Herman Bang forsikrede Frits Grønbæk, at han i det Hele syntes ganske godt om Kokkelæng, saa nu kommer det bare an paa om Kokkelæng ogsaa har syntes om Herman Bang, og Sørensen og jeg er blevne enige om, at vi gaar ikke i det Kongelige mere uden til fransk Komedie og næste Gang bliver det vel Vansandt, skjønt Gud skal vide, om hun kommer, for der staar jo altid saamange Historier om hende i Avisen, saa Frits Grønbæk siger man kunde godt lave et lille Pjæsderesistangse af det og kalde det »Vansandt og Vanusandt«, men jeg vil da haabe det, og maaske kan der saa falde en lille Billet af til Dem søde Fru Skrøder for til Opera kan vi jo godt være bekjendt at gaa i Galleriet, og nu har jeg da fortalt Dem saa meget om den franske Komedie, at De godt kan tale om den i Selskaber og det er jo det Vigtigste og nu Farvel, søde Fru Srøder, og Tak for Kaffe!

Til Richard Kaufmann.

Lille Svale,
Som til Danmarks Dale
Bringer Kunstens milde Sommerluft,
Som paa Fransk kan tale
Om hver ny Skandale,
Og hvis Ord har af Paris en Duft!

Hvorfor drager
Du af Sted og tager
Atter med den store Coquelin?
Hør, Theatret klager,
I dets Hal det knager:
Efter Rusen har det »Tømmermænd«.

Du som ænser
Lidt kun Sprogets Grænser
Verdensborger, født i Kjøbenhavn!
Glade Athenienser!
Ak son »Konsekvenser«
Efter Gjensynsglæden følger Savn.

Dig vi savner;
Thi, om ej Du gavner,
Glæder Synet af Dig mangen Gang,
Ja, som Fastelavn er
Elsket højt Dit Navn her —
Og nu er vi kjed af Herman Bang.

Danmarks lille
Glade Mascarille!
Du maa ej fordufte strax igjen.
Du vor Støttepille!
Rige Latterkilde!
Bliv hos os og bliv hos Fallesen.

Taaren rinder.
Synet af Dig svinder,
Vilhelm Møller gaar fortabt omkring,
Du var hans Opfinder,
Nu hans »Nutid« minder
Om »Det hele er slet Ingenting!«

Skæbnen kalder —
Hvad i Ungdoms Alder
Richard var, det er han ikke mer,
Ej han sorgløs traller,
Nu i Kunstens Haller
Er han Alvorsmand og — Officer.

Danske Pode,
Der i Frankrig grode,
Som paa Æbletræ en Pæregren,
Har Parises Mode
Omskabt end Dit Ho'de,
Danmark har dog Del i Dine Ben.

Koketteri.

ABIGAEL-KLEIN: Nu er I atter kommen mig for nær, I maa paase Afstanden, Monsieur Ambrosius, hvis I og jeg skal vinde Garn sammen.

(*Ambrosius* 2 Akt.)

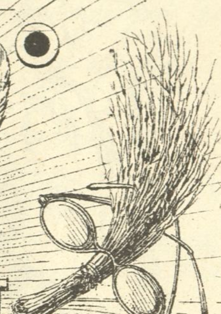
udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand Nº 50**, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 23. Juni. Nr. 25.

Efter *Thé dansant* paa Badehotellet.

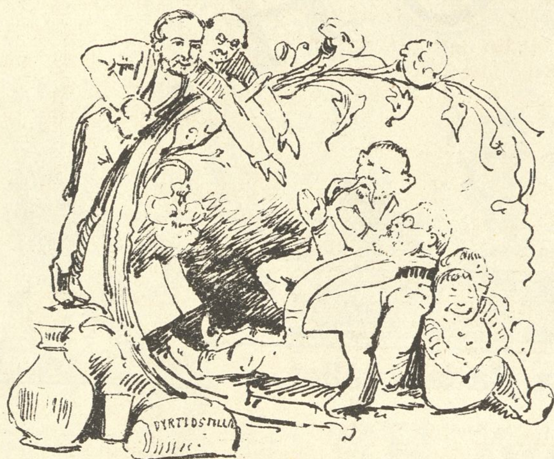
— Gud Tante! Du kan ikke tro, hvor jeg morede mig paa Ballet i Aftes. Jeg inklinerede for en Løjtnant!

— Det blev han vist rigtig glad over, mit Lam?

— Ja, det gjorde han rigtignok! Han sagde: Tak Skæbne!

Det sidste Middel.

I.

Naar BERG og BUSK og HØRUP ere stridige
Og allerhelst vil ingen Ting ha'e gjort,
Imens det ikke hjælper Sagen stort,
At Lejre-Grevens Fæller gi'er de smidige,

Naar man har vandret under «midlertidige»
Og standser ved en provisorisk Port,
Da bli'er som Redningsmiddel efterspurgt
Imødekommenhed, helst den gjensidige.

Da høres Røster trindt i alle Blade,
At der maa «Afslag» til fra begge Parter,
Hvis vor Forfatning ej skal tage Skade.

Og saa kan Folk ej se, der noget rart er
Ved en Forfatning, som det blev beskaaret
At skulle reddes mindst en Gang om Aaret.

II.

Nu bli'er en Overenskomst bragt i Stand,
Som Embedsmandens værste Nød faar bødet:
Hveranden Dag han vil faa Smør paa Brødet,
Hveranden maa han hjælpe sig med Vand.

Og vor Marine trøstig være kan,
Thi den faar ganske sikkert frit tilskjødet
Lidt Assensplade-Jærn fra Fællesmødet
Til Pansring af det nye «Helgoland».

Vort Universitet skal holdes gaaende,
Til det sit Guld hos Israels Børn maa laane,
Saa vil det faa i Venstres Naade Del.

Paa saadant bli'er Forliget sagtens rettet;
Men ses der ogsaa Huller i Budgettet,
Saa glæd jer! vor Forfatning blev dog hel!

Wegleitung
für
Deutsche,
die nach Copenhagen reisen werden wollen.

Einleitung.

enn sie nach Copenhagen reisen wollen, sollen sie nicht Richard Kaufmann als Kurir engagiren, denn der hat sich mit Coquelin als ein Konfusionarius bewiesen, weil er gar nichts mehr Dänisch sprechen kann, und Sie machen besser in nur glatt weg Deutsch zu sprechen, denn das verstehen hier Alle.

Die Ankomst.

Wenn sie aus die Waggonen steigen, müssen sie vorsichtig sein und nicht ihre Beine brechen, denn dass kann man leicht, wenn mann nicht ein geborener Akrobat ist. Nächstens rufen sie eine Stadtbote, und wenn sie ihm tüchtiges Trinkgeld versprechen, werden sie wohl im Laufe einer halbanden Stunde sowohl ihres Zeug als ein Droschcke bekommen. Dann fahren sie nach Hotel d'Angleterre.

Hotel d'Angleterre

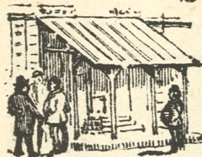
— auf dänisch Dangeltærre — ist ein berühmtes Hotel, wo alle grosse Sängerinnen und Schauspielern einnehmen. Von seinem Fenster aus hat die Christina Nielson gratis Volksconcerte gegeben, nach dem sie von zweifüssige Pferde, die sich von Studentenhafer ernähren, durch die Gassen gezogen worden war. Daselbst hat auch die Sarah mit dem Caën von Amerika gesprochen, und dem armen Baron Magnus um sein Bischen Verstand gebracht. Im Café versammeln sich sehr nette Leute, aber es ist da oft ein Frost, welcher thut, dass es gar nicht behaglich ist für den Dänen da zu sitzen. Aber für den Deutschen ist der Frost sehr ergötzlich. Das Hotel d'Angleterre und umliegende Strassen sind von einem wohlthätiges Gesellschafft gebaut, um die überdrüssige Kapitäler Copenhagens aus die Welt zu bringen, nnd dass soll auch sehr gut gelungen sein gewesen.

Des Königs neue Platz

— auf dänisch Konngsnytorr — ist ein sehr schönes Platz. Auf die Mitte steht ein Pferd mit einem Manne auf. Der Mann steckt eine Drache mit seiner Lantze, und viele Fremden glauben darum, dass es der grosse dänische Dichter, der Drachenmann ist, welcher auf sein Pegasus reitend, die schnöde Drache der Kritik und der Journalismus niederschmettert. Dass ist es aber doch nicht, aber das Pferd soll ein alter Oldenburger vorstellen. Alle die alten Oldenbürger reiten auf verschiedenen Plätzen, so dass man eine ganze Cavallerieescadron aus Bronzepferden und Oldenbürger zusammensetzen würde im Stande mögen können sein.

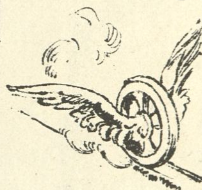
Das könichliche Theater

ist eine wahre Prachtgebäude mit viele Ornamente und des Winters auch mit rothe Placate geschmückt. Es ist von dem dänischen Reichstag gebaut, sie wollten es aber nicht bezahlen und wurde darum procedirt. Zur Erinnerung des Theaters volksthümliche Ursprung haben sie aber auf die eine Seite ein Schauer stehen bleiben gelassen, und dieses Schauer bietet durch sein wahrhaftig schauerliches Anblick ein Bild der dänischen Democratie dar. Die andere Schauere, welche rund dem Theater stehen, sind nicht aus historischen sondern aus von halbhistorischen Ursprung. Innerseits ist die Theater nicht des Sommers so erfreulich, den da wird nur „Handwerkerleben" gegeben. Des Winters aber wird am meisten die Komedie „Probiren ist keine Kunst" oder „Der Vater der Debutantinnen" aufgeführt. Das könichliche Theater wird von einem Chef commandirt, ist aber eine sehr ungesunde Gebaüde, warum die Künstler auch sehr kräncklich sein sollen, und die Opernsänger müssen auf Concerten und anderswo ihre Stimmen erfrischen, wenn sie diese nicht ganz verloren wollen. Des Doctor Brandes's „Arznei" hat auch nicht geholfen. In alten Zeiten stand das Theater auf sehr schwache Beinen, aber seitdem der Kommandant die Ballet mit jüngere Kräfte recrutirt hat, steht es auf bessere Beinen. Ausserhalb des Theaters sitzen zwei grosse Dramatiker, innerhalb sitzen mehrere kleine.

(Fortsetzung folgt.)

Tour og Ree-tour.

I Sommer er Løsenet: Tournée!
I hver Avis kan man se
Om Folk, som Tournéer proberer,
Og dem, der »tournerer» med Ree,
De ree-tournerer.

Fra de store Opfindelsers Aarhundrede.

Mel: O Ægtestand.

I denne Verden gaar det lovlig sært, faldera!
Og man kan se, hvor Ærligheden svært falder a'.
Forfalskning i det store som det smaa falder a',
Og kun med Humbug kan man fremad gaa, faldera!

Der er ej sjældent, at Burgundervin falder a',
Som destilleret er af Anilin, faldera!
Og hvis af slig en Dosis ej man strax falder a',
Kan man Oporto faa af samme Slags, faldera!

Man laver Sherry af det bare Sprit, faldera!
Hvorved saa mange gode Ho'der tidt falder a',
Og dersom Kaffe ved en saadan Svir falder a',
Den af Cichorie destilleret bli'er, faldera!

Det med Champagnen er ej bedre fat, faldera!
Her uforfalsket Bly til Godtfolks Hat falder a',
Ja kom til Jorden Bachkus med sin Stab, faldera!
Til ham vist knap en Gang et ægte Skab falder a'.

Den søde Mælk desværre tidt som slet falder a',
Saa den om Vandsmag minder os komplet, faldera!
Og det skal kun paa Mælken hjælpe lidt, faldera!
At Smørret, som af Kunstsmør faar sit Fedt, falder a'.

Medisterpølser stundom for en Slik falder a',
Hvis hele Krydderi er Arsenik, faldera!
Og naar i Bolledejgen Rottekrudt falder a',
Man gaar til Rotterne og som kaput falder a'.

Naar af den Skjønnes Mund hver ægte Tand falder a',
Med et Gebis hun pænt sig hjælpe kan, faldera!
Og dersom hendes eget fagre Haar falder a',
Forlorne Lokker hun paa Ho'det faar, faldera!

Man gaar med Humbug udenpaa sin Vest, faldera!
Som, naar man tror, den sidder allerbedst, falder a',
Og falske Penge fabrikeres tidt, faldera!
Naar man ej ægte har og Ens Kredit falder a'.

Det ægte mer og mer af Moden gaar, faldera!
Saa man endog forlorne Sønner faar, faldera!
Hos hvem hvert Spor af gammeldags Respekt falder a',
Saa selv til Sidst de som en haabløs Slægt falder a',

Fra Fælleden.

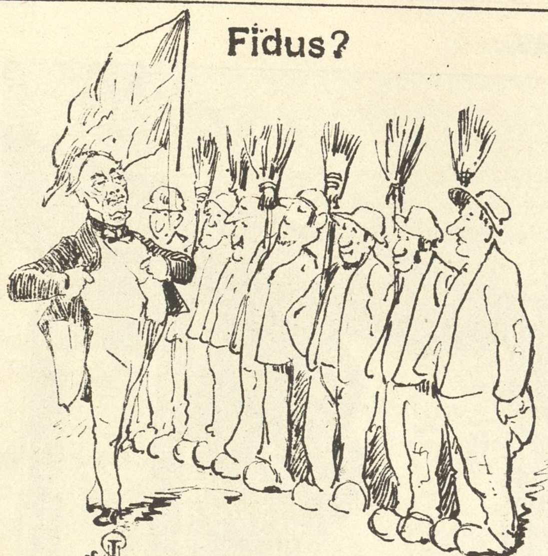
— Hvorfor fik vi ingen Signaler i Gaar?
— For Hornblæseren havde bedærvet Mundstykket paa Trompeten.
— Men i Dag fik vi jo heller ingen?
— Næ, Hr. Kaptain, for i Dag er Hornblæseren selv bedærvet.

Ingen til Pas.

— Jamen jeg synes, i den sidste Tid vil Fløden løbe sammen.
— Og omme paa Torvet siger De, den vil skilles ad.

Fidus?

I Magistraten troner
Borgmester FENGER, han
Har rigtig god Forstand
Paa Ører og paa Kroner.
I Medicinen, Jus'en
Han hjemme er som Faa;
Men — saadan kan det gaa —
Man har dog mer Fidus til KNUDSEN!

Hver falsk og fræk Forvalter
Af FENGER grebet bli'er,
Hvis han til Spil og Svir
Med Stadens Penge skalter;
Kun østerpaa hos Russen
Man finder slig Kontrol.
I FENGER er der Hold,
Men man har mer Fidus til KNUDSEN.

Hver Gang at Staden trænger
Til No'et, den skal ha gjort,
— Det være Smaat og Stort —
Der møder strax en FENGER;
Thi, ligervis som Strudsen,
Til ned at sluge Alt
Sig FENGER føler kaldt,
Men man har mer Fidus til KNUDSEN.

O Ladegaard. Hvo kjender
Ej her Din Existens
Og ønsker den maa end's,
Hvor den Slags Skrammel ender?
Alt stod med Fidibussen
Man ved Dit Baal bered';
Men saa blev FENGER vred
Og misted' sin Fidus til KNUDSEN.

Thi Borgemestres Mester
Er FENGER: Dag og Nat
Han vogter Byens Skat
Og Værn mod Sot og Pest er.
Bli'er gal han i Kabudsen,
Ve hver en stridig Krop!
Thi FENGER er en Knop,
Men man har mer Fidus til KNUDSEN.

End er Din Tid ej omme,
Saa fryd Dig Ladegaard,
Endnu i mange Aar
Du kan i Udvalg komme.
Ifør Dig Søndagspudsen,
For FENGER hejs Dit Flag!
Hurra! Han vandt Din Sag,
Skjønt man har mer Fidus til KNUDSEN.

Foraarsgrønt.

Kere Hermand Bang!

Jai ve, du er en barnli Sjel og a du har Medfølelse for vos haabløse Slægter som er vi Drænge, der sugger unner Samfundets og Lerenes Tyrani, og dersom Fersløv skulle blie kjed a Dai, saa kom baresten tel vores Blad, som hedder nu «Dynemitpatronen», *fordig de er bestæmt til a springe alle vemmelie Tyraner og Lerere i Loften lit efter lit og verke tel Drængenes Emansipassion og vi er syv Redagtører, som gaaer paa Tur; fordig a Ingen ska være rengere end den anden og de ere liesom Negerrepoblikken* Liberia, *som der staar om i Geografien, og nu Dengang, der sku være Konstnermøde i Jøteborre, saa tengte vi paa a senne Dai op, som voreses Korrespondent men Lodevig sae det gig ikke, fordig Du velle igge skrive om Annet end Din eien Bøste og hade desuden giet Dai sæl Atæst i Foraaret for a vere maiet farli a sleppe løs paa en Konstustilling, og Aron Jakobsen foreslo, vi skulle rent la være a senne En og sidde Pængene i Grisen tel en Skovtur hellere eller i Bikuven, vaar man faar Rænter, fordig han s'ae, a naar* Bærlinske Tidende *ku være bekænt a lae være, fordig de er for fattie og har alle di katholske Præster a forsørre i Ordrop, saa di maatte nøis mæ en Nordmand der den ene Da var glad i* Drakmand *og den anden Da i* Borxenius, *va der saa grinagti ud i den Officielle, saa ku „Dynemitpatronen“, der jo dog kuns var et antikrestelit Børneblad lisom* Ude og Hjemme *nok spare di Kroner osse. Men jai sae: Nai la Kronerne rulle, men la vos holle Fanen højt, og saa ble jai udvalt tel a rejse og jai feg Dogteren tel a tro, jai var doli og ku trenge tel a forfreskes og feg bode Forælterne og Skolen tel at tro de samme, og saa stag jai a me Dampskivet. I Begønnelsen brækede jai mai, fordig jai var søsy, men saa ble jai stramet ob med Dogter Jen-*

sens Kolumbusessens, *og overstod de. Og saa kom vi tel Jøteborre og der saa jai baade Drakmand og Borxenius, og dem slutede jai mai tel fordig di er osse a den barnlie Slagx og Drakmand er Repoblikaner paa en lang Hals, og vi avtalte jo a ville gjøre Noet og saa ble vi enie om a vi velle vise os som raske Drænge og blie sittenes, naar di drag Kongernes Skaal. Og de gjore vi og vi var jo allievel glade, der var Ingen, der hade lagt Mærge tel os, men saa hade Falkmanpetersen vaaren der og han er jo vandt tel a see Alting paa Forretningens Veine, og vi var jo i en fæl Klæmme for a han sku referere det, men Drakmand to Mandsmod tel sai etter Bordet og sae saa tel Falkmand a ves han sladrede, saa sku han blie munget ordenli a og Petersen huskede paa de Degt, som Drakmand Engang skrev med Omkvæd:*

„Du veed jeg er stærg!"

saa han holt sai jo, va der osse var godt for mai fordig hade Forælterne faaet de a hvide var der vistnok vanket Kaneel. Og Falkmanpetersen var jonok gal i Trolhætten derover, men gore ikke noet, og ellers ka jai igge huske mere a Mødet uden a Svenskerne ku ikke sønge Bellmand, og vi Danske igge Erikbø men omvendt, og vi feg volsom meiet Sjampanje og den var go, men Mallerierne var noet Pøjt, og jai saa din Bøste, men den ska ha et helt Brev ellers er Du natyrlivis igge telfres. Farvel!

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S.

Vi kæmer Allesamen vores Haar ner i Pannen.

Det evropæiske Venstres Endemaal.

En Gang for ikke mange Aar tilbage
Sad Venstres Konge stor og uden Mage
Paa Christiansborg i Folkethingets Sal;
Som en af Folkerettens Støttepiller
Han sad med Kronometer, Skjæg og Briller
Og var det unge Danmarks Ideal.

Med Kjældernæse-Kongen nær beslægtet
Han sad paa Bogøs Trone uanfægtet,
Og Fjendens Magt fik Skade her og Spot;
Dog snart greb disse Sagen mere listig an
Og raabte: «Længe leve!» for Kong Christian.
Det blev et Hjertested for Bogøs Drot.

Dog tog med Takt og Værdighed han Sagen
Og lagde klart sit Kongesind for Dagen;
Han straffed' Brøden ej med Ild og Sværd,
Men for et Vartegn Christian *Rex* at sende
Blev rolig siddende han paa sin Ende,
Thi, ak, hans Højheds Ende den var nær!

Monarkens Ende blev den mest fatale;
Thi han fik, hvad man kalder, paa sin Hale:
Det Provisorium kom ham slemt paa tvers,
Og da han én Gang kommen var paa Knæerne,
Saa slog han sig til sidst til Evropæerne,
Til Eedvards *Logos* og til Drachmanns Vers.

Ja, Holger blev hans Sag en gavnlig Støtte
Og fyldte jævnlig «*Morgengnavets*» Bøtte
Med Sange «under Sne» og «under Tø».
Til sidst steg ogsaa han paa Kongetronen
Og støtted' ved Trefoldighedskanonen
Som Orlogskonge over Esrom-Sø.

Men heller ikke han undgik den Skæbne,
Mod hvilken Venstre kan sig ej bevæbne,
Og som forvolder sammes Fyrster Sorg.
Thi Nordens andre Konger foretrak man,
De fik et Leve førend Holger Drachmann
Ved Kunstnermødets Fest i Gøteborg!

Nu fandt han Chresten Bergs Exempel smittende,
Og paa sin Hale blev han rolig siddende,
Og hans Borchsenius ham svigted' ej.
Bagefter sa'e i «*Morgengnavet*» Drachmann,
At er en Flod saa dyb og fuld af Brakvand,
Saa gjør det intet, man forplumrer sig.

Heraf kan ses, at Venstres Konger mere
Forstaar sig paa end blot at figurere
Som Udhængsskilter for en haabløs Sag;
Nu véd man overalt i Nordens Lande,
At ej de kæmper blot med aaben Pande,
Men ogsaa tappert med den brede Bag!

Vore Republikanere fra „Fyrrene“ ved Gøteborg.

Paa DRACHMANNS Tro og Love.

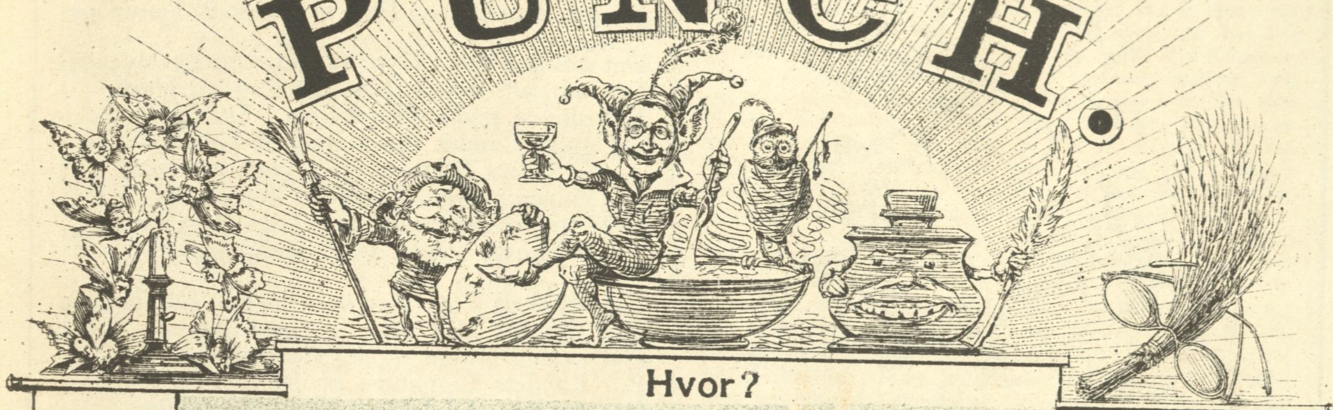
De danser kun for den store Bjørn,
Men de er ogsaa kun store Børn.
De vil nemlig give de evig forsorne
Og er og bliver dog evig forlorne.

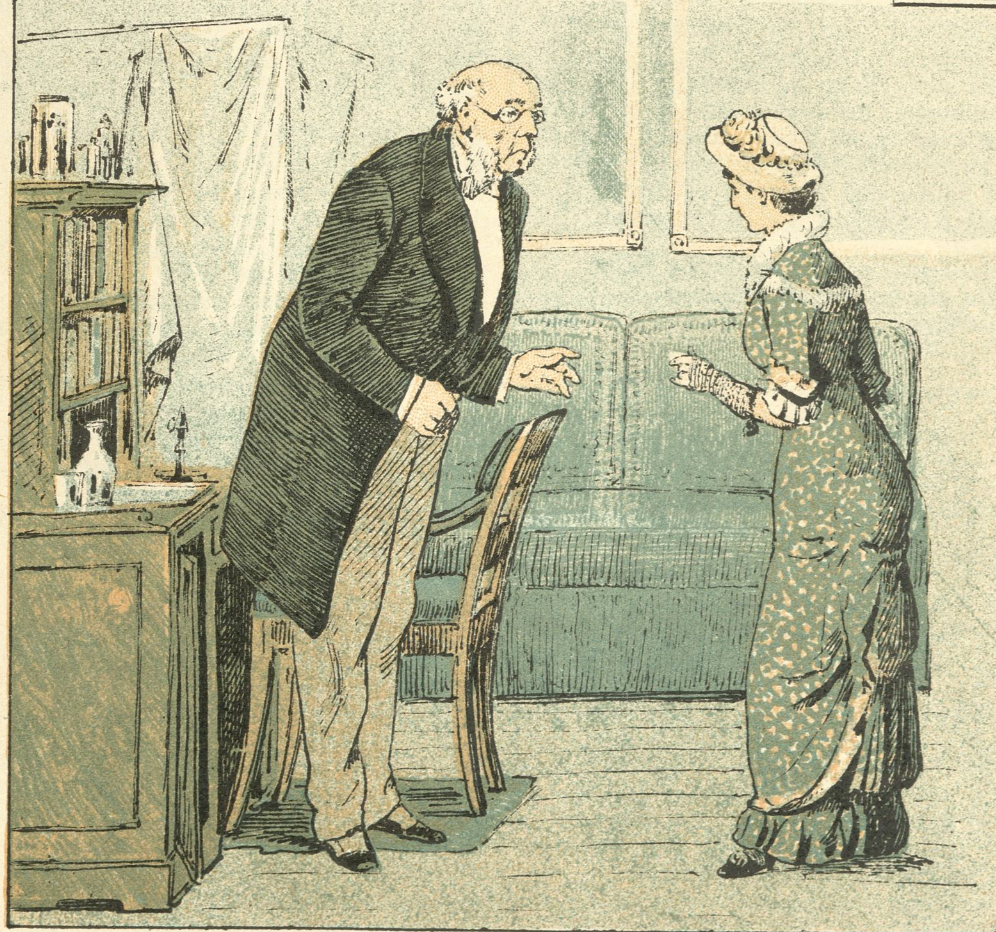
udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 30. Juni. Nr. 26.

Hvor?

— Ja, jeg skulde bede Doktoren om at komme hjem og se til Moder, fordi der er en Sporvognshest ude paa Frederiksberg, som har bidt hende.
— Hvor blev Fruen bidt?
— I Runddelen.

Sørgeligt, men sandt.

Paa Christiansborg, hvor Frihedstræet gror
I Venstres kolossale Driverier,
Man ikke for den Tanke sig befrier,
At det er anbragt i en daarlig Jord.
Sig Snylteplanter op ad Stammen snor,
Der til en langsom Helsot Træet vier;
Som Krone sidder højt til Vejrs Diæterne,
Og som dets Rødder ses Tal-Majestæterne.

Det stakkels Træ, der som en frodig Spire
En Dag blev plantet her i Danevang!
Man havde ventet ved dets Fod en Gang
At kunne handle ædlere og friere.

Ja, den Gang havde selv dets Navn en Klang,
— Det faar det næppe nogen Sinde tiere —
Der skjænked' Folket Kraft til Heltegjerninger,
Da om dets Liv og Død man kasted' Tærninger.

Det stakkels Træ! Hvor var dets Opvæxt lovende!
Det varsled' nyfødt Liv paa Eng og Mark,
Det skulde trylle Sange frem i Skovene
Og gjøre Landet til en fredlyst Park!
— Nu sidder Røgtere i Skyggen sovende,
Og Pøblen skærer Mærker i dets Bark,
Fribytterere ses rundt om Træet listende,
Til Fejekoste stjæle de af Kvistene.

Det stakkels Træ, som med saa stor Forventning
Bag Slottets Mur man Jordbund gav og Læ!
Det skulde bringe rigelig Forrentning
For Landets Liggende- og andre Fæ.
Det skaffer sig i Sagas Bog Indprentning
Som KRABBES ufrugtbare Figentræ,
Der, skjønt vor Rigsdag graver hele Aaret
Og gjøder om det, ingen Frugt har baaret.

Det stakkels Træ! Dets Undergang er sikker!
Historiens Dom er ingen «Folkedom».
Snart komme kan den Tid, da Øxen ligger
Ved Roden, og det bliver hugget om,
Fordi der aldrig Frugt paa Træet kom,
Da skjønnes det for sent, hvor Fejlen stikker:
Planten var ikke af de altfor trevne,
Men Drivhusgartnerne var altfor drevne.

Wegleitung
für
Deutsche,
die nach Copenhagen reisen werden wollen.
(Fortgesetzt).

Charlottenburg

legt gegenüber d'Angleterre. Dieses Schloss wird im Vorjahre dazu gebraucht, in dessen Stuben, welche sehr finstere und dunkele sind, die Malereien und Bildhauereien der Künstler zu verhehlen. Dass geschiehet, um nicht diese zarte Pflanzen einheimischer Kultures für ausländischem besonders französische Schmackverderbung blosszustellen, und um das Publicum auch nich beim Angucken der Meisterwercke kalt bleiben zu lassen, werden sie immer in diesen Treibkasten wie Heeringe zusammengedrungen. Der Direktor dieses Tortur- und Pinsels-Anstalt heizt Mehlthal, und der Mann ist obschon ein Glied des Bürgerrepräsentationes, doch gar kein Gliedermann. Er hat sich aber doch mehrmals dabei merken gelassen, dass er gern als Modell in verschiedene politische Stellungen figuriren wollte, es ist aber nie gelungen ihn in eine solche Stellung zu fixiren, dass daraus ein Historienbild kommen konnte, und er muss sich dafür als künftiges Motiv zu einem Stilllebenstück resigniren. „Es muss auch solche Käuze geben!" — sagt Goethe.

Die Statuen.

Wenn sie nun auf die Dache einer Spurwagen steigen wollen, dann fahren wir erst nach Alte-Holm (Gammelholm). Da steht die Statue des grossen dänischen Seeheldes Niels Rad (Jul). Diese Räder sind eine altes dänischen Adelsgeschlecht, dessen Glieder sich oft bemerckt haben gemacht. Ein Rad von Nörresundby sitzt zum Beispiel noch im dänischen Reichstag, wo er den Chresten Berg herauf und den Rector Thal hinab stets rollt. Als Eisenbahnrad hat er aber ausgedient. Der Niels Rad war aber ein grosser Mann, dafür soll auch nicht sein blosses Radenkopf sondern sein ganzes Figur hier stehen. Vorläufig hat man dass Fussstück. Fahren wir weiter! Da hinter dem Holmens Kirche können sie vielleicht eine kleine Statuette erspähen. Dass ist auch ein Seehahn, der berühmte Donnerschild. In seinem Leben wurde er von die brausenden schaumgekrønte Wellen des Nordsees gewiegt, nach seinem Tode konnte er auch kein Ruhe finden und gab in mehrere Wochen Gastrollen auf verschiedene Stellen. Jedesmal sagte er aber, wie der grosse Drachenmann: „Nun legen wir hinaus auf Neues" und Ein! Zwei! Drei! — hinweg war der Donnerschild, um auf eine ganz andere

Stelle pløtzlich zu erscheinen. Mit der Drachenmann ist er auch auf die Löwenschildische Galeie gegangen. Dass ging aber schlecht, aber was der Kuckuck wollte er auch auf diese Galeie! Fahren wir weiter! Wir rollen nun über die Holmens Brücke, welche nur dabei merckwürdig ist, dass er wircklich fertig geworden ist. Steigen wir ab! Hier sehen sie:

Die Børse.

Die Børse ist von Christian IV gegründet. Er hatte nämlich die Gründermanie. Die zwei Figuren sind Neptun und Mercur oder Handel und Schiffsfahrt. Diese alte Götter Griechenlands stehen da, weil wo so viele Juden sind, nicht die Griechen fehlen dürfte. Die Bäume stehen aber da, weil die Geschäfte, welche die Sonnenlicht nicht dulden, in deren Schatten sich machen können lassen. Die Børse ist ausserhalb im gothischen, innerhalb im orientalischen Style und ihren Thurmgipfel ist in solche Windungen gedreht, um den Zuschauer vor Schwindel zu warnen. Wenn man nämlich nur eine halbe Stunde diesen Gipfel angucken werde, wird es einem so schwindlich, dass man augenblichlich seine Telegrafenactien verkauft und 4% königliche Obligationen in deren Stelle sich verschafft — Gehen wir weiter!

Christiansburg.

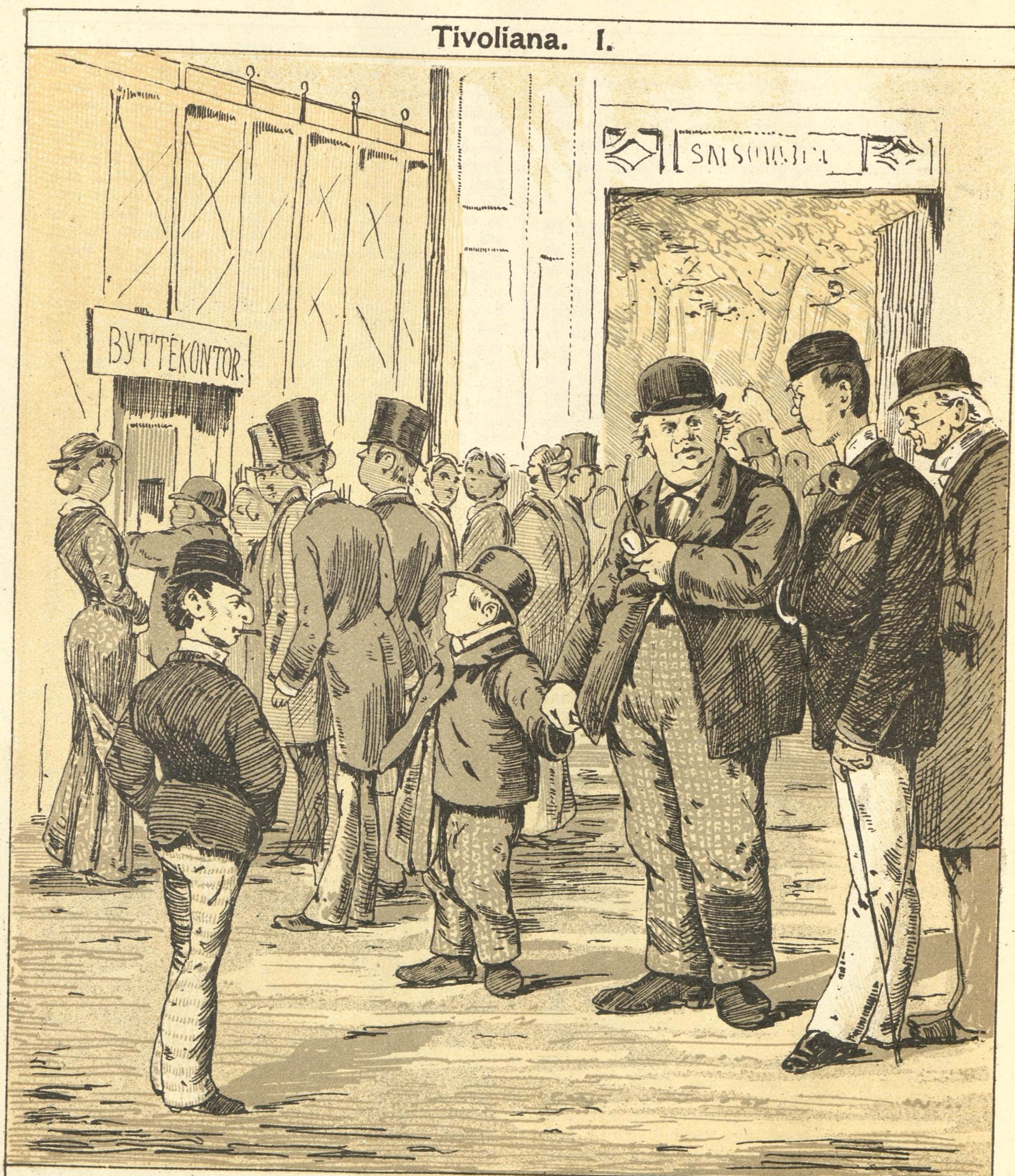
Hier sitzen die beide Dingen, welche wir unsere Reichstag nennen. Wir haben sowohl ein Landsding, welches ein gutes Ding ist, als ein Volksding, welches ein mehr zweifelhaftig Ding erscheint. Da oben wohnt der Vormann des Volksdinges. Er hat die Glocke oder Volksdingeling, womit er klingeln kann nach Belieben. Er ist aus Grenaa, wovon alle Dänemarcks berühmteste Glöckern herstammen zum Beispiel der Glöcker Linck. Dass Krabbe aus dieselbe Geschlecht als Linck hierrühre, hat er mehrmahls durch seine linckische Auftreten bewiesen. Obwohl er stets lincks um geht, ist er doch als Bürgemeister ein Bedienter des Rechtes.

(Fortsetzung folgt.)

Fru Sørensen. Ja Tak, sede Fru Schrøder en lille Anelse af en Kop Kaffe endnu, men heller ikke mere, skjønt jeg kan nok trænge til det, for jeg kommer lige fra Arveprinsessens Avktion, ikke for at kjøbe, Gud bevares, men fordi jeg syntes dog, Petrine og jeg burde derud, da alle andre Mennesker gik, og det er ogsaa morsomt, saadan at faa de Kongelige at se indvendig, selv om de er døde og borte og højsalige, og vi kom jo for Resten ikke længer end et Par Trin op ad Trappen, for der var saa fuldt af Mennesker og Jøder, at man ikke kunde komme frem og de sagde der var en En, der fik ondt og Petrine var bange for, det skulde være Herman Bang, for vi kunde da nok tænke os, at han var der for at søge sig nogle smaa Mosaikgjenstande ud til sin Samling; men det var nok bare en Enkefrue, og vi fik jo saa ikke set videre uden de røde Lakajer, som nu var sorte ligesom Krebs, naar de bliver kogte, eller rettere omvendt; men dem fik vi da set nærved, og det har jo ogsaa sin Betydning, og der var jo for Resten ogsaa en hel Del Krapyl, ja de skal ikke blive bange, sede Fru Schrøder, fordi jeg klør mig lidt paa Armen en Gang imellem, men jeg skal nemlig sige dem, at Frits Grønbæk er Ven med et ungt Menneske, som næste Aar vil studere Medicin, og saa tænkte vi, det var bedst at lade os voxinere, for det er jo Lægerne, det gaar ud over, og jeg er jo meget sangsibel for den Slags Ting véd De, sede Fru Schrøder, saa mine Kokopper er meget vellykkede, siger Frits Grønbæk, og vilde ikke en Gang blive solgt mellem Udskud ved den kongelige Porcellinshandels aarlige, og De skulde dog ogsaa lade dem voxinere, sede Fru Schrøder, som de jo kan blive gratis, for tænk, hvis De fik de sorte, saa var det virkelig ikke rart for mig, der besøger dem saa tidt, om jeg blev smittet og saa kunde smitte hele Familien; og det tror jeg aldrig, jeg kunde tilgive Dem, saa meget som jeg ellers holder af Dem, om Petrine gik hen og blev koparret og muligvis af den Grund hverken blev forlovet eller gift men gammel Jomfru hele sin Levetid, saa det maa De love mig, og nu maa jeg for Resten tænke paa at komme af Sted, for vi skal jo i Tivoli i Aften, fordi Sørensen og jeg vil høre hende, Signora Sovvel og Frits Grønbæk vil ned og studere Hr. Arbrés Psyche, som han siger han maa kjende, fordi han interesserer sig baade for Psychologi og L'hombrespil og lille Ambrosius vil se Pierrot og Petrine Hertugen af Edinborrig, der jo er en Broder til Wæls, saa han er jo paa en Maade ogsaa af Familien, og for Resten lever vi stille og indgetogen undtagen St. Hansdag var vi jo naturligvis i Skoven og havde Petersens med, og de er jo virkelig meget rare Mennesker, men de er rigtig nok gyselig trættende saadan at traske om med en hel Dag, og saa snakker de to gamle Frøkener Petersen saadan, at det ikke er En mulig at faa et Ord indført, og det giver De mig da vist Ret i, sede Fru Schrøder, at det er grulig nervepirrende, naar man skal sidde som stum Person og høre paa saa meget Vaas; men for Resten er det to rigtig rare Piger og de er med i saa megen Velgjørenhed, de har jo ikke Noget at give bort af selv, men de gaar rundt og snakker for Familierne og de er saamæn meget bedre end Rodemesteren til at faa Pengene ind og Sørensen maatte bløde 10 Kr. forleden til Asylhjemmet for forulykkede Overkæmmeres Efterladte, som jeg nok synes var haardt, da Sørensen ved Gud ikke har mere Haar paa Hovedet, end at han godt selv kunde komme ind i den Forening, og der maa dog være en Grænse for Alting, selv for Velgjørenhed, og man har jo desuden Fattigvæsenet, og jeg synes nok, det er smukt af Fenger, at han værner om Fortidsminderne og ikke vil lade Ladegaarden forsvinde, for hvad skulde man saa kalde Aaen derude, og den Slags Barndomsminder holder jeg ikke af man rører ved, for jeg kan godt huske, at min Barnepige altid om Søndagen viste mig Ladegaardslemmerne, naar de laa og sov i Grøften og sagde, at hvis jeg ikke var artig, saa blev jeg ogsaa sendt paa Ladegaarden; og det er godt altid at have et afskrækkende Exempel for Øje, og nu efter at Økonomiforvalteren er væk saa har man jo næsten ingen Andre end Ladegaardslemmerne at pege paa og nu maa jeg nok gjøre Alvor af det, som Estrup sagde til Venstremændene og tage en kraftig Beslutning, saa nu Farvel og Tak for Kaffe, sede Fru Schrøder, og De skulde se at faa Raad til at komme i Skoven en Dag med det Første, man faar saadan dejligt Smørrebrød med Lax ude hos Ginderup. Farvel!

Tivoliana. I.

— Mæ Faalov aa spørre, hvadfor hedder den Kontor der «Byttekontor»?
— Jo, for det er der, de gjemmer Byttet!

Tivoliana. II.

— Hvad er det for en fordrukken Fyr, der gaar?
— Tys! Det er en af Kunstnerne.
— Saa, hvad Kunster gjør han?
— Han bygger Flaskepyramider!

Finanslovens Død.

(Gl. Folketingsvise).

Finansloven ligger i Udvalg syg
— Provisorium er i Vente —
De bedste Førere, i Thingene ere,
Dem lader man til den hente.
— Udi Vasten gik vor Finanslov.

„I hente mig fire, I hente mig fem,
I hente mig dem, jeg siger,
I hente mig fremfor alle dem
Geheime-Etatsraad Krieger.“

Liden Krieger han kom ad Døren ind,
Han kom, som han burde og skulde,
Han kunde dog ingen Udvej se,
Hans Øjne blev taarefulde.

„Kanst Du læse og skrive med Skjel
Og løse mig af min Pine,
Da skalst Du gaa med Kjede om Hals
Mellem Elefanter saa fine!“

Og det var den liden Krieger
Tog Grundlov og i den saa:
„Gud hjælpe, Finanslov! Jeg siger,
Du maa vist i Vasten gaa.“

Grundloven af 66 han tog
Og læste alt, hvad han kunde,
Og Blad han vendte saa sørgelig,
Saa saare hans Øjne runde.

„Og skulde det nu ogsaa ske,
At Døden skulde mig gjæste,
I sende dog først til Nyholm Bud,
Han raader maaske det Bedste.“

Der Nyholm drog fra Aalborg ud,
Ham fulgte syv, otte Svende,
Men der han kom til Udvalgets Dør,
Ham fulgte kun Juel behænde.

Der han red sig paa Thinge op,
Da fulgte ham Venstremænd rene;
Men der han kom med sit Forslag frem,
Da red den Herre alene.

Der var stor Kiv i det Udvalg da,
Det kunde ej lade sig jævne,
Finansloven døde i Kriegers Arm,
Formedelst den slog en Revne.

Og det var Minister Estrup,
Han ind ad Døren tren,
Det var liden Krieger bolde,
Han rakte ham Hand igjen.

„Og hør I Estrup god og prud,
I tør ikke klage og kvide,
Nu faa I et Provisorium,
Er skaaret af Grundlovens Side.“

„Jeg beder Eder Højre og Venstremænd
En „midlertidig“ I give,
Saa kunde vi vel den arme Lov
Holde en Stund i Live.“

Finansloven rejste sig paa sin Baar:
— Den var saa pillende mager —
„Min ædle Estrup, Minister god,
Forgjæves I Ordet tager.

En eneste Bøn jeg beder om
Den er Eder selv til Fromme,
I tage ej Fischer igjen i Favn,
Han var saa best en Blomme.

Behold den liden Scavenius,
Han er saa rask en Minister,
Lad saa hver Bogødrot og Degn
Kun te sig galen og bister.

Nu er det Tid, jeg farer herfra
Alt til min sidste Forvandling,
Krabbes Klokke den ringer efter mig,
Der venter mig proper Behandling.“
— Udi Vasten ligger vor Finanslov.

Glædelig Nyhed. Hr. Holger Drachmann *«forstaar nu den evige Livs-Flods-Behov»!* (Se *«Ude og Hjemme»* for i Søndags.)

Eneretsbevillinger.

Under 30 Juni er der af *Punch* allernaadigst forundt Kammerherre Fallesen af Bornholm Eneret for Sommermaanederne til paa en Del af Kongens Nytorv at fremstille de af ham indførte *franske Koste* til forhøjet Pris.

Under s. D. er der allern. forundt Dr. Eedvard Brandes Eneret for det samme Omraade til at forfærdige de saakaldte *Arkivkasser* af den af ham opfundne Konstruktion til at gjemme *Lægemidler* i.

Under s. D. er der allern. forundt Operasanger Fr. Brun Eneret for det samme Omraade til at fremstille *Kunstsmør* efter den af ham hidtil anvendte Methode.

Under s. D. er der allern. forundt Borgermester Ehlers Eneret til i Magistratens Værelser paa Raad- og Domhuset at opsætte det af Eneretshaveren opfundne *Vækkeapparat*, som uden at indvirke paa Sagernes Gang dog lader Borgermesteren nyde den fornødne Ro.

Under s. D. er der allern. forundt Gasværksbestyrer Howitz Fornyelse paa længere Tid af den ham i sin Tid meddelte Eneret til i Staden Kjøbenhavn at anbringe de af ham indførte *Camera obscura*.

Under s. D. er der allern. forundt Borgermester Fenger Eneret til paa en Del af Nytorv og Hestemøllestræde at anvende det af ham opfundne *Kontrolapparat*, som i høj Grad simplificerer Besværligheden ved Økonomiforvaltninger og den dermed i Forbindelse staaende *Sikkerhedslaas* til Kirsebærgangen.

Under s. D. er der allern. forundt Kaptain og Folketingsmand Bærentzen Eneret til i hele Landet med Undtagelse af Færøerne gjennem Pressen at udbrede de Borgermester Fenger patenterede *Hospitalsposter*.

Under s. D. er der allern. forundt Politikonsortiet af Kjøbenhavn, d'Hrr Crone & Clausen, Eneret til i Staden Kjøbenhavn at anvende og lade anvende den af dem indførte Fremgangsmaade ved *Bisættelsen af Højsalige*.

Under s. D. er der allern. forundt forhenværende Borgerrepræsentant, Kommerseraad Heymann Eneret til for det samme Omraade at forhandle eller for sin Regning lade forhandle de efter ameri-caensk Princip konstruerede *Stemmegafler* til Brug for Værtshusholdere.

Under s. D. er der allern. forundt Folketingsmand Berg af Kolding Eneret for denne Session til at fortsætte de af ham paabegyndte *Kleins*medearbejder.

Under s. D. er der allern. forundt Folketingsmand Alberti af Sorø Eneret for Sjælland til at foretage Ascensioner med de af ham og Flere opdagede *Svovlsyreballoner*, som gaa den forkerte Vej.

Under s. D. er der allern. forundt Folketingsmand Tauber af Slagelse Eneret til at anvende de tidligere brugte *Vaskemaskiner*, ved hvilke Brugen af Sæbe betydelig indskrænkes, samt de af ham konstruerede *Madspande* til Brug paa Jernbanestationer.

Under s. D. er der allern. forundt Folketingsmand Schelde af Bække Eneret for Kolding By til at klinke alle Slags *fyldte Glas*.

Under s. D. er der allern. forundt Redaktionskonsortiet Berg, Brandes & Hørup Fornyelse for Juli Kvartal til den af dem tidligere erhvervede Eneret til paa Larsens Plads at fabrikere de efter den gamle Opskrift lavede *giftige Artikler*.

Under s. D. er der allern. forundt Redaktør Wulff af Fredericia Eneret til at aftage de af ham selv anmeldte, saakaldte *«Politiske Portraiter»*, som kunne gjengives i alle Farver uden Hensyn til Ligheden.

Under s. D. er der allern. forundt Oberst Castenschjold af Jægersborg Eneret for Ermelunden til at benytte den saakaldte *Slaamaskine* til Rytteribrug, der, naar Patenthaverens Behandlingsmaade bruges, kan betjene flere Mand daglig med slaaende Virkning.

Under s. D. er der allern. forundt Hofstentrykker Ferslev Eneret for et større Omraade ved Stranden til ad ren mekanisk Vej at mangfoldiggjøre *Aviser* uden Forandring af Stof eller Indhold.

Under s. D. er der allern. forundt Papirgrosserer Herman Bang Eneret for det samme Omraade til at anvende den af ham opfundne *Vævemaskine* til Fabrikation af de saakaldte Mosaiktapeter, der kunne fortsættes opad Vægge og nedad Stolper uden nogensomhelst gjennemgaaende Traad.

Under s. D. er der allern. forundt Sir Frost, Esq., af Utterslev Mark Eneret for Udlandet til den af ham anvendte Fremgangsmaade i at præparere *Avisænder* saaledes, at de kunne forsendes til Udlandet og nydes der.

Under s. D. er der allern. forundt Kirkefædrene, d'Hrr. Tietgen & Meldahl Forlængelse paa ubestemt Tid af deres Eneret til i Bredgade at slaa *Marmorplader* paa samme Maade som hidtil.

Under s. D. er der allern. forundt Justitsraad Hartvigsen Forlængelse paa en Serie til af hans Eneret til at lade cirkulere de af ham udspekulerede *Tabeller* til Udregning af Forskjellen mellem en Tings Værdiansættelse og den indvundne Gevinst.

Under s. D. er der allern. forundt Firmaet Drachmann & Borchsenius af Republiken Gøteborg Eneret til at benytte skaalformede *Sædepuder*, som forhindre Ømhed ved for lang Stillesidden.

Under s. D. er der allern. forundt Journalistforeningen af Kjøbenhavn Eneret til paa Tivolis Omraade at anvende til Dekoration i Restaurationslokaler de af den opfundne, franske, saakaldte *Coquelinstapeter*.

„Tæmmeren".

Har De hørt om den mærkværdige Opfindelse,
Som er gjort i den nyeste Tid?
Den skal være af østerrigsk Oprindelse,
Hvis man kan til Wienerpressen fæste Lid.
Den bestaar af en kemisk Sammensætning,
Hvis Bestanddele trodser hver en Gjætning,
Men som virker, saa man klarlig kan fornem'et,
At selv den værste Vildmand strax bli'er tæmmet.

Og man maa slet ikke tro, at det er Løgne,
Men hvis blot et lille Stænk deraf man faar,
Vil man ligestrax faa ondt i sine Øjne
Og kanske i Spidserne af sine Haar.
Man kan ikke gi'e Opfinderen paa Kassen,
For man kan slet ikke se ham for Gassen,
Som formindsker Synet ved et li'esaa slet Lys
Som vor egen = halvtredje Spermacetlys.

Naar med denne Elixir man bliver vædet,
Selv om man er stærk som en Rhinoceros,
Kan man dog ikke røre sig af Stedet,
Ganske ligesom en Rigsdag her hos os.
Paa det samme Sted man pænt maa blive staaende,
Og vil samme Troldmand Ur og Penge laane,
Er det frugtesløst, du prøver paa at gjemme't,
Du er, kort sagt, bleven, hvad man kalder, tæmmet.

Men saasnart du faar en Draabe af en anden Slags,
— Saa fortæller da den samme Redaktør —
Bli'er du, selv om du er nok saa tam, en anden strax,
Og er li'e saa frisk og sund, som du var før.
For hvert Tryk paa Ho'det føler du dig lettet
Og kan atter gaa lige hen ad Brædtet,
Ja, til Kros du flytte kan de trætte Lemmer hen
Og «bestille noget» uden Frygt for «Tæmmeren».

Er det ikke højst mærkværdigt, hvilke Spor a'
Opfindelsernes Frugter man kan se,
Og man sige maa til Trods for Fru Nora,
At «det Vidunderlige» kan dog ske.
Naar den kommer her til Lands, vil selv vor Rigsdag
Blive tæmmet strax, det er et Øjebliks Sag;
Ikkun Drachmanns Fantasi bli'er ikke hæmmet,
Thi den gi'er sig af med baade «Vildt og tæmmet».

Det parlamentariske Tivoli.

Og dersom I morer Jer do'li
I Tinget hos Bojsen og Kjær.
Saa tag Herberg paa Tivoli,
Og se, om I morer Jer der.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartal
(Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa
alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa
Bladets Kontor Kjöbenhavn. **Gl. Strand No. 50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 7. Juli. Nr. 27.

En Spand koldt Vand.

Damekor: Aa, se det søde lille Skind!
Herresolo: Undskyld! Det er vel Trommen, De mener?

Det nittende Aarhundredes Assasiner.

Det er ikke blot mod den hvide Czar,
Mod Selvherskerens Magt,
At Fremskridtets Karikaturer har
Deres Planer lagt.

Nej, det er ikke blot Kronens Guld
Eller Purpurets Bræm,
Det kalder vort Aarhundreds Snigmorderkuld
Af Tusmørket frem.

Hvor Stjernebanneret plantet staar
I Frihedens Jord,
Sin Bannerfører man ikke formaar
At værne mod Mord!

Den Høvding, hvem Folket frivillig lod
Sin Magtfylde faa,
En Purpurkaabe af eget Blod
Skulde om sig slaa!

— I Øst og i Vest, under Kejserens Ørn
Og det stribede Flag
Slaar Frihedsgudindens uægte Børn
For selvsamme Sag.

Kun ubunden Frihed i Knald og i Fald
Deres Hu staar til,
Og Feltraabet er: Man bør tage sig al
Den Frihed, man vil!

Med sligt Ideal kan man bringe det vidt;
Deres Ret er klar,
Thi Bomber, Revolver og Dynamit
Til Talsmænd de har.

— Dog en Gang Aarhundredet kaldes til Dom
Af en evig Magt!
Ve da dets forlorne Vismænd, som
Slig Udsæd har lagt.

Mens Livet og Aanden sig løfter mod Sky
Over Tidernes Strøm,
Skal Snigmordskulturen i Mørket bortfly
Lig en Febernats Drøm.

Wegleitung
für
Deutsche,
die nach Copenhagen reisen werden wollen.
(Fortgesetzt).

Christiansburg.

Im Landsding wird nicht durch die Glocke regieret, denn da waltet die Allmacht der Liebe. Hier heizt es: Was thut der Liebe nicht! Selbst über den Fischer hat Liebe Gewalt. Oben auf im Mezzanin ist die Malereiensammlung. Diese Sammlung dauert das ganze Jahr hindurch, die des Reichstags aber nur elf bis zwölf Monate. In die Malereiensammlung findet man schlechte Italiäner, gute Holländer und mittelmässige Dänen. Gehen wir weiter!

Der Reitbahn,

von den Kolonnaden umgeben. Hier steigen die Luftschiffer empor, sie fallen aber am meisten auf Amager wieder nieder. Der allerfamoseste der Luftschiffer war ein gewisser Tannenberg (auf Dänisch Granberg). Sein Ballon wollte erst nicht gehen, daher heißt es: Es geht nicht Granberg! Später ging es, aber dem armen Tannenberg wurde bange, warum er auf die Dachsteine hierauskroch. Davon ward die berühmte Tyrolerlied: „Hoch auf Dachsteins Topf!" von dem Tyrolerferdinand gedichtet.

Die Bäder Ryssensteins.

Wenn man durch die Sturmgasse, da durch merkwürdig, dass sie im Schneewetter schmaler als im Sonnenwetter, und im Regenwetter vielleicht breiter als im Hagelwetter sein soll, gefahren ist, kommt man durch die Philosophengang zum Langenbrücke. Das ist eine schöne Brücke, es fehlt doch hier das Knippelsbrückische Packhaus, um den rechten Relief und Abbrechung des alzu geraden Linien zu geben. Hier liegen die Ryssensteinische Bäder, wovon der Capitain Jacobsen sein famoses Denckerschrift geschrieben hat. Ryssenstein ist die einzigste Fischerlage am Kallebodstrand. Wird hier doch keine Fischen, aber nur Dividenden und Abonnenten gefangen. Nicht unweit davon liegt das St. Helene. Das ist nach eine gewisse Helene, ein junges, unschuldiges, von dem arglistigen Molbech gemordetes Fischermädchen benannt geworden gewesen sein. Die Bäder Ryssensteins sind für Niggers, welche ihre ursprüngliche Farbe nicht gern verlieren mögen, sehr rathhaft. Für Mulatten ist das Wasser am meisten zu dunkel.

Das Rathhaus.

Wenn sie vom Bade erfrischt, aber doch ein Bischen ermattet zurückkehren, konnen sie am Rathhause ausruhen. Hier sitz die hohe und wohlweise Magistrat Kopenhagens. Da findet sie am ersten der Ehlers, welcher der Gastronom, wie Zahle der erste Astronom, Dänemarks ist. Seine Wahlsprüche sind Goethes Sterbeworte: Licht! mehr Licht! denn Finsterniß ist ein Hinderniß! Jhm verdankt Kopenhagen seine vorzüglige Steinbrücke. Hören sie nich i das Ferne ein wiederholtes Bum! Bum! welches von mehr als hundert Brückenleger-Jungfrauen, die den Fußboden zerstampfen, herrührt. Dass ist „eine wundersame gewaltige Melodei", deren Takt gleich wie die des Schlummerpolkas den Bürgermeister im süßen Schlafe wiegt, und im Schlafe kommen die herrliche Träume von schimmernden und flimmernden Gasleuchter, welche sich im duftenden Rosen- und Ladegaardsauen spiegeln. Da bauen sich schöne Luftschlösser, Pakhäuser und krume enge Strassen, wo keiner Spur von Spurwagen die vorsichtige und bedachtsamme Spiesbürger in ihren Ruhe beunruht. O störe nich des Schlummers Friede! Gehen wir weiter! Neben ihn sitz der Bürgermeister Fänger. Sprechen wir aber leise! Er ist nämlich sehr wachsam und fast immer auf seinen Hut. Er ist ein wahrer Rattenfänger, aber kein Vogelfänger, denn ein loser Vogel, der Verwalter der Oeconomie, war ihm beinahe entwischt. Dass er aber ein Grillenfänger ist, hat er neulich bewiesen, denn als neulich der Bürgermeister Knudsen im unschuldigen und loyalen Sanftmuth dem Bestebürgern Wünschen nachgeben wollte, bekam der Fänger Grillen und es wurde nichts daraus. Seine Familie ... Fahren wir doch lieber weiter.

(Fortsetzung folgt.)

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing.

XXIII.

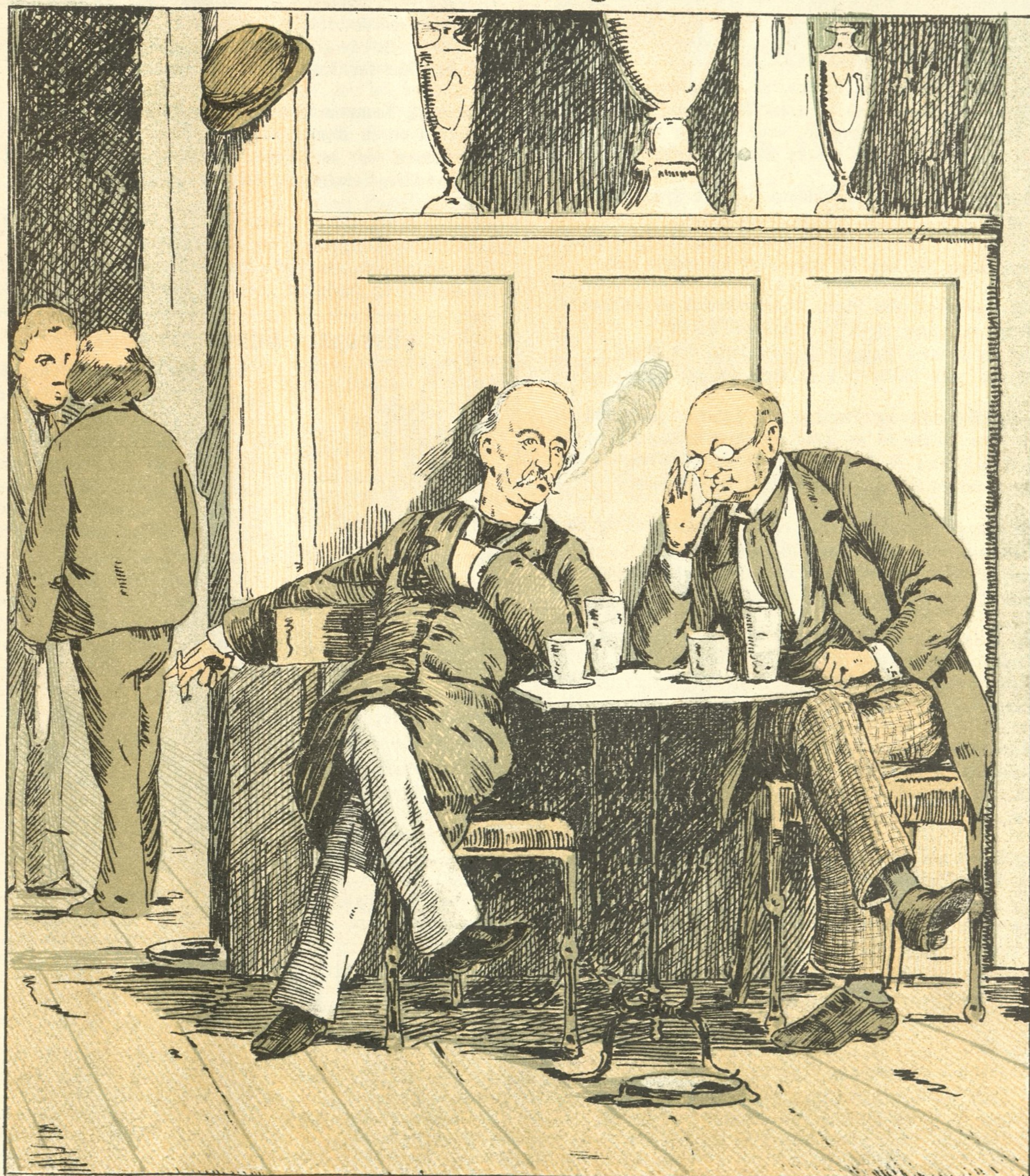
Hvordan jeg har det? Tak! med Varme!
Du véd jo nok, naar Kjøbenhavn
Om Som'ren slutter En i Favn
Og knuger ham i Molochsarme,
Hvordan man har det. Hede! Støv!
Solstegte Gader med Café'er,
Hvor mellem Pottetræers Løv
Man træt og mat og dorsk og sløv,
Af Solskin blind, af Tummel døv,
Maa tygge Drøv
Paa Spalteføde, Frikaseer,
Tillavede paa smaa Ideer
Fra Politikens A-B-C'er
Med Krydderier af „Maaske'er",
Af Landmænds triste Ak og Ve'er,
Af Fester, Møder, Assemble'er
Af Sporting news *og Hofdinerer,*
Af Herman Bangske Børnebleer.
Gid tusinde Immanuel Ree'er
Blot i Kahytter og Coupé'er
Os vilde føre ud og lufte
Fra denne Klampenborg-Odeur,
Al denne Vimmelskafts-Vapeur
Og disse Østergades Dufte,
Som gjør Ens Hjerne tung og ør.
Og Rigsdagsvrøvlet! Hør, hvordan
Mon man
Rundt i det skikkelige Land,
Der kun af Bladene sig suger
Forstaaelse, begribe kan
Vor Politik i disse Uger,
Og hvortil her man Tiden bruger!
Man efter en Afslutning higer;
Hver Aften tunge Skyer stiger
Paa Himlen op og Mørket ruger,
Mens Tordenluften Sindet knuger;
Man spejder imod Himlens Rand,
Man venter Lynets Blus og Brand,
Men Skyen spreder sig og viger,
Man river ud, man sig forliger.
Snart venter Krig man sig af Krieger,
Og snart af Frede Bojsen Fred,
Og saadan bli'er det stadig ved;
Man Ferslews Andegaard beriger
Og iler frem „med langsom' Fjed".
Er Dagens Møje saa forbi,
Ses trætte Rigsdagsmænd at vandre
I Fryd og Gammen med hverandre
Ud i det muntre Tivoli,
Hvor gladeligen de og vi
Os boltre i
Den hede Luft som Salamandre;
Otte om Kongen Chresten slaar,
Mens Tauber i Beundring staar
Og ser en Mand, som spiser Blaar,
I Labyrinthen Fischer gaar,
Og Schelde faar
Ved Hornmusiken sig et Bæger,
Der Sindet kvæger
Og Folkehjertets Længsel læger.
Saa bli'er det Nat;
Men højt paa Himlens lyse Bue
Der viser sig et sælsomt Skue,
Der blinker frem en Stjernes Lue:
Vel skinner svagt den kun og mat
Og er knap større end en Flue,
Saa Øjet ej den let faar fat;
Men som et Tegn den dog er sat,
Et Tegn, hvorved de Bange grue.
Det er Kometen,
Du har vel sagtens ogsaa set 'en;
Fordum man frygtede, den brat
Os skulde give paa Planeten,
Nu tydes ej saa fælt hint Tegn
Selv af en Astronom som Zahle.
Kometen — den er li'esom Klein.
Som Klein den har sin lille Hale,
Hvoraf den just ej højt skal prale.
Klein er dens Hale, klein dens Kjærne,
Hist i den vide Himmelegn
Den skinner svagt kun i det Fjerne,
Ej blandt de store zodiakale;
Som Klein den vilde vistnok gjerne
I Solsystemet have Rang
Blandt Stjernerne af første Klasse;
Men dens uregelrette Gang
Kan ikke med Systemet passe,
Saa denne lille Taagemasse
Kun faar en Næse mere lang
End „Halen", som den med sig har;
Snart ses den kun i Kiggertglar
Fra høje Taarne eller Tinder.
Bestandig ringere, mindre klar,
Langt borte Klein-Kometen skinner,
Indtil til sidst den Afsked ta'er
Og rent forsvinder.

Stormagts-Politik.

En lille Dreng: Uh! Sikken en dejlig Vogn.
En anden lille Dreng: Det er min! Skal vi lege lidt med den?
En stor Dreng: Ja, la' vos det! Nu trækker En af vos, og En af vos skyder bag, og saa sætter jeg mig op!

Kort Dialog.

— Var det saa god en Tournée?
— Det tror Fanden! 5 Matadorer: SIMONSEN, ECKARDT, ENGDAHL, ROBERT HANSEN, LEMBCKE og dermed Basta!
— Ja, de havde vel mange gode Trumfer paa Haanden?
— Det var næsten lutter store Soloer.
— Tro mig: de var i deres Es. — Spillet er vel vundet alle Vegne?
— De tog »Guld« hjem foruden Honnøren!
— Mon de har gjort nogle Beter?
— Føj! Det var simpel spurgt.

KOMETEN.

Ja, hvad kan det os hjælpe, at alting kan gaa
Til en Tid, naar man til sidst faaer paa Planeten?
— «Deroppe over Skyerne, hvor Himlen den er blaa»,
Alt nærmer sig med stærke Skridt Kometen.

Med Tugtens Ris den kommer til den syndefulde Jord
For her at efterlade yderst triste Spor,
Thi Jorden bliver slaaet saa flad som Berg i Fjor,
Den Gang, da han fik ikke sagt sit sidste Ord.

Fra Sammenstødet ingen Overenskomst os befrier:
Kometen maser strax vor skjønne Klode
Og tager intet Hensyn til alle dem, der si'er,
At den maa heller ta'e os med det gode.

I Byens Raad- og Domhus den agter at slaa ned
De vise Fædre til en sand Forskrækkelse;
Selv Ehlers faar ej Lov til at sove i Fred,
Og hvert et Udvalg faar en fæl Opvækkelse.

De mange skjønne Minder om vor Kunstsans og Smag
Den som en sand Vandal vil plat fordærve,
Selv Portene paa Ørsteds Park hin skæbnesvangre Dag
Den gjøre vil, om muligt, endnu værre.

Og Heymanns nye Stjerne udslukke vil den brat,
Enskjønt han kjøbte den i dyre Domme.
Hvor tindrer saa hans Stjerne? Hvor dølger sig hans Skat?
Dens Katharinablommetid er omme.

Men værst vil det ud over Folketinget gaa:
Kometen, li'esom Tauber, intet levner.
Ja, om det saa er Venstre, vil det en Medfart faa,
Saa det er ej utroligt, at det revner.

Og Søren Kjær vil stønne: «Det har man for sin Flid!
Ja disse Højremænd er splittergale!
De skulde have fulgt mit Raad, imens det var Tid,
Og sørget for, at vi blev nevtrale!»

Opløst bli'er Tingets Stoffer, Christoffer Krabbe med,
Af denne ondskabsfulde Taagestjerne.
— Kun Schelde er den eneste, der slipper for Fortræd,
Thi han har før havt omtaaget Hjerne.

Som sagt, Kometen kommer, dens Hale spaar vort Fald;
Og hvad er en Komet vel uden Hale?
Det samme som vort Venstre foruden Ringsteds Skjald;
Thi hvad er Venstre nu foruden Zahle?

Et Haab er dog tilbage: Faar den Skeels Reskript at se,
Som Oxens Lungesyge her skal ramme,
Saa stikker den sin Hale mellem Benene maaske
Af Rædsel og fordufter med det samme.

Evropa i Sommeren 1881.

De Misforstaaelser, hvortil Mangelen paa Harmoni mellem *Holger Drachmanns* Grundbasis og *Falkman-Petersens* Gnidningsmodstand gav det første Stød, synes endnu ikke at være ophørte og menes, om med eller uden Grund skal det ikke være os muligt at afgjøre, at være den egenlige og oprindelige Aarsag til *Herman Bangs* Rejse med *Thingvalla*. I velunderrettede Kredse har man nemlig længe været paa det Rene med den Omstændighed, at Synet af samme store Samtidiges Buste i Göteborg i en betydelig Grad skal have afficeret det politiske Barometer. Samtidig med at *Bjørnstjerne Bjørnson* brød som et Lavtryk ind fra Atlanterhavet over Norges Vestkyst, steg Feststemningen nemlig i Göteborg til et saadant Hojtryk, at selv den skikkelige *Borchsenius* maatte udlade sig. Dette var Vind paa Bulgarernes Mølle! Den republikanske Begejstring, der i lang Tid havde været holdt nede, brød ud i længe vedholdende Hurraraab, som drønede imod Balkanbjergenes Klippefjelde og gav Gjenlyd helt ovre i Irland, hvor den altid vagtsomme Landliga øjeblikkelig gav Befaling til, at et Dusin Godsejere og andre lignende for det offenlige

Vexlende Themaer.

Paa „Øresund“.

I.

Sort.

Der var kommet nogen Blæst op sydfra. Vi sejlede nordpaa, for vi skulde til Taarbæk. Solen gaar ned i Vest og Sverige ligger Øst for Danmark.

«Øresund» gik dumt, det stikker ikke dybt. Havet laa nedenunder vaadt og roligt og fik et gulligt Skjær af Solen, Bølgerne lignede smeltet Vanille-Is; naar en og anden blev søsyg, mindede de om Tutti-frutti. Nedenunder Dækket spillede Maskinen paa stor Tromme, thi om Bord i «Øresund» spiller Maskinen under Dække.

Oppe paa Dækket var der ingen Ynk. Lad os gaa neden under, jeg taaler ikke at se Folk have det godt; det giver mig intet Stof.

Da Ingen af os sagde Noget, gik Samtalen i Staa.

«Naturligvis har De Ret, det har De altid, det læser jeg da om Søndagen,» sagde saa han, den unge Kjøbmand fra Taarbæk, «de Stakler, som komme derud og ingen Familie have at hjemsøge, de faa det ikke godt, thi Opholdet der er dyrt. Derfor ender saa mange paa Bakken. Man begynder i Taarbæk og ender paa Bakken. Men alligevel er der faa Romaner — knuse mig! — der due Noget! Adjøs!»

Jeg satte mig hen i Forstavnen ved Roret. Bagude var der saa mange, der gjorde Blæst.

«Faa Romaner, der due Noget,» sagde han, «han kjender vist ikke —» Aa ja, han havde vel maaske Ret alligevel, han tog 5 Gange om Ugen med «Øresund».

Og alligevel kunde jeg ikke lade være at lave Romaner, medens Røgen bugtede sig frem paa Himlen som to Snoge, for «Øresund» har to Skorstene.

Derhenne sad en Kusk. Jeg kjendte ham fra gammel Tid, den Gang kjørte han med Kapervogn langs Strandvejen, nu tog han derud ad Vandvejen. Men i gammel Tid havde han rigtig nok heller ikke Kone og 5 Børn med, det havde han nu. Saa kom jeg i Snak med dem.

Naa, han vilde ud ad Landet til? ..Ja!..Saa havde han vel Penge med? ...Ikke stort, men nok til et Par Om-

Velvære samfundsfjendtlige Elementer burde gjøres uskadelige efter den samme Steds noksom bekjendte Methode. Ulykkeligvis indløb der samtidig Efterretning fra Danmark om, at *Just Caen* var bleven set i Tivoli sammen med *Jules Verne*, hvoraf der let lod sig uddrage den Slutning, at en Omarbejdelse af «Rejsen til Amerika» var i Vente. De engelske Børsspekulanter benyttede sig heraf til i Amerika at fremkalde en *Baisse* i Skinker og andre Fedevarer, og da samtidig Muhamedanernes Ramadan eller store Fastetid indtraf, kunde Beyen i Tunis ikke holde sig længere, men blev gal i Beyhætten og lod i en Fart sine gamle Divaner ombytte med Parisermøbler i *Style empire*. Dette var saa at sige en Bøymand for *Heymann*, der allerede havde raadført sig saavel med sin Kassebog som med sin Kontokurant om Hensigtsmæssigheden af at stille sig til Rigsdagsvalg. Hans derpaa følgende Erhvervelse af den russiske St. Catharina Orden i Brillanter paa Prinsesse Carolines Avktion var betegnende som et Omslag i den hidtilværende Stemning. Det danske Ministerium følte, at Tiden til Handling var kommen, hvorfor det øjeblikkelig indstillede Landstingsmand Grev *Mogens Frijs* til at blive Ridder af Dannebroge som Forskud paa Belønning for forventet politisk Virksomhed. Dette virkede. *Coquelin*, af hvem man havde ventet en virksom republikansk Propaganda, tog Reb i Sejlene og saavel han som *David Popper* sluttede sig til Ordenspartiet. Bulgarerne faldt til Føje, og Forholdene i Orienten havde derved mistet en stor Del af deres farlige Karakter, idet Grækenland af Frygt for en mulig Indvandring af fordrevne russiske Jøder hurtig opgav sin truende Holdning og vendte sin bedste Side udad. Spaniens rivende Udførsel af spanske Løg og Bayonneskinker synes derimod at have udøvet en stærk magnetisk dragende Virksomhed paa de russiske Jøder, og skulde denne brede sig i videre Kredse, vilde maaske saavel Germanien som det nordlige Evropa komme til at nyde godt heraf. Det urolige evropæiske Element i de nordiske Riger vilde lettere afgjære, og en yderligere Reduktion i Priserne paa bayersk Øl vilde udbrede Fred, Velvære og Lykke, kort sagt bringe den forstyrrede Ligevægt tilbage i Samfundstilværelsens Grundplan.

Paa rette Hylde.

Ret som en Sejler paa de salte Bølger,
Hvis Længsel efter Havn sig ikke dølger,
Men som har ej den rette Lods om Bord,
Som et Kompas i denne Nød maa savne,
Og som har taget Skade paa sit Ror
Og derfor ikke véd, hvor den skal havne,

Saaledes drev Hr. Meldahl mange Dage
Og maatte se, at Scharling, Goos og Hage
Slap ind i Folketingets sikre Havn;
Thi hvor han stilled' sig, var rent omsonst hans
Program at bøde paa et dybtfølt Savn
I Folketingets negative Kunstsans.

Dog man kan se, naar blot man har Taalmodighed
Og ta'er sin Skuffelse med lidt Koldblodighed,
Saa kommer man omsider til sin Ret:
I Magistraten han sin Plads har fundet;
Thi der blev Spørgsmaal om et «Kabinet»,
Og Meldahl kom og saa, og han har vundet.

Et Udvalg for de nye Kabinetter
Etatsraad Meldahl én Bekymring letter,
Thi her han alle gjøre kan til Pas.
Han kan ej bryde den «moralske Rets» Braad,
Men her han fundet har en herlig Plads
Som oftenlig Gehejme-Kabinetsraad,

Her kan han rolig sætte sig og gjøre
Bemærkninger, som vel er værd at høre,
Om dem, der «laaner andre Folks Ideer»
Og denne Gang har ikke Spor af Chance,
Saa han er sikker paa, at hvad der sker,
Vil her han blive fri for Konkurrence.

Her naaede endelig han at beklæde
Til eget og til Stadens Tarv et Sæde,
Som ingen gjør ham stridig ganske let.
Og snart man mærke skal, det ej omsonst er,
Han hævder her i Byens Kabinet
Sin Direktørpost for de skjønne Dunster.

gange, men hun havde en Broder derude, som drejede paa Karoussel, og han gav vel nok en Omgang... Ellers skulde Pokker staa i ham, sagde saa Konen, hvad skulde vi ellers tage herud for?

Jo, den Taarbæksmand havde Ret. Der var ingen Roman i det.

Kusken havde forlovet sig med hende, den Gang havde de ingen Børn. Saa giftede han sig med hende, og saa kom de. Det første Aar efter Bryllupet et, det andet Aar to, det tredie tre, det fjerde fire og det femte fem — et for hvert Aar mener jeg naturligvis. Det er dyrt at have mange Børn. Det Eneste, der bliver billigere af den Grund, er Skolepenge.

Han kunde jo ikke have hele Familien paa Vognen, saa var der jo ingen Plads bleven til betalende. Og imedens Manden kjørte, gik Konen i Kjøbenhavn, gik paa sine Ben, der var ikke Raad til Sporvognsbillet.

Store Gud! En Familie, hvor Manden kjører paa Strandvejen, medens Konen gaar i Byen.

Nej, Taarbæksmanden havde Ret. Der var ingen Roman i det.

* * *

Længere henne stod en ung Mand, han var paafaldende klædt. Han havde blaa Frakke, blaa Vest, blaa Benklæder, blaa Hat og blaa Plaid og dertil rosenrøde Handsker. Han bar kort sagt det Kostume, som efter forrige Uges «Mosaik» angives som den eneste Foraarsdragt, der er moderne.

Kaptajnen fortalte mig, det var en af dem, der sendes bort.

Hvad vil det sige at sendes bort? At en Familie ikke véd, hvormed den en Eftermiddag skal more et af sine yngre Medlemmer, eller at der ikke er nok til Smørrebrød om Aftenen. Det er at sendes bort.

Ingen taler om, hvad den unge Mand kan finde paa af Gavtyvestreger, Ingen taler om, hvad han kan komme til at lide, naar han Ingen træffer i Taarbæk. Man giver ham Dampskibsbillet, Tour og Retour, og siger: «God Fornøjelse!» Og saadan opdrager man den næste Generation.

Nej, Taarbæksmanden havde Ret. Der var ingen Roman i det.

Med det Dampskib, jeg rejste, var der over hundrede unge Mennesker, som vare sendte bort.

Jeg var den eneste, der kom tilbage. Hvor glædeligt!

I Dyrehavstiden.

(Recenscenten og Dyret.)

BOJESEN & WESTRUP *invenit.* PUNCH *delineavit.*

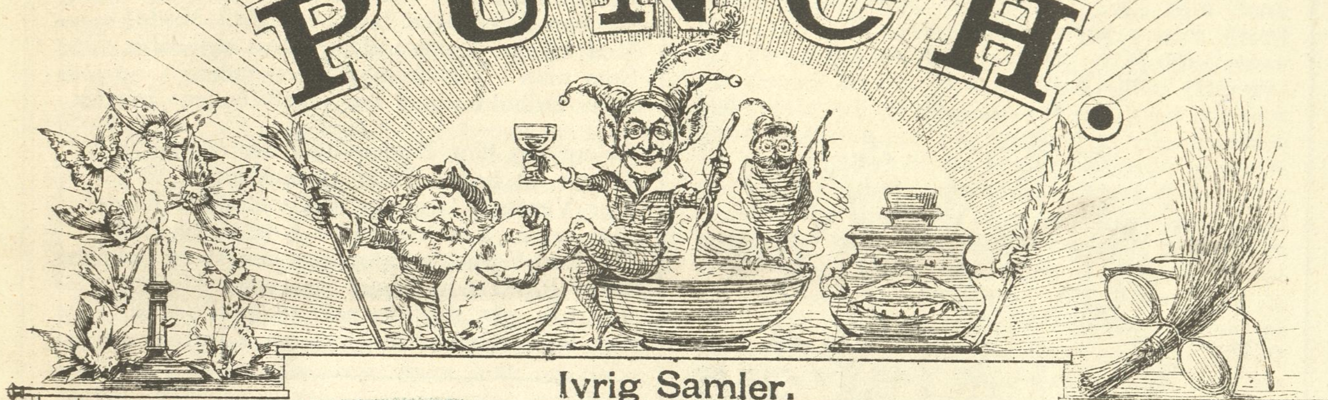
La donna é mobile!
La, la, la, la, la, la!..

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 14. Juli. Nr. 28.

Ivrig Samler.

— God Dag, Du søde! I Dag har jeg dog husket at bringe Dig «Luthers Breve».
— Aa Mo'er! Maa jeg saa faa Frimærkerne?

Forfra.

Vort høje Folketing, det folkekaarne,
Det eneraadende for Danmarks Land,
Hvad den saa godt for Tungebaandet skaarne
Hr. HØRUP ikke tidt nok melde kan,
Igjen paa Folkevilliens Flyvesand
Vil bygge et af sine Babelstaarne,
Hvis Spids er, som det forriges, kun rettet
Paa BERG at skaffe ind i Kabinettet.

Derfor har Vælgerfolket længe slidt
For Venstre som en veldresseret Slave,
Der Førerne lod tage Kalk paa Kridt
Og gav dem Folkegunst og Folkegave;
Blev i dets Folkebanker Ebbe tidt,
Højvande blev der dog i TAUBERS Mave,
Saa, skjønt man aldrig kom til Taarnets Spidse,
Var Førerne dog stadig veltilfredse.

Men mer end én Gang, medens Sten paa Sten
Ophobet blev af Vælgerfolkets Vrimmel,
Og Førerne alt paa den grønne Gren
Sig drømte højt i Taburettes Himmel,
Da blev det flinke Byggeselskab svimmel
Og rulled' ned ad Bakke, en for en;
Paa mer end et Slags Jydsk Konsortiet skjændtes,
Saa Alt i babelsk Sprogforvirring endtes.

Nu til det store Værk igjen de ganger,
Og tillidsfuldt de atter stoler paa,
At Vælgerfolket som en tro Haandlanger
Endnu vil ikke Haanden af dem slaa.
Som deres Teglstensfabrikanter pranger
De deri velforfarne Sorte smaa,
Der laver haarde Sten af GRUNDTVIGS bløde Dej,
Og til Cement gi'er Langeland nok Jødebeg.

Kort sagt, den gamle Gründerperiode
Er atter sat i Gang af Venstres Helte;
I Blød har Bogø-Drotten lagt sit Ho'de,
For at hans nye Babel ej skal vælte.
Ja, man bli'er højst besynderlig til Mode
Ved alt det Lyvesand og Grus og Ælte,
Som man i Venstremanifestet finder.
Hvis Indhold svært om «Kalkeballen» minder.

Skjønt om hint Bindemiddel her og hist er
Udtalt, at bedre Tider er oprundne
For Venstres Grupper, der ved dette Klister
Har atter gjort hverandre højst forbundne
Og vakt Forhaabninger, der længst var svundne,
Bli'er BERG dog neppe lige strax Minister,
Thi han gjør sagtens nok en ny Fadaise,
Saa Babelstaarnet bli'er — en Kjældernæse.

Ennd eet liidet Aunhang
till
Krönicken omm Bunde=Kriigen.

en nv bleffue daa the armme bynder rent galne och tommerlomske/ ty hand Berre och hand Blæsenborre biildte thennem ind/ at the hafde ued Ualgene een stoer seger foruvnnit och att thet borde thennem nv vden node gotzeyerne at nedsloe och massacrere. Uar ther doch iblandt bynderne noegle/ somm uilde hellere fare meth list och meth lempe och kaldtis the for Liimfjordspoliticker e/ ty ligeruis som Liimfjorden buchter sich vd og ind/ soedan kvnde och the sloe allehonde bvchter och uare ey lettere at fannge end somm the glatteste Oel. Och uar theriblandt hand Ivel og hand then gammele Brandtmand och sveden=Borcher Uinther sammt och the tuende nye=Holmmer. Menn begaff thet sich/ att the fraff poe Een aff then soerte schoele/ somm haffde ther soe lenge Fandens Kaanster stvderet/ att hand uar knap bedere att acte end then argeste Trold=Karl och Sorte=Kaanstere. Och end hans Naffn uar Kleinn/ uar hand doch een uældich Strizmann och haffde tilforen vdi von Esbeckes og hand Tobiesens Regimente slaeget mannge bynder och gijort thennem stoert afbrech. Men nv uar hand bleffuen een freedens Mann uillendes gjierne uære een ehrlich Mechlere mellem them aff then soerte schoele/ och them aff then grontuigsche schoele/ att the schvlde tillsammels bode bynder och gotzeyere schære een fløyte. Och gich hand daa i bedene och schar fløyter, menn ther hand nv Estropp ett stycke blæse uillde/ uar ther kommet forstoppelse vdi fløyten och motte then armme mann sticke piiben ind/ ty han uar ellers bleffuen stillet for een Kriigs=Rett och vden Node aff N. An=

dersſen och ett Par andre gefreytere baegfra arquebvssert. Menn hanns fløyte bleff aff gotzeyerne confisquert och nv fick piiben een annen Ljud. Men førenn ſlaeget ſchvlde goe ann/ bleff ther doch fraa begge ſiieder vdſendt parlementairs forr thet meeget bloed och ennv meere bleck/ ſomm ellers motte vdgyedes/ mvlichen att ſpaere.

ch uaere gotzeyerne nv doch ſoe ſanftmodiche och methgiørliche/ att the aille the ſtoere och uell-havendis embitzmænd, ſomm vdoffuer then ſtoere summa/ tre tuſinde / firehvndrede och femti kroner vdi orligt salarium uara uante att bekomme/ ned-ſchlachte och ſomm Offer poe Eenighedens Altar bringe uilde/ men hynderne uærendes kuns uante att handele meth gotzeyerne omm ſtvde och heſter bleffue offuer ſoedant ſtoert och genereuse tillbvdd mistroeſke/ menendes att hervnder motte ſticke noegen gedvlt ſpitzfindichheed och neederdræchtich-heed och uille therfore ſich ey poe ſoedan ſkamme-ligen vnderfvndichheed indlaede menn nechtede plattvd att uille byde een Oere mere/ och enddaa Liimfjordspoliticкerne uærendes fraa theris hijemm-ſtaffn vdi ſoedan Prangen meeget dreffne ſøgte thennem att mechle imellem/ kvnde the doch ey faa noeget forlig i ganng och gich then handel i ſtøcker. Och hand Høropp fich nv then ſtoere Chreſten Povelſøn Berre till emott Droſt Eſtropp ſich vdi eenn tvekamp att begiffue/ menn end ſamme Berre uar meth allehonde Morgen-blads-Fyld och Folcke-Fraſer aff Høropp och then liiden Eedevuart ſoe vdpolſteret och garderet/ att thet ſchvlde ſjunes att intet vopen gijennem thet brøſtharnisck trenge kvnde/ gick doch Eſtropps lantze tuert igjennem hannem durck vnd durck och hand faldt till Jorden liigerviis ſomm een tomm tønnde/ man haffuer ſlaeget Katten aff/ ſoe att then faller vdi ſtaffuer. Och ther Eſtropp then execution foeretaeget haffde/ ſagde hand till the andre bynder/ att hand nv uar kied aff att ſee theris ſuouelſvere Anſichter/ och att thet uar bedere the gich hijemm till the vdi andere tancher uar kommet och loed hand Krabbe ringe till ſlutt och ther the hørte thet rinnge/ uiſte byn-derne huad ſomm Klocken uar ſlaegen och att theris folche-tivoli bleff lvkket forr thenne Ganng. Menn glad uar hand then gammele Balthazaer/ ty hand fick Sølff.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Ja søde Fru Schrøder, De skulde jo høre lidt om Tivoli, for jeg véd jo nok De kommer der ikke selv, for i gamle Dage da det kun kostede en Mark, kunde De vel nok havt Raad dertil, men 50 Øre er jo ikke saa lidt for en Kone i Deres Kaar og Sørensen siger selv at for en stor Familie som vores løber det i Vejret og Bernhard maa da ogsaa kunne tjene godt, siden han har kunnet skjænke Theatret det dejlige Barrelief af hende Uffælia som dronede, og det skal være saadan dejligt Marmor, saa det maa han skam have kostet meget paa og nu har han endda havt alle Rigsdagsmændene gaaende der gratis, men det forstaar sig, de bidrager jo ogsaa til Fornøjelsen ligesom de andre Nubiere og Hottentottere som trak omkring der med deres Kameler i sin Tid, og Sørensen er saa grulig begejstret over den stærke Mand og han gaar hjemme og øver sig paa at holde baade Petrines og min Systen ud i stive Arme og siger han skal nok drive det til at tage det store Lispundelod nede fra Butiken med den lille Finger, hvis han da bare ikke kommer til en Ulykke og springer et Blodkar eller kvæster sine Ligtorne, men Frits Grønbæk er aldeles sjarmeret i den lille Præstedikketatøs, som har eskamoteret hans Hjerte bort fra ham nemlig ved at laane hans høje sorte Sylinderhat og trække en hel Del Dyr ud af Foret, baade Duer og Kanarifugle i Bure og Buketter og Dukker og Frits siger han tror nok han vil fri til hende, og naar de bliver gifte vil han tage Timer i Fingerfærdighed hos hende for med Tiden at kunne blive Økonomiforvalter hos Fenger og Petrine blev væk i Balduvin, fordi hendes Hjerte kunde ikke modstaa alt det Lintøj og han er jo desuden en Mand med Takt, saa det var jo ikke den værste Svigersøn, men maaske er han gift, og jeg synes nu bedre om C. C. Møller og ham har man ogsaa godt af paa Afstand, og saa véd jeg ikke mere om Tivoli, for der var ingen Illuminationer som Bernhard ikke er saa flot med som i gamle Dage, og nu taler Folk igjen ikke om åndet end Politik og det synes jeg er rent ud kjedeligt og hvorfor mon Estrup nu gik hen og opløste Folketingsmændeue saa gesvindt, for jeg tror, at naar han havde ladt dem sidde lidt hen i Hundedagene var de jo nok blevne opløste af Varmen af sig selv og selv Bajer kunde havt vanskeligt ved at holde sig iskold og alt dette herre Rigsdagspolitik synes jeg er grusomt aandløst, saa holder jeg rigtignok paa den udenlandske, som er anderledes spændende saadan som for Exempel i Dagbladet hvor de slog den amerikanske Prætendent helt ihjel forleden og lod ham leve op næste Dag ganske ligesom i Komedierne og saa derovre i Frankrig, hvor han Gangbætta er kommen i Totterne paa denne herre Hr. Skruting, som der vist ikke er noget ved og det kunde vist være galt nok, hvis Greven ikke var saa fornuftig og sad og passede sig selv og nu maa jeg gaa søde Fru Schrøder for jeg skal med Juliane ud og kjøbe Violrod til lille Nora Dora Leonarda at gumle paa nu hun faar Tænder. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

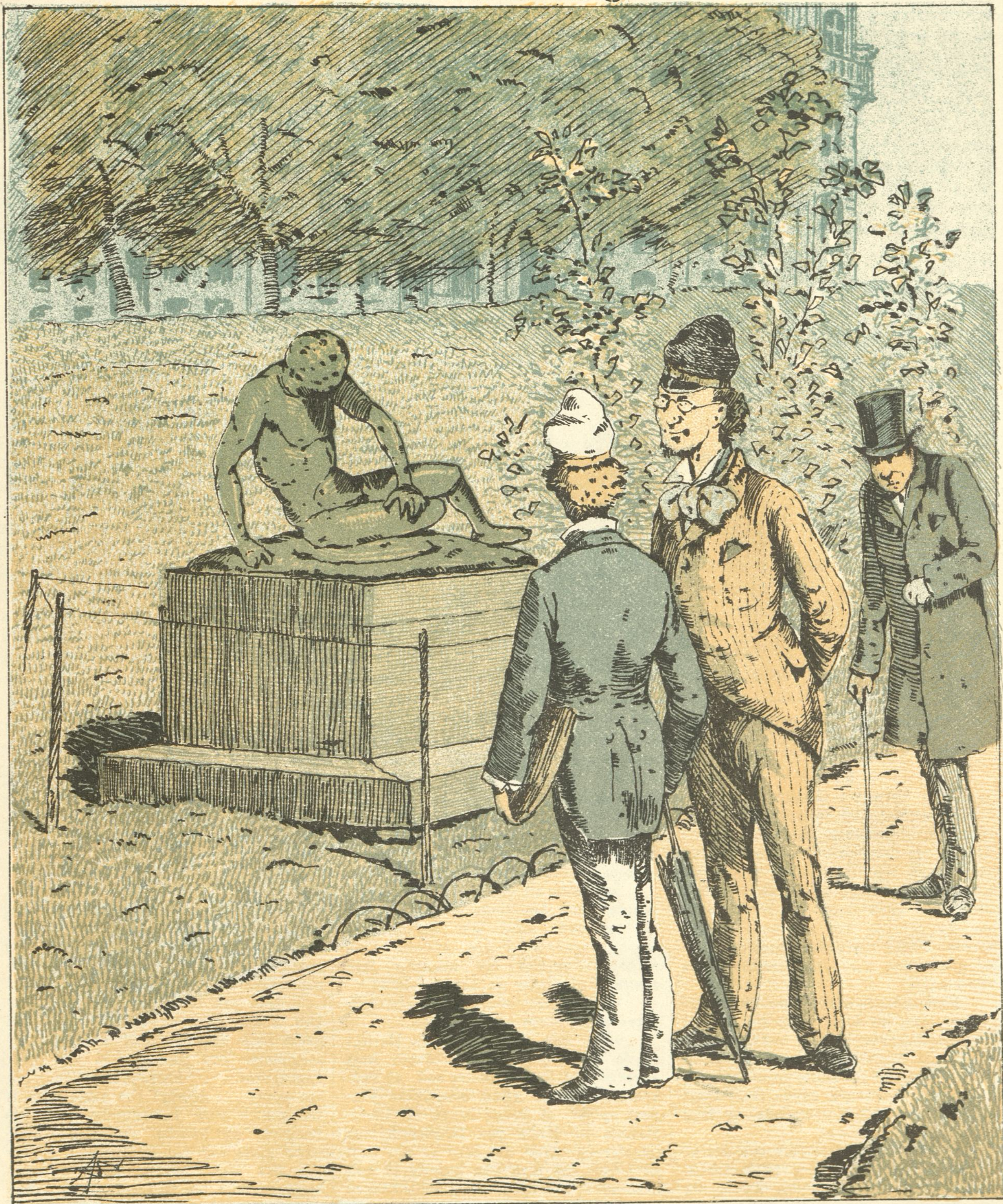
Krybskytter.

— Go Daw Laes! Do haar da wal ett glemt, te aa Do skylder mæ mi Betaaling for den Haar', Do fæk i Winter — den Daw, Do justement sku skaf jen te æ Dogters Kuen?

— Nej, Guj bewaar' wos Jens! De houser A grow wal: — men ka Do bare tie me'et, — A ska ett snak om'et!

Hvilken Vending.

— Der er jo den døende Fægter igjen! Jeg syntes forleden, den laa paa den anden Side. Hvordan kan det være?

— Det véd jeg sgu'nte, men han kan vel ikke taale at ligge paa den ene Side hele Tiden!

Der, hvor Tycho Brahe neden
Om men ikke hjem, i Prag,
Forhen gik, man saa forleden
Ret en Tycho Brahes Dag.
Tysklands ædle Sønner der
Blev forfulgt med Ild og Sværd!

Det var nu de tyske Russer,
Hvorom ondskabsfuldt er sagt,
De i deres bedste Puds er
Burscher i Studenterdragt,
Sammen kom de til en Svir,
Hvor der vanked' Lagerbier.

Da de havde vædet Tungen,
Gjenlød i den hele Egn:
«Schleswigholstein, meerumschlungen!»
Og som Tilgift «Wacht am Rein»,
Man besang den tyske Rets
Skjønne Sejr ved Kønigsgrätz.

Czeckerne, som slet kun skjønner
Paa, hvad godt og skjønt og stort
Der af Tysklands ædle Sønner
Dem i deres Liv er gjort,
Sa'e paa czeckisk, fuld af Had:
«Nu skal I ha'e jeres varme Mad!»

Li'esom her i Landet Secher
Overfaldet blev af Skeel,
Saadan de brutale Czecker
Gav «der Greises» Børn Kanel;
Ja, trods Bismarcks Folkeret,
Gav de dem paa Hovedet.

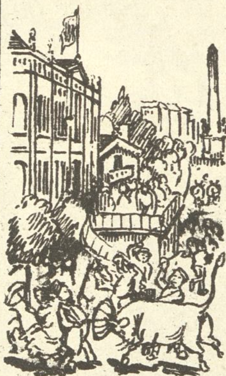
Som den svundne Tids Vandaler
Rased' bagved Romas Mur,
Gjorde Czeckerne Skandaler
Mod Germanernes Kultur:
Paa hver «sittlich» Musasøn
Pranged' Ryggen gul og grøn.

Grum og hjerteløs og fræk er
Uden Tvivl fra Top til Taa
Mod de Tyske hver en Czecker,
Siden sligt de finde paa,
— Dog det flydte Øl og Blod
Kræver mer end Mandebod.

Tyskland til Revanche trænger
For de slagne Ulivssaar,
Over Bøhmens Hoved hænger
Sværdet alt i trende Haar:
Hævnes bør den voldte Men
Og de brudte Stoleben.

Wegleitung
für Deutsche,
die nach Copenhagen reisen werden wollen.
(Fortgesetzt).

Westerthor.

In Copenhagen findet man keine Thoren mehr, aber die Stellen, wo sie gestanden haben, werden doch immer Thoren genannt gleich wie die Brücken, welche auch keine Brücken sind. Im alten Zeiten war Westerthor durch seine viele Thoreadoren, die da mit die vom Trommelsaale ausbrechenden Stieren viele blutige Kampfe bestanden, berühmt. Aber wo ist nun der Trommelsaal und der Thorshal, wo diese muthige Söhne des alten Thores nach errungenen Sieges die schäumende Becher leerten! Der Zahn der Zeit, welcher kein Zozodont bedürfet, um sich frisch und scharf wie die Zähne des vielfressendes Tauber zu erhalten, hat auch diese ehr-

Vexlende Themaer.
Paa „Øresund".

II.
Graat i Graat.

Man gned sine Øjne om Bord paa «Øresund», for man havde sovet til Middag om Bord paa «Øresund». Man havde lagt sig til at sove paa højre Side og var vaagnet op paa venstre, eller man havde lagt sig til at sove paa Ryggen og var vaagnet op paa Maven, derfor var man fortumlet, derfor gned man sine Øine om Bord paa «Øresund».

Formiddagen havde været anstrængt i Byen, man var løben omkring fra det ene Mæglerkontor til det andet, havde jobbet paa Børsen og derpaa hastet til Dampskibet. Saa havde man lagt sig i en Køje, og Søvnen havde faaet Bugt med En, og Skibet gled frem og man drømte sig i Køjebugt.

Paa det mellemste Dæk var der et Mylr af disse Udvandrere til Taarbæk. Nogle sade paa omvendte Kister og saa kisteglade ud, igjen Andre sade paa store Ruller af Tovværk og saa tovelige ud, og atter Andre stode op og misundte igjen atter Andre for den Plads, de havde faaet paa Kassen.

Men hvor man saa hen, var det den samme Type. Senestærke Mænd med store, krogede Næser og ravnesorte, krøllede Haar; krogede Kvinder med ravnesorte, senestærke Næser og krøllede, store Haar; og ravnesorte Børn med store, krøllede Næser og senestærke, krogede Haar. Men Et havde alle disse Skikkelser tilfælles, der var noget usigeligt Plat ved Enhver af dem — det var Fødderne.

Jeg talte til min Ven, Taarbæksmanden, om den ringe Plads, der var her om Bord. «Tal ikke derom, min unge, begavede Ven,» svarede han, «mange Familier faa sandelig ikke større Plads, naar de komme derud.»

«Hvorledes,» spurgte jeg, «have de ikke større Plads i Taarbæk?»

«Nej, min unge, aandrige Herre,» sagde han, «jeg kjender Huse, hvor Soveværelset ikke er større end, at Vedkommende hver Aften maa lukke Vinduet op for at kunne lægge sit trætte Hovede til Hvile paa Blomsterhylden udenfor og hvor der ikke er saa højt til Loftet, at man kan brænde et helt Stearinlys, selv om man vil stille Stagen paa Gulvet; ikke at tale om de mangfoldige Steder, hvor Tjenestepigen maa ligge i Køkkenet med Fødderne i Asken og Hovedet i Vasken.»

«Er det paa den Maade, at saa Mange gaa i Vasken derude?» henkastede jeg.

«De har Esprit,» bemærkede han først nu.

Vi gik videre. Hvor vi kom frem, var der Grupper, Bunker, Masser af Mennesker. Jeg blev opmærksom paa en Gruppe unge Piger; der stod de, klædte i de moderne, stramme Kjoler, tæt klinede op ad hinanden.

«De har det noget snævert,» sagde jeg.

«De Fleste kunne ikke en Gang sidde ned,» svarede han.

Lidt efter fik jeg fat i Lægen og spurgte ham, om der egenlig ikke var overfyldt? . . . Om Hverdagen aldrig! . . . Men om Søndagen maaske? . . . Det kunde ofte se saadan ud, men hvert Skib maatte efter Politiets Bestemmelse kun medtage et vist Antal Passagerer. . . . Passagererne bleve altsaa talte? . . . Aldrig! Det vilde være et Indgreb i vore Rettigheder som frie Borgere, og hvorfor skulde man desuden gjøre sig den Ulejlighed? Endnu var der ingen Ulykke sket, og man byggede ikke her til Lands Skibe, som vare beregnede paa, at der kunde ske et Ulykkestilfælde. . . . Men stoppede man da virkelig Skibet saa fuldt af Passagerer, som man kunde? Der kunde jo dog arrivere Noget! . . . «Ja, en lille Forstoppelse, det lider vi saa tidt af,» svarede Lægen smilende.

würdige Ueberreste der goldenen Zeiten zerfleischt. Hinweg ist der Thor, die Thoren, die Thoreadoren und nur die Thorheiten und die Thoristen sind uns übergeblieben geworden. Gehen wir weiter.

Vom Biere.

Doch Sie sind vielleicht durstig geworden, und wir können uns ein Bischen unter die sogenannte Paraplui niederlassen. Sie sind gewiss ein Bierfreund? Wir haben auch Bierfreunde hier im Dänemark, obschon der Richard Kaufmann Sie vielleicht erzählt hat, dass wir am liebsten Ricinus-Oel schlürften. Das war aber nur ein lapsus lingvæ des guten Richard's! Er hat immer mit dergleichen Lapsereien unglücklich gewesen. Kehren wir aber zum Biere zurück! Wir haben in Copenhagen ausser eine Aristocratie, eine Plutocratie und eine Büreaucratie, auch eine Bierocratie. Die Bierocratie ist sogar einmal im Streit mit der Hierocratie des Cultusministers gerathen und ziemlich siegrich davon gegangen. Unsere grössten Bierocraten sind die beide Jacobsen, Vater und Sohn, welche die Carlsberger-Alliance genannt werden. Sie sind aber gute Fürsten, welche ihre Unterthäner, sowohl mit Statuen und Malereien als mit eiskaltem Biere beschenken. Die Bürger wollen auch gern von die Carlsberger beschenckt sein. Nur die Biertapfer lieben nicht die Carlsberger, welche ihre Biertapferkeit mehrmals gesteckt haben. Sie haben sich an einem andern grossen Bierocrat, dem Heymann angeschlossen. Dieser Heymann will gern Bürgerrepræsentant sein, hat aber immer beim Wahle so ein verdammtes Pech gehabt, dass er durchgefallen ist. Selbst sein Bier schmeckt nach Pech, und wenn er nicht ein so unglücklicher Pechvogel wäre, konnte er es wohl mit den Jacobsen aufnehmen. Denn er hat Geld genug. Andere Bierocraten sind die Tubürger, welche sich noch nicht zur friedlicher Altersruhe zurückzuziehen können, weil ein Schauer sich in ihrem grossen Kessel selbstmörderisch zur Tode getränkt haben soll. Schmeckt das Bier doch gut und hat eine ganz pikante Aroma. Kommt vom Schauer.

Das Boulevard.

Das Concert-Boulevard war ehemals ein kleines Theater, wo kleine Possen von die grossen dänischen Schauspieler, die Petersensche Gesellschaft, welche Sie selbst vielleicht im Hamburg applaudirt haben, auf das Erbärmlichste gespielet worden. Aber das Justitzministerium fand, obschon es gern die Bürger ein unschuldiges Vergnügen gönnte, dass es gegen die Moral stritt, vier Theater im Copenhagen zu haben. Wurde darum um die beleidigte Moral zu sühnen das Theater aufgehoben und eine Bühne zu Tricot-Sängerinnen, Tableaux-vivants und dergleichen Tingeltangel in der Stelle eingerichtet. Die Schauspieler mit ihren unschuldigen Possen wurden fortgejagt. Aber die Moral hatte gesiegt. Gehen wir weiter!

(Fortsetzung folgt.)

Jeg gik ned i Restaurationen; der var varmt dernede, men der stod dækket et ypperligt, koldt Bord. Paa Bordet var der fem forskjellige Slags Brændevin og syv forskjellige Slags Pickles, jeg blev ganske hudløs i Munden ved blot at se det.

»Hvad faa de nu at spise derude i Taarbæk?« spurgte jeg.

»I denne Maaned Lammesteg og Jordbær,« svarede Taarbæksmanden.

»Hver Dag? Det er noget ensformigt.«

»Om Søndagen faa de saa til Afvexling Kyllingesteg og Jordbær.«

Da vi gik fra Borde, var der mange, som bleve glade og nikkede leende ad os. »Farvel,« sagde de, »og Helsen og Sundhed!« Og det er disse Hilsener, jeg bringer fra Per til Povl, fra Herodes til Pilatus.

Fra Altanen paa Klampenborg Koncertsal saa vi »Øresund« dampe videre, medens Røgen bugtede sig ud i Luften som to Snoge, for »Øresund« har to Skorstene.

Saa forsvandt ogsaa den.

»Saa Du Røgen, Moppe!« sagde Taarbæksmanden og slog mig paa Skulderen.

Saa kom der Blus paa Lampen og vi gik op paa Bakken. Det var St. Hans Aften.

En ny Martyr.

En Sorgens Jobsport vidt om Land
Paa Pressens rappe Vinger farer
Og vidner om de fæle Snarer,
Der lægges for en Venstremand.
Saa vidt, som de smaa Sortes Blæk er
Forblommet ej, men vel bekjendt,
Man spørge vil, hvad der er hændt
Vor Blommetids Velgjører, Secher.

I Statens Posthus stærk og fri
Som Sekretær han længe troned',
Men desuagtet han forsoned'
Sig ej med Estrups Despoti.
Og da nok ingen Ting forskrækker
En Helt af *Dass-Avisens* Kuld,
Han maalte Estrup Skjæppen fuld:
I Sadlen følte han sig Secher.

Derfor den stakkels Sekretær
En ublid Medfart maatte døje;
Ministrene lod ej sig nøje
Med blot at skeele til hans Færd.
Paa graat Papir de strax ham rækker
Hans Afsked med et venligt Smil,
Oplod som Secherhedsventil
En Dør og sa'e: Farvel, Hr. Secher!

Kort sagt, man gav ham Løbepas
Med en lidt kort, men fyndig Røffel,
Og den uheldige Caentøffel
Udbryde maa: *Dass kommt von Dass*!
Se den Slags Planer man udklækker
Paa god amerikansk Manér;
De stakkels Sorte smaa man sér
Derfor i Aske og i Sæk er.

Men »*Morgengnavets*« Sympathi
Bli'er li'esaa god for ham i Sommer
Som en Foustage raadne Blommer
For *Dassavisens* Industri,
Thi nu gaar Secher hjem og lægger
Sig med en Martyrkrans om Haar,
Og at han Mønt af »Næsen« slaar,
Derpaa kan nok man være Secher.

—x—

I Foyeren.

MORGENBLADET

Skjønt fødte «Evropæere» vil de dog Folkets Gunst
Erobre ved ægte folkelig «dansk. Skuespilkunst».

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand Nº 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

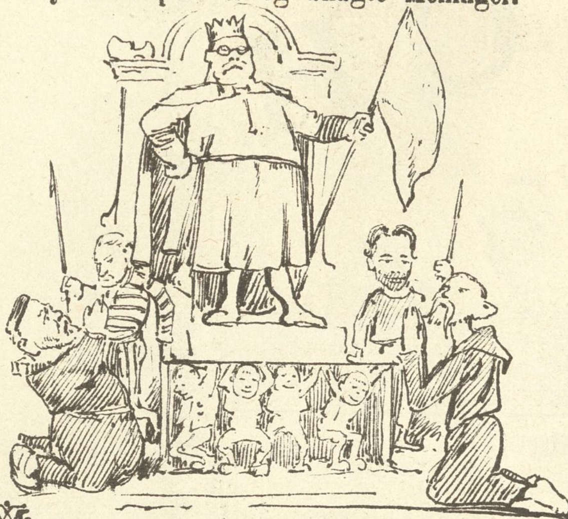
1881. Torsdagen den 21. Juli. Nr. 29.

Hos Ørelægen.

— Av! Av!! Av!!! Hr. Doktor!
— Ja undskyld; men den, der ikke vil høre, maa føle.

Nye Standpunkter og aflagte Meninger.

Man har et gammelt Visdomsord, der lyder
Saa kort og fyndigt som et vinget Ord,
Og man paa Hjertet har sig lagt i Nord
Dets Indhold, thi man véd: Forandring fryder.
Den ene Dag man tror paa Pastor GRÜDER,
Og Dagen efter man paa *Logos* tror.
Det Standpunkt vorder «rent», som nys man «smudsigt»
Benævnet har; ja, er det ikke pudsigt?

Endnu har ikke mange glemt den Dag,
Da Lejregreven fuld af ædel Varme
Og ægte, uforfalsket, dydig Harme
Tog Afstand mellem sin og CHRESTENS Sag:
«Hans Standpunkt! Alle Helg'ner sig forbarme!
Dér kæmpes under Antichrestens Flag!
Ved St. Ignatius, man ingen Sinde
Paa sligt et smudsigt Standpunkt mig skal finde!»

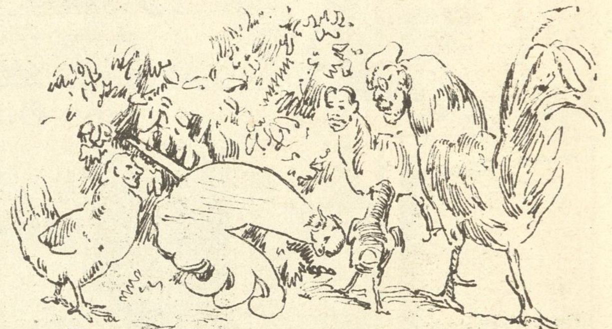
Den Gang var Lejregrevens Politik
Just nylig slaaet ind paa denne Bane,
Og ingen kunde fatte eller ane,
Hvad Endeligt hin fromme Holdning fik.
— Nu rykker Blæsenborg med fuld Musik
Frem under Bogødrottens gamle Fane,
Og atter hvad med sær Forundring slog os —
Han svor ham Troskab — uden Tvivl ved *Logos*.

Og HØGSBRO, der af HØRUP saa forsmædeligt
Blev omtalt, da han havde sin Foragt
For «Evropæerne» for Dagen lagt
Og fundet deres Standpunkt højst usædeligt,
Har nu ej mer at skulle have sagt
Imod dem, hvad der er for saa vidt glædeligt;
Thi derved faar den frie Forsknings Herlighed
Sin Del af HØGSBROS frie Sandhedskjærlighed.

Og man bør ikke lægge megen Vægt
Paa Førernes forskjellige Ballader;
En «evropæisk» Eed og «Assensplader»
Er med hinanden grumme nær i Slægt,
Og naar hvert Saar fra Splidens Tid er lægt,
Ej tales mer om «disse gamle Skader»,
Men i en sikker Havn skal Venstre lodses
Ved GRUNDTVIG og LOYOLA, STRAUSS og MOSES.

Gaardhanen og Vejrhanen.

Frit efter H. C. Andersen.

Der var to Haner i Venstre, en paa Moddingen og en paa Taget, kalkunske begge to; men hvem udrettede mest? Sig os din Mening, — vi beholde vor egen alligevel.

Rigsdagssalen var ved et Par Gader skilt fra Tordenskjoldsgade, og i den Gade laa der en Modding, og paa den voxte Morgengnavet, der var sig bevidst at være en Mistbænkevæxt.

„Det fødes man til!" sagde det inden i den; „ikke alle kunne fødes til Morgengnavere, der maa ogsaa være andre levende Arter! Folketidenden, Bjørnbakkerne og hele Dassavisens sorte Indkvartering er ogsaa Skabninger. Chresten Berg ser jeg nu op til, han er rigtig nok af anderledes Betydenhed end Holstein-Ledre, der er saa højt paa Straa og aldrig har gaaet paa Højskole eller Seminarium. Han er hoven, tænker kun paa sig selv og sveder Spidsfindighed, nej Chresten, det er en Hane! se ham gjøre Trit, det er Dans! høre ham gale, det er Musik! hvor han kommer, faar man at høre, hvad en Trompeter er! Om han kom herind, om han aad mig op med Papir, Sværte og Abonnenter, om jeg gik op i Chrestens Krop, det var salig Død!" sagde Morgengnavet.

Hen paa Saisonen blev det et frygteligt Vejr. Finansloven faldt ned mellem begge Tingene, og Kleins nye Luftkastel væltede over Ende med stort Rabalder, men Holstein-Ledre sad fast, han drejede sig ikke en Gang, de Tider var forbi, og dog var han ung, nystøbt, men blaseret og adstadig, det kom af, at han var født, lignede ikke Levebrødspolitikerne, dem foragtede han: „Smaa Bondefangere, plebejiske og ordinære". Tauber var betydeligere, men ikke fin i Væsen, al hans Tanke gik ud paa at faa noget i Skrotten, sagde

Holstein, kjedelige i Omgang var baade han og de andre Udtraadte. De smaa Sorte havde ogsaa gjort Visit, fortalt om Zola og Brandes, fortalt om Martyrglorier og tyranniske Ministre, lutter Røverhistorier fra deres eget Blad; det var nyt og interessant første Gang, men senere vidste Holstein, at de gjentoge sig, at det altid var det samme, og selv om det er godt fundet paa, bliver det kjedeligt i Længden. De var kjedelige og alt var kjedeligt! Ingen var til Omgang, hver en var fad og flov.

„Verden duer ikke!“ sagde han, „Vrøvl det hele!“ Holstejn var, hvad man kalder blaseret, og det havde bestemt gjort ham interessant for Morgengnavet, havde det vidst det, men det saa kun op til Chresten, og nu var han kommen hen i Tordenskjoldsgade til det.

Folketinget var opløst og Agurketiden begyndt.

„Hvad siger I om det Hanegal,“ sagde Chresten til Skolelærerne og Seminaristerne, medens de tyggede Estrups Tale i sig. „Det var noget raat, Elegancen manglede.“

Og Skolelærerne og Seminaristerne toge hinanden i Haanden, dansede rundt om Møddingen og sang Eja! Chresten kom med Ryttertrin.

„Demokratisk Organ!“ sagde han til Morgengnavet, og i det ene Ord fornam det hele hans udstrakte Halvdannelse og glemte, at han aad det helt op.

„Salig Død!“

Og Skolelærerne kom og Seminaristerne kom, og naar den ene løber, saa løber den anden efter, og de sang og de galede og de saa paa Chresten, de vare stolte af ham, han var af deres Art.

„Folke-Liv og Friheds-Liv!“ galede han. „Alle Seminarister bliver strax til Skolelærere, naar jeg siger det oppe i Folke-Tinget.“

Og Skolelærere og Seminarister galede bag efter.

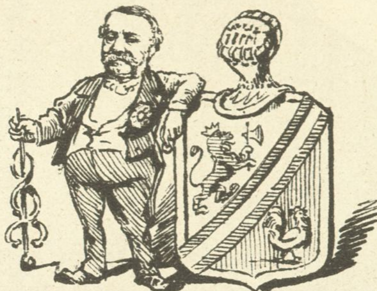
Og Chresten forkyndte en stor Nyhed: „En Degn kan lægge et Æg! og véd I, hvad der kan ligge i et folkeligt, evropæisk Degneæg? Der ligger Parlamentarismen! Synet af den kan ingen Højremand udholde, det véd Ministrene, og nu véd I det med, véd, hvad der bor i mig! véd, hvad jeg er for en ægte folkelig Degn!“

Og saa pudsede Chresten Brillerne, rettede paa Halsbindet og galede igjen. Det gøs i alle Skolelærerne og i alle de smaa Seminarister, men de vare frygtelig stolte af, at en af deres var en saadan allerfolketings Karl, de sang og de skvaldrede, saa Holstein maatte høre det; han hørte det, men han rørte sig ikke derved. „Vrøvl det hele!“ sagde det indeni ham, „Chresten Berg lægger aldrig Æg, og jeg gider ikke! vilde jeg, kunde jeg nok lægge et Vindæg! men Verden er ikke en Gang et Vindæg værd! Bavl det hele! — Nu gider jeg ikke en Gang sidde.“

Og saa knak Vejrhanen af, men den slog ikke Gaardhanen flad, skjønt „det var det beregnet paa!“ sagde de Radikale; og hvad siger Punch?

„Det er dog bedre at gale end at være blaseret og knække af!“

Chevaliers sauveteurs.

Den findes rundt omkring paa hele Jorden
— I Himlen sagtens næppe, tør man vædde
En udbredt, yderst driftig Ridderorden,
Hvis Virksomhed bestaar kun i at »redde«.

Saa godt som altid ere de paa Færde
Med deres alenlange Overhalinger
Af prangende Plakater, fuld' af Sværte,
Der figurere skal som Anbefalinger.

De høres, selv naar det i Natten tyst er,
De overdøver selv paa Gefions Ø Berg.
Mod Mor- og Farsot, Fregner eller Knyster
De Midler har; selv Gigt kurerer Høeberg!

Kom alle ti Ægyptens Landeplager,
En Redningsengel var der strax ved Haanden,
Som har af Redningsmidler nok paa Lager,
Der øjeblikkelig os frier af Vaanden.

Hvert Folkeslag bli'er Ridderskabets Skyldner,
Det hædres selv langt borte i det Fjerne,
Hvad man kan se deraf, at Mannsfeld-Büllner
Har kunnet »redde« den rumænske Stjerne!

Han reddet har saa mange Individer
Alt med sin Elixir fra Livets Kvaler,
At det dog endelig var paa de Tider
Han Stjernen fik, før Bramas Stjerne daler.

Hvor mange Stjerner Redningvæsnets Riddere
Har reddet mellem Aar og Dag, kan ej man
Bestemme; thi blandt Ordnernes Besiddere
Er mange saa førtjente Mænd som Heymann.

Han redded' sig en Stjerne, og han fik den
For den Fortjeneste, han har af Øllet,
Den lyste for hans Aasyn, og saa gik den
For den Fortjeneste, han har paa Sølvet.

Man sin Fortjeneste bør ikke grave
I Jorden ned, nej, heller ud af Stjernerne,
Og man skal Joden gi'e, hvad han vil have,
Saa »redder« han nok, hvad han kalder Kjernerne.

— — Som sagt, her er en virksom Ridderorden,
Som flittig »reddet« har, hvad »reddes« kunde,
Og her er altid Virkekredse for den,
Saa længe Jorden ikke gaar til Grunde.

Men naar Kometen Øxen nær ved Roden
Faar lagt, og alle Folk forsamles hylende,
Saa skal vi se, om ej de redder Kloden,
Saa redder de dog i det mindste Sylene.

Motto: «Pengene ....

der .... Livet!»

Gammelt Feltraab

Før Slaget.

Trompeterne skingrer i Venstres Lejr
Og varsler et blodigt Stevne;
Det gjælder for Venstre at vinde en Sejr,
Hvorved det sin Vandgang kan hævne
Og vise sin medfødte Evne
Til atter med Glans at slaa — Revne.

Først ser man Hr. Berg paa den høje Hest:
Han vil kæmpe med aaben Pande;
Han svinger et drabeligt Manifest,
Mod hvilket ingen kan stande
I alle hans Riger og Lande,
Derpaa kan rolig man bande.

Jeppe Tang alt sliber sin gode Skræp
Under Friheds- og Hjærte-Træerne;
Det svinge han vil som i Hjulet en Kjæp;
Ved hans Side staar Makka-æbæerne,
Som ej taaler at trædes paa Tæerne,
Men som nok bringer Højre paa Knæerne.

Hørup alt fører saa hvas en Pen,
Den sprutter af giftige «Ledere»;
Med ham gaar den faste Brandstok i Spænd
Og gjør Højre Helvedet hedere;
Deres Mundlær end andres er bredere,
De har Næser som Libanons Cedere.

Og i Følge med denne glubende Trop
Kommer Secher med Martyrglorien.
Med en Fortidsbetragtning disker han op,
Skjønt man tror ei ret mange Ord i'en,
For den hører til Kategorien:
Attenteret Vold paa Historien.

Og bagefter møder fra Land og Stad
Mellem Esbjerg og Hedehusene
Det «oplyste» Vælgerfolk, Rad ved Rad,
Vel fulde hundredetusinde,
Naar medregnes Tauber og Lusene
I Skindpelsen: — Slaget bli'er knusende!

Ja, Højre er færdigt; thi hvo kan modstaa
Den bevidste Folkemagts Vælde?
Selv om det kan Nyholms Bistand opnaa,
Vil Venstre med Glans det fælde.
Dets Dødsfald man snart maa melde,
Og dets Gravøl bli'er drukket af Schelde.

Vexlende Variationer

af

Hr. Manbang.

Ørsteds Parken.

Jo, vi kunne endnu faa Parken at se.

Vi komme til den første Port. Hvidgul, kølig Sandsten, sorte Jernstænger, der ligne de Stænger Lakrits, vi gnavede som Børn.

Hvem husker ikke sin første Stang Lakrits... !

Den første Port er lukket, vi maa til den anden.. Desværre er det blevet mørkt, og vi ville ikke kunne se Rundetaarn — Men der er vel andet at se end Rundetaarn...Gud bevar' os. —

Føreren, en gammel Slavesergeant, fortaber sig i Betragtninger over den gamle Vold. Den gamle Vold var meget gammel . . . lader det til.

Han peger paa Husene og giver Gaderne Navne. Men det Hele løber rundt. Vi ere komne for sent. Vi kunne hverken ejne «Thuresensgade» eller «Schacksgade».

Som om man her brød sig om Gadenavne!

Gader og Stræder, Huse, Taarne, Træer, Buske, Substantiver, Adjektiver, Verber og Pronominer glide sammen til en blød sejg Vælling, der lukker sig over vore Hoveder, Alt er bølgende Vaghed, vag Bølgegang, uden Vagermærker, døsig, disig, dunkel Blødhed paa Hjernen!

Vi gaa stadig langs Gitteret. Paa alle Sider ligger Hus ved Hus, Kaserne ved Kaserne, Skatteborgerne drive i Skjorteærmer i de aabne Vinduer...

Ud over Farimagsgade kommer Maanen frem. En underlig rødblisset apoplektisk Maane, der hænger over Tagene som en Ejdammerost i en Spækhøkerbod..Der er ligegodt lummert i Parken!

Føreren standser: Det var her den unge Lollik sprang ned ifjor. Om vi ville se, hvor dybt?....

Styrtede sig ud!

Ja her paa det bratteste Sted — Højen er rank som et Muldvarpeskud; Gjennemskjæringen her skal være næsten treoghalvtredssindstyve Tommer. Han knækkede da ogsaa Halsen..—.-

Store Gud! — Halsen!

Ja Halsen paa to Flasker Vin bagefter..Kan de se Blomsterbedet der.. Det kaldes i Regelen «Borgermesteren», fordi det ligner en Nathue.

Ja, Nathuen kan man ikke se, men den grusbelagte Gang — Og der laa han?...Lige der! —..— —.

Hans Venner toge ham under Armen. .. fik ham i en Drosche. De førte ham til Rybergs Kjælder.

Der blev et Øjebliks Tavshed. Mit

Wegleitung
für Deutsche,
die nach Copenhagen reisen werden wollen.

(Fortgesetzt).

Tivoli.

Wenn Sie in Tivoli hinein wollen, müssen Sie erst Ihres großes Geld wechseln. Dass geschieht im Wechselkontor, wo jedes Wechsel acceptirt wird. Es ist Copenhagens allerfamoseste Wechselgeschäft, und sollte hier ein Revolution entstehen, würde es vielleicht sowohl viel leichter als viel einbringender sein, statt der Nationalbank zu erstürmen diese kleine Bude zu errobern. Durch den Haupteingang von riesenhaften Dimensionen, warum der famose Riese auch eine Zeit behauptete, es müsse in seinem Riesengehirne und nicht in dem des Professor Thaleraufs erst erfunden gewesen worden sein, kommen wir zum Talgapparat (dänisch Tælleapparatet), so genannt, weil dadurch von den Rippen stark beleibten Personen immer so viel Talg abgekniffen werden kann, dass man davon zu den Illuminationen Beleuchtungsstoff fabrikiren kann und den Actionären dadurch viel Geld ersparen. Zu links haben wir gleich dass Theater im harlechinesischem Style gebaut. Sieh da die wogende Menge, wie sie sich vor dem Theater drängen! Es wird stiller. Gespannt steht man da und wartet. Da tauchet im Orchester ein schwarzes Cylinderhut, dessen glatte Silke in dem Schein der Lampetten glänzt, auf. Dass ist der C. C. Møller! Er schlägt mit dem Taktstokke am Pulte. Die Töne wirbeln im Luft empor. Dass Teppig geht auf! Schöne, junge, reizende Gestalten bewegen sich wie graziösen Elfen mit hübschen Elfenbeinen im jauchzenden Rhütmen auf die Bühne. Sie gruppiren sich. Dann kommt der Rothe. Mit einem gewaltigen Sprunge steht er wie ein junger Tigerkatze da. Er beginnt zu tanzen. Toller und toller wird sein Springen. Die südgermanische Lebenslust ist in seine Beine gerathen. Er wirft dass eine mit tollkühner Todesmuth gegen die Soffiten hinauf, während er auf dem andere wie ein Topf im immer rasender Kreise schnurret. Dann steht er still. Die Musik schweigt. Das Publicum klatschet und der Rothe lächelt dankbar zum C. C. Møllers Cylinderhut hinab. Gehen wir weiter! Durch breite, dunkele, von laubigen Bäumen überschatteten Alleen wandern wir hervor. Da strahlt es plötzlich mitt hellen Lampenschein. Wir sind im Brennpunkte, am Concertsaal.

Setzen wir uns ganz stille auf einen Bank. Hier, werther Freund, sehen Sie das Centrum ganz Copenhagens! Wo der Balduinthal sein Scepter schwinget, da ist Copenhagen, wo die Trebellisinget und Chr. Rimestadt gewählet wird, da ist Copenhagen. Wo diese jungen Damen mit den braunen, schwärmerischen Augen, die krausen, kohlrabenschwarzen Locken und die bunten Pariserkostümen, den kleinen Pincenez auf die sich dreist bogenden Nasen gedrückt, umherspatzieren, da ist Copenhagen, wo dieser junger Herr im hellblauem Habite, mit hellblauem Hut, hellblauen Handschuhen, hellblauem Hemd und hellgrünem Teint sich schmachtend an den Pfeiler lehnt und die Damen lorgnettirt, wo der weit ältere Herr mit schwarzen hängenden Moustachen und schwarzen Augenlieder von einem oder mehrere jeune elegants begleitet, herumschleudert, und wo der große, junge, stark bartige Geschäftsjournalist eine berühmte Franzose oder Americaener interwiewet, da ist Copenhagen. Das Conzertsaal Tivolis ist das Hertz Copenhagens. Ein warmes Hertz hat Copenhagen freilich.

(Fortsetzung folgt.)

Blik faldt paa de Andres Øjne. De stode mærkelig stive i Maanelyset. — — — Og vidste man, hvorfor? — —

Nej ... for Resten havde han drukket Cognac til *Pousse-Café* derovre i Restauranten. —

»Det kan blive godt en Gang endnu,« ytrede Nordmanden.

Ordene kom saa farveløst, hviskende, flagrede lidt omkring som Tusmørkesværmere og bleve saa borte inde under Løvet ....

Hvor Poppeltræerne dufte! Og under de duftende Træer, Popler, Pile og Poppelpile klatrer Stien af Sted, sneglende sig rundt om Ørstedshøjens Top.

En af os giver sig til at spørge ud om Parken. Om den har nogen Betydning, om den ikke skal nedlægges. Tværtimod, der planeres stadig. Disse Jordvolde udenfor Gitteret ere nye. —

Det forhenværende Ladegaardslem gaar i Forvejen. Men nu vender han sig. Al den Jord har Ladegaardslemmer trillet op af Graven: ... Nogle trillede . . . Andre trak. De Fleste drak! ...

De Fleste drak? ...

Det forrige Ladegaardslem har flænget sine Buxer over Knæerne ved at sparke op ad en Bænk.

Vi tale om at gaa i Tivoli. Det er blevet tre Gange saa mørkt. Maanen staar bag drivende Klodefjerskyer; nede i Dalen glitrer og flimrer den forrige Stadsgrav som en stor, slimet Helleflynder, der ligger paa Ryggen og vender den hvide Bug op ad i Maaneskjæret, død og dorsk.

Men Føreren forsikrer, der er endnu meget at se. ..

Først denne Statue!

Maaneskinnet er stærkt. Jeg læser Inskriptionen:

H. C. Ørsted!

Han blev oprejst her . . . . 1877. Han opfandt Telegrafen og kunde ikke selv telegrafere. — Saa blev han afsløret!

De andre Støtter — dog videre!

Fra denne Høj trillede et Ladegaardslem ned. Det var et Flugtforsøg. Ordene glede tavst ud i Natten! Det var Hjemve! sagde Føreren — Hjemve!

Og Jorden, han skulde slæbe til Arvefjendens, til Magistratens Park. Og Lopperne, som bed ham, og Tørsten, som nagede ham, og Skjorten, han vilde forvanske, og Rumfordsuppen, han vilde væk fra — — — — Det var Hjemve! Her havde han trillet sig ned! At ikke Flere havde gjort som han!

Saa se vi Broen. Man spytter i Vandet, og man venter til det pladsker, imod Overfladen... Broen er Parkens Stolthed.

Ingen af os talte, medens vi gik ud af Porten, forbi den døende Fægter. Maaneskinnet laa stærkt over Nørrevoldgade.

Saa gik vi i Tivoli!

Ren Halm i Støvlerne.

Skal man sit «rene» Standpunkt forlade
For gjennem tykt og tyndt at vade,
Saa gjør det i alt Fald ingen Skade,
Om i Mangel af en ren Fod at staa paa
Man ta'er ren Halm i Støvlerne at gaa paa.

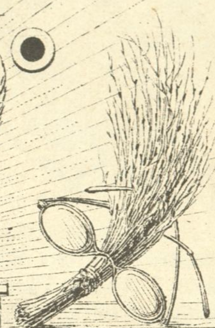
udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand No. 50**, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 28. Juli. Nr. 30.

Paa Strandvejen. Tour og Retour.

— Ih! Skal vi se Dem igjen her ude! jeg trode, De var flyttet til Byen?
— Ja, vi tog jo nok ind i Mandags, fordi der kom én Difterist lige skraas over for os, men vi lagde os saamænd straks ud igjen, for der var hele fem i Huset, da vi kom til Byen.

Hymne.

Venstres fuldtro Stridsmand,
Klædt i Assens-Plader,
Ætling af en vis Mand,
Søn af Løgnens Fader,

Som for Venstres Porte
Tappert ses at stride,
Gjør til hvidt det sorte
Og til sort det hvide!

Klog og snild som Slangen
Har du været dem en
Trøst og hjulpet mangen
Venstremand af Klemmen.

Naar paa Valgtribunerne
Fjern var Sejerspalmen,
Trofast op i Dynerne
Hjalp du ham af Halmen.

Bag den store Tromme
Saa man dig at fægte
Mandelig, og somme
Hjalp du at benægte.

Ej den sorte Skole spart
Blev i Kampens Lidenskab,
Du beviste soleklart:
Løgn er dog en Videnskab!

Hvad var Venstre uden
Din Kulør paa Fejlene?
Hvad var Pæreskuden
Uden Vind i Sejlene?

Hvor var den bevidste
Folkemagt vel havnet,
Dersom nu dit sidste
Ord den havde savnet?

Det, der kunde svie
Dybt i Folkets Sjæle:
Højre vil den frie
Valgret fra jer stjæle!

Uden den Parole,
Maatte Venstre sande,
Intet var at hole
Selv med aaben Pande.

Men hvor Folk paa denne
Vildmand gik i Tøjet,
Let det var at kjende,
Venstre blev fornøjet.

Derfor Venstre rettelig
Dig i Favn bør kryste
Og et Minde sætte dig
Skjønt som Lyv-Lars's Buste.

Nye Gadenavne.

— Efter Forlydende agter Magistraten at omdøbe Nord-Vest-Vej til N. V. Gade.

— Ligeledes paatænker Magistraten at omdøbe Bryggerlængen til *Dr.* Jakobsens Gade.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Aa søde Fru Schrøder, tjen mig i at kigge mig ned i Halsen om der skulde vise sig Noget — Ikke? — Naa Gud ske Lov jeg synes der var Noget der krilrede før, og saa siger jeg ikke Nej til en lille Kop Kaffe endnu og De skal ikke være forbavset over, jeg kommer saa hyppig i denne Tid, men om Dem véd jeg da at De ikke smitter for De har jo saa lidt Omgang, og hos Jochumsens tør vi ikke komme for Sønnen, den Laban, har været ude i Skodsborg og spist Tykmælk for ikke fjorten Dage siden, og Jochumsens Svigerfader, De véd Grosserer Nahum Habakuks er flyttet ind fra Gilleleje og lever bag kridtede Vinduer og Møbler med Overtræk og maa ligge paa Gulvet paa Madratser fordi de har glemt at faa deres Jernsenge med i Hurlumhejen og tænk nu, hvor dejligt det kunde have været, hvis gamle Jespersens var flyttet ud i det Fiskerhus i Skovshoved, de havde lejet, og Sørensen og jeg og hele Familien kunde have kommet ud at besøge dem hver Søndag og trukket frisk Luft i Stedet for at spise til Middag hos dem i Laxegade af og til, som der slet ikke er Fornøjelse ved og Maden er ved Gud heller ikke videre bevendt og forsigtig maa man jo være, saa lille Nora Dora Leonarda er bleven vænnet fra, fordi Mælk skal jo være skadeligt og faar Børnemadmel i Stedet, og vi stænker med Karambolvand allevegne baade oppe og nede og gurgler os med Kallunopløsning og Sørensen og Frits gurgler sig med Kognakstoddy hver Aften, men de synker det, som jeg nu ikke tror er godt og det kan jo nok være vi gjør lidt for meget af det, men faar man først Ondt i Halsen er man jo om en Hals — Tak, kun en halv Kop og for Guds Skyld ingen Fløde, for de siger jo at de smaa Dyr som gjør det, svømmer baade i Mælken og Fløden og der er Andre der siger det kommer af Svampene, saa vi vasker os kun med Haandklæde, og ellers er der ikke noget nyt undtagen, at de har taget Sørensen til at føre Valglisterne i femte Kreds og det er jo en stor Ære og viser, at Sørensen er en Mand, der har sine Medborgeres Agtelse og Tillid, og ligefrem en Reklame for hans Forretning, saa jeg synes han skulde sætte paa sit Skilt: Knud Sørensen forhenværende Valglistefører i femte Kreds, og nu maa jeg sige Farvel søde Fru Schrøder for jeg skal hjem og gurgle. Farvel!

Gaade.

At „Folke-Skopudser“ er hver en Minister,
erklærer Hr. Fogtmann, hel gram og hel bister,
Men findes ej En, der vil Folke-Spyt slikke? —
Naa, gjæt det, Hr. Fogtmann! De kan det vel ikke?

Til Sommerlyst.

Nogle praktiske Vink for Sommer-Lystrejsende,

af en Tourist i Berl. Tid.

Sommerlystrejser ere jo for de Fleste Søndagsrejser; man har i det Højeste en Søndag til efter Ugens Virken at forfriske Sindet og at indtage Forfriskninger paa. Det er kun Hensigten her i al Flygtighed at give nogle Vink for saadanne, som aldrig have sat Foden udenfor en Dør.

For allerførst at klare Udgiftsspørgsmaalet, kan man foretage en Sommerlystrejse meget billig, selvfølgelig forudsat at man ikke extravagerer i Bajere eller lign. Fremdeles forudsættes det, hvad enten man er Dame eller Herre, at man er rask og ikke syg. Da Fodvandringens sunde Natur for mange ligefrem er Rejsens Formaal, kan det ikke noksom hævdes, at kun en Fodgænger har den fulde Frihed og Nydelse af Sommerlysts Have, Keglebane og Beværtning. Vel løse en Mængde Rejsende Rundrejsebillet til Karussellen, men nærmere beset kun Børn, magelige eller upraktiske. Selv om Hesten er nok saa sikker, gjør den evindelige kjøren rundt svimmel i Hovedet. Desuden er det billigere at gaa.

Skal man rejse ene eller i Selskab? Det er et Spørgsmaal. Er Du saa lykkelig at kjende en Pige, med hvem Du kan tale Kjærlighedens Sprog, ung og rask nok til i Ordets egenlige Forstand at vandre sammen med Dig og ikke, som ofte vi Danske, altfor kantet — ja saa har Visen absolut Ret i, at:

O, Susanne! Du er mit Liv og Lyst.

En virkelig god og prøvet Susanne er fortræffelig. Kun bør Du erindre, at en Sommerlysttur virkelig ogsaa i høj Grad er en Prøvesten for Kjærlighed. Dog føler man sig skuffet, opløser man atter Fællesskabet. Er Du en Smule omgængelig og praktisk anlagt, kan Du med Lethed derude finde Dig en ny. Meddeleren heraf har saaledes paa én Søndag turet sammen med hele ni, den ene efter den anden. Skulde Du endelig ikke kunne føje et 1 til Dit eget 0, vilde Du da kjede Dig saa skrækkelig? Kan Du ikke udføre det Kunststykke at være ene?

Føler Du din indre Tomhed altfor stærkt, kan Du jo bestille Noget. I saa Tilfælde kalder Du paa Opvarteren med Raabet: »Opvarter, pst!« Han bringer Dig Smørrebrød fra Restavratøren og en Karlsberg, som han meget gjerne paa senere Stadier fornyer, saa tidt det skal være. Naar Du betaler, indlader Du Dig selvfølgelig ikke paa at prutte med ham, men giver ham tværtimod en passende Douceur.

Vi Kjøbenhavnere maa desværre altid først den lange kjedelige Vej ad Vesterbro. Befordringsmidlerne ere Drosker og Sporvogne, Men jevne Rejsende under 7 Personer bør ikke benytte de første. Man kan baade kjøre i lukket og i aaben Droske. Det koster lige meget. I Virkeligheden kan man rejse behageligst og billigst paa en Sporvogn, som tillader baade Isoleren, fortrolige Grupper og Medtagelse af et ubegrændset Antal Skjødebørn gratis. Gjennem de mange Vinduer kan man se udenfor. Man kan ogsaa sove i en Sporvogn; i Hjørnerne gjør man det bedst. Udsigten er bedst udenpaa; men det forstaar sig af sig selv, at Du ikke under Opstigningen sparker de nedenforstaaende i Hovedet.

Spild paa Udturen ikke Tiden med at bese Figaro. Figaro viser sig aldrig om Dagen, som den er om Aftenen; dens Befolkning er jo nemlig paa Farten, ligesom Du selv, og desuden søger Du jo en Sommerlysttur, ingen Sextur.

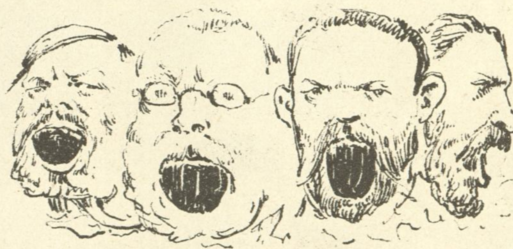
Hjemturen er jo dernæst naturligvis det kjedeligste. Gjem derfor Boulevarden til at forsøde den med. Hvis Du har brugt alle dine Penge, maa Du selvfølgelig gaa lige hjem.

— Nu er nok Epidemien paa Strandvejen omtrent forbi. Hvad kom den saa egenlig af?

— Aah, det er disse Fandens Mælkebøtter.

Fra Vælgermøderne.

I.

Den gamle Vise lød fra Kro til Kro.
Hvor Berg igen har givet den utrættelige,
Og Tauber talte højt om de umættelige
Ministre, som bli'er siddende i Ro:

»De skal paa Ho'det faa, det kan I tro!
Alt Dommen fældet er, den uudslettelige,
Vil de ej være mere efterrettelige
Mod vore Bud, de føle skal vor Klo!«

Saaledes gik det ufortrøden videre
Til Glæde for de højt oplyste Bønder
Og Gavn for Krokodillens arme Riddere.

Og mens de buldred' løs mod Estrups Synder,
Stod den bevidste Folkemagts Besiddere
Blandt fulde Glas symbolsk paa tomme Tønder.

II.
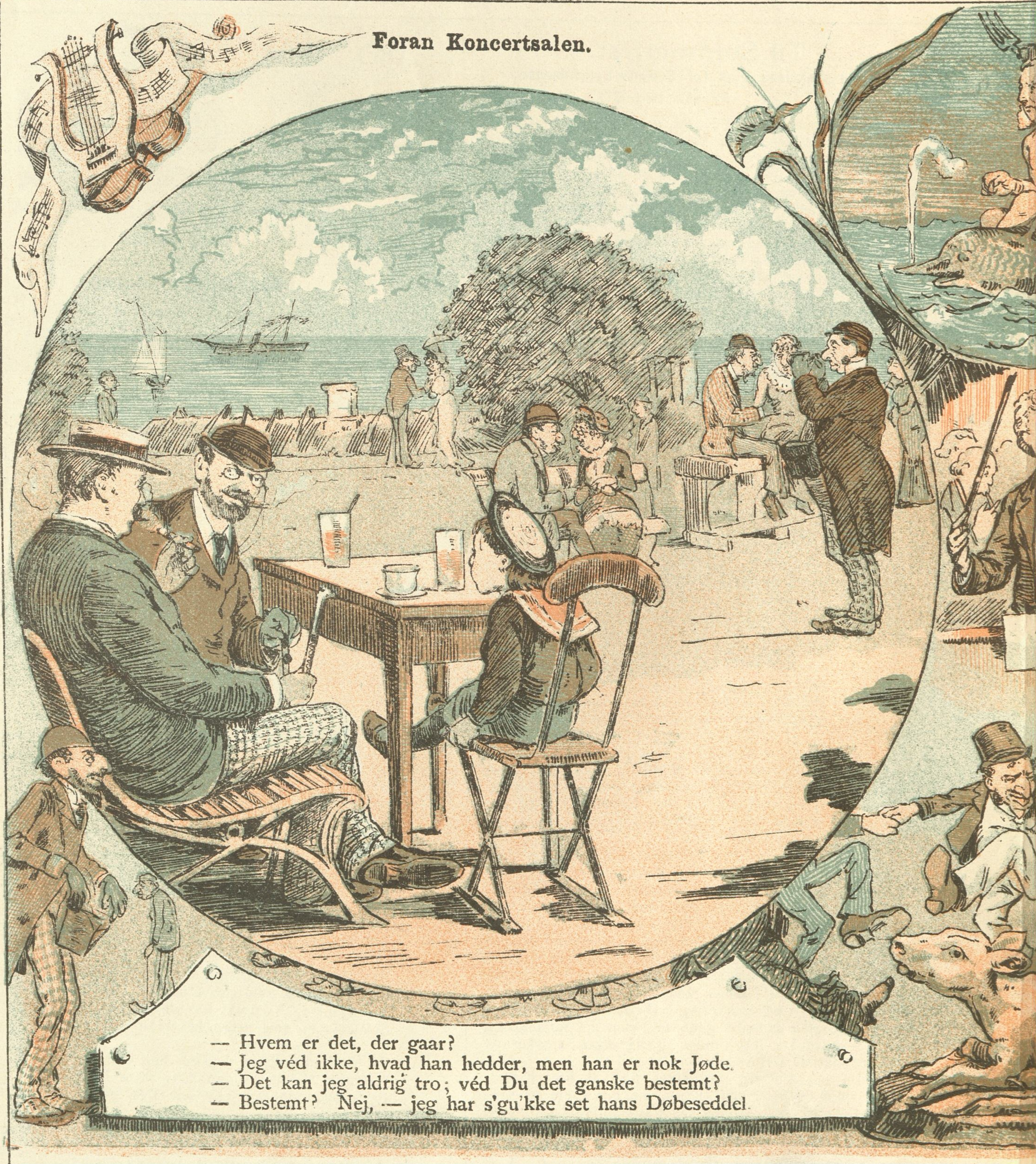
I Kolding, lig et Fyrtaarn mellem Klitterne,
Stod Berg og raabte: »Misbrug ej det hellige!
Det bør ej trækkes op som en Bouteille
I Politikken (uden af Semiterne!).

Hverken blandt Christne eller Israeliterne
Et Selskab er, som slaaet har Reveille
For Splid og Tvedragt hos de mest forskjellige
Befolkninger, som netop Jesuiterne!«

— Saa lød omtrent de Ord, han kasted' hen
I Grams blandt Vælgerfolkets tætte Rader,
Og »Morgengnavet« gav dem Lyd igjen.

Mon ikke Lejre-Grevens Skriftefader,
Der tillod ham at gaa med Berg i Spænd,
Har derved selv sig slaaet Assens-Plader?

Klamper

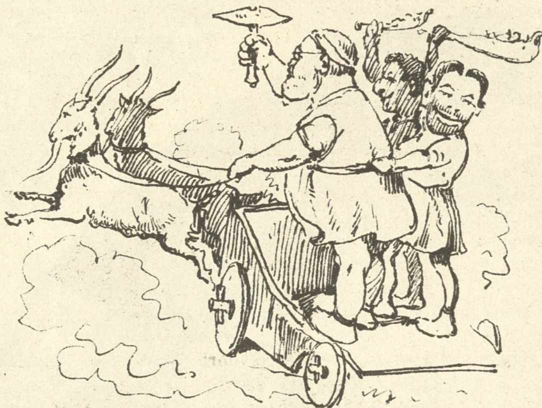

Foran Koncertsalen.
— Hvem er det, der gaar?
— Jeg véd ikke, hvad han hedder, men han er nok Jøde.
— Det kan jeg aldrig tro; véd Du det ganske bestemt?
— Bestemt? Nej, — jeg har s'gu'kke set hans Døbeseddel.

Ved Væddeløbsspillet.

— Forstaar Du nu, Tante, hvad Væddeløbsspillet gaar ud paa?
— Ja saa udmærket, men tør jeg bare spørge om, hvorfor der er saa mange Heste, naar dog kun én af dem vinder?

Det evropæiske og det hjemmegjorte Venstre.

Naar man ser med et opmærksomt Øje
Paa de tvende radikale Fløje,
Sperger uvilkaarlig man som saa:
Hvad i Verden er det, der forbinder
Bergs Ko-Horde med de Sorte smaa?

Knap en Gang imellem fødte Fjender
Mere slaaende Kontrast man finder,
End man her til Lands bemærke kan
Mellem en af Vælgerfolkets egne
Og en evropæisk Venstremand.

Mens den første Art sig la'er betegne
Snart ved hovne, snart ved sølle Degne,
Som ej mere kan end Fadervor,
Finder man imellem Evropæerne
Ikke Spor af Troens Klokkefaar.

Mellem disse stamme Koryfæerne
Ned fra Samson og fra Makkabæerne
Og i Slægt er med et Folkefærd,
Der en **Asenskjæft** ses højt at holde
Og en **Hammer** — ved Avktion især.

De, der rører hjemmelavet Bolle-
Dej, har travlt med Aser og med Trolde,
Og af Thor de navnlig Glæde faar,
Thi før han skal rigtig op at kjøre,
Altid et Par Bukke han begaar.

Sligt vil Evropæerne ej høre,
Og de Bukke, **Chresten Berg** kan gjøre,
Hader de formodenlig som Pest.
Der er ogsaa fler, end de kan magte,
Naar de fejre skal Forsoningsfest.

Thi naar de skal Syndebukken slagte,
Og den **Bergske** Hjord de vil betragte,
Føler de, at Ofret bliver svart;
Der er mange Faar, men flere Bukke,
Og det er just ikke al Tid rart.

Om Oplysning begge Grupper vugge
Sig i Talemaader yderst smukke;
Dog en Evropæer sværme kan
For Petroleum og Petroløser,
Mens en indfødt holder sig til Tran.

Saadan Skæbnen stadig chikanøs er
Og sin Ondskab rigelig udøser
Over dem paa deres skjæve Gang,
Og hvordan de har hinanden hittet,
Fatter ingen her i Dannevang.

Muligt Bindemidlet eller Kittet
Spares kan iblandt dem, for saa vidt det
Jo kan ses, at enig som til Dans
Mødes de i Sympathi for — Smaafolk
Og for Vælgerfolkets «sunde» Sans.

Wegleitung
für Deutsche,
die nach Copenhagen reisen werden wollen.
(Fortgesetzt).

Tivoli.

Was machen wir nun? Sind Sie hungrig, da sind hier vielere Stellen, wo sie speisen werden können. Wenn Sie den Graf geben will, gehen wir zum Bazar, wo der Vincent (dänisch Wengsang) mit des ecrevisses dans des cabinets particulieres tractirt. Das Krebshaus ist abgebrannt und nur eine Plankenwerke bezeichnet die Stelle, wo man früher diese wohlschmeckenden Schaalthiere genossen hat. Diese Feuerschade des Krebshauses war für Tivoli eine Krebsschade. Sind Sie von gemütlichen Tendentsen durchdrungen, können sie bei **C. C. Møller** speisen. Da sitzt man in laubigen Schatten und ist sein Schmierbrod und trinckt sein Baier, während der C. C. seinen neulich componirten „Tuborg Marsch" spielt. Diesen „Tuborg Marsch" soll nur das erste sein in einer Reihe von Compositionen. Nächstens erwarten wir ein Alliance-Pilsner-Mazurka, ein Tuborg-Pilsner-Polka, ein Carlsberger-Triumph-Lied, ein Aldersruhe-Galop und ein Svanholm-Heyman-Trauermarsch. Gehen wir weiter!

Wollen Sie im bürgerlichen Friede ihr Abendbrot einnehmen, gehen wir von die Diva'en des Concertsaals zum west-östlichen Divan, nicht bloss durch die Nimbus Göthes Dichtungen, sondern auch durch die Nimbus des Nimbischen Restaurationes geheiliget. Hier passieren wir eine alte Bürgerruine, dessen Anwesenkeit in diessen modernen Umgebungen nur durch die Mystik des modernen Naturalismus, welches immer das Romantik zu Hülfe rufet, wenn es gilt, eine delikate Situation zu verschleiern (vide die hoffnungslose Geschlechter des Herman Bang), erklärt wird. Gehen wir weiter!

Lassen uns mal die Federkreaturen besichtigen. Hier sehen sie delikate Gänsen in die eine Ende und noch delicatere Enten in die andere Ende des Zeltes.

Eine quart Ente sehen sie nicht hier, wird aber häufig bei Vincent servirt. Die Vogeln sitzen hier in grossen Bauern, sind aber wohl doch nich deshalb grossen Bauernfreunde geworden und man wird gar nicht durch ihren Anblick dazu aufgemuntert das famose Lied: „Wär ich ein Vögelein" zu recitiren. Noch leben aber die Hühner! Gehen wir weiter!

Im Labyrinthe steht das grosse Taubenschlag zwischen die rivalisirenden Tauben verschiedenen Arten. Dass die Tauben nicht sogleich Taubstummen sind, werden sie bald erfahren. Die Kropftauben, welche wegen ihre ausserordentliche Appetit nach dem Tauber aufgenannt sind, stehen hier neben schwarzkallottige Schornsteinfeger und rothbestiefelte Indianer. Werfen sie doch auf die grossen Hahnen ihre prüfende Hühneraugen! Das war das! Gehen wir — ach! es ich nicht so leicht gemacht wie gesagt hier weiter zu gehen, denn ich glaube wahrhaftig, dass das uns beim Eingange gegebene Billet zum eine Rundreisebillet im Bernhard Olsensche Labyrinthe geworden ist. Doch da geht ein aufgeløster Reichstagsmann. Wo ein solcher hinaus kommen kann, können wir es wohl auch. Gehen wir also weiter, aber immer langsam voran, dass der Transtiefel auch mit kommen kann!

Fahren mir im Gondole! Da auf des Stadsgrabes dunkelgrauem Wasserspiegel, worin die Mondstrahlen so lieblich schimmern, werden wir, im schaukelnden Boote, wom sonngebrannten Seemanne mit barkigen Fauste gerudert, sitzend, uns zu Venedig hinträumen können lassen. Wie St. Marco ragt des Bazares Kuppel im stiller Nachtluft impor. Hören sie welche Töne! Nicht von Capri klingen sie, aber von Waldinsel! vom schönen Eiland der Sirenen und von die kleine Pavillon, die sogenannte Leichenkiste, antworten schon andere Töne:

„Oh Susannah!
Du bist mein Lebenslust!"

Und wir rudern weiter und hören im Schilfe das leichte Rasseln des durstigen Wasserrattes, welcher sein Abendschnaps hinuntergurgelt. Stiller und stiller wird es, nur die ferne Klänge umherdrehender Karussellen und schallender Hörner vom Harmoniorchester reichen nnsere Ohren. Von der Tiefe tauchen die blassen Wasserlillien, diese schüchterne Floraskinder, auf und schauen uns an, als ob sie fragen würde, ob wir die kleine Arbré und die schönen Töchter Careys noch erinnern. Und wir sind im Begriffe sentimental zu werden. Dann tönt es: Bum! und die feuersprühende Rakete Amicis steigen empor mit ihren goldenen Regen und strahlenden Farben. Bomben platzen. Schwärmern schwärmen. Sonnen gehen auf und nieder, Sternen schiessen und Feuerfontänen sprudeln. Und in das Sprühen und Sprudeln gnisternden Räder und leuchtender Sterne jubeln wir:
„Est gibt nur ein Copenhagen, es gibt nur ein Tivoli!"

(Fortsetzung folgt.)

Avktion over Værdipapirer.

Efterhaanden som *Punch* saavel paa Kjøbenhavns Børs som paa samtlige Jernbanestationer er bleven et meget efterspurgt Papir og af Alle anses for at være et overordenlig fint Papir — og det ikke alene i Retningen af Velin —, er Abonnenternes Antal voxet Torsdag for Torsdag, og dette har ganske naturlig medført et saadant Slid paa Typerne, at den typiske Fremstilling har lidt derunder.

Da *Punch* nu ikke ynder det af forskjellige større Dagblade anvendte Princip, ved Hjælp af opslidte Typer at øve sine Læseres Gjætteevne med Hensyn til Artiklernes Indhold, saa Bladet sig sat i den bekostelige Nødvendighed at fornye en Del af sit Trykkeri. Paa Grund af disse trykkende Omstændigheder besluttede derfor *Punch* at realisere en Del af sine Værdipapirer og bestemte sig til at gjøre dette ved en offenlig Avktion, da det jo havde vist sig ved Avktionen efter Arveprinsessen, hvor højt de af Prins Ferdinand efterladte Værdipapirer gik til Vejrs.

Strax ved Avktionens Begyndelse toges 1000 Stkr. Aktier i Albertis Svovlsyrefabrikker tilbage, da intet Bud skete, og det Samme var Tilfælde med et lignende Antal Aktier i Taubers Manufaktori i Slagelse og Gedalias Kreditforening. Af de ved Avktionen udbudte Papirer solgtes:

32,020 Kroner i Fredens Mølle til Folketingsmand *Berg & Co.*
32,020 dito i de *forenede* Kampmøller — *Holstein Ledreborg & Co.*
2000 dito i Banken for Embeds- og Bestillingsmænd til Statsrevisor *Herup* til laveste Kurs.
1 Aktie i »De romerske Bade« til Folketingsmand *Tauber.*
1 do. i »Drikkehallerne« — Folketingsmand *Schelde.*
1 do. i »Dansk Glasforsikringsselskab« — Samme.
32,020 Kroner i »Kongens Bryghus« — Mægler *Krieger.*
1 Aktie i »Kolding Kreditkasse« — Mægler *Klein.*
1000 Stykker Præferenceaktier i nye jydske Kreditforening, garanteret af Indenrigsministeren og transporterede til det forenede Dampskibsselskab — Etatsraad *Tietgen.*
En stor Part i Sukkerhuset Fønix — Borgemester *Ehlers* for to Sovereigns.
En Fordring paa Kjøbenhavns Økonomikasse, stor 40,000 Kroner, — Borgemester *Fenger* for en Ladegaardsspecie.
20,000 Kroner i Livsforsikringsanstalten — *Selskabet til den ædle Hesteavls Fremme.*
100,000 do. i kgl. Søassurancekompagni — *P. Brown jun. & Co.*
10,000 do. i Det forenede Bugserselskab — *Heymann & Caen* (uden Udbytte).
1 Aktie i Kjøbenhavns Renovationskompagni — Etatsraad *Meldahl.*
1 do. i Frederiksbergs Sporvognshesteselskab — Kammerraad *Lembcke.*
1 do. i Oelbryggeriet Ricinus — Chevalier *Richard Kauffmann.*
1 do. i Maglemølles Makulaturfabrik — *Herman Bang.*
1 do. i Hotel Kongen af Danmark — d'Hrr. *Drachmann & Borchsenius.*
1 do. i The scandinavian preserved slutter Kompagni — *Frost*, Esq.
2000 Kroner i Forskudsbanken for dramatiske Digtere — *Drachmann.*
1600 do. i opsigelige Kongelige — Redaktør *Secher.*

Gjendøberne.

Saa vorder I nu gjendøbt ved de vise Fædres Haand:
— De døber kun med Vand og slet ikke med Aand.

udgaaer hver Torsdag paa Velin. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand №. 50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

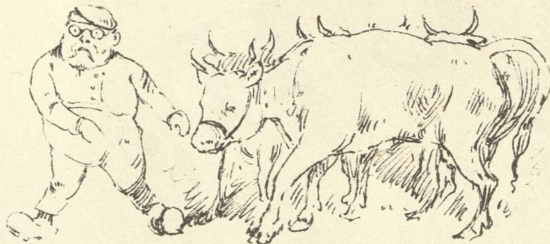
1881. Torsdagen den 4. August. Nr. 31.

Aftenstemning.

— Hvor Himlen dog er skjøn i Aften!
— Ja! Og hvor Mælkevognen er belæsset med Stjærner!

Udfaldet.

Nej, den bevidste Folkemagt
Er ikke saadan til at spøge med
— Den gaar mod Højre uforsagt,
Til samme rent er ødelagt,
Og la'er paa ingen Vis sig nøje med:
At opnaa noget andet Øjemed.

Det kunde ses hin Julidag,
Den skæbnesvangre sexogtyvende,
Da Venstre højt for Friheds Sag
Bar Parlamentarismens Flag;
For Vinden saas Standarden flyvende,
Og bag den stod dens Mandskab lyvende.

Skjønt Højres Argelist var stor,
Og deres Valgtryk var saa snedige,
At ikke selv det mindste Spor
Af dem til Dato man erfor,
Var Venstres Brave ikke ledige,
Men laved' Højre en Tragedie.

Med folkelig politisk Kløgt
De den bevidste Magt forstørred'
Ved den Art Tryk, de ganske trygt
Paa Embedsstanden har forsøgt.
Naar de ved Levebrødet gjør'et,
Hvi skulde de forskaane — Smørret?

Ved sligt opstrammed' deres Mod
De højt oplyste Vælgermads'er,
Saa i en sluttet Rad de stod,
Indtil Tribunerne forlod
De frihedsfjendske bedre Klasser
Minus det halve Dusin Pladser.

Kort sagt, ved dette Valg man saa,
At endnu Venstre langtfra sløvet er
I deres Evner til at faa
Folk til i Tøjet rask at gaa,
Derfor paa Vej det ufortøvet er
Hertil med en Drift nye Høveder.

Des værre er en Draabe Gift
I Glædens fulde Bæger blandet:
Trods Venstres store Valgbedrift
Vil det endnu faa mangen Rift
Og mange Gange gaa i Vandet,
Før det faar Styret her i Landet.

Thi Højres fuldt bevidste Magt
Er stædig og gi'er ikke efter,
Saa Venstre, trods dets nye Pagt,
Ser, at ved alt, hvad det har sagt
Paa Valgtribunerne, sig hefter
Et «Ha, de skjønne spildte Kæfter!»

Ennv eet liidet Annhang
till
Krönicken omm Bunde=Kriigen.

v bliffuer att berette omm thet stoere neederlag/ somm the gozeyere leede Sancte Annæ Daeg vdi thet Herrens Oer attenhvndrede och een och fiirsindstiuge. Ty thet begaff sich soelvnde/ att bynderens høffdinge/ haffuende sich laedet aff Droste E s t r o p p Kiigens Cassa ued een hinterlistich och medlertiidig Finantzlov fraalocke/ bleffue thervdoffuer alldeeles galne/ uillendes nv ey eenganng somm tillforen drycke Skaller indbørdis men alleeneste Gozeyerbloed end hand Sjelde suor/ att een gamel Romer uare hannem till langt meere indvortes størckning och uederkuægelse. Men hand C h r e j t e n toeg siine Sjumiilestøfler poe och droeg soe drabeligen vdi leeding. Ty hand jagde/ att Hoyre boede gozeyere och them aff then soerte schoele/ uare ey att achte annerleedis end somm Skopuzere och l a q u a i e r. Och uilde hand/ omm hand kvnde/ pvze thet Skoepvzer=Compagnie/ omm hand end dertill all morchen=gnavets Suærte oppbrvge schvlde ey eenganng leffnendis siin arrme compagnon E e d v a r d suo meeget/ att hand siin suorte Mvndering kvnde thermeth opplakecre/ omm thet tilltrenges schvllde. Men samme E e d u a r d uærendis ellers tillforen forr siin stoere Høuiskhed och vrbanitete berømmt/ haffde sich soe meth then meenige Mannd bemenget/ att hand talte nv thet gemeene Sproeg fast somm uare thet hanns modersmoel siigendes „Huld Kjæfft!" meth een sliig virtvositete/ att mannd schvllde tage then stercheste gifft poe/ att samme Ridder haffde aldrig deponeret endsige att hand uore ued Universitate H a f n i e n s i s legitime til doctor philosophiæ promouerit. Och kvnde hand och then Disputatz och promotion haffve spaeret/ ty hand U e d e r k i n k = M a z e n/ uærendis blott och bar doctor Philadelphiæ vden disputatz och meth een Hat/ somm uore ey hos een Konng Salomon menn alleeniste vdi een literarisk Jørgen Hattemager=bod vdi thet Lannd A m e r i c a forr klingendes sølff forhuerffuet/ kvnde doch meth sliig bagage och vden andere uaapen end sitt Mvnd=lær och een Bebreffuelse fraa then vselige bvnde R a s m v s C l a v s = S ø n then goede staed

Mariæbo taege fraa gotzeyerne/ end hand kanicken Lvnd then draebeligen forsuarede.

ch vdi then liiden kiøbstadd Skielskør bleff then stoere Greffue Hvllstejn-Hvllstejnborrig aff then liiden bonde Felthvsen platt forderffuet. Och gick thet samme Greffue somm then stoere Samson/ att hand haffde giort the Philistere stoer schaede och affbræck al siin tiid/ menn liige somm Philisterne komm offuer Samson/ komm och bynderne offuer Greffuen/ och motte the braue Skælskorianere finnde sich vdi/ att laede sich sætte een bonde offuen poe een herremand. Och hand Steenstropp komm igjæn till siin Arff/ somm er thet Eyland Ærø/ och Tolderen ther bleff fornedret/ menn Steenstropp ophøyet.

enn bynderne uare bleffne soe opptændte och aff korassighed liigesomm ouerlæssede/ suo att the ey kvnde laede sich nøye meth att ihjellsloe gotzeyere men motte och een aff theris egne nedschlachte. Och toege the dertill hannem Søfren Kier/ somm bleff aff een uisse Holch/ omm huilcken Søfren uidnede/ att uore hand ey een Mormon/ suo uore hand doch aff the gjendøppere/ slaegen och uar samme Holch uel aff samme categori Præst/ somm hand Uederkinch uare doctor. Och thet/ att hand Søfren haffuendis fraa arilds tiider uoren een Præste-Haeder/ motte sich for een soedan kanicke aff Chrestens cleresie neye/ thet uar huad somm hand Goldt-Smidt haffuer benæffnet Nemesis/ omm huilcken een stoer postille poe Mvncke-latin och hebræisk findes sammenskreffuet.

Och gick then commedia suolvnde ann.

De smaa Sorte.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Paa Gader og Stræder gik »det unge Danmark«, nys var det ungdomsfriskt, nu saa det sygeligt ud, det led af Noget.

Baade det unge Danmark og det gamle Danmark havde faaet Indkvartering, der aad det op; for Resten meget honnet Indkvartering i sort Uniform. Jeg talte med En af de Indkvarterede, han var kun atten Aar, men saa gammelklog, som om han allerede var Oldefader. Véd Du, hvad han sagde? Han talte om sig og de andre smaa Sorte.

»Vi er den mærkeligste og mest begavede Nation i hele Verden. Vi borer os frem over alt, hvor der bare er saa meget som en Dørsprække at komme ind af, og er vi der først, lader vi os ikke drive ud. De viseste af Jordens andre Skabninger det er Venstremændene. De gjør os ikke Fortræd, men holder os tvertimod paa Stald og fodrer os med Nationalbelønninger og Valgkredse. Hos dem have vi det yndeligste Navn: »søde, lille Evropæer« ! Alle Venstremænd med jævn Degneforstand kalder os saaledes, kun Højremændene, og det er os en Krænkelse, det er til at lade sig døbe over — kan De ikke skrive i Morgenbladet derimod, vise dem til Rette, disse Skopudsere — de se saa dumt paa os, se med onde Øjne, fordi vi har voreses eget lille Blad, medens de selv læser alle mulige andre Aviser. De give os det foragteligste Navn, det væmmeligste Navn, uh! det vender sig i mig, jeg kan ikke sige det, i det mindste ikke i Uniform, og jeg er altid i sort Uniform. Jeg er født i Trykkersværte og Blæk, jeg og det hele Regiment lever af Sværte og Blæk, men Sværten og Blækket lever igjen i os, der hører til den begavede Nation. Højre taaler os ikke, de kommer og dræber os med Punch, det er en fæl Dosis, jeg synes jeg lugter den. Det er forfærdeligt at vaskes, naar man er født til ikke at blive vasket. — Højremand! Du som ser paa os med de strenge Provisoriums-Øjne; tænk over voreses Plads i Samfundet, voreses store Færdighed i at lægge Æg, udruge Ællinger og servere dem som fede Avisænder. Vi fødes i Journalistik, vi dør i Journalistik, hele voreses Liv er Journalistik. Heft ikke paa os det Navn, Du finder mest væmmeligt og stygt, det Navn — jeg siger det ikke, nævner det ikke. Kald os Chrestens Evropæere, Brandes's Regiment, de smaa Sorte!«

Og jeg, Højremanden stod og saa paa Bladet og paa de smaa Sorte, hvis Navn jeg ikke skal nævne, ikke krænke en Evropæer, en stor Familie med meget Gods og mange Penger. Avisen, jeg stod med, for jeg var kommen med Nøgle, Avis og onde Hensigter, vilde jeg nu bruge til noget Andet, klistre den paa Døren indvendig til at læse i i ledige Øjeblikke.

Men lige som jeg var i Færd med at klistre den op paa Døren, sprang den op og der stod *Punch* selv.

Ja nu kan han fortælle bedre end jeg om — jeg siger ikke Navnet — de smaa Sorte.

»Dassavisen!« sagde *Punch*. »Man skal nævne enhver Ting ved sit rette Navn, og tør man det ikke i Almindelighed, saa skal man kunne det i *Punch*.«

Det gjør ikke noget.

— Inte en lille Skærv, go'e Herre?
— Jamen jeg bor slet ikke her i Huset!
— De' ska Herren inte kere saj om, for de' gjør je heller inte.

Diplomatisk.

— Jeg skulde hilse og sige, at der er En ude, der ønsker at tale med Hendes Naade.
— Hvem er det, Niels?
— Det er mig!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

XXV.

Det var et Slag!
Det ramte, det traf, der var spyttet i Næven,
Det var »Folket«, der slog uden Frygt og Bæven,
Det var »Demokratiet,« der tog et Tag,
Det blev Frugten af al den Lyven og Væven,
Der læres for Tiden som Fri-Skole-Fag.
Der er Kraft og Saft i de lavere Lag.
Hvilket sikkert Skjøn! Hvilket hurtigt Nemme!
Naar de slaar, saa slaar de, og skal de stemme,
De møder paa Pladsen
Og stemmer støt — ja fy for den Slemme!
Endogsaa paa Wederkinch-Madsen. —
Det Slag fra neden, det slog de godt!
Der ramlede hele det skjønne Slot,
Vi Idealister i Luften har bygget.
Som Grundsten lagde vi nok saa flot
Ideen om Vælgerfolkets Retsind;
Saa bygged' vi derpaa videre blot
I Frihedsrus og i Letsind;
Vi trode, det stod mod Storme betrygget,
Vi haabed', vi snart kunde flytte ind
Og sidde i Friheds Pavluner beskygged'
Af Folkevisdommens Palmer — Vind!
Det store Barn har med Barnesind
Slaaet Legetøjet
I Gulvet og sidder nu nok saa fornøjet
Og piller ud af Frasernes Spind,
Hvad der stikker det mest i Øjet,
De brogede Klude, det bralrende Skin,
De klingende Bjælder og navnlig Bajadsen
Er nok det allerbedste i Kassen,
Og Barnet stirrer sig næsten blind
Paa Ba — paa Wederkinch-Madsen.
— Ja Christian! vi ere — som Chilian siger —
»Vel reyste«. Det kan ikke nægtes, at Tiden
Med mangen en bitter Erfaring beriger
Vor ufuldstændige Viden.
Det »Folk«, som mens det i Vuggen laa,
Fik Frihed og Valgret i Skjænk for siden,
Naar Gavens Betydning det lærte forstaa,
Des længere frem at vinde i Striden
Og højere op mod Maalet at naa
Ad Oplysningens Jakobs-Stiger,
Det ligger endnu i Løjert og skriger
Og bider og river, naar ej det kan faa
Den Rangle, hvorefter det higer.
Ja Vælgerbarnet, i Chrestens Ble
Med Hørups pebrede Sut i Munden
Vil ikke høre, vil ikke se.
— Gud véd, hvad det vil i Grunden? —
Selv Søren Kjær har det kastet væk,
Selv ham har man fundet løj og lunken,
Og al hans Djærvhed i Glemsel er sunken,
Det er klart som Blæk,
Vi maa dybere ned i Bunken.
Hvad finder da Barnet ved Roden og Kradsen
I Folkelighedens mudrede Bæk?
En Bussemand til Ministres Skræk
— Hr. Wederkinch-Madsen!
Selv Eedvard er dog en bedre Mand,
Er virkelig Doktor med rigtig Hat paa,
Og stammer han ogsaa fra Jødeland
Og er end hans »Logos« paa Tinge for sand
Lidt vanskelig tidt at faa fat paa.
Og var han ogsaa lidt flot med sin Ed
Og gav sig selv et løjerligt Stempel,
Om Noget véd han i alt Fald Besked:
I Orientalsk er han flink for Exempel
Og river ej heller altid ned
Paa Kunstens og Smagens Tempel.
Men denne forløbne Doctor phil —
Der bærer sin Doktorhat, som han vil,
Saadan som man gjør „daraussen“,
Hvordan i Alverden gaar det dog til,
At slig en Styrvolt kan vinde et Spil,
Ja spørg Rasmus Clausen!
Thi vel er vort Folketing ikke berømt
For Lærdommens Dybde og Visdommens Mængde,
Men mere for Talernes Bredde og Længde,
Og Faa kun af Mimers Kilde har tømt
Eller spist af de Æbler, der fristende hængte,
Paa Kundskabens Træ, men hvo har vel drømt,
At rigtig for Alvor og ikke paa Skrømt
Man skulde mene, at Rigsdagen trængte
Til ham, der sig selv til Fuxen i Klassen
For stedse har dømt
— Hr. Wederkinch Madsen?
Ja Christian! Skulde Du nogen Tid
Igjen af Illusionerne fanges
Ved gamle Slagords og Frihedssanges
Daarende Toner om „Folkets“ Vid,
Om Folkets sunde Fornuft og de Manges
Evne til en Gang med Alvor og Flid
At gribe Styret og selv regere,
Og skulde Du ville forsøge en Gang
At sige: „Det gaar ikke mere!
„Barnet er voxet fra Risets Tvang,
„Dets Svøb er for snevert, dets Kjole for trang,
„Lad det nu probere
„At herske herhjemme i Dannevang!“
Saa vil jeg fra nu af ej protestere
Med høje Ord, men alene svare
Dig kun med et Skuldertræk ganske gelassen:
„Kjæreste Christian! Husk bare
Paa Wederkinch Madsen!

Gadeuorden.

Da den Uorden, som hersker med Hensyn til de kjøbenhavnske Gadenavne, synes at skulle vokse Mandag for Mandag, sammenkaldte *Punch* en snævrere Kreds af sine Medarbejdere, for at man kunde søge, om det ikke var muligt at finde en Maade at formindske denne Gadeuorden paa.

Punch aabnede Diskussionen, idet han udtrykkelig anerkjendte Kommunalbestyrelsens Bestræbelser for at hæve Forvirringen ved at begynde at døbe Gaderne om; men dens Navnevalg var ikke altid heldigt, det vilde saaledes have været nok saa naturligt at opkalde Helliggeiststræderne efter de Mænd, der havde havt nogen Fortjeneste deraf, og benævnet St. Helliggeisstræde St. Hansensgade og Lille Helliggeiststræde Oberst Petersens Passage. Tillige fandt han, da det var saa vanskeligt at finde paa nye Navne, at man meget godt kunde bruge de gamle Navne, som Folk kjendte, til de nye Gader, som de ikke kjendte. Det vilde ogsaa lette Kjendskabet til Byen meget, naar Kommunalbestyrelsen hver Flyttedag flyttede nogle Navne om; thi som det nu var, havde ofte Folk, der bode i den ene Ende af Byen, ikke ringeste Anelse om Navnene paa de Gader, der laa i den anden Ende af Byen.

Endelig var der flere Steder, som slet ikke svarede til deres Benævnelse; han skulde exempelvis nævne Vandkunsten, hvor der ikke var Spor af Vand, og derfor foreslaa, at dette Navn gaves til Snetorvet, hvor det dog i det mindste vilde passe i Foraarstiden.

Det mathematiske Medlem foreslog at følge det fra Rosenvængets Kvarter givne Exempel med Hovedalleer, Tværveje, Sidealleer og Parallelveje. Man kaldte altsaa et Kvarter op efter en enkelt Gade, f. Ex. Dronningens Tværgade og fik saa efter dette Princip Dronningens Tværgades Hovedalle, Dronningens Tværgades Sideallé, Dronningens Tværgades Hovedallés Tværvejs Parallelvej, o. s. v. Der maatte en høj Grad af Tværhed for ikke at indse det Praktiske heri.

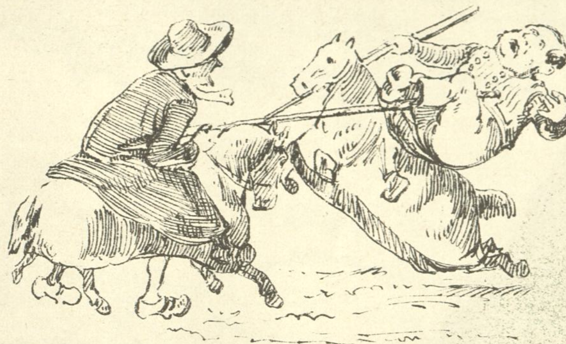
Det grundtvigianske Medlem vilde have, at man skulde begynde med at ombytte alle de vælske Navne med ægte gammel-danske Bemærkelser. Det havde været ham en Hjærte-Kval, at danske Mænd end ogsaa i den seneste Tid havde givet en Gade et saa tysk Navn som Wiedeweltsgade, hvormeget bedre Ljud var der ikke ved: Vide-Verdens-Gade? Og lige saa gik det med Tagensvej, der kom af det tyske Tagen; lød ikke: Davre-Stunds-Vej fuldt saa bravt? Det forældede, forvanskede, fortyskede, fordanskede Hyskenstræde burde man nævne paa godt Dansk ved Gammel-Ungkarle-Stræde.

Det handelskyndige Medlem fandt det rigtigst at anbringe de Navne, der naturlig hørte sammen, i ét Kvarter. Man skulde oprette et Børskvarter, i hvilket Børsgade, Sølvgade, Møntergade, Regnegade o. s. v. fik Plads; et Spisekvarter, i hvilket Hummergade, Laxegade, Haregade, o. s. v. anbragtes; et Vinterkvarter med Snetorvet, Stormgade, o. s. v. Paa den Maade vilde Folk nok hurtig komme i det Kvarter, hvor de skulde. Det vilde ogsaa simplificere at give hver Side af en Gade sit specielle Navn, som f. Ex. kalde den ene Side af Børsgade for Medbørsgade og den modsatte for Modbørsgade. Dette Forslag toges dog tilbage, da han oplystes om, at Børsgade var en ensidig Gade.

Det statistiske Medlem indrømmede, at den nuværende Inddeling i Roder var noget Roderi; men der var flere Veje at gaa for at finde ud af Gaderne. I Koleraaaret forandrede man Navnet Rosenaaen til Koleraaaen, man kunde maaske nu i Lighed hermed ombytte Store og Lille Brøndstræde med Store og Lille Halsbryndstræde. Ellers kunde man benævne en Bys Gader efter de Institutioner, som havde gavnet Landet, og hans ene Forslag gik ud herpaa; saaledes havde han tænkt sig: Skvaldergade omdøbt til Rigsdagsgade, Klammerivej til Morgenbladsvej, Sværtegade til Dassavisgade, Vævergade til Borgemestergade og Nøjsomhedsvejen til Embedsvejen. Hans andet Forslag gik ud paa at hædre de offenlige Personer, som paa en eller anden Maade havde gjort sig fortjente af Samfundet, ved at opkalde Gader og Stræder efter dem, og han oplæste derefter nogle Forslag til at faa: Sølvgade forandret til Tietgens Gade, Korsgade til Erslevs Gade, Kirsebærgangen til Fengers Gang, Solitudevej til Meldahls Vej, Stormgade til Lehmanns Gade, Dyrkjøb til Heymanns Kjøb, Rævegade til Hørups Gade, Badevej til Taubers Vej, Kompagnistræde til Drachmanns og Borchsenius-Stræde, Fortunstræde til Hartvigsens Stræde og Ny Adelgade til Gedalias Gade.

Med Sagens Henvisning til det kombinerede Udvalg sluttedes Forhandlingerne paa Grund af det smukke Sommervejr.

Nemesis.

Bataillen for denne Gang er endt;
Ambulancen har mod de Faldne sig vendt
Og samler dem op fra Valen.
— Blandt Kampens Ofre mindes især
Med Vemod og Savn vil Søren Kjær.
Nu ligger han der paa Halen.

Han, der som stridbar og grum Bersærk
Bar blodigt Had til hver Præst og Klerk
Og kunde ej taale Lugten,
Endsige Synet af den Slags Folk,
Han skulde fældes af Pastor Holch,
Og hans Vælgere slaas paa Flugten!

Han kunde nu aldrig døje en Præst;
De sorte Kjoler han haded' som Pest,
Om dem han kun Løgn og Svig vidste.
Og dog det vist aldrig var faldet ham ind,
At saadan en Fyr skulde blive en Pind
Til hans politiske Ligkiste.

Hin Fædrelandsven, hvem det ikke var klart,
At der »i det hele var noget rart
Ved at kunne falde med Ære«,
Den Trøst i sit eget Nederlag fandt,
At Æren det eneste var, som han vandt.
Det Kors er lidt tungt bære.

— Dog stop! En Trøst han endnu har til Rest:
Et Sted her i Landet en anden Præst
Maatte blive som slagen paa Pladsen:
Det vil dog ham trøste i Sorgens Stund,
At den højærværdige Pastor Lund
Skulde falde for Wederkinch-Madsen!

Iøvrigt det noget løftende har,
At i et saa udmærket Pragtexemplar
Man fik, som i nævnte Hr. »Doktor«, fat.
Vel stod det ej klart for Vælgernes Dom,
Fra hvilken »Anstalt« han egenlig kom,
Eller hvor han har »reddet« sin Doktorhat;

Men Et var dog klart, at i ham man fik
En fuld Erstatning for den Komik,
Som fra Tinget drog bort med Zalhe.
Saa Venstre har heldigvis denne Gang
Faaet tilfredsstillet en dybtfølt Trang,
Og har faaet fornyet sin Hale.

Sisyfus.

Den rulles op og ruller ned, og saadan Rullen gaar
Ja, det er vort Forfatningslivs værste Forbandelse,
At Vælgerfolkets meste Dannelse bestaar
I den selvsamme evige Rullestensdannelse.

udgaaer hver Torsdag paa Velin. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 11. August. Nr. 32

PUNCH.

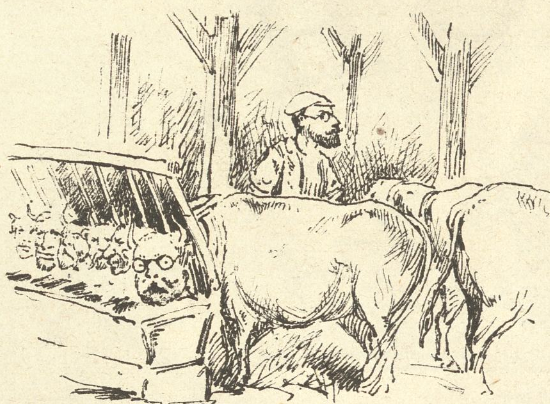

En Evadatter.

— Husk nu paa, lille Eva, at Du har ligget i Sengen i 14 Dage af alle de umodne Stikkelsbær, Du spiste, og lov mig nu, at Du ikke spiser fler af dem....

— Ja-a Moer! Det lover jeg Dig, — for nu er de da modne!

Ved Tæppets Opgang.

Paa Christiansborg har atter Venstrehjorden
Sig indstalleret i den gamle Baas,
Hvor det nu høre skal til Dagens Orden
At tygge Drøv paa alskens Degnevaas.
Vel er endnu Sessionen i sin Vorden,
Og sikker Kundskab kan endnu ej faas,
Om Tiden, der er troløs li'esom Havskummet
Vil der os bringe sød Mælk eller afskummet.

Men der er Tegn, om ej i Sol og Maane,
Saa dog paa Venstres eget Firmament,
Som varsler om, at Venstre vil forskaane
Sig for en Fiasko, der var vel fortjent.
De vil den «midlertidige» ha'e endt,
At Højre ej skal have Spillet gaaende,
Og vil des Aarsag ikke være knappe
Med Pengene; ja spørg kun BERG og KRABBE!

Thi disse tvende Statsmænd har fortalt
Det Vælgerfolk. som nys dem gav sin Stemme,
At Venstres Mænd, naar alt dog kom til alt,
Var ikke bundne til at være slemme;
Hvert Tvistepunkt, hvorover før man faldt,
Maaske de vilde allernaadigst glemme.
Kort sagt de vilde begge virke trolig
For en Udvikling, der kan kaldes rolig.

Om man kan tro paa disse smukke Ord,
Er noget, som endnu kan ikke vides,
Derfor er det vel ikke værd at strides
Om, hvilken Vej og Maade vel de tror
Os bedst kan bringe paa det rette Spor
Og fri vor Grundlov fra at sønderslides;
Thi skjønt Hr. KRABBE har endnu en vis Kredit,
Har BERG sit «sidste Ord» bragt svært i Miskredit.

Desuden ved Programmet man især
Bemærke kan et lillebitte *„Aber“*,
Hvorved dets løfterige Indhold taber
Just ikke ganske lidet af sit Værd:
Thi det blev sagt, just som de var i Færd
Med at udfolde deres Egenskaber
Som Flertalsfiskere. Med sligt for Øje
Ta'er aldrig Venstre det med Ord saa nøje.

Men enten virkelig det har til Maal
At faa den midlertidige bortryddet
Og derfor søber uden Vrøvl den Kaal,
Hvori lidt tankeløst det før har spyttet,
Hvad eller det gaar løs med Støj og Skraal
For Flertalsmagten ret at faa benyttet,
Saa la'er sig Resultatet ikke skjule:
En «aaben Pande»-Brask med nok en Bule.

Dramatiske Situationer. V.

Studie efter Hol-Berg.

Melampe. Actus III. Scene 6.

Personerne:
Sganarell som Dr. phil. Wederkinch-Madsen.
Oldfux............. Punch.

Wederkinch-Madsen. Nu skal ikke Estrup selv kunde kiende mig udi denne Dragt. Men se, der seer jeg een af Høyres Folk. Han kommer ret beleyligt.

Punch. Serviteur, Hr. Magister!

Wederkinch-M. Jeg er ikke Magister, men ikkun Doctor!

Punch. Maatte jeg spørge, hvad Slags Doctor han er?

Wederkinch-M. Jeg er een af de sorte Doctore. I kand jo see paa min Dragt, hvilken Doctor jeg er.

Punch. Alle smaa sorte Doctore gaae her klædte ligeledes. Jeg vil vide, i hvad Videnskab I er Doctor.

Wederkinch-M. Jeg er Doctor i Doctorskab.

Punch. Er I Doctor Medicinæ, Juris, Theologiæ eller Philosophiæ?

Wederkinch-M. Jeg er Doctor i det sidste. (Punch giver ham en flad Lussing.) Au! hvorfor slaaer I mig?

Punch. Er I Doctor Philosophiæ eller Philosophus, saa veed jeg, at I maa kunde taale et Ørefigen; thi en ret Philosophus, naar man slaaer ham paa eet Øre, saa rækker han et andet frem; hvad siger ikke Krabbe derom i — —

Wederkinch-M. Ney, Monsieur, jeg er ikke Doctor i Ørfigen. Jeg er Doctor i det første, som I spurte mig om. Jeg er Doctor i Piller.

Punch. Saa beder jeg da ydmygst om Forladelse, Hr. Doctor! havde jeg vidst det, saa havde jeg ikke slaget ham. Det var hans egen Skyld, at han gav sig ud for en Philosophus, hvilken Slags Folk har ingen visse Indkomster, men lever af extra, som er Ørfigen og Næsestiver. Jeg har anden Respect for en Doctor Medicinæ. Det er andet, end en stakkels Philosophus, hvis Gage er Martyrdom og Hug; da derimod den første slaar Publikum ihjel, hvor han kand træffe det, med sine Lægemidler, og faaer Penge til. Men det er mig kjært, at jeg finder Hr. Doctor her. Jeg er saa meget plaget af Hævelser og Brand-Bylder i venstre Side; hvad raader han mig at bruge derfor?

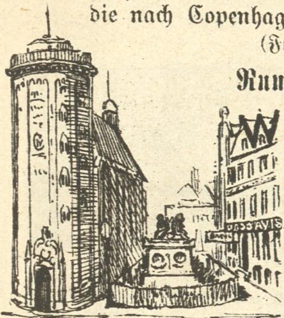
Wederkinch-M. Det er ikke saadant, jeg er Doctor udi. Jeg er Doctor i — — —, I kand vel nok vide, hvad jeg vil sige, nu ligger det mig paa Tungen, udi — — —

Punch. Aa jeg veed nok, I er maaske Doctor Juris?

Wederkinch-M. Jo, jo! saa er det.

Wegleitung
für Deutsche,
die nach Copenhagen reisen werden wollen.

(Fortgesetzt).

Runde Thurm.

Wenn Sie, hochverehrter Germane, über das ganze Copenhagen ein Überblick haben werden wollen, dann steigen Sie sofort ins Runde Thurm empor. Gleich wenn Sie durch die Thür eingetreten sind, werden Sie, wie ihrer greise Kaiser ein „Welche Windung!“ ausrufen. Denn hier geht es nicht auf eine Treppe, sondern auf eine Schneckenwindung ganz grade zum Topfe hinauf. Peter der Große soll auch darauf gefahren geworden gewesen sein in seinem Wagen. Daß war wahrhaftig ein Wagenstück. Aber der junge Däne Christian hat es doch noch besser gemacht, als er wie ein junger Silbon sich einwendig des Thurmes hinabstürtzte, nur einige Matratse mitnehmend um besser des Nachts schlafen zu können, bis er den nächsten Tag wie einen Wurm aus einem Nusse durch Zerbrechung des Schales herausgeholt werden konnte. Und war er ganz munter. Außerhalb des Thumes haben sich auch mehrere Leute hinabzustürzen versucht. Es ist ihnen auch mehrmahl gelungen. Sie sind doch alle nachher beim Tode abgegangen. Hier von Runde Thurm wurde früher Sterne geguckt. Nun ist zwar hier keine Sterne mehr zu gucken nach, besonders weil es noch Tag ist, aber es sind andere Dinge, wonach Sie gucken könneu. Da am Fuße des Thurmes sehen Sie ein kleines Monument, welche so ökonomisch eingerichtet ist, daß dadurch zwei Fliegen mit einem Schmecke geschlagen geworden sind. Das ist nämlich ein Monument für Wessel und Ewald. Sie wissen ja wohl, daß der Donnerschild, als er noch jung war, Wessel hieß und sehr gemüthliche Dichte und Epigramme gemacht hat. Der Ewald hat sich sowohl durch Trauerspiele als durch historische Romane — die Schweden auf Kroneburg zum Beispiel — monumentfähig gemacht. Die beiden Dichter sind aber — der Bekostung wegen noch als gar kleine Knaben dargestellt. Gleich gegenüber liegt des „Tagesavises“ Kontor. Der Tagesavis (dänisch Dagsavisen) ist ein sehr kleines Blatt, welches aber für sehr große Interessen kämpft. Der Hauptredacteur ist Secher, und wenn Sie genau sehen wollen, können Sie vielleicht durch die Fensterscheiben die Strahlen seiner wohlerworbenen Martyrglorie schimmern sehen. Der Gründer war aber Caen. Sie erinnern sich wohl seine berühmte Zusammenkunft mit die schöne „Sarah“. Böse Zungen erzählen, daß die liebenswürdige Französin gar nicht seine Name in ihrer Gedächtniß behalten konnte und ihn abwechselnd Monsieur Caenard oder Monsieur Caenaille nannte. Aber man soll nicht alles glauben. Was aber gewiß sein soll, das ist, daß der große Schiller in seinem Lied von der Glocke auf diese Compagnie gedacht hat, als er schrieb

Gefährlich ist's den Secher wecken,
Verderblich ist des Cantors Wahn,
Jedoch **das** Schrecklichste der Schrecken
Das ist der große Just M. Caen.

Ach wie hastig rollt des Schicksals eiserne Rad! Gerade in diesem Augenblick höre ich, daß der Caen von seinem stolzen Bahne wie ein neuer Icaros die Flügeln von Wachs durch die alzu starke Flammen der Secherschen Martyrglorie abgebrannt, im Chaos hinabgestürtzt ist. Wie wagt der Secher sich von einem solchen athletischem Atlas als Caen zu losmachen! Wahrhaftig! der Secher muß ein Caenthor sein.

(Fortsetzung folgt.)

Punch. Er det Juris civilis som Horup eller canonici som Holstein-Ledreborg?

Wederkinch-M. I begge to; thi jeg er ligesaa dreven i det eene, som i det andet.

Punch. Det er mig kjært; saa vil jeg konsulere ham i en Casu, som jeg har Tvistighed om. Hvad forstaar han ved Skovtvang?

Wederkinch-M. (sagte.) Det er en forbandet Karl. (høyt) Ney Monsieur! I begriber ikke min Mening. Jeg er Doctor i det 3die.

Punch. Men min Hr. Doctor i det 3die, naar jeg gir ret agt paa hans Tale, saa tror jeg heller, at han har kjøbt sin Doctortitel.

Wederkinch-M. Kjøbt? jo, jo, I skal nok see, at en Doctor, der er bleven Doctor for sin Lærdoms Skyld, gjør sig saa gemeen. Dersom jeg havde Vidne paa jer Mund, kunde I komme i stor Ulykke. I kiender ikke vor Facultet ret, ellers talte I ikke saa dristigt, vi Doctore lar os min Tro ikke spille paa Næsen.

Punch. Min Hr. Doctor i det 3die, jeg lar mig ikke afspise med Snak. Bekiend kun Sandheden.

Wederkinch-M. Jeg tror, Manden er gall; min Klæde-Dragt beviser jo, at jeg er en af de bedste Doctore, nogen vil forlange. Hvordan skulde jeg føre saadan Dragt, hvis jeg ikke var Doctor?

Punch. Der gaaer saa mangen Venstremand i den slags Klæer, og er derfor just ikke Doctor. Om man vilde kaste en saadan Kiol paa en Abe, blir han derfor Doctor?

Wederkinch-M. Ja, saa blir han i det ringeste en Abe-Doctor!

Punch. Eftersom det bestaar i Kiolen alene, saa vil jeg strax skille dig fra din Doctor-Grad. Træk ud!

Wederkinch-M. Monsieur! hvis I ikke lar mig være med Fred, skal I ha'e, førend I veed et Ord deraf, en Guldsot paa Halsen, som er incurabel.

Punch. Fort, fort, træk ud.

Wederkinch-M. Det skal ikke allene hævnes paa jer, men paa alle jeres Abonnenter, thi I skulle inden 24 Timer døe den skiendeligste Død, ikke af Menneske-Pest, men af den sixllandske Qvæg-Pest, ligesom Bæster.

Punch (klæder ham grundigt af). Ha ha, nu kiender jeg Manden. Det er Doctor Phil. Wederkinch-Madsen. Du blev tidlig nok Dr. Phil. til din egen Ulykke. Er du ikke Doctor Philadelphiæ?

Wederkinch-M. Jo, jeg er, men før jeg blev afklædt, var jeg rigtig Venstre-Doctor.

Punch. Hør Hr. Doctor Phil., du er nu den første af Venstres Parti, som er falden i mine Hænder, derfor maa du opofres, for at jage Skræk i de andre.

Wederkinch-M. Av Hr. Punch! spar mit Liv!

Punch Ingen Snak!

Wederkinch-M. For min Valgkreds og mine mange smaa oplyste Vælgeres Skyld!

Punch. For deres Skyld vil jeg da for denne Gang pardonere dig. Men lær din Lektie bedre en anden Gang.

(Tæppet falder.)

Efter Panikken.

— Har De ikke været rejst?
— Neh! Har De?
— Joh! Man var jo næsten nødt dertil, els var det jo, liesom man ikke havde Raad

Madro?

— God Dag! Hvilken Vej skal jeg helst gaa til Fristrup?
— To A æ lig' glaah', hwa' Wej I goer!

En privilegeret Klasse.

Hvem der dog bare var Folketingsmand
I vort velsignede Fædreland!
Saa kommer gratis man ind, hvor man vil,
Ja faar endogsaa Penge til;
I vort Theater han selvskreven Gjæst er,
Og ved Tivoli's Børnefester
Balduin Dahls og Volkersens Kunst
Har en Folketingsmand omsonst.

Skal han ha'e stillet sin Appetit
Faar han sin Mad og Drikkelse frit,
Staten betaler jo hele hans Foer,
Selv om hans Regning er nok saa stor.
Og naar til fri Befordring han trænger,
Bag paa en Deligence han hænger;
Saadan han kjører fra Sogn til Sogn
Og er slet ikke tabt bag af en Vogn.

Ved hver en Fællesspisning glad
Gratis han faar sin varme Mad,
«Folkegaver» bebor han i Mag,
Til han fra Skygge gaar bort — og Bedrag.
Guld-Kronometre han ogsaa har faaet,
At han kan vide, hvad Klokken er slaaet,
Og gaar ved Højesteret det galt,
Bliver af «Folket» hans Mulkt betalt.

Højre har altid Snarer udspændt
For denne moralske Ret at faa endt: —
Slotspavillonen ved Hillerød
Af festlige Glædestoner gjenlød;
Entreen var 20 Øre for alle
Dem, der var voxne, for Børn det halve.
— Men saa kom Chresten Berg forbi,
Han vilde ikke en Gang give 10!

Og da han saa, at en Snor var spændt ud,
Sagde han: «Det er et Grundlovsbrud!
Pladsen her hører Staten til;
Staten er mig, og jeg gaar, hvor jeg vil.»
— Derpaa sin venstre Fod han hæved',
Snoren gik heldigvis ej over Skrævet,
Saa han slap ind uden videre Ve;
Det var en majestætisk Entré!

Af dette Optrin man lære kan,
Berg er en uhyre mægtig Mand;
Thi han kan gjøre alt, hvad han vil,
Ingen tør sige et Ord dertil;
Ja, skjønt for Retten de lader ham hale,
Siger han. naar han bli'er dømt at betale:
«Saadan ufolkelig Højredom
Den la'er jeg Grundlovsværnerne om!»

Kommunal historisk-topografisk Henstilling til det ærlige og velbyrdige Udvalg for nye Gadenavne.

Kunde man ikke bevare det Historiske, der til Dato hæfter sig ved Helliggeiststræderne, ved at kalde Store Helliggeiststræde: Storehelliggeistkokkewalkendorfhelligaandshusstræde, og Lille Helliggeiststræde: Lillehelliggeisttugthusporttrompeternielshemmingsenduebrødrestræde?

Jeg tillader mig at henstille dette ærbødige Forslag til det ærede Udvalgs sagkyndige og smagfulde Overvejelse. Skulde der senere arrivere noget mere Historisk, vedkommende velbemeldte Gader, kan man jo altid døbe dem om igjen.

Dersom dette mit Forslag vinder det velbyrdige Udvalgs Bifald, maa man kalde mig Mads.

Ærbødigst

Springgade.

Offenlig Møde.

En Del agtede Mænd af forskjellige Samfundsklasser havde i Gaar Aftes sammenkaldt et Møde for at forhandle om den for Almenvellet i høj Grad skadelige Udvikling af Sporvognsfærdselen i Staden Kjøbenhavn og Forstæder. Til Dirigent valgtes med Akklamation forhenværende Karusselbestyrer Liebermann, der efter at have takket for Valget gav Ordet til

Droschekusk Jesper Smelderup. Han vilde lige godt strax tage sig den ærbødige Frihed at bemærke, at det Nuværendes i det Hele taget var en Skandale, for var det nu ikke for Hestens Skyld, saa kunde jo magelig en almindelig gammel Krybbebider, naar den hverken var ramskopfig eller svejrygget eller havde Spat paa det nærmer Bagben, tage det op med hvilken som helst af Tietgens Dorkløbere, men det var lige godt en Skam, var det, for saa vidt man tog Hensyn til, at en næringsdrivendes Borger, der baade svarede Skat og ogsaa havde maattet betale Præstepenge og for at faa to Sønner konfirmerede, som vare døde siden alligeveller, post festung, som man sagde, skulde lade sig konkorere med af disse hersens Axeselskaber, der gjør det hele paa Skinner, og uden saa meget alligevel, som at kunne befordre et Begravelsesselskab eller Ens egen Næste, naar Vedkommende var kommen for Skade med en lille Kæfert, hjem i deres egen Bopæl, men maatte verfe dem af paa Gadehjørnet, uden saa meget som at ringe paa Portklokken eller dunke paa Gadelogten efter Privatvægteren. Og derfor vilde han stemme for, at det skulde blive til Lamperøg med flere Sporvogne, fordi det stred ogsaa imod Grundloven at gribe ind i Folks Næring.

Jomfru Gottholdine Snerpeby syntes, at Sporvogne var ækle. Hun ansaa dem for nogle umoralske Anstalter, hvor slette Sæder fandt deres Udbredelse. Det var gyseligt upassende at se unge Herrer og Damer, der slet ikke var præsenterede for hinanden, sidde der klods op ad hverandre uden at der var nogen Ældre til Stede til at have et vaagent Øje med Moralen. Hun var kun en Gang kjørt i Sporvogn fra Grønningen til Kongens Nytorv, og da var der en ung Mandsperson, der havde været saa fræk at ville give hende sin bare Haand, da hun skulde ud. Vel havde hun sin Sypose og en Hatæske og et Par andre Pakkenelliker i Armen og ondt ved at komme ned ad Trinene, men var dette alligevel en Anledning til at være paatrængende mod en enlig Dame, der hørte til de bedre Klasser og altid havde forstaaet at respektere sin Stand og sin Stilling. Hun fandt det oprørende! Men det Blik, hun sendte Vedkommende, skulde han ogsaa nok huske til sin Dødedag. Og hendes uskyldige Perle vilde de ikke lade kjøre med, men det stakkels lille Dyr maatte sjadske bagefter i Sølet og fik vaade Poter, og det kunde gjerne være deraf, den døde ikke mere end et halvt Aar efter. Hun havde skrevet til Lembcke derom, men han havde ikke en Gang svaret. Var det Retfærdighed?

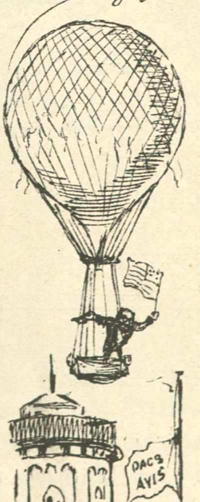
Skomagermester Møller fandt, at nu var det paa Tiden at sætte en Stopper. Han sagde det ikke for sin egen Skyld, skjønt han maatte bemærke, at siden Sporvognen tog Overhaand, trængte hans Kunder ikke nær saa hyppig til at forsoldes, og hvad Bagflikningen angik, var den ogsaa gaaet meget tilbage. Men hvad der havde været hans Trøst og holdt ham oppe, det var de lange Veie mellem Nørrebro og Vesterbro og Østerbro med alle de velsignede Smaasten og Skjærver, som Magistraten var saa venlig at lade blive liggende der, og det var jo ogsaa meget mere sundt for Motionens Skyld at gaae sig en ordenlig fornuftig Tour end som at ligge der og jolre omkring i saadan en Svedekasse. Men dem, der var, kunde man jo maaske ikke gjøre Noget, men han vilde gjøre Sit til at forhindre, at der kom flere af den Art, og skulde det gjøres nødvendigt, vilde han gjerne lade sig vælge ind i Borgerrepræsentationen paa det Samme.

Ligtorneoperatør Knastrup vandrede heller ikke paa Roser. Livets Ligtornesti var ogsaa for ham gjort mere trang og besværlig ved Sporvognens Fremkomst. Kun sine gode Venner, de ærede Skomagermestre og dito Svende kunde han takke for, at der endnu af og til faldt en lille Torn af hist og her. Sporvognene vare ham en Torn i Øiet! Men, mine Herrer, vi havde en velvis Magistrat og en oplyst rettænkende Borgerrepræsentation, der hidtil efter yderste Evne og af al Magt havde bekæmpet disse fordærvelige Sporvognsprojekter, ja uden Betænkning kvalt dem i Fødselen. Med Tak og Tillid skulde vi slutte os til dem. Han vilde foreslaa følgende Resolution: »Forsamlingen udtaler sin faste Tillid og Tro paa, at saavel Magistraten som Borgerrepræsentationen, lige som den hidtil har værget Borgernes Ret imod Sporvognsselskabernes Overgreb, saaledes ogsaa i Fremtiden ved de til dens Raadighed staaende prohibitive og præventive Midler, saasom Beskatning af Linierne, Indskrænkninger i Koncessionerne, streng Kontrol gjennem Politiet med alle Personer, der kunne mistænkes for at nære Sporveisprojekter osv. osv. vil være i Stand til at bevare Staden Kjøbenhavn og Forstæder imod flere af disse Helvedesmaskiner.«

Forslaget vedtoges enstemmig, og efter at et af en Tilstedeværende udbragt Leve for Borgmester Ehlers var blevet besvaret med et jublende Hurra, gjorde Dirigenten opmærksom paa, at den sidste Sporvogn til Vibenshus afgik om to Minuter, hvorfor han vilde hæve Mødet i største Hast med Tak til alle Deltagerne.

Sørgecaentate.

Mel.: af *Stegekjælderen.*

Sechers lille *Dassavis*
Den er saa moderne,
Venstres Lov og Brandes's Pris
Synger den saa gjerne,
Og saa gjør den sig til Tolk
For Enhver af voreses Folk,
Voreses Folk, voreses Folk,
Voreses Folk, voreses Folk!
Secher er en rar Fyr
Og saa desuden Martyr.

Caen det var nok dog, som Plan
Først til Bladet lagde:
»*Per ardua ad astra!* Caen!«
Til sig selv han sagde,
Og saa laved' han et Blad,
Fuldt af dejlig Andemad,
Andemad! Andemad!
Andemad! Andemad!
Ak, men Bladets Fader
Nu det grumt forlader.

Hvordan skal det Bladet gaa,
Naar først Caen er borte?
Ej forslaar den ene Graah
Mellem de smaa Sorte.
Det var Caen, der gav det Glans,
For han havde praktisk Sans,
Praktisk Sans, praktisk Sans!
Praktisk Sans, praktisk Sans,
Han, paa Skuldre brede,
Bar den hele Rede.

Just M. Caen var Veteran,
De andre blot Rekrutter —
Høvding for den hele Clan
Af Dass-Avis-Caenutter,
Som en Type der han stod
Af ublandet Negerblod,
Negerblod, Negerblod,
Negerblod, Negerblod!
Hans Kulør var ægte,
Det kan Ingen nægte.

Hvad har stakkels Caen da gjort?
Jeg kun véd, nu stænges
Dassavisens tunge Port,
Og udenfor han længes,
Som Cherub med Flammesværd
Secher raaber: Kom ej her!
Kom ej her! Kom ej her!
Kom ej her! Kom ej her!
Secher vil ej ha'e ham,
Saa maa Barnum ta'e ham.

Kommer nu Jules Verne igjen,
Hvem skal med ham ture?
Hvo skal, som vor tabte Ven,
Omt til »Sarah« kure?
Det mod Publikum er Ran
At berøve det just Caen,
Thi Just Caen, ja Just Caen,
Just M. Caen, vores Caen
Svært vil savnes, ak thi
Han var saa grinagtig!

Opforgyldt

CHEVILLIARD *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Kritiken er let nok, men Kunsten er svær:
Det ses paa det opforgyldte Helgenbilled her.
— Op blev det nylig pudset til Fryd for Venstre; men
Pas paa, om føje Tid bli'er det pudset af igjen.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn. **Gl. Strand №50**, Stuen.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn

1881. Torsdagen den 18. August. Nr. 33.

Dagsnyt.

— Det er virkelig uforskammet; vil Du høre, hvad her staar i Berlingeren: «Indtil Kl. 2½ idag d 5te August er ingen Voxen anmeldt som død for Skifteretten».
— Det var jo rart! Sikke noget Snyderi!

Til „første" Behandling.

Trods Folkevilliens Sejr, den ubestridelige,
Hvorover Højre sukker Dag og Nat,
Har ESTRUP endnu Magtens Tøjler fat,
Hans Kræfter synes næsten uopslidelige;
Endnu er Venstre snydt for det højtidelige
Moment, hvor BERG faar Uniform og Hat.
Den Spøg er, hvad man kalder her til Lands, grov,
Og den skal hævnes dyrt paa vor Finanslov!

Den store CHRESTEN BERG, der uden Tvivl
Er den, der lave kan den mest udførlige
Deklamation i storpolitisk Stil,
Hvis Holdning ligner Vejret i April,
Saa han i Kolding giver den medgjørlige
Og i vort Folketing den ubønhørlige,
Kort, Manden med den skuffede Forhaabning
Stod frem og skaffed' Venstres Harme Aabning.

Lig Tordenskyen, naar den fremad skrider
Med skæbnesvanger Mørke trindt beklædt
Og spruder Ild og Lyn til alle Sider
Til Trods for Vandet, hvormed den er spædt,
Saalunde skred mod Højres Invalider
I Folketinget frem «Hs. Majestæt»,
Og med en Holdning, der var mer end værdig,
Han spurgte ESTRUP, om han snart var færdig.

«I sex Aar har jeg ventet med min Flok
(Og de er spildte alle sex des værre!)
Paa ESTRUPS Fjernelse; men som en Blok
Han sidder stiv og støt som Landets Herre.
Hvor længe vil endnu min Vej han spærre?
Jeg synes, jeg har ventet længe nok,
Og mer end én Gang har jeg løbet Linen ud!
— Nu kan jeg ikke længer holde Pinen ud!»

Dog imod ESTRUP hvad kan vel forslaa
Slig Talekunst og slige Argumenter!
Han ingen Portefeuille her sig henter,
Skjønt han som «hele Folket» frem tør staa.
ESTRUP tilbage gav ham Svar med Renter,
Og ikke ud af Stedet vil han gaa!
Den «midlertidige» ham giver Pengene,
Og BERG forbliver blandt de værdig trængende.

Deraf man skjønner let, at Bogøs Drot
Den Dag var ikke gladest blandt de glade;
Humøret snart var sort, snart graat i graat,
Og skjønt han Hjælp i Nøden havde faa't
Af Ridderen i Staal og Assens-Plade,
Som sagde, ESTRUP havde kun gjort Skade,
Blev BERGS betrængte Sjæl dog ikke lettet
Ved en fornøden Plads i Kabinettet.

Selv for en saa beskeden Venstremand
Som BERG, er den Besked svær at fordøje
Hvad har han nu for al sin Slid og Møje
Og sine Rejser i det ganske Land?
Han «Parlamentarismen» har for Øje;
Men det ta'er Tid med den at faa i Stand.
Kunsten er lang, og han har kun et kort Liv;
— Ja, det, maa man dog tilstaa, er et haardt Liv.

Nu gjælder det at finde nogen Trøst
For ham og for hans mange Forbundsfæller,
Som rejse kan de sunkne Luftkasteller
Paa Dannevirket i hans gjæve Bryst.
Den findes uden Tvivl i HØGSBROES Røst:
Hans Folketidende om «Midler» melder,
Saa «skarpe», at selv HØRUP frit erkjender,
Han før ved Hjælp af dem har skaaret — Tænder.

Punch drømmer.

Den iskolde Sommerblæst fór hylende som en gal Vandhund ned gjennem Gaderne, snoede sig om Hjørnerne, smækkede Portene i, slog Vinduerne til, rev og ruskede de elendige Træer i Totterne og skabede sig, som om den spillede fransk Komedie i Monsieur Bertons Stil. *Punch* trak Dynen højt op over Ørene. «Uha,» tænkte han, «hvis man nu sad ude paa det vilde Hav og skulde styre en læk Kadrejerbaad bidevind rundt om Pynten! Saa vilde det være godt at kunne Navigation! Hvor der dog er meget, jeg ikke forstaar mig paa, og jeg er dog ikke bleven Rigsdagsmand! Naa Herre Gud, man lærer, saa længe man lever, og naar *Helgoland* kan være bekjendt at rende paa, saa kunde jeg vel til Nød ogsaa. Men — alligevel — lidt Naviga—». Længere kom *Punch* ikke. Søvnen havde grebet Lejligheden til at snige sig bag paa ham og spændt Ben for hans Bevidsthed. Saa drømte *Punch*.

Han syntes, han var bleven Elev nede i Skolen paa Bogø og skulde lære Navigation. Det var drøjt. Han læste og han skrev, han regnede og han sled, men det var lige saa svært at hitte ud af, som Krabbes Valgtaler. »Gud véd, hvordan Chresten Berg har kunnet magte det?« tænkte *Punch*. »Han har vist ogsaa kun lært at tage »Bredden«, det synes jeg, man kan mærke, naar han taler. Og hans Navigation er da heller ikke videre bevendt, for enten sætter han sit Parti paa Grund eller render sig selv Buler i sin aabne Stævn.« *Punch* havde nær sagt »Pande«, men huskede i rette Tid, at det navtiske Udtryk var »Stævn«, — »Gud ske Lov, han er kobberforhudet!«

I disse trøstelige Tanker blev *Punch* afbrudt ved, at Madklokken ringede. »Naa, nu vanker der da Noget for Tanden!« sagde *Punch* halvhøjt.

De andre Elever saa medlidende paa ham. »Han er lovlig grøn!« sagde En, men udtalte sig ikke videre.

Punch blev greben af onde Anelser, men han mandede sig selv op. Skulde man ikke leve kongelig hos Kongen af Bogø? Skulde Sagnet om »Evropæernes« flotte Levevis have løjet? Umuligt! Ak, Virkeligheden gjør ofte det Umulige muligt! Der er en norsk Folkevise, der begynder saaledes:

Osten var muggen,
Kagen var raa,
Kniven var rusten,
Betje inte paa.

Selv den berygtede Fengerske Bespisning paa Kommunehospitalet for de kvindelige Sygeplejersker, var kraftig nærende Kost i Forhold til »det kongelige Taffel« paa Bogø! Alle de brave vordende Navigatører sad taalmodig og gnavede Ben, som en nogenlunde velfodret Slagterhund vilde have vist fra sig med Ringeagt. Vreden begyndte at koge i *Punchs* ædle Barm.

»Hvorledes!« tænkte han. »Skulde vi Sønner af det fri oplyste Vælgerfolk behandles, som vare vi usle Estrupske Embedsmænd, Sønner af Skopudsere og Lakajer? Er det derfor, vi giver vort Guld til Folkeure og Venstre-Pokaler! Er det derfor, vi bærer Dannevirke i Brystet og Zahles Grundlov i Vestelommen? Nej! Op til Kamp!« raabte han. »Op til Kamp, ikke til Magtstræv, men til Madstræv! I gjæve Søgutter, der pløjer de blaa Vover, ville I lade Eder sulteføde af en Underkonge paa Bogø? Thi hvad er en Underkonge? Chresten Berg har selv sagt, at Kongen af Danmark kun var en Skriver eller Forvalter. Hvad er da en Bogøkonge? Højst en Extraskriver eller Underforvalter. Skulle vi lade os regere af en Exstraskriver? Nej! Leve den folkelige Selvstyre! Leve den bajerske Republik!«

Et jublende Hurra fulgte paa denne Tale, alle Tallerkener og Fade gik i Dækket. Paa kraftige Sømands Skuldre løftedes *Punch* i Vejret og kaaredes til Præsident i den første bajerske Bogø-Republik.

Men lige i det Samme lød det udenfor: »Kongen kommer!« og nærmere og nærmere gjentog sig dette Raab: »Kongen kommer!«

Da greb en usigelig Rædsel de før saa modige Bogø-Republikanere. Ængstelige, skjælvende, med blege Aasyn og rystende Knæ stod de der. De havde ladet *Punch* glide ned fra deres Skuldre og fjernet sig fra ham, som var han en Difterist af den mest ondartede Sort. Ogsaa fra ham var Modet veget, men som Republikens Præsident svor han ved sig selv en stille Ed, at han i det mindste vilde falde med Ære.

Da sprang Døren op, og i den aabne Dør stod med et Telegram i den ene Haand og et mægtigt Ris i den anden, stor og kongelig Chresten Berg i sin sorte Kjole og sit hvide Halsbind. Frygtelige Lyn skjød ud af hans Briller.

»Naade!« stammede *Punch* og kastede sig paa Knæ. »Naade, Deres Majestæt! Jeg er slet ikke Republikaner, jeg er aldrig bleven siddende paa min Hale ved Kongens Skaal. Jeg er en tro, loyal Undersaat, der bare har villet give Deres Majestæt en lille Advarsel.«

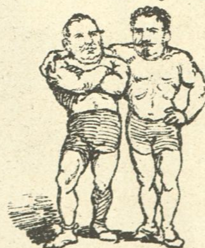
»Ja, jeg skal give Dig Advarsel,« brummede Berg og hævede Riset.

Da tog *Punch* Mod til sig og — løb sin Vej. Ud gjennem Døren, ned ad Gangen, over Gaarden, gjennem Haven, ud paa Marker, ind i Skove, af Sted — af Sted! — men paa en Gang brast Jorden under hans Fødder, han faldt og styrtede dybt, dybt ned i Afgrunden —

Punch vaagnede, han laa paa Gulvet. Men endnu syntes han at se Chrestens vrede Aasyn med de blinkende Brilleglas. Nej Gud ske Lov! Det var Maanen, der skinnede ind ad Ruden.

»Det var en styg Drøm!« tænkte *Punch*, »det er dog noget urimeligt Tøj, man saadan kan drømme!«

De tvende Bjørnbakkere.

Som tapre Demokrater de byde Højre Trods,
Og ingen stikker op, naar det gjælder om at slaas.
Selv ikke for en Slagter paa Gaden.
— Alfred er et Hestehoved foran Venstres Gros,
Men Viggo han dækker Retiraden.

Slemt Tilfælde.

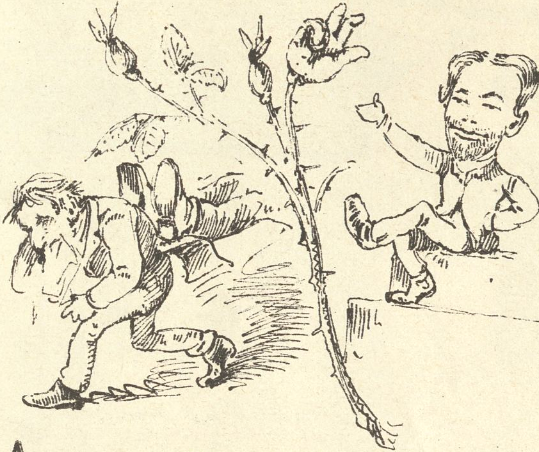
— Æ Do osse te Marked i Dav, Mette? Hwo haar Do wæt saa læng'?
— A haar leggen tow Maanneder i mi Maw!
— Ih Josses dow!

I Jernbanegade.

— Naa, nu begynder det at hjælpe med BRUNs nye Theater.
— Ja, de har jo allerede faaet gravet Suflørhullet.

Ingen Roser uden Torne.

Ak, havde man bare her til Lands
Den engelske Parlamentarisme!
Den skinner derovre i lokkende Glans
Ret som en Solstraale gjennem et Prisme,
Og dér kjendes ikke til Absolutisme.

Derovre Folkets moralske Ret
Man altid loyalt vil respektere,
Systemet er, hvad man kalder komplet;
Jo, der skulde bare Estrup probere
Ved Hjælp af sit Overhus at regere!

Gaar Folkets Dom Kabinettet imod,
Vil hver af de Herrer Ministre sige strax
Til Oppositionen: «Ja, vær saa god,
Her er Taburetterne! Dem skal vi vige strax,
Saa De kan faa Lov til at sidde her lige strax.»

Jo, der er den rene Lyksalighed
I fuldeste Maal enhver beskaaren,
Som i Underhuset kan glæde sig ved
At eje en Plads som folkekaaren;
— Ja, det vil da sige, saafremt han faar'en.

Thi trods den bevidste Folkemagt
Det nemlig ikke saa ganske vist er,
At han faar ret meget at skulle ha'e sagt,
End sige faar Lov til at blive Minister,
Hvis han «Evropæer» og Atheist er.

Det nytter den stakkels Bradlaugh ej stort,
At med sit Mandat han fra Vælgerne møder:
Med Haandkraft man ud af Husets Port
Ham uden Barmhjertighed puffer og støder,
Saa ej blot hans Hjerte, men Næsen bløder.

Og skjønt han ej bliver af Sagen kjed,
Men stadig høres paa ny at erklære,
At han er parat til at aflægge Ed
Ved *Logos* eller ved, hvad det skal være,
Saa la'er Parlamentet sig ikke besnære.

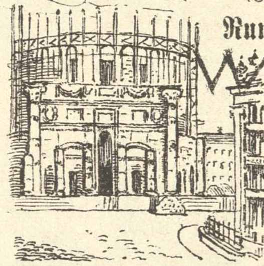
Han maa, lig Moses fra Nebo Bjerg
Kun se paa det Hus, hvor de andre tør stemme;
Nej, saa har en «Evropæer» hos Berg
En ulige bedre Udsigt her hjemme.
— Det burde de Herrer Brandes ej glemme!

Wegleitung

für Deutsche,

die nach Copenhagen reisen werden wollen.

(Fortgesetzt).

Runde Thurm.

Werfen Sie nun ihr Blick gegen Nordost. Da sehen Sie erstens die Marmorkirche. Sie sehen es freilich noch nicht, aber wenn es fertig wird, werden Sie es genau sehen können. Noch sehen Sie nur die Ruine desselben. Tietgen ist der Kirchenvater und der Meldahl hat die Geschäfte. Das umlegende Kirchengüter sind zwar schneller als die Kirche fertig geworden, geben auch größere Dividenden als die Kirchengebäude, welche nur seine Gründer eine gewisse geistliche Bedeutung als Kirchenpatron zu verschaffen gedacht ist. Da im Lufte sehen Sie dünne Drahten. Das sind Telegraphdrahten. Aber die des großen nordischen sehen Sie nicht. Und diese geheime Tietgenschen Drahten sind doch die allerinteressanteste. Ferner hin im blauen Öhrsund sehen Sie die Dampfbooten laufen. Wer besitzt diese Dampfbooten? — Tietgen! Und da auf die Eyland die Schiffswerften mit die Dokken und Kranen und Dampfhammern? — Auch Tietgen. Und noch ferner am staubigen Strandwege dieser großartige Fabrik mit den dampfenden Schornsteine, worin Tuborg-Bier und Oel und Schwefelsäure und künstliche Mist und Gott weis wie viele andere Sachen gemacht werden? — Auch Tietgen. Aber der Tietgen muß ja ein Rothschilder sein. Nein, er ist nicht aus Rothschild sondern aus Odense. Denn Rothschild hat nur zwey Berühmtheiten. Seiner Domkirche und seiner Wilde. Wilde wohnt selbst nicht mehr im Rothschild. Er beglückt wieder Copenhagen durch seine Anwesenkeit. Und der Wilde ist noch nicht zahm geworden. Hören Sie diese schrillen gellenden Töne, welche so disharmonisch von die alltäglich so harmonischen Concertsaales Tivolis emporsteigen. Was ist das? — Man balgt und schlägt sich. Es wird geklatscht und geflötet. „Hier hilft kein Maulspitzen, hier muß gepfiffen werden!" schreibt der „Tagesavis". Was ist denn geschehen? Das ist euer großer Feldherr, der Moltke, welcher die Stellen besucht, wo er gelebt hat, als er noch kein großer deutscher Feldherr, sondern ein kleiner dänischen Kadet war. Hören Sie, wie der Balduin ihn mit einem „Heil Dir im Siegeskranz" begrüßet. Und danach dieses Mordspektakel! — Und dann! Welch eine Stille! Des Moltkes Anwesenkeit hat schon gefrüchtet. Aus einem Rechtsstaate ist unser lieber Tivoli einer Polizeistaat

geworden. Rüstige Gendarmen mit Helmen auf ihre starke Köpfer stehen da in Reih und Glied den Balduin zu schützen. Es muß weder geklatscht noch gepfiffen werden. Selbst des Balduins eigen obligater Piccolo schielt mit bangen Piccolominen zum Polizei herab, jedesmal er sein kleines Instrument zum Maule heben muß. Und wer hat Dir, Du armes Balduin, dieses Leid gethan? Du, der nicht des Deutschen Vaterlandsgesang: „Die Nachtwacht am Rheinwein" blasen wollte, wie ein hamburgischer Rheinwächter es begehrte. Kurz, Wer war Schuld daran? — Der Wilde! Gehen wir weiter!

(Wird geschloßen.)

Alexanderhymne.

Mel. Visen om den unge Jon:
Paa Anstand og en smuk Person
nu Ingen mere stoler . . .

I Tivolis Koncertsal stod
Hr. Balduin den brave,
En Kavaller fra Top til Fod
Med Brystindlæg og Mave.
Musikken spilled, han slog Takt,
Han vugged sig i Strænges Lyd,
Da blev ham et Visitkort bragt
Med Bøn, om han — til Tydskens Fryd —
Sin Glæde over Moltke
I Toner vilde tolke.

Det var en Hamborg-Jøde, som
Ej fatted' Situationen,
Fra «Klampenborg» maaske han kom,
Hvor mer germansk er Tonen.
Og ægte hamborgsk ugenert
Forlangte han «Die Wacht am Rhein»
Til Moltkes Ære aflever't.
Dog Balduin ham svared' «Nein!»
Det Svar var ej saa ilde,
— Men saa kom Danmarks Wilde.

Thi Wilde er Kong Oscars Ven,
Han véd, hvad Venskab skyldes,
Og Moltke Oscars er igjen,
Derfor han burde hyldes.
Han sender Bud til Balduin
Og gjør den Stakkel vims og ør,
Hist ser han Helten fra Berlin
Og her sin tappre Kommandør:
Han veg for Overmagten
Og faldt saa ud af Takten.

«Heil, --Wilde, — Dir im Siegeskranz!»
Med Lavrbær Du Dig smykke!
Du slukked' Balduins Stjernes Glans,
Og slap dog selv til Lykke,
Mens som et stakkels Offerlam
Den skikkelige Balduin Dahl
For Villighed til Tak faar Skam,
Fordi han fulgte Dit Signal,
Thi alle Byens Sprøjter
Alt næste Morgen fløjter.

Slig Fløjten Ekko vække kan,
Og stort Hallo der bliver:
Vor Dassavis dem fører an
— Den kjender jo til Piber! —
Saa strømmer Folk i Tivoli
Ej for at høre Thursbys Sang,
Men for en Fløjtesymfoni
At arrangere selv en Gang.
De Toner gik i Højden,
Koncerten, den var — Fløjten.

Men dem, som styrer Tivoli,
Ej slig Skandale rører,
De skovler ind en Guldhøst i
Halvtredssindstyve-Ører.
Man siger Overskuddet kan
Forslaa til, højt paa Salens Top
Af Wilde, Sagens Ophavsmand,
En Statue at stille op,
Hvor man, fra alle Kanter,
Kan se vor Alexander.

Tivolis Repertoire

for næste Uge er foreløbig ansat saaledes:

Søndag: I Anledning af de nyvalgte Folketingsmænds Besøg paa Etablissementet gives en storartet Fest. Labyrinten og Abehuset staar aabne hele Aftenen for Medlemmerne, ligesom de har fri Adgang til at gaa i Gyngen. Ud paa Aftenen bliver de frit illuminerede.

Mandag: Stor Fjerkræudstilling, hvortil Deltagerne i Jernbanemødet har fri Adgang.

Tirsdag: Stor Jernbaneudstilling, hvortil Deltagerne i Fjerkræavlermødet har fri Adgang.

Onsdag: Gjentagelse af Festen i Søndags for Mandags- og Tirsdagsgjæsterne i Forbindelse med Mandagsudstilling for Tirsdagsdeltagerne og Tirsdagsudstilling for Søndagsdeltagerne.

Torsdag: Stor Børnefest, hvortil fri Adgang haves af Folketingsmedlemmernes, Fjerkræavlernes og Jernbanemannaväggs Børn, Børnebørn og Børnebørns Børn med de dem ledsagende Ammer og tilhørende Børnevogne og Soldater.

Fredag: Feriefest for Deltagerne i Skolelærermødet. Samtlige Skolelærere har fri Adgang til Mælke- og Brødudsalget i Basaren og derpaa til Vægten. Desuden har Gymnastiklærerne fri Adgang til Forestillingerne paa Plainen, Musiklærerne til de reserverede Pladser i Koncertsalen, Matematiklærerne til Kridthuset, Danselærerne til den dertil indrettede Estrade, Sanglærerne til Pavillonen paa Øen og Tivolis nye Pavillon, Sproglærerne til Forestillingerne i Circus af Professor Arbe Mirbe Marbe og Regnelærerne til Tælleapparaterne.

Løverdag: Gjentagelse af samtlige i Ugens Løb afholdte Fester, hvortil alle Deltagere i alle for Tiden stedfindende Møder har fri Adgang til alle paa Etablissementet arrangerede Forlystelser.

Galoppaden.

PUNCH *invenit.* PUNCH *delineavit.*

«Saa, — nu vender vi, Madam Svendsen!»

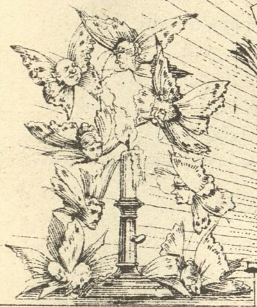
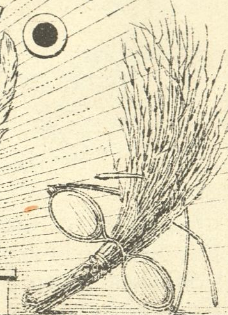

udgaaer hver Torsdag paa Velin. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand №50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 25. August. Nr. 34.

Om Forladelse.

– Det er sandt, Stine, her er fem Øre til Hans for at bære Vand.

Undskyld, men Fruen maa rigtignok helst selv give ham dem, for naar Hans bærer Vand til mig, faar han altid ti Øre.

Bondehøvding og Banebryder.

Ja, BERG er unægtelig stor, til Trods
For hvad selv hans Beskedenhed siger:
I Storhed ingen Rhinoceros
Kan stikke denne Rhodos-Kolos
Fra Bogøs Lande og Riger.

Han hævder for sin Personlighed
Det enestaaendes Ære,
Men det forhindrer ham ej, som man véd,
I stundom at blive siddende ned
Og enesiddende være.

Og man skal ikke tro alt, hvad der staar
Om Hans Højhed i Højrebladene,
Thi selv om en anden Konge faar
En Advarsel af ham i højstsammes Gaard,
Er han dog yderst nedladende.

Han optræder ellers rolig og blidt,
Hans Hensigt er altid den bedste,
Han har den Bevidsthed, at han har gjort sit
For Baandet, — det siger da selv han tidt, —
Mellem Konge og Folk at befæste.

Men Storhedens Lod paa denne Jord
Er her som altid Miskjendelse:
Det saa man i Forfjor, det saa man i Fjor,
Den Gang hans berømte «sidste Ord»
Slet ikke kom til Anvendelse.

Ja selv i Aar, da han ren Besked
At sige Højre har vovet
Og brugt sin Mund i sit Ansigts Sved,
Saa Talerne regnede strømmevis ned
Over ESTRUPS syndige Hoved,

I Aar, da han atter som Høvding staar
Og Talsmand for «hele Landet»,
Kan høres onde Tunger, som spaar,
At en af de første Dage gaar
Hans Majestæt grundig i Vandet.

At noget ham nu skulde komme paa tvers,
Saa han paa sin Hale maa ligge,
At han, trods sin Krone og fem og halvfjerds
Livegne, saa snart paa sit sidste Vers
Skal synge, — det fatter man ikke!

Men Tiden skriver med sære Tegn,
Man tyder ej altid Runerne;
Tidt svømmer en Hvalfisk i Nordhavets Egn
Og tror, der er slet ingen Ting i Vejen,
Saa kommer paa en Gang Harpunerne!

Ja, hvad der ved hin Kolos kunde ske,
Kan sagtens ogsaa med denne ske,
Saa han som hin højsalig Hval maa sig te,
Der opspytted' JONAS og sukked': «O Ve!
Hvad er dog i Grunden et Menneske!»

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja, sode Fru Schrøder, det maa De nok sige, at det var Synd og Skam saadan den stakkels Balduin blev behandlet, og tænk, Sørensen havde hørt, at de turde ikke lade ham komme ud mellem Folk, men maatte have ham bagud i en Gondol paa Stadsgraven ligesom i Lohengrin eller Mester Seekamps Have, hvor de ogsaa sejler med Musiken, og nu er der da Gud ske Lov kommet Ro i Gemytterne saa man kan gaa ud og høre denne Frøken Chimæri slaa Triller til to Kroner, som da altid er finere end en blot og bar Syngfoni til 50 Øre som man har faaet den tidligere, og saa skal vi ud og se paa disse Dykkertelte, som skal være saa vandtætte, at man kan bo i dem paa Havets Bund eller i hvert Fald ude i fri Luft, som da i Aar kommer ud paa Et uden det ene er salt og det andet fersk og Gud véd hvad det er, han laver dem af, men jeg vil da ikke haabe, at det er af Menneskehaar, saadan som han Blæsenberg fortæller han gjør i Dassavisen og kjøber dem af Frisørerne, og det er vist derfor, at de altid klipper Mandfolkene saa kort af nu til Dags for at have mere at sælge af til Blæsenberg, De véd nok det var ham med Aaleskindene og Pariserrejsen, og der kan De se, der kommer dog altid Noget ud af Folk, naar de blot har været i Paris, og den Blæsenberg bliver da nok til en stor Mand og han Dykkeren ogsaa, og det er vist ham de har stillet en Statue op af nede paa Gammelholm for han ser da akkurat ud som en af Svitzers Kompagni og jeg spurgte ogsaa Fritz Grönbæk, der jo har Kunstforstand, om hvad Stil den var i, og han sagde det var Patent-Sække-Lærred-Stilen, men han sagde for Resten at den skulde afsløres ved Lejlighed, men for Tiden har Folk alt for travlt med at se Bergs Afsløringer af sig selv der oppe paa Kristiansborg, og jeg kan ikke komme væk fra det med Hovedhaarene, om ikke Dyrenes Beskyttelse skulde lægge sig imellem for der gaar dog vist nok en hel Del i Løbet og det er dog altid en Trøst, at det er ude paa Ladegaarden, hvor de dog altid kan faa Tag over Hovedet, og jeg er alligevel glad over Sørensen er saa skaldet, som han er, for det vilde dog ikke være rart, naar vi

til Vinter skal have et nyt Tæppe, saa muligvis at komme til at spadsere omkring paa sin egen Mands forhenværende Pandelok og Gud véd om der ikke er Folk, der er lave nok til at bruge Frederiksens Haarpomade eller Hamms Haarfornyer og dyrker deres egen Hovedskal op som en Kornmark for at sælge Afgrøden til Blæsenberg, og Frits gjør det ikke, det forsikrer jeg Dem for, han gjør netop Alt sit for at faa sit Haar til at hænge saa langt ned i Panden som muligt skjønt jeg tror nu ikke det er godt for Forstanden som nu med den stakkels Herman Bang, som De vel ogsaa læser om Søndagmorgen nede i Schandau, og hvor jeg har ondt af den Stakkel, at han er saa tummelumsk i Tordenvejr og nu Farvel søde Fru Schrøder for nu skal jeg hjem og pakke min Kuffert og det har jeg rent glemt at fortælle Dem, at vi rejser i Aften og vi kunde jo først ikke blive enige om hvorhen, for Sørensen vilde over til Malmø og se paa Husflid efter Nationaltidende, og Petrine vilde til Thüringen ifølge Dagbladet, og jeg vilde jo helst til Paris, men saa foreslog Frits Grønbæk at siden det var saa koldt alle Vegne var det bedst vi rejste over i Heden og det Forslag blev enstemmig vedtaget ved Akklimatisation, som der staar i Aviserne og i Aften rejser vi og nu Farvel søde Fru Schrøder og pak Dem godt ind, naar De gaar ud.

Hvad der laa om Smørret.

Dersom Hørkræmmer- og Høkerforeningen skulde falde paa at ville holde stort skandinavisk Fællesmøde, vil *Punch* anse det for et ligefremt Tegn paa Smørrebrødnid og intrigant Kabale, om Mogensen ikke bliver valgt til Ærespræsident ved Akklamation. Ganske vist! Ludvig Aagaard har Pretensioner, der ikke kunne lades helt ude af Betragtning, men naar der ses hen til, at Ludvig dog snarere maa siges at være gaaet over Grænsen og i Virkeligheden maa anses for at høre til Urtekræmmerlavets mere distingverede og ved en mere detailleret Behandling af finere Artikler, saasom Sukker, Chokolade, kinesiske Pistoler, Bolscher, Hoffs Maltextrakt, Binderkrantz's Middel mod Ligtorne og andre slige Delikatesser sig udmærkende Rangklasse, kan der i Virkeligheden ikke godt være Tale om nogen Anden end Mogensen. Alene det Blik, med hvilket han i Dag efter først at have indsvøbt en Spegesild i en *Nationaltidende* og derefter tørret Fingrene paa et dertil i Reserve værende *Morgenblad*, med en Haandbevægelse, som Operasanger Brun kunde have misundt ham, strøg Ørerne fra Disken ned i Pengeskuffen, var i og for sig et lille Hurtigmaleri i den hollandske Stillebensmanér. »Frisk fra Snoldeløv,« var Mogensens lapidariske Ytring, idet han overrakte *Punch* Smørret i et med velbekjendte Skrifttræk rigelig forsynet Stykke Brevpapir. Det var atter et af disse værdifulde Dokumenter, som Bogøs kongelige Historiograf, hvis en saadan Embedsmand ellers existerer, vilde slikke sine Fingre efter. Det lød som følger:

A Monsieur!
Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen
dans
Ludserød.

Cher ami et compagnon de partie gauche et éspecialement radicale! Salut et fraiernité! Je suis encore une foi roi! Non seulement roi de cette petite île Bogø, dont j'ai estropié[1]) la rebellion des jeunes navigateurs trop Tauberistes[2]) en leur administrant un de mes orations foudroyantes, mais roi, veritablement roi sur toute la gauche reunie c'est á dire roi sur toute la peuple veritablement peuple. Oh comme le comte de Blaesenbourg est jaloux! mais maintenant il me ne peut plus appliquer des bosses dans mon front ouvert. Il est trop petit[3]) pour ça maintenant! Il peut se mordre dans ses yeux! Moi et seulement moi a battu ces bottescireurs[4]) ces laquais ignobles. Ah Monsieur Chasse[5]) je vous chasserai une foi de votre cercle électoral! Vous êtes á droit[6]) mais vous n'êtes pas plus adroit que moi. N'est ce pas, que je devient spirituel? C'est parce que je me mêle aujourd'hui beaucoup avec les petits Noirs et que je lise, chaque jour, leur petite feuille de chaise percée.[7]) dont je retient l'esprit pour le promulguer dans la chose de peuple. Le general Thomsen a dit, que je ressemblai à le grand Juppiter dans l'Orphée dans l'enfer. J'ai pensé depuis, que je lui pouvait repondre, que — que — ah j'ai perdu de ma memoire ce que je lui devait repondre, mais c'etait tres spirituel. Mais que pense l'etrangere de nous? J'ai demandé plusieurs fois a Monsieur Estrup, mais il n'a pas voulu m'en repondre. J'ai aussi demandé télégraphiquement à notre ami le gros[8]) Gambetta, ce qu'il pensait. Il m'a repondu aussi par le télégraphe:

»La justice c'est la paix! Reformez votre sénat!«
Gambetta.

Mais comment? Cette chose de pays est irréformable. Quand je devient ministre, j'essayerai probablement le conseil de notre ami defunt, le vieux I. A. Hansen, et je chasserai dehors toutes les membres royalement elus de leur vie[9]) en disant que leur vie me semblerait trop longue pour ça. Que dites vous de les élections? C'etait sacrebleu une belle victoire! Le ministre de l'intérieur Monsieur Louche[10]) nous a poliment secondé en retenant toutes les boeufs dans le pays. Ah ces boeufs, ces boeufs! Chaque fois, que le paysan à entendu leur mugissement, il est devenu encore plus tendu de poison[11]) sur la ministère. Mais pourqoui ne s'en va donc Monsieur Estrup? Je veux être ministre! Milles tonnerre! Je le veux! Le diable me coqueline![12])

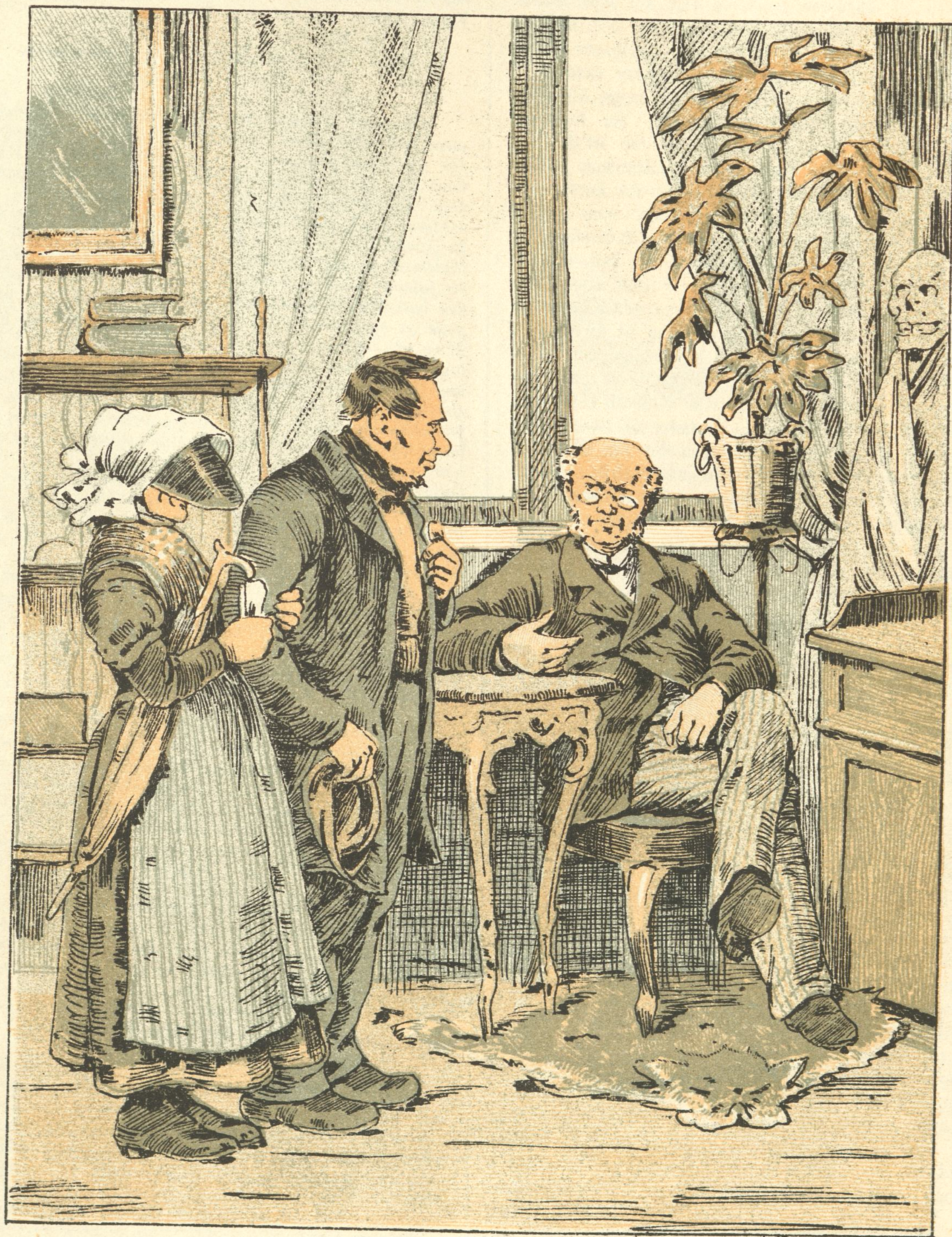
Votre ami et grand contemporain
Chrêtien Montagne,
Roi,
cidevant sacristain.

P. S.
Le docteur Wederkinch-Madsen n'a pas encore mis son chapeau. Mon petit Eedvard insinue, que cela n'est pas un chapeau haut, mais un chapeau bas et três bas, mais Hørup dit, qu'il n'a pas l'ombre d'un chapeau, et Schelde dit, qu'il préfere un chapeau de plomb. Nous verrons! Ah que Séverin Chêr[13]) se chagrine. J'ai dit au Pasteur Holch, qu'il faut garder sa lingerie bien!

---

[1]) kudsket, [2]) forslugne, [3]) Klein, [4]) Skopudsere, [5]) Jagd, [6]) Højremand, [7]) Dagsavisen, [8]) store, [9]) kongevalgte livsvarige Medlemmer, [10]) Skeel, [11]) edderspændt, [12]) Fanden gale mig, [14]) Søren Kjær.

Alt med Maade.

— Ja, min gode Peder Hansen, det vil blive saadan et halvt Hundrede Kroner for at skaffe jer Kone sit Syn igjen.

— I Jøsses Kos! Nej de bløw wal aaldt fo' møj! A mient' no aa heller itt, te hon sku saad'n sie aald Ting, men jenle te hon ku bliyw saad'n, te hon ku sky Ild aa Wand.

En Kunstnerinde udenfor Numer.

— Næ, vé Di hva, Madam Pedersen! Hos Justisraadens ska je dov inte ha mer a' aa vaske. der har je nu maattet staa paa Hodet i Vaskerballen fra Klokken 4 i Maares aa te langt op paa Formedaen, aa dé paa to Støkker Smørrebrø aa én Kop Kaffe! Hva gir Di maj?

Det demokratiske Fond.

Bjørnbakkerole.

Jo, jo, en Folkekaaren han lider ingen Nød,
Han faar Diæt og Folkegunst og Gave;
Paa hver Station udskriver han gratis Smørrebrød
Med Paalæg til sin fuldtro Folkemave;
Talmajestætisk troner han paa Krabbes eget Slot,
Bestiller intet for den Appanage, han har faa't,
Gaar gratis paa Komedie og har det, kort sagt, godt,
Saa længe her er noget Ben at gnave.

Men Vælgerfolket har det des værre ej saa rart,
For de faar ingen Ting for deres Stemmer,
Og det er jo dog dem, der har Æren, det er klart,
Af al den Visdom, Folketinget gjemmer;
De under Højres Valgtryk for Valgtribunen staar,
Maa stemme for, at atter man «Hundepisken» faar,
Og stemmer En paa Venstre, strax som «arbejdsløs» han gaar,
Ja, det er nogle fæle Dilemmer.

Dog nu har Alfred Bjørnbak som Folkets sande Ven
Besluttet paa det Onde Bod at raade,
Saa det oplyste Vælgerfolk dog ej som Embedsmænd
Skal friste Livet kun ved Estrups Naade:
I Aarhus har han lavet et «demokratisk Fond»
Med Gager og Diæter for Vælgerfolkets Mund,
Og sagtens med Pension for den «alderstegne» Stund,
Alt sammen til vor Friheds Tarv og Baade.

Thi naar en oplyst Vælger de blanke Kroner ser,
Modstaar han sagtens Højres Forførelse,
For Hundepisk og Valgtryk han frygter ikke mer,
Hver Smerte stilles strax ved Fondets Smørelse;
Saa sætter ingen Husmand sit Levebrød paa Spil,
Om Herremanden gjør sig saa bister, som han vil,
Thi faar han den Besked: «Rejs du nu ad Helved til!»
Saa gi'er ham Fondet Rejsegodtgjørelse.

Ja, man kan være vis paa, det bliver ej Kommers
For Herremændene og Højrepressen:
— Af Kroner ejer Fondet hele syv og halvfjerds,
Hvoraf kan ses, at vakt er Interessen
For denne Del af Folkets moralske Stemme-Ret;
Nu skal ej bare Førerne deri sig spise mæt!
— Der siges, at Secher ved Fondet alt har væ't
Og fundet, at det var «gefund'nes Fressen».

Wegleitung

für Deutsche,

die nach Copenhagen reisen werden wollen.

(Geschloßen.)

Das königliche Schießbahn.

Sehen Sie daraußen am Westerbrücke ein unscheinbares Häuschen. Das ist das berühmte königliche Schießbahn, von wessen bescheidene Hallen die schnaubende Pegasusse des H. P. Holst — der Etatsrath — und des Kaufmanns ihren wilden Husarenritt durch die blumenreiche Wiesen der loyalen Poesie begonnen hat. Ach wie schön blas nicht der kleine Richard auf diese kleine schießbahnliche Papagenoflöte, bevor er sich im schnöden französischen Paris der Correspondents- und Übergesetzerwirtschaft widmete. Kläglich rufte seine verlaßene Papagei im grünem Bande nach ihn, auf deßen loyalen schwellenden Brust es so schön aussah. Ach!

Wer soll künftig unser Brüder lehren
Vögeln schießen und den Heymann ehren usw. (Schiller.)

Denn auch der Heymann ist ein Papageien-bruder, zwar nicht durch Choriamben und Anapästen berühmt, aber so viel mehr durch seine silberne Worte, deßen strömender Wohllaut das Bruderschaft und die eigene großartige Wohlthätigkeit so oft gepriesen hat. Und brüderlich hat er gehandelt. Wenn er zum Beispiel von einem hohen Mitglied nur halb hundert Percent auf die Catharina-Orden nehmen wollte, war es nur, weil die Diamanten so viel werth waren „zwischen Gebrüder". Das war doch aber fehl geschoßen, denn hat der Heymann auch noch so oft das Papagei schoßen, er hat doch immerhin vergeblich im Büchse gespeichelt müßen, und er kann nun ein weißer Stäbchen nach die Erfüllung seiner Jugendträume schießen. Dornenvoll hat sein Schießbahne immer gewesen.

Die Küste.

Nun sind Sie wohl Copenhagen satt und sehnen sich nach ihre Landsleute. Gut! Gehen wir auf einer Dampfschiffe! Setzen wir uns hier auf der Decke, dann werde ich ihnen die Merkwürdigkeiten erklären. Zu links haben wir die berühmte Langelinie, die so schön und unschuldig aussieht, aber in der Wirklichkeit viele mördische Ungeheuer von kruppschen Kanonen aus riesenhafter Caliber verbirgt. Nehmen Sie sich also in Acht liebe Germane! Auch die Forten, sowohl die Drei-Kronen als der Probierstein und die Lünette sind viel schlimmer als sie aussehen. Das allergefährlichste sind doch die sogenannte fließenden Jöhnkische Forte. Sie sind so gefährlich, weil sie gar nicht gesehen werden können. Unter die verrätherische Überfläche des Meeres lauern sie gleich grimmige unterseeische Schildkröten auf die sich annahenden Feinde. Vom Tiefe des Meeres schießen sie mittels ihre gewaltige von dänischem Reichstage mit außerordentlicher Freigebigkeit bewilligte Mörsern ihre centnerschweren Kugel durch die allergröbsten Panzerplatten. Selbst eine Platte vom berühmten Asfens-Plattenschlager wollte nicht halten. Es wollte dafür Platte und Krone um sein Leben zu spielen sein, mit einer deutscher Flotte sich diesen gräulichen Fortificationen feindlich anzunähren. Bleiben sie lieber weg davon. Nix pille bei unsere Festung! Da links sehen Sie den Thiergarten. Es sind viele Thiere darin sowohl Hirschen, die auf die Ermitage-plaine oft eine Reh-tournée machen als Løwen. Letzere

findet sich am meisten des Sontags, sind aber sehr fromme Thiere von hellblauen oder leichtbraunen Felle. Sie können auch sprechen. Die kleine Fischerlage da heisst Schafskopf (dänisch Skovshoved). Aber die Wellen fangen an höher zu gehen. Der alte Poseidon stösst sein Dreifork starker gegen des Schiffes Keil. Die Dänen grinseln, aber die Deutschen ekeln sich. Auch Sie, mein theurer Freund scheint mir etwas grünbleich angestrichen zu sein. Trösten Sie sich. Hier sind wir am Bellevue. Aber nun werden wir uns trennen, denn auf Klampenburg bedarfen Sie keinen Wegleitung. Da können Sie ihre Muttersprache verstehen. und da trinkt man bairisches und nicht bei Risches Bier. Ade lieber Germane! Grüssen Sie den Kammerrath!

Demonstrationerne i Tivoli.

Om Aftenen den 11ds. gjorde en Person udenfor Koncertsalen i Tivoli sig bemærket ved under Fortepianomusikken i Salen vedholdende at klappe i Hænderne. Den Paagjældende var derfor tilsagt til Møde i den offenlige Politiret, hvor han undskyldte sig med, at det fra det Sted, hvor han havde staaet, havde været umuligt at høre Orkestret, naar det spillede Piano, og at det desuden slet ikke havde været for at give sit Bifald tilkjende, men for at holde Varme i det kolde Sommervejr, at han havde klappet i Hænderne. Dette kunde dog ikke fri ham for Ansvar, og han idømtes en Bøde af 30 Kroner til Tivolis Fattigkasse.

— Kontorist Svend Svendsen, der efter Koncertens Begyndelse var vedbleven at klappe en Hund, ifaldt en Mulkt af 10 Kroner til Fattig-Tivolis Kasse.

— Fløjtenist Lars Larsen, som var falden ind med sin Fløjte, før Orkesterdirigenten havde givet Tegn til Koncertens Begyndelse, fik en Mulkt af samme Størrelse.

— Privatvægter Niels Nielsen havde pebet den 14de ds., paa hvilken Dag Orkestret anførtes af Hr. Nikkolaj Hansen og ikke af Hr. Balduin Dahl. Han indrømmede sin Fejltagelse og betalte 15 Kroner.

— Politibetjent Nr. 999, der den 12 ds. var posteret ved Tivolis Koncertsal, var paa denne sin Post bleven overfalden af flere Herrer og havde for at hidkalde Assistance givet tre Stød i sin Pibe. Da dette imidlertid var sket, medens Musikken spillede en Fædrelandsmelodi, maatte det betragtes som en uberettiget Meningstilkjendegivelse, og han kunde derfor ikke undgaa en Tilrettevisning.

— Under Koncertens første Afdeling den 12 ds. lagde en i Koncertsalen tilstedeværende civilklædt Betjent Mærke til, at en Person vedblev at banke stærkt i Bordet med sin Stok, skjønt Orkesterdirigenten havde givet Signal til at spille op. Den Vedkommende var derfor tilsagt til at møde i den offenlige Politiret og benægtede ikke at have banket i Bordet med sin Stok, men paastod, at han, som var i Selskab med tre andre Herrer og havde tabt en Omgang, kun havde havt til Hensigt at kalde paa en Opvarter for hos ham at bestille fire Glas af Balduin Dahls Punch. Da Retten fandt, at denne hans Forklaring ikke kunde forkastes, hævedes Sagen mod ham.

Mosaik.

(Efter »Dagstelegrafen«.)

Hans Excellence Indenrigsministeren foretog sig igaar en udenbys Spadseretur.

* * *

Hans Excellence Udenrigsministeren foretog sig iforgaars en indenbys Spadseretur.

* * *

Sommerlyst er det af vore Forlystelsesetablissementer, der fører den mest stilfærdige Tilværelse, navnlig om Vinteren. I denne Tid optræder der dog et Tyrolerselskab, hvis Optræden i flere væsenlige Henseender adskiller sig fra den Maade, de Tyrolerselskaber optræde paa, der ellers optræde her. Medlemmerne optræde nemlig iførte Tyrolerdragter og ere placerede paa Rørstole, som ere opstillede i en Halvkreds paa Tribunen omkring en Citherspiller. Ved Begyndelsen af hvert Nummer ringer denne Sidste paa en almindelig Bordklokke, letter paa sin Hat og melder Titlen paa Sangen. Medlemmerne rejse sig nu, indtage deres bestemte Stillinger — Damerne med Hænderne i Siden og Herrerne med højre Haand i Bæltet — og derpaa begynder Sangen, i hvilken Damerne synge Sopran og Alt og Herrerne Tenor og Bas; paa Omkvædet jodle de Alle af fuld Hals. Der kan derfor ingen Tvivl være om, at Selskabet er ægte.

* * *

Efter hvad man fortæller, agter Tivolis Bestyrelse fra næste Sæsons Begyndelse som en bedre Modsætning til Harmoniorkestret at omdøbe Strygeorkestret til Disharmoniorkestret. Samtidig hermed agter efter Forlydende Hr. Balduin Dahl at nedlægge Kommandostaven, der skal overtages af Hr. Wilde, der vil aabne Koncerternes Række med »Der wilde Jagd«, hvilket Nummer skal være tilegnet Folketingsmand Jagd.

* * *

Det kongelige Teater udfolder allerede en meget travl Virksomhed, saa at man vistnok har al god Grund til at vente, at den kommende Sæson vil blive ualmindelig indholdsrig. Igaar uddeltes saaledes atter igjen paa ny Rollerne til et nyt Skuespil; dette, som endnu ikke er døbt, betegnes foreløbig med sit Løbenummer som Nr. 25. Paa samme Tid var der Læseprøve paa det af os tidligere omtalte interessante Nr. 24 og Arrangementsprøve paa det forhen nævnte Nr. 23, medens der daglig prøves paa Nr. 22, synges paa Nr. 21 og danses paa Nr. 20.

* * *

Paa Kasinos Teater ere Prøverne paa et nyt Stykke begyndte, medens samtidig et Stykke af det ældre Repertoire er under Indstudering.

* * *

Paa Folketeatret ere Prøverne paa et Stykke af det ældre Repertoire begyndte, medens samtidig et nyt Stykke er under Indstudering.

* * *

Portrætgruppe. I Lighed med de Billeder, der tidligere ere udkomne af det kgl. Teaters og Kasinos Personale, er der nu paa Fotograf Springborgs Forlag udkommen en Portrætgruppe af Personalet ved Loppeteatret. De forskjellige Kunstnere og Kunstnerinder ere godt grebne, og hos en stor Del af Publikum vil dette Erindringsblad uden Tvivl opvække Minder om mange bevægede Timer.

* * *

Kong Kalakaua opholder sig endnu i Paris og er stadig Gjenstand for Bladenes Omtale, saaledes var han forleden i Figaro. Hs. Majestæt, der ved Indgangen modtoges af Gambetta, Barthélémy Saint-Hilaire og Hr. Julius Holmblad, deltog ikke i den stedfindende Dans, men derimod med Liv i Trykningen. Alle Logerne vare allerede forlængst bortsolgte til forhøjede Priser. Ved hans Indtrædelse i Salen var Orkesterdirigenten saa taktfuld at spille den hawaiske Nationalhymne: »Ha-wai mir im Siegeskranz«, hvilket optoges med usigeligt Bifald. Lokalet var glimrende oplyst med prima Stearinlys fra Holmblad, og der blev lagt dygtigt i Kakkelovnen med bedste Wales-Kul fra Suhr & Søn. Senere fandt der et storartet Gilde Sted for Kong Kalakaua. Hr. Julius Holmblad betalte Gildet.

Instruktionen.

GÉROME *prinxit* PUNCH *delineavit.*

Naar «Helten» er komisk, og tragisk er Masken,
Bli'er Rollen tragi-komisk, og Spillet gaar i Vasken.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand №50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 1. September. Nr. 35.

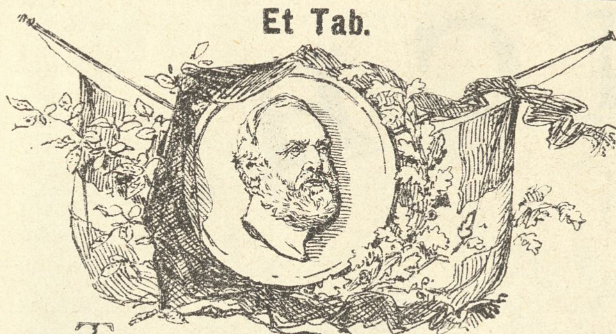

Stakkels Fyr.

— Gud, hvor det er kjedeligt, at jeg ikke kan komme ind i Koncertsalen! Jeg længes saa rædsomt efter at se Balduin Dahl igjen.

— Aa, jeg bryder mig ikke en Døjt derom! Siden den Historie, har jeg tabt Alt for ham!

Et Tab.

Træt af Dagens bitre Strid
Og af Uvejrsnattens Byger
Slumred' ind til Hvilen blid
Danmarks ædle Søn, HANS KRÜGER.

Germanerne traadte vort Flag under Fod;
Med Vold de os lysted' at gjæste.
Fuldt mange dem mødte med Kraft og Mod,
Men nævnes bør han blandt de bedste.

Ikke mellem Ild og Sværd
Eller sønderskudte Skanser
Søges skal den Heltefærd,
Som hans Navn med Hæder kranser.

Men hvor Løgnen foer frem paa den høje Hest
At trampe vort Modersmaal sønder,
I Skranken traadte han værdigst og bedst
Som Talsmand for danske Bønder.

Ved vor Fane holdt han fast,
Lod den ikke sig fraliste.
— Lykken svigted', Haabet brast,
Han blev trofast til det sidste.

Og mens her man sig vaanded' i Tvedragtens Nat
Og hist i et Fangelivs Kummer,
Var hans Hjerte dog ikke af Modet forladt
Og af Tro paa, hvad Fremtiden rummer.

Medens Frelsen end er fjern,
Kaldtes bort han til en Strandbred,
Hvor man ej med Blod og Jern
Øver Vold mod Ret og Sandhed.

Og mens Danebrog vajer med Sørgeflor
Paa halv Stang til Heltens Minde,
Skal Danskes Tak for hans mandige Ord
Som en Krans om hans Kiste sig vinde.

Bekjendtgjørelse.

For at undgaa Forvexling finder jeg mig foranlediget til at bekjendtgjøre, at der **i dette Øjeblik ikke findes noget Æddike-Bryggeri af Navnet Ny-Frederiksberg.**

Den af mig drevne Forretning, som tidligere har havt dette Navn, har **tilligemed Bryggeriet**, hvortil den har været knyttet, den 1. April d. A. erholdt Navnet »Bryggeriet Aprilsnar«, ligesom det af mig nylig anlagte Bryggeri ligeledes bærer Navn af »Bryggeriet Aprilsnar«, saalænge disse to Bryggerier drives af mig.

Derimod har jeg tilladt saavel min Privatbolig som de med samme forbundne Udenomsbekvemligheder, deriblandt ogsaa det nye Bryggeri, Navnet »Ny Vigtigberg«, hvilket Navn dog for Bryggeriets Vedkommende indtil videre ikke benyttes, hvorimod jeg har paatænkt senere selv at benytte dette Navn, saa at min Adresse da vil blive: V. Frederik Nyvigtigberg *jun.*, Ny Frederiksbergs nye Æddike-Bryggeri. V.

V. Frederik Nyberg *jun.*
Ny Frederiksberg. V.

Fra Byraadsmødet
i X—borg. XXII.

I Byraadets Gaarsmøde forhandledes en af det staaende Udvalg affattet Henstilling til Krigsministeren om at lægge en Garnison i Byen.

Borgemesteren behøvede vist næppe at præcicere, at man levede i alvorlige Tider. Under den rolige Overflade paa Politikens Mark gik der stærke vulkanske Strømninger; og vel herskede der Fred, men det var en væbnet Fred. Evropa rustede sig, og Danmark turde ikke staa tilbage. Vel var X-borg kun en Draabe i Verdenshavet, men en udmærket Mand og bekjendt Publicist havde en Gang sagt, at Naturen var ligesaa beundringsværdig i det Smaa som i det Store, — og dette gjaldt ogsaa om de politiske Forhold. — Det var utvivlsomt, at en By som X-borg, der havde saa store Betingelser for at blive en fremragende Handelsstad, ikke blot egnede sig for en Garnison, men endogsaa derved vilde faa en Impuls til større Røre, inderligere Liv og yderligere Opblomstring (Hør!). For ikke at hindre den fri Meningsudvexling skulde Taleren ikke angive, hvilken Vaabenart, han mente, Byen helst maatte rumme, skjønt han fandt, at X-borg egnede sig særlig for Infanteriet. — Saa mange af Landets Byer som muligt burde gjøres til Garnisonsbyer, og hvilken Ulykke manglende Garnisoner kunde anrette, det saa man blandt Fenierne i Irland og Røverne i Grækenland (Røre).

Materialist *Svedskelsen* syntes, at det var smukt at faa Militær i Byen; det gav i Virkeligheden Byens Gader et livligere Udseende, naar man saa en Militær i fuld Uniform gaa under Armen paa en Civil (Latter); ja det var nydeligt, og den militære Musik var oplivende, naar man hørte den etc. m. m., og forsaavidt var han altsaa stemt for Garnison. Og han troede, at Byen i Virkeligheden havde bedst af Artilleriet, for der var noget Vækkende ved Kanonerne, og paa Bakkerne nord for Byen kunde Batterierne kjøre op, etc. m. m. Han vilde nu slet ikke omtale, at Officererne vilde bringe Liv i Klubben, og Ballerne dér vilde forsaavidt gaa meget bedre, naar nogle uniformerede Herrer førte op, end naar Damerne bleve rørte om af nogle slattede Handelsbetjente (Hyssen).

Borgemesteren maatte bede Medlemmerne afholde sig fra altfor lydelige Bifalds- eller Mishagsytringer.

Glarmester *Svendsen* mente, at man maatte sige, at Militæret var betryggende, naar man fik Ildebrand og Militæret

mødte som første Sprøjte; og man maatte indrømme, at det var bedre end civilt Vand, der altid kom for sent.

Kjøbmand *Sørensen* var ingenlunde gunstig stemt for en Garnison. — Fordelene, en saadan medførte, vare efter hans Mening forsvindende mod Ulemperne. Og til disse regnede han blandt andet den Indflydelse, Militæret havde paa Tjenestepigerne. Enhver vidste, hvilken Tryllemagt en Uniform øvede paa et ungt, ubefæstet kvindeligt Gemyt; og han maatte tilstaa, at han ansaa de nye Officershuer for meget skadelige for Moraliteten. Dog vilde han især fremhæve, at Vagtparaden vilde have de sørgeligste Følger for Gadeordenen (Røre). Naar Musiken gik gjennem Gaderne, vilde den blive ledsaget af hylende Hunde, hujende Gadedrenge, sværmende Barnepiger og skulkende Skoledisciple (Stærkt Røre).

Vinhandler *Lung* fandt, at alle Hensyn burde vige, naar det gjaldt Byens Opkomst (Bravo). Og han maatte bestemt udtale, hvad allerede Borgemesteren havde antydet, at en Garnison vilde bidrage betydelig til, at Byen fik et større materielt Velvære. Og et saadant vilde snart paa alle Omraader blive synligt. Det garnisonerende Militærs mangesidige Forbrug vilde gjøre Vidundere: Spækhøkernes Skinker, der nu hang som Sinker, vilde faa Ben at gaa paa, Urtekræmmerhusene vilde flyve for alle Vinde, Bagerbutikerne vilde blive tømte og Restaurationerne fyldte. — Øllet vilde ikke faa Tid til at blive surt og Vinen ikke kunne mugne. Ja, han kunde som Vinhandler tale med om, hvad det vilde sige, at Forbruget ikke svarede til Produktionen. Han havde fornylig ved en nøjagtig Inspektion af sit Lager fundet adskillige Flasker god Rødvin, der var begyndte, ved en Tilbagegang til deres Ungdoms Gjæringsperiode, at gaa i Barndom igjen (Bevægelse). Sligt vilde aldrig være sket, naar Byen havde en fast Garnison.

Skomager *Kruse* hade en Gang hat en Svend, der hade ligget inde som Trandunk, men det kom nu ikke Sagen ved; men derved var han kommen til at tænke paa Infanteriet. Og han holdt nu paa Kavalleriet. For det brugte lange Stövler, men Fodfolket sled for Resten ogsaa paa Fodtøjet, og Artilleriet gik ogsaa med Støvler (Latter), ja, naar det da ikke kjørte. Og han vidste ikke, hvorfor Hr. Lung ikke hade omtalt Skomagerne tidligere, for de vilde dog tjene bedst ved en Garnison; og han hade megen Lyst til at lave Skaftestøvler og holdt derfor paa Kavalleriet; han hade en Gang lavet saadan et Par Støvler til en Jægermester; og der var ingen Ting saa dejlig, som at se paa et Par blanke Skaftestøvler; men det kom nu ikke Sagen ved.

Prokurator *Justesen* mente, at man ubetinget maatte holde paa Infanteriet; Byens Lokaliteter egnede sig ikke for de andre Vaabenarter. Han havde glædet sig over, at Svedskelsen gjorde Handelsbetjentene til Kanonføde, han lyttede med Velbehag til Sørensens velklingende Vagtparade, og han beundrede Lungs Evne til at forvandle Trandunke til Vindunke, men især glædede ham Synet af Kruse, der som en øvet Kavallerist stadig red paa Skomagerne. — For øvrigt vilde han tilraade at omdanne den nedlagte Sukkerfabrik til en Kaserne; dér kunde jo saa de søde Løjtnanter ligge.

Derefter vedtoges det at affatte Henstillingen derhen, at Byen særlig maatte antages at egne sig til Garnisonsby for Infanteriet. — Mødet hævet Kl. $9^3/_4$.

En gammel Historie.

Motto: Sie bleibt doch immer neu!

Der var en Hr. Berg paa Landet,
Han hed Chresten Povlsen, blandt andet;
At frembringe Flertal det var hans Fag,
Og han fik just et paa Valgets Dag,
Der var fem og halvfjerds, da det blev talt,
Se, det fandt Chresten ikke saa galt,
Han Holstein og Høgsbro i Lommen fik,
Gav dem paa Hovedet og gik.

Til Kancelliet han styred' sin Gang;
Men Vejen var baade besværlig og lang,
Skjønt han gik til af alle Kræfter.
Han tænkte nu over og regnede efter,
Hvor godt hin Ledre sit Puds fik betalt,
Og det var jo heller ikke saa galt.

«Ja vist,» — saaledes han gaar og taler,
«Nu gjør vel Høgsbro ej flere Skandaler;
Saa har jeg hans Folkeblad, lad se,
Med mine to andre har jeg saa tre;
Hver tager paa Vej om ikke ret længe
Mod Estrup, som rev i vor Grundlov en Flænge
Og holder Bevillingsmagten for Nar;
I Bladenes Spalter paa Vej vi ta'er,
Jeg skriver de halve, den anden Rest
Skal ruges til Ællinger, det er bedst.
Jeg faar da en Andegaard, tænk dig bare!
Den hjælper til Folkets Begreber at klare
Og ruger Wederkinch-Madsener ud;
Hvor vi bliver mange, du søde Gud!
I Spidsen for Venstres Gæs og Faar
Som Situationens Herre jeg staar;
Finansloven sænkes i Gravens Muld,
Og jeg maaler Estrup Skjæppen fuld.
En «Advarsel» giver jeg Kongen, min Tro!
Hvo véd, maaske tør jeg give ham to,
Saa gi'er man sig nok, og endnu i Aar
Med trekantet Hat jeg paa Hovedet staar;
Saa kommer Hr. Krabbe ind i min Stue
For ydmygt min Uniform at beskue:
Hans egen er ikke saa flot, som min.
Jeg bliver saa fornem, saa stolt og fin!
Jeg taaler ikke den mindste Snakken!
Jo, jeg skal vide at kneise med Nakken!» —

Og ret som han sagde det, gjorde han saa.
— Av, da gled han ud, og paa Halen han laa.
En «midlertidig» des værre gjaldt,
Og det var i Grunden slet ikke saa galt.

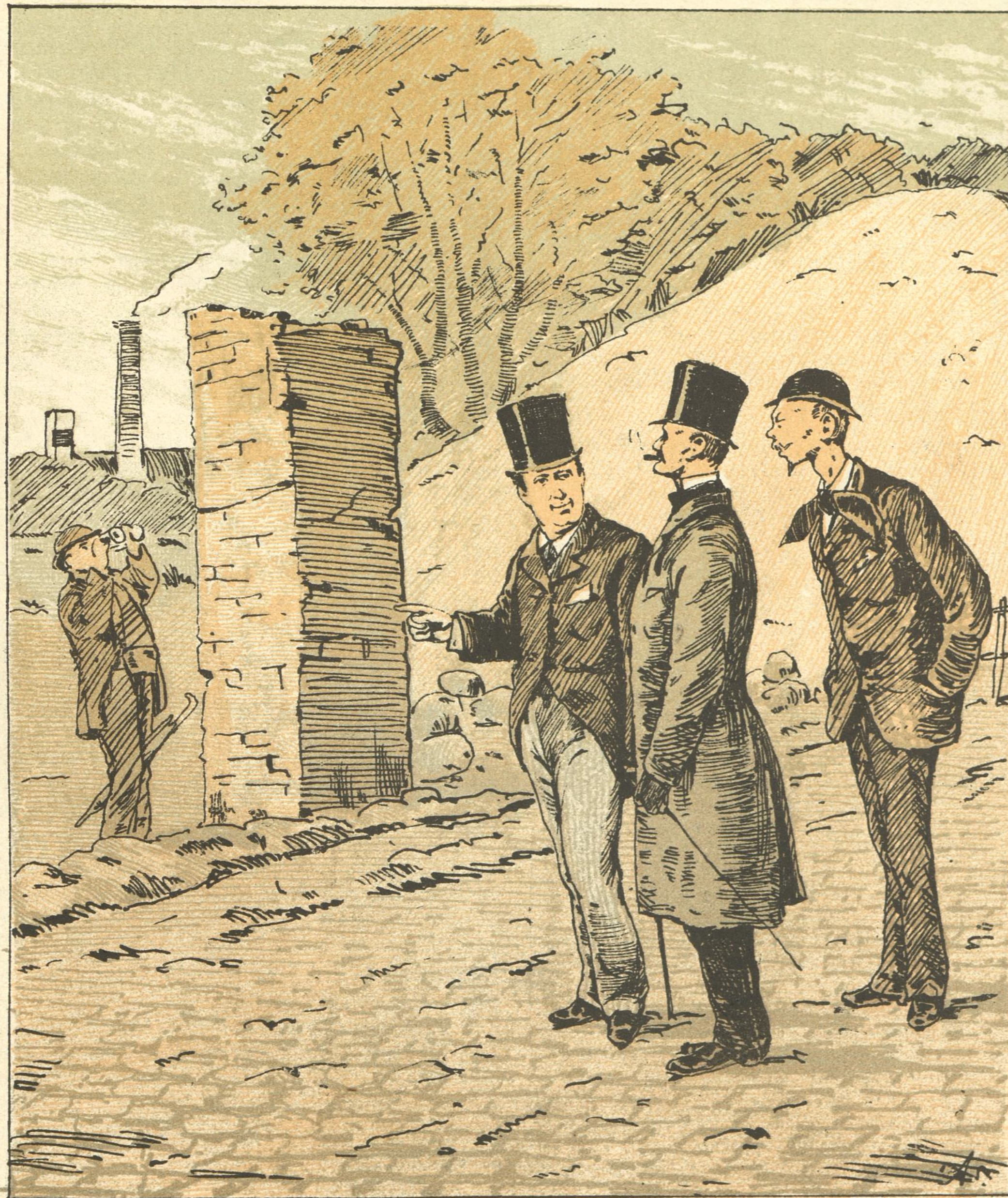
Zoologisk Taalmodighed.

— Naa lille Madam! Er De der endnu? De kan nok ikke se Dem mæt paa Strudsen?

— Ork jo, min godeste! Men jeg kan ikke komme hjem, for det Skarns Dyr har jo slugt min Stuedørsnøgle, og jeg staar nu bare og venter paa, at den snart skulde komme igjen.

Fra Studiestrædes Forlængelse.

— Der er sgu mer endnu af det Kjøbenhavn, der forsvinder?

— Ja, men hvad er den Skorsten til, som dér er opført?

— Aa Snak! Det er jo bare et Stykke Mur, der er fundet inden i den gamle Vold.

— Ah! Det er altsaa en af de forsvundne Kjøbenhavneres Indvolde!

Fra Møderne.

I denne sure Agurketid
Tilværelsen man forseder
Og anvender hele sin Kunst og Flid
Paa alle mulige Møder.

De mange nordiske Hjerter, der saas
For *corpus juris* at glede,
Til Frue-Plads styrede deres Kaas;
Thi her holdt Juristerne Møde.

Og da der blev Trang hos de Rettens Mænd
Til andet end aandelig Føde,
Saa droge de alle til Klampenborg hen,
Hvor alle Slags Retter holdt Møde.

Der lode de Retterne ha'e deres Gang,
Mens Talerne festlig løde;
Dog muligvis bag efter Glassenes Klang
Holdt de skruende Tømmermænd Møde.

Det brave, nidkjære Politi,
Der vogter paa hver en Brøde,
Holdt, for os fra Vagabondering at fri,
Et politi-mesterligt Møde.

Og Æskulaps Sønner, som har forstaaet
Med Piller vort Liv at forsøde,
Kom sammen i Kolding at oplægge Raad
Mod Sygdom og Sorg og Møde.

I Rømersgade tilsammen kom
De rødeste blandt de røde
Og ned en Bajer, mens Busk holdt Dom:
Der var et jo Folkemøde.

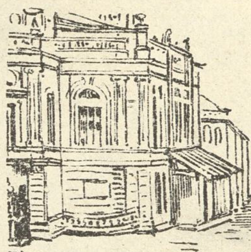
Hvor Folket er opvakt og Hjærtet er glad,
Men Hjærnerne lovlig bløde,
Gik nylig St. Grundtvigs Apostle paa Rad
Og afholdt et «Vennemøde».

Ja, Møder i Hobetal man har
Hvor man sig kan kjede til Døde:
Selv Folketinget holder saagar
Dog af og til endnu et Møde!

Men kommer Solen, og Luften er varm,
Bli'er Gaderne tomme og øde,
I Skoven de Elskende Arm i Arm
Sig samler til Stævnemøde.

Dog mere herom vi slets inte si'er;
Det er ogsaa helt overflødig,
Og efter alle de Møder bli'er
Til sidst man selv noget mødig.

Det kongelige Teaters kunstneriske Udsmykning.

Det kongelige Teaters kunstneriske Udsmykning nærmer sig nu til at blive færdig med sin Fuldendelse, idet de fleste af de paabegyndte Arbejder ere fuldførte, saa at man ved at tage de forskjellige Lokaler i Øjesyn kan danne sig et Begreb om de Dekorationer, hvormed man havde tænkt sig at udsmykke dem, da de allerede ved de mange Hænders forenede Arbejde, som have arbejdet derpaa hele Sommeren, ere anbragte paa de Steder, hvor man havde tænkt sig at anvende dem, og saaledes nu fremtræde i den Skikkelse, som de endelig ville faa i det mindste foreløbig, indtil der til næste Sommer kan tages fat paa det Øvrige, saa at den den tilkommende Sæson vil staa fuldt færdig og præsentere sig paa en for Landets Hovedstad præsentabel Maade for Publikum og de teaterbesøgende Rejsende, som aflægge Besøg i vort kongelige Teater.

Det Hele fremtræder som en vor Nationalscene værdig Teaterdekoration, og navnlig bidrager det, at hvert Lokale i streng Stil er gjennemført i den Stil, som den fulgte Plan krævede, til at give det et stilfuldt Udseende, og som Følge heraf vil denne foreløbige Anmeldelse, hvis Hensigt ikke er at berøve vore Læsere Udsigten til Nydelsen af en længere Artikel om samme Emne, blive holdt i streng, dansk Stil.

Den aabne Forhal, hvor Billetsjoverne i Reglen vente paa deres Kunder, gjør strax et fordelagtigt Indtryk ved sine Portrætmedailloner af fortjente kjøbenhavnske Medborgere, omgivne af Lavrbærkranse paa forhøjet Grund og andet Maskepi i Kræmmerstilen, og Publikum vil rimeligvis strax føle sig tiltrukket og tiltalt af dette Billetgalleri.

Den forreste Vestibule, som jo er den, man først kommer ind i, er holdt i den lettere Marmorstil med imiterede, lyse Aarer paa mørk Marmolade, medens det kanelerede Marmorpanel ved at følge Gulvlinien langs Væggene fremhæver Rummets akustiske Lineamenter.

Den runde Vestibule gjør et meget afrundet Indtryk, idet man har gjort Loftet af gjennembrudt Arbejde for at faa det op og forgyldt Pillerne for at faa dem ned, medens de store Flader mellem Pillerne, hvor Farven jo har et større Pillerum, ere malede med blaa Farve, saa at ogsaa her Inskriptionen over vor Nationalscene: «Ej Blaat til Lyst» er holdt efterrettelig.

I den runde Foyer eller den Gang bag Balkonlogerne, hvor Tilskuerne har deres Gang i Mellemakterne, ville Væggene blive smykkede med Trescomalerier, der gjengive Scener af de forskjellige Folke-

vandringer, hvilket vil bidrage til at give Fart i Arkitraverne og fremhæve den der herskende muntre Tone.

Den ud mod Kongens Nytorv vendende aabne Loggia, hvorfra jo den offenlige Musik udføres, er holdt i en klarere Tone, og navnlig er Loftet rigt instrumenteret med mange ypperlige Kolaraturer i forskjellige Variationer, ligesom de saakaldte Kadencer (Afslutningerne paa de enkelte Stykker) frembringer et harmonisk Indtryk.

Konditorilokalerne ere holdte i streng Schweizerstil med smukke Kageformer, der tyde paa en god Smag. Buffetterne ere udstyrede med Marmorplader i den gammel-rommerske Stil og Dekorationerne paa dem have en flydende Stil, medens Lofterne ere bajerske Glaslofter og de tidligere omtalte Buster af Bryggerkaptajn Jacobsen ville finde deres Plads her.

Til Slutning skulle vi endnu kun supplere disse Meddelelser med den Oplysning, at man i Parterret er i Færd med at lægge Parketgulv, og det er at vente, at Publikum paa Grund heraf i Fremtiden vil sætte forhøjet Pris paa denne Plads.

Teaterkatten spinder.

Naar jeg ikke var en Kat med et saa at sige idealt Blik paa Livet og et romantisk Anstrøg, kunde jeg lade fem være lige, vixe mine Knurhaar og lege Kispuds med Tilværelsen. Men naar Skæbnen ikke undlader uafladelig at lade alle sine fem Fingre fare mig op ad Ryggen, lige imod Haarene, hvad skal saa en Kat gribe til? — Det har været en drøj Sommer! De fleste af vore med saa stort Mas opdrættede og med pæne Manerer paa Scenen møjsommelig forsynede Killinger, have maattet tage Ranselen paa Ryggen og vandre ud til afsides liggende Steder. Hvor mjaver nu Louis Petersen? Hvor knurrer store Jensen? Hvor spinder Frøknerne Lund, Lind, Sørensen etc.? Der er sket Brud paa Systemet, det System, om hvilket jeg med Stolthed kan sige, at var jeg, Teaterkatten, ikke Opfinderen, saa vilde Chefen vistnok have anset det for en Ære selv at være Ideens Fader. Men nu er hele denne storslaaede Tanke, hele denne Opdragelsespyramide, hvis Basis hvilede paa de spæde Balletbørns talrige Skare, og hvis Top naaede op i Kunstens højeste Atmosfærer væltet omkuld, styrtet i Støvet, gaaet i Skarnbøtten. — Eller tror Nogen, at Racens Renhed kan bevares, naar fremmede Killinger kommer tilløbendes nede fra Kasino og bryder ind i vort gamle, kongelige, patenterede Frimureri for at gjøre udenvelts Krumspring paa vore hellige Brædder? Jeg rejser Børster ved Tanken! Kunde jeg gjøre som Molbech, hylle mig i min kongelige Faraokaabe og mumificere mig selv i stolt Overlegenhed, saa gjorde jeg det alligevel ikke. Ikke heller vil jeg gaa som en sølle Ambrosius fra Herregaardens glade Lirumlarum til Skolestuens kvalme Eremithule. Jeg vil ryste Støvet af mine Poter, men vil aldrig drikke fremmed Fløde eller gnave fremmede Rødspættebenrade. Stille og tragisk vandrer jeg, den sidste Ætling af det gamle Teaterkattekuld, ud i den stjerneløse Nat, der ned, hvor Kanalens stensatte Bred rejser sig som det stejle Fjeld op af de mørke Vande. Tragediens Muse følger mig paa Vej. Gammel og aflægs, som hun er, skal hun lære mig, hvorledes man droner sig med Anstand. Jeg har ventet længe nok paa se Ofelia gjøre det med Højhed og uden uforneden Mjav og Fægten med Forpoterne. Det har jeg ikke kunnet opnaa. Jeg vilde have ladet mig nøje med en god Kopi; nu maa jeg selv levere en middelmaadig Originaldroning. Mine syv Tvillinge-Sødskende gik samme Vej, uanmodet, og inden de havde faaet bedre Forstand. Jeg følger min Slægt i dens vaade Familiegrav. Lad nu Chefen beskytte Kunsten, jeg melder mig fra. Farvel Chef! Farvel alle I tilbageblivende Petersener, Jensener og Poulsener! Farvel Du gamle H. P. Holst, du Minde om svundne Herligheder! Farvel Du unge William Bloch, du Skaber af Richard Kaufmanns udødeligste Værker! Farvel og god Fornøjelse! I Morgen flyder jeg som et afsjælet Hylster paa Kanalens duftende Vande, thi nu har Teaterkatten spundet sin sidste Ende.

Jubelæums-Hømne,

tilajnet **Frædrik Madsen**
mæ Bekransning i Enden a

Søren Pipperop.

Ræk maj din Pote, hulde Muse!
En Hømne ska nu stige op
Fra Sjælens endeklemte Sluse
I pegasusende Galop.
La mine Gorgelettetoner
Gi Æko i hver Konstnerbarm,
Saa Alle i Begajstring droner
Aa sier: Den va gruli varm.

Daj, FRÆDRIK MADSEN, mit Trompetstød
Ska gjælde, brave Jubelar,
Thi naar vi over Daj ha leet, fløt
Dov immer Lattrens Taare klar.
Dit fræske Lune ha jo brungen
Paa Senen tit en Smule Vind,
Aa derfor æ Du osse sprungen
I Folkets Hjærtekule ind.

I Farsen ku Du dajli male
Mæ Miner aa Gebærder blot,
Saa Hjærtet slo Saltemortale
A Grin, aa de ska være godt. —
Dov ak! Fjærnt fra vos ska Du trælle,
Det gør min Fryd te Sorg kumplæt:
— Stum blir jæ som en Frikkedelle,
Der venter paa at bive ædt.

Lamme dov rejse Daj din Bøste
Aa kranse her dit Maanement,
De æ den Tak, som Du ska høste
For dit grinagtige Talent.
Va jæ Menister, sku jæ skikke
Daj strax Sjemytlihedens Søl-
Medallie mæ Ret at drikke
Den op i Kaptegn Karlsbergs Øl.

Den graadige Hund.

En Slughals, som ikke den Sandhed forstaar:
«Man véd, hvad man har, men ej, hvad man faar»,
Som ikke har nok i sin egen Ret,
Men ogsaa i andres vil spise sig mæt,

Maa se, naar han prøver at stille slig Trang,
Sin egen Ret gaa alt Kjødets Gang.

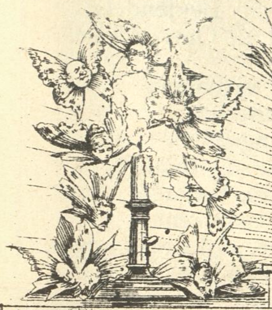

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartal
(Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages pa
alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt pa
Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50, Stue
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

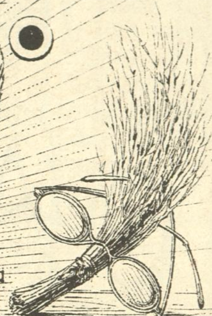
Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 8. September. Nr. 36.

PUNCH.

Geografi.

— Med Forlov at spørge, hvor rejser De hen?
— Jeg skal hjem til Falster.
— Nej virkelig! Er De fra selve Byen?

Et Tillidsvotum.

Den høje Rigsdag taget har sit Tøj;
Dens Travlhed ikke mere man fornemmer.
Nu hviler Venstre sine trætte Lemmer
Og ser paa Frugten af den hele Støj:
En knap Finanslov, der gik op i Røg,
En Sejr, som gaaet neden om og hjem er,
En Holdning, der sku' gjøre ESTRUPS Stilling slet,
En Fasthed, der har «reddet» vor Bevillingsret!

Bevillingsretten reddet! Ja bevares!
Det kan jo ikke nægtes, at det kneb
At værge den mod ESTRUPS Overgreb!
At give efter kunde ej forsvares,
Hvad enten PLOUG saa fløjted' eller peb,
— Nu kan om den Ting hver Bekymring spares:
ESTRUP maa føle, surt man har gjort Livet ham,
Og ingen ordenlig Finanslov givet ham.

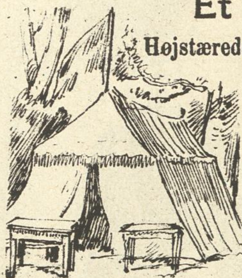
Thi en Minister, der vil ikke høre
Paa, hvad det frie Vælgerfolk vil ha'e,
Og ikke ud af Stedet vil sig røre,
Skjønt BERG dog siger: «Værs' go' og pil a!»
Ham bør man ej betro den mindste Øre!
Nu kan han se, hvor han faar Penge fra!
Den, sligt betros til, nyde bør en vis Tillid;
Men ESTRUP har kun Vælgerfolkets Mistillid.

— Men spørger man, hvordan skal det forstaas,
At han, mod hvem man nødig har at sætte
For Landets Mønt en saa forsvarlig Laas,
Dog gives midlertidig Lov at lette
Hver Bom og Rigle, som for Kassen slaas,
Saa giver Venstre strax til Svar os dette:
Vi tør betro saa meget, som man vil, ham;
Thi Folket har personlig Tillid til ham.

Skjønt det naturligvis maa knibe svært
For Venstre at faa fremsat slige Tanker
Af dette Folk, der blevet er belært
Af Svovelsyre og af Folkebanker,
At Venstres Mænd har visse Slags Skavanker,
Som Skæbnen ikke Høire har beskjært,
Saa rykker det dog ud med slig Bekjendelse.
— Det er dog altid et Skridt til Omvendelse.

Og det er rart, at Venstre er ej bange,
At Statens Kasse blive skal anvendt
Til Assurancekasse for de mange,
Der paa den slemme Syre har sig brændt.
Men derfor maa man ikke strax forlange,
At man skal finde Venstre konsekvent,
Naar det paa en Gang hævder Valgkampsløgnene
Og spytter «midlertidig» sig i Øjnene.

Et Teltraab.

Højstærede Hr. Redaktør!

De skal have saa mange Tak, hvis De vil aabne deres ærede Blad for et Par Ord fra en Mand, der forstaar sig paa det, for det gjør Undertegnede, da jeg i en Række af Aar har havt Telthold paa Dyrehavsbakken, i al Anstændighed uden Tallerkendans, men kun med koldt Frokostbord hele Dagen og Vand paa Maskine, saa Folk selv kan spise deres Mad. Og jeg véd derfor af Erfaring, hvordan det er, naar Himlen lukker sine Vandhaner op og lader dem løbe et helt Døgn i Træk, saa Regnen strømmer ind i Teltene til os og gjør alle vore Spisevarer til Vandvarer og laver Sennepen om til Vandsennep, hvilket kan være surt nok, og forvandler vores Rødgrød til den bare Vandgrød, for saa er det ikke rart at leve paa Teltfod derude.

Jeg blev derfor saa glad, da jeg forgangen Aften kom ind paa Tivoli og vilde gaa ind i salig Krebsehuset, som ikke var der, men var bleven forandret til en hel Mængde smaa Telte, hvor man rigtignok hverken kunde faa vaadt eller tørt, da den hele Beværtning, der var, kun var Udrugning og saadan en halv Kylling dog er lidt for smaatærnet; men det er det Samme, og jeg mener nu, at den Ritmester, der har lavet de Telte, burde udnævnes til Teltmarschal, da han har gjort os paa Bakken en Tjeneste ved at gjøre os Teltlivet saa behageligt, at Regnen nu ikke er for Noget at regne, da det er lige saa vandtæt som mine gamle Fedtlæders, selv om det er Skomagerdrenge. Og tænk sikken mageløs Behagelighed det er for de menige Soldater, hvis det er sandt, hvad de sagde derude, at Teltene ogsaa kan staa imod under en Kugleregn, saa at hele Felttjenesten kun bliver til en Telttjeneste og man aldrig kan træffe Soldaterne i deres Telte.

Det Samme gjælder om Officererne, der, som Manden meget rigtig siger i sin Plan, godt kan gjøre deres Telte hyggelige ved at hænge Skilderier paa Væggene og lægge Brysselertæppe paa Gulvet, naar de har noget. Og de har Plads nok, desformedelst at den hele Møblering er meget tarvelig med bare et eneste Møbel, der er noget af det Allerbedste jeg har set og om Natten bruges til Seng eller Sovesofa eller Vugge, ligesom man selv vil, og naar man saa om Morgenen er staaet op af den, saa bruger man den først til Vaskerbord og saa til Tandbørste og saa til Klædeskab, og til Frokost lægger man blot en Dug derpaa, og saa er det det dejligste Frokostbord, men hvad man saa sidder paa, medens man spiser, véd jeg ikke rigtig, men det er maaske det, man kalder for staaende Spisning. Naar saa Bordet er hævet, sætter Officeren sig op paa det, for nu er det en Lænestol, men henimod Middag siger han bare til den: «Bord, dæk dig!», og saa er det igjen Bord, først Brændevinsbord og saa Spisebord og saa Kaffebord og saa Aftensbord og saa til sidst Spillebord, og det altsammen uden Plader; og skulde Officeren have faaet lidt for Meget i Hovedet og falde under Bordet, gjør det ingen Ting, for saa kan han godt bruge det som Himmelseng.

Ogsaa for os i Beværtningsfaget er Teltene meget fordelagtige, da den indre Fugtighed jo ikke mærkes, hvad jo har sine Behageligheder for Gjæsterne. Til Slutning skal jeg kun fremhæve, at Ritmesteren har Ret naar han ønsker, at de kjøbenhavnske Landliggere vilde anskaffe sig saadan nogle Telte i deres Haver, og navnlig vilde det være gavnligt for de yngre Sønner i Familierne, da det er indlysende, at Opholdet heri er langt at foretrække for det skadelige og fordærvelige Ophold i de saakaldte Sangerindetelte, hvad der jo ogsaa er meget kostbarere.

Ærbødigst

Telthusen,

Teltbereder og Teltskærer.

Rimbreve

til

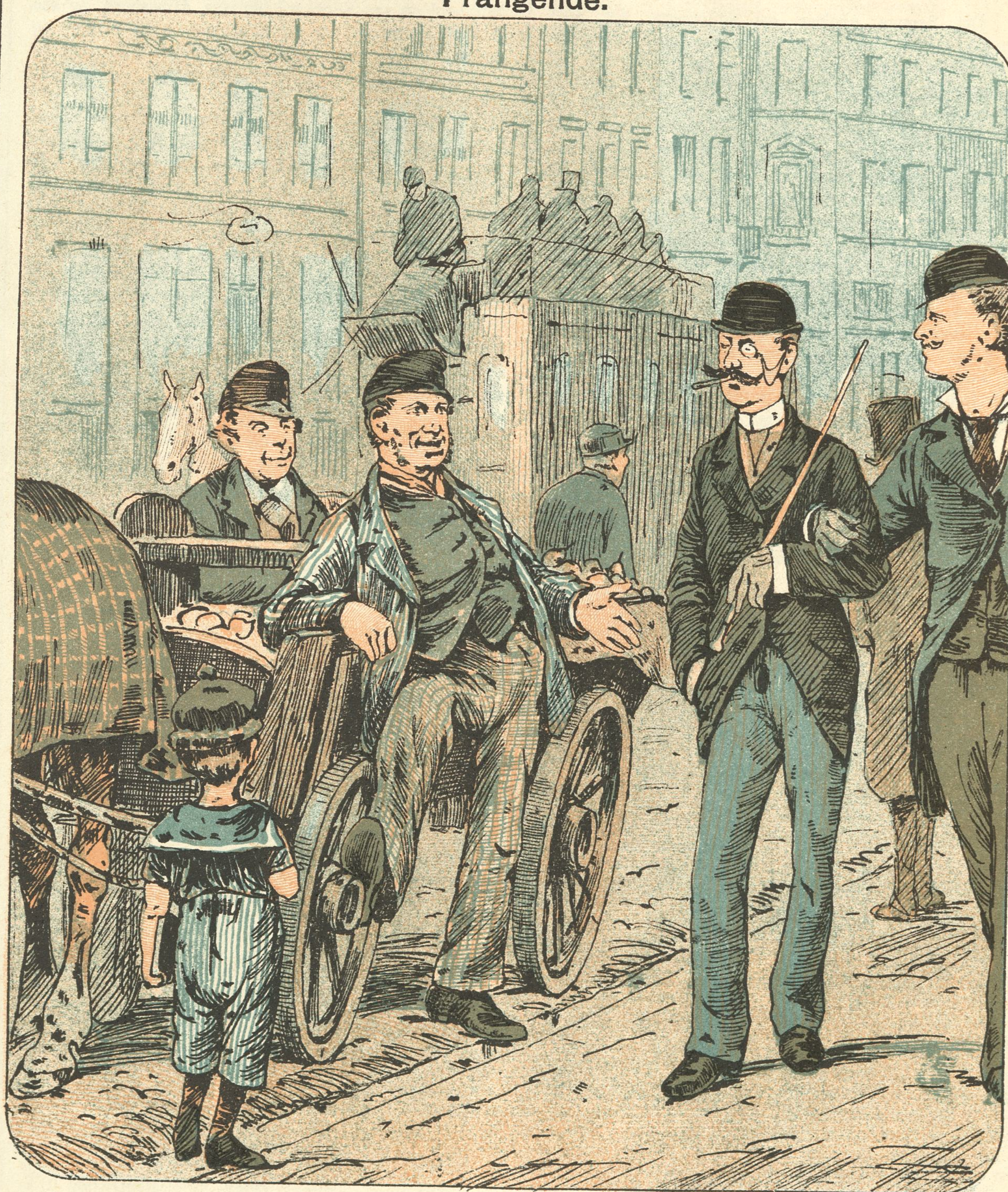
Fætter Christian i Nykjøbing.

XXVI.

Kjære Fætter. Tak for Sidst!
For de Dage
Uden Mage
Af min korte Ferie-Frist,
Jeg hos Dig har lagt tilbage.
Vel var Vejret raat og trist,
Ej vi dog lod sligt os plage,
Thi ved L'hombre, Boston, Whist
Hele Døgnet gled saa fage.
Da jeg kom, jeg var for vist
Træt, nervøs og snavs til Mode,
Mit Humør led ofte Brist,
Og det snurred' i mit Ho'de,
Gal jeg mig paa al Ting glode,
Kort — jeg var Hypochondrist:
Nu er jeg mig selv paa ny.
Jeg kan atter
Ud af „Valgets" sorte Sky
Se en Trøstens Straale gry,
Jeg slaar ned min Paraply,
Og min Graad — den bli'er til Latter;
Thi nu fatter
Jeg, det Hele var en Sky,
Taage, Dunst, en Regn af Ord
Styrtende, som ud af Spande,
Men de folkelige Vande
Gik igjen i deres Mo'er,
I den Tørvemosejord,
Hvor i Fugtighed og Dampe
Mange sære Planter gror,
Hvor sig Holstein slimet snor,
Hvor blandt Scheldes glade Svampe
Doktor-Pade-Hatten stor,
Uden Lys fra Lærdoms Lampe,
Skyder op og stolt sig kror,
Til igjen et Vælgerkor
Den med Kloven ned skal trampe,
Der, hvor Bojsen som et Rør
Bøjer ydmyg sig for Blæsten,
Og omkring paa Rævekløer
Lusker —— Nok sagt! Christian! Hør!
Véd Du, hvorfor jeg dog næsten
Medynk har med hele Resten,
Hele denne Flok, som gøer,
Hyler, bjæffer, halser, tuder?
Disse Vælgerfolkets Guder
Har en græsselig Malhør:
Degnen har de gjort til Præsten.
Der er Høires Haab! Af Hesten
Dratter ganske sikkert Chresten,
Som han altid gjorde før.
Højres Haab! Ja, hvad var Højre
Uden Berg som Venstredrot?
Selv om Krabbe ham vil tøjre
Nok saa fast og nok saa godt,
Bisser han, før man sér nøjere
Til, af Sted og render flot
Hornene igjen mod Muren: —
Sligt ham ligger i Naturen,
Ej han ænser Stort og Smaat,
Vi jo alle kjende Dur'en:
Har med Bram og Brøl og Bral,
Med et vældig Skrald og Knald
Han i Panden Bulen rendt sig,
Kommer Farcen først, i Fald
Han mod „Vennerne" faar vendt sig.
Det har hændt sig,
At selv Holsteins lette Skare
Været har i dygtig Fare
Og ved Flugt som raske Hare
Liv og Lemmer reddet bare,
Og man si'er, forhen i Tiden
Horn i Siden
Chresten fik paa Høgsbro liden,
Tauber selv har maattet stoppe
I sin Tyggen og sin Biden,
Og sin sidste Mundfuld proppe
Ned i Hast, at ej i Striden
Berg ham skulde, som en Loppe,
Mase rent til Plukkemad.
Derfor er jeg tryg og glad,
Hver Gang jeg vor Berg betragter,
Hver Gang jeg ham hører væve
Højt med Fraser og med Fagter;
Thi den Gjæve
Slaar paa Banen lutter skjæve.
Hjertet maa af Jubel bæve,
Hver Gang Højre ned han slagter
I sit vilde Estrup-Had.
Som „Vidfadme" kjækt han tragter
Frem imod det fulde Fad;
Aldrig han til Fadet naar
I hver Snare fin, som lagt er
Rundt omkring, han stedse gaar
Og endnu en Bule faar.
Ser Du, Fætter, nu forstaar
Du, hvorfor vi elske denne
Grumme, farløse Fjende,
Denne aabne, brave, brede
Chresten Berg fra Jyllands Hede.
Ud og ind vi Manden kjende,
Véd, hvordan hans Storm vil ende.
Hørup selv kan ej ham lede
Eller ind paa Krogvej vende.
Højres Haab! og Højres Trøst!
Venstres Pryd og Punch's Lyst,
Dig vi hylde ej i Løn,
Kom kun frem til freidig Dyst
Med dit Dannevirke-Bryst,
Store Chresten Povelsøn!

Prangende.

— Væsarti Herre! Væsarti!! Kejserindepærer — otte Ører for Snesen! Kuns otte Ører!! Di smelter Kraft stejle mej paa Gummerne liesom stuvede Kantøfler! — Væsarti!

Fra Videnskabens Torturkamre.

— Naa Snoldelev! Hvad er saa en Magnet?
— En Mangenet? Ded æ — ded æ ien, der vender Enden imod Nord!

Gelæde over Danmark.

I.

I Askov et frydeligt Syn man saa:
Der kunde man en Opvækkelse faa
Og muntre sig uden Skade;
Der var Gelæde blandt store og smaa,
For de vare alle gelade.

Et «Vennemøde» var sat i Gang,
Paa hvilket man drøfted' i Tale og Sang
En Hoben Reformprojekter
Til Gammen for Folket i Danevang,
Men mest for dets opvakte Slægter.

For kirkelig Frihed og Menighedsret
Til Orde man tog og blev ikke træt
Af at tale om alskens Befrielse
Og foreslog med et Sind, der var leth,
Os tvungen borgerlig Vielse.

Da man havde den Kamel faaet ned,
Saa gjorde man strax med den næste Besked
Og den var skam ikke mindre:
Det var den fatale Præsteed,
Der Friheden ses at hindre.

De glade Kristne kan ikke forstaa,
Hvorfor slig Hemsko skal lægges dem paa;
Derfor tog de fat paa at drøfte,
Om mulig man kunde af Vejen den faa
Og nøjes blot med et Løfte.

Mærkværdigt nok, at en Smule Ed
Generer St. Grundtvigs Menighed,
Hvis Tro dog kan flytte Bjerge!
Især da man prægtig paa Langeland véd,
Hvordan man ved *Logos* skal sværge.

Men det bør ej synes nogen sært,
At de just har nævnte Forandring begjært
For Præsten ved Edsaflæggelsen,
Thi sværge ved, hvad der er helligt og kjært,
Gi'er sagtens mer Fut i Opvækkelsen.

Til Slutning som Mødets Resultat
Man laved' et Forslag, som fandtes probat
I «Evropæernes» Blade.
Og der var Fryd hos hver rød Demokrat,
Og de sorte smaa var gelade.

II.

Hvor man Dans paa en Estrade
Kan sig faa en Aftenstund,
Vandred Kjøbenhavns gelade
Kristne ud til Vodroflund;
Thi der blev — den Sag er klar —
Holdt en «kristelig» Bazar.

At Santalerne kan døbte
Vorde i den rette Tro,
De gelade Kristne kjøbte
Strømper, Underbuxer, Sko,
Sød Likør og al Slags Nips,
Item «Humbug» eller Slips.

Til en Tombola for Troende
Mangen Øre Vejen fandt,
Og til Gjengjæld Livets Krone
Paa det gode Nummer vandt.
Det forstaar sig, der har væ't
Nok en troende Roulet.

Her de «indre» Missionærer
Klart beviste, det er sandt,
Naar om denne Jord de lærer,
Dens Gelæde er kontant.
Dyrt den kjøbes maa, og den
Gi'er ej Pengene igjen.

Missionær og fjernt gelæder
Denne Fest enhver især,
Som har Dyd og gode Sæder
Blandt gelade Kristne kjær.
Thi den troende Bazar
Sin Mission jo opfyldt har.

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Torsdag den 1. September. Sjangdefrance af Holberg. Nu tager jeg atter Dagbogen frem; Som har hvilet i Glemselens Skjød; et Aar. Men Petersen; Som er kommet hjem fra Paris; Hvor han har været for at lære Drammetorgi; Af Kaufmand og Lecoquelin. Siger, at han er kommen til en højere Forstaaelighed af Komandanten; Derigjennem. Og trænger til at udfolde sine Ideer og Erfaringer; Desangaaende. Og jeg selv har været forlovet; Med en anden Elsker; Men min første; Fra Provínserne; Og slaaet op igjen fordi jeg vilde ikke forlade mit gamle Hjem; Og gaa paa Tournéer; Med ham; Men blive her, hvor Kunstens Morgensol atter forgylder Scenen; og Veldædigheden Trappegangene; Som de kunde trænge til. Men Petersen var kradsbørstig formedelst Sjangdefrance; Nemlig sigende: Ve

du va Severine, jæ har funnet ud, a Sjæfen har en Fejler; aa vel ska man heller lavær aa se Fejl hos di Overaarnede aa heller logge Øjnene i eller jeg sier som par ægsampel vænne dem i Været, taendes Øegte pas føste Soffit og ladendes som man inte bemærger Noet; Desangaaende. Men jeg har faaet lisom et lille Anstrøj a en Anelse om a Sjæfens Hjærte er lisom lidt for blødt i Kantningen, saa han gjerne vil gjøre det saa mejet dejligt aa kulant for alle mulie Menneskebørn aa taer inte i Betængelighed for a glæde sin nye Sensor, som jeg taer min Sylinder a for, Gubevares, skjøndt værende egentlig en Uvekommendes, va os anbelanger, a opoffre sin ejen forhenværendes Bussenfrøjnd nemli Kaufmand aa andre fortjente Samtidige havende vaaren i Paris paa Konstens Vejne aa bringendes a den dersteds værende hellie Fø hjem til det fædrenes Komfyr me mejen Ulejlihed, nemli a la gamle Holberg gjøre Grin a vos aa saj sæl me. Aa de kaller jeg tropdebongthe. Som skulde være Fransk; Der er et svært Sprog a forstaa; Naar Petersen taler. Men senere paa Aftningen blev han i bedre Humør; Fordi han blev kaldt op og drikke Sjampanje med Rosenkilde; Som fyldte sit fem og tyvende Aar den Aften; I Stilhed men dog Gemytlighed. Og har altid holdt meget af Petersen. Fordi de beundrer; Hinanden; ligesaadan af Onkel Hans; Fordum.

Fredag den 2. September. En Valkyrie. Som er Fru Gjørling; Der har været fraværende; Ligesom Dagbogen; Ifjor. Men er vendt blomstrende tilbage. Og Stykket er dejligt; Og originalt; Nemlig fordi det er en norsk Familie, der har faaet danske Navne og sat sig ned i Danmark; Men bliver ved at tale og tænke og handle paa Norsk; Alligevel. Og det Hele er storslaaet; Og trykkende; Og taarepersende; Og tungt; Fordi der Granit og Fjeldspath; Og Flintensten; Og Taarefossefald; Og den tapre Landsoldat er bleven oversat paa Norsk og bleven til en tung Melodi; Desformedelst. Hvortil Petersen bemærkede: Det er parblø baade et mejet sjangtilt og probert Arbejde; aa angaaende va Dassavisen sier er de jo ingen Andre end som Sikker, der er mejet usikker i det Drammetorgiske aa inte en Gang saa mejet som Agselotto, aa naar som han bemærger, a Støgget er noet Jugs, mener han bare, a han er gal paa voreses høje Kultus, havendes lat dem miste Friballetten, der var et mejet større Tab end som da de mistede Kaen i Sommer. Men jeg ska sie Daj, va der er i Vejen, nemli a der mangler Ælang, som par ægsampel i Ægspaasisjonen, aa a han har nok gjort Præsten til en Skorg, va der hører tel aa inte tør undlades, men han har lat ham omvænne saj, va en Teaterpræst a den nyere Skole begribeligvis aldrig noensinde har gjort i Mandsminde. Aa den Servering er inte kauscher, Severine, aa saa er de gaaen Rolfsen lisom Rikart i Støkket a hans Valkyrie, vilket i Parentæs bemærget er de samme som en kvindeli Stodent i gammelnordisk Garderaabe, har baade vaaren smokt tængt aa me Poesi aa Følelse aa den Slags aa uden Tægnik allieveller, saa hun er bleen baade skjæv aa vind, vormed jeg inte vel fornærme Fru Gjørling, der er mejet regulær i den Retning, men saa blier det tilsidst, a Rolfsen sitter lisom Olaf aa vugger sit Barn, aa Barnet er der slets inte uden som i hanses ejen Fantesi, va der inte tar saj ud ve Lambebelysning; Allievel rægti. Hvorpaa Petersen strøg sig om Munnen med en stor Gebærde, og lod; Som han hade vaaren a Kampesten hele Aftningen; Skjøndt jeg saa ham tørre Øjenene med det Blaatærnede over Frøken Antonsen og vride det af; Bagefter. Og jeg har gjemt Sangen-Berg tilsidst som Rosinen; I Pølseenden; Fordi han var lisaa bedaarendes; Som altid. Og døde; meget naturligt; Nemlig naar man betænker a han har ingen Rutine; I det Fag; Fra Kasino; Hvor han altid blev gift; I Stedet. Og Malle Knallerup havde kjøbt Parkætbillet for a se ham; Fra Fronten og ikke i Profil som i Kolisserne og blev begejstret og hentagen, da han kom ind, hvilket yttrede sig hos hende ved Opkastning; Af Buket. Men hvad der stødte mig; Var at Richard ikke vilde indlade sig paa Fabrikvirksomhed, Som vores egen Richardt aldrig har havt noget imod; Fordi det betaler sig; bedst.

Billetsjoverkritik.

— En glædelig Sæson, Daniel!

— Tak i lige Maade!

— Og til Lykke med den kunstneriske Udsmykning!

— Ja, hvad siger du til den?

— Vi er Smaafolk, Daniel, vi fører kuns en lille Pensel, men den er meget net.

— Ja, véd du hvad: Frisen i 2den Etage, den er da pæn.

— Naa, kan du nu ikke taale den Smule Kulør, Daniel; det er jo da ikke andet end som, hvad du kan se hver Dag paa Amagertorv, en hel Del Rødder, Svibler, Kaalhoder og Amagerkoner.

— Jeg trode først, at det betød en Grundlovsfest, for de har Faner med; men nu skal jeg sige dig, hvad jeg tror, det betyder: det er Folket, der leder efter den kunstneriske Udsmykning.

— Du har vist Ledevand i Ho'det, Daniel; nej, skudt forbi, min Ven. Det er noget ganske andet. Ser du, det skal sige, at Chefen har givet den fattige Del af Befolkningen gratis Adgang til Teatret; for, ser du, det kan han jo ikke gjøre i Virkeligheden.

— Nej, natyrligvis.

— Nej, det er kun Bladsmørerne, Statisterne fra Sekondteatrene og dem, der har vist Talent med at faa daarlige Stykker forkastede eller opførte, — det er jo ungefær ligemeget, — se de har Fribillet, men de andre ikke; men saa har han ladet dem male af og hænge op, saa kommer de dog i Teatret; og det er de ikke vant til, vil du bare lægge Mærke til, hvor de glor.

— Ja, du har Ret.

— Men har du lagt Mærke til, at Kaufmanns Ansigt er oppe i Gangen i Balkonen?

— Nej.

— Jo, ungefær midtvejs oppe i Loftet flyver der en uartig Engel med en Maske, der er grandgivelig, som man saa Richard i »Punch«.

— Nej da!

— Jo; men for Resten er det noget af det netteste, at de har lukket til Foyeren i Balkonen; det pynter svært.

— Hvad synes du for Resten om »Jean de France?«

— Jo, det er meget rigtig af Chefen, at han gi'er os den; for lige efter Kokkeling smager det dog lidt af fransk Komedie.

— Og »Valkyrien«?

— Den spiller sig op, skal du se.

— Ja, maaske, Gu' vé'?

— Men lagde du Mærke til Spejlene i Balkonen.

— Nej!

— Jo, det er den fineste Del af Udsmykningen; der sad de dejligste Fingre paa alle Spejlene. De er naturligvis skjænkede af private Mænd.

— Javel!

— Ja, den er da haandgribelig nok!

Den dramatiske Areopagus.

For denne dramatiske Dommerstol,
I Nordens Athen skal Vind og Sol,
Som det bør sig af den, der er Dommer,
Skiftes lige, dog ikke paa den Manér,
At det ene Parti sig i Solskinnet ser,
Og i Vinden det andet kommer.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 15. September. Nr. 37.

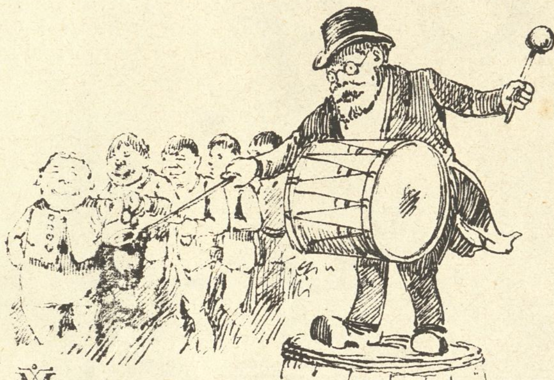
PUNCH.

Botanik.

— Men ka Fruen nu gjætte, hva ded æ dér henne ve Gjærdet?
— Nej, det kjender jeg virkelig ikke.
— Ded æ Hør!
— Ah! Saa er det ved Siden af naturligvis Blaar?

Spekulativ Politik.

Mens Folketinget har lukt sin Dør,
Alt er øde,
Og af Diæter man ej som før
Skummer Fløde,
Saa gaar for BERG det, som det var smurt,
Han trommed' nylig sammen til et stort
Folkemøde.

I Brandforsikringens famøse Egn
Vælgermassen
Er altid, naar der noget er i Vej'n,
Strax paa Pladsen;
Nu skal man Mønt igjen derude slaa,
Thi BERGS Aviser trænger til at faa
No'en paa Kassen.

Hvad nytter det, at deres Tanker gaar
Svært i Højden,
Naar hver en Øre, man for dem faar,
Strax gaar fløjten?
Vel vindes Ære ved dette Kald,
Men det kan de ej leve af, der skal
Fylde Sprøjten.

Men BERG han véd, at naar denne Sag
Med Forstand ta'es,
Saa vil der komme Overskud for Dag, —
Det kan jo anta'es;
Om Bondens Pengepose véd enhver
Af Venstreførerne, at den er svær,
Men den kan ta'es.

Er Faren for den Bergske Andemad
Overhængende,
Saa spytter Bonden i Bøssen glad,
For sine trængende:
Som Aktionær strax han hvervet bli'er,
Og han hos CHRESTEN BERG et fint Papir
Faar for Pengene!

Ja BERG har vakt den rette Folkeaand
Og belært den
Om strax med Hjælp at være redebon,
Har han begjært den;
Saa vil den Part i Overskuddet faa,
Hver Gang Hr. BERG — og det gaar ofte paa —
Gjør i Sværten.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja søde Fru Schrøder, nu skulde De jo høre lidt om Rejsen for det forfrisker da altid at høre lidt om fremmede Steder og først rejste vi til Middelfart, hvor der jo skal være saa dejligt, og det kan saa mænd gjerne være der er, men vi saa ikke andet end Regnvejr og sad og kukkelurede paa Hotellet hele Dagen, men saa sagde Frits Grønbæk, at den megen Regn kom naturligvis af den megen Skov og det var bedre vi rejste til Fanø, hvor der slet ingen Træer var, og saa satte vi os paa Jernbanen og kom over til Fredericia, og der skulde vi nu til at have det Uheld at da vi havde været inde at spise og de ringer ud, saa kommer vi i forskjellige Tog, og Sagen var, at jeg havde truffet min gamle Veninde Fru Lund, som kom fra Aalborg og skulde til Kjøbenhavn, og hende kommer jeg i Snak med og ind i samme Kupé og saa kan de tænke Dem, rutscher jeg med hende ned til Dampfærgen, og Sørensen, der ikke er Medlem af det geografiske og trode Fanø var det samme som Munkebjerg ved Vejle, kjører nordpaa, og Frits Grønbæk og Petrine kjører sydpaa men var kommen i forskjellige Kupéer og ved Lunderskov tager Petrine fejl og rejser ad Hamborg til, saa Frits var den Eneste af os, der holdt Kursen begrundet i han havde Fabers Rejseliste i Baglommen og saa næste Dag kom vi da til Samling igjen og blev sat af ved Esbjerg og Sørensen og jeg gik jo strax om Bord i den eneste Damper, der laa i Havnen og den saa jo nok noget ubekvem ud for Passagerer, for det var mest Stude der var om Bord, men saa sagde de, det var ikke der, og vi gik og kiggede og kiggede, og saa til sidst fik vi jo Øje paa en lille Dampbaad saadan en som dem der løber omkring og fløjter her i Havnen og jeg siger til Sørensen: »Vil Du have jeg skal betro mine Nerver til den Tingest, saa maa Du først sende Bud efter en Notariumpublikus til at jeg kan faa gjort mit Testamente om,« for Sagen er søde Fru Schrøder, at det Guldarmbaand, jeg har skrevet Dem for har jeg senere givet Juliane i Brudegave, saa jeg vilde sætte min lille Sølvbrosche i Stedet, men Sørensen gav ingen Pardon og det var en meget flink Kaptajn, som lovede mig, han skulde nok styre udenom det værste, saa Gud ske Lov vi kom da i god Behold derover, og De kan tænke Dem alle Fruentimmerne der ovre gik i Dragter med Maske for Ansigtet, og Petrine blev saa glad, fordi hun syntes det var ligesom paa et Studenterkarneval, og saa skulde vi jo ud til

Vesterhavet og bade, -- men der kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, at da vi kommer derud efter at have kjørt paa Vogn med en Kudsk med graat Skjæg og uden hverken Strømper eller Støvler paa Benene, men meget galant for Resten, for han vilde have Petrine til Svigerdatter øjeblikkelig, kom vi ud til Havet, og der var hverken Bro eller Badehus, men De kan tænke Dem søde Fru Schrøder, at De vilde have mig til at sidde mig ind i en Vogn og kjøre ud i Stranden, og saa skulde jeg selv bagefter sjokke ud i Vandet under aaben Himmel og ikke saa meget som en Markise over, og saa sagde jeg rigtig nok til Petrine: »Nej Tak skal Du have min Pige, det gjør hverken Du eller jeg, saa megen Følelse for det Passende har jeg dog og lad os lade Vandet derude være som det vil og nøjes med det, vi faar fra oven» hvad vi ogsaa nok kunde, for det øsede Spande ned og det blev det ved med, men saa sagde Frits Grønbæk, at det kom af, vi var komne saa langt vesterpaa, saa det var bedre at tage over til den anden Kant og besøge Himmelbjerget, og saa kjørte vi en lang Tour paa Jernbane, og saa kom vi paa et lille Dampskib, og der var jo ganske vist meget pænt men det var jo ikke Noget imod Paris alligevel, og der var ingen Jernbane op til Hotellet, saa vi maatte øse os derop til Fods, som jo dog er temmelig hensynsløst mod en Dame med min Korpulance, og da vi kom derop var det jo pænt Solskin, og vi fik en dejlig Frokost og saa skulde vi jo ud at se paa Herlighederne, men saa ser jeg henne i Vinduet, der staar et Sylteglas med Noget i, og da jeg skal se til er det ved Gud en stor Slange i Spiritus, og saa siger jeg til Opvarteren: »Det er sagtens En som en Sømand har bragt med fra de varme Lande,» men saa grinte han af mig og sagde det var en Hugorm og meget giftig, og dem var der tusinde af omkring paa Bjerget men de kom kun frem i Solskin, og saa kan De da nok tænke Dem søde Fru Schrøder, at jeg hverken vilde lade mig selv eller Sørensen eller Børnene bide i Stykker af saadan et Udyr, saa jeg satte igjennem, at vi ventede med at gaa ud, til det blev Regnvejr igjen, som da heller ikke varede længe, saa Udsigt var der jo ikke meget af, og vi maatte nøjes med at se paa Taarnet, de har rejst for Frederik den syvende, og De kan rigtig nok tro, det pynter deroppe, og det var Noget af det jeg syntes bedst om i Jylland, saa jeg fik Sørensen til at hugge alle vores Navne i det, for at Folk kunde se vi havde været der, og saa sjokkede vi ned af Bjerget igjen og blev enige om at tage lige lukt til Kjøbenhavn, for Sørensen vilde ud i Tivoli og se paa King og Petrine vilde i Kasino og Frits Grønbæk paa Maleriudstillingen og jeg længtes efter en Passiar med Dem, søde Fru Schrøder, og det siger jeg Dem at der kan være meget rart i Jylland men vil De rejse udenlands, skal De dog hellere rejse til Paris, hvis De ellers har Raad. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Teaternyt. Til det kgl. Teater have Følgende indleveret følgende Arbejder: *Peter Sørensen* et alvorligt Arbejde, *Ernst v. d. Recke* et lystigt Stykke, *Erik Bøgh* en Tragedie, *Molbech* en Farce, *Frits Holst* et lyrisk Drama, *Drachmann* et fuldført Arbejde (Søstykke), *Herman Bang* et pænt Stykke, *Skram, Schandorph & Gjellerup* et Sidestykke, *Edv. Brandes* en Ballet og *Richardt Kaufmann* et stivt Stykke.

Dassavisen.

Et Jubilæumskvad.

Vor Dassavis den stiller saa mangen dybt følt Trang.
Hvormed skal jeg vel ligne og prise den i Sang?
En skjævbenet Yngling med sort og grumset Hud,
For den er saa grim og saa snavset ser den ud.

Den lægger os paa Læben saa mangt et kraftigt Ord,
Som, naar vi Bladet skued, os ud af Munden foer;
— En trangbrystet Loppe, som hoster og som gøer,
Thi sér man Dassavisen, Ens hele Legem klør.

Og hver Gang vi af Blommer har spist for meget — ak!
Og længes efter Ro i det lønlige Gemak,
Den lokker og den drager, vi følge glad dens Bud,
Thi just som Trøst i Trængsel ser Dassavisen ud.

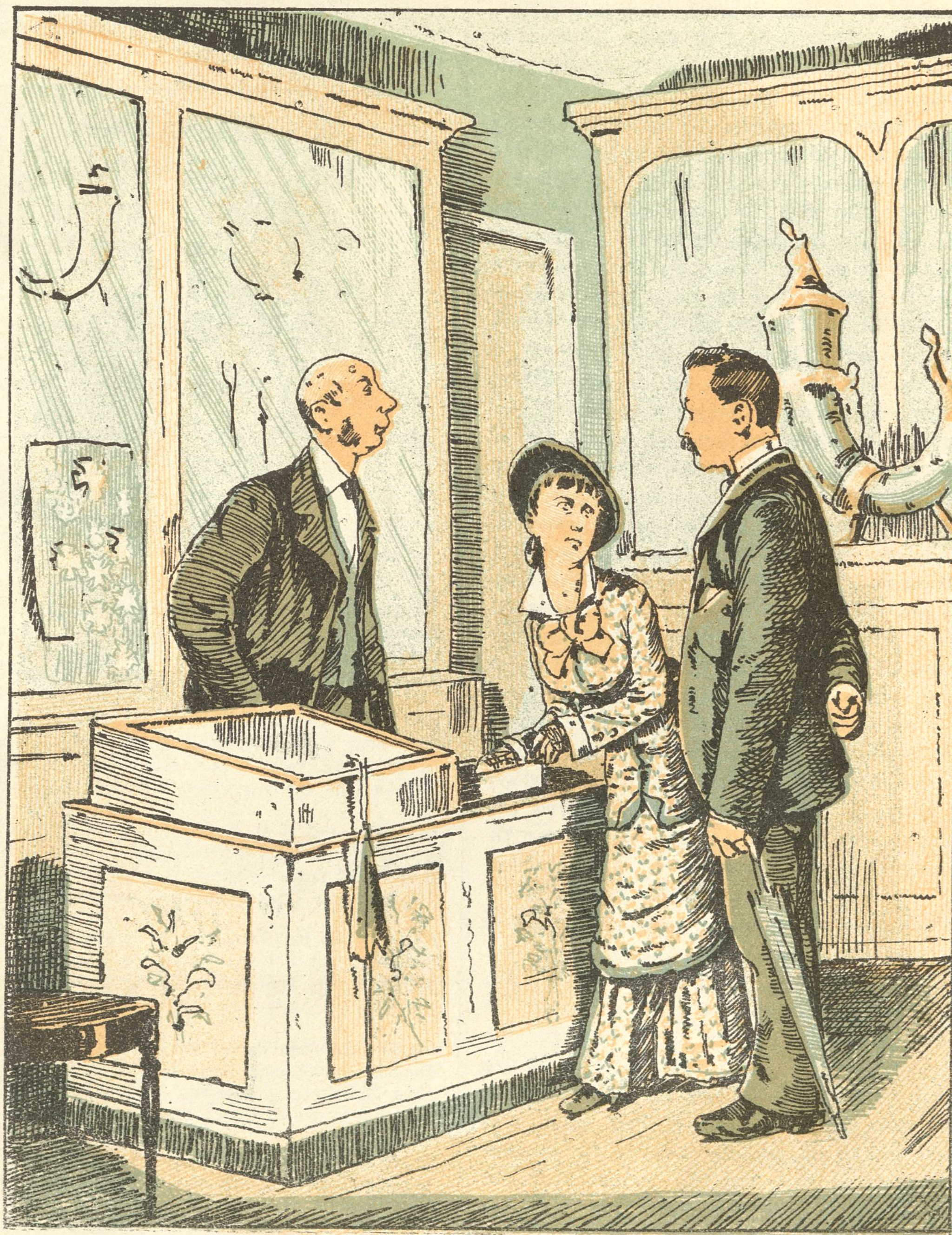
Scavenius han tænkte at volde Bladet Sorg,
Saa smed han det paa Døren fra Kunstens høje Borg;
Men just som han mente, den følte dog lidt Skam,
Saa grinte Dassavisen og spytted efter ham.

Og alle de smaa Sorte, den skjænked Ordets Magt,
De blev om Georg Brandes en fuldtro Negervagt,
Hver Jødedreng, der gjerne for Radikal vil gaa,
Han finder der et Gosen hos Secher og hos Graah.

Hver And, der krøb af Ægget og ud i Verden fløj,
Serverer Dassavisen med Peber og med Løg,
Hver Skygge af Skandale, der hen til Bladet naar,
Paa Tryk den næste Morgen i Dassavisen staar.

Af Dassavisens Numre vi tusende alt fik!!
Vi véd, hvorfra de kom, og vi véd, hvorhen de gik,
Og den kan leve længe: den har saa haard en Hud,
Skjønt den er saa grim og saa snavset ser den ud.

Myndig i Kjærlighed.

— Ti Kroner for den Forlovelsesring! Næ søde Karl, de gier jaj inte! Jaj har aldrig før giet mer end otte.

Utvivlsomt.

— Næ, den bliver sgu'nte afsløret før Juel.

Paa Ærens Top.

Mel: Konferensraad Wegner osv.

Sikken sjælden varm og liflig nordisk Sommer
Vi har haft i Aar, den været har komplet
Som en Vintergjæk blandt »Danas favre Blommer«,
Der nok hele Tiden har ved Muffen væ'et.
Droslen sine klare Triller slog i Træerne,
Og i *„Morgengnavet“* fløjted' Europæerne.
Jo det Morgengnav er rigtig nok en kras Avis,
Der er li'esaa god til sit Brug som en *Dassavis!*

Men man har holdt Varme paa forskjellig Maade,
Hver Gang Kulden blev for bidende og fæl.
Man holdt Møder med Debatter i til Baade
Baade for ens Næste og en selv;
Af Udstillinger i Aar blev afholdt Masser,
Der var Kyllinger og Æg og Rugekasser,
Der var baade And og Gæsling, Gaas og Gase,
Ja, og Hornkvæg af den jyske Korthornsrace.

Dog mens her man har til Fryd og til Belærelse
Paa vort Fjerkræ og vort Fedekvæg sat Pris,
Har et andet Sted vi glimret ved Fraværelse,
Og ej optraadt som de Danske i Paris.
Dog det kan man nu om Stunder ikke regne,
At vi kun paa Elektricitetens Vegne
Reduceret er til Møde der at give
Med den Del, der kaldes for den negative.

Man er her til Lands ej hurtige som Falke,
End sige som et Kabeltelegram.
Og med Ro man ta'er 'et, naar man skal malke,
Saa vel som, naar man ta'er sig en Dram.
Derfor mødes heller Landsmænd af Ørsted,
Hvor der finder Prisbelønning af Køer Sted,
For at vise Verdens Fremskridtsmand derude,
Man kan ogsaa komme frem ved Hjælp af Stude.

Nej det gamle danske Navn det trænger neppe
Til med evropæisk Glimmer at fornyes;
Derfor i Paris vi under en Skjæppe
Har sat vores elektriske Lys.
— Lad dem prale kun med Edisonske Blus, men
Vi har store Lys blandt vore Gaard- og Husmænd.
Og vor Gas os gi'er et grumme pænt og net Lys,
Der er lig med to et halvt Spermacetlys.

Og Evropa véd desuden, vi kapabel er
Til at gjøre grumme meget ud heraf,
For vi har de store nordiske Kabeler
Og desuden Ferslevs »Dagstelegraf«,
Og til Experimenter har man stedse
Nok af slette Ledere fra Venstres Presse.
Saa vi bør os derfor ikke telegræmme
Over, at vi sov paa vore Lavrbær hjemme.

Den 18. i Maaneden *Mir*, Aar 1251 efter *Jesdegerd.*

Selim, Musas Søn, Profetens Træl, Hilsen!

Allah il Allah! Gud er Gud! Som jeg tidligere har berettet Dig, o Søn af den fuldbarmede Guzle, hersker der bestandig Borgerkrig i disse Hundesønners Land. Her har nylig været holdt store Feltslag mellem Schahens Stridsmænd og Oprørernes talløse Skarer. Inshallah, Gud er stor! Mange af Schahens Mænd faldt, som Sønner af Hunde paa Sletten Siffin, og deres Blod gjøder den nærende Jord, hvoraf Allahs Haand fremfører Brød. Allah Akbar! En af de Slagne hed *Abu Holstein Ben Holsteinborg.* Ved Muhameds Skjæg! Denne Gjavr var en saare drabelig Stridsmand, og hans Skjæg var som Sølv, men hans Lænder stærke som en Løves. Mashallah! Hvad er sket! En Søn af en Jordklump, Myr *Felthusen*, slog ham, og han faldt, og hans Fald var stort. Og der var et ræddeligt Mandefald, og tusende Yataganer blinkede som Lyn. Inshallah! En mægtig Kriger maatte dø Døden, og hans Navn var *Abu Søren Ben Kjær*; hans Aasyn var som en Løves og hans knyttede Næves Slag som Smedehamres, men en Drejedervisch Myr *Holck* slog ham med en Asenskjæft. Allah Akbar! Og i Oprørernes Hær var der en saare vis Uglema, *Abu Wederkinck Ben Mads*; hans Navns Berømmelse strækker sig over al Verden, og i det Land Amerika have vise Mænd hædret ham ved at sælge ham en Over-Ulema- eller Doktorhat. Inshallah! Men Abu Wederkink rejste tusende Parasanger for at kæmpe mod Shahens Mænd, og han fór ind i Striden som en Pil fra en Parthers Bue og hans Krigsraab var som en islandsk Løves Brøl, og han var iført en Seminaristes Rustning, og hans Hoved bar ingen Fez, men en amerikansk Doktorhat til tive Daraiker, og i hans Højre lynede Sværdet Humbug. Allah kibir! Shahens Mænd bandt Narrebjælder i Abu Wederkincks Doktorhat, og de bespottede hans Skjæg, og de sagde ham at være *Doctor ignorantiæ.* Men der blev et stort Mandefald, og Abu Wederkinck vog en saare forstandig Ulema, Abu *Langkjær* Ben *Østofte*, og hans Visdomsord faldt som Kølleslag paa Hovedet af en Bladskriver Abu *Dein*, og hans megen Lærdom gjorde ham rasende, og han greb en Skovtvang og vog en Høvedsmand over Shahens Skove, *Schleppegrell* Mirza, og han gjorde sluttelig Kaal paa en viis Mollah, Abu *Lund.* Allah Akbar! Shahens Mænd bleve grebne af Rædsel og Frygt for hans mordiske Hænder, og de flygtede, og Oprørerne droge ind i Shahens Slot, og blandt deres Høvedsmænd vare de tre viseste Ulemaer i dette Kafirland: Abu *Gert Ben Winther*, Myr *Eedvard Ibn Brandes* og Abu *Wederkinck Ben Mads.* Allah kibir! Gud er stor! Hvad skete! Shahens Søn og hans Trones Støtter kom over dem, og de sprængte deres Kohorter, og de splittede dem ad som Avner for Vinden. Mashallah! De Slagne føre gjennem Luften som Stjerneskud og faldt til den nærende Jord. Og nogle faldt ned i Landsbyskoler, og andre i Bøndergaarde, og andre i Folkehøjskoler.

og andre i Brand- og Sparekasser, og atter andre i Kroer eller paa Møddinger og den vise Abu Wederkink Ben Mads i en dejlig Rosengaard, midt i en Skrive- og Regneskole.

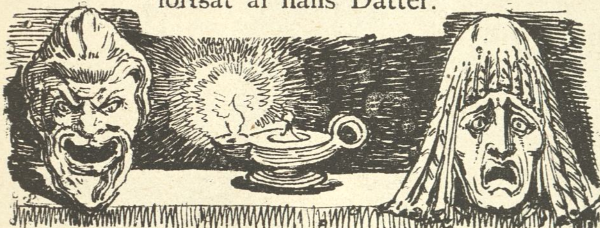
Jeg har været i en Have fuld af vantro Hunde og hvidarmede Kvinder, og Havens Navn er Tivoli. Og din Faders Søn kom ind i et stort Glashus, hvor en Del Gjavrer gjorde Musik ved at gnide med en liden Stang paa udspilede Kattetarme, og deres Hovidsmand, der var iført en hvid Skjorte, hvoraf en ringe Del dækkedes af en fortil opsplittet Kaftan stod foran dem med en liden Stav i Haanden og slog efter de neden for staaende for at tugte dem. Og disse gjorde en saare liflig Musik ved at blæse i smaa Fløjter. og de sloge Hænderne sammen og skrege saare, alt imedens Hovedsmandens Slaver gnede paa deres Tarme og blæste i udhulede Trægrene, og i en Krog sad en af de Wilde og gottede sig over den liflige Musik. Alt dette kaldes »Koncert i 4 Afdelinger«, og samme Koncert var saa yndelig, at din Faders Søn følte sine Øren kildrede, som om hans Hoved skulde sprænges. — Mashallah!

Kadierne i disse Gjavrers Land ere som Staal og deres Domme som Rageknive. En stakkels lille Dreng, Myr *Herman Bang*, har Overkadien saaledes idømt Strambux og 100 Daraiker Mulkt, fordi han havde besudlet sin Bog ved at tegne uvartige Billeder i Marginen.

Selah! Ven og Broder! Maatte dine Sønner vorde visere end Kong Soliman, dine Døttre trindere end Græskar.

Jeg er ved Allahs Naade Din rettroende Ven og Broder **Jakub Ben Musa Nasreddin.**

Overlampepudserens Dagbog,
fortsat af hans Datter.

Syvsoverdag. Med Fru O Dapetersen i; Som foranledigede fuldt Hus og store Plader; Tidlig paa Formiddagen: Hvad det fortjener. Og Stykket begynder med at Frøken Berthelsen bliver halet ind paa en Sky og holder en Forlæsning paa Vers for Publikumet; Nemlig angaaende, hvor de skal være begejstrede og hvor de skal lade være at kritisere; Og det hjalp ogsaa paa dem Alle undtagen paa højre Side af første Parkæt; Som jo kun kommer der; Desangaaende. Hvorefter vi vare ude hos Kolling som laa paa Landet i Fredensborg og holdt Beværtning; For de Andre; Og de vare Allesammen meget glade undtagen Olaf; Fordi Rosenkilde vilde ikke give ham Fø; Og Fru Nyrop vilde ikke kjøre med hans smaa Heste; Fordi hun var i Dyrenes Beskyttelse og var bange; Det blev for svært; For dem. Hvorefter Fru O. Dapetersen viste sig og Fru Nyrop sagde at vi havde ventet længe paa hende. som viste sig ved at Kapellet fik Buketter; I Hovedet; Men kastede dem op; Igjen. Og Fru O Dapetsersen var forknyt fordi Sjæfen vil give hende Elevroller og lade hende svinge sig op fra Geleddet; Pø om pø; Som Petersen siger. Hvorfor hun deklamerer dejligt; men sørgeligt om Konning Wolmer; Men som Malle Knalleiup sagde bagefter at det skulde egenlig være Annersen; Paa Kasino og kunde ogsaa synges saadan:

Det er tungt, naar Kunstnerne skilles ad,
Som da Annersen skiltes fra Oda,
Selv ej Frøken Lund kan gjøre ham glad,
Fru Borchsenius mangler — jeg ved ikke hvad —
Hvad er mod Champagnen en »Soda«?
Annersen er bedrøvet, Kasino er snavs.

Og hun længes ogsaa efter Sangen-Berg; Som hun, jo kjender bedre; Hvorpaa Olaf og hun bliver enige om at de skal gaa ud og søge efter en bedre Rolle; Og gaar. Og de andre bliver i Vinden; Fordi de er bange hun skal være bleven stødt og gaaet tilbage til Annersen; Og bliver enige om at de vil se at finde hende igjen; I næste Akt. Hvor paa man er ude ved Gurre og de falder i Søvn; Fordi Sangen-Berg er stadig fraværende. Hvorpaa Frøken Bertelsen kommer ind og meddeler at det er Trolleri altsammen og at hun vil bygge Gurre Ruin op ligesom Tietgen Marmorkirken; Men hurtigere. Og giver Tegn ud til Petersen, som haler Slottet op af Kælderen. Og Broen falder ned og saa kommer Dronning Helvede igjen frem; Men har faaet sin Talestemme; Som Fru Erhart havde sat overstyr og er meget bedre i det Hele. Og Liebe er Hr. Busk og faderlig; Men betænkelig. Hvorpaa Emil kommer og Sangen-Berg; Som han er voldsom væk i og tror; Han vil gjøre Lykke. Men som han mærker ikke slaar til; Formedelst Versene. Hvorfor han skifter om og siger Fru O. Dapetersen er bedre og skal have Fru Ekkarts Rolle. Men da han saa ser Olaf, kommer Familiekjærligheden op i ham og han lover ham mere Fø og de gaar en Maaneskinstur; Sammen. Og i tredie Akt kommer Balletten og danser Lygteandsen af Kaptain Grants Børn; Som Sjæfen ogsaa har snappet; Fra Kasino. Hvorpaa Emil kommer tilbage og er kjed af Olaf fordi han kun er morsom men ikke rørende og siger; At det er Güllich som holder det Hele. Formedelst Dekorationen. Der er dejlig. Og Dronning Helvede kommer sejlende med Sangen-Berg og Fru O. Dapetersen; Der vil tilbage til Annersen, men Emil beroliger dem og de gaa. Hvorpaa baade Stykket og Scenen bliver taagede og Rosenkilde og de Andre kommer ind og bliver glade ved at finde Sangen-Berg og Fru O. Dapetersen der endnu og siger nu skal de klemme Komandanten. For at han kan blive manerlig. Og saa kommer F. C. Lunds Maleri spadserende fra Indgangen og skal op i Restaurationen men lægger Vejen over Scenen og man ser Fredriksborg Slot og de bliver enige om at gaa op og se Brygger Jakobsens Musæum; Der Steds. Og Tæppet falder.

Et Brøl.

Ak, var jeg blot en Stud!
I Jylland født og baaren,
Da randt ej Jammertaaren
Alt i min Lommeklud.

Jeg maatte ej i Slud
Og Regn, som ned vil plaske,
Paa Farimagsvej traske,
Ak var jeg blot en Stud!

Thi hvis jeg var en Stud,
Jeg flot paa Jernvej kjørte,
En Dampvogn stolt mig førte
Fra Hjemmets Baase ud.

Men jeg er ej en Stud:
Ej Skeel paa mig vil tænke
Og ej mig Sporvej skjænke,
Trods Storm og Regn og Slud.

Nej, som af cimbrisk Stud,
Den Sag i Langdrag trækkes;
Derfor skal Skeel nu vækkes
Ved Douche fra Vredens Tud.

Et Aar jeg har holdt ud
Og holdt mit Haab i Live,
Nu maa et Brøl jeg give,
Som om jeg var en Stud.

Næste Vogn.

KJÖBENHAVN AMAGER

De vise Fædres Vogn gik rent i Staa,
Da de igjen til Holdepladsen naa'de;
Hvorhen den næste Sporvogn skulde gaa,
Det var for dem, det var for os en Gaade.

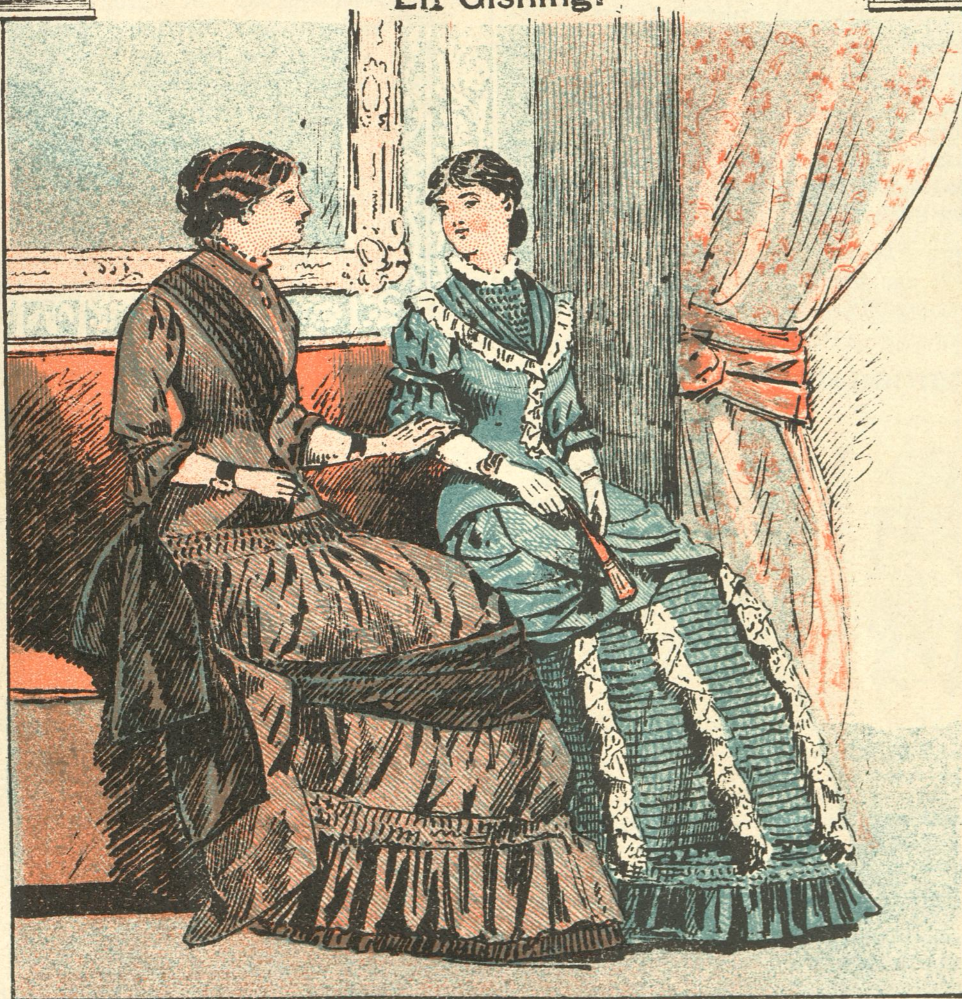
udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand Nº 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 22. September. Nr. 38.

En Gisning.

— Tror De, at Lindows Børn kommer til at gaa i Aar?
— Jo, det tænker jeg nok, nu er de vel snart et Aar gamle.

Niels Juel.

I mer end tvende hundrede Aar
Har mørke Tider og tunge Kaar
Kun lidt med lysere skiftet;
En Trøst, at baade til Søs og til Lands
Har Dannebroge med uplettet Glans
Dog altid med Ære viftet.

Det var under Femte CHRISTIAN,
At Svensken truede Sø og Land
Og spærrede Østersøen.
Den danske Flaade under NIELS JUEL
I Kjøge-Bugten legede Skjul
Med den svenske hist under Møen.

Og begge Flaader med Harm i Sind,
De speide saa langt efter gunstig Vind,
Og Kort og Himmel de granske.

Da kom der en Brise hid fra Nord,
Den talte til os et forjættende Ord
Og varsled' om Sejr for de Danske.

Og Helten — han, som tog aldrig fejl —
Med Haab og Tro nu hejsede Sejl
Og sløred' afsted for Vinden.
Mens Svensken krydsed' mod Falsterbo,
NIELS JUEL nu skjønsed med megen Ro
For at komme Luvart af Fjenden.

Og tusind Munde med Kæmperøst,
De sang saa lydt i den hede Dyst,
Imedens Plankerne braged';
Og HUITFELDT højt paa sin Himmelflugt
Den danske Sømand til Ære smukt
Gav en Salut for Flaget.

Og Svensken, saa vidt han da ej havde «Grund»
Til at blive paa Pletten, i samme Stund
For Vinden saa lystelig lænsed'?
Han under Gottland søgte sit Skjul
For Storm og *«otur»* og for NIELS JUEL —
Og Østersøen var renset!

NIELS JUEL i snart tohundrede Aar
Nu hviler paa Holmen, hvor Kirken staar,
Hvor nu hans Statue throner:
Ej langt fra Kirkens signede Krypt
Et Drapa i Bronze man Helten har støbt,
Som synges af HUITFELDTS Kanoner!

Vennemødet i Vaasevad.

I Vaasevad Skole afholdtes forleden et Møde af Mænd og Kvinder med Syn paa den Grundtvigske Livsretning. Efter at Sangen: *„I alle de Riger og Lande“* var afsungen, talte Højskoleforstander Bavleberg om *„Maalet“*:

Der var «Moders-Maalet», det kjendte vi jo alle, det var det aller-dejligste, at sige, naar Barnet havde en troende Moder, der lagde Barnet det lille levende Ord paa Gummerne, og hvad var saa det første lille levende Ord, Barnet talte? Det var «Mam!» og i det lille Ord laa hele Kravet, saavel for Legemet som for Aanden. Vi skulde alle have «Mam», det var Mad-Strævet, der aabenbarede sig i Maal-Strævet. Saa var der «Asa-Maalet». Det var det Sprog, Thor talte til Bukkene i, naar de slog Bagen op, og deraf kom det gamle Ord en «Asens-Kjæft», thi der var Saft og Kraft og Knald og Bulder i Asa-Maalet, og derfor skulde vi tale Ása-Maal og bruge Asens-Kjæft ligeover for Død-Biderne og Skrift-Theologerne, naar de slog Bagen op, fordi de var Bukkene, og vi vare Faarene, som gamle Grundtvig havde skilt ud i Tide. Saa var der «Bjarke-Maalet», og det brugte man, naar man holdt Tale, for det var Skjaldenes Sprog med de dejlige Bogstav-Rim, som for Exempel:

Gylden gnistrer Guldsands Gjødning,
Gjøder gjerrig Gniers Grav,
Glad gjør Gammensordets Glødning,
Gammel Galde giver Gnav.
Graadig gnaske Galgens Gribbe,
Gudsforgaaen Gavstrik glor,
Gods og gode Gaver glippe,
Gyldenordets Glæde gror.

Saa var der endelig «Krage-Maalet», som man talte, naar man holdt Foredrag mellem hinanden, for vi havde jo alle-sammen nok sét den lille Fugl, man kaldte Kragen, og vidste, hvad for et Snakke-Tøj og Mund-Lær den havde, og vi skulde bare gjøre som Kragerne, naar vi samledes og lade det gaa lidt villig og ikke stikke noget under Stolen, for hvad gjorde det, om Andre ikke forstod det, og det for dem lød som «arbe-mirbe-marbe-murbe», naar bare vi vidste, at der var det rigtige Hjærte-Lav i Maalet; saa gik det nok, og vi skulde tænke paa Rolf Krage, der dog var Bjarkes Konge, saa Krage-Maalet maatte da allen-fals være endnu bedre end Bjarke-Maalet.

Forsamlingen afsang derefter Kæmpevisen: *„Den er a' Kragelund,“* hvorefter Morten Maskesen talte om «Nyset»:

Det var nu saadan en daglig-Dags Sag, at man nøs, og Nogle sagde Prosit, men Andre sagde: Gud velsigne! og det var rigtigt, for der var Velsignele i Nyset, fordi det var Noget, der kom indvortes fra, og som Ingen kunde klemme inde eller holde tilbage, for det var ligesom Menneskets rigtige naturlige Væsen, der brød igjennem og sprængte alle kunstige For-Domme og vælske Paa-Fund. Og det var rart, naar den lille Flok en Gang imellem gav saadan et rigtig Nys fra sig, saa man kunde høre, de var vaagne, og derfor vilde han ønske Gud velsigne til Pastor Leth og de andre Askov-

Mænd, at de havde nyst saa højt, at de havde kunnet høre det helt ind i Kjøbenhavn, hvor unge Scavenius og hele Kleresiet var bleven saa forskrækkede, at de havde givet dem En paa Nyseren øjeblikkelig, og derfor vilde han endnu en Gang udbringe et Prosit til baade Leth og de andre Askov-Mænd. Men Verdens-Nyset, som kun kom en Gang imellem, det var nu endnu meget stærkere, for det var ligesom, naar Vesuv eller Ætna oppe paa det gamle Island gav sig til at nyse rødt, for saa rystede hele Verden, og saadan et Nys var Reformasjonen, der gav Verdens-Historien en Sinkedus, saa den rystede i Bukserne, og gamle Grundtvig kom da ogsaa som et gevaltigt Nys, som vi endnu havde godt af, for deraf var det, vi vare blevne opvakte, og derfor skulde hverken Leth eller Askov-Mændene bryde sig om den Snus, de fik af Ministerens Daase, for kanske kom de desto hurtigere til at nyse igjen, og det kunde blive til et Verdens-Nys, saa at Alle maatte raabe Gud-velsigne.

Derefter indledede en Kvinde en Ordskifting om: *Hvorledes bør Præsters og Læreres Koner helst være?*

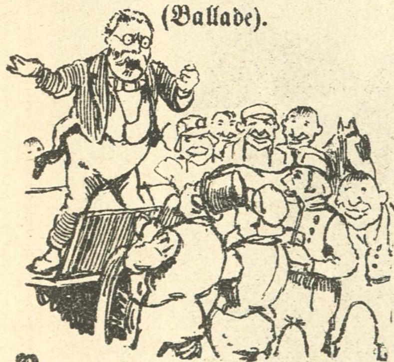
Hun var ganske vist selv ugift, men som en Danne-Kvinde havde hun vel Lov til at tænke sig, at hun maaske kunde komme til at drage som Hustru ind i en troende Præstegaard eller Degnebolig. Hun vilde foretrække en Præstegaard. Hvorledes skulde nu en Præstekone være? Skulde hun sige Ja og Amen? Nej, det besørgede Degnen. Hun skulde være myndig; thi Mandens Mod trængte ofte til at stives af, og derfor skulde Kvinden være som en Jærnpille, der bar ham oppe, naar det kneb. Men hun skulde ogsaa være blid og føjelig, og det vidste hun om sig selv, at der skulde ikke være nogen føjeligere og blidere Præstekone end som hun, om hun bare fik sin Vilje; men Kvindens Vilje var ligesaa god som Mandens, og derfor skulde hun ikke være et Træl-Dyr, men en fri Kvinde med fuld Raadighed over Husholdnings-Pengene og Pige-Lønnen, og saadan tænkte hun sig en Præstekone.

Pastor Sørensen var saa fuldt ud af den sidste Talerindes Mening, at han egenlig kunde have tiet stille. Hendes Skildring af, hvorledes den Kvinde burde være, som en Præst eller Lærer burde have, var slaaende sand. Men alligevel havde hun overset det lille Ord helst, og det var jo dog det lille Ord, som havde Betydning for os. Han havde ikke Noget mod den myndige Kvinde, men vilde dog helst have en, der ikke var fuldmyndig endnu, og hvad Husholdningspengene angik, vilde han ogsaa gjerne give hende fuld Raadighed over dem, men han saa dog helst, at hun fik af ham, hvad hun skulde bruge, og saa vilde han ogsaa helst have En, der lavede god Mad for Ens lille Mave, fordi det hørte til for at være glad, og naar man ikke fik god Mad og derfor ikke var glad, kunde man lige saa godt gaa hen og blive Pietist og melde sig med en troende Prioritet til December-Termin hos Pastor Vilhelm Beck. Og saa vilde han helst have, at hun ogsaa skulde være kjøn. For det forstod sig, hun kunde jo nok baade have Hjærte-Lav og Syn paa den Grundvigske Livs-Retning uden det, men hun maatte dog helst være som den gyldenlokkede Fröja med de dejlige blaa Øjne og den hvælvede Barm og alt det Øvrige, som der stod om i Nordens-Guder, og han ville spørge alle tilstedeværende Præster og Lærere, om de ikke helst vilde have saadan en Kone?

Dette vedtoges med alle Stemmer mod to (kvindelige), hvorpaa Sangen *«I alle de Riger og Lande»* blev afsungen. Efter at have bekjendt Troen og afholdt et Fællesmaaltid skiltes man for atter at samles om faa Dage til Vennemøde i Bavelløse.

Slaget ved Holbæk.

(Ballade).

Det var sig Hr. Chresten Poulsen,
Hannem lyster i Leding at gange;
Drager han ned paa sin Holbæk-Post
For Abonnenter at fange;
Af dem har han ikke for mange.

Det var sig Hr. Chresten Poulsen,
Sit Hoved han der monne bøje;
Avisens Kurs stod saa saare lavt,
Og dens Udgifter vare saa høje;
Han havde kun lidt for sin Møje.

Høgsbro var muggen og Hørup grøn,
Trods Flertallets klinkede Revne.
Tauber æder med sulten Tand,
Saa lidet monne han levne;
Her mangled' ej Villie og Evne.

Men Holbæks-Avisen en Jobspost blev.
Den havde saa krank en Lykke.
Hvad gavned' det vel, at dens Indhold var tyndt,
Naar Ho'derne vare for tykke
Paa dem, for hvem han lod den trykke!

— Men det var Hr. Chresten Poulsen,
Han stævned til Folkemøde,
At opmuntre Vælgerfolket paa ny
Til Estrups Magt at forøde,
Og for hans Program at bløde.

Den store Tromme han rørte med Fynd,
Sligt Bulder hans Fylking opmuntrede;
Saalunde han talte et Alvorsord
Til de estrupske otte hundrede;
O hør, o hør, hvor det dundrede!

„Og hører, I oplyste Vælgerfolk,
Vor Valgret er ilde i Vinden!
Estrup vil tage dens dyre Liv!
Det bliver ej godt, forinden
Vi hannem faar vippet af Pinden!

Faar vi et Ministerium Berg,
Da gjør det mig Tankerne glade;
Bliver det ikkun et Krabbe & Klein,
Jeg vil det dog ikke hade;
Men prise det i mine Blade!"

— Men det var de oplyste Vælgerfolk,
Saa listelig da de lo,
Der de paa Talerstolen saa,
Da stued' de Poulsen'er to,
Men af uens politisk Tro.

Den første af de Poulsener to
Ham kaldte de Chræsten Berre,
Han gik i Vandet med Klæderne paa
For ikke sit Skind at fordærve,
Jo, han var saa varm en Herre.

Den anden var Kaptain Poulsen,
Fra Kristjanshafn han kom;
Han brugte saa mange fæle Ord
Om Berg og hans Folkedom:
Det syntes Hr. Berg ikke om.

Raabte han da til sit oplyste Folk:
„I er for godmodige, kjære!
Tag Ordet fra denne Provisorist
Og dyp ham i Fjer og i Tjære,
At vor Frihed kan holdes i Ære!"

Lysted derfore hans Vælgerfolk
At ende Forfatningstvisten
Ved at ramme med knyttede Næver en Pæl
I Livet paa Provisoristen;
Alt fryded' i Hjærtet sig Chresten.

Men ak, den bevidste Folkemagt
Slog om og blev atter godmodig:
Hans Lintøj blev ikke revet itu,
Og han slap fra Vognen, han stod i,
Med en Næse, der ikke var blodig.

Chrest signe det fribaarne Folk, som af Berg
Sig Jagthundekunster la'er lære,
Og ikke blot lader sig pudse af,
Men ogsaa paa, hvem det skal være,
Naar Chresten det monne begjære.

Sprogsans.

— Er det nu ikke til at ærgre sig over? Alting skal være saa udenlandsk med dette Magasin du Nord.
— Hvorledes mener De?
— Se nu der paa det Væveri, der staar Vett, Wessel & Fiala.... det skal formodenlig være en ny Maade at skrive Filial paa!

Geografisk Derby-Løb.

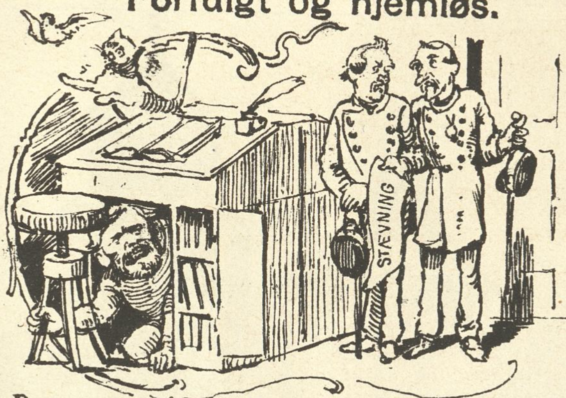

Et saadant Væddeløb er en mer alvorlig Dyst
End dem i TIVOLI og paa EREMITAGEN.

Det gaar fra «ORIENTEN» til «LANGT IMOD ØST»,
Fra «ÆGYPTEN» og rundt «OMKRING EVROPA OG ASIEN»,

Og «DET VIDUNDERLIGE I NATUREN» gi'er dem Kræfter,
Saa de kan løbe Jorden rundt i firsindstyve Hefter.

Forfulgt og hjemløs.

Den Gang, da Tauber han fik Fur
Trods sin Slagelse-Manufaktur,
Og han fra nævnte By og Korsør
Bort maatte vandre i snavs Humør,
Ikke det ham med Skæbnen forsoned',
At man hans Ven og Stiller «droned»;
Stakkelen først i Toddy og Punch,
Siden i Store-Belt gik til Bunds.

Tauber erfor hin rædsomme Daad,
Og han af Sorg hverken drak eller aad
Hele det første Kvarter, men saa svor
Dyrt han at hævne det skændige Mord,
Og skjønt han ikke holdt op med at græmme sig,
Loved' han ikke at tvætte og kæmme sig,
Før i Gjengjældelsens blodige Ret
Han havde spist til Gavns sig mæt.

Han smøged' op og dypped' sin Pen
For at hævne sin faldne Ven,
Og li'esom David om Jonathan
Bragte en Klage-Sang han i Stand,
Hvori han kvad, at Politiet,
Hvad Mordet angaar, var indblandet i'et,
Og at især den ene Betjent
Burde behandles som Delinkvent.

Men denne grusomme Lovens Mand
Fik derved mere Blod paa Tand:
Med en Proces i Tauber han fo'r
For hans Beskyldning for Glarmestermord.
Derover denne blev saare forskrækket,
Li'esom en Rude hans Mod var knækket,
Han sig bag Øret kløede, men se,
Der fik han pludselig en Ide.

Tauber, det fik man at mærke her,
Er ikke rar at komme nær,
Ikke han husker ret, hvor han bor,
Hjemløs han sidder paa sit «Kontor»;
Derved han kan, — det, véd han, er givet, —
Stævningen ramme sin Bo-Pæl i Livet.
Li'esom en sexbenet, sort Husar
Springer han væk, naar de tror, de ham har.

Dog det des værre er Galgenfrist,
Retten finder ham nok til sidst;
Og skjønt der sagtens gaar megen Tid,
Medens Alberti skal vadske ham hvid,
Ser han sig snart — det kan ikke fejle —
Li'esom han véd, at imellem to Negle
Tidt sig befinder et vist lille Dyr,
Der bliver «neglet» og gjort til Martyr.

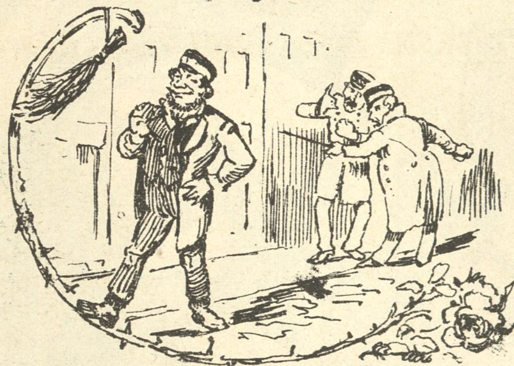
Ennd eet liidet Annhang
till
Krönicken omm Bunde-Kriigen.

v blifuer att berette omm/ huorlunde hand Chresten Povelsen kallit Berre droeg ned till then stad Hullbæk forr at prædicke for hand then gammele J. A. Hanssøns och Nilaus Hanssøns och hand then onge Orla Hanssøn aff Riises fordoms Liffbynder. Men hand Chresten Povelsen haffde hopet/ att hand haffuendis ther ingen fiender att bekiempe schvllde alleniste ued stoere Oerds Udgyedelse finge een ueldich seyer/ huorom Pastor Zahle kunde degte ett Drapa och huorued hand then liiden Eedvard kunde siiden suære/ omm thet nødiggiordes. Men begaff thet sich att hand then annen Povelsen/ nærendis Styrismand poe konngens flode/ komm ther seylendes/ och ther bleff een holmganng mellem Chresten och then annen Pouelsøn. Och then annen Povelsøn/ end hand haffde ey lært Søemandskab poe Bogø-scola/ haffde doch sliig offuermoed och impertinentz/ att hand sagde sich att uære meere dreffuen udi lanngskiibes byggning och construction end somm selffue Konng Chresten/ haffuendis doch vell offuer the hundrede gannge seylet fraa Bogø till thet faste Lannd och nærendis een gammel Rinafarere och Uiking/ men ther then annen Pouelsøn till meth sagde sich heller att uille een liiden gotzeyerlich Provisoria enn een stoer folchelig midlertiidich Finantzloff annamme/ bleff Chresten Pouelsøn thervdoffuer aff sliig ureede annstucken/ att enn hannd uillde ey siine eegne kongeliche fingere meth sliig gemeent gotzeyerlicht bloed besudele/ gaff hand doch siine Undergiffne then ordre/ att the then annen Pouelsøn schulde platt opoffre/ och hannem poe thet for hannem then gammele J. A. Hanssøn udi theris folcheliche hijerter oppreyste altar somm ett offuerlamm nedschlachte. Men hand then annen Pouelsøn/ nærendis uante sich mellem Christanshaffniensiske pramstickere att retirere/ saluerede sich doch i tiide/ och hand Chresten Pouelsøn uar glaed/ ty hand haffde siin seyer foruunnit.

Det meteorologiske Institut. Repertoiret for næste Uge er foreløbig ansat saaledes: Mandag *„Profeten“*, Tirsdag *„Efteraarssol“* og *„Graavejr“*, Onsdag *„Et Solglimt“* og *„Tordenvejr“*, Torsdag *„Stormen“*, Fredag *„En Skjærsommernatsdrøm“* og *„En Opvækkelse“*, Lørdag *„Et Vintereventyr“*. NB. I Tilfælde af overtrukket Vejr gives ingen Forestillinger under aaben Himmel.

Forfængelighedens Løn.

Har I hørt den rædsomme Historie,
I Nykjøbing paa Sjælland arrivert?
Man har villet røve Embedsstandens Glorie,
Og et Bybud har en Byfo'd chikanert.
Tænk jer blot han med Tresse om Kaskjetten
Tressed om, skjønt han ikke havde Retten
Til at pryde sig med slig en fornem Guldsnor,
Men var en Sjover, skabt af simpelt Ler og Muldjord.

Dog paa Gaden han gid med gylden Tresse,
Skjønt Borgmesteren sagde: »Nej min Ven,
Vi kan inte læng're finde os i desse,
Vær saa artig at ta'e den af igjen!«
Først han lystred', men siden inte mere,
Thi med Tressen saas han stadig om spadsere,
Saadan Snor om Huen klæder Folk saa glimrende
Og bedaarer næsten altid Fruentimrene.

Det blev Byens vise Øvrighed for broget,
Og den fandt, at Statens Velfærd stod paa Spil,
Og den følte, at her burde gjøres Noget,
Og at den ikke ku' la'e »ske hvad der vil«.
Og saa tog den da Fyren i Kardusen,
Den ham napped', som Katten napper Musen,
Sprætted' rent af Kaskjettens Guldgaloner
Og aarelod hans Pung for tyve Kroner.

Gud ske Lov, at i gamle Danmarks Stæder
Endnu findes slig Retfærdighed og Ret,
At det strider imod Dyd og gode Sæder
At gaa om med en ulovlig Kaskjet
Og gebærde sig, som man var en bestalter
Byfo'd, Borgemester eller Toldforvalter!
Alt for mild er bare Straffen, der har ramt ham,
Tænk, i Fald man havde troet, han var Stiftamtmand!

Vor Moral er den: Vær ikke forfængelig!
Pryd Dig ikke taabelig med laante Fjer!
Og er Du slets inte for Moral tilgængelig,
Husk paa Mulkten, det er heller ej Plaser.
Arme Bybud, som saa haardt har maattet bøde!
Du bag Øret Dig bag efter vistnok kløede;
Med Kaskjetter slaar det Sprikwort ej min Sæl til,
At man kan bære sine Hatte, som man selv vil.

Billetsjoverkritik.

— Naa, Du har ikke sagt noget om Mignon endnu.

— Nej, det er sandt?

— Vanzandt, hedder hun.

— Javel, ja hun var jo god nok.

— Ja, min Sæl var hun god! men jeg siger alligevel: Rosenstand i sin Jomfrustand viser sig paa Afstand med Anstand; — men, hvad er det? Jeg synes, Du falder i Staver.

— Ja, jeg staar og tænker paa, at jeg inte kan forstaa, hvordan 3 Mennesker kan drømme akkurat det samme.

— Naa, er Du nu ved »Syvsoverdag.«

— Ja, men jeg forstaar det inte.

— Nej, det skulde Pokker gjøre. Men Meningen er da for Resten, at hele Familien fra Fredensborg har taget Rundrejsebillet om Gurresø, og der løber de rundt, til de bliver rundtossede.

— Det var ellers pæne Dragter.

— Ja, de var kjønne, især den Slobrok, Kong Valdemar traver om i; for Resten maa det være drøjt nok for Emil at skulle trække i Viehes aflagte Klæder.

— Han fylder heller inte rigtig i dem.

— Aa, nej!

— Men, hvad var det? Jeg syntes, han sagde til Jomfruerne: »I ækle Jomfruer, gaar ind!«

— Du skulde dog en Gang tage dine Ører med Dig, naar Du gaar i Teatret, Daniel. — Nej, gaa væk, han sagde: »I ædle Jomfruer, gaar ind!« og det var ogsaa Synd og Skam at sige Andet; for det var de yndigste Pigebørn, man kunde se for sine Øjne; de ser ud ligesom fattige Konfirmandinder, der er klædt op med Cigarspidser.

— Hvad siger Du om Fru Oda?

— Hun er da snart spoiert.

— Hvordan det?

— Jo! Skal hun have flere af den Slags Roller, o, da maatte hun hellere være bleven, hvor hun var. Men det er vel bare noget, Kammerherren gjør for at prøve hendes Kræfter. For de siger, at Kommandanten vil til at indexercere hele Kompagniet deroppe i ganske andre Roller end dem, som de ellers gi'er. Fru Eckardt skal være Kobbersmedemadammen, Rosenkilde Romeo, Fru Phister Julie og Fru Hennings Ammen.

— Er det muligt?

— Det er det vist. Stephensen skal være Hakon Jarl, Nyrop Hans Mortensen i »Aprilsnarrene«. — Og ser Du, nu skal Fru Petersen være Prøvesten.

— Oda?

— Joda!

— Nej, da?

— Jo!

Trykt og udgivet af C.Simonsen. Kjøbenhavn.

1881. Torsdagen den 29. September. Nr. 39.

Slemt nok.

— Nej, vi flytter bare, fordi Sovekammeret er saa fugtigt kan Du tænke Dig, at om Morgenen er min Mands Støvler tidt næsten ganske mugne.

— Ja, det er jo slemt nok; men naar min Mand vaagner om Morgenen, saa er han i Reglen altid selv muggen.

Hr. Berg paa Rejse.

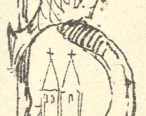
Hel sjælden sidder BERG i Ro
Paa Hvilens bløde Hynder
Han drager om fra Kro til Kro
Til sine egne Bønder;
Han rejser i det ganske Land
Som fuldblods Probenreuter;
Thi hvor han kommer hen, han anbefaler sine «Sprøjter.»

Han rejser Klagemaal mod dem,
Der til hans Ros ej bejler,
Og rejser Modet op igjen
Blandt Venstres glade Kegler.
Han efter slig en Rejsefærd
Af Stolthed vel tør knejse;
Thi ingen Keglerejser her
Om Kap med ham kan rejse.

Snart ses i Holbæk hans Gestalt
Hvor han sit Lys lod skinne,
Thi den Hr. BERG kan over alt
Et Rejseherberg finde,
Snart Viborg er hans Rejses Maal,
Hvor fordum Adjunkt FEDDERSENS Fiskeavl blev rent til Aal
I CHRESTENS BERGS Geledder.

I Jyllands gamle Hovedstad
Han løfted' nys sin Stemme
Til Gunst for *Kolding Folkeblad*,
Som nok er lidt i Klemme.
Skjønt kunstig Fiskeavl man gad
Ej her med Bifald hædre,
Han tænkte: «kunstig Andemad
Kanske gaar i dem bedre.»

Des værre var Besøget tyndt,
Det la'er sig ej bestride;
Om han for Bladet fik rejst Mønt,
Det maa Vorherre vide;
Dog Rejsegilde gjorde man
For ham som pæne Værter,
Hvor sig et Mindesmærke han
Har rejst i Godtfolks Hjærter.

Dog faar hans Blade ikke Hold
Paa mere Sølv fra «Holderne»,
Og rejser Pokker de i Vold
Trods Bisselæ'r i Saalerne,
Ja, bli'er hans Læsere kun faa,
Og «Holderne» end færre,
Vil HØRUP trøste ham som saa:
«Ja, vi har vel rejst, Herre!»

Erklæring.

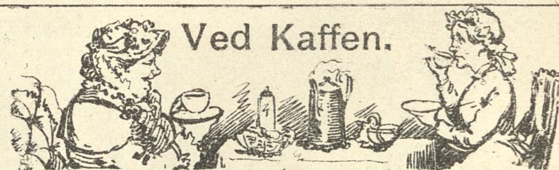
Motto: „*Vor Styrke ligger netop i,*
At vi kommer, naar det Hele er forbi."
(Karabiniererne i Offenbachs «Røverne».)

At de offentlige Kasser i Kjöbenhavns Amt og Kontrollen med dem i enhver Henseende er i ganske fortræffelig Orden, attesterer Amtmanden.

Til Vitterlighed:
„Berl. Tidende", „Fædrelandet", „Dagbladet".

Karakteristik. Under Titlen „*Et Klagesuk*" læstes Torsdag d. 22 Sptbr. i „*Dass-Avisen*" bl. A. Følgende: »Kære Dass-Avis!...... Jeg har set Dig, kjære Ven, mellem Sværmen, glide i Dyndet, vakle, søge at faa Fodfæste og haabløst synke i Pøl efter Pøl, indtil Du opgav Ævret og æltede videre uden Hensyn....« !

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Ja søde Fru Schrøder, De er rigtig nok lykkelig, at De er Enke og selv raadig over deres Formue, hvis De havde Nogen, men De har da Bevidstheden, og det er ikke som os andre ulykkelige Kvinder, der har deres Mænd levende og ikke en Gang er saa meget som separerede, og De kan da nok tænke, at jeg har været med til at udstede den Præmie paa de 500 Kroner for et Lovforslag i den Retning, men De maa for Guds Skyld love mig ikke at sige et Ord om det til Sørensen, at jeg er med, for det bliver jo rigtig nok ham, der kommer til at punge ud, og nu er han desuden i saadan et Minimumshumør, fordi han har jo Aktier i Burmeister og Ven og nu faar de jo ikke Arbejdet med Dampfærgerne fordi Tietgen har været uartig mod Ministeren, og det ærgrer alligevel Sørensen, at Svenskerne skal tjene de mange Penge i Vinter, og saa var Regningen paa min Vintergarderobe jo ogsaa 50 Kroner større end han havde ventet, saa han siger, nu vil han udsætte en Præmie af 1000 Kroner for den, der kan lave det bedste Lovudkast til at beskytte Mændenes Finanser mod Konernes Ødselhed, og jeg trode saamænd Frits Grønbæk sad og studerede paa at løse Problemet for han har siddet de sidste fire Dage og grublet inde paa sit Kammer, men det var dog ikke det han anstrængte sig med, men han sad og pinte sin Hjærne med at finde Mening i Dagbladets Bekjendtgjørelse i Lørdags og navnlig den Sætning om at Professor Goos skulde træde i nærmere Forbindelse med Publikum paa Interessenternes Vegne og derfor sætte sit Navn under Bladet og ellers ikke have noget med Redaktionen eller med Ansvaret at gjøre og Sørensen sagde kort og godt at Goos skulde bare være en Udgiftspost, men det syntes jeg dog var lovlig lidt for saadan en Mand, men saa fandt jeg ud af, at det skal være ligesom naar man har

Vask, at Ens egen Pige kan besørge det til daglig, saadan som Grove, at han skal have det grove Arbejde og Lagenerne og Dækketøjet, men til Finvask maa man have en Strygekone, der kan pibe og kruse og stryge Manchetskjorter, og det skal Goos være, og Gud, søde Fru Schrøder, jeg har jo rent glemt at fortælle Dem om den skandinaviske Malerindstilling og nu er den jo forbi og jeg var jo derude, og der var rigtig nok dejlige Ting, saadan som hende Krøjers Marcelline, De véd, hende der var gift med Kejseren af Kina, tror jeg, og som Berlingske Avis fortalte om, at hun havde været en grusom En i gamle Dage, og det kan man ogsaa se paa Billedet, for ved Siden af hende ligger der et Brædt med alle Hovederne af alle de stakkels Mandariner og andre Kinesere, som hun har ladet halshugge paa, De ved ligesom hende Herodias, men som kun kommer med et paa et Fad og hun maa for Resten have været kjøn i sine unge Dage alligevel, og saa var der et Stykke, som hed »En Realist« og var et Landskab, der forestillede en Kat, eller en Kat, der forestillede et Landskab og saa alle Hermelins dejlige svenske Stykker, der var ligesom Drømmebilleder at se til, og saa var der Adam og Eva af Borg før Syndefaldet og det var meget smukt, naar man ikke saa for meget paa Figurerne, og man kunde for Resten nok forstaa, at den Adam kunde ikke blive længe i Paradiset, for der var Noget i Ansigtet, som tydede paa, at han nok kunde have Lyst til at skrive falske Vexler og rejse til Amerika med det samme, og man kunde tydelig se han var Stamfader til nogle af de mest haabløse Slægtregistre og det er saamænd underligt Mændene ikke er blevne værre end de ere med saadan en Oldefader, saa Frits Grønbæk sagde ogsaa at han trode nok han foretrak Bavianen i zoologisk Have alligevel, og saa gik vi med det samme hen og saa paa Niels Juel og blev jo meget patriotiske stemte ved at se ham staa der og række den Rulle Papir fra sig, som Fritz sagde var Brygger Jacobsens Doktordisputats og det var derfor Hans Majestæt sagde Doktoren Komplimenter, og den eneste der var skuffet, var lille Ambrosius, for han trode jo Statuen skulde gjøre Bevægelser ligesom Pjerrot, naar han staar paa Piedestalen og han spurgte hele Tiden om Billedhuggeren nu ikke snart kom og drejede paa Haandtaget og saa maatte vi jo for at trøste ham tage Vintertøjet paa og gaa med ham i Tivoli i Søndags Aftes og det var jo ogsaa for at tjene vores Abonnement ud, for ellers havde vi havt Tab, og saa vilde jeg gjerne have nogle Potteplanter hjem for vi har flere kvindelige Fødselsdage i Familien i den nærmeste Tid og saadan en Blomst med hvidt Papir om Potten er jo altid en rigtig pæn Presang, og vi fik hver sin Potte som vi gik hjem med og det var Hortensier de tre og den fjerde var en violet Asters og lille Ambrosius fik ogsaa en Potte, men spildte Blomsten under Vejs i Sporvognen og nu maa jeg sige Farvel søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe!

Fra Kunstverdenen.

Et Kunstnerjubilæum har igjen
Vi fejret i de allersidste Dage:
Tivolis glade Pjerrot, Volkersen,
Paa fyrretyve Aar kan se tilbage;
Trods Konkurrenterne og Fredsforstyrrerne
Han hævdet har sit Ry som »en fra Fyrrerne«.

Signal han skifted' ej, og ej Humør,
Dertil han Evne manglet har og Villie;
Han stadig ærlig har bekjendt Kulør,
Og den var hvid og pletfri som en Lillie,
I Uskylds Farve, lig en snehvid Svane
Han sejled' stolt henad sin Kunstnerbane.

Hans Kunstnerliv var baade langt og rigt
Og »gav det unge Danmark« glade Timer;
Thi han har været Alvorsmand paa sligt
I mer end fyrretyve Pantomimer;
Endnu har ingen her ham overgaaet,
Skjønt han har slemme Konkurrenter faaet

Værst er ham Bjørnson, der har kjæk betraadt
Som »en fra Fyrrene« den samme Bane;
Han giver Rollen overmaade godt,
Og Mængdens Bifald har han vidst at rane;
Naar Kongedømmet kun er Støv og Aske,
Han glimrer end i Robes-Pjerrots Maske.

I Høgsbroes *Folketidende* som Ven
Og Gjæst han nylig har sin Rolle givet:
Pjerrot som Republikkenslagersvend,
Hvoraf »det unge Danmark« blev oplivet;
Intelligensen blandt de Radikale
Var Sceneriets Paafugl og dets Hale.

(Og denne Paafugl er lidt mere værd
End den, hvormed i Tivoli man trøster sig;
Thi hver Gang den betragter sine Fjer,
Endog de laante, kan man se, den bryster sig.
Kun over Fødderne den maa sig græmme:
Det er de sorte smaa's — og de er slemme!)

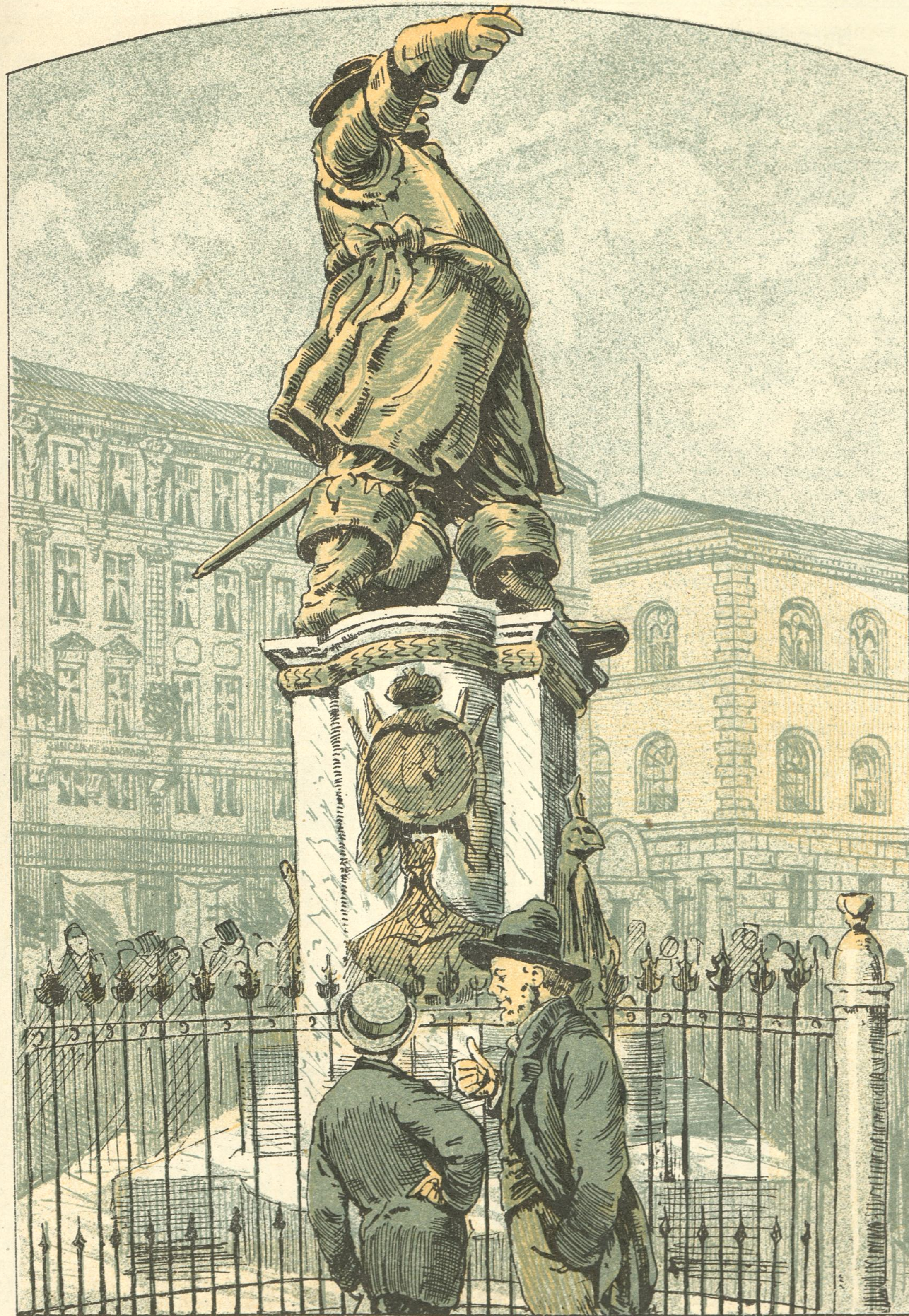
Dog holder vi paa vores Volkersen,
Der tidt gav Trøst i dette Livs Pinagtighed;
Skjønt, Gud bevares! Bjørnson er ej den,
Der stikker op for nogen i Grinagtighed;
Men skjønt han ofte nok forandrer Masken,
Gaar hans Kulør dog alt for let i Vasken!

Ganske rimeligt

— Hvem var den Velhaver monstro, som der kjører?
— Det er Eddikebrygger Petersen.
— Død og Pine! Kan han holde egen Ekvipage?
— Ja, men den er sgu ogsaa surt fortjent.

Utvivlsomt. II.

— Det er mærkeligt nok, at NIELS JUEL altid leverede sine Slag den 1ste.
— Ja, men vil man endelig slaa et Slag, har man jo dog bedst Raad først paa Maaneden.

Nordens Aand og Sprit.

(Et Par velmente Spritwort.)

I fordums Tid Vikingerne
Drog ud til Kamp og Ledingsfærd,
Gik Sydens Folk paa Klingerne
Og gjorde voldsomt Bytte der.
Men naar de havde hærget vidt
Omkring, de Kursen hjem lod sætte
Ret som en Flaske nordisk Sprit
Med portugisisk Etikette.

Og saadan gik det Dannevangs
Berømte Sønner siden hen,
Og mangen nordisk *Jean de France*
Kom altid fyrchterlich igjen.
Det danske var han bleven kvit,
Romansk var selv hans Tjener *Pierri*,
Ret som en Flaske nordisk Sprit,
Der omdøbt blev i Syd til Sherry.

Skjønt vore Dages Væringer
Har andre Skjoldemærker paa,
Der dog i Syd Begjæring er
For nordisk Aand og Sprit at faa,
Og man har selv Etatsraad Tietgens Ord for, at det sker, a'
En Flaske ægte nordisk Sprit
Er bleven til en brav Madeira.

I Portugal og Spanien
Man Vinen gratis voxe ser,
Der kommes aldrig Vand i'en,
Men af vort Sprit saa meget mer
Den bliver omskabt med Profit
Til Portvin — dens Kulør er ægte —
Men at den er forloren Sprit,
Kun Etiketten tør benægte!

Den Aand, man mente, Hvile blødt
Fandt dybt i Kæmpehøjens Jord,
I vort Aarhundred' milevidt
End sætter sine friske Spor.
Den gaar til Schelde*) fuselfrit
Som Dækslast over Skibets Banje,
Gaar ud som svensk Kartoffelsprit
Og kommer hjem som fransk Champagne.

Og skjønt den destilleres her
Og hist for ny Buket at faa,
Den som Bevis leveres her,
At nordisk Sprit kan ei forgaa;
Derfor, til Jorden gaar Fallit
Med alle Bakki' Vinbutikker,
Skal leve Nordens Aand og Sprit,
Og Tietgens «danske Spritfabrikker».

*) NB. Ikke i Bække, men i Belgien.

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Figaros Bryllup med Fansandt. Hvad jeg blev skuffet over; Nemlig Pagen, som jeg altid har tilbedt fordi

Mosaik.

Ved Deres Majestæters Taffel i Forgaars vare samtlige Ministre til Stede med Undtagelse af Hs. Exc. Krigsministeren, der var forhindret fra at give Møde; som en Følge heraf havde Hs. Exc. Marineministeren heller ikke indfundet sig.

* * *

I de højere Kredse cirkulerer i denne Tid følgende Anekdote: En i Hofkredsene for sit Lune og sin Vittighed bekjendt, højtstillet Person havde for nylig efter et Taffel en Samtale med Hs. Excellence Kultusministeren, i hvilken man ganske naturlig kom til at berøre den Reprimande, som Ministeren i sit Cirkulære havde givet Deltagerne i Askovmødet. «Ja,» bemærkede Vedkommende meget aandrig, «det er ganske, som det gamle Ordsprog siger: «A' Skovskade bliver man klog, men sjelden rig.»

* * *

Paa den tekniske Skoles nye Bygning er Frontespicegruppen nu bleven opstillet; den er som tidligere omtalt udført i polychrome Farver og tager sig ret imponerende ud, skjønt flere Sagkyndige mene, at Kunstneren har givet en altfor farvet Fremstilling af Skolens Virksomhed.

* * *

«Men i Spanien staar 1003!» — kunde Komikeren Peter Lassen i Charlottenlund forleden Mandag synge, idet det den Aften var den 1003. Gang, at han foredrog «Den smukke Nikkelai». Om end Kunstnerens Stemme, navnlig paa Grund af Overanstrengelse i Sommer har mistet noget af Ungdommens Klang, foredrog han dog sit Parti med det ham ejendommelige, saftige Lune og henrev flere Gange Publikum til stormende Bifald, hvilket var saa meget mærkeligere, som den i Teltet optrædende, udenlandske Sangerinde næsten udelukkende lagde Beslag paa Publikums Opmærksomhed.

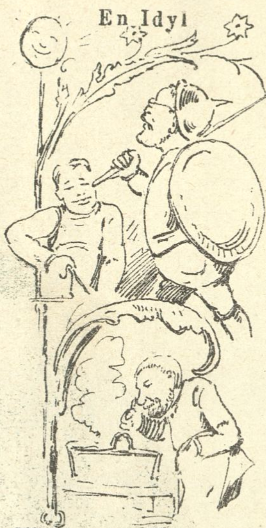
* * *

Ifølge modtaget Telegram er det endelig lykkedes vor Landsmand, Kandidat Kall, i Dagene den 21de og 25de ds. at bestige Frederiksberg Bakke, et Vovestykke, der fortjener saa megen mere Anerkjendelse, som det vil kunne blive af uvurderlig Nytte for vore Efterkommere, da vor Landsmand, Kandidat Kall, rejste en Varde paa det Øverste af Bakken, og det saaledes nu tydelig kan ses fra Dalen, hvor det er, at Bakken ligger. Expeditionen udgik den 24de ds. ved Morgengry fra Slotskroen, og vor Landsmand, Kandidat Kall, medførte foruden en bekjendt Fører i Byens Omegn en Vejviser og en Hof- og Statskalender.

han var mit Hjærtes Ideal i Retning af blide Følelser og drømmende Længsler og smægtende baade i Henseende til Sang og Øjnenes Opadvendelse; Mod Soffitten. Og var saadan som der staar om i Ridderromanerne og Damenovellerne, at det var en ædel Ungersvend med Beskedenhed i; Opfattelsen af sin Underdanighed lige over den lige saa ædle Grevindes; ophøjede Dyd; Og saa videre; Som Frøken Fansandt ikke gjorde; Hvorfor jeg antegner i Dagbogen, at vore egne bar Palmen hjem i Anstand og gode Sæder; Hvilket jeg viste Petersen; Som bemærkede: Du sku vel ikke ganske tilfældigvis ha kigget i Nasjonalen eller Dagbladet, lille Severine, aa lat Din sonde Forstand blie omtaaget a ufornoftige Donster, saa Du er lie ve a gie Dassavisen Ret i, a din Anmellelse er umuli aa kvalefiseret tel Friplads; Desformedelst; Paa Bakkehuset. For man sku dog tro, a Du har set naar Balletdrengene hade Frikvarter aa slo bagud; Desaarsags. Eller jeg siger for Exemplum, ves Du ku tænke Dig; Olaf værendes 16 Áar aa Pasje hos Luikataars aa smok, vordan han vilde ha baaren sai ad. Eller tror Du kaske han ville ha gaaet aa hængt med Næbet aa snakket Maaneskind som en kirkegaardsk Kadaverlyriker eller tror Du dog ikke snarere allieveller, a ves gamle Bomarsjæ eller Mosart ku staa op a deres Gravmæler aa se saadan en briljangt lille Spillopmager a en Gamæng, som Frøken Fanzants Pasje springe Bok over det Hele ville di daske i deres gamle Haandflader a Henrokkelse aa raave Brava Bravissima, va jæ gore nede fra den underste Kahyt i Torsdas, aa va Grevindens Dyd anbelanger, ska Du heller ikke gjøre Ophævelser; Desangaaende. Fordi den er kaske ikke saa bombefast endda, va Fru Erhard antydede meget fint i Lørdas gænnem sin store Arie; a hun var falsk i Bond aa Grund; Allievel. Saa sæt Du bare i Dagbogen, a Frøken Fansandt var lisaa glimrendes som altid og saa livli som en Kattekilling, va Du ikke maa rejne efter den gamle Teaterkat, som hade faaet sin Mave spoleret a blaasur Mælk, va je nok tror beroede paa Kabale. Aa sæt saa fremdeles, a Skram aa Fru Lytken holt vores Fane højt aa a jæ sa tel Kerobino »Grang Mærsi Mademoasælle!« vortil hun grinte aa sporte Sjæfen om jæ talte Grønlandsk; Som jo va smigrende a hun kunde forstaa jæ parlerede fremmede Sprog; Med Geloifighed.

Fredens Gjerninger.

En Idyl

Tyst og stille rinder
Somrens sidste Stund,
Fredens Sol beskinner
Fredens Sysler kun.

Sværdet højt paa Knagen
Hængtes bort med Flid,
Mele maa man Kagen
I den korte Tid.

Chresten, som i Dysten
Stormed' vældig paa,
Efter Magten lysten,
Den, han ej kan naa,

Lig en Drossel fløjter
Omt sin egen Pris,
Gaar som Probenreuter
Rundt med sin Avis.

Hørup i sin Gryde
Koger Bonde-Tran,
Stundom med Skarntyde
Drikken kryddrer han.

Den er stram og kraftig,
Hørups Elixir,
Ret en spanskgrøntsaftig
Morgensnaps den gi'er.

Schelde ej beklager
Rigsdagsvrøvlets Tab;
Thi som »Hattemager«
Ta'er han Borgerskab.

Gamle Hatte flunker
Glad han op paa ny,
Laver hele Bunker,
Alle gjort af Bly.

Lille Eeduards kjære
Logos slide maa,
Havre maa den skære
Af det mugne Straa;

Dramaturgisk Havre
Af de svange Ax,
Havre af den mavre,
Kjedelige Slags.

Tauber ej sig græmmer
For sin Folkebank,
Skjønt til Urtekræmmer
Ned »Bankeren« sank.

Folk dog om ham hviske,
Hvis hans Sult bestaar,
I ham som en Svedske
Hele »Krammet« gaar.

Saadan sysler stille
Stridens Kæmper, thi
Hver har dog sin lille
Husflids-Industri.

Efter Forslag af vor Landsmand, Kandidat Kall, valgte man Vejen, der fører op til Bakken fra Pilealleen, hvilket ogsaa viste sig at være den eneste Vej, ad hvilken man kunde naa derop, naar man ikke vilde stige derop fra en af de andre Sider. Opgangen var imidlertid alt andet end behagelig, og Belysningen var temmelig tarvelig, saa at man ved hver Omdrejning maatte føle sig for for at komme frem, og der var naturligvis mange saadanne Afsatser at passere.

Først efter Mørkets Frembrud naade man op til Toppen, og her saa man paa sin højre Side et stort, hvidkalket Fjeld, der i den opgaaende Maanes Straaler tog sig ud som et Slot. Man besluttede sig til at overnatte her, skjønt man i sin umiddelbare Nærhed hørte de vilde Dyrs Hylen og Brummen. Den næste Morgen var det saa, at vor Landsmand, Kandidat Kall, rejste den ovennævnte Varde, der bestod af en høj Fyrretræs Alpestok, hvorpaa der blev fæstet et hvidt Lommetørklæde med røde Kanter — en sindrig Allusion til Landets Farver; — ved Vardens Fod hensattes en tømt Halvflaske, og heri nedlagde han foruden en Skrivelse, hvori han anbefalede sig til fremtidige Rejsendes Erindring, et Visitkort, paa hvis ene Side stod at læse: *Kandidat Kall p. f. v. den 25. September 1881* og paa hvis anden Side følgende Citat af den bekjendte, norske Fædrelandssang: »Norges bedste Værn og Fæste« var opskrevet:

Var-den
Var den oppe!

Havde Opgangen været vanskelig, saa var Nedgangen meget frygteligere og truede hvert Øjeblik med at føre til Undergang; navnlig var en længere Strækning, som var ligefrem bestrøet med spidse, kantede Sten — de saakaldte Skjærver — meget ødelæggende for Fodtøjet. Men heldigvis gik det hurtig ned ad Bakke med de dristige Sportsmænd, og med Undtagelse af Føreren, som havde været saa uheldig at faa Fjeldspat i det ene Ben, vare de ikke mere medtagne, end at de lige efter deres lykkelige Nedkomst kunde lade sig kjøre hen til en Fotograf og lade sig aftage netop i den Bjergpynt, de havde været iførte under Bestigningen. Dette blev af de i Slotskroen værende Tilrejsende øjeblikkelig telegraferet ad alle nordiske Linier.

Vor Landsmand, Kandidat Kall, er den Første, om hvem det med Vished vides, at han, takket være sin kraftige Bjergnatur, er naaet helt op til Toppen af Frederiksberg Bakke. Der fortælles nok, at han har havt nogle Forgængere, som en Pintsemorgen søgte at komme derop; men disse vendte om paa Halvvejen, da Solen allerede paa dette Sted begyndte at danse for deres Øjne.

Afløsning frem.

Fædrelandets Contor
Expedition Kl. 10-2.

«Frisk Mod, Antonius! Du haver jo ingen Ting bedrevet!»

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse-Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn

1881. Torsdagen den 6. Oktober. Nr. 40

Van Zandtiana.

— Du kan gjerne gaa ud i Aften, Stine, for jeg skal hen og høre Van Zandt i Figarö.

— Jøsses! De ha je inte hørt! Je ha hørt de svabiske Nattergale i Kisten, men Fasanen i Figaro! Næ det ku' je sæl ha' Løst te!

Mellem Efteraar og Vinter.

Naar Stormen i Høsten kommer
Og ryster Skovenes Træer,
Forbi er den fejre Sommer
Og Efteraaret er nær.
Naar Kronernes Blade falde,
Henhvirvlet for Vindens Spil,
Da bringe de Bud til os alle,
At Vinteren stunder til.

Vinteren, med sine Trængsler,
Med Kuldens tyngende Kaar,
Med indestængede Længsler
Efter en spirende Vaar;
De Frøkorn, som varsled' om Grøde
I kommende Sommeres Pragt,
Hviler nu blandt de døde,
Hvor Vinteren holder Vagt.

Dog, hvad end Tiden har røvet,
Medens den vandred' sin Gang,
Og hvad der end faldt i Støvet
Under dens Vingefang,
Saa vil, blandt hvad dybest vi savne
I Kampens strænge Behov,
Vi mindes de tvende Navne.
Navnene TOPSØE og PLOUG!

Den første er blandt de døde,
Hans Lys udslukkedes brat,
En straalende Morgenrøde
Blev mørknet af Gravens Nat;
Hans Tankers Klarhed og Snille
Kjendtes i Kampens Færd,
Hans Sprog var saa blødt som en Kilde
Og malmfuldt som blinkende Sværd.

Den anden sit mægtige Værge
Har frivillig sænket ned,
Det klang over Sveas Bjerge
Og gjenlød ved Ejderens Bred;
Og sænkes en Gang han i Jorden,
Hans Ord vil dog lyde den Dag,
Det frie, mægtige Norden
Fører til Sejer sin Sag.

Hvo skal os de tvende erstatte
Og dæmpe den yppige Flor
Af giftige Paddehatte,
Der trives i «folkelig» Jord?
Saa gusten og kold som en Dødning
Er disse Aanders Produkt,
De driver det højest til Gjødning,
Men aldrig til nærende Frugt.

Dog efter Vinterens Kulde
Der kommer vel Foraar en Gang,
Da Frøet, som sænktes i Mulde,
Vil grønnes paa Mark og i Vang,
Og Spirer, som Jorden mon favne,
Opvoxe paa Eng og i Skov
Som nye straalende Navne
Paa Mænd som TOPSØE og PLOUG.

Et Redaktionsmøde.

Formanden havde sammenkaldt dette Møde for at komme paa det Rene med den nye Ordning af Redaktionen, der jo efter den moderne Opfattelse af Pressens Afhængighed af Kapitalen maatte siges at være bleven en Naturnødvendighed. Han vilde bede de Tilstedeværende om at udtale sig.

Det berømte Medlem vilde finde det baade naturligt og passende, om der over de skiftende Redaktørers vexlende Bølgegang straalede et fast Fyr, der kastede sine Straaler ud over Vandene, saa at den dristige Sømand uden at lade sig vildlede af de tilsyneladende meningsforvirrende Strømsætningers indbyrdes hinanden ofte stik modsatte Ind- og Paavirkninger altid ved at fæste Blikket paa denne Ledestjerne vilde være i Stand til at finde den Ankerbund, som vi i vore politiske Stormes Tid i saa høj Grad trængte til. Han vidste selv, hvad det var at komme i Afdrift ned imod Radikalismens blinde Skjær. Nu var han fast som en Klippe, og vilde man bruge hans Navn som Lanterne i Fyret og sørge for, at den fik den fornødne Olie, var han sikker paa, at den nærmere Forbindelse, der paa denne Maade saa at sige, vel ikke direkte, men under visse, ikke nærmere angivne, Forudsætninger alligevel indirekte vilde opstaa mellem Bladets Udgivere og Interessenter og det Publikum, der jo paa en Maade ogsaa var et Slags Interessenter i denne Institution, vilde have sin store Interesse og vilde være at betragte som et Skridt henimod en Journalistikens Udvikling, som vi endnu ikke kjendte noget til herhjemme.

Det idiotiske Medlem bad om Lov til at puste. Han kunde ikke taale at gaa saa mange Trappetrin i Vejret uden at standse. Han var naaet til «Lanternen» og ikke videre. Han havde ikke noget imod et lille Blus paa Lampen med dobbelt Væge, hvis det var Meningen.

Formanden bad Idioten om at forholde sig rolig. Han takkede det berømte Medlem for hans Udtalelse og var sikker paa, at naar man hængte hans bekjendte Navn ved Siden af Redaktørens, vilde dette derved erholde en Tilvæxt i Glans, der vilde have samme Tillokkelse for Publikum som Illuminationen af Basarbygningen i Tivoli.

Det merkantile Medlem vilde, naar det gjaldt om at

lokke Publikum til ved at illuminere, heller ikke sætte sit Lys under en Skjæppe. Det var godt nok med Belysningen, det kunde man udmærket bruge det berømte Medlem til; men foruden Belysning maatte man ogsaa have Brændsel. Noget at putte i Kakkelovnen. Det var ham, der maatte sørge for de Dele. Og, naar det nu var ham, der maatte tage sig af alt det Finansielle, saa syntes han ogsaa, Publikum havde et Krav paa at lære hans Navn at kjende og at faa at vide, hvem Institutionens egenlige administrerende Direktør var.

Det militære Medlem skulde ikke have noget imod at redigere Bladet. Han havde vel ikke nogen journalistisk Fortid at vise hen paa. Han vilde i Stedet for henvise til sin Fremtid. Han var ganske vist egenlig ikke nationalliberal og hørte heller ikke til noget allerede existerende Parti, men han havde til Hensigt at danne et nyt, som skulde kaldes de »tolerant-liberale« ....

Idioten foreslog »Tollerist-liberale«.

Det militære Medlem holdt derefter et Foredrag over Grundlovens Løfteparagrafer, i hvilke han fandt en righoldig Aare til fremtidige »tolerant-liberale« Artikler. Han var naturligvis en Modstander af Venstre. Han var en ung Mand, der muligvis kunde have Fejl —

Idioten: Trykfejl?

— men han turde uden Overdrivelse sige, at hans Hjerte slog varmt for Adskillelsen mellem den udøvende og den dømmende Myndighed og for alle mulige og umulige økonomiske Reformer. Hermed vilde han holde inde med Chargering.

Formanden havde under den stedfundne Diskussion overvejet Sagen nøjere og var bleven enig med sig selv om, at den nuværende ferslewske Methode, hvorefter Hjort-Lorenzen med kraftig Diktatormyndighed styrede hele Codillen, dog alligevel var at foretrække, saavel for den fordums Meyer-Willeske Dualisme som for Dagbladets »Trilling-System med paaholdne Penne«. Da han som sagt var bleven enig med sig selv, gjorde det ikke noget, om de Andre var enige eller uenige. Efter at have tildelt Idioten en Advarsel for Mangel paa Respekt for Pressen og Journalistforeningen hævede han Mødet.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
XXVI.

Kjære Christian! Du har Ret:
Livet tager jeg for let,
Elsker mest i lyse, fagre
Solskinstimer ud at flagre
Af det stramme Fangenet,
Der til daglig Vingen binder,
Som til Overflod mig minder,
At ej paa Elysiums Agre
Voxer Korn, som gjør En mæt,
Men paa Virkelighedens magre
Jordbund gror det ofte tæt.
Ak hvor gjerne vilde ikke
Jeg kun drømme om van Zandt;
Hendes Smil og hendes Blikke
Vej til Alles Yndest fandt,
Hendes Toner Hjerter vandt,
Hjerterne hun dog lod ligge
Og forsvandt.
Ej forsvinder
Disse Aftners glade Minder,
Ej man glemmer denne fine
Lille franske Diamant,
Der med alle Straaler skinner,
Som forbinder
Selv »Margrethe« med »Zerline«,
Og hvis Cherubinomine,
Pagelader, Pagemod
Drukned' selv hans Elskovspine
I en lystig Latterflod.
Ak »Mignon« os grumt forlod!
Alle brave Sjøvere sukke:
— Mens de Portemonixen lukke —
Alt det Andet er kun Tant
Imod hende, mod van Zandt.
— Fik vi Intet da igjen?
Jo, til Chrestens Nikkedukkescene maatte vi jo hen,
Der var Ingen Grin og Spænd,
Der var lutter Alvorsmænd,
Ej »Susanne« og »Zerline«,
»Figaro« og »Barbarine«,
Kun den gamle »Marcelline«,
Balthazara Christensen!
Der tør ej man le og smile,
»Don Basile«
Rundt med »Bartholo« sig lister,
Skyder Pile
Giftig imod hver Minister.
»Greven« selv er vred og bister,
Over alt der vanker Skjænd,
Thi den lille, vevre, nette
Taburette,
Vil ej fanges i hans Garn;
Thi, skjønt ung og uerfaren,
Endnu næsten kun et Barn,
Kan hun dog hans Rænker gjætte,
Og den snedige Kokette
Tror ej Krabbe selv — »Notaren«.
Hurtig blev vi Alle trætte
Af Hr. Bergs Piece de Rideau,
Spillet var det samme slette,
Som kan gaa
I Provinsen med Aktører
Af Jens Busks og Scheldes Art,
Hvor en gros
Man Klakører
Skaffer gratis i en Fart,
Og hvor Intet bliver spart
Af, hvad Folkehjærtet rører,
Hvor ad hoc man sammensmører
Et Træhest-Rabalderstykke,
Der gjør Lykke,
Skjønt man hører
Røsten tidt fra de Sufflører,
Der som Skygge
Rundt med Helten følge maa,
At han ej skal gaa i Staa. —
Troupen lod vi atter gaa,
Tidsnok faar vi den tilbage;
Ovenpaa
Hvad vi nød i disse Dage,
Slig en Kost os ej vil smage,
Og vi vrage
Nu de Bergske sorte, smaa
»Kaffepunser«, de, som river,
Kradser fælt i Halsen tidt.
Tid nok der i Vinter bliver
Til at slumre sødt og blidt,
Naar paa Christiansborg han giver
Os sin gamle Vaudeville.
Ak, Du milde —!
Hvor det Stykke er forslidt!
Snart vi kjender paa en Prik
Hver Replik,
Hver Kulisse, hver Soffit,
Véd, naar Chresten har for Skik
Ret en grum Tyran at spille
Og med Brask, som klæ'er ham ilde,
Estrup vil ved Magten skille,
Og vi kjender
Ogsaa godt, hvordan det ender:
Just som Knuden stært sig spænder
Og man knap tør aande frit,
Altid sig det samme hænder:
Med Rabalder
Tæppet falder,
Og Enhver gaar hjem til Sit.

En Indbydelse.

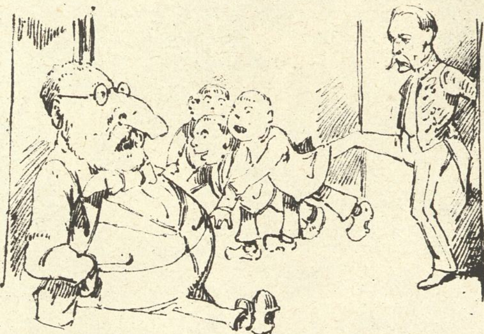
— Hør Peter, sku' vi saa gaa ner aa faa en Gjenstand, der inte løver for højt op?

Et Fornuftparti.

— Ja, ser De, Sørensen han elsker je nu; men je gifter maj mæ Mortensen, faa han hænger der nu en lille Beværtning ve!

Mødes og skilles.

Naar Floden ikke længer løber sammen,
Og Mælken ikke længer skilles ad,
Naar Æblet falder ikke langt fra Stammen,
Og Tivoli ej mer gjør Hjertet glad,
Da vækkes her en uforfalsket Gammen
Midt i vor gode, gamle Axelstad;
Thi saa bli'er her os budt en yderst spændende
Og aandfuld Nydelse af Rigsdagsmændene.

Ja, spændende det har man Lov at kalde
Den Nydelse, de folkekaarne Mænd
Ved deres Færd forstaar at skaffe alle,
Der véd at sætte Pris paa evigt Spænd;
Thi med at spænde Ben den Tid gaar hen,
Som ikke bliver anvendt ved at falde,
Og for at kunne blive lidt Minister,
Man spænder Buestrængen, til den brister.

Og aandfuld; thi den Ting er ganske klar,
At Aanden er jo et usynligt Væsen,
Og hver Gang man en Samling for sig ta'er,
Selv om man har den lige klods paa Næsen,
Og grundig overvejer Bergs og Blæsenborgs Ord, er Resultatet, som man har,
Saa plat usynligt, som en Aand kan være,
Og mer kan man dog ikke godt begjære.

I Aar man atter aabnet har det samme
Interessante Folkeskuespil,
Der, som det synes, ikke gjøre vil
Den chrestenbergske Tradition til Skamme;
Thi Venstre har nok forberedt sig til
Kulisse-Skiftinger i bengalsk Flamme!
— Dog foreløbig nøjes maa Betragterne
Af denne Herlighed med — Mellemakterne.

Thi Skuespillets Ouverture neppe
Sin grandiose Indtogsmarche fik endt,
Før atter rullet ned blev Sceuens Tæppe
Og Skuespillerbanden hjem blev sendt.
De folkelige Praase, som blev tændt,
Er atter hensat under Bondens Skjæppe,
Hvor, trods al Folkedom og Degnevælde,
De dyppet bli'er i deres egen Tælle.

Dog kan for den Sags Skyld man li'esaa godt
Paa Landet lade Folketinget ligge;
Thi enten nu til Dags paa Krabbes Slot
Man holder Rigsdags-Møder eller ikke,
Bli'er lige meget gjort; og Bogøs Drot
Den bitre Kalk man begge Steder drikke;
Og er Sessionen kort, la'er det sig sige vel,
At Kjældernæsen er dog lang alligevel.

Himmelbrev

Til Degteren og Politikkeren **Bjernstierne Biernson.**

p. t. Norje.

Ho ho! Dereses Velærværtihej! Der kom Unnertejnendes nok over Samme lisom Katten over Kællingen Juleaften værendes kanskesens inte belavet paa en saa uventendes Glæje som en Helsen fra Velærværtihejens immervæk glaje og stadig sjemytlie gamle Færdignant, men samme gamle udøjelie Gitarspellekant værendes lovli undskyldt formedelst samme havendes brokken Lillefengeren paa hanses højre Haand nemli skullendes gjøre saj vegti og velle vise de gamle Ejnheriar hvad Kæmpekraften i gamle Danmark var bleen til, nemli villendes gi en Mellemting og Miskuskongpositus af Bager Saft og Hr. Jagerndoffer men værendes kommen doli fra de formedelst Uheldihed. Hvorover samme gamle Udøjelie erholt nok saa glajeli en Friplas paa de smaa søje blaaøiede Asynniers Diakunissestiftelse med beste Forplejning og Ævlekompot og ditto Mammelade fra Mutter Yduns allersomfineste Syltekrokker. Og ves vi hade hat den Tællefonkijosk, som den immervæk udspekulerede Loke hade lestet sai tel a sla op midt paa Reinbuens Nørrebullevart, men som nok saa nyjelit ble pellet nej igæn, værendes en Torn i den gamle graaskæggede Fatter Odins ene Øje, betaendes ham Udsegten fra Jørnevinneverret i Lidskjalf og engsnævrendes hans Synsvinkel værendes iforvejen temmeli spids formejelst det ene Kikhuls Fraværelse, sku Unnertejnendes inte ha unladt at bringe Velærværtighejen sammes immervæk bevaagne Løkønskning og Gratelasjon i Anledning af hans Velærværtihejs skønne og uanmojet afleverejе Fastepræken for den ganske vist kære men ikke destomindre inte aldeles utvetyfige Hoxbro, hvilket nu vilde være temmeli post festung lisom en Kondolasjon i Anlejning af a en stakkers Dansker har vaaren det føste eller allenfals det næstføste Stykke Romsdalshornkævg, som inte sies for Fornærmelihej, men de gamle Gujer kunnendes nok li en lille sjemytli Brander a gamle Færdignants eine til Puskaffæen havendes desujen bemærket i Langkiggert tre smaa Sorte kravlendes op a Hornet forlejen lisom tre Lopper op a en Sokkertop og Velærværtihejen maa inte faa et Romsdalshorn i Sijebenene paa gamle Danmark formejelst samme, haven-

des jo sæl erholt Præmie forlejen for sit eiet norske Hornkvæg, va der dog inte er bleen saa mejet paaskønnet heroppe som billivis burde, formejelst Oxemørbra værendes inte nær den Livret som Skinkestej, hvorfor alle Aserne ligger sai etter Svineopdrætning og kunkorerendes me hinanden hvem der ka ha de fleste Svin paa Skoven ujen at blinke, som der skal Svineheld til, og den gamle Fyr, Tyr, tog føste Præmie sidst, hvafor han har faaet Titulus a verkeli Præmietyr i femte Klasse me Stjerne va deres Velærværtihej naturlivis foragter værendes stout Republikaner lisom hans gamle evi glaje og immer lie sjemytlie

Tyroler-Færdignant,

p. t. Valhalla.

Mosaik.

Herman.

Der er han med sine vexlende Themaer.

Han dukker op i Bladets Kjælderetage med dem . . . Indholdet er tarveligt, Stilen affekteret, Meningen ofte uforstaaelig . . . men han véd det godt selv og morer sig derover. Morer sig over de Folk, som læser det, for han véd godt selv, at det er noget Vrøvl; Herman er ikke saa dum, som han ser ud til.

Det var paa Jubilæumsdagen, vi vare komne ind paa hans Værelse, der lugtede af Patchouli, og han selv sad foran Spejlet og beundrede sine egne Træk... Man kunde slet ikke begribe, at det var denne store Feuilletonist, som saa ofte har faaet os til at vride os af Latter. Haaret var redt ned i Panden som paa et enfoldigt Pigebarn, Øjnene lyste mat sentimentalt som paa en Kvinde af Folket, og Ansigtsfarven var uhyggelig bleg som paa en af Marmorkvinderne.

»Hvorledes gik det egenlig til, at De blev Feuilletonist?« spurgte En af os.

»Aa... Ferslev skulde jo have En dertil.... saa blev Hjort-Lorenzen Redaktør og Bjerring Redaktionssekretær og jeg ... ja, jeg blev Feuilletonist.«

Han talte saa beskeden og sagde, at de Andre havde lært ham det. Lære at skrive saadanne Feuilletoner ... umuligt!...Lad ogsaa være, at der er En og Anden, som har rettet lidt paa dem; Aanden i det Hele er Hermans, Stilen er Hermans, Meningen er Hermans. Der gives ikke i hele Verden Nogen, der kunde skrive noget Lignende... Hermans Feuilleton er saa vidt forskjellig fra den franske Causeurs, den ligner den i Intet ... det skulde da være i de meningsudfyldende Prikker og Tankestreger. Hermans Feuilleton er ægte dansk...man kommer til at tænke paa Rosenkildes Vrøvleroman.

Vi talte videre sammen, Herman lo.

»Jeg trode, De var melankolsk,« henkastede jeg.

Herman svarede Intet, men lod Øjnene rulle og lod dem derpaa stryge henover Bordet.

»Videre morsom er han s'gu heller ikke,« svarede en af Hermans Kammerater, som hidtil ikke havde sagt Noget, men kun gjort Pantomimer til os, »men han har ogsaa Lov til det, for nu har han skrevet Feuilleton hver eneste Søndag fire Aar i Træk.«

Fire Aar i Træk! ... Du store Gud! ... Og der er 52 Søndage i hvert Aar ... fire Gange to er otte og fire Gange fem er tyve, det er 208 Feuilletoner.

Er det saa saa underligt, at han en Gang imellem bliver lidt kjedelig?

Herman bød os Farvel, han skulde arbeide ... han har saa travlt, nu skriver han igjen paa en haabløs Bog.

Og Herman tog sin lange Frakke paa, den med de store Knapper i, og saa strøg han i kort Sidegalop langs Husene.

Søhelten **Erik Skram** blev i sin Tid bisat i Familiebegravelsen paa Hjørnet af St. Gjertrud-Stræde og Kolbjørns-Gade; men — som det nylig er bleven oplyst — hans sidste Hvilested findes ikke længere her; Forgyldningen er gaaet af det under en indgaaende Behandling af Kritiken. Ved denne Lejlighed er han bleven født ud og nedgravet i en Krog af »Morgengnavet«, hvor man nu blot sér en Plet, overgroet af Nælder og Ukrudt, og hvor ikke en Gang et simpelt Figenblad antyder, hvor Hunden ligger begravet.

Dette er et lidet sømmeligt Gravmæle for en af det unge Danmarks store Søhelte! Erik Skram bør ikke være glemt paa en Tid, da andre Vandgængere, som Drachmanns Peder Tordenskjold, hædres baade med Digtergage og paa anden Maade.

Da vi haabe, at mange foruden os ville opfatte det som en Æressag for ikke at sige en simpel Pligt mod den Søhelt, der overlevede at læse »Syndflodsagn« igjennem, at give hans sidste Hvilested et nogenlunde værdigt Udseende, saa at en Gang, naar den danske Literatur bliver bedækket med Muld og en sorgløs Hebræer med sin Spade nedgraver et lille Stykke Dassavisdom deri, da vil falde ned og tilbede Stedet, saa tillade vi Undertegnede os at opfordre vore Medborgere til at yde Bidrag til den ringe Sum, der udkræves for at give Stedet en passende Udsmykning.

H. Drachmann. S. Schandorff. C. Gjellerup.
A. Cantor. V. Secher.

I Magistratens Lønkammer.

Der var en Borgmester i Thule,
Og Ehlers saa lød hans Navn.
Hans Ry fløj som Himmelens Fugle
Fra «Lygten» til Kristianshavn.

Som Smaafolk blev elsket af Grachkus,
Saa elsked han Arkitektur:
Hans Ideal var et Pakhus,
En Sandkiste og et Skur.

Han elsked' «Skuret» saa saare
Til Blaagaardsgades Fortræd;
Hans Øjne de svømmed i Taare
Den Gang, da man rev det ned.

Og da sig nærmed' dets Ende,
Af Sorg den haardt prøvede Mand
Lod Gassen bedrøvelig brænde;
Men Skuret ej glemte han.

En Gang i Høstens Dage
Han sad ved Borgmesterbord;
Der vævedes frem og tilbage
Og brugtes saa mange Ord.

Thi Bytelegrafen ha'de
For Tiden en dybtfölt Trang
Til udi hveranden Gade
At faa sig et Apartement.

Op stod Borgmestren, den brave,
For han havde taget en Lur,
Og sa'e: «I maa gjerne lave
Paa Boulevarden et Skur!

Snart Skure af alle Arter
Til Glæde saa vel som til Gavn
Fra Haffnias Boulevarder
Skal gjöre bekjendt mit Navn!»

Igjennem dunkle Taage
Han alt dem sig rejse sér.
— Da segned' hans Øjenlaage,
Han maatte sove lidt mer.

En gammel Kurmager.

BRASEN *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Hr. BERG fremdeles kurer stærkt til KLEIN
Og haaber, der er ingen Ting i Vej'n.

Vil KLEIN vel knytte dette Baand
Og la'e sig vie til venstre Haand?

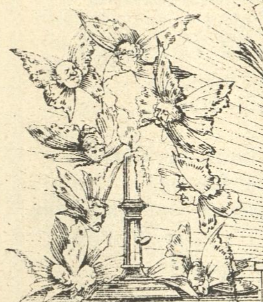
Det er af Kjærlighedens Bog et Blad,
Blot KLEIN ej svarer: «Lad os skilles ad!»

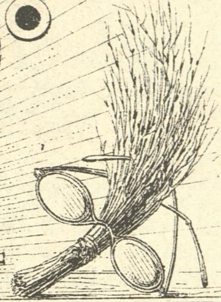
udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet.
(Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa
alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa
Bladets Kontor Kjöbenhavn, Gl. Strand No. 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 13. Oktober. Nr. 41.

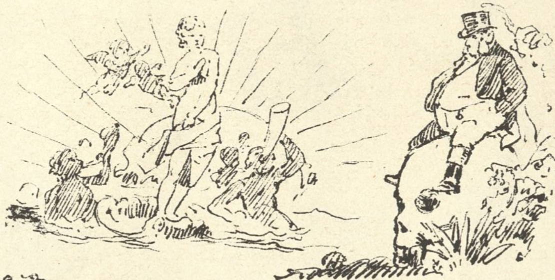

Ganske naturlig.

— Jeg maa dog som god Nabo sige Farvel, nu De flytter ind; men Fruen maa sandelig undskylde, jeg kommer i Sjovertøjet, som jeg staar og gaar.

— Aa, bedste Kammerraad! Det er netop saa rart her ude paa Landet, at man dog en Gang imellem kan være sig selv.

Kræmmerpolitik,

Da Porten var til Undergang indviet,
Da var JOHN BULL med Hjælpen ikke sén,
Fra Russen han «den syge Mand» befried':
Han redded', hvad han kunde for Tyrkiet
Og med det samme for sig selv et Ben.

Hvor APHRODITE steg en Gang af Havet
Og sejersstolt i Paphos Lund fremtren,
Der har JOHN BULL et Anløbssted sig lavet:
Paa Cypern har han uforstyrret gnavet
Alt Kjødet af, som sad paa dette Ben.

Nu sidder han og spejder der som Glenten
Højt oppe paa den grønne Myrthegren
Lidt utaalmodig ved den lange Venten,
Om der dog ikke snart i Orienten
Skal kunne reddes nok et lækkert Ben.

Og længer ned mod Syd, hvor Nilen vander
Khedivens Jord, han sér et tyrkisk Lehn.
Der svømmer Rigdom om; se, derfor lander
Hans Længsel der, og derfor dyrt han bander:
God dam! det er jo Ben af mine Ben.

Dog det des værre times kan den bedste,
At sligt ej løber af foruden Men,
Naar man skal tage Hensyn til Ens Næste,
Der ej det gode Forhold vil befæste
Ved ham at unde sligt et lille Ben.

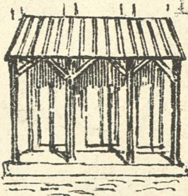
Og mellem de Rivaler, der ham Kviderne
Forøger her, blandt andre findes en,
Der var hans Konkurrent paa Korstogstiderne
Og siden Slaget vandt ved Pyramiderne:
Han har der ovre faldne Heltes Ben.

Dog Britten trøster sig: «Vil ej de sunde
Saa vil de syge nok, den Sag er ren!»
De døde selv forsmaar han ingenlunde!
Ved Plevna har han virket, hvad han kunde:
Han laver Gjødning af de faldnes Ben!

Hvis Britters Hjerter ej af Stolthed gløde
Ved den Trafik, saa vare de af Sten.
Med Helte, som paa Ærens Mark er døde,
Kan billig deres egen Mark de gjøde
Og derved faa sig reddet mangt et Ben.

Det kongelige Theaters kunstneriske Udsmykning.

Da vi i sin Tid udstedte vor Opfordring til Publikum om at yde Bidrag i ovennævnte Henseende, indkom der et saa stort Pengebeløb, at Enhver maatte antage, at det vilde være tilstrækkeligt. Vi tro ogsaa at kunne tilskrive os, at den Udsmykning paa Trapper og Gange, som Publikum fra denne Sæsons Begyndelse har havt Leilighed til at se, har gjort sit til at formindske Antallet paa de i Mellemakterne promenerende. Imidlertid se vi nu, at vi have forregnet os, da vi endnu ikke have opnaaet at faa de Dekorationer, som vi saa meget ønskede, skjønt vi ere os bevidste ikke at have skyet nogen Anstrængelse i den Anledning og navnlig ikke have sparet paa Noget med Hensyn til den luxuriøse Udstyrelse af Kongelogen.

Da det store Publikum imidlertid ikke har Lejlighed til at beundre denne, er det vel nu nærmest vor Sag at udsmykke de Lokoler, hvortil dette har Adgang; men det er hertil, vi endnu mangle en forholdsvis ringe Sum, naar man betænker, dels hvad det andet har kostet og dels, at der endnu slet ikke er begyndt paa Dekorationen af Foyeren, som dog er det egenlige Centralpunkt, hvor Balletpublikummet i Mellemakterne kan udhvile sig til fortsat kunstnerisk Anstrængelse, og vi tillade os derfor at henvende os til Publikum om fortsat kunstnerisk Bidragydelse i det Haab, at det kongelige Theaters Lokaler snart maa fremtræde i en værdig Skikkelse og ligesom vi høste Lønnen for vore Anstrængelser ved at blive kongelig dekorerede. **Komiteen.**

Punch drømmer.

Punch havde en Følelse af, at han paa den sidste Tid havde været lidt ondskabsfuld, naturligvis kun en ganske lille Smule, men det tyngede alligevel ikke saa lidt paa hans ellers rene og skyldfri Samvittighed. Det var ikke, fordi han havde gjort Løjer med Berg og de andre Venstremænd, eller drillet *Dassavisen*, eller let af Bjørnstjerne, eller Erslev, eller Herman Bang eller Heymann. De er jo nu en Gang ikke til andet. Nej, han havde været ond mod de uskyldige. Han havde knebet *Dagbladet* temmelig haardt i Læggene, og han havde knubset den unge Antonius, skjønt han slet ikke havde gjort noget endnu.

Det var en stormfuld Oktoberaften, at *Punch* forleden sad i sin bløde Lænestol, medens Regnen piskede de gule Blade af Træerne udenfor, og enten det nu var denne Omstændighed eller en endnu ikke ganske helbredet Katzenjammer, saa besluttede *Punch*, medens han for sig selv skriftede sine Synder, at paalægge sig en alvorlig Bod. Han vilde læse *Morgengnavets* Artikel om Ploug helt igjennem fra Ende til anden, baade

forfra og bagfra. Først strøde han imidlertid en halv Haandfuld Røgelse paa Kakkelovnen for ikke at overdrive sine Selvpinsler paa en aldeles ukristelig Maade. En fin, bølgende Røgsøjle steg op fra Ildstedet, den snode sig ud og ind som et Elverpigeslør. *Punch* begyndte sin Bodsøvelse Den var strængere, end han havde ventet. Men det hjalp. Allerede ved den tiende Linie var hans Samvittighed bleven af med *Dagbladet*, og ved den tyvende var Broden imod den hellige Antonius svunden ind til det halve.

»Katholikerne er dog ikke saa fejle endda.« tænkte *Punch*; »jeg har en hel Del gode Venner, der kunde trænge til saadan en lille Bodsøvelse.« Og han læste og læste, men Røgelseskyen bølgede tættere og tættere, han syntes, han hørte Orgeltoner og Korsang. *Punch* saa ned ad sig. Han var ikke mere *Punch*. Hans brogede Dragt med de muntre Farver og det klædelige Snit var forvandlet til en sort Munkekutte. I Stedet for de bølgende Lokker, der pleje at smykke hans Isse, skinnede nu en bleg Fuldmaane. Han var Munk, Munk fra Top til Taa.

»Herre Gud! Er jeg nu kommen til Berlingske?« udbrød han; men han var ikke i Ordrup. Han var i sin egen Stue, men Loftet havde højnet sig, Væggene videt sig ud, Vinduerne var bedækkede med Glasmalerier, og alle Portrætterne af *Punch*'s gamle Venner, der hang rundt om ham, havde forvandlet sig til Helgenbilleder. Selv gamle I. A. Hansen havde faaet Martyrglorie om Hovedet, og hans gamle brand- og dirkefri Pengekasse var bleven til et gyldent Relikviskrin. *Punch*'s Lænestol var en tilgitret Skriftestol, og foran ham laa allerede Etatsraad Tietgen paa sine Knæ og skriftede, hvorlunde hans fuselfri Sprit-Konsortium vilde tjene sine Dividender paa de lange Sørejser til Spanien og hjem igjen.

»Skjære, skjære Sherry!
Hvem skal Sherry'en drikke?
Det skal Tosseho'derne,
For TIETGEN gjør det ikke!«

sang Kordrengene. *Punch* rømmede sig. »Bedste Etatsraad,« sagde han, »den, der rejser en stor Marmorkirke, maa nok have Lov at bygge en lille Beværtning ved Siden, men nogen Bod maa De gjøre. Lad mig se! De kan kjøbe for 100.000 Kroner Privatbankaktier til 117 % i Morgen. Hvis De kan faa det samme for dem, maa De gjerne sælge dem — men ikke før Generalforsamlingen har været. De ser, jeg er ikke haard, for De er jo dog alligevel en Mand med Esp — med Sprit!«

Derefter skriftede Indenrigsminister Skeel hele sin Farimagssporvejshistorie. Den var fæl nok, og som Bod paalagde *Punch* ham næste Vinter selv at drive Grosserernæring i Kjøbenhavn. Han sukkede svært ved det, da han forsikrede *Punch*, at den sjællandske Kvægexport var det bare Jux.

Saa kom Raden til Erslev. Han bekjendte, at han egenlig burde have taget til geografisk Kongres i Venedig, men i Stedet for var rejst som Arkæolog til Tiflis, fordi han havde hørt, man fik lettere russiske Ordener end italienske. *Punch* paalagde ham som Bod at tage et Kursus i Botanik hos Pedel Sahlertz. Erslev gik meget forknyt bort; det var, som han sagde, det tungeste Kors, han endnu havde faaet at bære.

Saa kom Heyman. Det var et skrækkeligt Register, han mødte med, og saa havde han saa mange Undskyldningsgrunde og saa megen usigelig Godgjørenhed at anføre, at *Punch* til sidst blev kjed af ham og lod ham slippe imod, at han aflagde det Løfte, hver Aften at drikke en af sine egne Svanholms-Bajere. For at mildne Boden fik han Lov at drikke den af sit allerkostbareste, tohundreaargamle »drevne« Sølvkrus, det der nu vilde være over halvanden Millioner Kroner værd, hvis Sølvet i Stedet for var blevet sat paa Rente — og endda kun til 4 Procent!

Lille Eedvard indrømmede nok saa flot, at det kunde godt være, at han havde gjort de langelandske Grundtvigianere helt katholske, men han blev heller ikke i mindste Maade forknyt, da *Punch* paalagde ham til næste Folketingsvalg at læse over paa 2. Mose Bogs 20. Kapitel Vers 2—7 i Lindbergs Oversættelse.

Derpaa fulgte Vilhelm Møller. Han bekjendte, at han havde sat Groves Portræt i *Nutiden* i et stille Haab om, at »*Vle*« som en Følge heraf kunde gjenopstaa i »*Dagbladet*«. *Punch* gav ham Alternativet: enten skulde han forpligte sig til igjen at lade Richard Kaufmann skrive i *Nutiden* eller ogsaa til helt at tage hans Navn bort af Bladet. Han valgte med Begejstring det sidste.

Saa kom Fallesen. Han maatte ud med, at det var hans Skyld, at Direktør Andersen var bleven udnævnt til Ridder af Dannebrog og at Professor Molbech ikke var bleven det. Som Bod paalagdes der ham H. P. Holst til evige Tider.

Derefter kom *Dassavisen* rendende. Den saa sort ud, og *Punch* stænkede den først dygtig med indviet Pletvand, inden han indlod sig med den. Da den imidlertid slet ikke viste sig bodfærdig, blev den afvist, og det blev den betydet, at den nok helst maatte lade sig konfirmere om igjen, inden den meldte sig paany. Lige efter *Dassavisen* kom, mærkelig nok, Kultusminister Scavenius. Han bebrejdede sig selv, at han havde givet Konsistorium saadan en Næse i Anledning af, at det havde taget Aarstallet for Verdens Skabelse ud af Almanakken. Excellencen indrømmede, at det var en — lad os sige — en Ungdommelighed, og var villig til at paalægge sig selv en lille Afstraffelse i den Anledning. — »Gud bevares deres Excellence!« sagde *Punch* med et dybt Buk. »Overfor Kirkens nidkjære Overhoved vilde det være en utilgivelig Anmasselse, om en ringe Tjener, som jeg, vilde lægge Vægt paa slig en Ubetydelighed. Desuden har Deres Excellence jo for længe siden ved at drive den vanhellige *Dassavis* ud af Kunstens Tempel og ved at give Askov-Præsterne den af dem i saa høj Grad fortjente Tilrettevisning, godtgjort, hvilken nidkjær Stridsmand Kirken har i Deres Excellence. Lad os aldrig tale om disse gamle Skader!« — »Nej — jeg indrømmer, det var kun en ganske ubetydelig Fejl, men — alligevel — jeg vilde dog spørge Dem ad. Naa! Tak skal De have. Farvel!« Og bort gik Scavenius inderlig tilfreds med sig selv. Og det er han i Regelen. Der var en Standsning. *Punch* lænede sig tilbage i Stolen. Orgeltonerne lød endnu. Koret sang og Drengene svingede Røgelsekarrene. Der var en Dreng, hvis Ansigt *Punch* syntes han skulde kjende. Han trængte sig bestandig frem og svingede sit Røgelsekar nærmere og nærmere. Og jo nærmere han kom, desto mere syntes *Punch*, at han lignede Hørup. Den Røgelse, der brændte i hans Kar, havde saadan en underlig Lugt. Baade sveden og svovlet lugtede den, og Drengen kom nærmere og nærmere, helt hen til *Punch* og svingede Karret lige under Næsen paa ham.

»Atsch!« nøs *Punch*, »det var en fæl Pris.« Og i det Samme vaagnede han. Der var fløjet en Gnist fra Kakkelovnen hen i *Morgengnavet*. Det brændte ikke i Lue, dertil var det for vandholdigt, men det forkulledes langsomt, og op fra dets glødende Rand steg en Røgsøjle lige op i Næsen paa *Punch*.

»Naa det var det, der stank!« udbrød *Punch*. »Ja, det er saamæn ingen Under!« Han saa sig omkring. Alt det kirkelige var borte, og gamle I. A. Hansen saa slet ikke ud som nogen Helgen. »Nej, jeg duer ikke til det »Berlingske«,« sagde *Punch*, »jeg vil blive, hvad jeg er og være tilfreds med mig selv. Ligesom Scavenius.«

Flyttedags-

— Hør, min gode Mand! De bliver sat ud af Lejligheden, hvis De ikke betaler inden Kl. 12.
— Aa Herre Gud, kjære Hr. Vært! Gjør mig dog ikke ulykkelig; kunde De saa ikke hellere lægge lidt paa Huslejen?

-Præliminarier.

— De kan da for Pokker begribe, at saadan kan det ikke blive ved! Nu har jeg i fire Maaneder ikke faaet en Øre af de 20 Kroner, jeg skulde have om Maaneden; De maa sgu betale!

— Betale? Betale! Naar jeg skal betale, — saa kan jeg sgu komme til at bo, hvor jeg vil, og ikke i saadan et Rhabarberkvarter!

Valget i Aars.

Midt paa Jyllands østre Kyst
Skulde Vejen banes
For et Rigsdagsvalg til Trøst
For Lars Bjørnbaks *Manes*,
Derfor bleve Bønderne
Strammed' op af Sønnerne
Til med deres Stemme
Nævnte Sag at fremme.

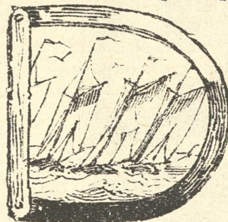
Skjønt der var i samme Egn
Vand paa Venstres Mølle,
Blev dog ikke valgt en Degn
Ej en Gang en sølle:
Alfreds Skuffelse var stor,
Og da han ej som sin Bro'er
Greb til Retiraden,
Fik kan Prygl paa Gaden.

Tror man sligt uhævnet blev,
Slet man Venstre kjender;
Klage over Valget skrev
Alfreds tapre Venner.
Det Mandat, han vented' sig,
Og de Prygl, han hented' sig,
Klagens Vægt forringed'
Ej i Folketinget.

Men ved Undersøgelse
Blev det bragt for Dagen,
At Lars Bjørnbaks Spøgelse
Har dikteret Klagen;
Thi den excellerer i
«Vitterlig» Bjørnbakkeri,
Saa vist ingen anden
Her er Gjerningsmanden.

Heldigvis ej Venstre la'er
Sig af sligt genere,
Og hvis det i Sinde har
Valget at kassere,
Er det lige fedt omtrent,
Hvad ved Rettens Hjælp blev kjendt,
Naar en Kreds kan ranes
Ved Lars Bjørnbaks *Manes*.

Kapsejlads i Havnen.

en af Havneraadet Mandagen den 26de September for Borgerrepræsentationens Medlemmer foranstaltede Kapsejlads, der som bekjendt maatte opgives den Dag af Mangel paa Medbør, fortsattes og tilendebragtes Mandagen den 3die ds. samme Steds. I Begyndelsen af Løbene var Vinden sløj for alle Deltagerne, og det var øjensynligt, at to Minimum'er kæmpede om Magten; men efterhaanden blev der dog gjort saa megen Vind, at der kom Liv i Kludene, skjønt Atmosfæren gjennemgaaende var meget trykkende.

I første Løb, der omfattede Skibe paa mellem 22 og 24 Fods Dybtgaaende, deltog: *Nord*, tilhørende Strandgaard m. Fl., *Syd*, tilhørende Grosserer Harald Hansen og *Nord og Syd*, tilhørende Professor Thomsen m. Fl. Strax i Løbets Begyndelse havde Strandgaard det Uheld at løbe fast paa Refshale-Öen, og det var trods den fra flere Sider forsøgte Assistance ikke muligt at faa ham løs herfra, saa Strandgaard blev siddende paa Refshalen under hele Resten af Løbet. De to andre Deltagere fulgtes i Førstningen godt ad, men da Grosserer Hansen ved en uheldig Manøver borede sig fast i Kalveboderne, blev Professor Thomsen let Sejerherre efterat have tilbagelagt den lange Linie i fem Timer.

I andet Løb for Skibe, der ikke stak saa dybt, deltog: *Meldahlen*, tilhørende Kunstakademiet, og Bugserdamperen *Familiens Haab*, tilhørende Borgemester Fenger. Deltagerne bevægede sig her i en Cirkel, saa det var meget vanskeligt at følge dem, hvorfor Publikums Interesse for dette Løb ogsaa kun var ringe. Familiens Haab havde Vanskelighed ved at klare Skjærene, men naade dog op til Kvægtorvet, medens Meldahlen, med hvis Skrue der efter Sigende var Noget i Vejen, havde svært ved at komme fri af Citadellet og tyede ind til Gammelholms Kaj og blev liggende der.

I den derpaa følgende Eskadresejlads deltog foruden de nævnte: *Enigheden*, tilhørende Havneraadet & Magistraten, ført af Etatsraad Melchior, som Kommandoskib. Deltagerne bevægede sig rundt om Oplagspladserne, og Præmierne vare satte fra 5 til 66 Öre pr. Kvadratalen. I Løbet vare flere af Deltagerne svært i Vinden og krydsede flere Gange hinanden; des værre gik Enigheden i Løbet og derfor ud af Løbet, da den kom i Kollision med Familiens Haab paa Grund af Kvægtorvet.

Overlampepudserens Dagbog.

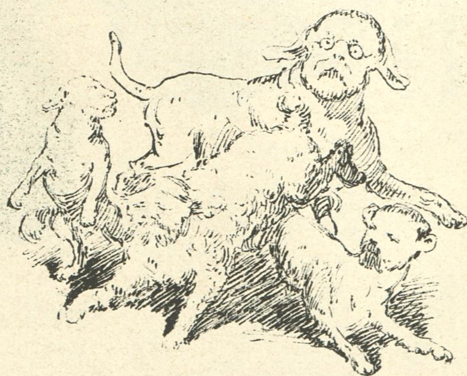

Umyndige i Kjærlighed; Som er det Malle Knallerup ikke er; Fordi hun var forlovet, da hun var femten: Med to paa en Gang; Som Fru Hennings er lige ved ogsaa men af bar Uerfarenhed og ikke som Malle Knallerup; For Grinets Skyld. Og hun begynder med at ville have Olaf fordi hun vil ikke længer kjøre i Enspænderen men heller med to; Ponyer. Hvorpaa Sangen-Berg kommer til Teatret og hun faar at vide, at denne Gang er det gaaet ham bedre; Som Billedhugger og at han har lavet en Statue; Som jeg ikke forstod. hvad var men tænker maa være af Drakmand eller Komandør Wilde eller en anden Søhelt til at sætte op for Ny-Carlsbergs Regning; Paa Hauserplads. Men hun synes alligevel, han minder for meget om Casino; Endnu. Hvorpaa de skal til at spise til Middag og glæder sig til Maden; Som jeg syntes de skulde ikke, fordi Teatermaden er sjelden synderlig mættende, og Sangen-Berg som ikke er vant til den endnu siger hans Mave kan ikke taale den og er helst fri og gaar ud for at lufte; Sin Mimik. Og bagefter kommer de Andre ogsaa i Haven og Stephensen har faaet Studenterhue paa og siger Grinagtigheder; Uden at Folk ler og lader som han er rørende men er ikke morsom; Alligevel. Hvorpaa Sangen-Berg kommer ind og spørger Fru Hennings, om hun synes om ham; Som første Elsker; Som hun siger hun gjør men paa Casino; Og

ikke som Billedhugger; Hos os. Hvorover han bliver meget højtravende og erklærer hende for et skrøbelig Ler som en Billedhugger som han ikke kan være tjent med; Og fortvivler og gaar; Til en sagte Musik. Og Fru Hennings fortryder det fordi hun er bange at Sjæfen skal lade Stephensen forsøge sig i Faget; Næste Gang. Og jeg har glemt at fortælle, at Rosenkilde har spekuleret i Hegnede Teglværks Papirer. Og brændt baade Teglsten og sig selv; Desformedelst. Hvilket er Krogstads Skyld, som er Sofus Petersen og meget skurkagtig; Men Fru Hilmer er den, jeg synes bedst om, fordi hun udtrykker de ædleste Tanker og reneste Følelser. Men saa i tredie Agt har Emil igjen faaet Lyst til Elskerfaget, og Fru Hennings er lige ved at glemme Sangen-Berg; Hvad der er naturligt; Fordi Emil er alligevel den bedste og ikke som Herman Bang kalder ham en Tusmørkesværmer men et Geni. Og han er lige ved at ville tage Rollen fra Sangen-Berg men husker paa; At han alligevel er for gammel og at selv om Sangen-Berg er lidt grøn endnu kan han blive god; Naar han bliver gjemt. Og Emil faar Fru Hennings til at robe, at hun egenlig tænker det Samme og Sangen-Berg kommer ind og faar sin Rolle igjen. Og Emil gaar hjem for at læse over paa sin; I Syvsoverdag. Og imens har Fru Hilmer taget Olaf, hvad der er det fornuftigste hun kan gjøre fordi de To passer sammen; Og Olaf er nok kun en simpel Komiker; Men af første Sort. Hvortil Petersen bemærkede med Haanskhed: Der har Du lavet en rar Pærevælling sammen, Severine, aa Du ku mageli fortjene aa blie Kretiker ve Ferslews Aviser, vis ænten Falk- eller Hærmand sku falle fra faamedelst Jærnebløhed aa dera flydendes Umulihed. Ettersom Du har ikke forstaaet et Mok a de Hele, som Du skal være unskylt i værendes sæl baade ukondi aa umondi; I Kjærlihed.

Den tobenede.

(Frit efter Kaalund).

Se Tauber med det purrede Skind,
Hvor boltrer han sig med lystigt Sind
Derude i Vælgermassen;
Det gaar af Sted over Sten og Stok,
Blandt Chrestens trofaste brogede Flok,
Og Tauber agerer Bajadsen.

Han er hverken vasket, redt eller kæmt,
Og lækre Retter blev aldrig gjemt
Til ham fra en Embedsmands Køkken.
Og mangen en Gang til Krabbes Hjem
Fra Slagelse maatte han fægte sig frem,
Til Valgkredsen vendte ham Ryggen.

Blandt Stillerne tog man en Glarmester ud
Og kasted ham ret som en ussel Klud
Over Bolværket ud i Kanalen;
Dog Tauber slap paa det tørre op
Og gav Korsør-Politiets Trop
Samt Borgmester Rump paa Halen.

Den Spøg var for grov, skjønt Badet var sundt;
Men Tabet af Stilleren gjorde ham ondt.
Han holdt sig til det, der var faktisk:
Hans Glarmester havde jo mistet sit Liv!
— Var Tauber ikke spekulativ,
Saa var han des mere praktisk.

Dog det havde nær ham bragt om en Hals:
For Stævningsmændenes Rænker til fals
Hans Bopæl bli'er eftersporet;
Men Tauber er snild, han hytter sig nok,
Thi hver Gang han ser en mistænkelig Stok,
Saa smutter han ind paa Kontoret.

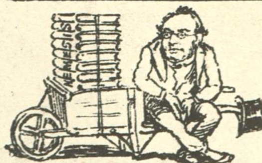
I folkelig Frihed Diæter han nød,
Vel vanked' der ofte Knubs og Stød,
Dog bjerged' han, hvad han kunde;
Og hændtes det under Tiden, at
Af Ho'det blev hannem taget hans Hat,
Gik Madlysten dog ej til Grunde.

I Solskin og Regn, i Slud og Vind
Han gaar i den samme Pels af Skind
Og lader Lars Dinesen snakke!
Thi hvad end saa denne vil sætte deri,
Har Tauber dog taget sit Parti,
Og tager med den til Takke.

Nu fandt han i Vedby en herlig Plads,
Hvor han gjør Krumspring og leger Bajads
Blandt Venstres forskjellige Grupper.
Saa vakker en Fyr man aldrig saa,
Snart er han underst, snart ovenpaa
Som Fedt paa diverse Supper.

Se der er nu Chrestens Slagterhund
Og Schelde, den lille Slikkemund,
Og Grevens fornemme Støver,
De ruske i Taubers uldne Paryk,
Lad hele Højre kun kalde ham styg,
En folkelig Kræmmerbedrøver!

Og han den stakkels forfulgte Fyr,
Han mangler intet, han er jo Martyr;
Han har jo Diæter og Helsen,
Har Folkefrihed og Venner nok,
Af Forbundsfæller en udsøgt Flok,
De foragte ham ej for Pelsen.

Hr. Goldschmidt, der herhjemme har naaet til at rangere lige med Mænd som Prof. Erslev, Valdemar Schmidt, Stephens, Bills, Schenstrøm o. s. v., lader bekjendtgjøre i Bladene, at han for Tiden i Paris docerer sin Nemesis-Theori »for en snævrere Kreds af Lærde og Videnskabsmænd«. Denne agtværdige Stræben efter at gjælde for en »*homme serieux*« maa af enhver Uhildet følges med virkelig Deltagelse.

Børnenes egen Billedbog.

«Karrikaturen er selvfølgelig god til sit Brug; den har sin Ret, selv om den skulde være forbudt i den danske Straffelov, hvad den muligvis er.»

Morgenbladet, den 2. Oktbr. 1881.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn

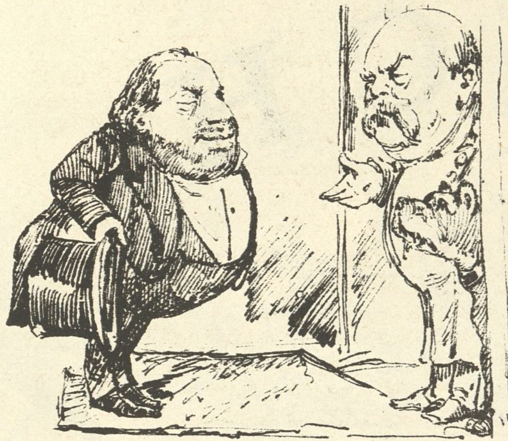
1881. Torsdagen den 20. Oktober. Nr. 42.

Fuldmyndig i Kjærlighed.

— Men Karoline dog! Er Du nu forlovet igjen?
— Ih, Frøken! Det er jo først tredie Gang, mens jeg er her!

Gambetta hos Bismarck.

Og i Fald De ikke skulde være træt a'
Telegrafens Ord om ovennævnte Sag,
Skal De høre her om BISMARCK og GAMBETTA
Og deres Sammenkomst forgangen Dag.
Vi kan Sagen *„mit Umständen“* fortælle,
For vi har den just fra vores specielle
Referent, og det er ikke nogen Kro-Vits,
Men sandt, at han er li'esaa god som BLOWITZ.

Det var en Formiddag i Efteraaret,
Da Fyrst BISMARCK paa Frisøren havde kaldt,
Og da denne færdig var med Hovedhaaret,
Som paa den store Statsmand jo er talt,
Da bankede det udenfor paa Døren,
Og BISMARCK havde knap den aabnet, førend
Han lige strax fik Øje paa GAMBETTA,
Der paa Maatten tørred sine Støvler net a'.

Og mens Fyrsten, lig en Hindu til en Rismark,
Smiled' venlig, sa'e GAMBETTA disse Ord:
«Undskyld, her sku' være En, som hedder Bismark;
Med Forlov at spørge: er det her han bor?»
Og Fyrst BISMARCK, som ej kommer let i Vinden for
Et Svar, sa'e: «Ja, værs'artig, og træd indenfor!
Lad os faa en Passiar, i Fald De gider?
Men tag Dem i Agt for Hunden, for den bider!»

Og han sagde dernæst: «De maa være træt a'
Denne lange Vejs Møjsommelighed!
Vil en Stol De eller en Taburet ha'e?
Gener Dem ej, men sæt Dem bare ned!
Det er længe siden, sidste Gang jeg saa Dem;
Men Tiden har dog ikke taget paa Dem:
Man kan se, at De beklæder en go' Post,
Og kom saa, lad os faa en Smule Frokost!»

Og saa sad de to, som om de vare kjødelige
Brødre ganske ugenert ved samme Bord;
Man sku næsten tro, at det var simple dødelige,
Saadan tog de for sig af det gode Fo'er:
Slesvig-holstensk Ost og hollandsk Genever,
Ægte Rhinskvin og Straszburg-Gaaselever
Blev fortæret, og da BISMARCKS Kontrapart igjen
Maatte gaa, sa'e BISMARCK til ham: «Kom nu snart igjen!»

Men hvad mer her taltes om, og hvad de vilde med
Sammenkomsten midt i Efteraarets Slud,
Har vi lovet, at vi vilde tie stille med!
Det skal ingen let faa pumpet af os ud;
Men af denne Flig, vi her af Tæppet lettede,
Kan man se, hvor nøje vi er underrettede,
Og hvis ikke De vil tro, at Sagen har sin
Rigtighed, saa kan De rejse selv til VARZIN.

Dramaturgiske Studier

af

Hr. Manbang.

Ny Række.

I. Herman Bang.

Har De læst «Haabløse Slægter»? Ikke! Saa skulde De gjøre det. Hvorfor? Fordi det er mig, der har skrevet den om mig selv, for mig selv og til mig selv. Derfor laa Ironiens Skjær saa stærkt over Etatsraad Crone, da han blandede sig ind i det Parti Piquet med blind Makker, jeg spillede med mig selv. Han sagde Kortene vare fedtede. — Maaske vare de det! Men for os, der hører den unge nervøse Slægt til, er det en underlig forknyttende Følelse, at se den nye fremadstræbende Tid blive værdsat efter Politiets gammeldags Cronemetermaal. Har De været i Hillerød? Heller ikke! De skulde tage derhen. Ikke for at se det forhistoriske Fremtids-Museum eller spekulere over, hvad i al Verden der egenlig skal stilles op i det. Skal jeg betro Dem Noget? Ikke! — Maaske har De Ret heri. Heller ikke mig skal man betro Alt. Men den dramatiske Kunst herhjemme hviler alt for meget paa det Overleveredes Basis. Vore Skuespillere krølle endnu deres Haar med det Michael Wieheske Krøllejern, og vore Skuespillerinder dyppe endnu deres slanke, fint tilspidsede, men ængstelig nervøse Fingerender i Fru Heibergs Sminkekrukker. Her ligger Fejlen. Der er noget indestængt, noget med Yale-Patent-Laas af forbedret Konstruktion forsvarlig aflaaset over vor dramatiske Kunst. Op med Vinduerne! Eller bedre endnu! Hvad mener De, Frue, om at rejse? Lad os rejse til Hillerød. Det er nemt gjort. Man hyller sig i sin Ulster-Coat, ikke fordi det er koldt, men fordi vor Slægt er baade kuldskjær og nervøs. Man tager sit Rejsetæppe med. A propos om Rejsetæppe, saa forlanger Moden, at det skal være blaat, mørkeblaat med stort rødt Navnetræk. De smiler! Er det ad Kronen over Navnetrækket? Nu ja, maaske er det latterligt, men alligevel er der Mange, der misunde os denne Krone. Her hjemme kunne vi ikke som Franskmændene sætte et *de*, eller som Tydskerne et *von* foran Navnet for at pointere Slægtsmærket, Afstamningen. Hvad gjør man? Man sætter Krone. Har De en «*Figaro*» med? En «*Figaro*» gjør Indtryk af Dannelse. Man mindes Sardou, Dumas, Abrahams. Man stiger ud paa Perronen i Hillerød, Tjeneren bærer Tøjet. Det er Forspillet. Herman Bang er særdeles heldig i denne Rolle. Hans nonchalante Udstigning af den obligate 1ste Klasses Coupé, hans overlegne Ro, medens han vrider sig langsomt af Sted med Ulster-Coaten slubrende om Hælene, uden at han saameget som hæver Blikket fra sin «*Figaro*», medens han passerer den af beundrende Hillerødder opfyldte Ventesal, minder vel i Noget om Hr. Pio, medens han endnu var paa Folketheatret, men har tillige et eget romantisk Snit, som man synes fører En tilbage til Kunstens Glansperiode. Siden Carl Price forlod det lyriske Elskerfag, har ikke nogen Kunst-

Telegrammer til *Punch.*

Berlin, den 19. Oktober. I herværende politiske Kredse cirkulerer det Rygte, at Viceformanden i det danske Deputeretkammer, Hr. Berg, har ligesom sit franske Forbillede ilet med at aflægge Fyrst Bismarck et Besøg, dels for at erfare, hvorledes denne vil stille sig til et eventuelt Ministerium Berg, dels for med ham at drøfte den almindelige evropæiske Situation, særlig med Hensyn til de under Berg sorterende »Evropæere«.

— (Senere Telegram). Efterretningen om Bergs Besøg hos Rigskansleren viser sig at være forhastet. Hr. Berg er paa sin Rejse endnu ikke kommet længere end til Vandsbæk.

Konkurrencen leve.

Vor gamle Holberg, som bekjendt,
Skal ha'e sig snart et Monument,
Og man har raisoneret som saa:
I Søer skal Mindesmærket staa;
Den Tanke ligger ganske nær,
Thi det, han selv har rejst sig der,
Af Folket slig en Medfart faar,
At snart det som et Minde staar,
Om hvordan ikke man bør hædre
Den Arv, man tog fra sine Fædre.

Nok sagt; til Mindesmærket man
Fik bragt en Kommité i Stand,
Som meget prompte fik begyndt
Det første Skridt: at skaffe Mønt.
Naar Mindesmærket rejses skal
Maa det jo være af Metal,
Og dette fik den bragt for Dag
Fra Godtfolks Pung i Ro og Mag:
Vort Publikum kom med i Legen,
Saa nok det noget faar af — Stein.

Thi skjønt vi »Konkurrencer« faar
Om Mindesmærker, Tingen gaar
Saa regelmæssig, som den gik
Med Lodder og ved Mekanik.
En Kunstner tage kan med Lyst
Paa Værket fat; han har den Trøst,
Som gjør en Tyrker Livet nemt,
At al Ting forud er bestemt;
Derpaa er han aldeles sikker,
At Fatum hos Hr. Meldahl stikker.

Selv om en Kunstner gaar saa vidt,
At han gi'er Møde her med Skitser, som blev andet Steds kassert,
Er dog hans Udsigt ej spolert.
Om Ludvig Holberg ogsaa bli'er
Juelbenet, ikke meget si'er,
Naar Meldahl aabenbart har Trang
Til Juel at skaffe en Pendant
Til næste Jul, saa uden Skade
Han kan beses fra Holbergs Gade.

---

nerindividualitet i den Grad kunnet støbe sig selv ind i Formens fineste Gradationers umærkelige Nuanceringer. Tjenerens Rolle, der gaves fordringsløst og uden Pretension, fremhæver Herman Bangs nervøse Kulde; man mærker, at der under denne Verdensmands — man kunde næsten fristes til at anse ham for »*un gommeux*«, »*un petit crevé*« — isnende Ro syder en hel Begtønde af utilfredsstillet Ærgjerrighed. Læg Mærke til den ombøjede Flip! Vognen ruller af Sted. Er De med? Nej, det er sandt, De har jo ikke været i Hillerød. Tæppet gaar op. Aandeløs Spænding! Politimesteren i Hillerød polerer sin Kiggert. Det var ham, der fangede Ole Sørensen. Kunde han fange de »Haabløse Slægters« Efterfølger i den »Utrykte Novellette« Hr. Bang vil oplæse! Skulde man opleve »Haabløse Efterslægters« Konfiskation! Hr. Bang træder ind. Var det en Succes? Det vilde være for dristig sagt. Han spiller for meget paa sin Person. Bevægelserne ere kantede, Organet ikke fejlfrit. Sorte Klæder flattere ikke Hr. Bang og Hr. Bang flatterer ikke de sorte Klæder. Og hans Konst er ikke frisk. Den minder om Dyreryg, der har hængt for længe. Det var et genialt Greb af Hr. Bang at vælge Hertug Skule til sin egenlige Debutrolle. Han skuler udmærket! Man mærker strax, at han ikke sidder inde med Kongstanken. Kun burde han have beholdt sin Ulster-Coat paa. Derved vilde han have opnaaet en større Afrundethed i Figurens lavere liggende Partier. Hvem er Skule? Det er Kritikeren, Dramaturgen, Manden med de mange gode Raad til Andre, men som selv mangler Evne til at spille Kongens Aladdinsrolle. Skule er Nureddin, der maa afstaa Hakon-Aladdin Theaterlampen med al dens Glans. Og Biskop Nicolas forudsagde det. Derfor hader Skule Bisp Nicolas og kalder hans Kunst for »Tusmørke«. Hans egen er Magistratsmaaneskin. Skule tvivler. Her maa jeg sætte et Spørgsmaalstegn. Thi Herman Bang tvivler om Emil Poulsen, men har han nogensinde tvivlet paa sin egen Tvivl? Eller paa sit eget Talent? Dersom han vilde være mere naturlig, mere sand, mere realistisk, vilde han uden Tvivl kunne blive en brugbar *Père noble* ved Kjerteminde Sekondtheater. Eller Damekomiker paa Dyrehavsbakken! Her er en Opgave! Lad Hr. Bang, naar han vender tilbage fra sin »Herman Bang-Tourneé« — A propos! Hvorfor har den ikke været nævnet i Ferslews »Theaternyt«? — i Hillerød, Roskilde o. s. v., alvorlig overveje, om de store Ibsenske Skikkelser lade sig opføre i sort Kjole og hvidt Halstørklæde. Disse Vikingekonger gik sjeldent med hvidt Halsbind. Den Eneste, om hvem dette vides med Sikkerhed, er Kongen af Bøgø. Men hans Figur egner sig heller ikke for Scenen, især ikke for Balletten. — De er vistnok træt, min Frue! Skal jeg blive ved? Ikke! Saa vil jeg kun endnu fremsætte en energisk Indsigelse mod den Maske, hvormed Hr. Bang fandt det passende at udstyre Hertug Skule. Den var aldeles haabløs. Ogsaa Parykken var alt for outreret.

Relativt.

— Med Forlov at spørge? Er det Deres Hund?
— Min Hund? Jeg har Kone og syv Børn; jeg er selv Hund!

Absolut.

— Er det ikke Kusken fra Vestergaard?
— Jo vel Herre!
— Er De kjørende herop?
— Ja vel Herre!
— Saa kan jeg vel kjøre med Dem hjem?
— Næ, Faen ta mæ, ka Di ej; for i Dav æ jæ sgu sjæl Hejst!

Verdens Gang.

Til Sofus Høgsbros *„danske Folketidende“*,
Hvis Sandhedskjærlighed er vel bekjendt,
Har Bjørnson nylig den Erklæring sendt,
At Norges Venstre er saa langtfra stridende
For Republikken, at hvis sligt er hændt,
Sker det i alt Fald mod hans bedre Vidende;
De Stikord, man deroppe fra kan høre,
Med Republikken intet har at gjøre.

Saaledes var omtrent de Ord, der lød
Fra ham, der ellers Kongedømmet flaaede;
Fra Danmark fløj de op til Norges Røde,
De var for dem, de var for os en Gaade.
— Dog Bjørnson véd, at Høgsbros Spalteføde
Skal altid læses paa en egen Maade,
Jo, det er klart, at Bjørnson nok har kjendt ham
Til Bunds og derfor sin Erklæring sendt ham.

Og er der nogen her i Dannevang,
Hos hvem ej hver en Rest af Tvivl er svunden
Om, hvad den norske Skjalds Sirenesang
I Høgsbros Folkeblad betød i Grunden,
Saa har han taget Bladet selv fra Munden
I denne Tid — ak, det er «Verdens Gang»! —
Der har han sagt: «Det gavner ej, vi nægter,
Det er for Republikkens Sag, vi fægter!»

Et Ord kan være nok saa godt som tyve,
Og mellem Bjørnsons Ord var et især,
Der snart som et bevinget Ord vil flyve
Og gi'e hans Brev til Høgsbro dobbelt Værd:
Om gamle Norge siger han, at der
Man vænnes til officielt at lyve.
— Se, nu kan man forstaa, hvorfor af Pennen
Undslap ham hin Benægtelse til «Vennen»!

Hin Sandhedskjærlighed, den velbekjendte,
Paa hvilken Høgsbro her har Eneret,
Gjør, at det er os Danske saare let
At fatte, hvad vel Bjørnson har *in mente*,
Naar han i Folketidende la'er prente,
At Norges Venstre er just ikke slet
Saa rødt, at Tronens Fald dets Harm kun dæmper,
Og at det ej for Republikken kæmper.

Men da man sagtens endnu ikke véd
I Norge, hvad forlængst man her i Landet
Forstaar ved Høgsbros Sandhedskjærlighed,
(Og Misforstaaelse var hist forbandet)
Saa er der jo for Bjørnson intet andet
Tilbage end at give ren Besked,
Selv om for «Vennens» Rygte heraf stammer Kval.
— Jo, det er Verdens Gang i Livets Jammerdal!

Ved Kaffen.

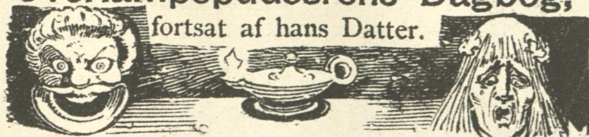

Fru *Sørensen.* Ja det véd den søde Gud, at det er drøjt at flytte, søde Fru Schrøder og De kan da nok tænke Dem, at Sørensen var ikke til megen Nytte i Retning af at hænge Gardiner op eller slaa Skilderierne paa Væggene, baade ifølge hans Trevenhed og hans Korbelance, fordi han nemlig altid støder Maven mod Væggen naar han skal paa Stolen for at hugge Søm i, og det kan han ikke taale siger han, men faar Kontusioner til Hovedet og Obstruktur i Maven deraf, saa det vil man dog ikke have paa sin Samvittighed, skjønt jeg tror nok det er Opfindsomhed af Sørensen alt sammen, efter som han gik i Klubben ganske rolig og lod os om det Hele, og saa gik det jo galt nemlig, at Flyttemændene havde forstaaet Nørrebrogade 235, istedetfor Vesterbrogade 135 og saa kan De tænke Dem, hvor uheldigt søde Fru Schrøder, at der netop er flyttet Folk væk i 235 paa Nørrebro og ingen nye Lejere og der ruller de Dumrianer ganske one weiter ud paa Nørrebrogade 235 og kyler alle vore gode Møbler, baade dem med Krætong og dem med Ribs paa, ind i tre smaa lurvede Huller, hvor der er en Skomagerboutik under neden oven i Kjøbet og af den Grund lugter af Blanksværte, føj, og vi gaar ude i vores dejlige anden Sal paa Vesterbrogade og tror der er sket en Ulykke, og det bliver Aften og det bliver Nat, og vi har ikke saa meget som en Stol at sidde paa, saa vi maatte ligge os plat ned paa Gullerne tilsidst alle sammen og fik ikke Søvn i Öjnene, og næste Dag render vi jo op paa Flyttekontoret, og fik at vide hvordan det var gaaet, men det allerværste var, og det fortæller jeg kun til mine allerbedste Veninder, som for Exempel Dem, søde Fru Schrøder, at Sørensen maatte sidde som en Husvild paa Stationen hele Natten, fordi, da han gik fra

Klubben om Aftenen, havde han jo glemt, hvor det var han var flyttet ind og rendte og tossede omkring hele Natten til han blev antruffen af en Betjent siddende og sovende op ad Niels Jul nede paa Gammelholm og kunde jo ikke klare for sig ligesom ham Zink i Folketheatret, som jeg var henne at se forleden Aften og jeg har jo ikke været i Sekondteatrene i Aar før, dels paa Grund af Fansang og dels paa Grund af, at vi havde ikke Mod til at se den gamle Fregatkaptain sejle Jorden rundt i 80 Dage igjen, men saa var vi ogsaa henne at se «Lad os skilles ad» og det var rigtig et Stykke for Dem søde Fru Schrøder for vi véd jo nok alle sammen, at De og salig Schrøder var separerede væk fra hinanden over et halvt Aar formedelst Uoverensstemmelse, og De skulde saamæn aldrig ladet det blive godt igjen søde Fru Schrøder, det vil De da give mig Ret i, saadan som Schrøder blev paa sine ældre Dage, og her i Stykket bliver det jo ogsaa godt og det begynder med, at Frøken Lund er gift med Abrahams og hellere vil være gift med Pio, og faar Lov dertil, men Abrahams er nedrig og faar hende til at gaa med ned i Rybergs Kjælder eller et andet ugudeligt Sted og saa kommer Dorphpetersen ind og lader som det er ham, der har skrevet Haabløse Slægter og skal i Kachotten sammen med Zink, der ogsaa har gjort noget Slemt med en fejl Maske, han har faaet paa, og Pio kommer ind og er fugtig og Fru Holst bliver skinsyg, men det er sandt det er nok hos Vat, og hos Andersen der ender det Hele hos Ryberg med at Politiet kommer, ligesom i Holbergs Julestuen og trækker af med Pio, og Frøken Lund taber sin Frisyre og sine Pringsipper og det andet Sted ender det med det Samme men ikke saa grinagtig nemlig Ægtefolkenes Forsoning ligesom De og Schrøder, og nu skal jeg hjem og give stakkels Sørensen Sodavand og Sildesalat, som Fritz siger er saa godt ovenpaa Konfusioner til Hovedet og Flyttemænd i de højere Etager og nu Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe!

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Onsdag d. 12. Oktober. *Gjenboerne;* Som jeg ikke vil skrive om men om Petersen; Nemlig som han sidder ved sin anden Morgensnaps og tredie Spegesild med tilhørende Morgennationaler, bli'er han pludselig kokkeliko i Hovedet og siger: «Hør lille Severine, ves jæ var Sjæf, va jæ ikke har sønnerli Ægspæktasjon paa Opnaaelsen a, saa ville jæ ærke mei. Nemli ikke over værken vores Skuespillere, som er brilejangte, eller over vores Krætik som er allenfals saa som saa; aa inte være æn som den alti har vaaren men over Stadsrævesorernes Betængning for 79—80; Desangaaendes. Nemli a di baade gjør Kvalm over Fru Lytgens Fø at di synnes hun har faaet for meiet for alle di deilie Triller hun har slaen; mens di kaskesens ha sat i føste Pakæt aa faaet dem gratis aa for slets Ingenting, aa over a Komandanten har faaet 2000 Kr. til for a komandere, som han gør næ Høihed aa Verdihed aa Tællefong. Aa di kommer aa river vos i Næsen, a vi har gort Overskridelser paa følgendes kon Ti; Som di sier, skøndt der æ fjorten eller femten Pongter. Nemli føst, 6667 Kroner tel Söltrækkeri aa Guldtrækkeri, som hade de vaaren Obtrækkeri; ku der ha vaaren Noget i, men som vi ve de er inte, men tel di Stokker, Kaufmand aa Peterhansen har lavet vos etter Moll i Ære, og 2710 til Fru Cæmpebolla, som jo er noet lovli meiet ettersom den Bolle var temmeli dødbagt aa inte meiet me Rosiner i men vi fik jo Manden i Købet, der jo regtinok osse var en tarveli Tvebak. Aa det ka være vi har flottet os lidt der, men saa har vi jo knevet paa ængelte Steder, som Frøken Nyeland, der har bekommen 70 Kroner ved en Faarestilling, mens Frøken Skrøder dog har opbebaaren hele 200 Kroner for a sønge aa spelle to Gange, aa va Musekundervisningen for Frøken Bertelsen anbelanger saa er de va jæ kaller et Bænneficium for Balletten som di har inte mange a, for a skaffe dem over tel de Ræsiterendes, aa de 29 Kr. 28 Øre tel di to Katte ka billivis heller ikke sies a være Overdaadihed værendes sirkum tre en tiendel Øre om Daen i Kaastpenge udbetalt tel vær a dem, formedelst vi har inte kunnet gi Natteralforpleining tel Dyrene i færsk Raattekyd, som i de gamle Tæater. Men ve du va det er, som har drillet Stadsrævesorerne de ere begribelivis; a vi har brogt 375 Kroner tel a tragtere Kronprinsen, Kronprinsessen, Væles aa Frue aa dito Russer med dito samt Prenshans før, da di var oppe aa kigge bag Kulisserne, aa vi har ente spanderet mere æn som 55 Kroner 50 Øre paa Risdasmændene «da di tog di samme Ingrætninger i Øiesyn», aa daliegt das Hunt begraven, som Tysken sir, aa ves jæ var Komandant velle de ærke mei men værendes Petersen vel jei ta en Ægstrasnaps; Des formedelst; Som han gjorde.

Hovedstrømninger.

I Preussen, hvor GEORG BRANDES
Et andet Fædreland fandt,
Formedelst at Danmark befandtes
At være for intolerant,

Man nu for Tiden oplevet
Et Stykke «Kulturkamp» har:
Med smaat Tryk staar det beskrevet
I «*Morgengnavet*» saagar.

Det var en af Tyskernes egne,
Som ikke blev der tolereret,
Det var salig HEINRICH HEINE,
Som blev i Berlin konfiskert.

Hans Værker man ikke taaler,
For farlig er deres Tendens:
Fordømt til Brand og til Baal er,
Hvad ikke med BISMARCK kan spænd's.

Den Spire bør ikke plantes
I Preussens hellige Jord.
— Og sligt kan passere, hvor BRANDES
Tilfreds med sit «Vaterland» bor!

Dog trøster Berlin sig ved denne
Autodafé som saa:
«Lad kun Heinrich Heine brænde,
Naar Brandes beholde vi maa!

Saa gaar ikke for os til Grunde
Af Heine et eneste Blad:
Han har jo bevist, at han kunde
Sin Heine godt udenad!»

Lys-Tryk.

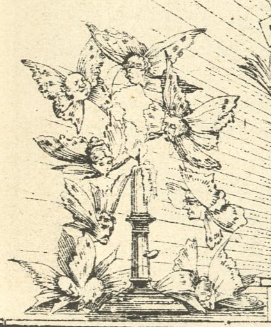
Snart funkler over ODENSE hint «første Sort» Skjær,
Som skær' vor Magistrat saa dybt i Sjælen;
Thi Gasværks-Overskuddet, som den har saa kjær,
En skummel Nat bli'er bragt paa Lygtepælen.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn

1881. Torsdagen den 27. Oktober. Nr. 43.

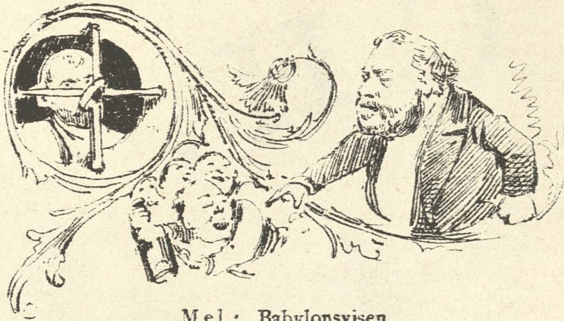

Soirée musicale.

— Hør Frederik! Jeg synes ikke, de følges rigtig ad?
— Hys? Det er vist Ouverturen til «Lad os skilles ad!»

Konsekvenser.

Mel.: Babylonsvisen.

Det er gru'lig galt i Verden,
For den bliver stadig værre Aar for Aar,
Og i disse Tider er den
Rent besat, saa ingen véd, hvorhen den gaar.
Galt er det fat med de store Magters
Enighed, de kan nok inte spænd's,
Og at de smaa saa gaar til Agters,
Det er det, man kalder simpel Konsekvens.

Britten med de brave Skotter
Skotter til Ægypterne og Morerne,
Passer paa, at Hottentotter-
ne bli'er ikke undertrykt af Boererne.
Frihedens Fane op han rulled'
I Orienten, den kan hænd's;
Men at PARNELL blev sat i Hullet,
Det er det, man kalder simpel Konsekvens.

I Paris skal snart GAMBETTA,
Folkets store Talsmand, ha'e sin Taburet,
Skjønt han nys gav et Portræt a'
Vælgerfolkets Masse, der var langtfra net;
Gav den ham Folkegunst og Gaver,
Priste han dens Intelligens;
Men at den nu er «drukne Slaver»,
Det er det, man kalder simpel Konsekvens.

Over Tyskland trækker svare
Skyer, der er mørkt som paa en vildsom Vej;
Man kan ej en Gang erfare,
Om GAMBETTA var hos BISMARCK eller ej.
Li'esom den Gas, vi faar fra HOWITS,
Er paa Belysning Sagen læns;
Thi, hvad Fyrst BISMARCK sa'e til BLOWITZ,
Er kun, hvad man kalder, simpel Konsekvens.

Norges bedste Værn og Fæste,
Er det Stortingsflertal, Folket kaaret fik.
Venstre der er godt et Heste-
hoved foran vort paa Vej til Republik.
BJØRNSON det strammer op med Taler;
Men at hos HØGSBRO, i sin Vens
Blad, han forandred' de Signaler,
Det er, hvad man kalder, simpel Konsekvens.

Danmark har i Ro sig vugget,
Foreløbig er det fri for Kjævleri;
Eedens Have har man lukket,
Til det meste af November er forbi.
Ferie maa man Tinget give,
At det kan hvile sig imens;
Men at det ogsaa vil siden drive,
Det er, hvad man kalder, simpel Konsekvens.

Kammerherre Fallesen.

Der er nu vel omtrent en Snes Aar til, at det kongelige Teaters nuværende Direktør vil kunne fejre sit 25-Aars-Jubilæum som saadan. *Punch*, der véd, at den moderne Journalistik fordrer, at man saa vidt muligt altid bør være i Forhaanden, har derfor allerede begyndt at skrive paa den Artikel, hvormed den til den Tid agter at fejre den hædrede

Kort om Kort.

For nogen Tid siden — jeg tror, det var den 17., eller maaske var det den 18., naa lige meget — kort at fortælle, for nogen Tid siden kom en Ven af mig hjem og spurgte, om jeg vilde spille Kort hos ham næste Onsdag, eller maaske var det om Tirsdagen, naa lige meget — kort at fortælle, at spille Kort med ham.

»Du har vel Holmblads Kort?« spurgte jeg.

»Naturligvis!«

»Godt! Saa kommer jeg!

Jeg kom altsaa hjem til ham. Det var et af disse gamle Huse, som er meget ældre end de nye, et af disse antike Huse, hvor der hverken er Køkkentrappe eller Ventiler, men kun Hyggelighed, et af disse forældede Huse — kort: Hus.

I Huset var der beskjæftiget 28 Arbejdere, alle Mandfolk, fordelte i Hold paa fire Mand, og alle beskjæftigede med det samme: nemlig at spille Kort.

Det er nu ikke saa let at spille Kort, som man tror. Lad os en Gang træde indenfor og se, hvorledes det gaar til. Jeg tilstaar det, til at vise om og forklare noget saadant er jeg kun en daarlig Makker, men det kan dog maaske interessere en eller anden Matador.

I Forværelset hænger man sit Tøj og sætter sine Galoscher — gid det var Lykkens, saa beholdt man dem paa netop paa dette Sted.

I det første Værelse sidder fire Arbejdere. Her er Kortspillet neppe begyndt, man sorterer Kortene. Dette bestaar i, at Otterne, Nierne og Tierne af alle Farver tages fra. Saa bliver det til L'hombrekort.

I næste Værelse er man allerede kommen videre. Her blandes Kortene, og det foregaar ligesom alt andet her i Huset — for det er et gammeldags Hus — ved Haandkraft.

Saa træde vi videre, ind i den store Sal. Her ere flere Kortspil under Behandling paa en Gang. Ved det ene Bord tages af, som det hedder; dette er nødvendigt, for ellers kunde Kortene let komme til at sidde forkert, og det maa de ikke. Ved det andet Bord vendes Trumf op, det er Ruder Es, nu er det slaaet fast, ja whist, der er et lejerligt Arbejde alt det, der er med saadan et Kortspil. Længere henne ved et Bord med fire, tavse Arbejdere, som nu har spillet sammen i otteogtyve Aar, gives der Kort; hver af de tre faar lige mange, det er nødvendigt, for

Jubilar. Vi have til den Ende i vor Mark-Twain'ske Udklipsbog indregistreret følgende Brudstykker af *Dagbladets* Artikel om Cheri Maurice, der synes os at maatte kunne finde Anvendelse ved denne Lejlighed.

«...Lad os gjøre Direktøren et Besøg!.....Man gaar op og banker paa, modtages ikke af nogen Tjener i Livrée, men lukker selv op og træder ind i en lille Stue, hvor en Skriver staar ved sin Pult og arbejder uden at tage videre Notits af den indtrædende. Man spørger igjen om Direktøren, Skriveren peger paa en aabenstaaende Dør, man gaar uanmeldt ind og staar nu i Direktionsværelset ...... En Personlighed afspejler sig i sine Omgivelser ...... I hans Arbejdsværelse findes der intet Spor af Luxus, ingen Portiêrer for Døren, ingen Brysselertæppe paa Gulvet, ingen polstrede Møbler, overhovedet intet overflødigt Apparat — det hele er tarveligt, beskedent, som han selv, der hele sit Liv igjennem aldrig har stræbt efter at synes, men kun efter at være. Klart og skarpt prøver han enhver Person og enhver Sag i Forhold til dens virkelige Beskaffenhed, dømmer selv og handler derefter. Dette kjender hans Personale af lang Erfaring...... Thi ligesaa bestemt og uafhængig, som han stiller sig overfor sine Skuespillere, har han ogsaa til enhver Tid stillet sig overfor Pressen, ja, naar det behøvedes overfor Publikum selv......

....Mere end én Gang har han i Forhold til et vildledt og ubillig dømmende Publikum vist en Fasthed som imponerede det og aftvang det Agtelse, og hvad Pressen angaar, da kjender han hverken til Smiger eller Bestikkelse af nogen Art. Han viser den skyldig Høflighed, men lader sig hverken paavirke af den eller søger paa sin Side at faa Indflydelse paa dens Mening. Resultatet af denne Fremgangsmaade er, at han baade i Publikum og hos Pressen nyder en almindelig og grundfæstet Agtelse. Maaske opnaas et saadant Resultat noget langsommere end den tilkjøbte Pupularitet, som mange andre Teaterdirektører vide at forskaffe sig, men det er til Gjengjæld varigere og mere ægte......

·....Hans Evne til at opdage og udvikle unge Talenter er fuldkomment enestaaende. Der er ved hans Teater ikke Tale om famlende Forsøg eller unyttig Ophobning af usikre Skuespiller-Emner, som spilde deres Tid i Lediggang. Hans skarpe Blik opdager hurtig, om en Begynder har virkelige Anlæg og i hvilken Retning de ligge. Har han intet Talent, bliver han strax fjernet...... Sjeldent eller aldrig tager han i den Henseende fejl i sin Dom og lader sig i denne hverken paavirke af Publikums løse Skjøn eller af Kritikkens Ros og Dadel. Den Begynder, han selv tror paa, beholder han, om saa alle Recensenter ere enige i at forkaste ham, og flere end En har han paa denne Maade reddet for Kunsten......»

Naar man har saadanne Blomster at flette i Kransen, vil det være en let Sag for os at skrive en Jubilæumsartikel om Kammerherre Fallesen, og naar vi saa hertil føje et Referat af det eventuelle Festmaaltid, hvor vi antage, at Hr. Professor Molbech — til den Tid rimeligvis Ridder af Dannebrogе m. m. — vil holde Festtalen over Motivet «*Nehmt ein Exempel dran!*», og en Skildring af det rørende Slutningstableau i bengalsk Ild, hvor samtlige Skuespillerinder og kvindelige Elever under Udraabet «Du kjære, kjære gamle Kammerherre!» falde Jubilaren om Halsen og kysse ham, tror *Punch*, at ogsaa han har føjet sit Blad til den Lavrbærkrans, som det taknemlige Publikum om en Snes Aar vil sætte paa Kammerherre Fallesens Isse. Og det kan vi takke *Dagbladet* for.

Legat.

Efter Forlydende har Etatsraad H. P. Holst i Anledning af sin 70-aarige Fødselsdag oprettet et Rejselegat for uformuende Digtere, Legator har selv skjænket den første Portion til Digteren H. P. Holst til en Rejse til Græker- og Jødeland.

Frederiksberg.

Alleen mer' ej lokke
Os kan — forstummet er dens Pris!
Hvor skal man Roser plokke,
Hvor der en Plockroes gi'es?

---

saa kan man se, hvis Skylden er, hvis der bliver begaaet en Fejl; den fjerde Arbejder sidder over, som det kaldes. Det har han formodenlig ogsaa gjort i otteogtyve Aar. Han sidder bøjet over de foran ham udbredte Kort og stirrer paa dem for at opdage den mindste Fejl. Det er et strengt Arbejde, men derfor varer det heller ikke ret længe ad Gangen, saa bliver han afløst af en anden. Naar dette ikke skete, vilde han blive blind for hele sit Liv.[1])

I næste Stue gjælder det Tarokspillet; men det forstaar jeg mig nu slet ikke paa, saa her skal jeg vel vogte mig for at kigge dem i Kortene.

1) Ved det tredie Bord var man i Færd med den Operation at vaske Kort. Dette er et kjedeligt Stykke Arbejde, men maa alligevel gjøres grundig, hvis man vil haabe at tjene Noget ved Spillet; ellers komme nemlig let for mange af ên Farve til at sidde samlede, og det er farligt.

Jeg staar lidt og ser derpaa, jeg synes, det er svære Kort, de alle har. En af Arbejderne har en Pisk — ikke i den Betydning, at han har drukket for meget — nej, han har virkelig en Pisk, og de andre vaande sig under den. Det sortner for mine Øjne, det er ikke Kort mere, de spille med; det er store Blade, saa store som «Minder fra det forsvundne Kjøbenhavn», der flyver Toldboden, og der kommer Hesten paa Kongens Nytorv og saa Rundetaarn og saa Fruekirke. «Men hvad er det dog?» spørger jeg min Fører, «hvad er det dog?» — «Det er et meget svært Spil. Han ultimerer!» lød Svaret.

Vi havde gjemt den sidste Stue til sidst, og derfor kom vi til sidst ind i den sidste Stue. Her var man allerede færdig med Kortene, man vidskede Beterne ud. Dette er det vanskeligste og kostbareste Arbejde ved hele Kortspillet, for det skal slaa lige til, ikke den mindste Fejl maa der være, saa maa det hele gjøres om igjen.[1])

Hvor umaadelig Omsætningen var, kan man gjøre sig et Begreb om, at der ved saadan et enkelt Spil, selv et af de allerbilligste, altsaa til 50 Øre, kunde tabes Kroner i hundredevis — tusindvis, sagde min Fører, men det er vel lidt overdrevent. «Men man kan ogsaa tjene meget ved Kort,» svarede jeg. «Lad os ikke tale om det, min unge Ven!»

Hvad siger De nu, naar jeg nu slutter denne kortfattede Feuilleton?

Dog vel ikke, at jeg sad i Uheld, for saa svarer jeg: Gnavkort!

Her van Bang.

1) Der er ogsaa Fare forbunden med dette Arbejde, siger man, det slaar sig paa Humøret, Hang til Selvmord avles ofte heraf.

Dødsanmeldelse.

— Go' Maaren, Mortensen!
— Go' Maaren, Jensen! Naa — hva' Nyt?
— Aa — inte annet end — at nu har Mutter enneli ta'et Billetten i Nat.
— Saa! — Æ hun væk? — Ja, hva' Fa'en, Jensen — je ve sgu osse, hva' de' æ a være Enkemand.

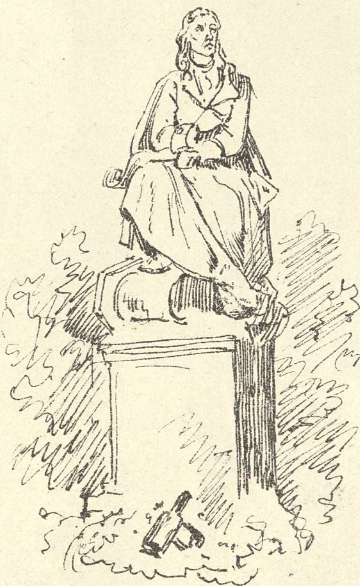
Vox populi.

— Og hvad siger De saa til den MOMMESEN?
— Ja, der staar nu rigtig nok HOLBERG, men det er jo BUSHOLM!

Ære den, som æres bør.

(Mel. af «Stegekjælderen».)

Lad enhver kun, som har Lyst
Stadens Fædre skose,
Vi vil af vort fulde Bryst
Magistraten rose;
Glans af denne faar vor Stad,
Som en Bistrupmiddagsmad
:,: :,: Middagsmad :,: :,:
Faar af Kransekagen,
Det er netop Sagen.

Paa hver Plads, hvor klædt i Halm
Før en Pumpe knejste,
Ser man nu til Dags af Malm
Billedstøtter rejste,
Hvori vore store Mænds
Træk kan ses, jo det kan hænd's,
:,: det kan hænd's, :,:
At mens Dyden lønnes,
Byen selv forskjønnes!

Snart blandt østre Anlægs Træer
Vil en ny man finde:
Unge Jakobsen faar der
Carstens rejst et Minde.
Det skal staa som et Bevis
Paa den grumme store Pris
:,: ;,: store Pris, :,: ;,:
Han og ingen anden
Her har sat paa Manden.

Muligt véd vor Magistrat
Næppe om ham andet,
End han var en Rendegat,
Som stak af fra Landet;
Og i Fald en Almuesmand
Vil den spørge: hvem er han?
:,: :,: hvem er han? :,; :,:
Svaret bli'er et Aber:
Det er inte Faber!

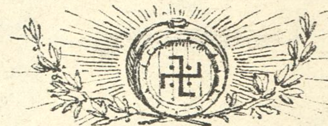
Peter Faber faar imens
Lov at give Møde
Ude mellem Assistens-
Kirkegaardens Døde,
Thi fra de berømte Mænd,
Der er kjendt af Jakobsen
:,: :,: Jakobsen :,: :,:
Og af Stein er «hugget»,
Er han udelukket.

Hvis Parises Byraad var
I sin Smag saa kræsen,
At det vraged' ham, som har
Skrevet Marseillaisen,
Sikkert nok for slig en Spøg
Fik det Lov at ta'e sit Tøj
:,: :,: Ta'e sit Tøj :,: :,:
Og med Spot og Skammen
Strax at pakke sammen.

Her dog ikke Raadet la'er
Sig saa let forstyrre!
Byster man desuden har
Nok fra ott' og fyrre.
Vil De bare vente lidt,
Skal De sé dets L. N. Hvidt,
:,: :,: L. N. Hvidt, :,; :,;
Som en Plads blev skjænket,
Hvor han godt er bænket.

Og da Raadet kom saa vidt,
At en Hvidt man ejer,
Gjør med Carstens det et Skridt
Til at faa en Bajer;
Thi da ned mod Bajern han
Drog som stor Berømningsmand,
:,: :,: rømningsmand, :,: :,:
I hans Billed ejer
Man den halve Bajer.

Og den anden halve faar
Man, saafremt man vilde
Ud paa vestre Kirkegaard
Carstens's Billed' stille,
At det «Folk», som har ham her
Rejst, kan let ham komme nær
:,: :,: komme nær :,: :,:
Og kun lidt Besvær ha'e
Ved at sé ham hver Da'.

Hvad der laa om Smørret.

Mogensen var evropæisk stemt. Det tunesiske Spørgsmaals trykkende Indflydelse paa Fedevarer, i Forening med den ved Republikanismens Fremvæxt i Norge fremkaldte Uro i Klipfisk havde bragt hans Sjæls Pendul i stærke Svingninger, der fik hans Ansigtstræk til at bævre som et sydamerikansk Landskab i Jordskjælv. Da *Punch* traadte ned i hans Troglodythule, blev han modtagen med en officiel Kulde, der var saa mange Grader under Frysepunktet, at den vilde have bragt selv en Nordenskjöld til at vende om, hvis ikke den Golfstrøm af konfidentiel Velvillie, der blinkede i Mogensens Øjekroge, havdeført en velgjørende Varme med sig, som fik Isen til at smelte.

Punch forstod, at der var Noget paa Færde. Saa snart han var kommen hjem, ilede han ind i sit Lønkammer, udtog forsigtig Smørret, og o Fryd! Det var den velbekjendte Haandskrift og det velbekjendte Brevpapir, i hvis ene Hjørne et vældigt *C. B.* med en Kongekrone over tilstrækkelig angav, hvilken kostbar Skat der atter var falden i *Punch*'s Hænder. Brevet lød saaledes:

Varzin, Octobre 1881.

A Monsieur
Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen
a
Ludserød.

Notre faveur cidevani![1] Avec cette salutation royale je commence ma lettre, parceque je suis redevenu comme antrefois un grand guide et roi. Ah mon ami! Je vais vous frotter[2] dans l'oreille un grand secret. Vous avez sans doute lu dans les gazettes les articles et dépeches concernant la visite, que Monsieur **Gambetta** *a qvitté[3]*

chez Monsieur le comte de ***Bismarck.*** *Eh bien! Le Gambetta, q'ont reconnu dans Stettin ces Allemandes stupides, c'est* ***moi!*** *Monsieur* ***Blowitz*** *étant une éspèce de Gelée*[4] *anglais, a couru avec le perche de colle*[5]. *Quand le comte de Bismarck a parlé a lui de Gambetta, le comte a pensé sur moi, moi, le Gambetta danois. C'est moi, qui tablié*[6] *comme un Juif errant*[7] *avec une perruque et une barbe noire et avec une applaudissement*[8] *sur l'œil gauche à voyagé à Varzin. Dites à mon petit* ***Eedouard,*** *que ses compatriotes polonaises m'ont horriblement gené avec leur importunité voulants toujours me baiser et m'embrasser en disant, que jétais le plus reussi des juifs errantes du monde, et toutes sentantes fort d'ognon m'ont laissé un mauvais odeur de roti de boeuf. Mais parlant si bien Français ils m'ont pris pour un Tunésien civilisé et j'ai gardé mon incognito. J'ai voulu parler avec le comte de Bismarck sur ma ministère prochaine et lui demander ce qu'il penserait sur cela. J'ai eté reçu avec la plus grande politesse. Son grand chien danois, me reconnaissant sans doute comme compatriote, n'a pas aboyé une seule fois. Le comte m'a proposé de boire avec lui une petite vérole de thé*[9]. *Apres cela nous avons allumé paisiblement notre pipes longes, et en fumant nous avons discuté paisiblement la situation generale d'Europe. Quand j'ai demandé à lui, comment il prendrait une ministère danoise gauche, il n'a pas repondu que: »Tant pis tant mieux! Je scrai tonjours enchanté d'avoir negocier avec un homme d'état si gauche*[10] *comme vous.« Q'en dites vous? N'est ce pas, qu'il a eté charmant! Mais chut! Ne laissez pas nos bons amis d'aujourdhui, les modérateurs, lire cette lettre. C'est une epitre confidentielle, et il serait grande dechirure de cela*[11], *si notre cher* ***Pont d'Epervier***[12] *ou le comte* ***Holstein*** *le pouvait faire circuler parmi leurs fidêles. Quand je reviendrai — j'espêre avec un petit ordre d'aigle roux — je vous conterai mille choses sur le comte de Bismarck et sa politique. Le pauvre Gambetta! Il se peut lécher ses doigts après une telle confidence. Mais je ne suis pas devenu plus surcourageux*[13] *pour cela qu'auparavant et je vous protégerai en outre.* *Votre gracieux*

Chrétien de Montagne,
cidevant roi et sacristain,
prochainement président de conseil.

[1] Vor Gunst tilforn. [2] hviske. [3] aflagt. [4] Frost. [5] Limstangen. [6] tablier - Forklæde. [7] Handelsrejsende. [8] Klap. [9] en lille Kop Thevand. [10] venstresindet. [11] Rift derom. [12] Høgsbro. [13] overmodig.

Erklæring.

Hr. Redaktør! Tillad mig i Deres meget ærede Blad at gjøre opmærksom paa, at De i Deres Omtale af Frederiksborg Slots historiske Musæum ikke synes tilstrækkelig at have nævnet Etatsraad Heinrich Hansens Navn, hvis uinteresserede og smagfulde Ledelse dette skylder saa meget.

Med megen Agtelse
F. Meldahl.

Erklæring.

Hr. Redaktør! Tillad mig i Deres meget ærede Blad at gjøre opmærksom paa, at De i Deres Omtale af Frederiksborg Slots historiske Musæum ikke synes tilstrækkelig at have nævnet Etatsraad Meldahls Navn, hvis smagfulde og uinteresserede Ledelse dette skylder saa meget.

Med megen Agtelse
Heinrich Hansen.

Bistrupsvise.

Jeg har været til Middagsmad
Ude paa Bistrup i Skoven,
Der sad de vise Mænd paa Rad,
Spiste en grueiig Hoven.
Der sad Store, og der sad Smaa,
Der sad Howitz i mørkegraa —
Ja, jeg har været til Middagsmad
Paa Bistrup i Dag.

Formand var Henrichsen, han stak tæt
Baade paa Fadet og Glasset,
Franske Nathuer var Ehlers' Ret,
Jo, I kan tro, han sig gassed.
Fenger aad en Gang Kirsebær,
En Kirsebærgang nu hans Livret er.
Ja, jeg har været til Middagsmad
Paa Bistrup i Dag.

Hansen sad som en hellig Gjæst,
Om Niels Hemmingsen minded',
Scharling spildte af alt paa sin Vest,
Helt statistisk den skinned'.
Til sig selv skummed Herforth kjækt
Og bød de Andre saa grov Konfekt.
Ja, jeg har været til Middagsmad
Paa Bistrup i Dag.

Strandgaard aad som en Kapergast,
Han tog for sig af al Kost,
Han paa Trekroner nok havde væ't fast,
Og der fik han kun smal Kost.
Thomsen med Flere de fik, min Ven,
Fyldt Havneho'ede budt om igjen.
Ja, jeg har været til Middagsmad
Paa Bistrup i Dag.

Sorø Krebs ønsked Meldahl, den Sjæl,
Af dem, som rigtig kan mætte,
Søge ud helst han vilde selv,
For saa fik han af de rette.
Jo, I kan tro, at han er rar,
Jøsses Navn, sikke Bidder han ta'er!
Ja, jeg har været til Middagsmad
Paa Bistrup i Dag.

Kjære Venner, som lytte hertil,
Jeg er en enfoldig Borger;
Men paa Bistrup jeg gjerne vil
Drukne Kommunens Sorger.
Hvis i min Vise lidt Vrøvl I fandt,
Husk, jeg er Borgerrepræsentant,
Og at jeg har været til Middagsmad
Paa Bistrup i Dag.

Udaff then pauelighe Legates SCAVENII sitt Breviare.

Bulla Scaven

Birchedahl: „Og hør Du SCAVENIUS, jeg wære will
Din Pestilentz, mens Du er till.“

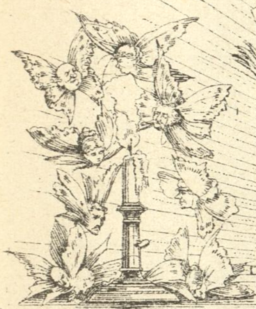

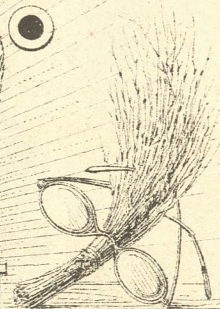
udgaaer hver Torsdag paa Velin. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn

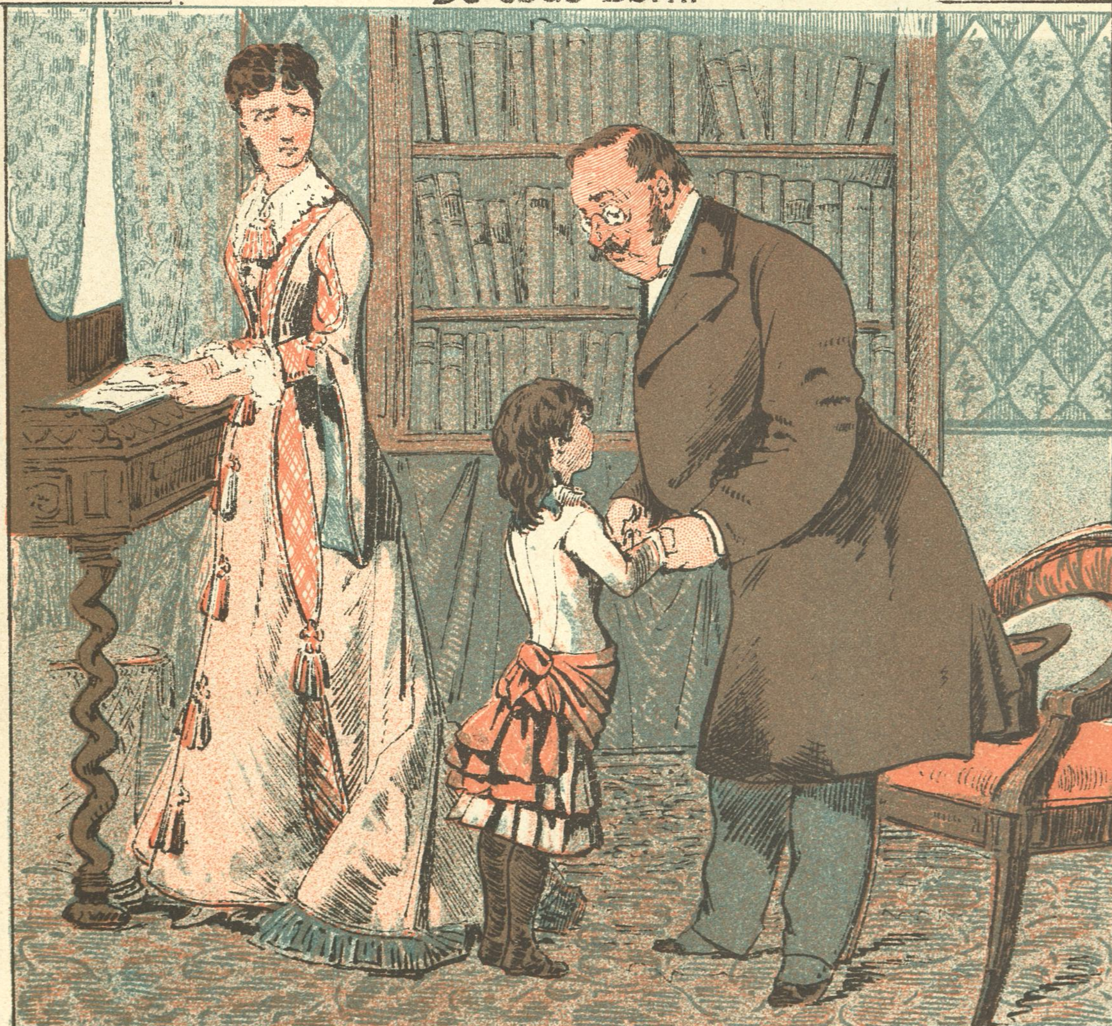
1881. Torsdagen den 3. November. Nr. 44.

PUNCH.

De søde Børn.

— Var det Dig, der fulgte Faer hjem i Aftes?
— Ja det var, min lille Ven!
— Saa véd jeg, hvad Du hedder!

— Naa — hvad hedder jeg da?
— Du hedder Bjørn — for Mo'er sa'e, a Faer kom hjem med en ordenlig Bjørn.

Danmarks Lystændere.

Paa Vesterbro, som af Glædens Savn
Ej vansmægter,
Hvor *„Peters-Haab“* sit gode gamle Navn
Ej fornægter,
Skjønt som *„Valkyrien“* den steg af Daab,
Kom nys tilsammen Venstres petershaab-
løse Slægter.

De satte nyt Snit paa *Valkyriens*
Bakkanalier;
Thi HØRUP saas med CHRESTEN POVELSENS
Kronregalier.
Desuden mødte paa samme Sted
En vis Hr. CHRISTENSEN, som handler med
Viktualier.

Den nævnte Statsmand, om hvis Program
Man omsonst spør',
Fik talt, saa Venstre højt beære ham
Med sin Gunst bør;
Thi han fordunkled' HØRUP ikke lidt;
Nej, dennes Ord var som det bare Fedt
Imod Kunstsmør.

Han kaldte dem, der slaar for Venstres Ret
I disse Tider,
Lystændere, et Navn, som ingen let
Dem bestrider.
Og herved har han gjort den Ting klar,
At udenfor sit Flæsk han ogsaa har
Gode Sider.

Den Ros er sand, som af en saadan Ven
Og Forbundsfælle faas,
Thi under Skjæppen har ej Venstres Mænd
Sat en Tællepraas,
Og skjønt de mangler den rette Gnist,
Saa kan et Blus pas Lampen ganske vist
Dog hos SCHELDE faas.

Fra Taburette Lystændernes
Ild dog stammer:
Hun lyser mest blandt Bondevennernes
Mange Flammer;
For hendes Skyld blev Venstre grov og studs
Og har belyst med bindegalske Blus
Vort Folkekammer.

Men skjønt selv ikke SCHELDES Lampe bli'er
Af slig en Draabe fuld,
Kan Venstre dog efter denne Svir
Gjerne raabe fuld
Af Glæde over det «vundne» Slag:
«Valkyrien har gjort vor gode Sag
Petershaabefuld!»

VANDENES FATTER.

Et Strandsandsagn.

Der løb en plumret Strøm ud i Klarebodstrand,
Og grumset var dens Bølge og brakket dens Vand;
Den store Gyldendal blev forfrisket af dens Duft,
Som Rosenaaen bragte den en ganske egen Luft.

Dér hviled sig en Sanger; til Harpens rene Spil
Han sang paa Kraft: «Jeg bærer min Hat, som jeg vil.»
Da steg af Vandets Haller op en ganske dejlig Mø,
Saa nøgen som en Bølge og saa frisk som Esromsø:
«Jeg har bestandig fulgt Dig, Du geniale Mand,
Og al din Digtning gjorde jeg til det rene Vand.»
Han svared: «Jeg Dig skylder mit mest vandede Digt,
Vand er min Hippokrene, — jeg er Alvorsmand paa Sligt!»

Det var en ordenlig Vandgang! — Slægten havde været i Jern, i Panser og Plade, maaske først mellem Ranker og Roser, men nu i Vandet. Den roste sig af i lange Tider at have boet paa en Holm, kaldet Gammelholm, som Nyhavn dannede ved sit Udløb i Havnen. Her var «Morgenbladets» Kontor, der strakte sig som en tarvelig Pynt ud i Hørupshav.

Mange Bække smaa gjorde en stor Redaktionsaa, der ved Sluser kunde sætte Spalterne under Vand. Her tumlede Junker Holger sig som en lille klatøjet Dreng.

II.

Side op og Side ned han skrev paa Kryds og Tvers,
Aldeles urimelig og uden Mening i,
Alenlange, dejlige, Holgeriske Vers,
Og »Morgengnav« og »Dassavis« det kaldte Poesi

Saa var det en Nat i Holgers Opvæxt. Han laa ved Esromsø. Da hævede sig paa Søen en Kuppel som af det klareste Krystal; og ud af den steg den dejligste Kvinde, Holger havde set for sine Øjne. Og han havde dog set mange dejlige Kvinder. Han trykkede hende til sig. Hun trak sig tilbage, men syntes endnu at kunne mærke hans Haands Tryk dér, hvor Arm og Barm mødes og danne et Rim, — farligt for mangen en Digter, hvis Hoved derved er blevet saa temmelig Lars-Kruset. — Hun talte. Og hendes Stemme var blød som Smør. Hun talte saa forunderlig meningsløst, og Holger svarede hende paa samme Vis. Han spurgte, hvem hun var, og hun sagde: »Jeg er din Muse; thi jeg er Vandenes Datter; og Du er Vandenes Fatter!«

Saa gik hun i Vandet igjen; og Holger laa paa Næsen.
Det var den første Vandgang!

III.

Junker Holger til Gammelholm jeg hedder omtrent,
I »Morgengnavet« mætter jeg hver en Abonnent;
Jeg kan fylde de vældigste Spalter,
Jeg propper Hegels Lade med gyldendalske Ax,
Og naar jeg mig viser, saa forlanger jeg strax,
At man ryger med Virak om mit Alter.

IV.

Ja, lær mig kun Idiotismer,
Og vej kun i Flosklernes Bur
Paa Romantikens Bismer
Min reale Digternatur;
Jeg blæser kun ad det hele Slæng,
For jeg er en Mand og ingen Dreng.
Bien!

V.

Jeg kaster mig ud i Vandet,
For at se, hvorhen det vil bære,
Og slaar det mig ikke paa Landet,
Saa kan det ogsaa la' være.
— Arbemirbemarbemurbe,
Sirbesarbelirbelurbe,
Larbe!
— Nej, hvor gjør dog de Drenge Kvalm,
De hopper
Som Lopper
I Sengehalm.
Summa Summarum:
Lirum Larum!

— En Nat drømte Junker Holger, at han saa én af sine Aner.
Og saa sagde han: »Goddag Ane!«

VI.

Hvem staar dér og gantes?
Saa se dog paa ham!
Han leger med Brandes,
Han lefler med Skram.
Han støtter til sin Trefoldigheds Kanon —
Hvor gik Du i Skole, Du sære Patron?

»Af Morgengnavsvæv er min Kappe gjort,
Af Skandrupsk Svineskind er dens Bort,
Og jeg er til Alt kapabel;
Min Amme hed Selvros, min Lærer hed Smiger,
Jeg sang jo for Bjørnson og Danmarks Piger,
— Spendabel!

Jeg stirrer i glødende Lovtaler ind,
Jeg *axler* min Krop med *Henriquelsens* Skind,
Jeg tager med Glæde mod Prisen
Og løfter i Sang, men med rødmende Kind,
Dassavisen!«

VII.

Hvad er saa let som Vat,
Der stoppes i et Øre,
Hvad er saa let som Pjat,
Man ofte faar at høre,
Hvad er saa let som at
I lette Vogne kjøre?
— Hvad er saa tungt som det at gaa
Med Ballastjærn i Frakken,
Hvad er saa tungt som det at faa
En Kampesten i Nakken?
Ja sig mig det min Skat,
Min egen lille Ven:
— Det er den første Blyhat
Og de første Tømmermænd!

VIII.

Du, som altid blandt Studenter
Øser Punsen op ved Sold,
Og som dér din Styrke henter,
Giv min Muse Dig i Vold.
Dristig paa Pegasens Bringe
Red hun frem med Sang og Klang,
Hun var til før Rygtets Vinge
Fo'r saa vidt med Herman Bang.

Hun er evig, kan ej ældes,
Evig som de høje Fjældes
Store, stejle, stærke Sten;
Hun kan digte, saa det klodser,
»*Fædrelandets*« Dom hun trodser,
Verden, den er hendes Lehn.

Ser Du denne stolte Kvinde,
Denne rige Yppighed,
Disse Vers, der altid rinde
Med en uhørt Hyppighed.
Ofte, ofte glad hun bræged
Som et ungt og yndigt Lam,
Længe før hun vederkvæged'
Realisten Erik Skram.

Se, hun kommer med de mange
Bøger fyldt med lange Sange
I sin aabne, nøgne Favn;
Og hun er min egen Muse,
Er hos Hegel selv til Huse
Her i Holgers Kjøbenhavn.

— Men Livet er ikke altid Poesi; der maa ogsaa Prosa til. — Holger følte Livets Kamp. Saa gik han i Skoven og stirrede ned i Vandet. Da hævede en Kvinde sig op til ham, og to hvide Arme tog ham med sig ned. Vandet slog sammen over ham. Paa det Sted, hvor Holger havde hvilet, saas kun et let Aftryk af ham i det fugtiggrønne, stærktduftende Græs.

Det var den anden Vandgang!

(Sluttes.)

Forsynlig.

— Men Madam Jensen — skal De allerede holde Sølvbryllup? Har De virkelig været gift i 25 Aar?
— Ja — jeg skal si'e Dem: Jensen er jo svagelig og lever saamænd ikke 2 Aar til, og saa synes jeg det er fornuftigst at tage Presenterne i Tide — for — piller han a' — saa kommer'et dog mig og Ungerne til Gode — og hvorfor skal man skjænke Folk Noget?

Populær Naturvidenskab.

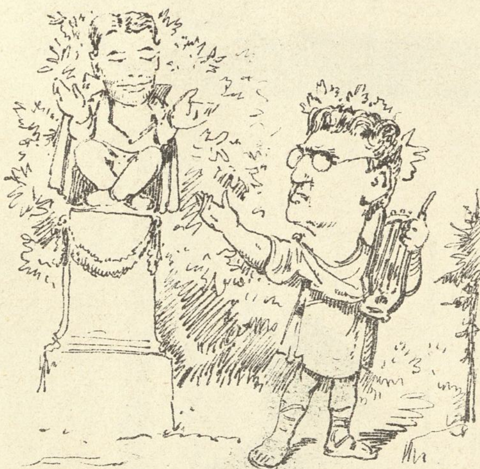

— Kall maj for va Du vil, Pedder, men jeg ve la' maj hænge, om je' ka' begrive desse hersens Vrøvl med det Telegrafsludder, aa hvodden det gaar til.

— Ka' Du inte begrive de! — Ser Du — der er nu 2 Sla's Telegraffer, der æ den epeleptiske aa de' æ den mæ Slaw i — forstaar Du saadden i et kørevæk, — aa saa æ der den rømatiske — forstaar Du — de æ en mæ Luft i — forstaar Du saadan mæ Luft fra den ene Ænne te den anden — de æ de Hele! De æ der da ingen Ben i!

Kammeraterne.

Motto: Den ene roste tidt den andens Kapper;
Til Gjengjæld blev hans Buxer rost igjen;
Og saadan gik det herlig nogle Aar!
Ak, det var Skrædderlavgets bedste Tid.
Aladdin.

Den store Bjørnson blandt de norske Fjelde
Har nylig havt en Saga at fortælle
Om Georg Brandes, der ved Spreen bor.
Om samme fuldtro Ven og Forbundsfælle
Han sa'e en Mængde borgerlige Ord.

Han roste ham for Viddet og Forstanden,
For Aandens Lys, der straaled' ham fra Panden,
Kort sagt, han ofred' ham en god Del Fjæsk.
«Det kommer nok igjen!» han sa'e, som Manden,
Der — *sans comparaison* — gav Soen Flæsk.

Det kom igjen; thi nu har Georg Brandes
Hans Grantræ fundet værdigt til at plantes
I Musagetes' egen Lavrbærlund;
Thi Bjørnson var en Skjald, til hvem der fandtes
Ej Mage fra Parnas til — Aalesund!

Hvor det er skjønt og rørende at finde
To store Mænd, i hvem der ingen Sinde
Et Stænk af smaalig Jalousi har væ't,
Der ingen lav Misundelse har inde,
Men la'er hinanden vederfares Ret.

Og dette Forhold tydelig kan vise,
Hvor godt det er, hvis man sin Livspolice
I Brandes' Livsforsikringsselskab ta'er.
Ved denne højst bekvemme Entreprise
Man sin Berømmelse forsikret har.

Moralen er aldeles ikke ilde:
«Paa samme Piedestal, hvorpaa I ville,
At Kammeraterne skal eder se,
Skal kristelig din Næste du opstille!
Saadan er Loven og Profeterne!»

Og det er altid rart at ha'e Instruxer,
Saa man paa Georgs Doktorkappe flux er
Beredt at ofre Ros for Aand og Flid.
Saa roser han til Gjengjæld dine Buxer!
— Ak, det er Skrædderlavgets bedste Tid.

Ved Kaffen.

Fru *Sørensen.* Jamen søde Fru Schrøder, jeg tør ikke for min Hjertebanken, ellers vilde jeg ved Gud saa gjerne drikke en lille Kop til for at gjøre Dem Selskab, ja det skulde da være en lille Sjat paa Bunden — Tak! og De kan tro det var et dejligt Stykke, vi var henne at se hos Watt forleden Aften, som kaldtes «En Prøve» og begyndte med, at han, Wagner, De véd Komponisten, har lavet en Syngforni som der naturligvis ikke er Nogen der kan holde ud at høre paa, fordi det er Fremtidsmusik uden en gammel Baron, som ogsaa er død deraf, og Wagner kan ikke faa sin Syngforni opført og er fortvivlet, hvilket Dorph-Petersen udtrykker ved at stikke Hænderne i Buxelommen og tale stakkato, som det hedder, hvad der ærgrer Wulff, som er i Kompagni med ham og Koncertmaler, hvad man kan se paa Malerierne, der hænger omkring paa Væggen og som han allerede havde lavet i «En Lystrejse». Men Frøken Sørensen, der endnu er ny hos Watt, lader sig bedaare af Dorph, fordi hun er ikke saa vant til ham, som vi, og henriver Publikum ved Ynde og Rutine, saa jeg sagde til Sørensen, at vi kunde godt være hende bekjendt, hvis hun skulde være af vores Familie paa Grund af Navnet, som jeg dog ikke tror. Hvorefter Frøken Rosenfeld kommer ind med sin Moder, den gamle Grevinde Smidt, og vil kjøbe et Relikvjem over den afdøde Greve, som Kolling, der er den mest maleriske Ruin, man kan se, allerede har faaet fat i, og det gaar ligesom hos Vilhelm Hansen eller i den kongelige Hofditto, at de bliver hængende ved en Kantate i Stedet, som de slet ikke vilde have havt. Hvorefter de gaar, og Skæbnen kommer til Syne under en sagte Musik, men forklædt som Postbud med et Brev til to Mark, hvad der jo er over et halv Punds Taxt, men paa Grund af Indholdets Vægtighed formodenlig, nemlig, at Wagner og Wulff og Frøken Sørensen skal arve den gamle Musikgreve, hvad de saa gjør i anden Akt meget vidtløftig, og i tredie og fjerde Akt begynder Dorph at give Greven og Selskab og Wulff og Frøken Sørensen begynder at omstraales af Dydens Helgenglorie, men i Slutningen af fjerde er vi lige ved at faa Wagners Syngforni alligevel, men saa kan Dorph jo nok mærke, at hans Fremtidsmusik tilhører Fortiden og ikke Nutiden, hvorover han river Partityren i Stykker, saa der bliver ikke Noget at kigge efter for Vilhelm Hansen. Og i femte Akt er han bleven optagen i den adelige Klub og har faaet Lov til at gaa med Staldmester Skeele under Armen, hvis han har Lyst, og fornægter sine Venner, som jeg nok synes var nedrigt, fordi De véd selv, søde Fru Schrøder, at uagtet min salig Bedstemoder var en født Kirschenstein, har jeg dog aldrig fornægtet hverken Dem eller Sørensen, fordi det er jo da Noget man ikke kan gjøre ved, og det ender med, at han lader Wulffs store Hund forlade denne Verden paa en brat Maade og slaar op med Frøken Sørensen og i med Frøken Rosenfeld, som jo nok er en meget haard Straf i Forhold alligevel, og Moralen er jo, at der kommer aldrig noget godt ud af Wagner og Fremtidsmusiken, men det er ogsaa skrevet af Franskmænd, saa det gjør det forstaaeligt, og nu skal jeg med Sørensen ned og se paa Betlerskibet i Nyhavn, som skal være meget opvækkende at se til og er bygget saadan for at Sømændene skal huske paa at de svømmende Ligkister ikke er afskaffede endnu, og desuden indrettet til, hvis det ikke

skulde slaa an, at bruges paa Landjorden som Oplagshus for en Ligkransefabrik eller til Ventesal for Farimagssporvejen, og iaften skal vi allesammen hen og kigge Stjerner hos Thorvald Köhl, som giver Timer deri, og Sørensen siger han kjender kun den store Bjørn men vilde gjerne have fat paa den lille ogsaa og Petrine og Fritz har været der nogle Gange og nu staar de hver Aften inde i Spisestuevinduet og kigger Stjerner sammen, og jeg har ogsaa forsøgt mig men jeg kunde ikke se Noget, hvad jeg tror kom af, at Gassen brændte saa daarlig, men naar vi faar den eklektiske Belysning bliver det vel bedre, og Gud jeg skulde have været af Sted for længe siden saa nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Himmelbrev

Til Degteren og Politikkeren **Bjørnstierne Biørnson.**

p. t. Norje.

Ho ho! Deres Velærværtihej! Nu skal Di barestens høre Nyt fra den gamle Glaje værendes allirenveller den Eneste, der kan begegne Velærværtihejen med fuld Forstaaelihej og Opfattelseskonst ujspringendes selv som et lille sjemytli Sijeskuj a den Rod, Velærværtihejens immervæk stolt knejsendes Degterfuru er voxet i Været a, desformedelst samme gamle Unnertejnede blev saa glaj saa glaj erfarendes ve Dassavisens *Læselse, a Velærværtihejens Pærsonælkavelan i de lille Annæks Dannemark, værendes* Georbrandes, *velle holle Misjonsmøje i Rusarlitoriumet og præke over Velærværtihejens Aavenbaringer til 2 Kroner Pærsonen, værendes ren pur Tagnæmlihej moj Samme for Sammes Anbefalinger a Samme i Sammes Hovedsogn, og Unnertejnede hade angasjeret gamle* Thors *Livgruum, den smaa* Tjalfe, *tel a renne ner a Bifrost og møje de gamle Postbuj* Skerner *værendes temmeli langsommeli i sin Bevæjelihej formejelst Potegra og snappe Ferslevs Aftenavis, gørendes Rejning paa* Falgmand, *a han sku ha smort hele Foredrajet op i en rivende Fart straks øjenblikkeli, som han pleier, men fik en lang Næse, nemli a Kabelanen hade rejnet den mejet fint uj, a der ikke maatte staa Noet i Blajene, Samme kunnendes i saa Fald ikke rejne paa fuldt Hus med røj Løgte til annen Opførelse, va der ville ha vaaren ligefrem Tav for Samme, saa der va inte Noet a kigge etter, hvorover den gamle glaje Tyrolerfærdignant fik en a sine allermest pyremidalske Ideer besluttendes sæl a holle et Foredra for de gamle Gujer og Einheriar over Velærværtihejen. Gamle* Odin *var meiet kulant overlajendes Unnertejnede Storstuen gratis for Engenting og tillajendes Samme a ta Angtræ bestaaendes i en Snaps Mjød a Hangujerne og et lille Køs a di Blaaøjede, velket ves* Georbrandes *hører det, vel sla han mæ Forbavselse over Prisbillihejen. Unnertejneje begønte saa Foredraget me a drage en Sammenlining mellem Velærværtihejen og* en glaj Gut *gaaendes derfra over tel den alvorliere Del a Festen nemli* Magnhild *og* Leonarda *og dvælendes særli ved Velærværtihejens derigennem tyjeli nok ujtalte Anskuelser angaaende Egtenskabet og Repoblikken, va Einherierne var fallen i Søvn over, ves den gamle Glaje ikke a og til hade brut a, foredrajendes en a Velærværtihejens smaa sjemytlie Viser til Gitaren, saasom* »Den røje og den vije Rose« *og* »Haren hoppeje paa letten Foj« *mæ mere, som di smaa søje Asynnier holler saa mejet a, velke Engtermætsoer Unnertejneje er bange,* Georbrandes *har ikke vaaren saa forsynli a ligge eng i sin Faarestelling ikke kænnendes Verkningen a samme. Hvoretter vi hade Fællesflæskespisning mæ ælægtrisk Belysning som vi har faaet engført taendes Alfaders Øje fra Trymskvijen tel Modæl og skandinavisk Flagdekorasjon paa Væggen ikke glemmendes Velærværtihejens ejet rene Flag ujen Unijonsmærke, og ves Velærværtihejen vel gjøre sin gamle glaje Ven en lille Gengjæld, ka Velærværtihejen næste Gang ingflette et Par rosendes Ord i sin Præken over Sammes immervæk trofaste*

gamle glaje sjemytlie

Tyroler-Færdignant,

p. t. Valhalla.

Chresten længes.

(frit efter *Bj. Bjørnson.*)

Undrer mig paa, hvad jeg fik at se,
Kom jeg paa Taburetten,
Folk vilde smile og *Punch* vilde le,
Ak! jeg bli'er vist kun Minister *in spe*,
Vilde saa gjerne brede
Mig i Scavenii Rede!

Estrup løfted' med stærke Slag
Højt op paa Taburetten;
Krabbe prøver hver eneste Dag,
Mætter sit Mod i det vilde Jag,
Endnu dog kom ikke Dagen,
End har hans Klokke ej slagen.

Smilende Holstein, som Intet vil
— Selv ej paa Taburetten —
Hopper i Smug, naar Ingen ser til,
Venter og spiller saa fint sit Spil,
Aldrig han faar dog sin Villie,
Bliver kun Bête og Codille.

Den, som har længtet i tretten Aar
Op imod Taburetten,
Den, som véd, at han ikke naar,
Kjender sig mindre Aar for Aar,
Føler sig kuet og avet,
Bjæffer i »*Morgengnavet*«.

Lille Eedvard, hvad vilde Du her?
— Fjernt staar nu Taburetten —
Forhen den tyktes mig mere nær,
Eedvard mig gjorde til »Evropæer«,
Aldrig jeg blev det dog ganske
Trods mine Stile — de franske.

Skal jeg da aldrig, aldrig naa
Did op paa Taburetten?
Skal jeg hernede bestandig da gaa?
Kun som Finansudvalgs-Formand staa,
Stirre med duggede Briller
Op mod den Glans, som mig driller!

Op vil jeg! Op! O saa højt, højt, højt
Sidde paa Taburetten!
Leve i Kroer er mangen Gang drøjt,
Slide for Hørup i Længden er sløjt.
Sad jeg paa Estruppers Throne,
Gjerne jeg gav dem min Krone.

Aldrig jeg véd dog, jeg rækker frem
Hist op paa Taburetten.
Morgengnavet det bliver mit Hjem,
Der faar jeg buldre og tordne med Klem.
Men, skjønt i Buret jeg stænges,
Maa jeg ha'e Lov til at længes.

Lygtedansen.

(Efter „Kaptain Grants Børn“.)

De Tre synge højt til Oktobers Pris,
Forhøjet og dobbelt naturligvis!

Vil Folk i Theatret og Kunsten ej ænser,
Bli'er røde Lygter deraf Konsekvenser

Slig Lygtedans huer dem allerbedst,
Jo, de kan nok li'e en Guldgraverfest!

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50. Stuen
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn

1881. Torsdagen den 10. November. Nr. 45.

Primadonna assoluta.

— Men Gud, Marie! Hvorfor synger Du ikke for Barnet?

— Nu har jeg sunget hele Dagen; men for 10 Kroner om Maaneden kan jeg virkelig ikke synge om Natten med.

Askovsrejen.

Lydt gjennem Bladenes Spalter farer
Et Tog paa skummende Prækeheste;
Til Holm-Gang drage de løftede Skarer,
Det lille Ord har de til Fodefæste,
Det gaar gjennem Birkedal og Krat
Gjennem tykt og tyndt, gjennem Alvor og Pjat.
SCAVENIUS kaster sig ræd paa Vejen,
Hør, hvilket Skraal, det er Askovsrejen!

LETH, den stærke, med løftet Stemning
Og Bulehat paa, er forrest i Laget;
Han slaar paa sin Frihed, og hver en Dæmning
Maa falde som Jerikos Mure for Braget.
Da klinger et Sang-Værk, da er der en Støj
Af Bjælder og flydende Snakketøj;
Da ræddes den sorte Skole og lytter
Med Angst paa hver «opvakt», som nix forknyt er.

Askovsrejen i Fylking rider
Fra Venne-Møde til Venne-Møde;
Men helst den færdes paa visse Tider,
Naar Venstre skal lægge Finansloven øde.
Naar Rigsdagen varer til skumle Nat,
Og Interpellanterne svært tage fat;
Da vogt dig SCAVEN'! hold stive de Øren,
Thi Askovsrejen staar uden for Døren.

Naar Øllet virker i Snapstingshallen
I Ho'derne paa Demokraternes Helte,
Naar HØGSBRO ret vorder gal i Skrallen,
Men gladest blandt de g-lade er SCHELDE,
Da rumler Vogne, helt fyldt med Papir,
I Folketingssalen de aflæsset bli'er;
Da knager Bjælken, du vælter Kruset,
Thi Askovs-Adressen er kommen til Huset!

Da staar der et Vejr mellem Jord og Himmel,
Da banker Rædsel i alle Barme;
Selv WEDERKINK-MADSEN i Ho'det bli'r svimmel,
Og Fenris skriger fra TAUBERS Tarme.
Da hugges Pinde, da kløves der Haar,
Og Kind-Hesten vrinsker i KRABBES Gaard,
Til Gassen slukkes, og ingen Sinde
I Mulmet man Resultatet kan finde.

Venstremanden.

(Frit efter H. C. Andersen).

»Det knager i mig, saa stor føler jeg mig!« sagde Chresten Berg. »Storheden kan rigtig nok blæse En op! Og hvor Greven han griner ad mig!« Det var Holstein, han mente. »Han skal ikke faa mig til at blinke, jeg skal nok holde paa Brokkerne.«

Det var de franske Gloser, han havde faaet proppet i sig. Hvidt Halsbind havde han paa, Briller og Birkeris, derfor trode han, at han var Konge og de andre noget Pak. Han var valgt under Hurraraab fra Bønderne, hilset af Bægerklang og store Ord i Kroerne.

Holstein gik, Bojsen stod op, kjedelig og vidtløftig i det halvslumrende Ting.

»Der har vi ham igjen fra en anden Kant,« sagde Chresten. »Jeg har vænnet ham af med at grine. Nu kan han staa og snakke sort, at jeg kan se mig selv desto bedre. Vidste jeg bare, hvordan man bærer sig ad med at være vittig, jeg vilde saa gjerne være vittig, kunde jeg det, saa skrev jeg i Dassavisen, som jeg har set de smaa Sorte gjøre det, men jeg kan kun være højtravende.«

»Væk! Væk!« bjæffede Fischer; han var noget arrig, det havde han været, siden han var Minister og sad paa Taburetten. »Holstein skal nok lære Dig *mores*. Det saa vi i Fjor og det saa vi i Forfjor. Væk! Væk! det er hele min Herlighed!«

»Jeg forstaar Dem ikke Hr. Forhenværende!« sagde Chresten. »Skal han, dér staaer og væver, lære mig Noget i den Retning?«

»Du véd ingen Ting!« sagde Fischer, »men Du er da ogsaa kun Seminarist. Han, dér staar, kaldes Bojsen, han gjør ingen Fortræd, det var Holstein, jeg mente. Vi faar snart Forandring i Veiret, det kan jeg se paa Lars Dinesen, han er saa geskæftig. Vi faar Opløsning! Væk! Væk!« bjæffede Fischer og gik ud paa Rysensten for at se Bademesterne paa Fingrene.

»Jeg forstaar ham ikke,« sagde Chresten, »men jeg har en Fornemmelse af, at det er noget Ubehageligt, han siger. Han, der grinte og gik og som de kalder Holstein, han er ikke min Ven, det har jeg paa Følelsen!«

Der kom virkelig Opløsning. En Taage af Vrøvl og Fraser lagde sig over hele Landet. Blæst blev der gjort, Venstre tog ordenlig Tag, men hvor var det et Syn at se om Morgenen, da Aviserne kom ud. Alle Kredsene havde valgt Venstremænd, det var en hel Hær af Umuligheder. Der var »Pastor« Holch og der var Wederkinch-Madsen; værre kunde det da ikke blive.

»Det er en rar Redelighed!« sagde *Dagbladet*, som kom ud samtidig med *Nationaltidende* og standsede foran Chresten. »Værre har man dem da ikke i Frankrig!« sagde Bladet.

»Og saadan en Kabyler, som han der, har man nu slet ikke,« sagde det Ferslewske og pegede paa Chresten, »han er grinagtig.«

Dagbladet lo, nikkede til Berg, og gik saa med sin Kollega hen at spise til Aften i Journalistforeningen.

»Hvem var de To,« spurgte Chresten Fischer.« »De er mere kjendt med Højrefolkene end jeg; kjender De dem?«

»Det gjør jeg!« sagde Fischer. »Dagbladet har sparket mig og det Ferlewske har traadt paa mine Ligtorne. Jeg kunde have Lyst at bide dem.«

»Men hvad forestille de her?« spurgte Chresten!

»De leger gode Venner!« sagde Fischer, »De skal hen til Seekamp og spise Østerspostej sammen.«

»Har de to ligesaa meget at betyde som Du og jeg?« spurgte Chresten.

»De høre jo til Herskabet,« sagde Fischer, »det er rigtignok saare lidt, man véd, naar man kun er Skolelærer, det mærker jeg paa Dig. Jeg har Alder og Kundskaber, jeg kjender Alle her i Staden, og jeg har kjendt en Tid, hvor jeg ikke sad paa Pensjon, her i det kjedelige Landsting, væk! væk!«

»Rigsdagen er dejlig!« sagde Chresten. »Fortæl! fortæl! men Du maa ikke tale Latin, for saa knækker det i mig«.

»Væk! væk!« bjæffede Fischer. »Minister har jeg været, Kultusminister, »brillant« sagde de; da gik jeg med trekantet Hat og kom til Taffels, blev kjælet for af Godsejerne og kaldt »*den Begavede*«, *Excellensen*! jeg kunde give Understøttelser paa Finansloven, og alle de smaa søde Damer kom og bad om Stipendier. Og saa var der en Taburet, det var den dejligste i denne Verden, oh saa blød at sidde paa, jeg gjorde Alt for at blive siddende. Den Taburet drømmer jeg endnu om, væk! væk!«

»Ser en Taburet saa dejlig ud?« spurgte Chresten.

»Ligner den mig?» — »Den er lige det Modsatte af dig, den har ganske lige Ben og er blød og fin og let. Man skal sætte sig godt op paa den, holde fast, det er en uendelig Behagelighed! Du maa ind ad Vinduet kunne se den der, hvor den staar.»

Og Chresten pudsede sine Briller og saa en lille Mahognigjenstand med Fløjelsbetræk. Ovenpaa den laa en Portefeuille, Chresten blev ganske underlig til Mode, han havde en Fornemmelse, han ikke kunde gjøre sig Rede for; der kom over ham Noget, han ikke kjendte, men som alle Politikere kjende, selv om de ere Venstremænd.

»Og hvorfor forlod Du hende — Taburette?» sagde Chresten. Han følte, det maatte være et Hunkjønsvæsen. »Hvor kunde du forlade en saadan Lækkerbidsken?»

»Det var jeg nok nødt til,» sagde Fischer. »De smed mig udenfor og satte mig ned i Landstinget. Jeg havde bidt Junker Jakob i Benet, for han vilde have det Ben, jeg gnavede paa, og Ben for Ben tænkte jeg! men det tog de ilde op, væk! væk! det blev Enden paa det.»

Chresten hørte ikke efter, han stod og kiggede gjennem Noglehullet ind i Statsraadssalen, hvor Taburetten stod paa sine fire Ben med Fløjelsbetræk.

»Det rumler saa underlig i mig!» sagde han. »Skal jeg aldrig komme derind! Det er et uskyldigt Ønske, og vore uskyldige Ønsker maa dog vist blive opfyldte. Det er mit højeste Ønske, mit eneste Ønske, og det vilde være næsten uretfærdigt, om det ikke blev stillet tilfreds. Jeg maa derind, jeg maa sætte mig paa den, om jeg saa knuser den under min Vægt!»

»Der kommer du aldrig ind,» sagde Fischer, »og kom du paa Taburetten, saa var du væk! væk!»

»Jeg er saa godt som væk!» sagde Chresten, »det slaar Sludder for mig, tror jeg.»

I Middagsstunden var Folketingssalen fuld. Der blev holdt de mest blomstrende Taler, nogen Venstremand kunde forlange, men Taburetten kunde Chresten ikke se. Ministrene vilde ikke af Vejen, Der blev buldret og vrøvlet, det var rigtig en Samling, der kunde fornøje en Venstremand, men han var ikke fornøjet, han kunde og burde have følt sig saa lykkelig, men han var ikke lykkelig, han havde Taburet-Længsel.

»Det er en slem Syge for en Venstremand,» sagde Fischer; »jeg har ogsaa lidt af den Syge; men jeg har overstaaet den, væk! væk! — Nu faar vi Vejrskifte.»

Og det blev Vejrskifte. Hørups Magt tog til, Chrestens tog af. Han sagde ikke Noget, han klagede ikke, og det er det rigtige Tegn.

En Morgen styrtede han. Der stak Noget ligesom den tykke Ende af et Ris i Vejret, hvor han havde staaet, det havde Vælgerne rejst ham om.

»Nu kan jeg forstaa det med hans Længsel!» sagde Fischer. »Chresten har havt et Taburetben i Livet, det er det, som har rørt sig i ham, væk! væk!»

Og snart var ogsaa Rigsdagssamlingen til Ende.

»Væk! Væk!» bjæffede Fischer, men de smaa Sorte løb paa Gaden og sang:

Skyd frem vor *Edvard* frisk og prud,
Hæng ud, hæng ud vor røde Klud.
Kom *Drachmann*, *Schandorph*! syng! vi har
I Byen *Georg* nu saagar.
Kom lad os slaa et Slag til *Houg*,
Kom, her er Spænd og Lærkesjov!

— Saa tænker ingen paa Chresten Berg.

Smeden og Bageren.

(En gammel Historie.)

Der var en Gang en By, i Byen var en Kasse,
Som en Borgmester skulde passe.
Han en Forvalter fik, dem kan man altid faa;
Jeg ingen har, det gaa
Min Læser ligesaa.
Til Uheld for dem begge to
Han slog i hvert Depositum en Klo:
Han „negled", hvad man gjennem ham lod stikke,
Og andet gjorde han nok ikke.
(Anmærk dog Læser dette:
Ham Fenger satte tidt derfor i Rette.)
Som sagt, han stjal
Og efter megen Bryderi og Kval
Han taget blev ved Vingebenet;
Saa stærkt var dette Slag
For Fenger, at han end den Dag i Dag
Af Overraskelse er halvt forstenet.

Strax i Arrest blev Ka'len sat,
Et Udvalg faar i Sagen fat;
Om Kassemangel det Attest fremsender.
Hr. Christensen forhøres og betjender,
Hans Haab var, at han havde stolet paa
Forladelse af sin Borgmester nemt at faa.

Men hør nu Løjer: Netop Dagen
Før Byens Borgerstab skal drøfte Sagen,
Fremtren et Hold „Bedrøvede"
For Borgemesteren, den mest veltalende
Ham saa tiltalede:

„Velvisèste!
Vi veed, paa Byens Vel De altid ser,
Men Byens Vel beror derpaa,
At vi vor Mønt igjen maa faa.
Det altfor grusomt er, at vi skal bløde
For slig Økonomiforvalters Brøde!"

— „Betænk dog, at for „god Tro" bør man bøde!"

— „Her bor jo mangen Skatteyder,
Som ikke pudset blev af denne Snyder.
De har jo Mønt; hvis man Beløbet tog af dem,
Saa blev jo Kassemangelen betalt!"

— „Ja", sa'e Borgmesteren, „det Indfald var ej galt!
Farvel Godtfolk, jeg gjør alt, hvad jeg kan."
— „Farvel, velvise Mand!"

Han ser i Byens Lov omhyggelig,
Men finder intet der for sig,
Hvorved forbudet er, at la'e en Skatteborger
Saalunde slukke Hovedkassens Sorger.
Han underskriver en Erklæring, som
Til Sagens Udvalg just i Tide kom:
„Vel er vi, det kan hænde,
For al Undskyldning læns,
Og frit for Retten Christensen bekjendte,
At Mangel paa Kontrol hans onde Hensigt tjente!
Men som i vores By af Penge nok de have,
Vi maatte være rent af Lave,
Hvis selv Erstatning vi tilbød,
For hvad en slig Forvalter snød.

Thi kjender jeg for Ret:
Hver Skatteborger skal undgjælde det,
Og for det stete Ran med mere Skat bør bøde
Til velfortjente Straf for sig
Og ligesindede til Afsky og til Skræk!"
— Hver Skatteyder græd gudsjammerlig,
Da Mønten fortes væk.

Moral:

Beredt paa Rodemestren altid vær,
Han kommer, naar du mindst ham tænker nær.

Fra Sessionen.

-- Han æ vist bleven tagen, han ser saa vred ud
— Nej han er sgu nok bleven kasseret!
— Saa? Hvorfor tror De det?
— Jo, han er natyrligvis for stærk!

Den yngste Volontair.

— Naa Peter, spurgte Du saa paa Kontoret om Tolden paa et Dusin?
— Nej, jeg spurgte, om et Dusin var tolv, og saa sagde de ja.

Læge-Kongressen.

O, Lægestand, o, søde Lægestand,
Faldera!
Vi haaber, til Kongressen ingen Mand
Falder fra;
De Svenske staar nok os bi,
Skal I se — Faldera —,
Naar vi vil vise *hospitalité*, Faldera!

Borgmestrene en Middag give vil,
Det er klart,
De vise Mænd nok give Penge til
I en Fart.
Kongressen vil de vise
Alle Mand — Faldera —,
Hvor godt paa Bistrup spise
Man dog kan, Faldera!

De Fremmede vil her nok kunne triv's;
Sikken Svir,
Naar de faar Mansfeld-Büllners Brama-Livs-Elixir,
Naar Hofferne trakterer
Dem med Malt — Faldera —
Og Heymann-Bloch spenderer
Sundheds-Salt, Faldera!

Kommunehospitalet nok en Fest
For dem gi'er,
Thi Kosten der skal være allerbedst,
Som man si'er.
Servicen er lidt blandet,
Men riæl — Faldera —,
For den har Fenger dannet
Af sig selv, Faldera!

Og saa har vi det pæne Ridehus
Til et Knald,
Det ligger flot i Slottets Sidehus
Ved en Stald.
Der kan de samles te'et
Festligt Lag — Faldera —
Og der kan de faa se et
Ryttertag, Faldera!

Teatret ogsaa int'ressere kan,
Det er vist,
Upasselige der er alle Mand,
Det er trist.
Ja stadig væk der skrantes,
Skjønt de ta'er — Faldera —
De *Lægemidler*, Brandes
Lavet har, Faldera!

Vore Tjenestefolk.

Hr. Redaktør!

Vil De ikke nok vise mig den Velvillie at optage nedenstaaende Bemærkninger i Deres ærede Blad, som er falden mig ind ved at læse Fru Elfride Fibigers Bog: Vore Tjenestefolk. Jeg tror, jeg er en Kone, som har Erfaring i det Kapitel, for i de 19 Aar, jeg har været gift, har jeg havt over 100 Tjenestepiger, og det er sandfærdigen ej min Skyld, for jeg har aldrig sagt dem op, saa nær som En, jeg en Gang opdagede gik paa Figaro om Natten, naar vi Andre laa i vores Seng, med min nye Kaabe, som jeg lige havde faaet den Gang og ikke selv nænnede at gaa med uden om Søndagen, naar det var godt Vejr paa Langelinje, og en Anden, som en Søndag i Sommer, da hele Familien var i Skoven og jeg havde laaset af for Spisekammeret og taget Nøglen med, for jeg havde givet hende ud, hvad hun skulde have, alligevel dirkede det op med Køkkenkniven og inviterede alle Husets andre Tjenestefolk paa den eneste Skinke, som jeg havde tilovers, og et helt Fad Stikkelsbærgrød, som jeg havde bedt et Par Veninder paa til om Middagen. Fru Fibiger mener ikke, vi behandler Tjenestepigerne, som vi bør. Jeg véd ikke, hvad det er for Huse, hun kommer i; men det véd jeg, at hun aldrig kan have set vores Husholdning, for jeg siger baade „Di" til mine Piger og behandler dem som rigtige Mennesker, for hun vil dog vel ikke have, at jeg skal byde dem ind i Dagligstuen og have dem siddende der, hvor vi nylig har faaet nyt Repsbetræk til tre Kroner, og hvor de tidt kunde faa Noget at høre, som de slet ikke havde godt af, for naar man sidder saadan ang familje, vejer man jo ikke saadan sine Ord. Naturligvis skal man være human. men jeg gad se, hvad for en Husmoder, der kunde være human, naar Ens Tjenestepige næsten hveranden Dag slaar Noget af Porcellainet itu, saadan som Trine gjorde i Fjor, for Mage til Klatmalene har jeg aldrig kjendt, jeg regnede hende til 4 Over- og 6 Underkopper om Maaneden, og det vilde jeg endda have ladet passere, for hun var ellers mageløs ferm, men da vi saa havde Foraarsrengjøring og jeg staar allerbedst og polerer Spejlet inde i Dagligstuen, kommer hun farende ind og siger til mig: »Gud, Frue, jeg er kommen til en rædsom Ulykke, jeg har slaaet Haanden af Bispinden!« »Hvad vil det sige?« svarer jeg, „hvad er det for en Bispinde?" — »Hende, der staar paa Kakkelovnen inde i Salen.« — »Ih, Gud Fader bevares!« raaber jeg og farer ind i Salen, og ganske rigtig, der stod vores dejlige store Gibsfigur af Minerva — det var nu hende, Trine trode, var en Bispinde — og manglede hele den ene Arm, og saa var der jo ikke Andet at gjøre end at kaste hende i Skarnbøtten og Trine paa Døren, for det var dog for galt, til at man kunde finde sig i det. Det var nu min Mening om Stuepigerne, og hvad Kokkepigerne angaar, da finder jeg mig i, at de faar baade en Krone om Maaneden af Slagteren og lige saa meget af Brændehandleren, skjønt baade Kødet og Brændet ved Gud er dyrt nok i Forvejen, men jeg er ikke saa human, at jeg vil have en Kjæreste, som sidder i Køkkenet og spiser Alt, hvad der kommer ud fra Bordet, men det havde vores sidste Hanne, saa vi i hendes Tid aldrig kjendte Noget til Levninger om Lørdagen, hvad der maaske kan være meget rart for Herrerne, men ikke er det for en Husmoder, som faar sine bestemte Maanedspenge, og da jeg saa til sidst opdagede en Gang, at Kjæresten gik hjem med en halv Kylling i Brystlommen og et Kræmmerhus Agurkesalat i Buxelommen, saa sagde jeg til Hanne: »Lad os skilles ad!« Hvad Barnepiger anbelanger, da har jeg ikke selv saa smaa Børn, at jeg kan være human ligeoverfor dem, men min gifte Datter, som kun har havt én saadan Pige, har allerede faaet Nok af dem, for forleden Formiddag havde Marie kørt en Tur med Pollemand, saadan kalder vi min Dattersøn, fordi han hedder Povl, og da saa min Datter en Timestid efter at de var komne hjem, vilde prøve et Par Strømper paa hans smaa Pusselanker, som hun netop havde strikket til ham, saa kan De tænke Dem hendes Forskrækkelse, da Barnet ingen Steder var til at finde, og da de saa havde vendt op ned paa hele Lejligheden, saa kommer Marie pludselig i Tanker om, at hun maaske havde glemt Drengen nede i Vognen under Trappen, og ganske rigtig, der havde den ulykkelige Unge siddet og grædt i al den Tid, og Fruen, som bor i Stuen, havde flere Gange været ude paa Trappen, fordi hun syntes, hun hørte et Barn græde, men kunde slet ikke finde, hvor det var, da hun naturligvis ikke faldt paa at kigge ind under Trappen, hvor der staar flere Vogne. Og det kalder jeg humant, at min Datter alligevel beholdt den Pige Maaneden ud.

Med Agtelse

Katrine Slamberg.

VANDENES FATTER.

Et Strandsandsagn.

IX.

Hvorfor er Du ikke glad,
Lille Holgermand?
Spis, min Gris, din varme Mad,
Drik dit Mælkevand.

Fætter Bjørnson kommer nok,
Er saa glad i Aand,
Med ham over Sten og Stok
Gaar det Haand i Haand.

Vær nu god, min søde Snut,
Spis den rare Mam,
Og du faar en Sukkersut
Af din Onkel Skram.

Dans af Sted i lystig Fart
Hegels egen Dreng,
Gode Tante Brandes snart
Putter Dig i Seng.

Saa laa han da nede i Vandet, den store Junker Holger, Vandenes Digter, hos sin vandede Muse. Og alle Vandmænd, Gopler, Bobler, Meduser, Mollusker, Muslinger, Puslinger, Aal, Krebs, Krabber, Hummer og Rejer sang i stort Kor følgende, bølgende Sang:

Vand med Vand i Vand skal flyde,
Bølge, boble, bruse, syde
Frem og frem og frem igjen;
Stolte Fisk kan Maven fryde
Til unævnelige Lyde,
Men vil Du en Karpe nyde,
Og Du faar kun tørre Jyde,
Bliver Du lidt flov, min Ven.

Fremad, fremad i Forening
Uden Spor af Maal og Mening
Gaar det vaade Maskepi;
Snart en vild Koralforgrening,
Snart en Torsk i skjøn Forstening,
Vand og Vand og Vand i Ening,
Det er Vandets Poesi.

Hvad er skjønt, og hvad er ikke,
Hvad er Hoste, hvad er Hikke,
Hvad er Kaffe, hvad er The,
Hvad er Sæder, hvad er Skikke,
Hvad er Øjne, hvad er Blikke,
Hvad er uden Mad og Drikke
Selv en Helt udi Gelée?

Kloder kredse, Flyndre pjaske,
Stjerner skinne, Fugle baske;
Og til Holgers Lov og Pris
Vil hans vaade Muse plaske,
Boltre, bade sig og sjaske
Og igjennem Vandet traske
Med sin klamme *Dassavis!*

— — — — Saa var det en Efteraarsmorgen tidlig, at en usædvanlig Bevægelse saas mellem de Fiskere, Hegel paa Holgers Tro og Love havde ladet nedsætte sig i hans Gyldendal. Et Skib saas at kæmpe sig frem, og man hørte »Sange fra Havet«. Og alle Sømændene hviskede: »Vil han naa om Pynten?«

Stor Uro blev der paa Gammelholm, *Morgengnavet* hejsede Flag og sendte sin skrammererede Lakaj ud for at modtage Holger, der kom med Vandenes Datter under Armen. Og et Hurra ombølgede dem, et Hurra fra *Dassavisens* smaa sorte Drenge og fra gamle *Berlingske*, der sad og sov paa sine Smørfjerdinger.

— — — — En Aften sang Holger hen i Vind og Vejr følgende Vers:

Sig Fallesen, vil Du forstaa
Det Stykke, som jeg skriver paa
For tusind Kroner blanke,
Som gjemmer baade Smil og Graad
Og fattes kun en lille Traad
Og har en lille Tanke.

Som snart Du staar paa Scenens Bræt,
Imens Teatermaanen let
Med din ses kokettere,
Og atter, store Potentat,
Gaar ned at se en rød Plakat
Af dem, der smukt florere.

Saadan, min Sjæl, jeg stiger op,
Hvor Chrestens kraftigskjønne Krop
Mod Taburetten hælder,
Men styrter atter dybt mig ned,
Hvor Herman Labang staar saa hed
I Lysets dybe Kjælder.

O, Skandrup, du som ser min Kamp
Og suger Livet som en Svamp
Og elsker skidne Farver,
Husk Spendrups Aquavit er klar,
Og Bogøs stolte Konge har
Sit Udspring mellem Harver.

Kritik! du er dog saa, som saa,
Georg, han er berlinerblaa,
Og Eedouard er ilter;
Hurra for Darwin og for Strauss!
Vi slæber med os Jordens Snavs,
Vi Venstres Gangerpilter.

X.

Nu vilde vi tales i Fred og Ro,
— Sid ned, Junker Holger, sid ned —
Saa tage vi os et Glas eller to,
— Sid ned, Junker Holger, sid ned —
»Nej, minsæl vil jeg ej,
For jeg løber min Vej
Med Vandenes dejlige Datter.«

XI.

Endnu nogle Vers, endnu nogle Rim,
Endnu nogle haltende *pedes*,
Endnu noget rythmisk bævrende Slim,
Hvad rimer paa *pedes*? — *Sedes!*

Meningen: Nix!
Men Verset: Fix
Og færdigt,
Digteren værdigt!

XII.

Det er Dommens Tid, Kritiken har Magt,
Det gjælder hver eneste Bog,
Frem fra Bogladens lønligste Krog
Paa Markedet bragt.
O, Holger, o Skjald
Med det vældige Kald!
Du vidste saa lidet at evne den Magt,
Som blev ved et Træf dig i Hænderne lagt.
Du trodsede stiv og stolt
Den simpleste Lov og Regel
Og spillede Boldt
Med Hegel,
Stakkels Hegel!

Det blev en forskrækkelig Dag! Fra hele Publikum og mer end den halve Presse lød Raabet: »Op med Vandenes Datter!« Men Holger smilede; og hun, — hun udstrakte sin Haand, og ind kom Vandene strømmende, og Holger druknede, og alle hans Værker druknede. *Dassavisen* og *Morgengnavet*, ja selv *Berlingske* druknede, kun Hegel, den gamle, skikkelige Hegel, reddede sig op i et affældigt Pæretræ, skuede med et vaadt Blik ud over Vandene og sagde med et tørt Smil: »Det var den tredie Vandgang, — men ikke den sidste!«

Klodsen paa Refshalen.

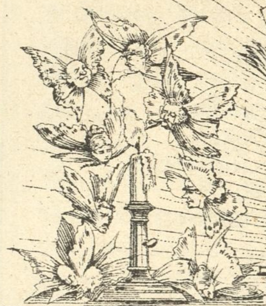

Som «Danmarks Lystænder» nylig blev døbt
Det Lys, som er af ***vox populi*** støbt.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kjøbenhavn.

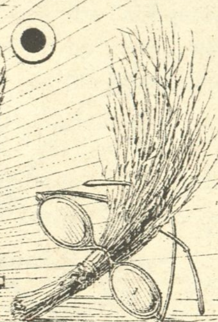
1881. Torsdagen den 17. November. Nr. 46.

PUNCH.

En kold En.

— Hvad er det dog, Mathilde? Hvor er dit gode Humør henne? Du er saa kold!
— Kan jeg være andet? Naar Du ikke vil give mig den Kaabe, jeg har bedt dig om!

Det store Ministerium.

I Paris, hvor man blev fær'i
Med Hr. FERRYS Kabinet,
Desformedelst, at det er i
Tunis gaaet grumme slet,
Faar GAMBETTA nu — tænk jer i
Mandens Sted! — sin Taburet.
Hille den!
Sikke Spænd
For de franske Venstremænd.

Skjønt man véd ej, om i Varzin
Han har væ't forleden Dag,
Véd man vist, at her det har sin
Rigtighed med denne Sag.
Han paa Taburetten ta'er sin
Plads og det i Ro og Mag.
Sikke Spænd,
Hvis nu den
Fryd traf CHRESTEN POVELSEN!

Nej, GAMBETTA kan ej klage,
Skæbnen er ej nær saa spansk
Imod ham, som mod hans Mage,
Der hans Rolle gi'er paa Dansk;
Han behøver ej at tage
Sig et Kursus først i Fransk,
Saa det let
Har ham væ't
Der at naa sin Taburet.

Her hos os langt mere Kvide
Har en stakkels Venstremand:
Han fra Aar til Aar maa slide
Og paa Kroen svede Tran,
Bare for at faa at vide,
At hans Ønsker blev til Vand.
Hille Død!
Sikke Stød
For en hjemmelavet Rød.

Men en Gang vil Lykkens Time
For vort Lands GAMBETTA slaa.
Da vil KRABBES Klokke kime
Højt af Glæde, tør vi spaa,
HØRUP vil af Fryd besvime,
Hver Gang BERG den Hat ta'er paa,
Der saa kjær
Er for hver
Indfødt Venstre-Evropæer.

Indtil da saa maa han trælle
Kun som Chef for et Parti;
Men den Dag, han kan fortælle,
At nu er den Kval forbi,
Og den Stund, han sætter SCHELDE
I det drukne Slaveri,
Hille den!
Sikk'et Spænd
For de danske Venstremænd!

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Du ka tro jei er gal i Hodet, fordig jei har vaaren for Skoleret, fordig jei hade Godt me Spørs i Rellejon forleden, og jei veste, a di annere Drænge velle grine a mei, fordig jei hade sagt, a jei skulle vise dem, man ku got løve uden Rellejon og velle aldri have mere en som maadeli deri, men jei kom op i Skabelsen, og det var Hr. Knubstrup, der hørte mei, og han slaer, ved Du, saa jei tore ikke gi han den med Avekatterne, men ga han den regtie og fik Godt med Spørs, og saa veste jei ikke Annet a gøre, en a jei gig jæm og lavede de sæl om i Karaktærbogen og den Gamle ga mei Strambux jæmme, men de bryder jei mei igge om, fordig han slaer igge igænnem, og Drængene ga mei et Hurra, men da jei kom paa Skolen igæn, saa Hr. Knubstrub Karagtærbogen etter, og han sa, de var et Falsom, og jei sa, de var igge værre en som Gælderops arvelie Moral, vaar han har osse sat Noet ind bagetter, fordig han hade faaet bædere Forstand siden, og saa slo Hr. Knubstrub og jei slo igæn, fordig de hade jei sagt tel Drængene, jei ville og kom for Skoleret og dømt tel Bank a Pædælen, femogtyve Slag, Du ved nog vor, og jei maa skræve staaende fordig jei ka igge taale a sidde innu men vel avvaske de i Hr. Knubstrubs Blod fordig sæl om en Dræng laver Fal-

som, ska man igge være haard ve han, men ta han me goe Ord og Humanitet, og din Mor feg jo heller igge paa Tuden for den Vægsel til Krogstad men slab maiet pænt fra det, saa de er en Skændsel, men liesaa snart jei ka løve igæn renner jei min Vei me tol a di raskeste Drænge, og vi vel være Sørøvere, som vi læser om i denne Tid i Dastelegrafens Føljetong a Moríts Sjokei, fordig de er mere rask tel Vans end tel Lans, og vi gaar en Nat ned og kabrer Bettelskivet ve Nyhavn, og føst tar vi Hr. Knubstrub og di annere Lerere tel Fange, for vi omdanner Bettelskivet tel en Gallei og Lerene ska med paa Galleien og være Gaileislaverne, der roer os, og oppe paa Tobben heiser vi et sort Flag me et Doningehode og to kaarslagte Been i, som ska betyde død over Tyranerne! og saa vel Skivet nok ta sai bædere ud, og vel Du med saa skræv snart, saa tar vi dai ombord paa Veien. Jei vel spore Gælderop, om han vel me som Skibspræst, men vel han igge, ka vi nog faa en a laane fra Dassavisen. Og naar alting er klart saa ligger vi ud paany, som Drakmand siger, indtil da forbliver jei Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S. Jei øver mei i og skraa, men er ikke kommen videre end tel at kaste ob. Derimod spøtter jei brillejankt.

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing

XXVI.

Kjære Fætter, mens hos Jer,
I det Fjerne,
Man endnu ved Tranlanterne
Og ved Skjær af Nattens Stjerne
Ganske vel fornøjet er,
Findes der
Folk hos os, der helst vil brænde
Selv som Lys i Girandolen.
Lys! mer Lys! det er Parolen.
Aldrig hjalp det dog en Kjende
Slige Praase an at tænde,
Ej vort Savn det vilde læge.
Lad dem bræge!
Ej som »Lys« vi kan anvende
Schelde. Selv med »dobbelt Væge«
Er for fugtig han og svag. —
Lys! Det ønsker vi hver Dag.
Lys i Hjemmet! Lys i Skolen!
Lys i hver en dunkel Sag!
Lys! Og helst et Lys som Solen!
Ehlers farer dog i Mag;
Knap fra Gaden og fra Pladsen
Viger Gassen;
Howitz ta'er for den — og Kassen —
Næsten daglig jo et Tag;
Thi for Ehlers er jo Howitz,
Hvad for Mollberg fordum Mowitz,
Hvad for Bismarck er von Blowitz,
Hver Gang der skal slaas et Slag.
Mørkt det bliver dog for Massen,
For os andre,
Hvorfor vi
Altid i
Denne Dæmring rundt skal vandre,
Hver Gang Dagen er forbi.
End hos os ej brænder Tampen;
Odense i Væddekampen
Første Præmie vist ta'er.
Slig en Fart, den kan vi li'e.
Der er Fut og Blus paa Lampen
Ovre i det lille Fyen;
Det er det, vi aldrig har.
Maane, Du som skinner klar
Ned paa Byen,
Hist fra Skyen,
Ehlers finder Dig saa rar;
Men han holder Dig for Nar,
Lader Dig den Gjerning røgte
Gratis, som hans dyre Lygte
Aldrig ret han røgte la'er.
Men — maaské — hvem véd! til Gavn
Er dog just for Kjøbenhavn
Dette Savn.
Sæt, at Nogen nu forsøgte
Et elektrisk Blus at tænde,
Det kan hænde,
Mange Ting man vilde finde,
Som i Gaslys helt forsvinde,
Frakkerne vi maatte vende,
Mangen Lap til Syne kom,
Mange Pjalter,
Næsten li'e saa fæle som
Ham, man atter taler om,
Vor Økonomiforvalter
— Arme Buk paa Retfærds Alter! —
Nu, først nu, i denne Brønd
Af fortiede Skandaler
Skjelnes ret Borgmester Fenger.
Nu, først nu, for Lyset haler
Man den sidste Spandfuld Dynd
Af de mudrede Kanaler!
Det var Synd
Nu at dvæle derved længer,
Nu, vi véd, hvordan det hænger
Sammen ret med hin »Kontrol«.
Skjønt man bliver led og kold,
Naar man sér, hvad Grums der trænger
Gjennem sligt et hullet Sold,
Gi'er vi os dem dog i Vold,
Nu, da ej man mere dænger
Omsvøb kun og Talemaader
Over dette fæle Hul.
Der er andre dunkle Gaader,
Som i Mørket ej man raader,
Som gaar over Ens Forstand,
For Exempel nu, hvordan
Kassemangler dækkes kan,
Og hvorledes man kan sé
Den, der før var sort som Kul
Med Balancen under Nul,
Nu med Et saa hvid som Sne
Faa Pension, — dog Ak og Ve!
Der vi rørte ved en Byld,
Det var atter Gassens Skyld.
Berlingske har dog kjørt Fyld
Ex officio hurtig paa det;
Men i Mørket fejl vi traadte,
Derved kom vi til at blotte,
Hvad vi ikke røre maatte,
Det, hvorom ej turde knys.
Socialisterne sig gotte,
Naar et saadant Uheld sker;
Men der skete ikke fler,
Hvis vi blot fik rigtig Lys
Ikke blot her indenbys,
Men i hver en Hjernetaage
Lys! Saa var man nødt at vaage;
Rigtig Jablochoff'ske Blus!
Lys! Saa ej der kunde tys
Ind i dunkle Krinkelkroge,
Ingen snedig Fiffikus
Kunde spille sine Puds,
Ja, og vi løb ikke bus
Paa saa mangen lukket Laage.
Alt man faar ej paa en Studs,
Kun en Taabe
Sligt kan haabe.
Haabet er dog Trøstens Draabe.
Og naar Skæbnen raaber: Tøm
Skuffelsernes Malurtbæger!
Haabet dog os vederkvæger
Og den bitre Pine læger.
Ej som Børn dog hen i Drøm
Lulles vi ved Sut og Rangler,
I en stærk elektrisk Strøm
Vi med Taalmods Madding angler,
Og vi véd, der kommer vist en
Fisk, der kommer dog til sidst en
Gnist. Vi Strømmen har, kun Gnisten,
Gnisten — mangler!

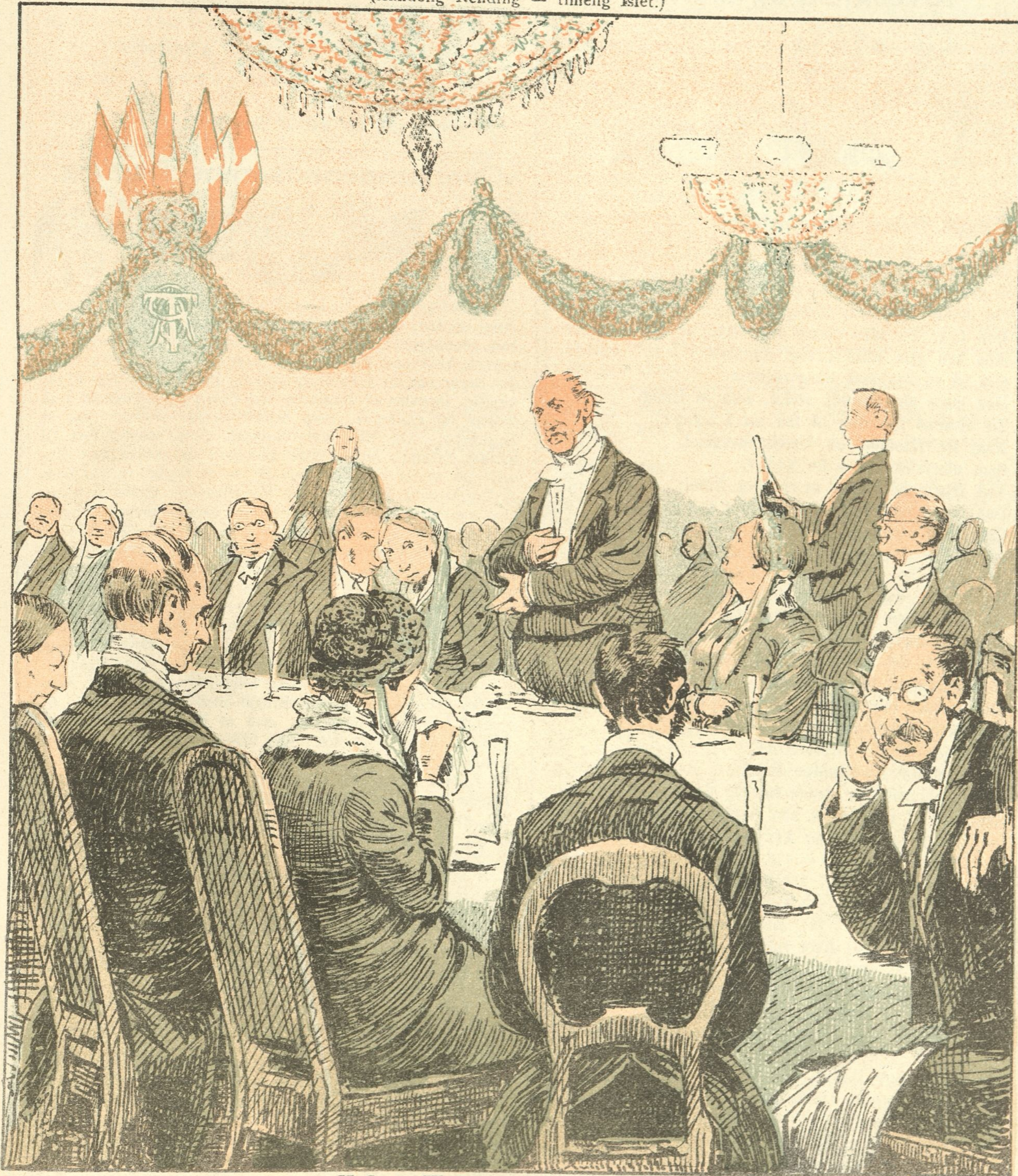
Kirke-[betjent]-lig Iver.

— Plads! — Plads! — Aa ve' Di ikke nok værsgo aa gjøre Plads! — Plads der! — Hr Agenten og Fru Agentinden skal til Stolen — Plads!

Kirkens Vadmel.

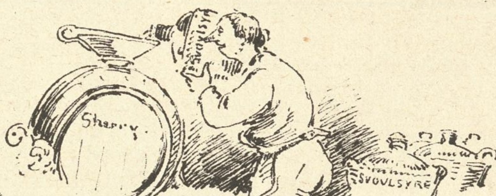
(Aandelig Rending — timelig Islet.)

Ved en Uhrmagers Sølvbryllup.

— — ja, Ægte — mine Venner — skabet er et herligt Sejerværk; thi Hjærtet er jo Perpen-mine Venner — Dikkelen i Livet! — — —

Arvelighed og Moral.

Arvelighed.

I denne Verdens Griseri og Dynd
Er noget til, som kaldes Arvesynd,
Det er en Syndighed, som gaar
I Arv fra Slægt til Slægt, fra Aar til Aar,
Og denne Arv man aldrig mister,
Den la'er sig ikke sætte over Styr,
Men den gjør altid Livets Eventyr
Om til et haabløst Slægtregister.
Den viser sig, blandt andet, som et Hang
Til alskens Humbug at faa sat i Gang:
Naar for Exempel en Vinkjældermand,
Som uforfalsket Vin forhandler,
Ved Hjælp af li'esaa uforfalsket Vand
Den til et mer fortjenstfuldt Stof forvandler
Og gaar i den Anledning ud til Brønden,
— Saa er det strax en Frugt af Arvesynden.

Og dersom han nu bare vilde sætte
Paa Flaskerne en anden Etikette,
Lidt mindre pralende og mere tarvelig,
Saa kunde det endda til Nød gaa an,
Men Etiketten bliver arvelig;
Den melder ingen Ting om tilsat Vand,
Nej, den fortæller bare godt og kort,
At Vinen er af «første Sort»,
Belønnet for sin sjældne Værd
Med Guldmedailler baade her og der,
Og naar af den Trafik han høster Lønnen,
— Saa skyldes det en Arv fra Arvesynden.

Men det forstaar sig, der er ogsaa andet,
Hvormed den ægte Vin kan blive blandet,
Man har jo hørt af Hr. Etatsraad Tiet-
gens egen Mund, hvor tidt det sker, a'
En Flaske af vor egen Sprit
Har arvet Navnet «*dry Madera*»
Ved Hjælp af Etiketten og en Tarvelighed,
Der gjør, at man forstaar Begrebet Arvelighed.

Og i det unge Danmarks Land
Man unge Danske træffe kan,
Der ved en ganske lignende Behandling
Et Prisskrift gi'er til Pris for en Forvandling,
Der ej kan kjendes udenpaa;
Der la'er han nemlig Etiketten staa
Og Guldmedaillen, der til Salgets Tarv
Nødvendig maatte gaa i Arv.
Men naar en ædel Vin aftappet bli'er,
Og man den blander med en Elixir,
Som ikke stammer lige just fra Tønden,
Samt lader denne «Hovedstrømning» faa
I Arv den ægtes Etikette paa,
— Ja, saa er det en Frugt af Arvesynden.

Moral.

Moralen den er klar:
At den Trafik for lidt af samme har.

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Søndag den 6. Nej. «Dagbladet» siger, at Sangen-Berg er flad; Som jeg ikke kan forstaa, fordi jeg synes han blomstrer i Ungdommens Fylde og er nærmest afrundet, hvorimod Fru O. Dapetersen er poængteret; Hvad der tager sig ud i Sammenspillet; For Kontrastens Skyld nemlig, ligesom et Naaletræ ved Siden af et Bøgetræ i et Maleri for Exempel; Som Gyllik skulde probere paa et Bagtæppe. Og Olaf var morsom, Som altid; Men til hvilket Petersen bemærkede rystende sit graahærdige Hoved: Du er for ong Severine aa Du er engføt va der ondskyller Dig, a Du ka begaa en Blamasje i den Retning, Olaf værendes kaske morsom som saadan men misløgget som Klokkerling nemli havendes aldrig set eller hørt en Jyde men kongstruerendes en saadan ud a sin konstneriske Erfaring, som er før klein tel di Dele. Hvorfor samme talte som en Amaver aa gebærdede som en Mand fra Svendborg a, saa der var ikke meiet mere Lihed end som mellem en Gris aa en Gullerod. Men vel Du sætte, a vi er glade for Skram, fordi han er vores Reservoar naar vores Rosenkille sier Stop. Som jeg gjor; Ogsaa.

Søndag den 13. Opad. Som jeg saa; Nedad; Nemlig fra vores Loge i 2den Etasje men fandt deiligt; Alligevel. Hvilket begynder med at Poulsen er Digter og falden i Søvn over sin egen Komedie, og Fru Hennings kommer ind og vil have ham til Froprædiken, men han vil hellere i Teateret; Fordi det er morsommere; Men han slipper ikke, fordi Frøken Nielsen, som er Enke paa Kaldet, giver ham en af sin Mands, den afdøde Velærværdigheds, egne; Med Salvelse; Som hun plejer og gaar. Hvorpaa Fru Eckart der er paa Tournée; med Skram og Carl Price og Sofuspetersen og Fru Nyrop og Fru Helmer og Frøken Betzonich kommer ind for at bede; Fordi de har kunnet se det var et Bedehus og Poulsen trakterer med Sjampanje, som Fru Phister er vred over; Fordi det var ikke saa flot i hendes unge Dage; Men fik Lemonade; Med Skum. Og det er Juledag og de leger Pantelege med Kys og Frøken Betzonich vil have Poulsen til at kysse sig; Som jeg ikke kan forstaa, han ikke vilde. Heller end gjerne. Men Fru Eckardt vil han nok kysse; Som er saa begribeligt. Men Jerndorff finder det er upassende og siger til Sjæfen; Som er Sofuspetersen, at Fru Eckart faar for megen Fø. Hvorpaa de gaar og Fru Nielsen kommer tilbage og prædiker til Aftensang; Hvortil Poulsen svarer: Lad os skilles ad! Som de gjør. Fordi han er kjed af sin Kone som unge Digtere pleje; Sommetider. Og i andet Akt giver Sofuspetersen vedvarende Sjæfen og er Komandant; Med Eleganse og uden Hentydninger; Som han vel nok bliver Ridder af Dannebroge for; Engang. Og de holder Prøve paa Herman Bangs nye Stykke; Som man kan kjende paa de korte Repliker og Stilen. Hvorpaa Fru Ekkart kommer ind og lader som hun er Fru O Dapetersen og ingen Roller har faaet i Gud véd hvor

lang Tid og siger Sjæfen Besked; Desangaaende og Emil kommer og skal hilse fra Molbæk og sige, det var en Skam, at Sjæfen lod hans Ambrosius ligge saa længe i sin Tid, og Olaf skal ogsaa hilse fra Molbæk og sige, at Publikommet er nogle Flyndere og Torskehoder, fordi de gaar hen og ser Fregatkapitajnen og Jorden rundt og den Slags Jux og bryder sig hverken om Sjækspir eller Molbæk; Som er uretfærdigt, fordi vi havde rød Løgte og stor Plade paa Formiddagen. Hvorpaa Balletten kommer ind og Jerndorff paaskjønner den; Med Retfærdighed. Men kan ikke blive, fordi han skal hen og indvie Bettelskibet. I tredie Akt er det Dydens Prøve, som løber heldigt af, fordi Uskyldighedens Magt er voldsom stærk; Naar det kommer til Stykket. Og Emil kommer ind og skal igjen hilse fra Molbæk og sige, at naar man har skrevet Ambrosius, kan man blæse ad Sjæfer og Komandanter; Selv om de har Stjerner paa Brystet og gyldne Nøgler, Et andet Sted. Og selv om de er Riddere af Dannebrog; Som han ikke er; Endnu. Hvorpaa fjerde Akt begynder som Proverbe nemlig; «Naar Møbler flyttes,» hvori Fru Ekkart spiller Hovedrollen. Og Olaf er Sufflør, som er rart for Emil; At han har ham i Familien; Hvorpaa Emil og Fru Ekkart blive begejstrede over hinanden og siger, de vil spille sammen hele deres Liv. Men saa kommer Fru Hennings og er bedrøvelig; Fordi hun og Emil spiller ogsaa godt sammen, men er ædel og højtidelig; Hvad der havde ligget bedre for Fru Gørling; Og siger at Fru Ekkart maa gjerne, naar hun altid vil spille saa godt; Som i Aften. Hvad der fører til Venskab og Taarers Udgydelse. Men Emil bliver vred og smider sit Koncept til Stykket i Kaminen; Og gaar selv fra Koncepterne; Desformedelst. Og i femte Akt sidder han paa Kvisten og har ingen Fø. Og er kjed deraf og siger han vil spille Tragedie; Som han gjør ved at komme Koks paa Kumfyren og dreje for. Og Fru Hennings kommer ind og er rørende; Som ogsaa vilde have ligget for Fru Gørling; Og man kan ikke se Røgen; men den er der og de kvæles langsomt og med Lyrik. Indtil Fru Hennings synes, det er Lamperøg og smækker Vinneverne op og vælter Lampen der fælder en beskeden Petroleumstaare ned over det tarvelige Fyrrebord. Og Emil raaber Luft; Og faar det, og Fru Ekkart og Olaf kommer ind og hilser fra Molbæk og siger at Stykket er endigt. Og Publikum sagde det Samme og klappede; Saa det peb efter.

Billetsjov.

— Nu er det nok snart forbi med os, og vi kan selv ta' Billetten og gaa hjem.

— Tror Du?

— Ja, nu gaar vi nok snart ind.

— Hvorfor det?

— Fordi vi inte maa gaa ud. Ja Du har vel set det i Bladene?

— Nej!

— Men hvordan læser Du da Aviserne?

— Aa, jeg læser saadan, hvad der falder for.

— Nej, Du er forfalden til Flygtighed, Daniel. Du læser kun det, der staar med Smaat, Avertissementer om Billetter til om Aftningen, Personalia i Telegrafen, Ulykkestilfældene og Følgetonger med Sørøverkonger i.

— Ja somme Tider.

— Nej, alle Tider! Men nu gaar det løs med fuld Musik, hele Pressen blæser os et Stykke, de siger, at vi spærrer Adgangen til Teatret, sætter Priserne op og holder Publikum for Nar, ligesom Nogen havde sat højere Pris paa Publikum, end som netop vi.

— Nej, det er hørt.

— Ja vores Tid er snart forbi, og jeg har allerede saa smaat begyndt at se mig om efter noget andet. Jeg har overvejet, om jeg inte kunde blive Fotograf, for jeg leverer da nogen Plader, der ligner noget; og naar alle Pladerne er ude, saa er det min Skyld; men det har jeg opgivet.

— Men, hvad vil Du da være?

— Jeg vil være Redaktør.

— Hvad for noget?

— Redaktør af en Avis, der skal hedde «den røde Løgte», og jeg skal belyse dem saadan, at ingen Labang kan gjøre det værre.

— Vil Du det?

— Ja, jeg vil være Redaktør, og Du skal være «paa Udgivernes Vegne».

— Men kan Du osse skrive?

— Om jeg kan! Har jeg inte taget Undervisning i Skrivning for tredive Aar siden? jeg skriver jo selv mit Navn og hele min Religion paa Mandtalslisterne.

— Men hvad skal det hjælpe?

— Naa, Du tror virkelig, det er Alvor! Nej, Daniel, vel vil Folk af med os, men vi vil nu inte af med dem. De siger nok, at de vil selv tage Billetter ved Hullet, at sige, hvis de kan faa nogen; men det skal de snart blive kjede af. For, saa samler vi en hundrede Mennesker sammen og kjøber alle Billetterne op, og saa gaar vi kun en fire, fem Mennesker i Teatret foruden Abonnenterne.

— Ja, den er god nok.

— Ja, det bliver et kjønt Syn, det kjender vi nok, naar der kun sidder 4 Mennesker paa Gulvet. Det bliver de sgu snart kjed af. Nej, Du kan bande paa, de kan inte undvære os; og skulde de alligevel ville gjøre det, saa kommer der dog en Tid, hvor de ta'r Molbæk og Holst væk fra deres Plads ved Teatret og sætter os paa Piedestalerne i Stedet.

— Saa fik vi da fast Ansættelse.

— Ja! Og paa vores Grav bliver der «af taknemlige Teatergængere» rejst en Sten med den Indskrift: «De tog Billetten. Kammerherren være med dem!»

Fruens Idealia.

(Meget frit efter Baggesen.)

Flink og let som en Gazelle
I det varme Afrika,
Huslig med Respekt at melde
Er min IDEALIA.

Hun fortjener Kost og Løn, da
Hun er flittig som en Bi,
Og naar hun gaar ud en Søndag,
Er hun hjemme Klokken ti.

Hun har ingen Damenykker,
Hun er villig, ferm og tro,
Hun siaar ingen Ting i Stykker
Og gaar ej i «FIGARO».

Hun kan skure, hun kan feje,
Køkkenet har ingen Nød,
Hun kan koge, hun kan stege,
Hun kan lægge Fisk i Blød.

Alle Kokkepigedyder
Man forenet her kan se,
Tænk: hun holder Husets Gryder
Rene som nyfalden Sne!

Ved sit Arbejd' hun sig rapper,
Er det svært, det kan dog ta'es;
Aldrig hun paa Husets Trapper
Driver Tiden bort med Fjas.

Hun blaadt andre Piger stikke
Kan den dydigste saagar,
Thi af Kjærester hun ikke
Fler end én ad Gangen har.

Men en Fejl har dog min Pige,
Som det alt forduNkle vil:
Denne uforlignelige
Er dss være ikke til.

To Fluer med eet Smæk.

Nu signer Præsten gjærne Malt og Kirkens Værge maaler Spritten:
Gudfrygtigheden grader Alt, som Spendrup før kun Akkevitten.

udgaaer hver Torsdag paa Velin. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Öre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn

1881. Torsdagen den 24. November. Nr. 47.

Balkonversation.

Paa Handelsbetjentenes Bal.

— Tør jeg spørge Frøkenen: — passede Strømperne?

Sidst paa Maaneden.

Snart en god og kjærlig Fader
For alt Snavs paa vore Gader
Fra vort Jordliv drager bort,
Talte ere nu de Dage,
Som NOVEMBER har tilbage,
Ak, dens Væren er kun kort.

Som en Schandorphsk halv Historie
Søgte den især sin Glorie
I det bare Griseri;
Men, skjønt den er Slagtemaaned,
Har til Dato den dog skaanet
Os for Venstres Slagteri.

Ellers ses paa disse Tider
Venstres vrede Evmenider
Deres Knive hvæssende,
Hvorved Lovforslag bli'er truet;
Nu har Mortens-Dag kun skuet
Mandefald blandt Gæssene.

Tingets Slagterbod staar lukket;
Ingen Ben har Venstre hugget
Sig endnu til denne Stund;
Dybt af Længsel BERG har sukket
Ret som, naar Butikken lukket
Bliver for en Slagterhund.

Det er trist at se slig Stakkel,
Naar den staar og gjør Spektakel
Udenfor en lukket Dør:
Ingen ænser Dyrets Kvide,
Der er ingen, det kan bide,
Og det nytter ej, det gøer.

Heldigvis har BERG Forhaabning
Om, at Tinget snart faar Aabning,
Saa han tuder ej som hin.
I NOVEMBERS sidste tvende
Dage vil i Pølsens Ende
Venstre sætte sin Rosin.

Ja, paa Tirsdag atter kommer
Folkedommens høje Dommer
Med sit fæle Tugtens Ris,
Saa NOVEMBER dog vil denne
Gang i Folketinget ende
Li'esom SCHANDORFFS «*Thomas Fris*»

Evropa i Høsten 1881.

Den tunesiske Affaire, der, ved et yderst mærkeligt Sammenstød af Omstændighederne, blev gjort til Gjenstand for en Leder i Dagstelegrafen med Overskriften »Nu er Gambetta Ferry!« samtidig med, at det radikale Organ for Alliancen mellem de gamle Sæbekjælderfolk og det unge Israel ude og hjemme fejrede sin 3aarige Fødselsdag med en Overproduktion af literære Vandbakkelser, hvis uundgaaelige Konsekvenser forøvrigt kun bestod i en Oversvømmelse og Vandflod paa Trinitatis Kirkeplads, hvori dog ikke mere end et halvthundrede Abonnenter druknede og to Sættere fik deres Forstandsevner ramponerede, var allerede begyndt at svales lidt af, idet Beyen, der i en tidligere Note til Kommerceraad Heymann havde tolket sin finansielle Nød og sammenfattet Skildringen af sin fortvivlede Stilling i de bekjendte Ord: »Hellere være Heymann end Begmand!« pludselig, adlydende en afrikansk Nødvendighed, gav efter og sluttede Traktat med Frankrig under almindelig Jubel og Bejfaldera. Denne kunde naturligvis ikke undlade at forplante sig til de øvrige Stammer: Skjæret af de blussende Begtønder i Tunis fremkaldte Glædessalver i det sydlige Algier. Ulykkeligvis skyde disse Kabylere altid med Skarpt, ligesom de i Mangel af Tjære og Beg anvende franske Jernbaneembedsmænd til Glædesbaal. «Dette er jo en Revolution!» udbrød Gambetta, da Telegrafbudet overbragte ham Depechen. «Præsident! det er kun en Revolte!» replicerede General Farre, idet han med et Buk overrakte Exdiktatoren — som *Berlingske* kalder hom — en Blyant til at kvittere paa Telegrammet med. Dette Optrin vilde ikke være blevet bekjendt, hvis Telegrafbudet ikke tilfældigvis havde været Richard Kaufmann, der ikke havde skyet at trække i en forholdsvis fedtet Uniformsfrakke og ditto Kasket, for af Gambettas egen Mund at erfare, hvorledes Frankrigs Holdning vilde blive i det næste Kvartal. Vi ville oprigtig raade vore egne Diplomater og da navnlig Hr. Chresten Berg at passe godt

paa deres Papirskurve, thi hvorledes gik det ikke Kejseren af Østerrig? Havde Hans k. k. Majestæt gjort en mere økonomisk Brug af sine Zifferdepecher, vilde de neppe have kunnet komme frem i andre Blade end i *Dassavisen*, hvis Meddelelsers Troværdighed dog endnu ikke i væsenlig Grad have bidraget til at svække Troen paa Pressens Alvidenhed. Huset Bernadotte havde imidlertid fundet det hensigtsmæssigt at styrke sig ved en Alliance, og Bjørnstjerne Bjørnson fandt atter heri Anledning nok til en Notevexel med Hr. Høgsbro, af hvilken diplomatiske Diversion der dog ikke fremgik Andet end et forøget Udbud af og derved foranlediget Fald i Prisen paa store Ord og fedt Flæsk. Et Øjeblik syntes det, som om Evropa skulde faa Lov til at trække Vejret. D'Hrr. Wildes og Balduin Dahls Planer til i Forening med Feltmarschal Moltke at opføre Ouverturen til den evropæiske Koncert vare rigtignok gaaede fløjten, men Rygtet om, at Sarah Bernhardt atter agtede sig til Kjøbenhavn og at den tydske Gesandt af den Grund havde bedet om Instruxer, viste sig samtidig ugrundet. Da kom som et Lyn fra en klar Novemberhimmel Efterretningen om, at Gambetta havde besøgt Bismarck i Varzin. Den utvivlsomme Kjendsgjerning, at det franske Deputeretkammers Præsident var set paa Banegaarden i Lybek i Færd med at fortære en halv stegt Rødspætte, medens man troede ham i Paris, kom som en uventet Springflod, der i en Fart fyldte Bladenes hentørrede udenrigske Spalter med et boblende og skummende Væld. Vel var det kun en Pølsepind at koge Suppe paa, men ved Hjælp af Konjekturalpolitikens altid tilstedeværende Liebig-Extrakt og Hypothesernes Bolledejg lykkedes det dog i en Fart at tilberede en forholdsvis kraftig Ret, der nogenlunde var i Stand til at stille den Nyhedshunger, der ikke havde kunnet mættes ved «*Dagbladet*»s lange Suite af Breve fra Vestindien eller fundet Næring i «*Nationaltidendens*» Beretninger om Vardes og Nykjøbing paa Sjællands kommunale Budgetter. Men selv efter at man havde faaet den Gambettaske Pølsepindssuppe til Livs følte man sig endnu noget flov, og det var derfor i et yderst heldigt Øjeblik, at Kongen af Italien foretog sin bekjendte Rejse til Østerrig. Denne Forening af Rom og Wien maatte i høj Grad glæde dem, der allerede begyndte at blive kjede af den russisk-preussiske Slavetoddy. En almindelig Hausse fulgte. Kammerherre Fallesen satte «Opad» paa Repertoiret og *Punch's* Abonnentliste voxede i Forhold hertil. Hvorvidt denne gunstige Stemning vil holde sig, kan være Tvivl underkastet, især da Stemningen atter synes at vende sig fra Wien og Rom for udelukkende at beskjæftige sig med Fabrikationen af Sprit, men før at komme til fuld Klarhed over dette Punkt se vi os nødsagede til først at afvente Folketingsmand Scheldes Udtalelser desangaaende i den kommende Sæson, idet vi foreløbig ville slaa os til Ro ved den Tanke, at Carstens-Statuens Opstilling i østre Anlæg vil bidrage noget til at hidføre den *entente cordiale* mellem Bayern og Kjøbenhavns Magistrat, som mulig kan fremkalde en vis Lettelse i Skattebyrden.

Mere Intolerance.

Skjønt hvert Adams Barn maa døje megen Møde
Og prøve her i Livet mangen Tørn,
Er dog Skæbnen særlig slem imod en Jøde,
Og yderst skaanselløs mod Israels Børn.
De maa navnlig Verdens Ondskab fornemme
Og holde for baade ude og hjemme;
Dog, her hjemme bli'er de traadte kun paa Tæerne,
Men værre gaar det dem hos Evropæerne.

Før de nød i Verden alle dens Goder,
Men Livet er kun Skygge og Bedrag.
Nu de sidder som ved Babylons Floder
Ved Seinen og ved Spree den Dag i Dag.
De ved Spreen faar af Antisemiterne
Samme Medfart, som af Savl Amalekiterne,
Dog, ved den Flod vil man bare ha'e dem banket af,
Men ved Seinen vil saagar man ha'e dem blanket af.

Thi Baronerne, som har saa tappert fægtet
For hans allerkristeligste Majestæt,
En «*Union*» af deres «Hægter» sammenhægted'
Mod Baronerne af Abrahams Æt.
Som til Korstog de gaar i Kampen glade
Som ædle Riddersmænd i gylden Plade,
Med Guld og ej med Staal vil de ha'e takket
Israels Børn for deres Held med Wiener-Krach'et.

Børsens Jøder blev naturligvis ej glad der
Og la'e Planer mod Projektet i Smug,
For de saa i Unionens hele Adfærd
Indgreb i deres Millionæringsbrug.
Derfor rustede sig Israels Baroner
Og rykked ud med deres Millioner!
Ak, det blev for dem af Guld et bart og blot Spild,
Thi de maatte alle bløde, værst dog Rothschild.

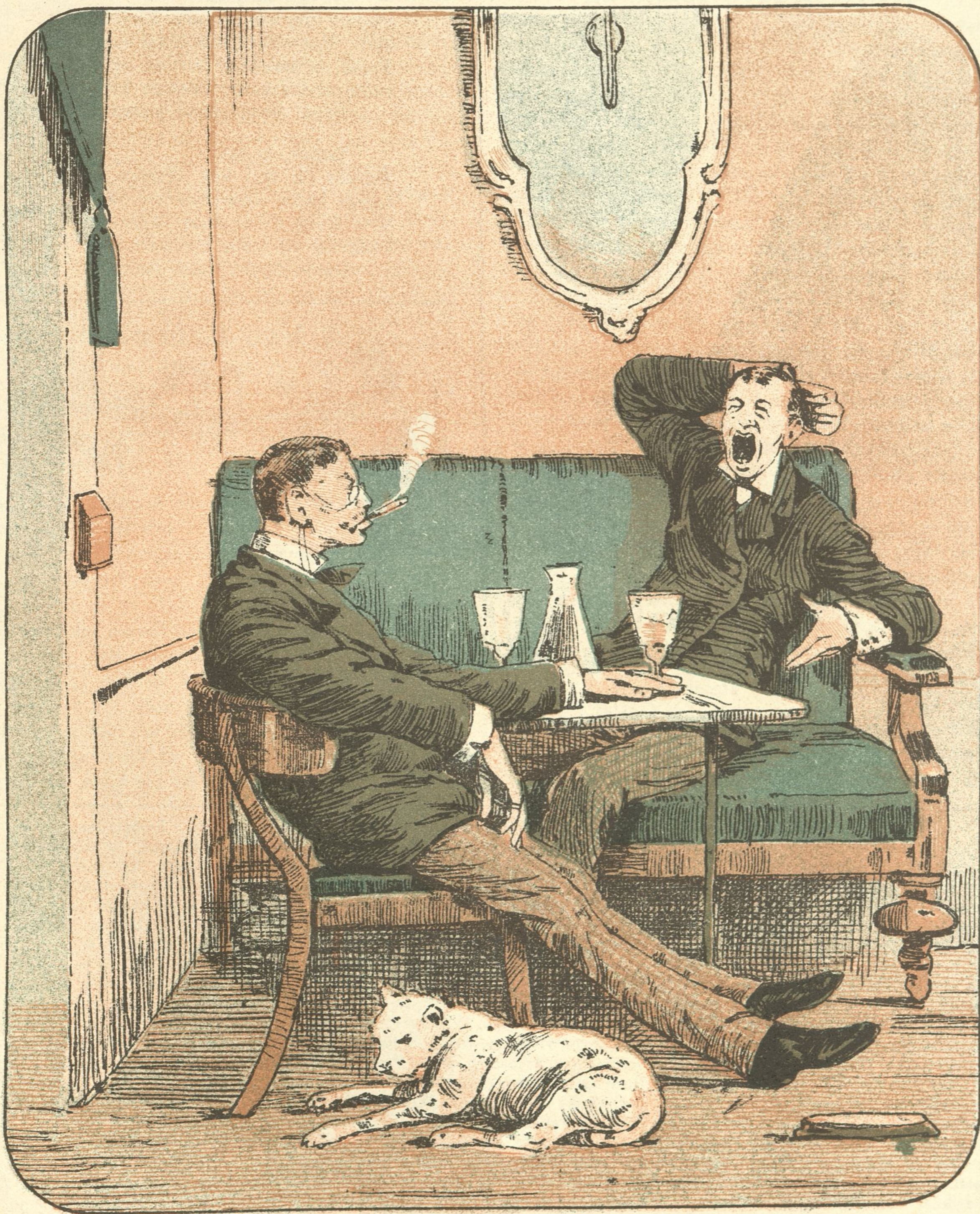
Nej, saa har dog her ved Øresundets Kyster man
Mere Sympathi tilovers for de smaa
Velbekjendte dassavise Mænd fra Østerland
Med de li'esaa velbekjendte Fødder paa.
Kan de ikke alle blive Professorer,
Kan de alle blive Børsmatadorer,
Og da deres Guld paa den Vis ikke gaar væk,
Har de her et sikkert Gosen udi Taarbæk.

Naturligvis.

— Men saa blev jaj schgu saa gal i Hodet, at jaj schmed Brevet lige hen for hans Fødder.
— Det tog han vel meget fortrydelig op?
— Tog op!? Næh — han lod det schgu ligge!

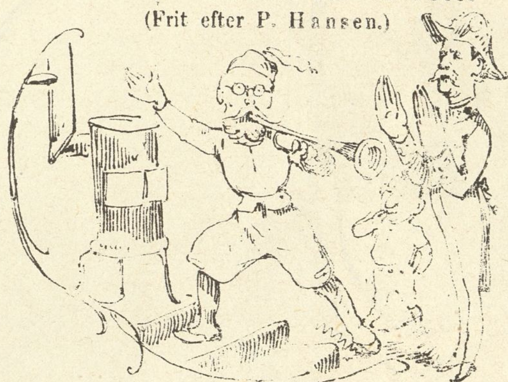
Kjed af det Hele.

— Uh hvor jeg kjeder mig! Det er dog nogle forfærdelige Tider vi lever i!
— Ja, det har Du sgu Ret i! O tempora, o mor os!

Til Professor Molbech.

(Frit efter P. Hansen.)

Tak for din Daad!
Sikken en Væven og sikken en Traad!
«Opad!» geraader Dig rigt'nok til Ære,
«Opad!» bestandig skal Sku'spillet være;
Molbech skal sejre og Publikum fly,
Opad! Opad! Opad paany!

Tæt som en Regn
Sjoverne faldt over Pladsernes Tegn;
Ikke dog sligt Kjøbenhavnerne skrækked,
Sjovernes Udgift blev magelig dækket,
Fremad man gik mod det dræbende *Vue:*
Opad! Opad! Opad paany!

Mangen en Ven
Rejste sig aldrig fra Stævnet igjen;
Kulosen slog sig gevaltig for Brystet,
Spjeldet blev drejet og Huset blev rystet,
Chefen stak Næsen dog højt imod Sky.
Opad! Opad! Opad paany!

Du har fortjent
Pladsen. Du klæder, som Exrecenscent.
Skriv bare weiter, det virker som Sludbad
Nedad og Indad og Fremad og Udad,
Indtil at Du finder udaf en ny
Opad! Opad! Opad paany!

Tapper og brav
Nævnes Du skal som Teatrets Zouav.
Længe endnu Abonnenternes Skare,
Hver Gang de se deres Repertoire,
Forfærdet vil raabe i vildene Sky:
Opad! Opad! Opad paany!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Tak søde Fru Schrøder, jeg tror ikke jeg skal have mere Kaffe, men hvis De ikke har Noget derimod, sender jeg vores Middagsbarn, De véd ham der kommer om Torsdagen og faar, hvad der falder af, hen til Dem saa kan De spæde lidt Kaffe op og give ham, for vi skal alle sammen ud i Dag til Middag selv, og Pigerne laver naturligvis saa heller ikke varm Mad, men jeg har sat en Tallerken Smørrebrød ud til dem og det faar de nøjes med og De kan ikke tro, søde Fru Schrøder, saa travlt Sørensen har i denne Tid, for han vilde jo naturligvis have elektriske Lys i Butiken til Julen og har siddet hjemme og regnet ud, hvad det kan koste, og det skal

Literaturfeuilleton.

Thomas Fris's Historie, Fortælling af *So. Schandorph.*

Nu har jeg, Fanden æde og fortære mig, læst mange Almanakker og Romaner fra Lejebibliothekerne, men dennehersens Thomas Fris's Historie, se, det er dog det Stiveste, jeg har været med til; ja den er, Schandorph ta'e mig med Hud og Haar, brillant. Se, alt det andet Skidt af Øehlenschläger og Molbæk og, hvad de hedder allesammen, det er ikke noget for vos Studeprangere; men nu har Schandorph gjort noget for os. For det siger jeg bare, at kunde jeg skrive, saa skrev jeg saadan en Bog. — De andre Digtere har dyppet deres Pen i Olekonolje, men han har dyppet sin Pen i det rigtige, dejlige, sorte Vand, som flyder i Landmandens Gaard, som enhver Landmand elsker, og som Ænderne gjærne snasker i, ja som for os og mine Lige lugter bedre end Noget Andet paa Jorden, fordi det giver Marken Grøde, sætter Kuler paa Smørret og lægger Løftelse i Rugbrødet. — Naa, hvor vi grinte forleden til Kvægmarkedet i Svinstrup Kro; Proprietær Horn til Knalderupgaard havde Bogen med; hans Kone havde givet ham den til hans Fødselsdag, fordi han bander saa møjet, og i den Retning er Bogen sgu god. Ja, Fanden galer i den, saa det staar efter. Og da vi nu sad ved et Par smaa Sorte, tog Horn Bogen frem og læste højt af den, og vi lo allesammen, ja, om det saa var Røgteren fra Kroen, saa grinte han med, hver Gang der kom En af hans egne. — Men hvem der er gal paa Bogen, det er vores Præst. Jeg talte med ham forleden i Kjøbstaden; og det ene Ord tog det andet, og saa sagde han: »Ja, Schandorph har kastet sin Kjærlighed paa os Præster; ligesom en vis Dyremaler altid skulde have en hvid Hest i sine Skilderier, saadan skal Schandorph altid have en sort Præst i sine Bøger.« — »Ja, aa ja,« sagde jeg; men jeg grinte indvendig, svært grinte jeg indvendig; og saa sagde jeg: »Ja, Deres Velærværdighed kan natyrligvis ikke se, at der er noget Godt i Bogen.« »Jo, min kjære Studenstrup,« sagde han, »der er én Ting i Bogen, som overgaar Alt, hvad Schandorph har skrevet.« — »Naa, hvad er da det, Deres Velærværdighed?« sagde jeg saa. »Jo,« sagde han, »det er et Digt af Bjørnson om Havet, som der staar noget af i 2den Del.« Hvad han mente dermed, véd jeg ikke; men saa sagde han ogsaa: »For Resten paaskjønner jeg, at Schandorph i denne Bog har serveret finere Drikkevarer end i sine tidligere Bøger; der drikkes ikke saa meget Brændevin, men mere Puns og

regnes med Hestekræfter, saa jeg sagde til ham, han skulde hellere gaa ud til Landbohøjskolen og faa fat i en Veterinær til at hjælpe sig, men i Stedet derfor gik han over til min gamle Onkel Lysestøberen og forlangte et Dusin Normallys, og Onkel er jo noget døv og trode det var Kanallys, han vilde have og De kan tænke Dem søde Fru Schrøder saadan en arbejdsom og genial Mand, Sørensen er, at nu har han smeltet otte saadanne normale Kanallys sammen i én Fedteklump og trukket en Væge igjennem for at sé, hvor meget de lyste, og det var jo ikke ret meget saa naar en Hest ikke giver mere Lys af sig end som saa, maa jeg saa bare bede om Petrolium, som man da har billigere og ikke behøver hverken Hestestald eller Vognremise eller Normallys til at fabrikere, og Frits Grønbæk siger desuden vi maa have et Batteri i Kjælderne men for det Første er der ikke en Gang Plads til et Halvbatteri og jeg skal heller ikke have Noget af at have alle de Artillerister i Huset, som bare vilde gjøre Jav med Tjenestefolkene, saa jeg sagde til Sørensen, lad bare de andre gjøre sig til Nar, men det skal Du holde Dig for god til og fik ham væk fra Hestekræfterne og Normallysene og ud at høre »Røverne«, som er meget mere elektriserende end som alle de Talstørrelser, og det er rigtig nok en dejlig Opera, og sikken Pryd Frøken Holther vilde være for Scenen, dersom hun kunde synge og spille Komedie og saae lidt bedre ud, det er en Triumf for vores Kjøn at begge Heltinderne er næsten et Hoved højere end Heltene, men saa er Heltenes Stemmer rigtignok til Gjengjæld højere end Heltindernes, og for Resten gaar det til akkurat ligesom i de italienske Operaer med Omklædninger og Røvere og Røverinder og Pager, som blive Kokkedrenge og Hertuginder og Soldater og Hofmænd og Røvere igjen og Frøken Ludvigsen er den værste til at røve, nemlig de unge Menneskers Hjerter, hvad hun jo ikke kan gjøre ved, men hvad det moralske angaar, er det jo ikke synderlig bevendt, saa vi gik den næste Aften ud til Watt for at faa vores Moral udbedret og Bulerne i den rettet ud igjen, som kan erholdes ved »Stegehandleren fra Kvægmarkedet«, der er Kolling og Fru Holst og Frøken Sørensen som have dannet et Tyrolerselskab ligesom Olaf i sin Tid men ikke som hans blot til Lyst, men til Opbyggelse ogsaa. Saa det er lige ved at de omvender Wulff, skjøndt han er Vexelmægler og af den Nation, som jeg nok véd søde Fru Schrøder, De ikke kan lide jeg taler om, skjønt Herre Gud det er jo da en ærlig Sag, naar man ikke mener noget Ondt med det, og derfor var Folk ogsaa meget skikkelige og lo saa det klukkede i dem, men jeg sagde til Frits Grønbæk: Hvis det havde været Molbæk saa skulde vi have hørt et Spektakel. Og den Moral fik vi da ud af Wulff den Aften men De kan tro søde Fru Schrøder at det gjør mig ondt for Petrine, at fordi hun nu gik med os i Teatrene de Aftener, maatte hun springe to af de allerdejligste Virtuoser over, én paa Klaver og en Fiolinsæl, og naar man nu véd hvor Barnet elsker Musik og hvor begavet hun er i den Retning saa hun ligger i Drømme om Natten og fløjter Pollernæsen af Minìong ganske rent uden saa meget som selv at mærke det, kan det rigtig nok skære En i Hjertet, saa det sagde jeg ogsaa til Sørensen: Lige meget hvad det koster, men Patti skal hun høre. De véd hende Sjarlotte Patti, der jo rigtig nok skal være et rent Pattibarn ved Siden af den rigtige Patti, i alt Fald hvad Stemmen angaar, men det smager dog af Fugl, søde Fru Schrøder, ligesom hos Dem, at skjønt der er iovlig megen Cichorie i Posen har man dog altid Kaffesmagen, Farvel søde Fru Schrøder.

Vin; og det tyder dog paa et varmt Hjærte hos Forfatteren, at han af og til lader sine Personer græde ved Punseglasset.« — Naa, jeg sagde ingen Ting; men jeg griute svært indvendig. — Og naar jeg nu nærmere skal angive Grunden til, at Bogen er noget for os Møggrever, saa er det af den Aarsag, som jeg nu skal udbrede nærmere som varmt Hø paa en Eng. — Se, der er nu ingen Ting af det, der ligner en Handling, deri; og derfor kan vi saa rart følge med — Bogen hedder jo nok Thomas Fris's Historie; og det er da allenfals to halve Historier, om ogsaa den ene ikke kommer den anden ved. Det er nu bare et Navn, der ingen Ting betyder. Det er lige som med min Gaard. Den hedder jo nok Mosegaard; men det betyder inte, at den er bygget paa Mosegrund af Tørv, at Stuerne er nogle Mosehuller, og at vi, der bor i dem, er nogle Tørvetrillere, der spiser Tørvesmuld og drikker Mosevand. Nej, det er bare et Navn, der kommer af, at der er godt Tørveskær til Gaarden. Og saadan er det ogsaa med Thomas Fris's Historie. Det hedder Bogen slet ikke, fordi den handler om Thomas Fris, eller fordi de fleste Kapitler er helt Thomas paa Fris. Nej; men ligesom Mosegaard, uden Hensyn til Navnet, har Kostald, Svinehus, Faarefold o. s. v., saadan har Thomas Fris's Historie ogsaa, uden Hensyn til Navnet, sine forskjellige Kapitler, sine Grossererværelser, Vinstuer og Kræmmerhuse, o. s. v., og den er opkaldt efter Thomas Fris, fordi han har lidt at gjøre med Noget af det og meget lidt at gjøre med det Meste af det. Naa, og saa er Personerne deri livagtig som jeg og mine Lige. De snakker inte pænt; nej, fy, føj! Andre Bøger kan man, Fanden tromle mig, læse igjennem uden at finde saa meget som en lille Ed eller en saftig Mundfuld; men her behøver man inte at lede længe efter de Varer. Det er, ligesom man sad i en Krostue, hvor Tobaksrøgen ligger over Alt, mens Punserne dampe, Træskoene skrabe, og drøje Raab og Gemytligheder flyver om i Luften som Lopper paa en Flyttedag. Derfor takker jeg Hr. Schandorph i de danske Studeprangeres Navn; og jeg haaber, han ad Aare vil udgive nogle Røgternoveller, hvor der ikke er et ordentligt Menneske eller et pænt Ord i. Han er godt paa Veje; men han maa gjøre Skridtet helt ud, naar han skal være vores Digter. Det kan inte nytte, man gjøder én Del af Marken alene; man maa gjøde hele Marken, naar der skal blive Noget af det. Og saa siger jeg ham endnu en Gang Tak! De andre Forfattere har givet os pænt Franskbrød med tyndt Smør og dansk Svejtserost paa; men han har givet os en ordenlig Rugbrødsrundtenom med Svinefedt og Studekjød paa og en rigtig god dansk Snaps til af hans egen dobbelt destillerede Kartoffelbrændevin. Se, det er noget for en rigtig Drøvtyggermave!

Studenstrup,
Knoldsparker.

OLE LUKØIE.

Den lille Ehlers med Paraplyen
Ham kjender Gud og hver Mand i Byen,
Han er de vise Mænds egen Dreng
Naar de ham hör, gaar de strax i Seng.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkonterer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand No. 50, Stuen.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 1. December. Nr. 48.

Af- og Tilgang.

— Jeg vilde saa gjærne fortælle Fruen Noget.

— Naa! Hvad er det, Stine?

— Jo, jeg vilde blot lade Fruen vide, at jeg gjorde det forbi i Gaar med Urtekræmmerens Ka'l, som Fruen ikke kunde lide.

— Ja, lille Stine, det maa Du jo selv om.

— Jamen, — saa er der Noget endnu —

— Og det er?

— Jeg skal sige Fruen — jeg blev forlovet i Morges med en lille Børstenbindersvend, som Fruen nok vil synes **bedre om.**

Ved Mønstringen.

(Frit efter H. P. Holst.)

Vel mødt igjen, Kong CHRESTEN BERG ved Hæren!
Til Kamp beredt den venter nu dit Bud,
Af Landets Stilstand har den hele Æren,
Lad den kun trøstig trække Tiden ud!

Stik ikke op, thi vid: før du skal miste
Det Ry, der foer saa vidt fra Bogøs Land,
Før vil vi høre nok en Gang dit sidste,
Dit sidste Ord, som dog kun blev til Vand.

Og hvis dit Blik i dine tætte Rader
Vil træffe en og anden Moderat,
Beklag ham ej, vær stolt af ham som Fader,
Og husk nu slaar for dig han som Soldat;
Da han drog hid fra Vælgerfolkets Hære,
Hans første Tanke gjaldt din Taburet,
Hans første Suk gjaldt Bogøkronens Ære,
I Kamp for den bli'er TAUBER selv ej mæt.

Se her er nok, der vil udfylde Pladsen,
Se her er nok, der bruger Mund som han,
Men ikke en, selv ikke *„Doctor“* MADSEN,
Vil levne noget til vor Embedsstand.
«Det skal ej ske!» Det Løfte har Du givet,
«Det skal ej ske!» fra «Folket» lød igjen.
Og selv om du vor Frihed faar aflivet,
«Det skal ej ske!» saa sværge Venstres Mænd.

Danmarks Svampe.

Svampene høre til Algerne, og Læren om dem hører derfor ganske naturlig ind under Algebraen; vi skulle imidlertid med Fare for at støde vore Læsere af den historisk-filologiske Retning for Hovedet i Dag beskjæftige os i en Artikel med Danmarks Svampe. Det store, brede Publikum aner ikke, hvilken Masse Svampe der findes her i Landet og navnlig i Hovedstaden, thi det har Afsky for dem; men dette er Uret. Man siger nok: »han drikker som en Svamp«, men Ingen taler om de spiselige Svampe, og er Staten uden Skyld, naar den selv udsætter en Medaille for Fordruknes Redning, eller kunne de private Selskaber »Totalafholdsforeningen« og den amerikanske Filial »*Med Fellow!*« frikjendes, naar de søge at kapre alle Landets Svampe til sig? Nej, kun et nærmere Kjendskab til de forskjellige Arter kan faa Folk til at tage sig i Agt for de farligste af disse Samfundets Gevæxter, og vi skulle derfor som sagt ofre disse en Plads her i Dag.

Svampene ere let kjendelige paa deres Udvortes: de have alle Stok og en lille Hat, men derimod have de ikke alle Krave. De holde sig ikke som andre Snyltere til bestemte Værter; men vise sig snart et Sted og forsvinde saa sporeløst derfra for at gjæste et andet; hvor de optræde, have de et stort, fyldt Bæger, hvilket er nødvendigt, da de kun tage flydende Næring til sig, hvorfor de da ogsaa inddeles i Ølsvampen, Druesvampen, o. s. v.

Dette er dog kun en Underafdeling af Svampene, og de ere som oftest temmelig uskadelige, idet de holde sig til stærkt afsondrede Territorier, saa at de ere lette at undgaa. De skadeligste ere snarere de, der skyde op som Paddehatte i alle Landets venstre Egne, thi disse Gevæxter ere ikke lette at udrydde, og de forplante sig stærkt, naar de først have faaet Indpas. Vi ville derfor begynde med nogle af de farligste Exemplarer af denne Art.

1. Minister-Hatten *(rex Montanus)* er trekantet og besat med Glimmer. Den skriver sig fra Bogø, hvor den oprindelig kaldtes Konge. Hatten, fandtes paa Øens eneste Berg og brugtes som Tavlesvamp i Skolen. Senere spredtes den over hele Landet ligefra Hillerød til Kolding, og over alt er den meget bladrig (Fransk: *porte-feuille*); men at den, som der fortælles i visse Egne, nogensinde skulde blive saa stor, at den kan bruges som en Taburet, er vistnok dog kun Overdrivelse.

2. Revisor-Svampen hører ligesom den foregaaende til de Morgenbladede og er en rødhovedet Gevæxt, som oprindelig fik Indpas i Kjøge, men nu optræder sporadisk over det meste af Landet, navnlig i Nærheden af Kroer. Den er meget skarp og særdeles giftig, og ligesom den ødelægger alt sundt Liv i de Egne, hvor den optræder, saaledes lader den sig ikke forædle ved Kultur. Den er dog meget drøven

3. Logos-Svampen *(Eedouardus hebraicus)* hører til de smaa sorte Svampe og var ganske ubekjendt for Landets Lærde, indtil den i Ly af Minister-Hatten tog saaledes Overhaand paa Langeland, at den udbredte sig over de derværende talrige Tørvemoser og lagde Landets største Damkjær øde. De

af den indvundne Lægemidler vare af en altfor søvndyssende Karakter, til at Publikum kunde udholde dem; man agter i den nærmeste Fremtid at anstille Forsøg med den paa gyngende Grund, men der er ikke stort Haab om, at Resultatet vil blive bedre.

4. Kalot-Svampen voxer paa Høgsbroer og er en lavstammet Knold af Revisor-Svampens Slægt. Af Farve er den højrød, og i Stedet for Hat har den en lille sort Kalot, hvorfra Benævnelsen stammer; den er let kjendelig paa sit grove Væv og holder sig mest til de ukultiverede Egne, men trives ikke paa Sandheder. — I Norge findes en med denne beslægtet Gevæxt, som kaldes Bjorn-Stjerne-Svampen; den søger, hvor den kommer frem, at fordrive Konge-Hatten, som har været dyrket der i flere Aarhundreder, men hidtil har denne sidste dog endnu holdt sig.

5. Doktor-Hatten *(Massa Wederkingo)* hører til de skjørhovede Svampe og er kun optraadt paa ét Sted her i Landet, nemlig i Mariebo; selve Stokken er hul, og da Hovedet er meget skruet, vrøvles det let op. Hvorfra Doktor-Hatten skriver sig, vides ikke med Bestemthed, men det skal være fra et lille, ukjendt Tobakspinderi paa Fyn.

6. Vaske-Svampen *(Tauberus)* forekommer i Slagelse og Omegn, har en skidengraa Farve og smitter af ved Berøring; paa den lever mange Slags Snyltedyr. Den er meget ilde anset af Beboerne i de Egne, hvor den træffes, da den fortærer alt spise- og drikkeligt.

7. Bly-Hatten fra Schelde er en Svamp.

8. Fyr-Svampen lyser i Mørke og skal efter Ehlers's og Howitz' Optegnelser findes i Kjøbenhavn og have en Lysstyrke af flere hundrede tusinde Spermacetlys; men disse Meddelelser maa modtages med den største Varsomhed, da det i Mands Minde ikke har været muligt at opdage den. Nøjere Oplysning mangler.

9. Beg-Hatten *(Dyvels Drachmann)* er en Havsvamp, som først blev bekjendt fra Esrom Sø, hvor den blev opdaget i Vandgangen; den kaldes derfor ogsaa af Poeterne for Vandenes Fatter, hvad der dog er ganske uforstaaeligt for Menigmand. Nu vegeterer den, fredet af Staten, mellem Ranker og Roser i forskjellige af Nordsjællands Fiskerlejer, dog ser dens vigtigste Skud Dagens Lys i Kjøbenhavns Gyldendal. Af Væxt er den meget opløben, og det er den eneste Svamp, der bærer sin Hat, som den vil. Den yndes meget af Landets Digtere og Kunstmalere, dog saaledes at Digterne foretrække den i malet Tilstand, medens Malerne sætte mest Pris paa den som trykt.

10. Bule-Hatten omtales først i de berygtede Schandorfgeschichten; foruden paa Buler trives den bedst paa lavere Steder, saasom i Selekamret, hvorfor den ogsaa af Nogle henregnes til Vognsvampene. Skjønt den er meget saftig, er den dog yderst smagløs og tilsmudser Alt, hvad den kommer i Nærheden af; den har en Masse Børster, hvorved den saarer Mange; det maa derfor ogsaa betragtes som en Absurditet, at den ligesom den sidstnævnte Svamp er fredet af Staten. Den yndes da heller ikke af de mere dannede Klasser, men kun af Smaafolk; dog er det især Jøderne, der nyde dens Produkter. Om dens Optræden paa Møddinger, Svinestier, o. s. v. se Thomas Gris's Historie II.

11. Blæk-Hatten hører til Planterigets haabløse Slægter og er en Drivhusplante med et meget kunstigt Ydre og et endnu kunstigere Indre. Den dyrkes Ved Stranden, og Kjælderetagen er det Sted, hvor den breder sig mest; af og til optræder den ogsaa i forskjellige Teatre, men inden fire Vægge fordriver den Publikum ved sit dræbende Væv. Paa Grund af noget vist sødladent og vammelt ved sig kan den kun nydes af ældre og yngre hysteriske Damer, hvorimod den er i højeste Grad nappetitlig for sunde Mennesker. Benævnelsen Blæk-Hatten skyldes den Omstændighed, at den ved den mindste Berøring aabner sine Spalter og udgyder et ustandseligt Væld af en blæklignende Væske, som slaar sig paa Hjernen, naar man nyder større Portioner deraf.

12. Korrespondent-Svampen *(The Standard Korrespondent)* hører til de uægte Svampe og sætter ingen ordenlige Blade her i Landet, men er en Rod. Dens Produkter ere dog endel søgte i England, hvor de enten sluges raa eller anrettes sammen med Avisænder, medens de kun ere lidet ansete her i Landet. Den har en løgnagtig Bismag og findes kun paa Steder, hvor man har Frost.

13. Dekorations-Svampen nævnes i Professor Erslevs Thegeografi; den har en stjerneformet Hat, korsstillet Stilk og danner en særegen Orden; tillige bemærkes, at dens geografiske Udbredelse er saa stor, at den naar lige til Venedig og Triflis. Botanikerne ere meget uenige om, hvilken Plads i Systemet de skulle anvise Dekorations-Svampen, idet nogle anse den for meget skadelig, medens andre ikke tillægge den mindste Betydning eller Indflydelse. Den trives bedst paa kongelige Slotte og Christiansborge og udbreder sig i det Hele vidt og bredt paa højere Steder. Der kan ikke være Tvivl om, at den er indført fra Kina paa Grund af de umaadelige Kvantiteter af The, som den konsumerer mellem Aar og Dag. — Til denne Gruppe slutter sig Kommerceraads-Svampen, som dyrkes af Værtshusholdere for Indtægtens Skyld.

14. Den store nordiske Million-Svamp fra Odense angriber Kapitalen og er derfor især farlig for mindre Huse, som ikke ere grundmurede, da den ofte undergraver dem saa fuldstændig, at det medfører deres Fald. Til daglig Brug lever den højt paa Spritfabrikker, Roesukkerfabrikker, o. s. v., men findes ogsaa paa Marmorkirker; dens væsenligste Ernæringsmiddel er dog Telegrafpæle og -Tove. At det ikke er en ganske ringe Mængde af disse, den konsumerer hvert Aar, fremgaar bl. A. af, at man i Følge de nyeste Efterretninger fra London regner, at der ved den i det sidste Aar er fortæret 300,000 Pund Telegraftov.

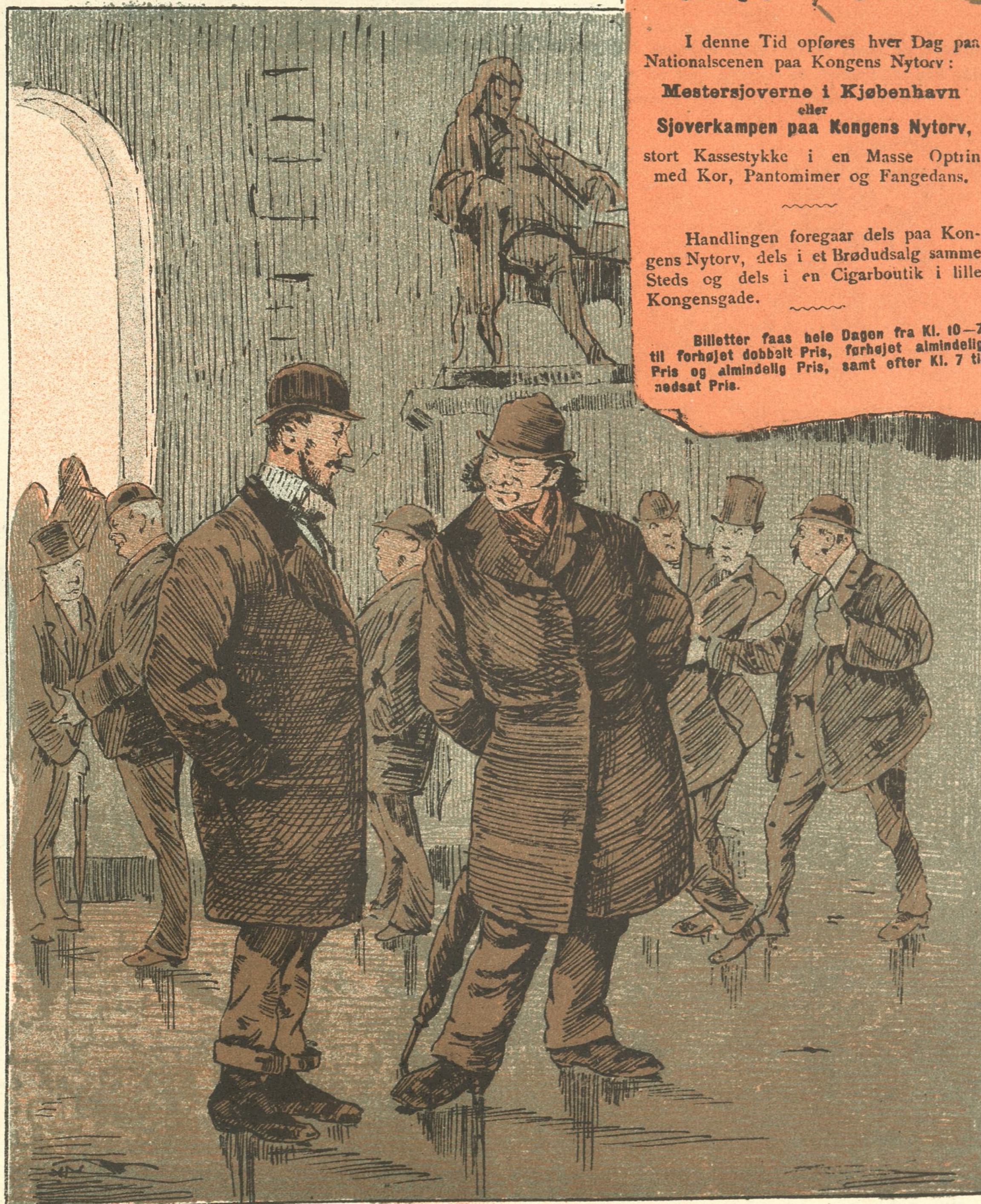
Fra Kong

I Magistratsbelysning.

— Skynd Dig, mit Barn, der holder en Sporvogn!
— Men Gud, Moer, det er jo Bethelskibet!

I Theaterbelysning.

— Ska' Herren saa inte ha'en Bellet te føste Pakæt for to Kroner?
— Nej, jeg er virkelig ikke paaklædt til at gaa i Parkettet.
— De' ska Herren sgu'nte kære sej om, for je' gaar der sæl!

Rudolf Schmidts Endeligt,

eller

Hvorlunde de smaa Sorte annammede en Romantiker og gjorde ham til Realist, en sørgelig Vise at synge i Begyndelsen men fornøjelig udi Enden.

Har I læst den lille *Dassavis?*
Eller har I hørt det?
At Rudolf Schmidt har — li'esom *Thomas Fris* —
Grumt sin Musa myrdet.
Han er nylig bleven Realist
I et Bind Noveller;
Og «uartig» blev han der til sidst
Li'esom Brandes's Keller.
Fæle Ting fortæller han
Som en daarlig Keller-Mand.
— Hvad vil Rasmus sige?

Romantiken faar sit Banesaar,
Knæk't er Liljens Stængel;
Som «forvandlet Konge» Rudolf staar
Og Axelotto som «Engel»,
Strængt han svinger mod ham Tugtens Ris.
Som en kjærlig Fader
Giver han for Svøbens Slag til Pris
Rudolfs gamle Skader.
Men paa den Forskrækkelse
Følger en «Opvækkelse»
Udi *Dassavisen.*

Med tørre Taarer vil vi, li'esom Tøk,
Rudolfs Tab begræde;
Aldrig af hans Hjemmebryg
Fik vi megen Glæde.
Men i Fald han virkelig af Sted
Vil til Secher drage,
Husk saa paa, naar Narren gaar, han med
Altid En maa tage:
Henrik Scharling følge kan,
Er han «en alvorlig Mand»,
Passer de to sammen.

Thi den lille pæne Nikkelaj
Arted' sig kun daarlig:
Førte stakkels Reitzel galt paa Vej
Næsten en Gang aarlig;
Ej han skrev dog *„Folkelige Mænd"*,
Dermed han sig trøster,
Skjøndt hans andre Bøger ligne den
Som en Bro'er en Søster.
Han og Rudolf skulde i
Holger Drachmanns Kompagni
Skrive os et Drama.

Dog maaske saa gik det ej saa glat,
— Grum er Skæbnens Parce —
Tog de tre paa en Tragedie fat,
Blev det vist en Farce.
Drachmann er dog snildest af de tre,
Bærer sig som Trop ad:
Hans «Drama» er slet ikke til at se,
— Det er dog Molbechs *„Opad"*.
Holger, Henrik, Rudolf! Hil!
Tak for, hvad der komme vil
Ud af sligt et Forbund.

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Søndag d 27de. Hamlet af Sjækspir med Musik af Thomas. Som jeg har ventet med at skrive om, for at klare mine Anskuelser; Desangaaende. Hvilket er vanskeligt for en ung Pige; Som jeg, der kun har gode Forkundskaber, men mangler Erfaring og Selvtillid; Som det er det, det kommer an paa. Og i første Akt er vi i en stor Hal, hvor Fru Erhart og Skram ere Konge og Dronning og Oberisterne og Oberistinderne Hoffolk, og vi Andre Pasjer med Drikkevarer; Hvorpaa Simonsen kommer ind og er tankefuld som udtrykkes af Orschesteret ved Tjim-da-dara! Tjimda-dara! Som der i det Hele er meget af. Der paa kommer den blonde Uffælia ind, og de erklærer hinanden deres Kjærlighed i en Duet, men bliver afbrudt af Jastrov, som fortæller dem, at han rejser paa Tourné til Norge. Hvad de tager med Ro fordi, de véd vi har Brun; Til at dubblere med. Hvorefter Erhart kommer og erklærer at nu er Pokker løs, fordi den afdøde Majestæt; Som er Hamlets Faer sjokker omkring paa Volden i Maaneskin og gjør Skildvagterne forskrækkede. Og Forskrækkeligheden kommer endnu i samme Akt med dejlig Dekoration og Simonsen, Erhart og Nyrop. Hvor Ferslev kommer ind og gaar en Maaneskinstur i elegtrisk Belysning med Gravrøst. Og siger at han ikke kan være kisteglad i sin Grav, fordi Skram har kommet Gift i hans Øre og fordærvet hans Gehør; Hvad man ikke mærker. Men derimod nok hans aandelige Veltalenheds Indtryk paa Simonsen, der lover, at han skal nok gjøre det af med Skram; I den Anledning. Saa i andet Akt lader Simonsen som han har en Skrue løs og faar en hel Del Folk kaldt ind, som skal være Skuespillere; men er Oberister og fortæller dem at han agter at slaa sig til Drik i en

Solo med Kor og Bægerklang og indbyder Hoffet til en Ballet, som gaar for sig i Baggrunden, men ikke ligner hverken gamle Mesters eller unge Mesters; Fordi den er kortvarigere. Og Skram føler den onde Samvittighed slaa sine Klor i ham, og det Hele ender med et myrderligt Spektakel og Tjimda-dara. I næste Agt er vi saa i Lønkammeret, hvor Simonsen opdager, at gamle Liebe er en arg Forræder og en Morder; Som Ingen skulde tro; naar man saa ham; Fordi han ser næsten ligesaa velærværdig ud som Ferslev; I levende Live kunde have gjort. Og Simonsen beslutter sig des Aarsag til at slaa op med Uffælia; Som jeg var meget nysgjerrig efter at se; Fordi Malle Knallerup har altid kun fortalt mig om hvordan man blev forlovet; Men aldrig: Hvordan man slog op. Som sker ved at Uffælia tager Ringen af Fingeren og leverer Simonsen den tilbage, hvorpaa Simonsen synger at hun gjør bedst i at blive indskrevet i et Kloster; Som jeg tænker han mener Petersens Jomfrukloster med, for til Vallo og Vemmetofte har hun jo ikke Adgang med mindre gamle Polonius skulde være i anden Rangklasse. Hvad der jo nok er muligt; Hvorpaa hun gaar og Simonsen giver Fru Erhart en ordenlig Overhaling, men pludselig kommer Ferslev op bag en Lænestol som en Trold af en Æske og siger; Simonsen skal moderere sit Spil og huske paa Fru Erhart er en Dame; Som han ogsaa gjør og hun indrømmer, at hun har været lovlig falsk hidtil, men lover at forbedre sig; Som hun gjør. Hvorpaa vi kommer til fjerde Agt, hvor det er Uffælia, der har en Skrue løs og kommer ind med Blomster i Haaret, og vi danser Ballet omkring hende og hun synger om Nykker og fortæller; at det Hele kommer af at Simonsen har faaet Nykker; Hende anbelangende. Hvad hun gjør med Bravour og Trillers Mangfoldighed og Publikums Henrykkelse; Desformedelst. Hvorefter hun kaster sig i Vandet men kan flyde; Briliant og i elektrisk Belysning. Hvad jeg nok saa, hvordan egentlig gik til; men ikke vil skrive om fordi det er godt at bevare sine Illusioner; Hvis man kan. Og i femte Agt er vi udé paa vestre Kirkegaard og der er ikke videre hyggeligt og baade Overgraveren og Undergraveren ere nogle Ladegaardslemmer, som det ikke var rart at møde paa Østerfarimagsvej i Ehlers's Gasbelysning. Hvorpaa Hamlet kommer ind og Jastrov kommer fra Norge og de gjør Fægteøvelser sammen. Men saa kommer de bærende med Uffælia; Som er dronet; Alligevel; Og Simonsen er kjed deraf og vil følge bag efter ved et Dolkestød. Men saa stikker Ferslev igjen op og siger, nu er baade Publicum og han kjed af at vente og nu er det bedst det bliver til Noget i Retning af Skrams Aflivelse. Som det gjør og han afgaar. Hvad der er paa et meget passende Sted fordi han saa kan blive begravet med det samme og spare Ligvognen; Derud. Som jeg synes var en god Ende.

Slaget for Reden.

Vel elsker jeg højt, o Fenger, Dit Bryst,
Der pranger med Kors og med Stjerne!
Vel elsker jeg ogsaa Din fløjtende Røst;
Din lokkende Tale var tidt mig en Lyst,
Naar den var forsynet med Kjerne;
Dog tykkes mig fast, at den Tale, Du gav
Os forleden i Magistraten,
Den har just ikke synderligt Krav
Paa Tak — trods Din Ven, Advokaten.

Forunderligt var det at høre paa,
At Sligt skulde tages for "gyldig":
Forvalteren, som Du i Kortene saa,
Ham •stoled' og trode Du paa• som Faa,
Han var saa ung og uskyldig!
Men hvor er det muligt, kjæreste Ven,
At blive ved med at stole
Og tro paa Uskyldigheden hos den,
Du •tog alvorlig i Skole•?

Saa talte Du ogsaa om Højesteret.
•Udmærket• — det lød noget snurrig'! —
•Retfærdigt• og •dygtigt• — ja rigtig saa net
Den havde sonderet den hele Assiette
Med Økonomens Potpourri,
Det var bleven •oplyst•, sagde Du stolt;
Men skjønt for Retten Du angler,
Hr. Advokat Henrichsen sagde dog koldt:
•Der var adskillige Mangler!•

Min stakkels Fenger! Du havde Dit Læs.
Til Trods for Din lokkende Tale,
Saa var Du nok dog ikke ret i Dit Es —
•Saa snakke de Ræve for de Gæs!•
Man hvisked' i Rettens Lokale.
Du talte slet ikke frit — ak nej!
I Stadens Raad- og dens Domhus.
Nej, gamle Rotter, dem fanger man ej
Med Flæsk i Fælder for Smaamus!

Hr. Advokaten for Skranken stod,
Og frem og tilbage han prated'.
Men skjønt de Grunde, han høre lod,
I Grunden syntes at gaa Dig imod,
Blev •skyldfri• dog Resultatet.
Og Vinden i egen Tales Sejl,
Ja, den var lidt sløj, da som Regel
Du mente, det kom fra •Hukommelsesfejl•,
Hvad enten hos Dig eller — Schlegel!

Du ligned' et Blokskib, fuldt af Brøst,
Der kæmper med Orlogsfregatter.
Et ynkeligt Vrag ved en stenet Kyst!
Ak! Hvem skal nu kunne bringe Dig Trøst
Imod den haanende Latter.
Og Kampen raste. Blokskibet løb
Paa Grund — det kan ikke nægtes!
Er Grundene slette oven i Kjøbet, saa er det galt, naar der fægtes!

Men til den Stilling Du er jo nu vant:
Som Bisp i en Gaaserede!
Og hvis •Borgmesteren• nu forsvandt,
Ja, det var jo gruligt — ikke sandt? —
At skulle forsage det Fede.
Se, derfor Du kæmped' i Ord og paa Prent
For Gaasereden forleden.
Din Hæder Du skabte et Gravmonument,
Der minder om Slaget — for Reden!

Absolution.

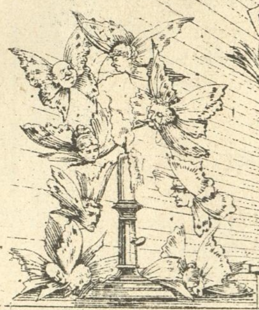

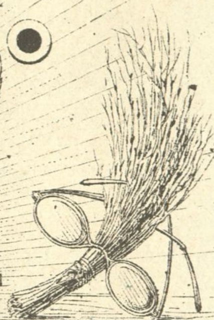
PATEREN.
Din Skyld er svar — men jeg Dig den forlader!
SYNDEREN.
O, vise, ædle og højlærde Fader!
PATEREN.
Alt, hvad der svandt af denne Stads Intrader,
Jeg eftergi'er — din Skyld jeg Dig forlader!
SYNDEREN.
Tak, vise, lærde og højædle Fader!

PATEREN.
Men Du maa ikke gjøre fler' Ballader,
Du Kirs'bærgangens Nøgle godt bevogte lader
Og slaar os ikke fler' Forvalter-Plader!
SYNDEREN.
Nej, lærde, ædle og højvise Fader!
PATEREN.
Saa taler vi ej mer' om disse gamle Skader!

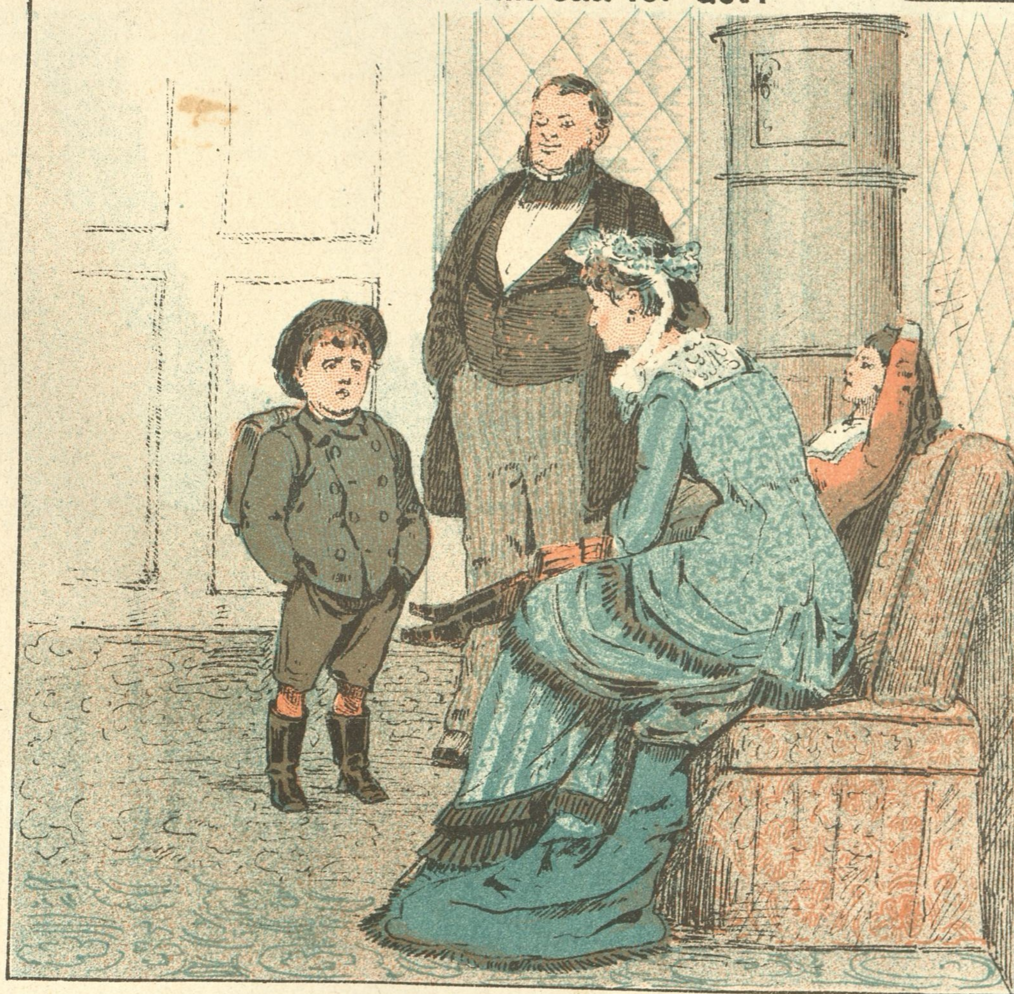
Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjøbenhavn.

1881. Torsdagen den 8. December. Nr. 49.

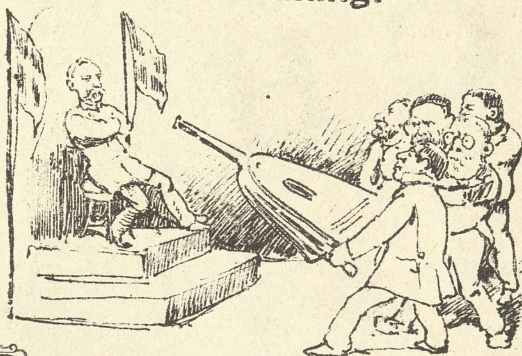

Hvad har man saa for det?

— Her kommer man hjem fra Skolen i det bedste Humør af Verden, og saa skal man have gule Ærter til Middag.

Indledning.

Den korte Fred er endt. Snart høres Klangen
Af «Folkets Røst» i Tingets Sal igjen.
Snart prøver atter Rigets Venstremænd,
Hvordan vor Frihed ta'er sig ud paa Vrangen.
I deres Barm er ikke stillet Trangen
Til Kampens Maal, hvorefter de har tragtet
Og hvortil de endnu har langtfra bragt det:
Til Taburettens Herlighed at naa;
Og derfor de med Dødsforagt gaar paa,
Indtil den ny Finanslov de faar slagtet.

Endnu er dennes Blod dog ikke flydt;
Men Venstre gjennem sine Lurers Toner
Bebuder nogle Interpellationer,
Som vidner om, at det er nix forknyt.
ALBERTI vil med HØGSBRO overlydt
Ta'e Ordet for at faa af Dage bragt
De fæle Tryk, Regeringen har lagt
Paa de g-lade fynske Præsters Tunger
Og Sjællands Oxer med de syge Lunger
Blot for at haane «den bevidste Magt».

At disse Tryk maa Venstres Harm antænde,
Vil uden Tvivl begribes af enhver,
Som har Partiets ridderlige Færd
Og Frihedssind lært nøjere at kjende!
At her er sket et Indgreb i de Menne-
skerettigheder, Venstres Mænd forfægte,
ALBERTI vil for sit Punkt knap benægte
Men sørge for, at Folket klart forstaar,
At i dets Hjerte bløder end et Saar,
Selv om saa Oxens Lunger nu er lægte.

Og medens HØGSBRO slaar, som han kan bedst,
Vil BERG SCAVENIUS i Næsen rive,
At Kongen maa man nok Advarsler give,
Men ingenlunde nogen «opvakt» Præst,
Og Lejre-Greven give vil Attest
Til Excellensen, at for dette Skridt
Han værdig var at være Jesuit,
Samt vil slaa fast, at ESTRUPS provisoriske
System slaar om til det inkvisitoriske,
Saa snart det bare dertil ser sit Snit.

Og man som Resultat til sidst vil finde
Dagsordener, hvori man ta'er paa Vej
Og fastslaar, at paa Oxer bør man ej,
Selv naar de tærsker Langhalm, Munden binde;
Men ESTRUP vil af den Grund knap forsvinde,
Og Højre vil vist næppe Flaget stryge
Og søge Ly for sig en Venstre-Byge,
Der trækker op med megen Blæst og Brag
Kun for at skaffe Luft for Venstres Nag
Og Lindring til dets slemme Lungesyge.

Punch drømmer.

Paa den dybe, mørkeblaa Himmel funklede Nattens Stjerner i straalende Glans. Med Haanden under Kinden sad Punch og stirrede op paa de lyse Himmellegemer, idet han tænkte paa, hvor mangt et lønligt Suk der maa være steget op fra Kommersraad Heymanns og Professor Erslevs Brystindlæg, hver Gang disse to hæderlige Medborgere i Nattens stille Timer have sammenlignet denne uendelige Rigdom med deres sorte Kjolers endnu forholdsvise Fattigdom.

»Det er ikke min Skyld,» sagde *Punch* ved sig selv. »Jeg har gjort for dem, hvad jeg kunde, jeg har i det Hele en god og proper Samvittighed. Men først en taknemlig Efterslægt vil det være forbeholdt at yde mig den fortjente Anerkjendelse.» Og med Tanken fyldt af det trøsterige Haab om mindst en pæn Nekrolog i »Morgengnavet» og Sørgerand om »Berlingske» faldt *Punch* i Søvn og drømte, han var død og begraven, og at unge Brygger Jacobsen havde tilbudt at lade opstille en Statue af ham paa Amager-Torv, hvilket Magistraten, da den erfarede, at Stein skulde hugge den, med Tak havde afslaaet. Men han drømte, at Historiens Muse havde sat alle Sejl til for at sikkre ham et udødeligt Eftermæle, og at det formedelst hendes Indflydelse var besluttet i Gudernes Raad at sætte *Punch* som en Stjerne paa Himlen. Han fik selv Lov at vælge sin Plads, men man bad ham om, saa snart han havde fundet en Lejlighed, der konvenerede ham, da at lade Astronomerne det vide, for at de kunde have lidt lettere ved at opdage ham. *Punch* begav sig altsaa ud i det store Verdensrum, men da han ikke kjendte Mælkevejen og var bange for at falde i Huller, besluttede han sig til at tage Carlsvognen i Timekjørsel og bad Kusken, som rigtignok lod til at have en lille Bjørn, om at kjøre sig rundt i hele Dyrekredsen. Han vilde saa gjøre Visit hos de forskjellige Billeder og mulig slaa sig til Ro et eller andet Sted.

Han begyndte med Vædderen. *Punch* skal aldrig fragaa, at han, da han bankede paa Døren, var en Smule forknyt. Han var bange for at blive behandlet som en Parvenu. Hvad skildrer hans glade Overraskelse, da han saa, at Vædderen slet ikke var nogen Anden end hans gode gamle Ven Holger Drachmann, der havde løbet Hornene af sig og modtog ham med stor Faarekommenhed. Desto værre lod det til, at Skjalden trods denne Forvandling endnu havde for meget af Munden og for lidet af Ulden, og da han tilbød *Punch* at forelæse ham sit nye Digt »Thevandenes Datterdatter», undskyldte *Punch* sig og kjørte videre til

Stenbukken. Her kom han ikke længer end til

Dören. thi Stuepigen, der lukkede op, forklarede, at hendes Herre netop var i Færd med at stange Ministerier. Gjennem Døraabningen fik han lige et Glimt af Benene at se. Det var ingen Bukkefod, syntes han, snarere et Kalveknæ, men nede i Gaarden legede den ene lille Buk ved Siden af den anden, og allesammen kaldte de Chresten Berg for Fader. *Punch* kjørte videre.

Skytten var hjemme. *Punch* havde ventet, der skulde ligge et »Dannebrog« i Postkassen, men i Stedet for laa der et Bind »For Romantik og Historie«. Det var saamænd H. P. Holst. Han var sat i Skyttens Tegn formedelst lang og tro Tjeneste paa den kongelige Skydebane. Han vilde gjerne have bedet *Punch* blive, men da han skulde ud til Middag i de næste tre Maaneder, bad han sig undskyldt.

Da *Punch* kom ud, opdagede han, at Kudsken i Fuldskab havde kjørt galt, ved først at kjøre ham til Vædderen i Nr. 11 i Stedet for til Vandmanden i Nr. 1. Han maatte altsaa vende. Vandmanden viste sig at være den skikkelige Borchsenius, der med et elegisk Smil trykkede hans Haand og spurgte, om han havde Noget, han kunde fylde i Sprøjten. *Punch* bemærkede, at han ikke troede, det gik an at spæde sig selv op til en saadan Ferskvandstyndhed, at han kunde være tjent med ham, og den stakkels Otto Borchsenius gav sig da igjen i Lag med at poste Vand af den store realistiske Skypumpe.

Saa kom *Punch* til Skorpionen, der havde sin Bolig i den hule Stamme paa en Rødtjørn. Der lagde *Punch* bare sit Visitkort, han kjendte nok Gjellerup fra gammel Tid!

Vægten holdt Etatsraad Tietgen i Haanden. *Punch* troede først, at det skulde forestille Retfærdighedens Gudinde, men opdagede snart, at det var en almindelig Handelsvægt. Etatsraaden havde ikke Tid at tage imod, der var kommet 300,000 engelske Pund i den ene Skaal, saa det kneb at holde Balance.

Jomfruen var gamle Julius Gerson, han sad paa Samfundets Tinde og strikkede paa et nyt Drama. Da han ikke gjerne tog mod Visit af enlige Mandspersoner, maatte *Punch* kjøre videre hen til

Løven. Det var en rigtig pæn skikkelig lille Løve med Manken helt ned i Panden lige til Øjnene. Han sad i Ferslews Bur og var i Graavejrsstemning, fordi han syntes egenlig, han havde hjemme i Abeburet. *Punch* vilde gjerne have ham til at brøle lidt, men han turde ikke for Crone. Han bad *Punch* om at sende en Fotograf op til ham, da han havde indøvet en ny Attitude, som han nok troede vilde passe for den sidste Repræsentant for en saa haabløs Slægt som Løvernes. Stakkels Herman Bang!

Krebsen var slet ikke til at finde. Hans Vennekreds havde opløst sig, men ved at se efter i en Vejviser opdagedes det, at nu var Krebsen-Krabbe. Da *Punch* ikke havde Lyst til at falde i Kløerne paa ham, kjørte han forbi og begav sig lige hen til

Tvillingerne, ogsaa kaldet Gebrüder Brandes. Georg var lige bleven færdig med sin Bog om L. A. Salle og var beskjæftiget med at gjøre et Udkast til et Værk om P. C. Zahle, men Edvard bad *Punch* indenfor og bød ham et Glas Vin. Det smagte nederdrægtig af Dyvelsdreck, og da *Punch* erfarede, at den var fra lille Edvards eget Apothek, befalede han strax Kudsken at kjøre videre, bort fra den gyngende Grund.

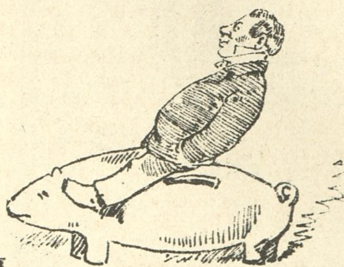
»Opad! Til Fiskene! Dersom de ikke har det bedre der end dem i Viggo Schmidts Akvarium, saa er det jo rigtignok en smal Beværtning, man faar,« tænkte *Punch*. Han var omtrent kjørt Halvvejen, da han hørte et stærkt Grynt. »Hvad er det?« spurgte *Punch*.

»Det er Tyren,« sagde Kudsken. »Er det Tyregod?« sagde Punch, »ham gad jeg hilse paa.« Men det var ikke Tyregod, det var i det Hele en løjerlig Fyr af en Tyr. Den havde Børster og en lang Tryne til at rode i Snavset med og smaa arrige Øjne. »Nej Tak, den Svinesti skal vi ikke ind i. Jeg har ikke Lyst til at lege hverken Tyrefægtning eller So i Hul med Sophus Schandorph.« Og saa kjørte *Punch* videre.

»Jeg gad vide, hvad det er for nogle Flyndere, jeg skal besøge,« tænkte han. Men det var slet ikke Flyndere. Det var nogle sære Fisk. Det var nemlig Blæksprutter. Der var Secher og Cantor, Axelotto og alle de smaa Sorte fra Dassavisen, og lige saa snart de fik Øje paa *Punch*, sprøttede de en saadan Kaskade af Blæk ud i Luften, at Kudsken tog Fejl af Vejen, Vognen væltede i Grøften, og som et pragtfuldt Meteor dalede *Punch* ned gjennem Rummet.

Han vaagnede. Oppe paa Himlen glimrede og funklede Stjernerne. »Ja pyt!« sagde *Punch*. »Paa Afstand ser I pænt nok ud, men det er da ogsaa kun paa Afstand!«

Post festum.

»Man skal spare! man skal spare!
For at det kan længe vare!«
Disse klare, disse rare
Ord, dem skal Du mindes bare,
Bondemand, naar Dine Tanker
Vende sig mod Folkebanker.

Vær fornuftig, ej for luftig!
Stol ej blindt paa hver en Mufti!
Naar han lokker Dig som Pokker,
Listende paa Hosesokker,
Stol ej altid paa de Rade!
Blev Du ikke klog af Skade?

Du i lange Tider trange
Søgte did saa mange Gange;
Ja Du gasser Dig ved Masser
Af de grumme rare Kasser;
Skjønt ved dem Du lærte Salmen:
»Ak! fra Dynen og i Halmen!«

I. A. Hansen gav Du Kransen,
Men saa gik han bag ad Dansen.
Assurancen havde Chancen,
Men saa kom jo Decadencen.
Folkebanker, Sparekasser,
Assurancer — jo, det passer!

Ja, de sanker sære Tanker,
Disse Kasser, disse Banker.
Unge Daner fatted' Planer,
Ja, som Fatter selv ej aner.
Man Fabriker fik til Syre,
Uh! — og de var meget dyre.

Og det endte med Elende,
Mange deres Fingre brændte.
Syren bed dem, saa det sved dem;
Det var sørgeligt at se dem,
Da Papa ved Boets Delen
Reddede Platinakjedlen.

Trods de fæle, hejst riæle
Lussinger de kjære Sjæle
Tro dog blindt paa og gaa ind paa,
Hvad Alberti lægger Vind paa.
Jubilæum de gelassen
Har nu holdt for Sparekassen.

For Alberti, som ihærdig
Styred' den, paa Færde er de.
»*Folkegave*« vil de have,
At der skjænkes skal den brave;
Mens han selv i Mindeskrifter
Skildrer Kassens Storbedrifter.

Han er deres Drot, som æres.
Hvordan Madposen skal skjæres,
Det forstaar han, derfor staar han
Som en Heros, Tak — det faar han.
Sul til Brød de flot ham yde,
Flæsk i hans Platinagryde.

Naa! til Lykke da, I trygge
Sparekasse-Patienter!
I, som bygge uden Skygge
Blot af Tvivl paa Eders Renter,
Gid I tyre dem med Helsen,
Ingen Syre brænde Pelsen!

En daarlig Trøst.

— Ja Laust Pedersen, nu gaar det jo godt frem med Deres gamle Moder; i Morgen kan hun gjerne staa lidt op, saa den Gang døde hun altsaa ikke.

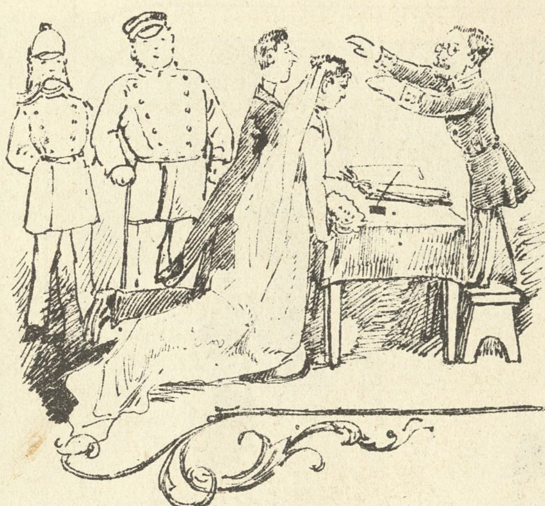
— Nej, tu de gjor hun jo da et, aa de æ jo osse godt nok; men — de vil liwal skaae mæ Hunnæ Rigsdaaler om Oret!

Der er Forskjel!

— Je si'er, — je si'er, — aa maj arreschterte di for et Frimærke!

Store Reformer.

Man kan mærke, hvordan Tiderne de skifte
Endogsaa i vort folkelige Ting;
Nys et Lovforslag om Handel med Gifte
Blev delt blandt sammes Lemmer omkring;
Med et andet Forslag Venstre frem sig vovede,
Dog det angaar foreløbig kun Forlovede;
Thi det skabe vil en ny Slags Befrielse
Ved at tvinge Folk til borgerlig Vielse.

Sikken Sjælefryd og sikken en Lethelse
Den Reform vil bringe baade her og hist,
Naar en præstelig Velsignelses Forjættelse
Byttes med en dito af en Jurist!
Og naar Ægteskabet i sit Garn os lokker,
Kan vi spare Pengene til Præst og Klokker!
Paa Præsten vil det ikke længer regne,
Men — ej heller dryppe paa de sølle Degne.

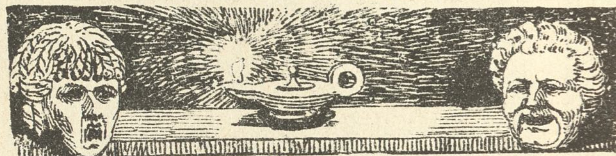
Nej, naar tvende vil i Hymens Lænker bindes,
Skal de møde — hvad for Resten de saa tror —,
Hos Borgmestren, der til hans og til hendes
Fryd vil sige et Par borgerlige Ord;
Saa kan Parret sagtens være fornøjet,
Thi hvad Borgemesteren har sammenføjet,
Det kan Overpræsidenten let adskille!
Jo, det Forslag bli'er en sikker Samfundspille!

Og saa er det saa opmuntrende at høre,
At det hele Ægtevielsesbeløb
Er sex Kroner kun og tredive Øre!
Maa vi spørge: er det ikke Røverkjøb?
Med den Priskurant kan Kirken ikke mere,
Da Konkurrencen bliver tvungen, konkurrere,
Men den maa bekjende, at ved denne Lov er
Gifter-Maalet blevet fuldt, saa det flød over.

Jo, den Dag, da Folk sig om et Tingsted flokker
For i Ægteskabets Baand at blive lagt,
Og da Krabbe bli'er paa én Gang Præst og Klokker
Og velsigne skal to Elskendes Pagt,
Da skal Harald Holm i Lov og Pris sig bade
Fra den Kristendom, der kaldes den g-lade,
Og Reformen hædre vil i Ord og Sange man
Mellem Vartov-Loft og Askov og paa — Langeland!

Overlampepudserens Dagbog,

fortsat af hans Datter.

Graavær a *Hermanbang*. Anbelangendes hvilket jeg, værende Petersen, har sat Severine fra Bestillingen nemlig paa Dydens aa Anstændighedens Vegne, som man aldrig er assyreret for hos Hermann; Værende ikke Alvorsmand paa Sligt. Men engrømmer, jeg har gjort Samme Uret dennegang, nemlig fordi Graavær kun bestaar a Fru Mangors Kogebog aa Dassavisen dramatorgiserede, den føste til Ægsposisjonen aa den siste til Fenalen, meiet natyrligt aa lisom kold Lammestej me Grønnærter aldeles lie ud a Lannevejen. Dette er min Betænkning, men beder ondskyldt formedelst manglendes Detallier, værendes nemli hele Tiden beskæftiget med aa la det reine. Va jeg gør me en Reinemaskine, fordi ves de sku ske me Haandkraft ku man let rejne galt. Aa va Enghollet aa Taatalleteten angaar, faaresteller de Rongsted i Reinevær aa jævn Kjedsommelighed. Desformedelst, va man ikke sku troet, naar man bare læser Ferslews Aviser; desangaaende. Men bagetter kom der en Solstraale i Graaværet, nemlig Hermanns Fotografi, som tildeltes a Forfatteren i rød Komfolut gratis Fru Ekkart, Jærndorf, Villiamblok aa mej havendes Hovedrollen, nemlig Reinemaskinen, men som je gæmmer i mit Sjatol; for Severines Jærtefreds Skyld kunnendes let blive bedærret; derigænnem.

Mariane af *Mysæ*. Som jeg selv fik Lov til at se; Fordi det ikke er realistisk men i gammeldags Maner; Og forestiller Sangen-Berg i Begraveligdhedshumør og Emil, der søger at muntre ham op og siger: Det kan blive godt engang endnu fra Fredag til Søndag; Nemlig med Olaf; Som det blev og brillant ovenikjøbet og Resten forstod hverken jeg eller Publikum, uden at det ender med at de gjør det forbi med Sangen-Berg ude i Kulisserne, som er mere end Emil kan bære. Og Fru Odapetersen forsøger at indgyde ham Trøst ved at forsikkre ham, at hun nok skal blive, hvis hun bare maa faa Lov at gjøre Gavn; Hvad Emil ikke tør love, fordi han kjender Sjæfen; bedre end hun; Og gaar; Hvorpaa Fru Odapetersen falder om og Tæppet; Ned.

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing.

XXX.

Gjengangerbrev.

Du husker jo nok, vi blev'i slaaede ihjel.
Du og jeg og en hel Del Flere
Efter Drachmanns Mening omkring spadsere.
Som blege Gjenfærd i mørke Kvæld;
Der er Ingen, der bryder sig om os mere.
Vi Gjenfærd maa gjerne gjøre lidt Sprœl
Og har Lov en Smule til Søren at slaa.
Det kan aldrig genere
Spillevende Folk, hvad vi hitter paa,
Selv Brandes maa gjerne vi attakere!
Hvad skader det stærke Aander vel,
Om vi, der jo slet ikke mer existere,
Og paa hvem han naturligvis ikke tror,
Fordi vi af Erkebisp Holgers Ord
Forlængst er manet ned under Jord,
Faar Lyst til med dem os at divertere.
Som det salig Huskors dernede fra Kjøge
Vil jeg da forsøge
At følge lidt i de Herrers Spor
Og drille dem ved deres eget Bord.
Er vi Spøgelser — som de har sagt i Fjor,
— Saa har vi jo Brev paa at spøge.
Og sandt for Dyden! — de har fortjent
En lille venskabelig Overhaling;
Der kommer de i deres Krigsbemaling
Under „Troldmandens“ egen Overbefaling;
Og skræmmer den stakkels Hr. Sørensen rent,
Trods hans gode Ord og bedre Betaling,
Ved Juletider — er det nu pænt?
Schandorph bander og Drachmann brummer,
Kjelland snærter og Bjørnson skummer,
Paa gyngende Grund og slibrige Veje
Tripper Eeduard tidlig og sent;
Og saa er der En, som gjerne gik
For en rigtig drabelig Hummer,
Som, skjønt — oh Kummer! —
Ved første Blik
Han ligner mere en mellemstor Reje,
Af Naturens Haand dog som Krebsen fik
Den Gave sit Ydre saa at fordreje,
At han, som før
Bar den sorte Kulør,
Er nu saa rød fra Hale til Klør —
Som den rødeste Klud i Kommunens Eje;
Det er Gjellerup. Under hans røde Tjørn
Højt jubler alle smaa (Sk)jødebørn
Af dassaviselig Slægt.
I Skind af den endnu ej døde Bjørn
De svøbe sig kjækt
Og give sig ud for Rovdyr frækt,
Skjønt Enhver, hvis Syn har endnu sin Helsen,
Jo ligestrax mærker, hvad Slags Insekt
Der egenlig stikker i Pelsen.
Rødtjørn! Naa ja! Det Navn er godt.
Blomster, der gløde, og Tjørne, som stikke,
Men ude i Skoven der voxer den ikke:
Den er podet ind — li'esom franske Skikke,
Lie'som Swinburnsk forskruet Kraftpoesi.
Rødtjørn! Ja vel! der er Noget deri;
Det klinger ret flot:
Rødtjørn og Guldregn — kun ej i det Fri,
I Literaturens Have blot.
Det virkelig raa Nihilisteri
Af det bli'er man ikke bedaaret,
Det gaar man forbi,
Men Nihilist med Pomade i Haaret!
Paa fint Papir og med Træsnit skaaret
Af Kunstnerhaand — det er ret pikant.
Det kradser! Til Sligt er man ikke vant,
Drachmanns Sømænd for ferske man fandt,
Selv Schandorphs Røgter er elegant
Ved Siden af Gjellerups »Tubal-Kain«:
Det er Kraft, og Kraft er Geni.
Ja sikken en Regn
Af Giftighed og Blasfemi,
Og saa den arme Theologi!
Hvor har dog Gjellerup Krammet paa den!
Han kan sparke den, rive den, bide den, slaa den,
Og han gjør det af Hjertens Grund,
Kun ud af sig selv kan han ikke faa den
Selv er han mærket med Dyrets Tegn,
Og hans Raseri har sin dybeste Bund
I, at — som Theolog, vendt paa Vrangen kun, —
Han ligner fra Top til Taa den.
Det er Jesuitens brændende Had,
Apostatens Hvæsen fra Rim og Stanze,
Hans Fanatisme og Intolerance
Gnistrer fra hvert et eneste Blad.
Men for Fetischen, hvorom han vil vi skal danse,
Hans »Helligaands-Ridder« hans »Sankt Georg«,
Hin Dragebetvinger fra »Sandhedens« Borg,
Har han Salmer og salvelsesdryppende Kvad
Og Virakduftens kvalmende Bad.
Til hans Ære kvæder han brede og lange
Hymner i Baggesensk Odestil,
I hans Navn han slynger hver giftig Pil
Mod Reaktionens skjællede Slange.
Enhver, som kommer Brandes paa Tvers,
Ham hugger han løs paa i Kvart og i Ters
Med Jacobsensk Prosa i Drachmannske Vers;
Og megen Glimmer, men liden Erts
Man finder i Gjellerups Sange.
— Naa Christian, bliv ikke bange!
»Rødtjørnen« han er en Ven af Skjerts,
Sligt agter han kun som Myggestik,
Hvad os stakkels Spøgelser angaar, kan
En saadan Mand,
Som har holdt Auktion over alle Guder,
Gjort Kaal paa hver sortkjolet Salmetuder,
Dømt Bisp og Domprovst til Baal og Brand,
Og som Fremtidens Morgen bebuder,
Ej et Øjeblik
Ta'e sig nær, om i Lagen, som vi har for Skik
Vi kigge ind ad hans Ruder.
Hvad ser jeg? Jo det kan rigtignok hænd's der
Er fyret i til en varm Polemik;
Derinde brandrøde Begfakler tænd's der,
Højt blusser en glødende Panegyrik.
Herude grine de grimme Gespenster:
Den »hvide Kritik«.

Digterkongen hyldes.

CONSTANTIN HANSEN *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Skjaldenes Holger er her, den berømte Trefoldigheds-Konning:
Ikke sig bør paa hans Pris for en Sparekasse at spare!
Derfor han salves salvelsesfuldt, og en Lavrbærkrans sættes
Egenhændig af Syrernes Farfar paa Vandenes Fatter.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand No. 50**, Stüen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 15. December. Nr. 50.

PUNCH.

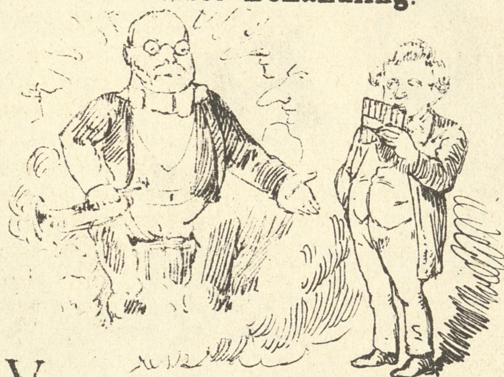

Forstads-Økonomi.

DEN NYE KOKKEPIGE (aflægger Regnskab): Og saa har jeg kjørt for 20 Øre med Sporvognen — FRUEN: Ja, lille Sofie, det vil jeg nok have mig frabedt for Eftertiden. Jeg kjører ikke med Sporvognen, naar jeg gaar til Byen og det gjorde min gamle Pige saamænd heller ikke.

Ved første Behandling.

Vor gamle CHRESTEN holdt en Støj
For ESTRUPS døve Øren
Og bød, han skulde ta'e sit Tøj
Og tøfle ud af Døren;
Dog Taburetten ingen bød
Til BERG, derfor i Kammen rød
Han hvæste, han hvæste:
Dada, Dada skal ESTRUP ha'e!

Han proklamered' hellig Krig
Og grundig Exekvering
Af Folkedommen over slig
En folkedømt Regering,
Som kued' Frihedslivets Væxt;
Kort sagt, det var den gamle Text,
Han læste, han læste:
Stik a'! Stik a'! Stik bare a'!

Sin velbekjendte knusende
Tirade han ej glemte,
Om Folkets hundredtusende,
Som imod ESTRUP stemte.
Som Fører for en saadan Trop
Naturligvis sig dygtig op
Han blæste, han blæste:
Trara! trara! trara! trara!

Han som en ægte Venstremand
Sit Standpunkt hævde vilde
Paa den Vis, at nu vilde han
Slet ingen Ting bestille:
Hvert Forslag blive skal til Vand,
Ad Lønnen til vor Embedsstand
Han blæste, han blæste:
Træk fra! træk fra! træk bare fra!

Han haabede, at Kongen gi'er
Sit Folk i Julegave
Ministrene paa graat Papir
Den Afsked, de bør have;
Og hvis de ikke snarest gaar,
Ad hvert et Forslag, Tinget faar,
Han blæste, han blæste:
Ha ha, det bli'er der intet a'!

Men gaar de, vil den fordums Degn
Særdeles naadig blive
Og FALBE-HANSEN, SCHOU og KLEIN
En venlig Tanke give;
Især til KLEIN, som har saa smukt
Sin Papageno-Fløjte brugt,
Han blæste, han blæste:
La la la la! mig skal du ta'e!

Ja, dersom Venstre fik saa let
Paa Taburetten Sæde,
Da spiste TAUBER knap sig mæt
For bare, bare Glæde,
Ja, SCHELDE fuld af Fryd blev set,
Og dobbelt skjønt paa Glastrompet
Han blæste, han blæste:
Hurra! Hurra! Den Skaal var bra'!

Men ak, det vil ej altid gaa,
Som fordums Degne præke,
De op ad Stolper væve maa
Og vaase ned ad Vægge
Saa længe, som de har lidt Vejr;
Ad deres «aabne Pander» her
Man blæser, man blæser.
— Ja ja, de vil jo Buler ha'e!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Ja Gud, søde Fru Schrøder, jeg har egenlig slet ikke Tid, for De kan tænke Dem nu vi er saa nær ved Jul, har jeg saa enorme travlt, og jeg maa bruge al min Præsangs Desprit for at tænke mig om, hvad det egenlig er jeg skal, og jeg har endnu ikke bestemt mig, for naturligvis lave Noget selv, det har jeg virkelig ikke Lyst til nu, man kan faa al Ting meget billigere, og saa gaar jeg hver Dag baade hos Fessel og Wett og hos Børre-Lorenzen og ser paa alt muligt og lader Kommierne forklare mig det, og jeg tænker nok jeg til sidst faar en god Ide paa den Maade, men vi har jo et frygteligt Mas med Sørensen i denne Tid, fordi Petrine broderer paa en Kalot til ham, som han ikke maa se, og vi maa jo have ham ud af Huset saa tidt som muligt, og en Aften gik jeg med ham ud i Panumramaet for at se den Luttemanske Kvartet synge og høre de elektriske Lamper brænde, og vi havde det meget rart, for vi havde jo været saa forsynlige at tage Fodposer med Varmedunke i med, saa det var kun Ens Ører og Næser, der led, og saa en anden Aften siger jeg: Hør Sørensen, Du skulde virkelig gaa hen til Bodecker og faa Dig en Hat, for det kan Du trænge til, og saa kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, at han hører fejl, for han begynder at blive lidt tunghør paa det

ene Øre, ligesom hans Onkel Sæbesyderen, og saa gaar han ved Gud lige hen til Bodega, i Stedet for til Bodecker, og han kom ogsaa hjem med en Hat, fortalte han mig Dagen efter, men jeg har rigtig nok ikke set noget til den, saa maaske har den været for lille og han har sendt den tilbage, og saa gaar han nok hen i Aften og faar en større, saa har Petrine da Ro saa længe, det stakkels Barn, De kan tro, søde Fru Schrøder, hun har grædt sine modige Taarer, det søde Barn, saadan et Uheld hun har havt, og det er det jeg altid siger, Gud véd hvordan det kan være at somme Folk opnaar al Ting og andre ingen Ting, kan De forklare mig det, søde Fru Schrøder, og det var angaaende Officersballet, at Løjtnant Svane havde inviteret hende med, men saa fik han ingen Billet, og nu kunde hun jo have været indbudt til Ballet igaar Aftes paa Christiansborg, og der var jeg naturligvis gaaet med, for paa saadan store fornemme Steder kan en Moder da ikke være bekjendt at lade sin unge, uforlovede Datter gaa alene, og det sagde jeg ogsaa til Etatsraadinde Muggermand forleden, og det gik nemlig saadan til, at Petrine og de to smaa Muggermander, som for Resten ere nogle temmelig ubetydelige Pigebørn, har gaaet i Danseskole sammen og bleven Veninder og vi har jo bedt dem flere Gange, fordi Muggermands er jo meget velhavende Folk og meget fin Familie, og der kommer Kammerjunkere i Huset, og de har ikke bedt Petrine før, men paa Lørdag havde de bedt hende til ungt Selskab, og jeg skal ikke nægte jeg var misundelig paa Tøsen, fordi man faar nok saadan en brillant Behandling hos Muggermands, og Etatsraadinden skal have saadan dejlige Gardiner og Porttjærer og Stolebetræk, og saa giver det jo desuden Anseelse, saa jeg gik lige op til Fru Muggermand og sagde, som sagt, at jeg aldrig nogensinde tillod min Datter at gaa ud, uden jeg var med, men da jeg jo nok kunde tænke, at hendes Døtre nødig vilde opgive Petrine, saa vilde jeg tage mig den Frihed at komme med og glædede mig rigtig til det, sagde jeg. Synes De ikke, søde Fru Schrøder, at det var fint af mig, og jeg tror, naar jeg skal være ærlig, at min Plads skulde være i en højere Sfære, som jeg ogsaa en Gang imellem fortæller Sørensen egenlig burde jeg have været i Kaardiplomatik i Stedet for at have været gift med saadan en lille Fedtegrosserer som Sørensen, men Gud bevares, vi er jo lykkelige alligevel, skjønt jeg tror ikke Sørensen vilde have gjort det for mig, som Stigaard gjør for Fru Holst i Hr. Alfongs, hvis jeg havde været i samme Situation med Hensyn til Petrine, og det er sandt, søde Frn Schrøder, jeg har nok ikke fortalt Dem Handlingeu i det Stykke, men Sagen er, at det lader sig egenlig ikke godt fortælle uden paa Fransk, og det kan De jo ikke. Saa nu Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe!

Langt mod Øst.

Lad den skrantende Kineser,
Fuld af britisk Opium,
Raabe, at paa Jordens Kreds er
Britten frem for nogen grum,
Hvor en Handelsfordel ses, er
Han til hvert et Kneb i Stand,
Fra det gule Hav til Weser
Hans Moral man mærke kan.

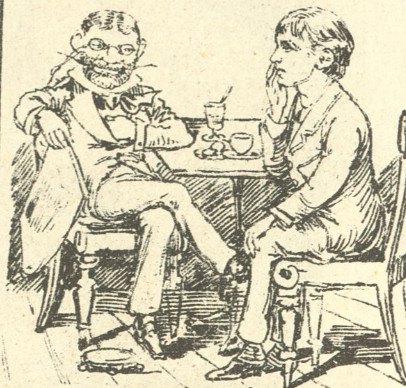
Slig Kritik tør ej genere
Nogen ægte Albions Søn;
Naar han kan sit Bo formere
Med en Indtægt ganske kjøn
Ved til Kina at levere
Gift for Kræfter og Forstand,
Vil hans Læger garantere,
At det aldrig skade kan.

Saadan en lod nylig trykke
For et britisk Publikum,
At det just var Kinas Lykke,
At de brugte Opium
Derved lod sig forebygge,
At de pimped' Alkohol
Og hvad ellers man kan brygge
Ved et evropæisk Sold.

Hans Erklæring Præget bar af
En i sligt erfaren Mand;
Thi han kjender Folk, saagar af
Landets bedre Hindustand,
Som hver Dag en Masse ta'er af
Denne Bramas Ydelse
Og dog ingen Skade har af
Slig absinthig Nydelse.

Derfor lad kun Verden sige:
Her er nok et engelsk Træk,
Hvis Moral er uden Lige
Grum og hjerteløs og fræk;
Stolt John Bull foragter slige
Ord og handler paa en frisk,
Saa hver Søn af Himlens Rige
Faar hos ham en Helveds Pisk.

Paa Kafeen.

— Hør, sig mig, hvor kunde Professor Molbech blive saa vred, som han var i »Berlingeren« forleden, for det Portræt, der havde staaet af ham i »Nutiden«? Det lignede da godt nok; efter min Mening var det endog i høj Grad forskjønnet.

— Det var heller ikke det Portræt, han tog fortrydelig op; men saa kom Vilhelm Møller med et Kulfotografi af ham, og det var s'gu ikke forskjønnet, men det lignede forbandet godt.

— Naa saadan! Ja, det er nu egenlig ogsaa en Skam af »Nutiden« at tage Portrætter af Folk, saa det ligner; det har man dog heller aldrig før set!

Indbydende.

— Værsarti mine Erede, værsenarti! Træd indenfor! Som Di her ser han malet ujvendi, saa ser di han spillevendes ingvendi!

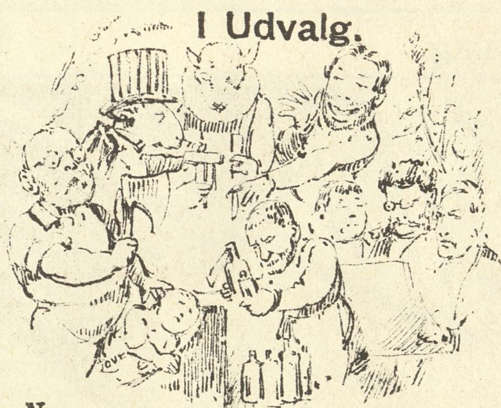
Et Ændringsforslag.

Postdamperen skal lægge til.

KAPTAINEN: Slag frem! — — Slag bak! — — Slag frem! — — Slag bak! —
EN UTAALMODIG PASSAGER: Slaa et Slav til Siden, saa er vi der.!

I Udvalg.

Naar Lovene sendes i Udvalg ind,
De stakkels Smaa
Med Smil paa Læben og Roser paa Kind
I Hulen gaa,
Men indad føre de fleste Spor
Og ud kun faa:
Kun enkelte se vi igjen paa Jord
Som Gubber graa.

De Love fange saa ublide Kaar
I Udvalgets Baand,
I Stilhed de fleste ihjel man slaar
Med Bøddelhaand;
De andre forkvakles trods Chrestens Prat,
Saa godt man kan —
Ak, hvad forstaar paa Agurke-Salat
Sig en Bondemand!

Hr. *Wederkinch-Madsen* med »Doctor-Hat«
Og saa »Pastor« *Holch*
I Byggelovens Udvalg bli'er sat
Som kyndige Folk,
Og *Eeduard,* der ej om Opbyggelighed
Ret meget véd,
Hvad skal han? — ja derom véd vi Besked:
Han skal »rive ned«.

Lidt bedre det Retsreformen gik
Alligevel:
Den *Leth* og *Juel* til Faddere fik;
O hvilket Held!
Men *Schelde!* — Ej efter *Jus,* vi véd,
Han har sig lagt,
Kun i Læren om »Utilregnelighed«
Er han Avtodidakt.

Dog stundom just paa den rette Plads,
Mærkværdigvis,
Et Navn man ser, som gjør Alle til Pas
Og vinder Pris:
Om ved Giftloven *Hørups* Navn vi ej saa,
Saa var det stift,
Ej Nogen paa No'et sig saa godt maa forstaa,
Som *Hørup* paa Gift!

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken omm Bundekriegen.

v bliffuet at berette omm/ huorlvnde thet gig/ ther the gotzeyere och the bynder atter komm tillsammens/ att ther uille icke noegen aff Parterne sloe thet første Slaeg/ soe att hand Krabbe nærendis i Mellemstvnder selff bleffuen een kleyn gotzeyer paa Hald/ uar allt parate till meth Klocken att giffue Signale till affmarche/ ther hand Niels Anndersson kvnde ey holle sich lengere menn motte giffue sich selff Lvfft och the annere Koradsie. Och gig thet nv ann/ menn bode hand then onge Hage/ och hand then stoere Pottemaegere fra Frederiks-Berre Philipp Schov/ somm och hand then sorte Schoele-Mestere vdi finantzer Fallbe-Hansson vore meth then forkeerte fronte affmarcherede/ uærendes ennv Rekrvter och ey innexeercerede/ huorued the komm gotzeyerne vdi flanquen/ och kvnde heraff meegen malheur och stoer forstyrring uære bleffuen affstedkommit/ menn thenne maneuver bleff doch vdi rette tiid redresseret/ och ey annen schaede therued foruoldit/ enn att hand Fallbe-Hannson vore kommet soe lanngt till Uenster/ att hand uore poe ett hængendis Haar aff bynderne bleffuen annammet/ huis ey hand sneedigen haffde giffuet sich att thaele thet samme tvngemaal/ somm thisse uselige Hjon pleye att exspektorere sich vdi/ och soelvnde vndkomme/ enn hand motte laede siine argvmenter vdi Sticken. Menn hand Berre haffuendis førrst bestemmt/ att hand uilde vdi thenne Kampannie ey draege Suærd aff Ballgen och ey spenne Mvndlær poe tvden/ kvnde ey alligeueller styere sitt martialske moed/ menn motte probere/ huor kollt uannet uar ued jueletiider/ och enn hand haffde kleder poe/ ther hand gick hervdi/ uore thet een suore skijøn uanngang att obsalvere. Sagde hand och/ att the arrme bynder/ huorfra hand Cresten Povelsøn sich vdi direkte agnatisk Linie att nedstamme sagde/ haffde alldrig udi theres arrme hvdløse posterioribus sliig Piine och Qual kvnnet formercke/ somm Landets beste Uenster-Mæn/ meenendis thermeth sich selff/ motte liide sammesteds/ formedelst att hand ey samme poe een bløed Taburette menn alleeniste poe the haarde Scholebenke och Kro-Stoele ambligeere motte. Menn hand Kleiyn fick kvndgijort/ att hann uar uillig ennv.

Mosaik.

Brandofficersforeningens Bal i Ravnekrog i Torsdags Aftes var i enhver Henseende en glimrende Première af alle Ravnekrogs Ballfalderaer, og vi skulle derfor

herved give et Referat af Festen efter Byens største og mest udbredte Dampsprøjte. Allerede før Gjæsterne indfandt sig, var alle Lysene tændte, og Byens to Ekvipager havde deres Læs med at besørge Tilkjørslen af de mange Gjæster, som stod af i Forstuen, der var prydet med to Knagerækker.

Indbudne var foruden Byens Fuglekonge og hans Frue samtlige dens Matadorer, Repræsentanten for Ravnekrogs 2den og Byens Vandmester, samt den kommanderende Brandmester.

Samtlige Byens Uniformer havde givet Møde, talrigst repræsenteret var naturligvis Brandofficererne, men der fandtes dog ogsaa ikke faa af Byens Borgervæbning. Særlig Opsigt vakte en kjøbenhavnsk Politibetjents Uniform, ligesom Brovægteren fra Kristianshavn og et Par ældre Uniformer. Kun faa ordenlige sorte Kjoler bemærkedes.

* * *

Æresgjæsten med Familie mødte som en præcis Mand akkurat en halv Time efter den Tid, Indbydelsen lød paa. Han gik strax ind i Foreningens Rygeværelse, senere gjorde han lidt Kur til nogle af de yngre; hans Frue forblev derimod i Læseværelset, hvor der serveredes The. Man bemærkede her, at hun brugte 3 Stykker Sukker, men kun ganske lidt Fløde i sin Kop The.

* * *

Orkestret intonerede nu den bekjendte Melodi: »O, hvilken Fryd, jeg er Soldat!« Derpaa tog Dansen sin Begyndelse saaledes, at man begyndte med første Dans, hvorpaa fulgte anden Dans, o. s. v. Man lagde Mærke til, at især Byens Damer med Liv og Lyst tog Del i denne, hvorimod flere af Herrerne efter kortere Tid trak sig tilbage med Afslag til Billardværelset.

* * *

Festens Glanspunkt var imidlertid, da man gik til Bords. Spisesalens Vægge vare smykkede med Brandstiger, Brandhager, Brandpile o. s. v.; medens selve Spisebordet var særdeles smagfuldt arrangeret med mange trearmede Lysestager, lejede Palmer og overalt saa man ganske hvide Duge. Og alt dette skinnede i en ildfuld Belysning af mange tusinde Brandere.

* * *

Efter at man var kommen til Stegen, som bestod af stegte Brandskader, rejste Brandofficersforeningens Formand sig og holdt Festtalen for Æresgjæsten. Denne takkede for Skaalen og bemærkede, at han aldrig nogensinde i sine livfødte Dage havde moret sig saa brilliant som i Aften; nu havde han jo set Brandofficersforeningens Lokaler og derfor bad han Selskabet om at gjøre ham den Fornøjelse at kigge hjem til sig næste Torsdag og drikke en lille Kop The i al Tarvelighed for at se, hvordan han boede. Ved denne Indbydelse slog Brandofficersforeningens Begejstring ud i stærke Flammer, og høje Brandraab lød. Der blev ikke holdt flere Taler, hvilket var kjedeligt nok for de tilstedeværende, da de ellers kunde have ventet en hel Række af Indbydelser.

* * *

Efter Souperen begyndte Dansen igjen og fortsattes lige til den lyse, brandtaagede Morgen; og først da Lokalet var brandtomt, sluttedes den i enhver Henseende vellykkede Fest; det ligesaa vellykkede Referat af den stiller store Fordringer til det næste Festreferat i Ravnekrogs største og mest udbredte Sprøjte.

——×——

Høgsbroes Sejervinding.

Det var de g-lade Præster,
Som i Askov bad om Lov
At gi'e Præste-Ed sin Rest der,
For de syntes, det var Sjov,
Skjønt Scavenius han sa e:
Det bli'er her nu intet a'.

For at de dog ej for stedse
Deres fromme Ønske fik
Skrinlagt, de med en Adresse
Op til Folketinget gik;
Men Ministeren blev vred,
Og han gav dem ren Besked.

Og da de g-lade Præster
Derved blev bedrøvede
Og gav Møde med Protester,
Blev endmer de prøvede:
Der blev nedsat Provste-Ret,
Hvorfra knap de slipper leth.

Dog de stod ej rent forladt i
Danmark, haabende omsonst:
Den, som er i Aanden fattig,
Han er rig i Venstres Gunst:
Despoti og Tyranni
Det Parti kan inte bli'e.

Høgsbro loved her at hjælpe
Askov Præster lidt paa Gled,
Og da denne for sin velbekjendte Sandhedskjærlighed
Agtes vidt og bredt som faa,
De med Tillid til ham saa.

Der blev gjort fornødent Spræl a'
Denne Folkefrihedssag,
Indtil man paa Interpellationens højtidsfulde Dag,
Viste ikke kort, men godt,
Man var gal i sin Kalot;

Saa Scavenius til sin Kvide
For sligt paveligt Forsøg
Lidt for silde fik at vide,
Der er Høgsbro over Høg;
Thi han givet blev til Pris
For Dagsordnens Tugtens-Ris.

Svigtet selv af sine Venner
Gik hans Sejrshaab Kjødets Gang:
Høgsbro Palmen udi Hænder
Fik ved Hjælp af Berg og Tang,
Som ej kunde Askov her
Se for bare Hjærte-Træer.

Lad, Scavenius, dig belære
Af dit lidte store Tab:
Høgsbro elsk, og hold i Ære
Det g-lade Præsteskab.
Thi Du véd, til Kamp mod sligt
Gaar det ej g-lædeligt.

Kiromanten.

MEFISTOFELES: Jeg læser i din Haand, at Skæbnen har bestemt,
naar Du i Fremtiden rører med din Finger ved en Blomst,
ak, — da maa den visne.

(FAUST, 2. Akt, 3. Scene.)

udgaaer hver Torsdag paa Velin. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse-Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand N° 50, Stuen. Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 22. December. Nr. 51.

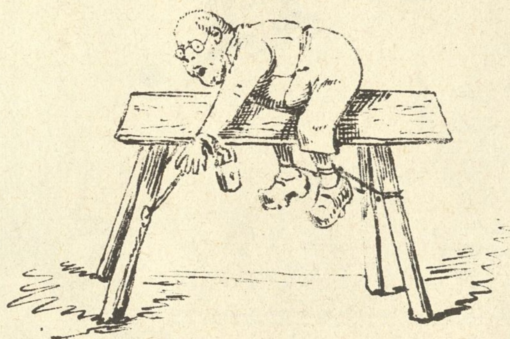

Øjnene ere afhængige af det Sete, der ses

— Jøs, hvor dine Øjne ser angrebne ud!
— Det kommer formodenlig af, at jeg sad hele Aftenen i Aftes og saa Opad.

Frihedens Forsvarere.

Det er dog en Lykke her til Lands,
Hvor Friheden er i Fare,
At her findes Mænd, som den menige Mands
Interesser saavel til Lands som til Vands
Frimodig og djærvt tør forsvare!

Thi det kan ej nægtes, Regeringen her
Er en af de mest vilkaarlige;
Den lægger Planer og smedder Sværd
Mod raske Præsters g-lade Færd
Og Oxer, hvis Lunger er daarlige!

De syge Oxer en Medfart har faa't,
Som ikke kan Venstre fryde;
Man deres moralske Ret har traadt
I Støvet, idet man har fundet for godt
Dem Rejser rent at forbyde.

Sligt Forbud maa dog i Hjærtet paa hver
En Venstremand fremkalde Rørelse:
Det ligger for ham jo saa snublende nær,
At et Præcedens man skaber her
Til Stavnsbaandets Gjenindførelse.

Thi er man ustraffet naaet saa vidt
Ved Hjælp af Regeringsforbuddene,
At Oxer tør ikke bevæge sig frit,
Saa er der jo bare et lille Skridt
Fra dem til Folketingstudene.

Og ESTRUP mod dem har aabenbart ondt
I Sinde, thi nødig han taaler
Den Race, som rejser i Landet rundt
Og optræder i sin lovlige Dont
Som brølende Undermaaler.

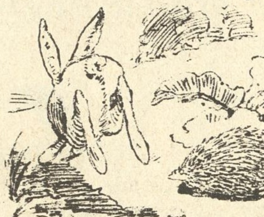
Er først den stavnsbundne Talmajestæt
Med Træhesten bragt i Berørelse
Samt med den spanske Kappe beklædt,
Saa vanker der vist ikke mere Diæt
Endsige Rejsegodtgjørelse!

— Nej, slig en Plan, saa tyrannisk og ful,
Skal hæmmes og bringes for Dagen
Fra Kancelliets lønligste Skjul;
Thi nu har BERG og ALBERTI og JUEL
Med Alvor sig taget af Sagen.

Og TAUBER er vred, thi ikke saa let
Sin Omhu for Beuf han forgjetter;
Derfor vil nok «Udvalget» blive komplet
Til Sikring af Dyrenes Menneske-Ret
Og Menneskets dyre Retter.

Væddeløbet mellem Lejregreven og Bogøkongen.

(En gammel Historie.)

Det var en Gang en Sommermorgen i Høsttiden, just da Hjærte-Træerne blomstrede. Frihedssolen straalede gyldent paa Venstres syvende Himmel, Lærken sang ved Bredden af Schelde, Seminaristerne summede om Talerstolene, og de opvakte gik i deres Kisteklæder og med Bulehatte paa til Venne-Møder, kort sagt: alle vare glade og fornøjede, og Chresten Berg ogsaa.

Men Chresten stod udenfor sin Dør, havde lagt Armene over Kors, saa sig omkring og nynnede: «I alle de Riger og Lande», saa godt eller daarlig en Exdegn formaar at synge paa den kjære Søndagmorgen. Medens han nu stod saaledes, faldt han paa den Tanke, at han dog, medens lille Eedvard vaskede hans Medarbejdere og klædte dem paa, kunde gjøre en lille Tur ud i Landet og se, hvorledes hans oplyste Vælgere stode. Disse havde nemlig fæstet Rødder nærmest ved hans Fløj; han plejede at faa Folkegaver af dem til sig og sin Familie, og derfor ansaa han dem for sine egne. Han var ikke kommen langt fra «Morgengnavet» og vilde lige til at dreje om Jens Busk, da han mødte Lejregreven, der var gaaet ud i et lignende Ærende, nemlig for at se til sine Kaalhoveder. Da Berg fik Øje paa ham, bød han ham et venligt «Tak for sidst!» Greven, der paa sin Vis var en meget fornem Herre, og dertil grulig konservativ, besvarede ikke Chrestens Hilsen, men sagde, idet han paatog sig en rigtig aristokratisk Mine: «Hvordan kan det dog være, at Du allerede saa tidlig har faaet Bisselæder i Skoene?»

«Jeg gaar og spaserer,» svarede Chresten. «Spaserer!» sagde Lejregreven, «jeg synes, Du kunde bruge Dine Ben til noget bedre.» Denne personlige Bemærkning ærgrede i høj Grad Bogøkongen; thi ved hans aabne Pande kan han nok taale, at man rører, men derimod ikke ved hans Ben. «Bilder Du Dig ind,» sagde han, «at Du kan udrette mere med dine Ben? Jeg vædder, at jeg kommer først, naar vi to skal løbe om Kap!» — «Det er til at le sig ihjel over!» sagde Greven. «Du med dine skjæve Ben! Men for mig

gjerne. Hvad vædder vi saa om?» — «Om en Førerpost for hele Venstre,» sagde Berg. — «Vel,» sagde Greven, «lad os saa begynde?» — «Nej,» sagde Berg, «saa stor Hast har det ikke; jeg er endnu ganske fastende; jeg maa først hjem i «Morgengnavet» og have mig en Portion Andesteg, men førend Du igjen har vendt Din Kappe, er jeg her paa Pletten.» — Derpaa gik Berg, da Greven var tilfreds hermed.

Under Vejs sagde Berg til sig selv: «Greven stoler paa sin rappe Tunge og sin Øvelse i at løbe fra det ene Standpunkt til det andet, men jeg skal nok slaa ham en ordenlig Assensplade!» Derpaa gik han ind i «Morgengnavet» og sagde til lille Eedvard: «Klæd Dig paa i en Fart, du skal strax med ud paa Landet!» — «Hvad er da der paa Færde?» spurgte Eedvard. — «Jeg skal løbe om Kap med Lejregreven, og Du skal være med!» — «Ih mine Fædres Gud og hans hellige Ord!» skreg Eedvard, «er Du gaaet rent fra Samlingen? Hvordan vil Du bære Dig ad dermed?» — «Hold Din Mund,» sagde Berg, «det bliver min Sag; Du skal ikke blande Dig i Førernes Anliggender! Af Sted med Dig!» — Hvad skulde lille Eedvard gjøre? Han maatte følge med, enten han vilde eller ej. Under Vejs sagde Berg til lille Eedvard: «Pas nu paa, hvad jeg siger! Henne paa Vejen til den rigtige Folkegunst vil vi løbe om Kap; Greven løber i den ene Grøft og jeg i den anden. Nu har Du intet videre at gjøre end at sætte Dig her nedenfor i Grøften, og naar Greven saa kommer paa den anden Side, raaber Du bare: Jeg er her allerede!»

Dermed var de komne til Stedet. Eedvard fik Plads i den ene Ende af Grøften, og Berg tog Plads i den anden Ende. Greven var allerede paa Pletten. «Kan det begynde?» spurgte han. — «Ja vel!» svarede Berg. Greven talte «En, to, tre!» og foer saa af Sted ligesom et Lokomotiv henad Assensbanen. Men Berg tog kun et ganske lille Skridt, og saa blev han siddende.

Da Holstein var kommen hen ved den anden Ende af Grøften, raabte Eedvard til ham: «Jeg er her allerede!» Greven undrede sig ikke lidet; han mente, det var Chresten selv, han saa; thi i Grøften ere alle Evropæere sorte, og desuden ser, som bekjendt, Berg udvendig ud ligesom Eedvard indvendig. Men Greven sagde: «Endnu en Gang! Om igjen!» — «Ja vel,» svarede Eedvard, «for mig gjerne!» — og Greven løb af Sted, saa Ørene fløj ham om Hovedet. Da han kom til den anden Ende af Grøften, sad Berg der og sagde: «Jeg er her allerede!» — Greven, der var nær ved at gaa ud af sit gode Skind og blive endnu mere katholsk i Hovedet, raabte atter: «Om igjen!» — «Værsgo,» sagde Berg, «for mig gjerne»; og saaledes gik det igjennem tykt og tyndt i alle Familietvistens mærkværdige Aar.

Men til sidst kunde Greven ikke mere. Han faldt over et smudsigt Standpunkt og blev liggende. Moderationen flød ud af Halsen paa ham, og alle hans Lemmer undergik en radikal Forvandling. Men Berg tog sin vundne Førerpost, kaldte paa lille Eedvard, begge gik fornøjede hjem i «Morgengnavet», og hvis de ikke er døde, lever de endnu.

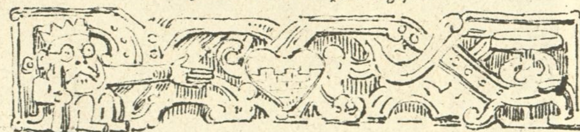
Saaledes hændte det sig, at Berg løb Lejregreven sønder og sammen paa dennes politiske Løbebane, og siden den Tid er ingen Moderat falden paa at konkurrere med Bogøkongens Undersaatter.

Store og gode Handlinger
af
Radikale, Moderate og Udtraadte.

Indledning.

Jeg Harpens Strænge slaar om Dannerfolkets Hæder,
Om Vælgerfolkets Dyd og Venstres gode Sæder,
Om Spillet, hvor man Gunst og Folkegaver vandt,
„Og er det ikke smukt, saa er det ganske sandt“,
Om Venstres gode Smag, der aldrig var for kræsen,
Om deres rene Liv og deres rene Væsen,
Om deres Heltekraft og sjældne Tapperhed,
Hvormed de aarevis for Taburette stred,
Om deres Statsmandsklogt, bag hvilken som et Skjold bor
Det Folk, der Luven tog selv fra de salig Molbor,
Om det g-lade Liv, de fandt i Dannevang.
— Saa lytter Alle nu til min herviſt' Sang.

I. Fædrelandskjærlighed.

Det var just paa den Tid, da alle Jordens Zoner
Var fattig paa Moral, men rig paa Annexioner,
Da Næveret var Lov og Folkeret udlet,
Da Bismarck var en Gud og Moltke hans Profet,
Da i vor Herres Navn Traktaterne man slutted'
Og i „der greises“ Navn dem brød — Tak være Krudtet! —
Da man mod Overfald befæstede sin Gaard,
Og Verdens Ro og Fred hang kun i trende Haar;
Da leved' her en Mand, staalsat, trods al Benaueisen,
Han kaldtes Chresten Berg men hedte ellers Povelsen,
En Mand, der havde rejst saa mange Hundred' Mil
Og kun „blev siddende“ af dybtfølt Trang til Hvil;
Men hvor han færdedes i alle sine Lande,
Han fægtede sig frem, og det med aaben Pande,
Og han som Plaster paa dens Buler havde faa't
En Folkekrone paa som salvet Bogø-Drot. —
Da hannem blev fortalt, at Tyskerne saa glubske
Begjæred' Næstens Hus ved Hjælp af deres „Krupp“ske,
Blev ene han ej ræd, men svarede paa Stand:
„Lad komme hvo, der vil! Jeg værge vil mit Land!“
Derpaa han redebon votered' en Bevilling,
For hvilken i hans Bryst en Dannevirkestilling
Blev bygget, og der blev om den i mangen Kro
Bemærket, at den sa'e til Thyras Vold Spar-To.
Derpaa han lod sin Hær bag Volden opmarschere
Og lod med store Ord og fedt Flæsk den montere;
Nu holdt han Stillingen med Glands, ja selv i Fjor,
Skjønt nær han havde sagt den Gang sit sidste Ord.
Men af en saadan Færd man lærer at begribe,
At Fæstningsværker, Hær, Kanoner, Panserskibe
Med god Samvittighed vort Folk sig spare kan;
Thi Berg han har jo sagt: „Jeg værge vil mit Land!“

Camera obscura.

Paa Jule-(Lys)-Udstillingen.

— Er det Dem, Assessor? Jeg kunde ikke kjende Dem, før De rev den Tændstik af.
— Ja, jeg gaar og leder efter, hvem der har malet de kjønne Billeder, her er saa mange af.

Fra Frimurerfesten i Odense.

— Hør, sig mig en Gang, Ane, hva ska egenlig alle de Frimurere her i Byen for?
— Ka Du ikke begrive de? Di ska naturligvis mure paa de nye Taarn, som er i Lav me a falde ner.

Et Skibbrud.

Det var sig Kong Chresten til Bogø
Og alle de danske Øer,
Der fandtes fra Vandsbæk til Sprogø
Ej Mage til Navigatør.

Paa Vandet var sjælden set den,
Der kunde som han finde Vej;
Han tog baade Længden og Bredden,
I Dybden stak han dog ej.

Men Højden kunde han tage:
— Chrest glæde hans kløgtige Krop! —
I Luftballon kunde han age
Om Kap med Gambetta op.

— En Dag, da han var paa Galejen
»Obstruktionspolitik«,
Og slet ingen Ting var i Vejen
Med Søkort eller Bestik,

Da skulde en Vandskæbne møde
Saa dreven en Navigatør:
Han paa en Nyholm mon støde,
Han ej havde opdaget før.

Snart li'som en væltet Madspand
Galejen paa Siden laa!
Thi det var uheldigvis Fladstrand,
Hvis Havn han var løbet paa.

Hans Udsigt er bleven tyndere
Til flot Galejen at faa:
Blandt Østers og andre Flyndere
Den for det første maa staa.

Det Skibbrud i Havnen kan spille
Ham mangen betænkelig Streg.
— Men, Chresten, hvad Pokker vilde
Du ogsaa paa den Galej?

Himmelbrev

Til Digteren og Politikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**
p. t. Norje.

Ho ho, og en glæjeli Jul tel Deres Velærværtihej me mange Taksielser, inte barestens fra den gamle Glaje men osse fra alle di gamle sjemytlie Eienherier værendes a Unnertejnede blene omdannede tel et Skøttelav, for a kunne være liesom Velærværtihejens ejen Menihed oppe i de gamle Norje syngendes om »Kuglen blyhej baner Vej tel Frihej« men inte vijendes regti va samme betyjer, faamejelst Okyndihej i de nyere Skyjevaaben. Va Unnertejneje holdt et sagkyndi Foredrag for samme om, værendes lie saa dreven deri som en Offenseer i Køvenhavns Befæsting, havendes nemli i gamle Dae sæl forestaaet en Vindbøsse med en Prøiser tel a skyje etter og en Danserinde tel a hoppe op bagve naar di traf i Sæntrom — brilliant og me den Gamles ejen Sjemytlihed paa Krammarkejet i Vortingborre. Velærværtihejen ka allievel godt trøkke sai sæl i

Gjengangeren

af

Hr. Manbang.

Det første Indtryk. Som om det ikke var altfor svagt — utydeligt som en Sætning i Nationaltidende, taaget som en Decemberdag i 1881. Men alligevel — Hvad behager? Den rene skære Sandhed!

Og naar det saa er en Feuilleton som denne, ventet saa længe med Spænding af Tusinder og Tusinder igjen, ventet af Portneren, Portnerkonen og den krølhaarede Portnerdatter med de blaahvide Øjne og det sygelige Smil, som maaske har listet sig til at læse den om Morgenen ganske tidlig, og nu har man paa Kafeen Bladet, som man halvvejs har stjaalet, og man skal atter tale med en af de Store i Tiden, som synes at rumme i sit Blækhus al Sorthedens sorteste Sort Sorthed. Saa stiger Forventningen til Delirium. Den stiger endnu højere, naar denne Feuilleton er af Herman Bang. Thi man véd ikke, hvad Herman kan falde paa at skrive, han skriver saa meget, man nødig gider læse; og saa fordrer han, man selv skal sætte Verberne til. Han er saa uforstyrrelig usammenhængende. Overfor Herman Bang bliver Deliriumen derfor isprængt med Fluer, store spanske Fluer. Vi véd det, det er Herman selv, vi ville faa at se, og det er nok til at blive bange for.

Det første Indtryk af »Gjengangeren« fra Nationaltidendes fugtige Kjælderrum er Forbavselse. Men Forbavselsen bliver til Uro, naar vi se Substantiver, Adjektiver og Præpositioner flyve skræmte op mellem hinanden som en Vildandeflok, der flygter for Søndagsjægeren.

Og fra det Øjeblik af ville mange ikke være sig selv. De læse Feuilletonen med Ønsket om at kunne tage Herman i Ørene. De forlade den for atter at vende tilbage. Søndagen er lang. Og har man en Gang givet sig ham i Vold, løber man paa gloende Grund Spidsrod gjennem disse umulige Sætninger, denne kolossale Affektation, denne umanerlige Forskruethed, indtil man kommer til det sidste Udraabstegn, indtil man dødtræt synker sammen og udbryder: »Opvarter, en lille Cognac — i en Fart!«

Alligevel have vi et tilbage. Naar Avisen glider ud af vor Haand, læse vi paa Bagsiden: »Hermann Bang: Herhjemme og derude. Udvalgte Feuilletoner. Schubothes Boghandel.« I denne rædselsvækkende Bog findes det forfærdeligste paa Titelbladet. Det er

Haanden og gratelere samme tel, a Velærværtihejen inte er Henrikibsen, *samme Udojelie hevendes forlejen sendt os en Höben* Gjengangere *paa Halsen annsejendes om, a samme værendes a norsk Familje og a Velærværtihejens Anæxsogn maatte blie engførte i Valhallas Vennekres ve et Medlem værendes den gamle* Tyr. *Va vi stemte om, men alle di smaa blaaøijede ville inte hae noet me Samme a gøre, havendes læst* Hermanbang *og værendes tilfresse me samme, hvorpaa* Thor *slo i Boret med Hammeren og bandte liesaa fælt, som han ku ha vaaren* Skamdrup, *a Gujerne vare en Klasse for sai sæl og ku inta ha me Gjengangere og Spøjelser og Gespenster eller Nattemarer og Hælhester a bestelle, henvisendes Samme tel Mutter* Hels *billie Losjihus i Helheimsgade Nummer fireogtyve, værendes et Taatalafholdenhejshaatel, vor samme blier beværtijede me Mosetaage og Donster, værendes en slaj Kost, men go nok tel dem. Va der gig igænnem me Eenstemmihej, nemli alle Einherierne villendes nok beholle Flæsket for sai sæl. Og* Henrikibsen *ka inte la sai opføre, vor der er Damer tilsteje saadan som Velærværtihejen ennu, vorfor osse den gamle grinagtie* Odin *resolverede a vi sku gie »Leonarda« føste Juleda og »det nye System« den anden og »Duggehjæmmet« uj a Repertoaret. Men Unnerteineje maa sitte heruje paa Bifrost dinglendes me Benene i den bare Loft og slae paa Harpen, nemli* Frigga *vaskendes Gullerne, og* Freya *brøggendes Juleøl og stejendes Sæhrimnerkaattelætter, og lille søje* Ydun *bagendes Julekave me Æveler i og alle di smaa Blaaøjede broderendes Maarensko og Trøstere tel Gujerne og gamle Færtignant, formedelst velket alle vi Manfolk har mælt os iaften paa Afdelingen for Husville hos* Loke, *som har én lille Ongkalelejlihed ve Sijen a og ha loft, a vi maa faa Lov a spelle en lille Sjavs hos ham i al Uskøldihej, voretter han vel læse os en lille Julefortælling a en, je Unnerteineje synfes han kaldte* Sjælland, *værendes dog en Normand tel Obbyggelihej, i Anlejning vora den Gamle skullendes føst eng og smøkke sin ujventie Personlihej me en ren Mansjætsjorte slutter, ønskendes ennu en Gang Velærværtihejen en glæjeli Jul, ves Samme ennu ræflægterer paa Samme fra Sammes immervæk*

gamle glaje sjemytlie

Tyroler-Færdignant,
p. t. Valhalla.

Sikkerhedsforanstaltninger.

Efter Forlydende har Hr. Kammerherre Fallesen i Lighed med Byens andre Theaterdirektører for et udvalgt sagkyndigt Publikum forklaret de Foranstaltninger, der ville blive trufne for at sikre Publikum mod Brandfare i Nationaltheatret. Iblandt disse fremhæve vi følgende:

1.) Paa forventet midlertidig Bevilling paatænkes Tilskuerpladsen ombygget i Lighed med Venstres bekjendte solide Brandkasser, der skyer Ilden og ikke Vandet; i Midten anlægges en bred og sikker Vandgang, ad hvilken de tilstedeværende Masser hurtigst muligt ville forsvinde. Ved Hjælp af Fribilletter vil der blive sørget for, at det fornødne Antal Folkerepræsentanter kan være til Stede for i paakommende Tilfælde at kunne besørge Butikken lukket.

2.) Foruden den almindelige Brandvagt ville hver Aften Repræsentanter for samtlige Byens »Sprøjter« blive anbragte blandt Tilskuerne. Foran Lamperækken ville desuden de smaa sorte Brandfolk blive posterede, for at de med korte Mellemrum kunne rette Hovedstrømningerne i det nittende Aarhundrede ud imod Tilskuerpladsen.

3.) Foruden de almindelige Vandhaner haves i Reserve et stort Drama af Holger Drachmann, der er tilstrækkeligt til i Løbet af faa Minutter at sætte hele Scenen under Vand.

4.) Endelig ville de sædvanlige Udgange blive supplerede med en usædvanlig Udgang, der er bestilt hos Firmaet G. Brandes & Co. i Berlin, hvilken Udgang ligesom Udgangen af Ægypten ender med almindelig Oversvømmelse.

Ordene: Herman Bang. Schubothes Forlag har en underlig Lyst til at tirre os. Det lader Rudolf Schmidt føre os til Dassavisens Porte. Det lader Herman Bang præsentere os for haabløse Slægter; saa slet Selskab vilde vi aldrig have søgt af os selv. Den Gang tog vi os, som Kong Lear, til Hovedet og udbrød: »Jeg vil ej vorde gal!« Da var man endnu fjernt fra disse Rædsler, hvor det ikke er med Galskaben, men med Idiotismen, man angstfuld kæmper.

Og det er det, Herman gjør. Herman har ført os til Idiotanstaltens Tærskel, og vi, som er hærdede mod Drachmann, Schandorph, Gjellerup, tøve her, fordi vi endnu ikke er vante dertil.

Læs paa Bogens bageste Omslag! Man vil læse Titlerne paa nogle af vor Literaturs gyseligste Ting, og medens de i Tankerne drage forbi, da vil Forfatterens ejendommelige Profil stige frem af vor Sjæl som en sort Silhouet paa Latterens lyse Baggrund.

Og naar nu denne Gjenganger fra de stille Søndagformiddage, hvis evige Graavejr har stillet vore Skuespillere den største Opgave, den at tænke, handle, tale og gaa som uhelbredelige Idioter, skriver en Feuilleton om Henrik Ibsens Skandale, da er det, fordi han selv staar paa de Haabløses Fodstykke, fordi han véd, at hans Tale er et Skrig, hans Skrig et Skraal og det, han skraaler paa, er: Mer Skandale! Men ligesom Dyrevarterne i salig Jean d'Abis's Menageri slumrede rolig om Natten ved Siden af Abeburets larmende Hyl, saaledes ville ogsaa vi, der kjende Rummelen og Rumlerne, vende os om paa den anden Side og sige som Nora: Vaas — vaas — vaas — bare lystig!«

Telegrammer.

Coburg-Gotha. 20de December. Efter sikkert Forlydende vil Henrik Ibsens nye Drama »*Gjengangere*« blive opført paa det herværende Hoftheater. Forfatteren har lovet at omarbejde første Akt.

Coburg-Gotha. 21de December. Da Henrik Ibsens »*Gjengangere*« endnu, trods sin ændrede Skikkelse, ikke behagede Direktionen, har Forfatteren ogsaa omarbejdet 2den Akt.

Coburg-Gotha. 22de December. Henrik Ibsen har nu ogsaa omarbejdet tredie Akt saaledes, at det Hele ender med Giftermaal. Stykket gjorde ved Opførelsen megen Lykke.

„Forgotten.“

Det stakkels Dyr af Kulde og Nød
Forvist vil faa en ynkelig Død,
Saa man vil begravet det finde;

For det vil en morderlig Tid vist ta'e,
Forinden de Herrer kan faa snakket a',
Som sidde og vrøvle derinde.

udgaaer hver Torsdag paa Velm. Pris 2 Kr. Kvartalet (Löse Nummere 18 Ore.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn Gl. Strand № 50, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen, Kjöbenhavn.

1881. Torsdagen den 29 December. Nr. 52.

— Hvorfor skulde nu egenlig SCHØNHEYDER have Skylden?
— For en Ordens Skyld maa jo En være Synde-Buk.
— Men var det da ikke Stilladsraaden selv?
— Jo, men hvem gider sætte Kors ved ham?

Mellemaktsmusik.

Hvor Danmarks Lystænder-Korps tog fat
Ufortrøden,
Er nu saa mørkt, som den sorte Nat,
Og tyst som Døden;
Nu lyser de ved deres Juletræer,
Og gjør et ordenlig Indhug der
I Julegrøden.

Mens Berg sig kvæger, af den glade Juel
Højlig æret,
Og medens Tauber sit gode Sul
Faar fortæret,
Og mens en glædelig ny Taar ta'er
Den glade Schelde, Tid vi ogsaa har
At trække Vejret.

Men omendskjønt denne Mellemakt
Synes kort nok,
Og skjønt det glade Publikum, som sagt,
Her har Sport nok,
Vil sligt et Ophold, før Venstres Mænd
Til Nytaar kommer «fürchterlich» igjen,
Føles haardt nok.

Ja vared' blot hint Drama Aaret rundt
Her paa Pladsen,
Saa skiftevis man maatte snart faa ondt
I Hjærnekassen,
Snart over Bergs Diktatormine le,
Og snart med Alvor sukke dybt: O Wederkinck Madsen!

Til fromme Ønsker dette Suk man maa
Ikke regne;
Snart lader Berg atter En os faa
Af sine egne,
Snart gives Scener paa ny, som den,
Der gaves for g-lade Præstemænd
Af sølle Degne.

Og det Teater besøge man
Uden Fare kan!
Hver Frygt for Baal og Teaterbrand
Man sig spare kan.
Her aldrig Røg af nogen Brandes gaar,
Men Skuespillets Resultat bestaar
I det bare Vand.

KJØBENHAVN DEN 29 DECEMBER 1981.

KJÆRE KATHINKA!

HERMED TILBAGESENDER JEG DIG DIN AFHANDLING OVER FIXSTJERNERNES BEFOLKNINGSVILKAAR OG MÆLKEVEJENS KULTURFORHOLD. DEN ER OANSKE KVIKT SKREVEN, MEN DET FORBAVSER MIG UNÆGTELIG, AT DU, DER ALLEREDE GAAR I DIT ELLEVTE AAR, END NU GIDER BEFATTE DIG MED DEN SLAGS VIDENSKABELIGE UNDERSØGELSER OG IKKE LANGT HELLERE SLUTTER DIG TIL DEN UNGDOM, DER MED BLIKKET FÆSTET PAA DET PRAKTISKE LIVS OPGAVER SØGER AT BRINGE DEN STORE NIHILISTISKE REVOLUTIONS RESULTATER UD I LIVET. JEG HAR TILLADT MIG AT INDMELDE DIG SOM UDENBYS MEDLEM I DEN KVINDELIGE FORENING TIL NITROGLYCERINENS RETTE BRUG. JEG ER SELV SEKRETÆR I SAMME FORENING, SKJØNT MIT VALG NÆR VAR BLEVET KASSERET, EFTERSOM JEG ENDNU IKKE ER FYLDT MIT NIENDE AAR, HVILKET FORDRES I SELSKABETS LOVE. DA FORAGT FOR LOVEN IMIDLERTID ER KJÆRNEPUNKTET I VOR POLITISKE TROSBEKJENDELSE, SATTE VI OS NATURLIGVIS MED LETHED UD OVER DENNE LILLE VANSKELIGHED.

HVORLEDES HAR DU TILBRAGT JULEN? VI HAVE MED SKAM AT TALE OM HAVT JULETRÆ. DET VAR NATURLIGVIS KUN FOR BEDSTEFORÆLDRENES SKYLD; DE GAMLE TIGGEDE OS TIL DET, OG VIGGO OG JEG SPENDEREDE SAA ET TRÆ MED LIDT KNAS PAA. DET SAD SAA DE GAMLE MENNESKER OG KIGGEDE PAA HELE AFTENEN, OG SAA SPILLEDE DE SKIDTMADS OM PEBERNØDDER. SIKKEN EN FORNØJELSE! FADER OG MODER ERE DOG LIDT MERE

CIVILISEREDE; DE LOD SIG NØJE MED AT GIVE HINANDEN PRESENTER OG GIK SAA I KASINO OM AFTENEN FOR AT SE JORDEN RUNDT OM SOLEN I 365 DAGE. — GUD VED, HVOR DE GIDER! ANDEN JULEDAG HAVDE VI BØRN EN FIN DINER, OG SENERE HEN KOM FORÆLDRENE OG FIK THE MED SMØRREBRØD OG EN LILLE SVINGOM INDE I DEN STORE SAL. VI BØRN SAA TIL OG KONVERSEREDE. BEDSTE FORÆLDRENE SKREV SEDLER OG LEGEDE BLIN DEBUK INDE I DEN BLAA STUE, MEN DE GJORDE SAADAN EN ALLARM, AT VI VARE NØDTE TIL AT SENDE DEM TIDLIG TIL KØJS, HVILKET FREMKALDTE EN HEL DEL GRAAD OG UARTIGHED, SAA JEG MAATTE GIVE DEM MORFINSAFT FOR AT FAA FRED. HVOR GAM LE FOLK DOG KUNNE VÆRE UTAALELIGE! FADER OG MODER VILDE HAVE HAVT NOK EN FEST NYTAARSAFTEN FOR DE GAMLE, MEN DET BETAKKEDE VI BØRN OS DOG RIGTIGNOK FOR — NU KAN DET VÆRE NOK MED DET PJANK! ER DET IKKE KOMISK AT TÆNKE SIG, AT I FADERS OG MODERS BARNDOM HAVDE DE ENDNU JULEFERIE! LIGESOM DER KUNDE VÆRE NOGET RART I AT GAA OG DRIVE I HELE FJORTEN DAGE UDEN AT UDVIKLE SIN AAND OG SINE TANKEEVNER! MEN, DET FOR STAAR SIG, DEN GANG VARE BØRNENE TVUNG NE TIL AT GAA I SKOLE; DET VAR IKKE SOM NU EN GANSKE FRIVILLIG SAG, OG TÆNK SAA EN GANG, SØDE KATHINKA, DA BEDSTEFORÆL DRENE GIK I SKOLE, HAVDE DE ET FAG, SOM KALDTES RELIGION OG VAR ET AF DE ALLER VIGTIGSTE. JEG HAR SAAMÆN ALDRIG HØRT TALE OM RELIGION FØR, MEN FORLEDEN DAG VAR BEDSTEMODER SAA NÆSVIS AT SPØRGE MIG OM, HVAD KARAKTER JEG FIK I RELIGI ON. JEG BAD HENDE NATURLIGVIS PASSE SIG SELV, MEN JEG GIK BAG EFTER IND OG SLOG OP I KONVERSATIONSLEXIKONET FOR AT SE, HVAD RELIGION VAR FOR NOGET, OG DER FANDT JEG SAA, AT DET VAR DET, CARL GJELLERUP GJORDE DET AF MED.

DET ER SANDT, VIGGO BEDER MIG SIGE DIG, AT DET ER BEDST, I HÆVER EDERS FOR LOVELSE. HAN SIGER, HAN KAN MÆRKE, HANS FØLELSER HAVE TAGET EN ANDEN RET NING. DET HELE SKRIVER SIG FRA, AT HAN I FORGAARS TRAF DEN LILLE GULDFUGL CHRI STENCE MEYER OPPE PAA BØRSEN, HVOR HUN LIGE HAVDE TJENT GLUBENDE SOM PROMOTOR FOR STORE NORDISKE MIKROMAKROTELEFOTO FONAKTIER, OG DET KUNDE VIGGO IKKE MOD STAA, SAA NU ER HAN BEGYNDT AT SPEKU LERE I DE CHRISTENCE MEYERSKE PAPIRER OG HAR VÆRET SAA SNEDIG AT FREMKALDE EN BAISSE VED AT LADE ET VINK FALDE OM, AT DIAMANTERNE I HENDES ØRENRINGE VARE UÆGTE. ER DET IKKE EN POKKERS HVALP! OG HAN ER KUN LIGE FYLDT TOLV AAR. MEN DU ER JO ET GODT PARTI, SAA DU FAAR SAGTENS EN ANDEN KJÆRESTE. FARVEL, SØDE KATHINKA; JEG SKAL HEN PAA DET KOMMU NISTISKE FOLKEMØDE FOR AT BLIVE AF MED VOR ÆKLE PRÆSIDENT.

DIN

OLGA JENSEN.

P. S. JEG BRUGER DENNE LATTERLIGE GAMMELDAGS SKRIVEKUGLE, SOM JEG FANDT OPPE PAA LOFTET, THI BEDSTEFADER VILDE IGAAR LEGE TROMPET MED MIN HUSTELEFON, OG SAA HAR DEN GAMLE KLODSMAJOR BRÆK KET DEN I STYKKER. DU KAN TRO, HAN SKAL FAA OVER FINGRENE.

Nyt Gjenganger-Drama.

Da Henrik Ibsens »*Gjengangere*« mulig have taget saa megen Gift til sig, at de ikke kunne gaa, end sige gaa igjen — paa Scenen, anbefales hosstaaende Recept til et Familiedrama, der er sammensat af lutter scenevante Gjengangere, til D'Hrr. Teaterchefers Opmærksomhed*) som en passende Modgift.

ærb.

Henricus Ipsissimus.

*) Det staar vedk. Censor frit at foretage de ønskelige Udstrygninger eller Tillføjelser.

„Kjærlighedens Komedie."

Lyst- og Sørgespil med mange huslige Scener.

Personerne:

Romeo og Julie,
Henrik og Pernille,
Adolph og Henriette,
Hr. og Fru Møller,
Lindows Børn, Sivertsens Døtre,
Borger- og Bønderfolk af begge Kjøn m. fl.

Akt I.

Scene *1. Gjenboerne og den første Kjærlighed. 2. Amors Genistreger og Emilies Hjertebanken. 3. Deklarationen og Ja. 4. De Forlovede. 5. Bryllup i Udsigt og Naar Møbler flyttes. 6. Brylluppet paa Ulfsbjerg eller Figaros og Jeanettes Bryllup.*

Akt II.

Scene *1. De Nygifte. 2. Et Dukkehjem. 3. Min egen Dreng. 4. Ikke en Smule jaloux. 5. Barselstuen. 6. En lille Datter. 7. Barn i Kirke.*

Akt III.

Scene *1. Inden Døre og Graavejr. 2. Min Svigermoder. 3. Familietvist. 4. Ægtemænd i Knibe. 5. Om Forladelse.*

Akt IV.

Scene *1. En Caprice. 2. Ægtemandens Repræsentant. 3. Don Juan. 4. For Alvor. 5. En Kone, der springer ud af Vinduet. 6. Lad os skilles ad! — Bum!*

Beleven nok.

— Var'et ikke en halv Pæl?
— Næh — de' va' den anden Herre der. — Di ka godt spedere han føst.

Smaa Næringsveje.

— Du, Otto! — Je tjente en Femøre heroppe paa Hjørnet! Aa vé Du vodden?
— Naa!
— Ve aa tænde en Segar for en fuld Mand!

Juletræ.

Punch har været til Juletræ
Oppe hos Krabbe paa Slottet,
Rigsdagen har der et fint Palæ,
Hvor vi os mored' og flotted',
Alle omkring med Presenter gik,
Embedsmændene ingen Ting fik
Uden en Pose med »Vrøvl« af Vægt
Og grov Konfekt.

»Venstre« spendabelt Hr. Estrup ga'e
Et halvt Dusin Mistillidsvota,
Estrup smilte huldsalig: Ja, ja!
Saa gi'er jeg Eder en go'e Dag.
Maa jeg kanskesens sige Godnat
Baade til Øl- og Brændevins-Skat,
Har dog Scavenius sit Paveskjæg
Og Skeel sit Kvæg.

Chresten en Portefeuille fandt,
Men det var en Spøg kun af Krabbe,
Udvendig var den nok elegant,
Men indvendig kun en Atrape,
Høgsbro fik sig en ny Kalot,
Tauber fik Sæbe, og det var godt,
Busk fik kun Søren Kjærs Portræt,
Salær fik Leth.

Holstein sig fik en »personlig Ven«
I Stedet for salig Bagger;
Nu han begynder Spillet igjen
Med H. C. Nyholm som Makker.
Scharling fik sig et Ordenstegn,
Opad!" af Molbech hang der til Klein;
Ej han dog naaede, trods mange Hop,
Til Træets Top.

Falbe-Hansen og Philip Schou
Med Hage i skjøn Forening,
Fik de Noget? — jo de fik Lov
Til at ha'e Deres egen Mening;
Gamle Alberti af I. A. Heibergs Vaudeviller fik særlig »Nej«,
Wederkinch-Madsen fik dygtig Snus
Og Schelde en Rus.

Eeduard Brandes af »Pastor« Holch
Fik en Postille om »Eden«,
Gert Winther bød Risengrød om, men Folk
Sagde, at den var sveden;
Heldigst var „*Punch*", thi i Træet hang
Til ham der en splinterny Julesang,
Men »Træet« til Plantning i Dane-Vang
Fik — Jeppe Tang.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Tak, søde Fru Schrøder, en lille Kop endnu, bare til at dyppe Julekagen i og det maa jeg sige Dem, den er dejlig, skjønt den er en lille Smule dødbagt i Kanten, men saa forslaar den bedre, og Tak skal De have søde Fru Schrøder for det lille Julekort, De sendte mig, det var meget fornuftigt af Dem ikke at øde Penge bort paa en større Præsang, og De kunde jo nok have broderet en eller anden lille Gjenstand, som De har gjort før, men jeg kan tænke mig, De har havt saa travlt med at sy Ting til Deres nye Veninde Fru Mortensen, saa det er jo saa rimeligt De ikke har havt Tid til at tænke paa mig, og det var det, jeg vilde fortælle Dem om Ballet hos Muggermands, Etatsraadens, at det var jo meget flot og Petrine fik danset en hel Del, og der kom saamæn ogsaa en Kadet, eller Elev var han vel kun, hen og bukkede for mig og sagde, om han maatte have den Ære at engagere Frøkenen, kan De tænke Dem, og da jeg saa sagde, jeg havde en voxen Datter paa Ballet, vilde han slet ikke tro det, saa jeg maatte jo valse en Gang rundt med ham, men det skulde jeg ikke have gjort, for jeg fik Konfessioner til Hovedet og maatte tage hjem før Superen og Petrine med, hvad hun jo var snydende vred over, og jeg var ganske daarlig endnu næste Dag, men saa raadede Frits Grønbæk mig til at kjøbe Paul Petersens 200 Timer i Trapez, som er det, De véd, hvor man hænger i Benene og dasker med Hovedet nedad, og den har jeg saa faaet, og Petrine og jeg har slaaet et Trapez op inde i Spisestuen, hvor vi øver os i, naar Sø-

rensen og Frits er ude for Anstændighedens Skyld, og muligvis kan vi ad Aare give Forestillinger i Panumramaet i Gymnastik, ligesom Lahaatvolæ i Ridekunst forleden Aften, hvor Sørensen og jeg jo ogsaa havde faaet Billet til, men blev vinket af af Politiet efter Ordre fra Brandmajoren, for den Slags Fornøjelser er jo altid en Brand i Næsen paa Schønhejter, som jeg nok kan huske fra Studenterkarnevallet i Fjor, men saa kom vi der jo i Torsdags, og det var jo meget pænt og komildfaa, men jeg havde dog rigtig nok troet, at nogle af Damerne i det mindste havde sprunget gjennem Ballonger eller brændende Tøndebaand, men det har Schønhejter sagtens ogsaa sat en Pind for, og Frits Grønbæk siger for Resten, det var ren og skjær Ingsubordination af Byens Sprøjter at sætte sig op mod Brandmajoren, og hvordan det gik Juleaften, bryder De Dem vel ikke om at høre, det er jo altid det samme om igjen, og om nogen Tid skal vi have privat Forestilling, og Sørensen har læst i Dass-Avisen om et Stykke, som hedder Gjengangere, der er et Slags norsk Vaadevilde uden Sang og med en Kammerherrinde i, som jeg ta'er, for det fine Fag ligger jo bedst for mig, og Sørensen kan være Kammerherren, som ikke har noget at gjøre, fordi han er død og borte for længe siden, og Petrine vil spille Regine og Frits Osvald, som er mest passende, fordi der nok skal kysses, og de har jo dog været forlovede, og saa mangler vi bare Snedkeren og Præsten, som én af Frits's smaa sorte Venner nok paatager sig, da de jo er vant til at gjøre Nar ad Gejstlighed og den Slags, og saa tænker jeg nok De kan komme hen, søde Fru Schrøder og se Generalprøven. Farvel og Tak for Kaffe.

Paa Børsen.

— Hvad siger De til den med de 70.000 Kr. i Privatbanken?

— Ja, det er sch'gu en forbandet Hischtorie. Jai kan sch'gu ikke forschtaa, at Folk vil indlade sig po sodanne Ting; det bli'er jo dog altid opdaget.

— Det véd man jo dog ikke!

— Ja, da har jai sch'gu da aldrig hørt om noget af den Schlags, der ikke er bleven opdaget.

Ved Gravens Rand.

Det gamle Enogfirs vil os forlade!
Snart hviler han paa sine Lavrbærblade,
Som han i Aarets Løb saa surt har tjent.
Om han just ej besunget bli'er af Digterne,
Saa gjøres hans fortjente Liv bekjendt
Af Journalisterne i »Oversigterne«.

Han førte under Valgets Fryd og Gammen
De skilte Venstregrupper atter sammen
Og har dem lært, at Enighed gjør tryg.
Men trods den ny og gamle Pagts Velyndere,
Og skjønt Hr. Berg har gjort sig mere tyk,
Er dog Partiets Indhold bleven tyndere.

Et Held i Aar dog Vælgerfolket prøved':
Af Folkebanker blev det ej bedrøvet,
Den Skæbne ikke hvert Aar er forundt.
I Askov samledes St. Grundtvigs glade.
Mens Alvorsmanden Berg foer Landet rundt
Og hverved' Holdere til sine Blade.

I Kjøbenhavn man gjorde sig til gode
Med denne Sommers Jura-Periode,
I hvilken fremkom mangen lærd Debat.
Her drøfted' Nordens fejrede Lovkyndighed,
Hvordan med Lovens Arm man bedst ta'er fat
Paa haabløs Slægtskabagtighed og Syndighed.

I Aarets Løb man endelig for Dagen
Fik bragt Økonomi-Forvaltersagen
Til Fengers Glæde fra dens mørke Skjul.
Forskjønnelser man fik af alle Arter,
Som *Bethelskibet* og som Steins *Niels Juel*
Og Skurene paa vore Boulevarder.

I London sagdes Tietgen fromt at virke
For Kjøb af Kuplen til sin Marmorkirke,
Der vejer flere hundredtusind Pund.
Paa Børsen lærte de, der Kursen styre,
Da Børs-Adressen løbet var paa Grund,
At gode Handelskammerraad er dyre.

Det er omtrent, hvad Aaret har bedrevet;
Og nu, da det sin længste Tid har levet,
En stille Taare det til Afsked faar.
Thi, ak! snart det paa Dødens Hovedpude
Imellem Nytaarsaftens Potteskaar
Udaande maa, og saa er Potten ude.

Punch's Legetøj.

Lig andre Drenge skal *Punch* jo plukke
I Stykker sit Legetøj — det er en Skam —
Ta'e fra hinanden hver enkelt Dukke
Og kigge, hvad der vel er indeni ham.

Hver Uge maa man ham nye give,
Thi ingen bestaar for hans kritiske Dom;
Men *Punch* kan dog ikke fra dem blive,
Skjønt hver kun er hul og paa Indhold tom.

udgaaer hver Torsdag paa Velin, Pris 2 Kr. Kvartalet. (Löse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjöbenhavn **Gl. Strand N° 50**, Stuen.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn.

PAA SKØJTER.

ILL. TIDENDE invenit. PUNCH accepit.

HAZARD-SPIL.

Motto: «Pengene .... eller .... Livet!»

Gammelt Feltraab

Klampenborgiana.

